

ИЗДАТЕЛСКА КЪПА БАРД
ПРЕДСТАВЯ:

ТОМ КЛАНСИ

ЛЪГА ШЕСТ

ПЪРВА КНИГА

КОРПОРАЦИЯ ХОРИЗОНТ

Този роман на Том Кланси е много по-близо до реалността,
отколкото някое правителство би признало.

Ню Йорк Таймс

ТОМ КЛАНСИ ДЪГА ШЕСТ

Превод: Валерий Русинов

chitanka.info

ПРОЛОГ

ОКОМПЛЕКТОВАНЕ

Джон Кларк беше натрупал повече летателно време от много професионални пилоти и познаваше статистиката не по-зле от тях, но въпреки това идеята да прекоси океана на борда на двумоторен самолет не му допадна. Четири беше по-подходящо число, смяташе той, защото ако един излезе от строя, се губи само 25% от мощността, докато на този „Юнайтид 777“ щеше да се загуби половината. Може би присъствието на жена му, на дъщерята и на зетя го правеше малко по-неспокоен от обикновено. Не, това просто не беше вярно. Изобщо не ставаше дума за безпокойство. Във всеки случай не и заради полета. По-скоро някакво проточване... на какво? До него, откъм прозореца, Санди се бе вгълбила в криминалето, което беше подхванала от вчера, докато той самият се мъчеше да се съсредоточи над текущия брой на „Икономист“ и се чудеше какво предизвиква хладната тръпка в тила му. Понечи да се огледа из кабината за някакъв признак на заплаха, но се отказа. Доколкото можеше да прецени, нямаше нищо нередно, а не искаше да прилича на изнервен пътник в очите на обслужващия персонал. Отпи от чашата си бяло вино, разкърши рамене и отново заби поглед в статията, уверяващо го колко мирен е станал напоследък новият свят.

„Как ли пък не!“ Той се намръщи. Всъщност — какво пък, трябваше да признае, че нещата напоследък вървят адски много по-добре, отколкото през почти целия му изминал живот. Край на изплуванията от подводница, за да прибереш някого от някой руски бряг, или на полетите до Техеран, за да свършиш нещо, което не би се харесало особено на иранците, или на плуванията срещу течението на някоя воняща река в Северен Виетнам, за да освободиш свален пилот. Може би Боб Холцман някой ден щеше да спомене в поредната си книга за кариерата му. Проблемът беше в това дали някой изобщо ще повярва... пък и дали ЦРУ щеше да му позволи да си разкаже преживелиците, освен на смъртното си ложе? Не че много бързаше за

това, особено при очакваното внуше. По дяволите! Намръщи се. Не искаше да се замисля над подобен развой на нещата. Паци сигурно беше забременяла още в брачната нощ, а Динг се радваше повече и от нея на предстоящото събитие. Джон се обърна към бизнескласата — завесата още не беше дръпната — и ги погледна: държаха се за ръце, а стюардесата механично нареждаше: „...измъкват предпазния пакет под седалката и го надуват с издърпване на...“ Това го беше слушал и го знаеше. Яркожълтите надуваеми спасителни елечета можеха да улеснят донякъде спасителните хеликоптери да намерят мястото на катастрофата и това май беше всичко, за което можеха да послужат.

Кларк пак огледа салона. Продължаваше да усеща по врата си хладен полъх. Защо? Стюардесата прибра чашата от масичката пред него. Самолетът се насочваше към пистата. Последният, до когото тя спря, беше Алистър — от лявата страна на салона първа класа. Кларк улови очите му и британецът го погледна някак странно. И той ли? Дали това не означаваше нещо? Никой от двамата никога не бе обвиняван в безпричинна нервност.

Алистър Стенли беше майор в Специалната въздушна служба (СВС), после го прехвърлиха на постоянен щат към Сикрит Интелиджънт Сървис — британската тайна разузнавателна служба. Положението му беше до голяма степен като това на Джон — на човек, когото викаш да оправи нещата, когато мижитурките от местното ведомство ги хване шубе. Ал и Джон си бяха паснали при една импровизирана задача в Румъния преди осем години и сега американците бяха доволни, че ще работят с него при по-нормални условия, въпреки че и двамата вече бяха твърде стари за веселата част. За Джон администрирането не се връзваше много с представата за работата му, но трябваше да си признае, че вече не е на двадесет години... или на тридесет... или дори на четиридесет. Вече беше малко старичък да тича по задънени улици или да прескача стени... Динг му го беше казал само преди седмица в офиса на Джон в Лангли, е много по-голямо уважение от обичайното — мъчеше се да изтъкне логически аргументи пред бъдещия дядо на първото си дете. Какво пък, по дяволите, достатъчно добре беше, че все още е жив, та да се коси, че бил стар... не, не стар, само по-стар. Да не говорим, че бе назначен на респектиращата длъжност „директор“ на новата агенция.

Директор. Учтив термин за РЕМФ^[1]. Но можеш ли да откажеш на самия президент? Особено ако ти е личен приятел.

Шумът на двигателите се усили и самолетът ускори ход. Появи се обичайното усещане, че си притиснат към седалката на спортна кола, дала газ преди червен светофар, само че по-властно. Санди, която пътуваше много рядко, не вдигна поглед от книгата си. Сигурно беше много интересна, но Джон не си падаше по четене на загадки. Самолетът се издигна в небето и колесникът се прибра. Всички заотпускаха седалките си, за да подремнат по пътя до Лондон. Джон също отпусна своята, но не много. Искаше първо да си получи вечерята.

— Е, тръгнахме, скъпи — каза Санди, откъснала за секунда очи от книгата.

— Надявам се, че там ще ти хареса.

— Взела съм си три готварски книги, но първо ще- си дочета тази.

Джон се усмихна.

— Кой е убиецът?

— Още не съм сигурна, но вероятно жена му.

— Мда, бракоразводните дела са скъпи.

Санди се засмя и отново зачете криминалния роман. Стюардесите дойдоха с нови напитки. Кларк приключи с „Икономист“ и подхвана „Спортс Илюстриейд“. По дяволите, щеше да пропусне края на футболния кръг. Това беше едно от нещата, които винаги се стараеше да следи, дори по време на акция. „Мечоците“ се завръщаха на върха, а той беше отрасъл с Мечо — Джордж Халас, и често се беше чудил дали и от него няма да излезе професионален играч. Беше доста добър защитник и университетът в Индиана бе проявил интерес към него (също и заради плуването), но реши да се откаже и да се запише във Флотата, също като баща си, въпреки че Кларк беше станал СЕАЛ^[2], а не моряк на цепещ вълните разрушител...

— Господин Кларк? — Стюардесата му поднесе вечерното меню.
— Госпожо Кларк?

Това беше едно от хубавите неща в първа класа. Персоналът поне да се прави, че те познава.

Менюто беше много добро, както обикновено при международни полети, също и асортиментът от вина... но той все пак реши да си

поиска бутилка вода вместо вино, благодаря. Хм. Изсумтя наум, облегна се и нави ръкавите на ризата си. Тези проклети полети винаги го караха да прегрее.

После се обади командирът на полета. Щели да поемат леко на юг, за да се възползват от въздушните течения. Това, както обясни командирът Уил Гарнет, щяло да съкрати пътя им до Хийтроу с четиридесет минути. Пропусна да добави обаче, че ще им струва и няколко подскока във въздушни ями. Аеролиниите се опитваха да икономисват гориво и четиридесет минути спестено време щеше да му донесе червена точка.

Обичайните усещания. Самолетът се наклони надясно, зави над Сийл Айл Сити в Ню Джързи и започна петте хиляди километра полет. Пет часа и половина. Джон си помисли, че би трябвало да поспи. Добре че командирът поне не им досаждаше с обичайните екскурзоводски боклуци: „Летим на дванайсет километра и еди-колко си метра и така нататък“. Започнаха да сервират вечерята. Същото правеха и отзад, в туристическата класа.

Всичко започна от лявата страна на самолета. Мъжът бе с яке и точно това привлече вниманието на Джон. Повечето хора си сваляха якетата, но...

Беше автоматичен „Браунинг“, военен модел. Миг след като се появи, откъм дясната страна се надигнаха още двама мъже и закрачиха право към седалката до Кларк.

— О, по дяволите! — промълви той толкова тихо, че го чу само Санди, стресна се и го стисна за ръката. Само това. Дамата от другата страна на пътеката обаче изпищя — е, почти изпищя, защото жената до нея запуши устата ѝ с длан и заглуши вика ѝ. Стюардесата изумено погледна двамата мъже. Как бе възможно да се случи точно сега и точно на нея?

Кларк си зададе почти същия въпрос, последван от друг: защо, по дяволите, беше оставил пистолета си в сака, в багажника над главата му? Какъв е смисълът да имаш пистолет в самолет, идиот такъв, като не можеш да го измъкнеш и да стреляш? Що за тъпа новобранска грешка! Наложил му се да погледне само малко вляво, за да разчете същите чувства върху физиономията на Алистър. Двама от най-опитните професионалисти в бранша, оръжията им само на метър от тях, а все едно че са долу в багажното...

— Джон...

— Спокойно, Санди — отвърна тихо той. Лесно за казване, трудно за правене. Знаеше го много добре.

Джон не мърдаше, но очите му шареха. Трима. Единият, вероятно водачът, подкарваше стюардесата пред себе си. Тя отключи вратата на пилотската кабина. Другите двама застанаха до вратата. Такаа. Сега на командира на полета Уилям Гарнет щеше да му дойде нанягорно Дано само да се окажеше професионалист и да е обучен да отвръща спокойно „да, сър — не, сър — слушам, сър“ на всеки, който влезе при него с оръжие. И да прецени нещата добре, вместо да се опитва да направи нещо тъпо — например да се прави на шибан герой. Задачата му бе просто да приземи самолета някъде, където и да е, защото е адски по-трудно да се избият триста души на пистата, отколкото на височина дванайсет километра.

Трима, от които единият в пилотската кабина. Той щеше да остане там, за да наглежда пилотите и да използва радиото — за да съобщи на онзи, с когото се кани да говори, какви са му исканията. Другите двама щяха да наблюдават пътниците.

— Дами и господа, говори командирът на полета. Моля, затегнете коланите. Има слабо въздушно вълнение. Останете по местата си до второ съобщение. Благодаря.

Добре. Джон улови погледа на Алистър. Гласът на командира прозвуча хладнокръвно, лошите типове не действаха налудничаво... засега. Хората отзад сигурно не бяха разбрали, че става нещо лошо... засега. Също добре. Хората можеха да изпаднат в паника... е, не чак, не непременно, но за всички е много по-добре, ако никой не знае, че има повод за паника.

Трима. Дали само трима? Дали нямаше и още някой, който да ги прикрива, маскиран като обикновен пътник? Тоест онзи, който държи под контрол бомбата, ако има и бомба, а една бомба е най-лошото, което може да се случи. Пистолетен куршум може да пробие дупка в обшивката на самолета и да предизвика рязко снижаване на налягането, но това най-много да понапълни няколко плика за повръщане и да намокри нечий гащи — от тези неща никой не умира. Една бомба обаче би избила всички на борда, а той самият не беше остарял чак толкова, за да поема подобни рискове тогава, когато не се налага. Просто трябваше да оставят самолета да отиде там, където

искаха тия тримата, и да започнат преговори, а през това време службите щяха да разберат, че вътре има други три, ама много специални личности. Дори сигурно вече го знаеха. Лошите сигурно вече се бяха обадили на честотата на компанията и бяха съобщили лошата новина на деня, а директорът на сигурността на Съединените щати — Кларк го познаваше, Пит Флеминг, бившият помощник-директор на ФБР — щеше да се обади в бившата си агенция и да задвижи нещата, включително уведомяването на ЦРУ и държавния секретар, както и на Екипа за спасяване на заложници на ФБР в Куонтико, и на „Делта Форс“ на Уили Байрън Дребосъка във Форт Браг. Пит щеше да предаде списъка на пътниците, с тях тримата, оградени с червено, и тъкмо това щеше малко да поизнерви Уили, освен че щеше да накара униформените в Лангли и Фоги Ботъм да се зачудят дали няма изтичане на секретна информация — последното Джон го изключи. Това събитие си беше случайно и просто щеше да накара някои хора в оперативния отдел в старата сграда на щаба в Лангли да се поизпотят. Евентуално.

„Време е малко да се пораздвижим.“ Кларк извърна глава, много бавно, към Доминго Чавес, само на шест метра от него. Когато погледите им се срещнаха, докосна върха на носа си, все едно че го е засърбяло. Чавес направи същото... и все още бе с якето си. Е, беше повече привикнал към топъл климат и сигурно в самолета му беше хладно. Добре. Значи неговият „Берета“ .45 все още бе с него... вероятно... Динг обаче предпочиташе да го държи на кръста си — доста неудобно за човек, пристегнат в самолетна седалка. Така или иначе, Чавес знаеше какво става и проявяваше благоразумието да не предприема нищо по въпроса... засега. А и как ли можеше да реагира с бременната си съпруга до него? Доминго беше умен и точно толкова хладнокръвен в мигове на напрежение, колкото на Кларк би му се искало, но под всичко това все пак си беше латиноамериканец, мъж с трудно обуздавани страсти... дори Джон Кларк, при целия си опит, виждаше у другите недостатъци, които у самия него му изглеждаха напълно естествени. Собствената му жена седеше до него и беше изплашена — а Санди обикновено не се плашеше за собствената си безопасност... Сто на сто тъкмо избраната от съпруга ѝ работа беше причината за...

Единият от двамата похитители започна да преглежда списъка на пътниците. Какво пък, това поне щеше да подсказва на Джон дали има някакво изтичане на информация. Но дори да се окажеше, че има, нямаше да може да направи нищо. Поне засега. Не и преди да разбере какво всъщност става. Има моменти, в които просто трябва да си седиш на задника, да търпиш и да...

Типът се раздвижи и след четири-пет метра се спря, погледна жената на седалката до прозореца, до Алистър, и я попита на испански:

— Как се казвате?

Жената му каза някакво име, което Джон не успя да долови добре — испанско име, но от шест метра не може да го чуе достатъчно ясно. Гласът ѝ беше тих, учтив... изискан. Съпруга на дипломат? Алистър се беше облегнал назад и бе втренчил широко отворените си сини очи в типа с оръжието — малко преиграваше „да не показва страх“.

Откъм задната част на самолета долетя вик:

— Той е въоръжен! Отвлечли са ни!

По дяволите! Сега всички щяха да разберат. Другият тип почука на вратата на пилотската кабина и пъкна глава, за да съобщи добрата вест.

— Дами и господа... говори командирът на полета... Трябва да ви уведомя, че се отклоняваме от редовния си маршрут... Ние... имаме на борда гости, които ми наредиха да полетя към Лажес, на Азорските острови. Не искат проблеми, но са въоръжени и ние с пилот Ренфорд ще изпълним това, което ни нареждат. Моля, запазете спокойствие и останете по местата си. Ще ви се обадя по-късно.

Добра новина. Командирът сигурно бе с военна подготовка. Гласът му беше хладен като пара от сух лед. Дотук добре.

Лажес, на Азорските острови. Кларк се замисли. Бившата база на флота на САЩ... още ли бе действаща? Може би служеше само за поддръжка на далечни презокеански полети — като място за презареждане на гориво? Е, онзи отляво беше заговорил на испански, и му отговориха на испански. Вероятно не бе от Близкия изток. Испански... баски? Все още се перчеха в Испания. А онази жена, тя коя ли е? Кларк я погледна. В момента всички се оглеждаха и беше безопасно да си го позволи. Малко над петдесетте, елегантна.

Испанският посланик във Вашингтон беше мъж. Дали не е съпругата му?

Мъжът отляво премести поглед към съседната седалка.

— Вие кой сте?

— Алистър Стенли — последва отговорът.

Кларк знаеше, че няма никакъв смисъл Алистър да лъже. Пътуваха открито. Никой не знаеше за агенцията им. Те дори все още не бяха я основали. Мамка му!

— Британец съм — добави с треперещ глас Ал. — Паспортът ми е в чантата в бага... — Той се пресегна към багажника и онзи плесна ръката му с дулото на пистолета си.

Добра игра, прецени Джон, въпреки че не подежда. Можеше да сваля чантата си, да извади паспорта и пистолетът да се озове в скута му. Жалко, че онзи с оръжието му повярва — по гласа му личеше, че е европейец. Но Алистър набираше скорост. Трите вълка не знаеха, че в кошарата има три кучета. И то големи.

В момента Уили сигурно беше на телефона. „Делта“ държеше резервен екип на сменна готовност и сега хората се подготвяха за евентуално потегляне. С тях щеше да е полковник Байрън. Уили Дребосъка си беше такъв — истински воин. Имаше си зам. по изпълнителската част и съответен персонал да се грижат за нещата в тила, докато той води операцията от фронтовата линия. Вече сигурно се въртяха доста колелета. Единственото, което трябваше да правят Джон и приятелите му, бе да си стоят кротко по местата... докато похитителите не направеха нещо гадно, разбира се.

Отново испански отляво.

— Къде е съпругът ви? — настоя онзи.

Доста бе ядосан. Имаше логика. Посланиците са добри мишени. Впрочем, жените им също. Жената твърде рязко се открояваше, за да е съпруга на най-обикновен дипломат, а постът във Вашингтон сигурно беше върхов. Човек от горната класа, вероятно аристократ. В Испания все още се срещаха такива. Висока цел, с чиято помощ може да се упражни натиск над испанските власти.

„Провалена акция“, бе следващата му мисъл. Искане него, не нея, и това никак нямаше да ги зарадва. „Лошо разузнаване, момчета — помисли си Кларк, забелязал обземащия ги гняв. — Дори и на мен ми се случва понякога. Поне по един шибан път всяка година.“ Двамата си

заговориха нещо... тихо, но езикът на жестовете подсказваше всичко. Беше им кипнало. „Така, значи имаш трима (или повече?) разгневени терористи с оръжия на борда на двумоторен самолет над Атлантическия океан, нощем.“ Можеше да е и по-лошо. По някакъв начин. Например можеха да са с якета, гарнирани с пластичен взрив „Праймъкорд“.

Бяха малко под тридесетгодишни, прецени Кларк. Достатъчно възрастни, за да имат технически опит, но твърде млади, за да минат без наставленията на зрял човек. Малък оперативен опит и недостатъчна способност за преценка на ситуацията. Въобразявах си, че всичко им е ясно, и се смятаха за много умни. В това се състоеше проблемът със смъртта. Тренираните бойци познаваха реалностите, свързани с нея, по-добре от терористите. Тези тримата държаха да успеят на всяка цена и не бяха в състояние да обмислят алтернативата. Може би подвеждаща мисия. Баските сепаратисти никога не бяха се забърквали с хора от чужда националност, нали? Във всеки случай не и с американци, но това тук беше американски самолет — прекалено дебела черта, за да си позволят да я престъпят. Провалена акция? Вероятно. Лошо.

В подобна ситуация ти е нужна някаква степен на предсказуемост. Дори тероризмът си има правила. Почти като в църковен ритуал, стъпки, които всеки трябва да направи, преди да се случи нещо наистина лошо, което дава пък на добрите шанс да поговорят с лошите. Пращаш парламентъор, за да установиш връзка с тях, уговаряш отначало дреболиите — „вижте, защо не пуснете поне дечицата и майките им, окей? Няма да ви струва много, а така вие и групата ви изглеждате много лошо по телевизията, нали разбирате?“ Караш ги полека-лека да отстъпват. После старите хора — кой ще държи толкова да претрепе някой дядка или баба? После идва ред на храната, с малко валиум в нея, докато разузнавателният екип през това време прикрепва към самолета микрофони и миниатюрни лещи, чиито фибро-оптични кабели захранват образа на телекамерите.

„Идиоти!“ — помисли си Кларк. Тази пиеска просто не вървеше. Беше толкова лоша, колкото да отвлечеш някое хлапе за пари. Ченгетата бяха достатъчно добри, за да спипат тия дръвници, а беше адски сигурно, че в този момент Уили Дребосъка се качва на борда на транспортния самолет на военновъздушните сили на САЩ в базата

Поуп. Ако кацнеха в Лажес, процедурата щеше да започне наистина скоро и единствената променлива беше колко добри ще загинат преди на лошите да им се случи същото. Кларк беше работил с момчетата и момичетата на полковник Байрън. Ако те се появяха на борда на самолета, поне трима души нямаше да го напуснат живи. Проблемът беше колко още щяха да им направят компания до откъдето? Да улучиш в самолет е все едно да стреляш в основно училище, само дето е по-претъпкано.

Онези продължаваха да си говорят почти без да обръщат внимание на пътниците. В известен смисъл това беше логично — най-важната част беше пилотската кабина, — но пък човек винаги трябва да хвърля едно око и на останалото. Никога не знаеш кой може да е на борда. Небесните шерифи отдавна бяха останали в миналото, но по въздуха пътуваха и ченгета, и някои от тях бяха с оръжие... е, сигурно не и на международни полети, но в терористичния бранш с тъпотия не се стига до пенсия. Трудно е да оцелееш дори ако си умен. Аматьори. Провалена акция. Лошо разузнаване. Гняв и разочарование. Ставаше все по-лошо. Единият стисна юмрук и го размахаше към целия враждебен свят.

„Страхотно“ — помисли си Кларк. Извърна се в седалката, засече погледа на Динг и съвсем леко поклати глава. Отговорът, с който бе удостоен, беше вдигната вежда. Доминго знаеше как да се изразява на правилен английски, когато му се наложеше.

В този момент атмосферата сякаш се промени, и то не за добро. Номер 2 отново отиде в носовата част и се задържа там няколко минути. Джон и Алистър наблюдаваха другия на левия пасаж — той се взираше по пътеката, по лицето му се редуваха властност и безсилие. После бързо закрачи към изходния люк, спирайки се само колкото да хвърли гневен поглед към носовата част.

„Само тримата са“ — каза си Джон. Номер 2 отново се появи от пилотската кабина. Номер 3 беше твърде възбуден. „Само тримата? Помисли добре. Ако е така, това наистина доказва, че са аматьори.“ Намесата им с Динг и Алистър можеше и да е забавна мисъл в друг контекст, но не и на 12 000 метра над океана. Ако похитителите успеяха да запазят хладнокръвие и да оставят пилота да свали двумоторния звяр на земята, може би щяха да проявят и малко здрав разум. Но едва ли щяха дълго да запазят хладнокръвие, нали?

Вместо да заеме поста си, покриващ десния пасаж, № 2 се върна при № 3 и двамата си заговориха с хриплив шепот, който Кларк схвана контекстуално, макар и не по съдържание. А после № 2 посочи към вратата на пилотската кабина и пролича, че нещата се развиват по възможно най-неблагоприятния начин...

„Нямат старши — реши Джон. Това беше просто страхотно — трима свободно действащи агенти с оръжия в един шибан самолет. — Време е малко да се поуплашим.“ На Кларк страхът не му беше чужд. Твърде често се беше оказвал притиснат до стената, за да му е чужд, но във всеки друг случай бе разполагал с някакъв елемент на контрол над положението — или ако не това, то поне над собствените си действия, като например възможността да избяга, което сега му се стори много по-приятна мисъл от всякога. Затвори очи и си пое дълбоко дъх.

Номер 2 тръгна към жената и Алистър. Взря се първо в нея, после в Алистър, който му отвърна с плах поглед.

— Да? — най-сетне отрони британецът с възможно най-изискания си акцент.

— Кой сте вие? — настоя Номер 2.

— Казах вече на приятеля ви. Алистър Стенли. Паспортът ми е в чантата, ако искате да го видите. — Гласът му беше на изплашен човек, който се мъчи да се овладее.

— Покажете ми го!

— Разбира се, сър. — С елегантно бавни движения бившият майор от СВС се измъкна от предпазния колан, изправи се, отвори капака на багажника и извади черната си пътна чанта. — Може ли? — Номер 2 отвърна с кимане.

Алистър дръпна ципа на страничното отделение, извади паспорта, подаде му го, след което си седна. Треперещите му ръце стискаха чантата в скута му.

Номер 2 погледна паспорта и му го подхвърли. После каза нещо на испански на жената на 4А. Прозвуча като: „Къде е съпругът ви?“ Жената отговори със същата изискана интонация и Номер 2 рязко закрачи към Номер 3, за да си поговорят. Алистър си пое дъх, огледа се, сякаш търсейки закрила, и улови погледа на Джон. Нито ръцете, нито лицето му трепнаха, но въпреки това Джон знаеше какво си мисли. На Ал ситуацията също никак не му харесваше, но по-важното бе, че той беше видял № 2 и № 3 отблизо, беше се взрял в очите им.

Алистър Стенли беше разтревожен. Посегна уж да пригладя косата си и едва забележимо почука два пъти по черепа си, над ухото.

Кларк протегна ръка напред, достатъчно, за да я заслони от погледите на двамата при кабината, и изпъна три пръста. Ал кимна — само милиметър. Беше съгласен, че са само трима. Джон също кимна, доволен от потвърждението.

Колко по-добре щеше да е, ако бяха умни терористи, но умните вече отдавна не се занимаваха с подобни неща. Шансовете просто бяха твърде нищожни, както го бяха доказали израелците в Уганда и германците в Сомалия. Отвлечането на самолет можеше да е безопасно само докато машината е във въздуха, а не можеше да останат вечно горе и щом кацнеха, целият цивилизован свят щеше да се стовари върху тях със скоростта на мълния и мощта на канзаско торнадо... а действителният проблем беше, че съвсем не много хора държат да умрат преди да са закръглили тридесетте. А тези, които го искаха, използваха за тази цел бомби. Така че умниците се занимаваха с други неща. Поради което бяха по-опасни противници, но пък бяха предвидими. Не убиваха хора за удоволствие и не изпадаха в преждевременно отчаяние, тъй като умело планираха ходовете си.

Тези тримата бяха тъпацы. Бяха действали при лошо разузнаване и не бяха направили окончателна проверка, за да разберат дали основната им цел се е качила в самолета, и ето ти ги сега с провалена акция, обмислящи очакващата ги смърт или дългогодишен затвор... при това за едното нищо. Единствената добра вест, ако можеше да се нарече така, беше, че поне щяха да ги опандизят в Америка.

Но не искаха и да помислят за живот зад стоманени решетки, както не им беше приятна и мисълта за очакващата ги смърт... но скоро щяха да осъзнаят, че алтернатива просто няма. И че оръжията в ръцете им са единствената сила, с която разполагат, и защо да не ги използват, за да си пробият път...

... докато за Джон Кларк въпросът беше дали да изчака, или не, докато се започне...

Не! Не можеше просто да си седи тук и да изчаква, докато започнат да избиват хора.

Наблюдава двамата още минута-две и същевременно обмисли как да го направи. Както с тъпаците, така и с умниците, простите схеми обикновено се оказваха най-добри.

Минаха още пет минути преди Номер 2 да реши отново да си поговори с Номер 3. Когато го направи, Джон се извърна достатъчно, за да засече погледа на Динг, като обърса с пръст горната си устна, все едно че поглажда несъществуващия си мустак. Чавес леко килна глава, сякаш да го попита: „Сигурен ли си?“, но прие сигнала. Отхлаби колана си, пресегна се с лявата си ръка зад гърба, извади пистолета пред ужасените очи на бременната си съпруга и докосна ръката ѝ, за да я успокои. После покри беретата в скута си със салфетка, направи се на ни лук ял, ни лук мирисал и зачака командира си да започне играта.

Кларк се надигна и Номер 2 извика:

— Ей!

— Да? — отвърна Кларк и го погледна угоднически.

— Сядай веднага! — Английският му не беше лош. Е, езиковите програми в европейските училища са добри.

— Ама вижте, аз... ударих няколко питиета и... нали се сещате, ще може ли? Пор фавор — добави Джон овчедушно.

— Сядай и стой мирно!

— Ама к'во сега, ще ме гръмнете щото искам да се изпия ли? Моля ви.

Номер 2 и № 3 се спогледаха с едно „по дяволите“, което за пореден път потвърди аматьорското им равнище. Двете стюардеси, пристегнати с коланите си на седалките отпред, изглеждаха разтревожени, но не се обаждаха. Джон усили напрежението, като откопча колана си и започна да се изправя.

Номер 2 се затича към него и опря дулото на пистолета в гърдите му. Очите на Санди се разшириха. Никога не беше виждала мъжа си да прави нищо опасно, но сега си даваше сметка, че това не е съпругът, до когото е спала двадесет и четири години — и след като не беше той, трябваше да е другият Кларк, онзи, за чието съществуване тя знаеше, но когото никога не беше виждала.

— Вижте какво, отивам, пикая и се връщам, окей? По дяволите, ако искаш — гледай — каза Кларк завалено — от половината чаша вино, което беше изпил, докато стояха до терминала? — Какво искаш, да се напия в гащите ли?

Това, което помогна, беше ръстът на Кларк. Беше почти метър и осемдесет и пет и ръцете му под навитите ръкави бяха яки. Терористът беше по-дребен с около десет сантиметра и с петнадесет кила и имаше

пистолет, но да караш по-едри от теб да изпълняват желанията ти винаги може да доведе до мелета. Затова № 2 стисна Джон за лявата ръка, извъртя го и грубо го блъсна по пътеката назад, към тоалетната вдясно. Джон се присви и тръгна, вдигнал ръце над главата си.

— Ей, грациас, амиго, окей?

И отвори вратата. Тъпият № 2 го остави и да я затвори. От своя страна, Джон направи това, за което бе поискал разрешение, после си изми ръцете и набързо се погледна в огледалото.

„Я да видим можеш ли още? — попита се сам и сам си отговори: — Какво пък, да проверим.“

Издърпа резето, отвори вратата и каза благодарно:

— Ей, такова... благодаря.

— Връщай се на мястото си.

— Чакай да ти наля едно кафе... — Джон отстъпи крачка назад. № 2 беше достатъчно тъп, за да го последва — държеше го на мушка — и посегна към рамото му, за да го обърне.

— Буенас ночес — тихо промълви Динг само от три метра. Пистолетът му бе вдигнат към главата на № 2. Очите на терориста засякоха сивата стомана и отвличането дойде тъкмо навреме: десният юмрук на Джон се стовари върху слепоочието на терориста и го зашемети.

— Как зареди?

— Ами бавно — прошепна Динг. — Все пак сме на самолет, нали?

— Сложи на предпазител — нареди Джон.

— Мигел! — извика № 3.

Кларк тръгна към него, като спря да вземе чашка кафе, чинийка и лъжичка. После отново закрачи към № 3.

— Каза да ти дам това. Благодаря, че ми позволихте да ползвам тоалетната — каза Джон с треперлив глас. — Заповядайте, сър.

— Мигел! — отново извика № 3.

— Той отиде отзад. Заповядайте кафето. Аз отивам да си седна и... — Джон направи крачка напред. Надяваше се този аматьор да продължи да бъде такъв.

И той го направи — приближи се до него. Джон се приведе, чашката и чинийката затрепераха в ръцете му — и когато № 3 стигна до него, ги изпусна и се наведе да ги вземе. Беше само на половин

крачка от седалката на Алистър. Номер 3 също се наведе автоматично — последната му грешка за тази вечер.

Ръцете на Джон сграбчиха пистолета и го извиха към корема на терориста. В същия миг тежкият браунинг на Алистър се стовари в тила му и № 3 се отпусна като парцалена кукла.

— Нетърпелив педал — изхриптя Стенли. — Но иначе бе адски добро. — После се обърна към най-близката стюардеса и щракна с пръсти. Тя мигом скочи от седалката и затича към тях. — Въже, жица, каквото и да е! Бързо!

Джон взе пистолета на терориста, извади пълнителя и дръпна затвора, за да изхвърли патрона. След още две секунди беше разглобил оръжието и подхвърли частите в краката на спътничката на Алистър, чиито кафяви очи се бяха разширили от шока.

— Въздушни шерифи, госпожо. Успокойте се.

След секунди се появи и Динг — влачеше № 2.

Стюардесата се върна с намотка връв.

— Пилотската кабина, Динг! — разпореди се Джон.

— Разбрано, шефе. — Динг тръгна, стиснал беретата с две ръце, а Кларк се зае с омотаването — ръцете му помнеха моряшките възли отпреди тридесет години.

После тръгна към вратата. Динг чакаше там с пистолет в ръце. — Как е, Доминго?

— О, мислех си за зелената салата и телешкото, а и списъкът с вината не беше никак лош. Не е най-доброто място за пукотевица, Джон. Дай да го извикаме да излезе.

От тактическа гледна точка изглеждаше разумно. Номер 1 щеше да излезе и дори да стреляше, куршумът едва ли щеше да пробие корпуса на самолета. Е, на хората на първия ^ед това нямаше да им хареса. Джон се наведе, взе чашката и чинийката и каза на другата стюардеса:

— Обади се в кабината и кажи на пилота да предаде на нашия приятел, че Мигел го вика. После застани ето тук. Когато вратата се отвори, ако те попита нещо. само ме посочи. Разбра ли?

Беше хубавичка, около четиридесетгодишна и много спокойна. Направи точно това, което ѝ се каза, вдигна слушалката и предаде съобщението.

След секунди вратата се отвори и Номер 1 надникна навън. Виждаше само стюардесата. Тя посочи Джон и каза:

— Кафе?

Това го обърка и той направи крачка напред. Пистолетът му беше сведен към пода.

— Здравсти — поздрави го Динг отляво и опря дулото на пистолета си в слепоочието му.

Нов миг на объркване. Просто не беше подготвен. Поколеба се. Ръката му не помръдна.

— Пусни ютията! — каза Чавес.

— Най-добре ще е да направиш каквото ти казва — бързо добави Джон на испански. — Иначе ще те убие.

Очите на терориста пробягаха из самолета — търсеше колегите си, но тях ги нямаше никакви. Объркването, изписано на лицето му, се усили. Джон пристъпи към него, пресегна се за оръжието, издърпа го от ръката му, напъха го в колана си и претърси пленника. Оръжието на Динг все така се притискаше в слепоочието му. Стенли пазеше другите двама.

— Два пълнителя... нищо повече. — Джон махна с ръка на стюардесата с връвта.

— Тъпаци — изръмжа Чавес на испански, после погледна шефа си. — Джон, не мислиш ли, че това беше малко припряно?

— Не. — После се изправи и влезе в пилотската кабина.

— Командире?

— Кой сте вие? — Пилотите нито бяха видели, нито чули какво става отзад.

— Къде е най-близкото военно летище?

— В Гандер, канадско — отвърна на часа помощник-пилотът. — Казва се Ренфорд.

— Добре, поемаме натам. Командир Гарнет, самолетът отново е ваш. Овързахме ги и тримата.

— Кой сте вие? — попита Уил Гарнет.

— Просто човек, който ви помогна — отвърна Джон с безизразно лице и Гарнет, бивш летец от ВВС, го разбра.

— Мога ли да използвам радиото, сър?

Капитанът му посочи третата седалка и му показва как да използва радиото.

— Тук щатски полет девет две нула — каза Кларк. — С кого говоря? Край.

— Тук специален агент Карни от ФБР. Вие кой сте?

— Карни, обади се на директора и му предай, че на линията е ДЪГА Шест. Положението е под контрол. Жертви нула. Тръгваме за Гандер и ни трябва канадската полиция. Край.

— ДЪГА?

— Просто както го чу, агент Карни. Повтарям, положението е под контрол. Тримата похитители са арестувани. Оставам на линия да говоря с директора ви.

— Слушам, сър — отвърна изненадано Карни.

Кларк погледна ръцете си. Трепереха — чак сега, след като всичко беше свършило. Е, това му се беше случвало веднъж-дваж и преди. Самолетът зави наляво; пилотът говореше с някого в ефира, вероятно с Гандер.

— Девет две нула, Девет две нула, тук е агент Карни.

— Карни, тук ДЪГА. — Джон замълча. — Командир Гарнет, това радио защитено ли е?

— Да, кодирано е.

— Окей, Карни, какво става?

— Говорете с директора. — Последва прещракване и слаб пукот.

— Джон? — запита нов глас.

— Да, Дан.

— Какво излезе?

— Трима, говорят испански, не бяха от най-умните. Обезвредихме ги.

— Живи?

— Тъй вярно — потвърди Кларк. — Казах на пилота да се насочи към Гандер. Трябва да сме там след...

— Деветдесет нула минути — каза помощник-пилотът.

— След час и половина — продължи Джон. — Обади се на канадците да ги приберат и звънни в Андрюс. Трябва ни транспорт до Лондон.

Не се налагаше да обяснява защо. Онова, което трябваше да мине за най-обикновен граждански полет на трима офицери и две жени, беше изгърмяло и цялата дискретност, свързана със самоличностите им, беше отишла по дяволите. Нямаше смисъл да висят на борда,

докато останалите пътници ги запомнят... повечето щяха само да поискат да им благодарят, но пак не беше добре. Цялото усилие, което бяха приложили, за да направят ДЪГА едновременно ефективна и секретна, беше изгърмяно заради трима тъпи испански задници — или каквито там бяха. Кралската канадска конна полиция щеше да го разбере преди да ги предаде на американското ФБР.

— Окей, Джон, заемам се с нещата. Ще се обадя на Рене и ще го помоля ги организира. Имаш ли нужда от нещо друго!

— Да, прати ми няколко часа сън. Става ли?

— Каквото пожелаеш, момко — отвърна му с кикот директорът на ФБР и връзката се прекъсна.

Кларк свали слушалките и ги окачи на куката.

— Кой сте вие, по дяволите? — отново попита Гарнет.

Първоначалното обяснение явно се беше оказало крайно незадоволително.

— Сър, аз и приятелите ми сме въздушни шерифи, които случайно се оказаха на борда. Това стига ли?

— Всъщност... да — каза Гарнет. — Благодаря ви. Онзи, дето беше тук, малко му беше отпуснал края, ако разбирате какво искам да кажа. По едно време адски се бяхме притеснили.

Кларк кимна с разбираща усмивка.

— Аз също.

Правеха го от доста време. Белезникавосините фургони — бяха четири на брой — обикаляха Ню Йорк Сити, прибираха бездомници и ги откарваха до центровете за подслон, поддържани от корпорацията. Тихата, вежлива операция бе привлякла вниманието преди година в един репортаж на местен телевизионен канал и донесе на корпорацията няколко десетки възторжени писма, след което събитието залезе зад хоризонта, както се случва с подобни неща. Наближаваше полунощ и при спадащите есенни температури фургоните отново бяха излезли и събираха бездомници из Манхатън. Не го правеха по начина, по който навремето с тях се разправяше полицията. Хората, на които помагаша, не бяха принуждавани да се качват в колите. Доброволците от корпорацията ги питаха учтиво дали биха желали чиста постеля за през нощта, при това безплатно, без

излишни религиозни усложнения, типични за повечето „мисии“, както традиционно ги наричаха. Тези, които отклоняваха предложението, получаваха одеяла, дарени от служители на корпорацията, които в момента си спяха по домовете или гледаха телевизия — участието в програмата беше доброволно за персонала, — вярно, употребявани, но все пак топли. Някои бездомници предпочитаха да останат под открито небе: смятаха, че това е някаква форма на свобода. Повечето приемаха. Дори заклетите пияници обичаха леглата и душовете. В момента във фургона имаше десет души — това беше всичко, което можеше да се поеме на едно пътуване. Помогнаха им да се качат, настаниха ги на седалките и ги пристегнаха с колани като мярка за безопасност.

Никой от тях не знаеше, че това е петият от четирите фургона, действащи в Манхатън, въпреки че усетиха, че има нещо малко по-различно, веднага щом потеглиха. Обслужващият се наведе от предната седалка и им подаде бутилки „Гало“ — евтино калифорнийско червено, но все пак много по-добро от онова, което бяха свикнали да пият. Към него обаче беше прибавено нещо.

Скоро почти всички заспаха. На онези, които бяха в състояние да се движат, им помогнаха да се прехвърлят на друг фургон и ги сложиха да легнат и да заспят. Останалите бяха пренесени, настанени и привързани от по двама мъже. След като задачата бе изпълнена, първият фургон отиде на почистване — използваха пара, за да са сигурни, че каквато и мръсотия да е останала, е стерилизирана и изхвърлена. Вторият фургон пое по магистралата Уест Сайд, хвана извитата рампа за моста „Джордж Вашингтон“ и прекоси река Хъдсън. Оттам се насочи на север, през североизточния край на Ню Джързи, и после — — в обратна посока, към щата Ню Йорк.

Полковник Уилям Лидъл Байрън вече се намираше във въздуха, в КС-10 на американските ВВС, по курс почти идентичен с този на щатския 777 и само с един час след него. Той също зави на север, към Гандер. Бившата база Р-3 трябваше да разбуди част от персонала, за да се оправят с двата приближаващи се „джъмбо“, но това беше дреболия.

Тримата провалили се похитители бяха със завързани очи, омотани с връв и проснати на пода точно пред първия ред седалки,

заети в момента от Джон, Динг и Алистър. Сервираха кафе и останалите пътници бяха изтеглени от тази част на самолета.

— Възхищавам се от подхода на етиопците в подобни ситуации — отбеляза Стенли. Той пиеше чай.

— И какъв е той? — попита незаинтересовано Чавес.

КОРПОРАЦИЯ „ХОРИЗОНТ“

— Преди няколко години имаше опит за похищение на правителствения им самолет. На борда имало няколко момчета от охраната и те овладели ситуацията. Завързали нападателите в седалки в първа класа, увили вратовете им е кърпи, за да не оцапат, и им прерязали гърлата направо в самолета. И знаеш ли...

— Загрях — отбеляза Динг. — Оттогава никой не е посмял да се забърка с тази авиолиния. Просто, но ефективно.

— Доста. — Стенли постави чашата си на масичката. — Надявам се все пак подобни неща да не се случват твърде често.

Тримата офицери погледнаха през прозорците към светлините на пистата. След малко самолетът се разтърси — бяха кацнали в Гандер. Отзад се чуха приглушени възгласи и ръкопляскания. Лайнерът уби скорост, изтегли се към военните сгради и спря. Предната врата отдясно се отвори и към нея се приближи камиончето със стълбата, бавно и внимателно.

Джон, Динг и Алистър откопчаха коланите и се запътиха към вратата. На стълбичката ги посрещна офицер, препасан с бели ремъци и с пистолет на кръста. Следваха го трима цивилни, сто на сто ченгета.

— Господин Кларк? — попита офицерът.

— Аз съм — каза Джон. — А ето там са вашите... заподозрени, мисля, че това е терминът. — И се усмихна уморено. Ченгетата влязоха, за да се оправят с тримата овързани пленници.

— Преди около час ви е изпратен транспорт — уведоми го канадският офицер.

— Благодаря.

Тримата отидоха да приберат ръчния си багаж и в два от случаите — и жените си. Паци беше заспала и се наложи да я събудят. Санди си четеше. След две минути и петимата вече бяха на пистата и се натикаха в една кола. Щом потеглиха, самолетът рулира към гражданския терминал.

— Как ще стигнем до Англия? — попита Динг, след като настани жена си в един неизползван офис за чакащи екипажи.

— Вашите ВВС изпращат VC-20. На Хийтроу ще има хора да приберат багажа ви. Някой си полковник Байрън идва насам за тримата ви пленници — обясни старшият полицаи.

— Ето оръжията им. — Стенли му връчи три плика за повръщане с разглобените пистолети вътре. — Браунинг М-1935, с военни накрайници. Експлозивни няма. Наистина бяха скапани аматьори, баски, предполагам. Изглежда, искаха да отвлекат испанския посланик във Вашингтон. Жена му седеше до мен. Сеньора Констанца де Монтероса — винената фамилия. Бутилират най-добрия кларет и най-разкошната мадейра. Предполагам, ще установите, че е било неоторизирана операция.

— А кои точно сте вие? — попита ченгето.

— Не можем да ви отговорим — каза Кларк. — Веднага ли връщате похитителите?

— От Отава ни наредиха да го направим съгласно споразумението за похитителите. Вижте, все пак трябва да кажа нещо на пресата.

— Кажете им, че на борда случайно са се оказали трима американски служители от правораздавателните служби и са помогнали тези идиотчета да бъдат обезвредени — каза му Джон.

— Да де, то си е почти така — ухили се Чавес. — Първият арест, който съм извършвал, Джон! По дяволите, забравих да им напомня правата!

Кларк беше достатъчно уморен и не му се стори смешно.

Бяха повече от мръсни. Това не беше особено изненадващо. Нито фактът, че миришеха толкова лошо, че можеха да задавят и пор. Това трябваше да почака. Свалиха ги от камиона. Сградата бе на шестнадесет километра западно от Бингхемптън, сред хълмовете на щата Ню Йорк. Вкараха ги в стаята и напръскаха лицата им с бутилка под налягане. На половината бяха инжекции, малко под рамото. И двете групи получиха стоманени гривни с номера от 1 до 10. Инжекциите бяха на онези с четните номера. Нечетните бяха контролната група. След това сложиха и десетимата да спят. Камионът,

който ги беше докарал, вече бе потеглил на запад към Илинойс, откъдето бе дошъл. Шофьорът дори не беше разбрал какво е карал.

---

[1] От Regimented to Military Force — офицер, назначен да командва военна част или група. — Б. пр. ↑

[2] SEAL — от sea-air-land (англ.) — Специални части във ВМС на САЩ, действащи по море, въздух и суша. — Б. пр. ↑

1. ДОКЛАДНА

По време на полета никак си липсваха удобства — храната бе само сандвичи, а виното беше никакво — но седалките бяха удобни и возенето — достатъчно гладко, така че всички поспяха чак докато колелетата не докоснаха пистата на Нортхолт, военно летище малко западно от Лондон. Джон отбеляза, че постройките са стари.

— База от Втората световна — поясни Стенли и се протегна. — Разрешаваме да я ползват и частни бизнес-самолети.

— Значи доста често ще влизаме и излизаме оттук — вметна Динг. — Колко е часът?

Точно в този момент заваля и посрещането на британска земя стана съвсем както си му е редът. Чакаха ги деветдесетина метра до сградата, където един британски служител подпечата паспортите им и официално ги поздрави с „добре дошли“ в страната му, след което се върна към сутрешния си чай и вестника си.

Отвън ги чакаха три коли — черни лимузини даймлер. Потеглиха на запад и после на юг към Херефорд. Това доказваше, че посрещачът е цивилен бюрократ, каза си Кларк. Иначе щяха да използват хеликоптери. Спряха на един крайпътен „Макдоналдс“ за яйца и кафе и Санди изсумтя: холестерол. От няколко месеца гълчеше Джон за това. После се сети за изминалата нощ и каза:

— Джон?

— Да, скъпа?

— Кой бяха онези?

— Типовете в самолета ли? — Тя кимна. — Не съм сигурен. Вероятно баски сепаратисти. Изглежда, търсеха испанския посланик, но се прецакаха. Той не беше на борда. Само жена му.

— И се опитаха да отвлекат самолета?

— Аха.

— Не е ли малко страшно?

Джон кимна замислено.

— Да, страшно е. Щеше да е и по-страшно, ако бяха компетентни, но не бяха. — Вътрешна усмивка. „Ама и кофти полет улучиха!“ Но в момента не можеше да се разсмее на това, не и пред жена си, не и при неправилното платно на пътя — факт, който го дразнеше. Струваше му се съвсем нередно да се намира от лявата страна на пътя, докато го возят със... сто двадесет и пет в час? По дяволите! Тук нямаха ли ограничения на скоростта?

— Какво ще стане с тях? — продължи Санди.

— Има международно споразумение. Канадците ще ги върнат в Щатите. Ще ги съдят, ще ги осъдят и ще ги затворят за въздушно пиратство. Ще останат доста време зад решетките. — И в това отношение бяха извадили голям късмет. Испания като нищо щеше да ги осъди на повече.

— За пръв път ми се случва такова нещо.

— Аха — съгласи се мъжът ѝ. Трябва да си истински дръвник, за да отвличаш самолети, но дръвниците, както изглежда, все още не бяха на изчезване. И тъкмо заради това той беше „Шестицата“ на една организация, носеща името „ДЪГА“.

Има добри новини и лоши новини — започваше докладната, която бе написал. Както обикновено, тя не беше задръстена с бюрократизми; този език Кларк така и не бе успял да усвои въпреки тридесетте си години стаж в ЦРУ.

С разпадането на Съветския съюз и на други държави с политически позиции, враждебни на американските и западните интереси, вероятността за голяма международна конфронтация е като цяло твърде ниска. Това, по същество, е най-доброто от добрите новини.

Но наред с това сме длъжни да се изправим лице в лице с факта, че остават много опитни и добре обучени международни терористи, които все още скитат по широкия свят, като някои от тях продължават да поддържат контакти с национални разузнавателни служби — плюс факта, че някои държави, макар и да не горят от желание за пряка конфронтация с американската или западните

държави, все пак биха могли да използват останалите терористични „свободни агенти“ за по-тесни политически цели.

Във всеки случай този проблем най-вероятно ще се разрасне, тъй като в предишната обстановка в света по-големите държави налагаха твърди ограничения върху терористичната активност — като тези ограничения се налагаха чрез контролиран достъп до въоръжение, финансова поддръжка, обучение и убежища.

Изглежда много вероятно сегашната ситуация в света да преобърне предишното „разбиране“, споделяно от големите държави. Сега цената за поддръжка, оръжие, обучение и убежище може да се окаже действителната терористична активност, а не идеологическата чистота, изисквана преди от спонсориращите ги държави.

Най-очевидното решение на този — вероятно — разрастващ се проблем е в създаването на нов многонационален антитерористичен екип. Предлагам кодовото название ДЪГА. Освен това предлагам организацията да бъде базирана във Великобритания. Причините за това са прости:

Съединено кралство Великобритания понастоящем разполага с и действа чрез Специалната въздушна служба, най-изтъкнатата в света — тоест най-опитната — агенция за специални операции.

Лондон е най-достъпният град на света от гледна точка на гражданските въздушни полети — а освен това СВС е в много сърдечни отношения с „Бритиш Еървейз“.

Законовата среда е изключително удобна поради възможните според британския закон ограничения на пресата.

Дългогодишните близки отношения между британските и американските правителствени агенции.

Поради всичките тези причини предлаганият екип за специални операции, съставен от американски и британски служители и подбран персонал от НАТО, при пълната

поддръжка от страна на държавните разузнавателни служби, координиран на място от...

„И го пробута“ — каза си Кларк с усмивка. Помогнало беше това, че както Ед, така и Мери Пат Фоли го бяха подкрепили в Овалния кабинет, а също и генерал Мики Мур и още няколко души. Новата агенция, ДЪГА, беше по-тъмна от тъмното, финансите от американска страна се насочваха чрез Министерството на вътрешните работи от Капитолийския хълм, а после минаваха през Кабинета за специални проекти на Пентагона без никаква връзка с разузнавателната общност. По-малко от сто души във Вашингтон знаеха за съществуването на ДЪГА. Много по-малък брой щеше да е още по-добре, но това беше все пак най-доброто, което можеше да се очаква.

Командната верига беше малко барокова. Това не можеше да се избегне. Британците си бяха консервативни — а половината от полевия персонал бяха британци, и почти толкова от техните дребосъци от разузнаването, но пък Кларк беше шефът. Това бе голяма отстъпка от страна на домакините и Джон го знаеше. Алистър Стенли беше негов помощник и по този пункт Джон нямаше проблеми. Стенли беше печен, и което беше още по-добро, беше един от най-големите оперативни специалисти, когото Джон беше срещал — знаеше кога да пасува, кога да вдигне залога и кога да изиграе картите си. Може би единствената лоша новина се състоеше в това, че той самият, Кларк, сега беше РЕМФ — нещо по-лошо, беше „костюм“. Щеше да си има кабинет с две секретарки и щеше да стои в него, вместо да излиза с момчетата. Е, от друга страна, това рано или късно трябваше да се случи, нали?

По дяволите! Щеше да излиза с момчетата! Трябваше да го направи — да покаже на бойците, че е достоен да им е командир. Щеше да е полковник, а не генерал. Щеше да е с бойците колкото се може повече, в тичането, в стрелбата, в обсъждането на нещата.

В следващата кола Динг си мислеше: „Аз съм капитан“. Очите му нетърпеливо попиваха околния пейзаж. Беше идвал в Британия само за транзитни прехвърляния на Хийтроу или Гетуик и никога не беше виждал земята, потънала в зеленина като на пощенска картичка от Ирландия. Щеше да бъде под пряката команда на Джон, „мистър К“,

водач на един от щурмовите екипи, щеше да е капитан, може би най-доброто звание за армията — достатъчно високо, за да те уважава сержантският състав като човек, имащ правата да го командва, и достатъчно ниско, за да не те превърнат в щабен плъх и да можеш да действаш с бойците си. Паци бе задрямала до него. Бременността ѝ си взимаше своето и го правеше по непредсказуеми начини. Понякога тя кипеше от енергия. Друг път просто вегетираше. Е, тя носеше в корема си един нов малък Чавес и всичко беше наред — повече от наред. Беше чудо. Почти толкова велико чудо, колкото това, че той бе тук, за да прави онова, за което бе обучаван — да бъде войник. Още по-добре — да бъде нещо като свободен агент. Лошата новина беше, че щеше да е подчинен на повече от едно правителство — на „костюми“, говорещи на много езици — но това не можеше да се избегне и той доброволно беше приел да остане с мистър К. Някой трябваше да се грижи за шефа.

Случката в самолета го беше изненадала доста. Мистър К носеше пистолета си... но защо, по дяволите, ще си правиш труда да получиш разрешение да носиш оръжие в граждански самолет (едно от най-трудните неща на света) и след това ще си натикаш оръжието там, откъдето не можеш да го измъкнеш? Санта Мария! Дори хората като Джон Кларк остаряват. Това беше може би първата оперативна грешка, която Кларк беше допускал от много време. Е, след това се постара да я компенсира, като се направи на каубой при обезвреждането. Все пак го направи добре. Гладко и хладнокръвно. Но малко прибързано. Малко прибързано. Динг хвана ръката на Паци. Тя беше заспала дълбоко. Малкото изсмукваше силите и. Динг се наведе да я целуне по бузата, съвсем леко, за да не я разбуди. Улови погледа на шофьора в огледалото и му отвърна с непроницаема покерджийска физиниомия. Дали този тип беше само шофьор, или член на един от екипите? Скоро щеше да разбере.

Мерките за сигурност се оказаха по-строги, отколкото беше очаквал. За момента щабът на ДЪГА беше дислоциран в Херефорд, в британския Двадесет и втори армейски полк към СВС. Всъщност сигурността се оказа дори по-силна, отколкото изглеждаше, тъй като един въоръжен човек приличаше просто на въоръжен човек —

отдалече не можеше да се прецени дали е наето ченге, или обучен експерт. След като огледа един отблизо, Динг реши, че тези момчета са по-скоро второто. Просто очите им гледаха по-различно. Мъжът, който надникна в колата, бе удостоен със замислено кимане, на което отвърна със същото и им даде знак да продължат. Базата приличаше на всички други — знаците бяха малко по-различни, както и някои от надписите, но тревните площи около постройките бяха прясно окосени и нещата просто изглеждаха по-спретнати, отколкото в цивилни зони. Колата спря в офицерския район до една скромна, но кокетна на вид къща, снабдена с площадка за паркиране на кола, с каквата Динг и Паци все още не разполагаха. Колата на Джон продължи още две карета към една по-голяма къща — какво пък, полковниците живееха по-добре от капитаните, а и във всеки случай наемът нямаше да му е по силите. Динг отвори вратата, слезе и тръгна да прибере багажа. И тогава го споходи първата голяма изненада за този ден.

— Майор Чавес? — попита нечий глас.

— Да? — каза Динг и се обърна. „Майор?“

— Аз съм ефрейтор Уелдън, вашият адютант.

Ефрейторът беше много по-висок от 174-те сантиметра на Динг и с телосложение на бик. Забърза се покрай новия си началник, свали багажа и на Чавес му остана да отрони само едно „Благодаря, ефрейтор“.

— Последвайте ме, сър.

Динг и Паци се подчиниха.

На триста метра от тях почти същото ставаше с Джон и Санди, въпреки че техният персонал включваше сержант и ефрейтор, последният — от женски пол, красива блондинка с бледа кожа. Първото впечатление на Санди от кухнята беше, че британските хладилници са малки и че готвенето тук ще е упражнение по кълчене. Мисленето и беше малко позабавено след дългия полет и тя не се сети, че ще докосва всеки прибор в тази стая само след мълчаливото съгласие на ефрейтор Ан Феъруей. Къщата не беше толкова голяма, колкото дома им във Вирджиния, но щеше да е напълно достатъчна.

— Къде се намира местната болница?

— На шест километра оттук, госпожо. — Феъруей не бе уведомена за факта, че Санди Кларк е висококвалифицирана сестра от спешно отделение и ще получи работа в болницата.

Джон огледа кабинета си. Най-впечатляващата мебел се оказа барчето с напитките — добре зареден, както забеляза той, с различни марки скоч и джин. Трябваше да намери начин да се снабди с няколко бутилки приличен бърбън. Компютърът си беше на мястото, заглушен с електронен шум, беше сигурен в това, за да не може някой да паркира на неколкостотин метра оттук и да разбере какво набира на клавиатурата. Разбира се, да се приближи някой толкова щеше да е истински подвиг. Бойците от охраната на базата го бяха поразили със своята компетентност. Докато адютантът и адютантката отнасяха дрехите му, Джон се пхна под душа. Този ден го чакаше доста работа. След двадесет минути, облечен в син раиран костюм, бяла риза и раирана вратовръзка, той излезе от къщата и се качи в служебната кола, която щеше да го откара до сградата на щаба.

— Приятен ден, скъпи — пожела му Санди с целувка.

— Няма начин да не е.

— Добро утро, сър — поздрави го шофьорът. Кларк се здрависа с него и научи, че се казва Айвър Роджърс и че е сержант. Издутината на дясното му бедро издаваше, че е от военната полиция. По дяволите, британците наистина гледаха сериозно на сигурността. Но пък и той се намираше в сърцето на СВС, вероятно не най-любимата на терористите военна единица както във Великобритания, така и извън нея. А истинските професионалисти, наистина опасните, бяха внимателни, предпазливи хора. „Досущ като мен“ — каза си Джон Кларк.

— Трябва да бъдем внимателни. Изключително внимателни при всяка своя стъпка.

Това не беше особено изненадващо за останалите, нали? Добрата новина беше, че те разбираха какво означава да се внимава. Повечето бяха учени и мнозина от тях ежедневно се занимаваха с опасни вещества, Трето ниво и повече, така че предпазливостта бе част от техния светоглед. И това беше добре. Добре беше също така, че те разбираха, наистина разбираха важността на текущата си задача. Смятаха — знаеха, — че това ще е едно свято изследване. В края на краищата те се занимаваха с човешкия живот, с отнемането му, а имаше хора, които не разбираха насоката на тяхното научно дирене и

никога нямаше да я разберат. Е, това трябваше да се очаква, тъй като щеше да е застрашен техният живот. Много лошо за тях, но нямаше как да се избегне.

Заседанието приключи по-късно от обикновено и хората започнаха да си тръгват, да отиват към паркинга, където някои от тях — глупаци, помисли си той — щяха да яхнат велосипеди към домовете си, да поспят някой и друг час, след което отново да се върнат с колелетата си на работа. Но те поне бяха искрено вярващи, макар и да не бяха твърде практични — и, по дяволите, все пак се возеха в самолети при дълги пътувания, нали? Е, в движението имаше място за хора с различни възгледи. Цялата идея беше в това да се създаде голямо движение. Той излезе и отиде до собственото си возило, един много практичен „Хъмър“, цивилната версия на обожавания от военните НММ\УУ. Включи радиото, чу „Пиниите на Рим“ на Респиджи и си даде сметка, че ще му липсва радио Ен Пи Ер, изцяло посветило се на класическата музика. Какво пък, някои липси бяха неизбежни.

Изкъпан, избръснат и облечен в костюм „Брук Брадърс“ и с вратовръзка „Армани“, закупени преди два дни, Кларк излезе от официалната си резиденция и се запъти към също така официалната служебна кола. Шофьорът му държеше вратата. Британците наистина държаха на ранговата символика и Джон се зачуди колко ли време ще му трябва, докато привикне с това.

Офисът му се намирал на по-малко от три километра от къщата му, в двуетажна тухлена сграда, обкръжена от работници. До вратата стоеше войник с пистолет. Когато Кларк го доближи, той удари токове и отдаде чест.

— Добро утро, сър.

— Добрутро, боец — отвърна Джон почти овчедушно. Хрумна му, че ще трябва да научи името на момчето. Тази врата поне отвори сам. Вътре го чакаше Стенли — четеше някакъв документ.

— Сградата ще бъде довършена чак след седмица, Джон — усмихна се той. — Не е използвана от доста време, твърде стара е, опасявам се, а и работят по ремонта едва от месец и половина. Ела да ти покажа кабинета ти.

Кларк го последва все така овчедушно. Завиха надясно и после продължиха по коридора до последния кабинет — неговият ремонт, както се оказа, беше привършен.

— Сградата е от 1947 година — обясни Алистър, докато му отваряше вратата.

Чакаха го две секретарки, и двете към четиридесетте и вероятно проучвани повече и от него. Алис Форгейт и Хелън Монтгомъри. Когато шефът влезе, те се изправиха и се представиха с очарователни усмивки. Кабинетът на замкома по изпълнителската част Стенли беше до този на Кларк, а неговият бе обзаведен с огромно бюро, удобен стол и същия тип компютър като в кабинета му в ЦРУ — също шумозаглушен, за да не може да се следи електронно. В единия ъгъл имаше шкаф с напитки — несъмнено британски обичай.

Джон пробва въртящия се стол и реши най-напред да си свали сако. Да седи по сако беше едно от нещата, които не понасяше. Това беше навик, присъщ на „костюм“, а да е „костюм“ никак не се връзваше с представите му за нещо забавно. После махна на Алистър да седне и попита:

— Докъде сме?

— Два екипа, напълно формирани. Чавес ще получи единия. Другият ще се командва от Питър Ковингтън — току-що получи майорско звание. Баща му беше полковник в Двадесет и втори преди години, пенсионира се като бригаден командир. Чудесен момък. По десет души във всеки екип, както се разбрахме. Техническият персонал си пасва добре. Имаме едно израелско момче, Давид Пелед — изненадан съм, че се съгласиха да го вземем. Страхотен гений в електрониката и разузнавателните системи...

— И ще докладва всеки ден на Ави бен Якоб.

Усмивка.

— Естествено. — Нито един офис не хранеше илюзии по отношение на лоялността на бойците, включени в ДЪГА. Но пък ако те не бяха способни на такава лоялност, каква полза от тях? — Давид работи за СВС от десет години. Има контакти с всяка електронна корпорация от Сан Хосе до Тайван.

— А стрелците?

— Върховно ниво, Джон. Като всички, с които съм работил. — Което наистина означаваше нещо.

— Разузнаване?

— Всички са чудесни. Шефът на секцията е Бил Тоуни, Шестица^[1] от тридесет години, помага му доктор Пол Белоу от университета „Темпъл“, Филадельфия. Адски е умен. Бил е по целия свят. Вашите момчета го отстъпиха на италианците за случая Моро^[2], а на следващата година отказа назначение в Аржентина. Много принципен — е, поне така изглежда. Ще долети утре.

Точно в този момент се появи госпожа Форгейт. С табла. Чай за Стенли, кафе за Кларк.

— Заседанието с личния състав е след десет минути, сър.

— Благодаря, Алис. — „Сър“. Не беше навикнал да се обръщат към него по този начин. Поредният знак, че е „костюм“. По дяволите! Изчака тежката шумоизолирана врата да се затвори и чак тогава зададе следващия си въпрос: — Ал, какъв е тукашният ми статут?

— — Званието е генералско — бригаден най-малкото, може би две звезди. Аз, изглежда, съм полковник — шеф на личен състав, нали разбираш — каза Стенли и отпи от чая си. — Разбираш, че все пак трябва да се поддържа някакъв протокол.

— Ал, ти нали знаеш кой съм аз всъщност... кой бях, искам да кажа?

— Беше флотски главен помощник-боцман, доколкото знам, с флотски кръст, два пъти Сребърна звезда. Бронзова с Комбат-В, три пъти, и три Пурпурни сърца. И всичко това преди Агенцията да те вземе и да ти даде четири разузнавателни звезди. — Стенли изреди всичко това по памет. — Бригаден е най-малкото, което можехме да направим, приятелю. Спасяването на Кога и номерът с Даряеи бяха брилянтни акции, ако не съм ти го казвал. Наистина знаем някои неща за теб, както и за твоя младок, Чавес — този момък има огромен потенциал, ако наистина е толкова добър, колкото съм чувал. Ще му потърбва. Екипът му е от истински звезди.

— Я, Динг! — извика познат глас и Чавес изненадано се обърна.

— Озо! Ах ти, кучи сине! Какво правиш тук, по дяволите?

— При рейнджърите взе да ми става досадно, та прескочих до Браг за един тур с „Делта“. И после тази работа ми се наби в очите и взех, че се хванах. Ти си шефът на Втори екип, нали?

— Горедолу — отвърна Динг и стисна ръката на стария си приятел и боен другар Хулио Вега. — Не си мръднал. Да не си се консервирал?

— Трябва да се поддържа формата — отвърна Вега, който сутрин правеше по сто лицеви опори и дори не се изпотяваше. На униформената му блуза изпъкваше значката на боен пехотинец и сребърната „сладоледена фунийка“ на майстор-парашутист. — И ти изглеждаш добре. Още бягаш, а?

— Е, възможността да избягаш е нещо, което искам да запазя, ако ме разбираш.

— Ясно. — Вега се разсмя. — Ела да те представя на отбора. Дали са ти добри бойци, Динг.

Екип 2 на ДЪГА разполагаше със собствена сграда — тухлена, едноетажна, доста просторна, с бюро за всеки от състава и една секретарка, Катрин Мууни, една за всички, млада и достатъчно хубава, както забеляза Динг, за да привлече интереса на всеки необвързан член на екипа. Екип 2 беше съставен изключително от сержантски персонал — повечето старши, четирима американци, четирима британци, германец и французин. Беше му нужен само един поглед, за да прецени, че всички са в адски добра физическа форма — достатъчно, за да се разтревожи за собствената си форма. Той трябваше да ги води, а това означаваше да бъде също толкова добър и дори по-добър от всички във всяко нещо.

Първият беше сержант Луи Лоасел. Нисък и тъмнокос, бивш член на френските парашутни сили. Преди няколко години го бяха привлекли във френските ГДВР^[3]. Лоасел не беше профилиран специалист, но като всички останали бе експерт в оръжията и, както се казваше в досието му, брилянтно точен стрелец с пистолет и пушка. Зад спокойната му усмивка се четеше увереност.

Фелдфебел Дитер Вебер беше следващият: също парашутист, завършил германското армейско училище „Бургер Фюрер“, или „Планински водач“, едно от училищата с най-тежко физическо натоварване по света. И му личеше. Русокос и е бяла кожа. Преди шестдесет години такъв като него можеше да се види на плакат за привличане на новобранци в СС. Английският му, както Динг установи веднага, беше по-добър от неговия собствен. Можеше да мине за американец — или за англичанин. Вебер беше дошъл в ДЪГА от

германския екип ГСГ-9^[4], който пък беше част от бившата Гранична гвардия, контратерористичния екип на ФРГ.

— Чували сме много за вас, майоре — каза му Вебер от висотата на своите близо 192 сантиметра. Малко височък, прецени Динг. Голяма мишена. Сините му очи бяха загадъчни и студени като лед, изпитващи Динг от самото начало. Такива очи стояха добре зад пушката. Вебер беше един от двамата снайперисти на екипа.

Следващият беше сержант първи клас Хомър Джонстън. Планинец от Айдахо, той бе убил първия си елен на деветгодишна възраст. Дватама с Вебер бяха приятели и съперници. Среден на вид във всяко отношение, Джонстън определено предпочиташе бягането пред помпането на железни бицепси. Метър и осемдесет, седемдесет и два килограма. Беше започнал кариерата си в Сто и първа въздушнодесантна във Форт Камбъл, Кентъки, и бързо си бе пробил път към „черния“ свят^[5] на армията.

— Радвам се да се запознаем, сър.

Беше бивша зелена барета и член на „Делта“, също като приятеля на Чавес, Озо Вега.

Стрелците, както си ги наричаше Динг, момчетата, които проникваха в сградите, за да се свърши работата, бяха американци и британци. Стив Линкълн, Пади Конъли, Скоти Мактайлър и Еди Прайс — всички от СВС, Бяха работили в Северна Ирландия и на още няколко места. Майк Пиърс, Ханк Патерсън и Джордж Томлинсън бяха от „Делта Форс“ и им липсваше опитът на СВС. Всички бяха по-високи от „майор“ Чавес и яки и жилави. Динг изпита неприятното усещане, че въпреки собствения му полеви опит ще му се наложи да спечели уважението на екипа си, и то много скоро.

— Кой е старшият?

— Аз, сър — отвърна Еди Прайс.

Беше най-старият в екипа, четиридесет и една годишен, бивш сержант в 22-ри полк на СВС. Като всички останали с неуниформени дрехи — но пък всички носеха едни и същи неуниформени облекла без отличителни знаци.

— Добре, Прайс. Днес правихте ли ФП^[6]?

— Не, майоре, чакахме вие да ни изведете — отвърна старши сержант Прайс с усмивка, в която се съдържаше десет процента учтивост и деветдесет процента предизвикателство.

Чавес също се усмихна.

— Аха. Добре. Малко съм се схванал от полета, но това може би ще ми помогне да се отпусна. Къде да се преоблека? — Надяваше се, че последните две седмици ежедневен осемкилометров крос ще се окажат достатъчни — а и полетът наистина го беше изморил.

— Насам, сър.

— Казвам се Кларк и предполагам, че съм шефът тук — заяви Джон на събралите се около заседателната маса. — Всички знаете каква е нашата мисия и всички сте пожелали доброволно да бъдете включени в ДЪГА. Въпроси?

Това ги постресна. Добре. Някои продължаваха да го зяпат. Повечето забиха погледи в бележниците пред себе си.

— Добре, за да отговоря на някои от най-очевидните: нашата оперативна доктрина е малко по-различна от организациите, от които идвате. Ще я отработим в хода на тренировките, които започват от утре. От нас се очаква да сме в оперативна готовност още от този момент — Джон замълча за момент. — Това означава, че телефонът може да извънни всяка минута и ще трябва да реагираме. В състояние ли сме?

— Не — отговори Алистър Стенли от името на целия старши състав. — Това е нереалистично, Джон. Имаме нужда, по моя преценка, от три седмици.

— Разбирам това... но реалният свят не е толкова добре устроен, колкото би ни се искало. Нещата, които трябва да се свършат — свършете ги, и по-бързо. Започвам симулативните учения от идния понеделник. Вижте, с мен не е трудно да се работи. Бил съм на терена и знам какво става там. Не очаквам съвършенство, но очаквам непрекъснато да се стремим към него. Ако прецакаме една акция, това означава, че хора, които заслужават да живеят, няма да живеят. Това ще стане. Вие го знаете. Аз го знам. Но! Ще избягваме грешките, доколкото е възможно, и ще си извличаме поуки от всяка. В света на контратероризма властва законът на Дарвин. Тъпите вече са мъртви, а хората там, от другата страна, от които трябва да се притесняваме, са научили доста уроци. Ние също, и може би водим в играта от

тактическа гледна точка, но ще трябва здраво да тичаме, за да запазим преднината. И ще тичаме здраво.

— Както и да е — продължи той след кратка пауза. — Разузнаването. Какво е готово и какво не е?

Бил Тоуни беше на възрастта на Джон, плюс още една-две години, с оредяла кафява коса и незапалена лула в устата. „Шестица“ — тоест член на британското разузнаване, Сикрит Интелиджънс Сървис, полеви „призрак“, прибран след десет години работа отвъд желязната завеса.

— Линиите за свръзка са включени и работят. Имаме хора във всички приятелски служби както тук, така и с съответните столици.

— Добри ли са?

— Приемливо — отрони Тоуни.

Джон се зачуди до каква степен този отговор съдържа типичното британско подценяване. Една от най-важните му и най-деликатни задачи беше да разбере какво точно има предвид всеки член на екипа му, когато казва нещо — задача, която още повече се усложняваше от езиковите и културни различия. Тоуни имаше вид на истински професионалист. Кафявите му очи гледаха спокойно и делово. В досието му се казваше, че работи за СВС от пет години и че разузнавателните му данни винаги са били верни, Добре.

— Дейвид?

Дейвид — по-точно Давид Пелед, израелският шеф на техническия отдел — приличаше на доминикански свещеник от картина на Ел Греко: висок, мършав, с хлътнали бузи, тъмна коса и напрегнат поглед. Беше работил дълго за Ави бен Якоб, когото Кларк познаваше, ако не много добре, то достатъчно добре. Пелед бе тук по две причини: за да служи в старшия състав на ДЪГА, печелейки по този начин съюзници и престиж за своята отечествена разузнавателна служба, израелската Мосад, и също така — за да научи каквото може и да го предаде на своя шеф.

— Сглобявам добър материал — отвърна Дейвид и остави чая си на масата. — Но ще ми трябват двайсет дни, дори месец, за да окомплектовам необходимото ми оборудване.

— По-бързо — веднага реагира Кларк. Дейвид поклати глава.

— Не е възможно. Голяма част от електрониката може да се купи от рафта, както се казва, но някои от нещата, които ни трябват, ще се

изработват по специална заявка. Поръчките са разпратени на ТРВ, Ай Ди Ай и „Маркони“. Но те не могат да вършат чудеса, дори за нас. Двайсет дни до месец за най-съществените елементи.

Динг спря — бяха пробягали пет километра за двадесет минути. Добро време, прецени той малко задъхан, но после се обърна и видя десетимата си бойци: бяха толкова свежи, колкото в началото. Един-двама се подхилваха иронично.

По дяволите!

Бяха стигнали до стрелбището, където бяха подредени мишените и оръжията. Чавес беше направил промяна в подбора на въоръжението. Самият той бе дългогодишен почитател на „Берета“ и беше решил, че хората му ще използват последния модел като лично оръжие плюс полуавтоматичния „Хеклер & Кох“ МР-10 — новата версия на прословутия МР-5, но зареждан с 10 мм пълнител на „Смит & Уесън“, разработен през 80-те години за американското ФБР. Без да каже нито дума, Динг вдигна оръжието си, надяна шумозаглушителните наушници и стреля. Пет дупки в главата. Но Дитер Вебер до него беше групирал изстрелите си в една проядена дупка, а Пади Конъли беше направил още по-малка — не повече от два сантиметра и половина, и все между очите на мишената, без да засяга самите очи. Като повечето американски стрелци, Чавес беше убеден, че европейците изобщо не разбират от пистолети, но очевидно не беше прав.

След това всички взеха Х&К с оптически мерници. Динг закричи покрай огневата линия, наблюдавайки как се справят с мишените — повдигащи се стоманени плочки с размери и очертания на човешка глава. Задвижвани от въздух под налягане, те падаха веднага с металическо дрънчане. Спря до първи сержант Вега, който изпразни пълнителя си и се обърна.

— Казах ти, че са добри, Динг.

— От колко време са тук?

— О, около седмица. Свикнали са да бягат на осем километра — добави Хулио с усмивка. — Спомняш ли си летния лагер, на който бяхме в Колорадо?

Най-важното, помисли си Динг, беше тяхната стабилност, въпреки кроса, от който се очакваше да симулира стреса при истинска

бойна ситуация. Но тези копелета тук бяха стабилни като бронзови статуи. Бивш взводен в Седма лекопехотна дивизия, навремето той беше един от най-жилавите и най-способни бойци в страната и тъкмо затова Джон Кларк го беше привлякъл на работа в Управлението... и тъкмо затова беше издаянил няколко напрегнати и трудни акции. Но отдавна не се беше чувствал толкова неподготвен и не във форма.

— Кой е най-силният? — попита той Вега.

— Вебер. Чувал съм някои неща за германското училище за планински десантници. Е, изглежда, са верни. Дитер не е съвсем човек. Добър в ръкопашна, добър с пистолет, адски добър с пушка и мисля, че би могъл: да надбяга и елен, ако му се наложи, и след това да го разкъса с голи ръце.

Да бъде наречен някой „добър“ в бойните умения от завършил школата за рейнджъри и школите за специални операции във Форт Враг не бе същото, като да го чуеш от някой тип в бара на ъгъла.

— А най-умният?

— Конъли. Всички от СВС са върхът. Ние американците ще трябва да им погоним топката. Но ще се справим — увери го Вега. — Недей да се потиш, Динг. Ще се изравниш с нас само след около седмица. Точно както стана в Колорадо.

Чавес не обичаше много да му се напомня за онази работа. Твърде много приятели беше изгубил сред планините на Колумбия в една задача, която собствената му страна така и не призна. Наблюдението как хората му приключиха предвидените за тренировката патрони му говореше много за самите тях. И да беше пропуснал някой от тях един изстрел, той не го забеляза. Всеки изстреля точно по сто патрона, стандартния дневен порцион за мъже, които изстрелваха по петстотин за работна седмица при рутинни тренировки, за разлика от по-пряко насоченото обучение. Което щеше да започне от утре.

— Окей — заключи Джон. — Ще имаме оперативка всяка сутрин в осем и петнадесет по текущи въпроси и по-официално всеки петък следобед. Освен това вратата на кабинета ми е винаги отворена — както и тази на дома ми. Ако ви потърбявам за нещо, имам телефон и в

банята. А сега искам да изляза и да видя стрелците. Нещо друго? Добре. Заседанието е закрито.

Всички станаха и се запътиха към вратата. Стенли остана на мястото си.

— Добре мина — отбеляза Алистър, докато си сипваше втора чаша чай. — Особено за човек, непривикнал на бюрократичен живот.

— Пролича си, а? — попита Кларк с усмивка.

— Човек може да се научи на всичко, Джон.

— Надявам се. Кога е физическата подготовка?

— От шест и четиридесет и пет. Да не мислиш да тичаш с момците?

— Смятам да се опитам — отвърна Кларк.

— Твърде стар си, Джон. Някои от тези момчета бягат маратон просто за удоволствие, а ти си по-близо до шестдесетте, отколкото до петдесетте.

— Ал, не мога да командвам тези хора, без да се помъча, и ти го знаеш.

— Така е — призна Стенли.

Събудиха се късно, един по един. Повечето останаха да се излежават, някои се разшаваха до банята, където намериха аспириин и тилебол за главоболието, от което се оплакваха всички. Някои решиха да си вземат душ, други — не. В съседната стая имаше бюфет със закуска: бъркани яйца, хлебчета, наденици и бекон. Някои дори си спомниха как се използват салфетките, забелязаха хората от стаята за наблюдение.

След закуска видяха домакина си, който им предложи чисти дрехи.

— Какво е това място? — попита един, известен на персонала само като № 4. Всичко тук адски не му приличаше на благотворителните мисии в Бауъри^[7], които познаваше добре.

— Моята компания провежда едно изследване — отговори му домакинът иззад плътна прилепналата на лицето му лекарска маска. — Вие, господа, ще останете при нас за известно време. През това време ще разполагате с чисти легла, чисти дрехи, добра храна и — той отвори един панел в стената — всичко, което пожелаете за пиене. — В една стенна ниша, която гостите удивително как не бяха забелязали,

имаше три рафта, пълни с всякакви вина, бира и спиртни напитки, както и чаши, минерална вода, миксери и лед.

— Искате да кажете, че не можем да напуснем? — понита № 7.

— Бихме предпочели да останете — отвърна домакинът, измъквайки се от прекия отговор. Посочи нишата с алкохол и очите зад маската ги изгледаха усмихнато. — Някой да желае едно сутрешно, за отваряне на очите?

Оказа се, че не е прекалено рано за никого, и скъпият бърбън и ръжено уиски бяха техният първи и най-сериозен удар за деня. Добавената в алкохола дрога беше с недоловим вкус и всички „гости“ отново се запътиха към леглата. До всяко имаше телевизор. Нови двама решиха да се възползват от душовете. Трима дори се избърснаха и се появиха от банята в съвсем човешки вид. Засега.

В залата за наблюдение доктор Арчър настройваше ръчно телекамерите, за да разглежда добре всеки от „гостите“.

— Всички изглеждат напълно в профила — отбеляза тя. — Кръвната им картина сигурно е истинско бедствие.

— Хм, да, Барб — съгласи се доктор Килгор. — Номер три ми се струва особено зле. Да не би да предлагаш малко да ги поизчистим преди...

— Мисля, че трябва да се опитаме. Не можем да си играем твърде много с тестовите критерии, нали?

— Пък и е лошо за морала, ако позволим някой да умре твърде скоро — продължи мисълта ѝ Килгор.

— „Какво чудно творение е човекът“ — цитира Арчър и изсумтя.

— Не всички от нас, Барб. — Кикот. — Изненадан съм, че не са намерили една-две жени за групата.

— Аз не се съгласих — отвърна феминистката доктор Арчър и Килгор пак се изкикоти цинично.

Но пък и не си струваше да претупат работата. Той извърна очи от батареята телеекрани и погледна изискванията на корпорацията. С гостите трябваше да се отнасят като с... гости: да ги хранят, да се грижат да са чисти и да им предоставят всичкото пиене, което могат да погълнат. За епидемиолог като него беше леко обезпокоителен фактът, че всички техни „гости“ — обекти на теста — се бяха оказали

неизлечими улични алкохолици. Предимството да използват такива като тях, разбира се, се изразяваше в това, че нямаше да липсват на никого, дори и на онези, които можеха да минат за техни приятели. Малцина изобщо имаха някакви близки, които да знаят къде да ги потърсят. При още по-малко от тях би се намерил някой, който да се изненада от невъзможността да ги намери на обичайното им място. И за никого, смяташе Килгор, нямаше да се намери и един, който да си направи труд да уведоми съответните власти, че не може да го намери... а и дори такова нещо да се случеше, дали на нюйоркската полиция щеше да ѝ пука? Едва ли.

Не, всичките техни „гости“ бяха хора, отписани от общество, може би по-малко агресивно, но също толкова категорично, колкото Хитлер беше отписал евреите, макар и донякъде с повече основание, смятаха Арчър и Килгор. Що за творение е човекът, наистина? Тези екземпляри от самоопределилия се за богоподобен биологичен вид бяха по-безполезни, отколкото лабораторните животни, чиято роля играеха сега. А и освен това изглеждаха много по-непривлекателни за Арчър, която изпитваше топли чувства към опитните зайци и дори към плъховете. Килгор намираще това за забавно. Него не го интересуваха нито едните, нито другите, поне като индивидуални същества. Видът е това, което има значение като цяло, нали? А що се отнася до „гостите“, какво пък, те дори не бяха добър пример за подстандартни човешки същества и от такива като тях видът нямаше нужда. Виж, Килгор беше. А също и Арчър, въпреки тъпите си политико-сексуални възгледи. Килгор се върна към бележките си и към документацията. Утре щяха да проведат медицинските прегледи. Виж, това щеше да е забавно.

---

[1] Служител на МИ-6 — британското разузнаване. — Б. пр. ↑

[2] Отвлечането на италианския премиер Алдо Моро от „Червените бригади“. — Б. пр. ↑

[3] Главен директорат за външно разузнаване (фр. DGSK) френската разузнавателна служба. В. пр. ↑

[4] Гранична специална група 9. — Б. пр. ↑

[5] Секретни части със специално предназначение. — В. пр. ↑

[6] Физическа подготовка. — Б. пр. ↑

[7] Престъпнически квартал в Ню Йорк. — Б. пр. ↑

2. НАПАСВАНЕ

Първите две седмици минаха доста приятно. Чавес вече пробягваше по осем километра, без да се задъхва, и правеше изискваното количество лицеви опори заедно с екипа си, и стреляше по-добре, толкова добре, колкото половината от тях, но не така добре като Конъли и американеца Ханк Патерсън — те сигурно се бяха родили с пистолети или нещо такова, реши Динг, след като беше започнал да изстрелва по триста патрона дневно, мъчейки се да се изравни с тях. Може би някой оръжеен майстор трябваше да си поиграе с оръжието му. Базираната тук част на СВС разполагаше с полкови оръжейник, който, изглежда, се беше обучавал при самия Сам Колт или поне така говореха за него. Малко повече лекота и мекота на спусъка може би. Но това беше единствено въпрос на гордост. С Х&К МР-10, всеки бе в състояние да направи за нула време три перфектни изстрела в човешка глава от петдесет метра. И все пак тези хора будеха благоговение: най-добрите войници, които беше срещал или за които беше чувал, призна си Динг, докато седеше зад бюрото си и се занимаваше с омразната му бумащина. Той изръмжа. Имаше ли някой на този свят, който да не мрази бумащината?

Екипът прекарваше удивително дълго време в седене зад бюрата и четене, главно на разузнавателен материал — за това кой от известните терористи къде се намира, поне според някоя разузнавателна агенция, полицейско управление или някой алчен за пари местен информатор. Всъщност данните, които преглеждаха, бяха почти безполезни, но понеже бяха най-доброто, с което разполагаха, така или иначе ги преглеждаха. Към тази информация се включваха и снимки на оцелелите световни терористи. Карлос Чакала, сега на петдесет и няколко години, вече настанен в най-добре охранявания френски затвор, беше един от тези, които всички искаха да видят. Снимките му бяха компютърно обработени, за да се симулира външният му вид според сегашната му възраст, след което ги сравняваха с истински скорошни снимки, изпратени от французите.

Членовете на екипа отделяха доста време, за да запомнят всичко, защото в някоя тъмна нощ, на някое неизвестно място, кратко проблясване на светлина можеше да разкрие някое от тези лица и човек щеше да разполага само с толкова, за да реши да чукне два пъти въпросната глава... и ако ти се отвори шанс да сложиш в чувала друг някой Карлос Илич Рамирес, ти се иска да го използваш, щото тогаз, продължи разсъжденията си Динг, няма да можеш и една бира да си купиш в някой ченгесарски бар, толкова прочут ще си станал. Най-гадното във всичко беше, че целият боклук върху бюрото му всъщност изобщо не беше боклук. Защото, ако изобщо някога пъхнеха в чувала следващия Карлос, то това щеше да стане, защото някое местно ченге в Сан Паулу, Бразилия, или в еба ли го къде в Босна например е чул нещо от един или друг информатор, после е отишъл до съответната къща да хвърли един поглед, след което мозъкът му е прецракал въпреки всички глупости, с които са пълни главите на всички квартални ченгета по целия свят, и после е зависело единствено от въпросното ченге да прецени дали може сам да арестува копелето на място, или — ако ситуацията му се е сторила малко прекалено напрегната, да докладва на шефа си и тогава може би някой специален екип като неговия ще пристигне кротко на място и ще обезвреди шибалника било по лесния начин, или по по-трудния, пред евентуалната съпруга и малки дечица, които биха могли да са с него и които ще са в пълно неведение за предишната кариера на татенцето... и тогава Си Ен Ен гръмва и...

Това му беше проблемът с работата зад бюрото. Удряш го на мечти. Чавес, набеден майор, погледна часовника си. стана, отвори вратата и връчи купчината боклук на госпожица Мууни. Всички вече бяха готови. Той взе пистолета и колана си, Следващата спирка беше това, което британците, наричаха „стаята с халатите“, въпреки че там нямаше никакви халати, а въгленочерни бойни облекла, подсилени с противокуршумни жилетки.

Целият Екип 2 бе там, готов за ежедневното упражнение. Всички бяха отпуснати, спокойни и усмихнати. После отидоха да си вземат полуавтоматичните оръжия. Всеки прехвърли двойния ремък през главата си, провери пълнителите, зареди и дръпна предпазителя на заключено.

Упражненията биха безкрайни, поне доколкото можеха да изглеждат такива след две седмици. Имаше шест основни сценария, всеки от които можеше да бъде проиграван в различна околна среда. Този, който мразеха най-много, беше във вътрешността на граждански самолет. Единственото добро в случая беше ограничението за лошите — те не можеха да се даят никъде. Всичко останало беше изключително лошо. Фрашкано с цивилни в огневите зони, добро прикритие за лошите — а ако някой от тях наистина имаше бомба, завързана за тялото — те почти винаги твърдяха, че имат — е, тогава му оставаше само да му стиска, за да дръпне връвта или да завърти ключа, и тогава, ако копелето се окажеше поне малко компетентно, всички на борда ставаха на печена кайма. За щастие малцина избираха точно такава смърт. Но Динг и хората му нямаха право да разсъждават по този начин. В повечето случаи терористите, изглежда, се страхуваха от плен повече, отколкото от смъртта, поради което стрелбата трябваше да е бърза и ефективна, а екипът трябваше да удари самолета като канзаско торнадо в полунощ и флеш-бенговете^[1] да зашеметят копелетата, така че двойните чуквания да бъдат по неподвижни глави, и да се надяваш на Бога, че цивилните, които се опитваш да спасиш, няма да се изправят и да блокират огневия ти обхват, в какъвто изведнъж се е превърнал фюзелажът на самолета.

— Екип две, готови ли сме? — попита Чавес.

— Да, сър — последва хоровият отговор.

— Снайпер Две-две — попита Динг по шлемофона си. — Нещо за докладване?

— Нищо, Две-шест. Съвсем нищо — докладва Вебер.

— Снайпер Две-едно?

— Шест — отвърна Джонстън, — виждам перде, което се помръдва, но нищо друго. Инструментите показват четирима до шест души вътре, говорят на английски. Край.

— Прието — отговори Динг.

Екипът се беше прикрил зад един камион. Той хвърли за последно поглед на схемата на вътрешността на сградата. Щурмът беше предшестван от подробен разчет. Бойците бяха запомнили

вътрешността на постройката толкова добре, че можеха да я видят със затворени очи. Динг даде знак с ръка и започнаха.

Пади Конъли поведе на бегот към вратата и щом стигна до нея, измъкна пластичния взрив от паласката, окачена на бронижилетката му. Залепи го в горния десен ъгъл на касата и напъха капсул-детонатора. Секунда след това се отмести точно на три метра. Детониращият бутон бе в лявата му ръка, дясната стискаше полуавтоматичния пистолет.

„Окей — помисли си Динг. — Време е.“ И извика:
— Давай!

Щом първите изхвърчаха иззад камиона, Конъли натисна бутона и експлозията изби вратата. Първи стрелец, сержант Майк Пиърс, се втурна вътре, Чавес го следваше по петите.

Беше тъмно. Единствената светлина идваше откъм избитата врата. Пиърс огледа помещението, видя, че е празно, и се хвърли към вратата към следващата стая. Динг го последва с екипа и...

... ето ги: четири мишени и четирима заложници...

Чавес изстреля два куршума към главата на най-лявата мишена. Улучи точно в центъра, между нарисуваните със синьо очи, след което отмести поглед надясно, за да се увери, че Стив Линкълн е поразил своя човек съвсем според плана. След по-малко от секунда лампите на тавана светнаха. Всичко беше приключило седем секунди след експлозията на пластичния взрив. Осем секунди беше програмираният срок за упражнението. Динг дръпна предпазителя на оръжието си и каза:

— По дяволите, Джон!

Кларк се изправи и погледна усмихната мишената вляво от себе си, на по-малко от шестдесет сантиметра. Дупките бяха пробити достатъчно точно, за да осигурят сигурна, моментална смърт. Не си беше сложил никаква защитна екипировка. Нито пък Стенли в другия край на редицата. Между тях седяха госпожа Форгейт и госпожа Монтгомъри. Присъствието на жените изненада Чавес — но пък те също бяха членове на екипа. Възхити се на духа им, макар и не на благодарумието.

— Седем секунди. Е, пет би било по-добре — отбеляза Джон.

Все пак размерите на зданието предопределяха скоростта, с която екипът можеше да преодолее разстоянието. Кларк обиколи да

огледа мишените. На мишената на Мактайлър личеше само една дупка, макар че неправилната ѝ форма доказваше, че е изстрелял и двата куршума според параметрите на упражнението. Всеки един от тези мъже можеше да си спечели сигурно място в Трети корпус на Специални операции и всеки от тях този път беше толкова добър, колкото винаги, каза си Джон. Е, методиката за обучение се беше подобрила доста от времето му във Виетнам, нали? Той помогна на Хелън Монтгомъри да се изправи. Тя като че ли трепереше и това никак не беше чудно. Да си откъм приемащата страна на куршумите не беше точно това, заради което секретарките получават заплати.

— Добре ли сте? — попита я Джон.

— О, нищо ми няма, благодаря. Ама то наистина си е възбуждащо. За първи път ми е, нали разбирате.

— На мен ми е за трети — засмя се Алис Форгейт. — Винаги е възбуждащо.

„За мен също“ — помисли си Кларк. Колкото и да беше сигурен в Динг и хората му, все пак да гледаш в дулото на оръжието и да виждаш святканията в него е нещо, от което кръвта ти изстива. А и да си без бронежилетка и шлем не е чак толкова умно, въпреки че той се оправдаваше с това, че трябва да вижда по-добре, за да следи за грешки. Но не беше забелязал нищо съществено. Бяха адски добри.

— Великолепно — заяви Стенли от своя край на подиума. И посочи. — Ти... аа...

— Патерсън, сър — отвърна сержантът. — Знам, малко се спънах, докато преминавах.

Парче от касата на взривената врата беше отхвъркнало навътре и той се бе препънал в него.

— Но се справихте, сержант Патерсън. Виждам, че това изобщо не се е отразило на прицелването ви.

— Не се отрази, сър — отзова се Ханк Патерсън, без да се усмихва.

— Можете да си отбележите, че сме напълно готови за акция, мистър К — заяви Чавес със самодоволна усмивка. — И кажете на лошите да си пазят задниците. Как е при Екип 1?

— С две десети от секундата по-бързо — отвърна Джон и с удоволствие забеляза как Динг се вкисна. — Благодаря ти.

— За какво?

— Затова, че не гръмна тъст си. — Джон го потупа по рамото и излезе от помещението.

— Добре, народе — обърна се Динг към екипа си. — Да оберем сачмите и да се върнем за критиката.

Шест телекамери бяха записали акцията. Стенли щеше да анализира всичко кадър по кадър. След това щяха да последват няколко халби в сержантския клуб на Двадесет и втори полк. Британците, както беше разбрал Динг през изминалите две седмици, гледаха на бирата си много сериозно, а Скоти Мактайлър можеше да хвърля стрелички почти толкова добре, колкото Хомър Джонстън стреляше със снайпера. Беше до известна степен нарушение на протокола, че той, така нареченият майор, обръщаше халбите си със сержанти, но пък самият той беше служил като жалък редови сержант преди да стане човек на Централното разузнавателно управление, така че ги удостояваше с разкази за предишното си битие при „Нинджите“ — разкази, които те изслушваха със смесица от уважение и насмешка. Колкото и добра да беше Седма пехотна дивизия, все пак не можеше да е толкова добра. Дори Доминго беше склонен да го признае след няколко халби.

— Какво мислиш, Ал? — попита Джон. Бюфетът с напитки в кабинета му беше отворен — едно малцово шотландско за Стенли и „Уайлд Търки“ за Кларк.

— За младежите ли? — Стенли сви рамене. — Технически са много компетентни. Стрелбата е почти безпогрешна, физическата подготовка свършена. Реагират много добре на препятствия и на неочакваното и... какво пък, не ни убиха с рикошети, нали?

— Но? — Кларк го изгледа изпитателно.

— Но човек не знае, докато не се случи истинското. О, да, те са толкова добри, колкото СВС, но пък най-добрите от тях са бивши СВС...

„Песимизмът на Стария свят“ — помисли си Джон Кларк. Това им беше проблемът на европейците. Никакъв оптимизъм. Предпочитаха да търсят нещата, които могат да тръгнат на зле, вместо положителното.

— Чавес?

— Върховно момче — призна Стенли. — Почти толкова добър, колкото Питър Ковингтън.

— Прав си — призна Кларк въпреки лекото незачитане на зет му. Но Ковингтън беше служил в Херефорд седем години. Още един-два месеца и Динг щеше да се изравни с него. Вече беше съвсем близо. В момента разликата зависеше от това колко часа е спал всеки от тях предната нощ, а много скоро щеше да зависи от това какво са закусвали. В общи линии Джон разполагаше с подходящите хора, тренирани за подходящата цел. Сега единственото, което можеше да направи, беше да ги поддържа на това ниво. Учение, учение и пак учение.

Никой от двамата обаче не знаеше, че вече се беше започнало.

— Е, Дмитрий? — каза мъжът.

— Да? — отвърна Дмитрий Аркадиевич Попов и разклати водката в чашата си.

— Откъде и с какво да започнем? — попита мъжът.

Бяха се запознали по случайно стечение на обстоятелствата, както смятаха и двамата. Макар и по съвсем различни причини. Случи се в Париж, в кафенето на един тротоар. Единият забеляза, че другият е руснак, и искаше да му зададе няколко елементарни въпроса, свързани с бизнеса в Русия. Попов, бивш висш служител на КГБ, съкратен и търсещ възможности да навлезе в света на капитализма, бързо беше преценил, че този американец разполага с много пари и че си струва да опита удар. Беше отговорил на въпросите му открито и ясно, подвеждайки бързо американеца към логичното заключение за доскорошните си занимания — езиковите му умения (Попов владееше отлично английски, френски и чешки) проличаха веднага, както и познанията му за Вашингтон, окръг Колумбия. Попов определено не беше дипломат: бе прекалено отворен и праволинеен във възгледите си, който фактор всъщност бе допринесъл за издигането му до полковник — той все още мислеше, че заслужава генералски звезди. Както обикновено, едното водеше до другото, първо размяна на визитни картички, после пътуване до Америка като консултант по сигурността и поредица от срещи, които дискретно се бяха придвижили в посока, изненадваща по-скоро за руснака, отколкото за

американеца. Попов беше впечатлил американеца с познанията си по въпросите на безопасността по улиците на чужди градове, след което дискусиата се беше насочила в съвсем различна посока.

— До каква степен ви е познато всичко това? — го беше попитал американецът в кабинета си в Ню Йорк.

Отговорът беше широка усмивка. След три водки. Познавам тези хора, разбира се. Би трябвало да знаете е какво съм се занимавал преди да напусна службата в родината си.

— Работили сте с терористи? — беше попитал американецът изненадано.

Наложи се Попов да му го обясни в подходящия идеологически контекст:

— Трябва да си спомните, че за нас тогава те изобщо не бяха терористи. Те бяха наши съмишленици в борбата за мир и за тържеството на марксизма-ленинизма, наши другари — борци за свободата на човечеството... и, за да бъдем откровени — полезни глупци, изпълнени с желание да пожертват живота си в замяна на известна поддръжка.

— Нима? — отново запита американецът. — Бих си помислил, че са били мотивирани от нещо важно...

— О, мотивирани са — увери го Попов, — но идеалистите са глупави хора, не е ли така?

— Някои да — призна домакинът, след което кимна на госта си да продължи.

— Те вярват на цялата реторика, на всичките обещания. Нима не разбирате? Аз също бях партиец. Ходех на събрания, плащах си членския внос. Правех всичко това, но бях от КГБ. Пътувах в чужбина. Видях какво значи да живееш на Запад. Много повече предпочитам да пътувам в чужбина в, хм, командировки, отколкото да работя на площад „Дзержински“ номер две. По-добра храна, по-добри дрехи, всичко — по-добро. И за разлика от тези глупави младежи, разбих каква е истината — заключи той и вдигна наздравица към домакина си с полупразната чаша.

— И с какво се занимават те сега?

— Крият се — отвърна Попов. — Повечето се крият. Някои може и да са си намерили работа — вероятно черна въпреки университетското образование, каквото повечето имат.

— Чудя се дали... — Дремещият поглед отрази пиянството на самия домакин, толкова добре подчертано, че Попов се зачуди дали е истинско, или престорено.

— Какво се чудите?

— Дали човек все още може да установи контакт с тях...

— Съвсем сигурно, стига да има причина за това. Моите контакти са тук... — Той потупа слепоочието си. — Такива неща не се забравят. — „Накъде ли води всичко това?“

— Дори от бесните кучета има полза и често, хм... — смутена усмивка — ... нали ме разбираш...

Попов се зачуди дали това, което показват по филмите, не е истина. Дали американските бизнесмени наистина устройваха убийства на конкурентите си и прочие? Стори му се твърде налудничаво... но може би пък филмите не бяха съвсем безпочвени...

— Кажи ми — продължи американецът, — ти наистина ли си работил с тези хора... нали разбираш, да си планирал работата, която са извършвали?

— Планиране? Не — отвърна руснакът. — Да, осигурявах им известна помощ по указание на моето правителство. Най-често служех като куриер, като свързка. — Тези назначения не бяха от най-приятните: по същество той трябваше да изпълнява ролята на пощаджия, комуто е поверено да доставя поверителни съобщения на онези извратени типове, но бяха задачи, които му се възлагаха заради полевите му умения и способността му да се разбира с хората. Ако използваме западния речник, Попов беше „призрак“, великолепен полеви разузнавач, който никога, доколкото на самия него му беше известно, не беше разкриван от никоя западна контраразузнавателна служба. В противен случай влизането му в Америка нямаше да е толкова безпроблемно.

— Тоест знаеш как да установиш връзка с тези хора, така ли?

— Да, знам — увери Попов домакина си.

— Забележително. — Американецът се изправи. — Какво ще кажеш за една вечеря?

Към края на вечерята Попов вече печелеше 100 000 долара годишно в качеството си на специален консултант и се чудеше докъде ще го доведе тази нова работа, но всъщност не му пукаше особено. Сто

хиляди долара бе добра сума за човек, чиито вкусове се нуждаеха от сериозна финансова поддръжка.

Сега бяха изминали два месеца, а водката беше все така добра.

— Къде и как? — прошепна Попов. Беше забавно къде е сега и с какво се занимава. Животът е толкова странен! В края на краищата в онзи следобед той просто беше в Париж, убиваше времето си и чакаше да се срещне със свой бивш колега от ГДВР. — Когато е решено, нали?

— Ти знаеш датата, Дмитрий.

— Знам кого трябва да видя и на кого да се обадя, за да уредя срещата.

— Нима трябва да го направиш лице в лице? — попита американецът.

— Скъпи приятелю, да, лице в лице. Такива неща не се уреждат по факса.

— Това е риск.

— Много малък. Срещата ще бъде в явка. Никой няма да ме заснеме, а ме познават само по паспорт и кодово име. И, разбира се, валутата.

— Колко?

Попов сви рамене.

— Ами... около петстотин хиляди долара. В брой, разбира се. Американски долари, дейче марки, швейцарски франкове, зависи какво ще предпочетат нашите... приятели.

Домакинът надраска нещо на една хартийка.

— С това ще можеш да получиш парите.

След което нещата тръгнаха. Моралът винаги е променлива величина в зависимост от културата, опита и принципите на съответния човек. В случая с Дмитрий в родната му култура съществуваха твърде малко правила, опитът му се свеждаше до това да се възползва от този факт, а основният му принцип беше да припечелва средства за преживяване...

— Разбираш, че това предполага и известен риск за мен, и заплата ми...

— Заплатата ти току-що се удвои, Дмитрий.

Усмивка.

— Чудесно.

Добро начало. Дори руската мафия не авансираше хората си толкова бързо.

Три пъти седмично тренираха верижен скок от платформа на осемнайсет метра от земята, а веднъж седмично — в реални условия, от британски армейски хеликоптер. На Чавес това не му харесваше много. Въздушната школа беше едно от малкото неща, които беше избегнал в армейската си служба — което всъщност бе доста странно. Беше преминал рейнджърската школа като Е-4, но кой знае как, Форт Бенинг му се беше разминал.

Сега стъпалата му стояха на стъпенките, а хеликоптерът приближаваше мястото за скок. Облечените му в ръкавици ръце стискаха въжето, дълго тридесет метра, в случай че пилотът не преценеше нещо както трябва. Никой не се доверяваше особено на пилотите, въпреки че животът им зависеше от тях. Този обаче бе добър. Е, малко каубой: в последния миг ги прекара през някаква просека и листата се отриха в униформата на Динг, леко, разбира се, но при неговото положение всеки допир беше определено нежелан. След това носът се издигна нагоре, краката на Чавес се стегнаха и когато носът отново се спусна надолу, той отскочи от стъпенката. Целият номер беше да спреш спускането съвсем близо до земята — и да се озовеш там преди да си се оказал люшкаща се мишена... готово, краката му стъпиха на земята. Той отхвърли въжето, стисна автомата и устремно се понесе към набеязаната цел: четиринадесети скок, трети път от хеликоптер.

Все пак в цялата тази работа имаше удоволствие. Той отново беше боец, нещо, което се беше научил да обича и което задълженията му в ЦРУ в основни линии не включваха. Чавес беше човек, който обичаше да се поти, който се наслаждаваше на физическото усилие при изпълнението на бойни задачи и най-вече обичаше да бъде сред други, които споделят това, което харесваше и той. Беше трудно. Беше опасно. Всеки от членовете на екипа беше претърпял по някоя и друга незначителна контузия през последния месец — с изключение на Вебер, който сякаш беше направен от стомана — и рано или късно, според статистиката, някой щеше да се нарани по-тежко, например да си счупи крак. „Делта“ и Форт Браг рядко разполагаха с пълен екип, напълно готов за акция, именно поради нараняванията и контузиите по време на тренировките. Но повече пот в учението, по-лесно в боя. Така

гласеше девизът на всяка компетентна армия по света. Хипербола, но не чак толкова голяма.

В момента всички от Екип 2 бяха вече на земята и се придвижваха към целта. Вебер и Джонстън търчаха към предварително определените им позиции, всеки стиснал снайпера със специално изработен оптически мерник. Радиошлемофоните работеха, съскайки с електронно кодираната си система, така че само членовете на екипа да могат да се чуват... Всички чакаха следващата му команда.

Свързочното помещение беше на втория етаж. Разполагаше с обичайното количество телетипни машини за всевъзможните световни новинарски агенции плюс телевизионни приемници за Си Ен Ен, „Скай Нюз“ и още няколко телевизионни програми. Те се следяха от британски персонал — наричаха ги „мозъците“, — чиято дейност на свой ред се следеше от офицер-разузнавач. В момента дежурен беше един американец от Агенцията за национална сигурност, майор от ВВС, облечен както обикновено в цивилни дрехи, които не можеха да прикрият нито националността, нито специалността му.

Майор Сам Бенет се беше приспособил към околната среда. Жена му и синът му не харесваха особено местната телевизия, но намираха климата за приемлив, а недалече с кола от квартирата им имаше няколко приятни игрища за голф. Бенет пробягваше всяка сутрин по три мили, за да покаже на местните, че не е пълен слабак, и очакваше с нетърпение откриването на сезона за пернат дивеч след няколко седмици. Иначе службата му беше съвсем лека. Генерал Кларк — така, изглежда, мислеха всички тук за него — беше приличен шеф. Обичаше работата да се върши чисто и бързо, точно според вкуса на Бенет. И не беше от кресльовците. Бенет беше работил с неколцина такива през дванадесетгодишната си служба под пагон. А Бил Тоуни, британският шеф на разузнавателния екип, беше един от най-добрите, които беше срещал — спокоен, разсъдлив и умен. Често пиеха бира в офицерския клуб в Херефорд.

Дежурствата в повечето случаи минаваха скучно. Бенет беше работил в базовия наблюдателен център на Агенцията за национална сигурност, голямо помещение с нисък таван, със стандартното обзавеждане — монитори и принтери, които изпълваха залата с

непрестанно тихо бръмчене, което можеше да подлуди човек в дългите нощи, докато следиш какво става по целия този Шибан свят. Добре че британците не държаха да напъхат работните пчелички в клетки. Тук поне човек можеше да стане от работното си място и да се поразходи. Персоналът беше млад — само Тоуни беше над петдесетте — и на Бенет това му допаднаше.

— Майоре! — извика нечий глас. — Имаме случай със заложници в Швейцария.

— Коя служба? — попита Бенет.

— Агенция „Франс Прес“. Банка — докладва ефрейторът, когато Бенет се приближи достатъчно, за да може да прочете — но не можа, понеже не знаеше френски. Ефрейторът започна да му превежда. Бенет вдигна телефона и натисна един бутон.

— Господин Тоуни, имаме инцидент в Берн. Неизвестен брой престъпници са завзели Търговската банка на Берн. В капана са се озовали няколко цивилни граждани.

— Друго?

— Засега нищо. Очевидно полицията е там.

— Благодаря, майор Бенет. — Тоуни затвори и набра телефонния номер на британското посолство в Женева. — Господин Гордън, моля.

— Гордън слуша.

— Денис, тук е Бил Тоуни.

— О, Бил! Не сме се чували от доста време. Какво има?

— Търговска банка Берн, главен клон. Изглежда, там има ситуация със заложници. Искам да прецениш положението и да ми докладваш.

— И какво общо имаме с това?

— Имаме... споразумение с швейцарското правителство. Ако тяхната полиция не е в състояние да се справи, може да се наложи да им осигурим техническа помощ. Кой в посолството държи връзка с местната полиция?

— Тони Армитидж, бивш служител на Скотланд Ярд. Добър е по финансовите престъпления.

— Вземи го с теб — нареди Тоуни. — И докладвай веднага щом разберете нещо.

— Ясно. — Тъй или иначе, следобедът в Женева беше скучен. — Ще трябва да поизчакаш.

— На телефона съм. Благодаря, Денис. — Тоуни затвори, излезе от кабинета си и се качи на горния етаж да погледа телевизия.

Зад сградата на щаба на ДЪГА бяха инсталирали четири големи сателитни чинии, насочени към комуникационните спътници, обикалящи по екватора, и скоро започнаха да получават преки репортажи от швейцарския канал. Камерата показваше фасадата на банката — швейцарците обичаха банките им да приличат на замъци, за да внушат на клиентите си чувство на стабилност и сигурност. Репортерът в момента говореше на станцията си, не за зрителите. До приемника стоеше преводач.

— Не, нямам представа. Полицията все още не е разговаряла с нас — нижеше с монотонен глас преводачът. После по линията се чу нов глас. — Операторът — поясни преводачът. — Струва ми се, че е операторът... става нещо...

Камерата се фокусира и се появи човешки силует с някаква маска...

Какво е оръжието? — попита Бенет.

— Петдесет и осмица, чешки модел — отговори Тоуни. — Поне така ми се струва. Този зад камерата е адски добър.

— „Какво казва той?“ — попитаха репортера от студиото. — Преводачът гледеше екрана. — „Не знам, не можах да чуя, много е шумно. Извика нещо, не чух.“ „Колко души?“ „Не съм сигурен. Но над двадесет — банкови клиенти и служители. Тук сме само аз и операторът и десетина-петнадесет полицаи“.

Аудиовръзката заглъхна. Камерата се изключи и шумоленето им подсказа, че операторът се придвижва към друго място, което се потвърди, щом картината се върна — сега сградата се виждаше от съвсем различен ъгъл.

— Какво става, Бил? — чу се гласът на Кларк. — Минавах просто така, но секретарката ти ми каза, че имам ситуация в развитие.

— Май да — отвърна шефът на разузнавателната секция. — Имам станция „Шестица“ в Женева и пратих двама души да преценят на място. Имаме споразумение с швейцарското правителство, в случай че решат да прибегнат до него. Бенет, това дали не се е появило вече по гражданския телеканал?

Бенет поклати глава.

— Не, сър. Засега пазят мълчание.

— Добре — каза Тоуни. — Кой е активният екип в момента, Джон?

— Втори. Чавес и Прайс. В момента приключват тренировка. Колко време остава според теб преди да обявим пълна готовност?

— Можем да започнем веднага — отвърна Бил, въпреки че това вероятно нямаше да се окаже нищо повече от един провален опит за обир на банка — нещо нормално за Швейцария, поне според него.

Кларк измъкна от джоба си радиотелефон и го включи.

— Чавес, тук Кларк. Двамата с Прайс незабавно в свързочната.

— Тръгваме, Шестица.

— За какво ли става дума — попита Динг старши сержанта на екипа си. Еди Прайс, както Чавес се беше убедил през последните три седмици, беше воин, какъвто винаги му се беше искало да има до себе си: хладнокръвен, умен, спокоен и опитен.

— Скоро ще разберем, сър — отвърна Прайс. Знаеше, че офицерите винаги изпитват нужда да говорят. Доказателството за което се появи веднага.

— Откога си в службите, Еди?

— От тридесет години, сър. Записах се доброволец още момче — петнадесетгодишен. Парашутен полк — продължи той само за да избегне следващия въпрос. — Преминах към СВС на двадесет и четири и оттогава съм тук.

— Е, радвам се, че си с мен — каза Чавес, докато се качваха в колата, която щеше да ги откара до сградата на щаба.

— Благодаря, сър — отвърна старши сержантът. Свястно момче беше този Чавес и може би дори щеше да се окаже добър командир, макар че последното тепърва щеше да се разбере. И той самият можеше да зададе въпроси, но не го направи. Може би защото все още не знаеше достатъчно за американската армия.

„Ти би трябвало да си офицер. Еди“ — помисли си Динг, но не го каза на глас. В Америка Прайс щеше да бъде изтеглен от частта си, колкото и да риташе и да вретеше, и щяха да го пратят в някое кандидат-офицерско училище, та да изкара диплома. Но тук бе страна с друга култура и други порядки. Какво пък, това му осигуряваше

адски добър взводен сержант, който да му прикрива гърба. След десет минути спряха пред щаба и Чавес хукна към свързочната.

— Какво става, мистър К?

— Има вероятност да се отвори работа за теб и екипа ти, Доминго. В Берн, Швейцария. Провален банков обир, заложническа ситуация. Това е всичко, което знаем засега.

И Кларк им посочи екраните.

Можеше да е просто учебна готовност. Но предварително планираните механизми вече се задвижваха. Вече бяха поръчани билети за четири поредни полета от Гетуик до Швейцария, а два хеликоптера бяха потеглили към Херефорд да пренесат хората от екипа до летището. „Бритиш Еървейз“ бяха предупредени да приемат пломбиран товар — проверката му само щеше излишно да възбуди хората. Ако готовността продължеше, членовете на Екип 2 щяха да се преоблекат в цивилни дрехи, чак до вратовръзките и саката. Според Кларк това бе малко прекалено. Но пък да направиш войници да заприличат на банкери не беше много лесно, нали?

— Засега няма нищо особено — каза Тоуни. — Сам, би ли превъртял касетите да видим началото?

— Да, сър. — Майор Бенет натисна копчето на дистанционното управление.

— Чешки 58 — веднага заяви Прайс. — Някакви лица?

— Не. Това е единственото, което имаме — отвърна Бенет.

— Странно оръжие за обирджии — отбеляза сержантът и Чавес изпъшка. Това беше едно от нещата, които не знаеше за Европа. Значи тук апашите не използваша нападателни оръжия.

— И аз това си помислих — каза Тоуни.

— Имате предвид терористично оръжие ли? — попита Чавес.

— Да, сър. Чехите разпродадоха много. Компактни са, нали разбирате. Дължина само 63.5 см, произведени в завода в Ухерски Брод. Съветски патрон 7.62. Автоматични, с режимен превключвател. Странна играчка за един швейцарски бандит — подчерта Прайс.

— Защо? — попита Кларк.

— В Швейцария произвеждат много по-добри оръжия за териториалните си сили — техните граждански бойци си ги държат вкъщи, нали разбирате. Не е толкова трудно да се откраднат няколко.

Сградата се разтърси от шума на пристигащите хеликоптери. Кларк погледна часовника си и кимна одобрително — срокът бе спасен.

— Какво знаем за околностите? — попита Чавес.

— Тъкмо работим по това — отвърна Тоуни. — Но за момента имаме само това, което показва телевизията.

Телеекранът показваше най-обикновена улица, в момента опразнена, тъй като местната полиция беше отклонила трафика встрани от банката. Най-обикновени тухлени сгради, обграждащи обикновена градска улица. Чавес погледна Прайс, чиито очи се бяха приковали в картината, която получаваха в момента — вече две, защото друга швейцарска телестанция беше изпратила операторския си екип на място и двата сигнала се улавяха пиратски от сателита. Преводачът продължаваше да препредава забележките на репортерите към съответните им студия. Казваха много малко, като половината беше маловажно бърборене, каквото може да се чуе във всеки офис. От време на време камерите засичаха мръдването на някое перде, но това беше всичко.

— Полицията вероятно се опитва да установи връзка е онези типове по телефона и да поговори с тях. Обичайната процедура — каза Прайс, който имаше най-голям практически опит в тези неща. Останалите знаеха теорията, но теорията никога не е достатъчна. — До половин час ще разберем дали това е задача за нас, или не.

— Добри ли са швейцарските ченгета? — попита го Кларк.

— Много са добри, сър. Но им липсва опит в сериозни акции със заложници.

— Точно затова имаме споразумение с тях — вметна Тоуни.

— Да, сър. — Прайс се облегна назад, бръкна в джоба си и си извади лулата. — Някой против?

— Тук няма фанатици на тема здраве, старши сержант — поклати глава Кларк. — Какво имате предвид под „сериозна“ акция със заложници?

— Заклети престъпници. Терористи. — Прайс сви рамене. — Достатъчно глупави младоци, за да зложат живота си. От тези, дето убиват заложници, за да покажат, че са решени на всичко. — „От тези, които преследваме, за да ги убием.“ Не се наложи да го добавя.

Джон Кларк се замисли. Като нямаш никаква информация не можеш да направиш и изводи. Всички очи бяха приковани в телеекраните, които показваха малко, и Кларк усети, че му липсва присъщото безсмислено дърдорене, което човек очаква от телевизионните репортери. Единственото по-интересно беше, когато споменаха, че се опитали да говорят с местните ченгета, но че полицаите не казали нищо, освен че се опитвали да установят контакт, засега неуспешно. Това сигурно беше лъжа, но нали ченгетата обикновено лъжеха медиите в случаи като този — защото всеки полукомпетентен терорист би могъл да разполага с телевизионен приемник и да го наблюдава.

Протоколът в случая беше едновременно и прост, и сложен. ДЪГА имаше споразумение с швейцарското правителство. Ако местната полиция не успееше да се справи, щяха да отнесат въпроса на равнище кантон, където, от своя страна, щяха да решат дали да го прехвърлят, или не още една стъпка нагоре, до централните държавни власти, чиито хора, на равнище министерство, щяха евентуално да се обърнат към ДЪГА. Целият този механизъм беше установен преди месеци, като част от мандата на агенцията, която Кларк оглавяваше в момента. Зовът за помощ щеше да дойде през британския Форин Офис в Уайтхол. На Джон всичко това му се струваше адски бюрократично, но нямаше как да се избегне и той все пак беше благодарен, че няма и друго ниво в добавка. Пристигнаше ли молбата, нещата ставаха полесни, поне от административна гледна точка. Но докато това не станеше, швейцарците нямаше да им кажат нищо.

След едночасово телевизионно бдение Чавес излезе, за да вдигне Екип 2 в бойна готовност. Бойците приеха новината спокойно и се заловиха да приготвят екипировката, която не беше много. Телевизионният сигнал беше прехвърлен до личните им приемници по бюрата и скоро всички насядаха да гледат, а шефът им се върна в свързочната. Междувременно хеликоптерите чакаха на площадката край зоната на Екип 2. Екип 1 също беше в режим на резервна готовност, в случай че стане нещо непредвидено.

През следващия половин час телеекраните продължиха да показват много малко — само празната улица, но после се появи един полицаи с клетъчен телефон в ръка. Личеше, че е изнервен.

— Нещо не е наред — отбеляза доктор Пол Белоу. Еди Прайс само изпуфка с лулата си. Преговарянето с хора като нахлулите в банката само по себе си бе изкуство, което този полицай тепърва трябваше да изучава.

— „Това не беше ли изстрел?“ — чу се гласът на преводача.

— О, по дяволите! — въздъхна Чавес.

След миг стъклените врати на банката се отвориха и някакъв човек в сив балтон извлече на тротоара труп. Изглежда, беше на мъж, но главата, както показаха камерите, представляваше кървава маса.

„Дръпни се надясно, твое дясно“ — помисли си Чавес. По някакъв начин мисълта му като че ли достигна до мъжа, защото той остана като закован няколко секунди, а след това неохотно се придвижи надясно.

— „Някой току-що извика откъм банката“ — препредаде преводачът думите на репортера.

Каквото и да беше извикал гласът, изглежда, цивилният го беше чул, защото веднага залегна на тротоара.

— Добър ход, приятел — отбеляза Тоуни. — Сега ще видим дали полицията ще може да те изтегли.

Една от камерите се завъртя към ченгето, което беше излязло наред улицата с клетъчния си телефон и в момента махаше на цивилния. После — дали от храброст, дали от глупост — полицаят бавно закрачи към редицата полицейски коли, без да го е грижа, че могат да го прострелят.

— Господин Тоуни, търсят ви на четвърта — обади се интеркомът и шефът на разузнаването натисна един бутон.

— Тоуни слуша, да, кажи, Денис...

— Току-що убиха един човек.

— Видях. Прихващаме телевизионния сигнал. — Което означаваше, че разходката на Гордън до Берн беше пълна загуба на време... но не, не беше. — Армитидж с тебе ли е?

— Да, сега отива да поговори с тяхната полиция.

— Чудесно. Чакам да се обади.

Сякаш по поръчка една от камерите показва мъж в цивилно облекло, който пристъпи към полицая, извади калъф с лична карта, каза му нещо и се отдалечи зад ъгъла. После се чу глас:

— Тук е Тони Армитидж, кой е насреща?

— Бил Тоуни.

— Е, щом познавате Денис, предполагам, че сте „Шестица“. С какво мога да ви бъда полезен?

— Какво ви каза полицията? — Тоуни натисна превключвателя на тонколониите, за да чуват всички.

— Прехвърлят случая към кантона.

— Мистър К? — обади се Чавес.

— Хеликоптерите да загряват. Динг. Тръгват за Гетуик и там чакате по-нататъшни указания.

Прието, мистър К. Екип 2 в действие. Чавес и Прайс слязоха по стълбите, скочиха в колата и след три минути бяха пред сградата на Екип 2.

— Ако сте гледали телевизия, сте наясно какво става. Летим за Гетуик.

На екрана един храбър швейцарски полицаи успя да измъкне цивилния на безопасно, после показаха как го бутат в една кола, която веднага форсира. Струпаната полиция, която доскоро стоеше небрежно, сега беше заела по-различна стойка: всички се бяха снишили зад автомобилите си, ръцете им опипваха оръжията. Бяха напрегнати, но все още несигурни какво да правят.

— Сега ще го пуснат на живо по телевизията — докладва Бенет.
— „Скай Нюз“ го пуска след секунди.

— Трябваше да се очаква — каза Кларк. — Къде е Стенли?

— Потегля за Гетуик — каза Тоуни.

Кларк кимна. Стенли щеше да достави Екип 2 като полеви командир. Доктор Пол Белоу също щеше да замине с тях. Щеше да полети на хеликоптера с Чавес и да съветва него и Стенли по психологическите аспекти на тактическата ситуация. А на него не му оставаше нищо друго освен да си поръча кафе и храна и да чака.

---

[1] От flash-bang — англ. „святкане трясък“. Техника на прилагане на експлозиви при бойни акции с внезапен характер. — В. пр. ↑

3. ГНОМОВЕ И ГЪРМЕЖИ

Полетът продължи точно двадесет и пет минути и Екип 2 с принадлежностите му бе доставен в общия авиационен участък на международното летище. Чакаха ги два фургона и Чавес проследи как хората му натовариха оборудването си в единия за придвижване до терминала на „Бритиш Еървейз“. Там няколко ченгета осигуриха прехвърлянето на съдържанието на фургона в товарен контейнер, който щеше да бъде свален пръв, когато самолетът пристигнеше в Берн, при швейцарските банкери — така наречените гномове.

Но първо трябваше да изчакат за заповед „акция в действие“. Чавес отвори клетъчния си телефон, включи го и натисна първия бутон за скоростно набиране.

— Кларк слуша — чу се глас, след като сигналът бе обработен от декодиращия софтуер.

— Тук е Динг, Джон. Пристигна ли вече поканата от Уайтхол?

— Още чакаме, Доминго. Очакваме я скоро. Кантонът я прехвърли на горния етаж. В момента правосъдният им министър обмисля.

— Добре, кажете на високопоставения господин, че този полет тръгва след двацет минути, а следващият е чак след час и половина, освен ако не искате да пътуваме със „Суис Еър“. Един от техните е след четиридесет минути, а после след час и петнайсет.

— Чувам те, Динг. Трябва да задържим. Чавес изруга на испански. Знаеше си.

— Прието, Шестица. Екип 2 задържа на рампата в Гетуик.

— Прието, Екип 2. ДЪГА Шест, край.

Чавес затвори телефона, прибра го в джоба на ризата си и каза:

— Окей, момчета. Чакаме тук за разрешението. — Бойците кимнаха. И те като шефа си нямаха търпение да тръгнат, но бяха също толкова безсилни като него. Британските членове на екипа се бяха оказвали в подобно положение и преди, затова го понесоха по-леко от американците и останалите.

— Бил, предай в Уайтхол, че имаме дваайсет минути да ги отлепим от земята, след което ни чака цял час забавяне.

Тоуни кимна и пристъпи до телефона в ъгъла, за да се обади на свръзката си във Външно министерство. Оттам съобщението беше предадено на британския посланик в Женева, който беше уведомен, че СВС предлага специална помощ от технически характер. Странното в случая беше, че швейцарският външен министър знаеше повече от човека, който предаваше предложението. Отговорът дойде само след петнадесет минути: „да“.

— Имаме одобрение за акцията, Джон — докладва Тоуни изненадано.

— Добре. — Кларк отвори телефона си и натисна бутон 2.

— Чавес слуша — чу се глас в микрофона.

— Имаме разрешение — каза Кларк. — Потвърждавам.

— Екип 2, акция разрешена. Екип 2 в действие.

— Потвърждавам. Успех, Доминго.

— Благодаря, мистър К.

Последен се качи Тим Нунън, техническият факир на екипа. Неуморим техноманиак, Нунън си беше поиграл на отбрана в Станфорд преди да го привлекат към ФБР и се включваше в упражненията с оръжие на екипа само за да поддържа форма. Малко над метър и осемдесет и деветдесет и пет кила, той беше по-едър от повечето стрелци на Динг, но, както сам признаваше, не и толкова печен. Въпреки това стреляше повече от прилично с пистолет и с МР-10 и бързо усвояваше всичко. Доктор Белоу се разположи в седалката до прозореца и извади от сака си книга. Беше научен труд по социопатия, на един професор в Харвард, при когото беше практикувал преди няколко години. Останалите членове на екипа се отпуснаха на седалките и запрелистваха оставените от стюардесите вестници и списания. Чавес ги огледа един по един. Екипът изобщо не изглеждаше напрегнат. Той бе едновременно и удивен от този факт, и засрамен, че се притеснява. Боингът се насочи към пистата за излитане и след пет минути Екип 2 потегли към първата си акция.

— Във въздуха са — докладва Тоуни. — Компанията обещава гладък полет и пристигане след... час и петнадесет минути.

— Страхотно — отбеляза Кларк. Вече и двата швейцарски канала предаваха непрекъснати репортажи, допълвани с разсъжденията на репортерите от мястото на събитието. Абсолютни глупости. Не, не знаели кои са вътре. Да, разговаряли с тях. Да, преговорите били в ход. Не, не могли да кажат нищо повече от това. Да, щели да държат пресата в течение за развоя на събитията.

„Като в ада“ — помисли си Джон. Същата картина се предаваше и по „Скай Нюз“, а скоро и телемрежите Си Ен Ен и „Фокс“ започнаха да предават кратки съобщения за новината, включвайки, разбира се, изхвърлянето на първата жертва и спасяването на човека, който бе извлякъл трупа на убития.

— Гадна работа, Джон — промълви Тоуни. Кларк кимна.

— Винаги е така, Бил.

— Прав си.

Влезе Питър Ковингтън, дръпна един от въртящите се столове и седна до тях. Лицето му изглеждаше спокойно, въпреки че сигурно беше ядосан, че не е изпратен неговият екип. Редът за въртене на екипите обаче беше установен предварително.

— Какво ти е мнението, Питър? — попита Кларк.

— Не са от най-интелигентните. Утрепаха онзи нещастен човечец в самото начало, нали?

— Продължавай — подкани го Джон, напомняйки с това на всички, че в тази работа самият той е новак.

— Когато убиеш заложник, прекращваш една голяма черта. Преминеш ли я, не можеш току-така да се върнеш.

— Тоест не би трябвало да го правят.

— Аз лично не бих. Така става много трудно за другата страна да прави отстъпки, а имаш адска нужда от отстъпки, ако искаш да се измъкнеш... освен ако не знаеш нещо, което противникът не знае.

— Ще поискат някакъв изход... хеликоптер?

— Вероятно — кимна Ковингтън. — До някое летище, където да ги чака граждански самолет с международен екипаж... но докъде? Либия, може би, но дали Либия ще ги приеме? Къде другаде могат да

отидат? В Русия? Не мисля. Долината Бекаа в Ливан... но там не кацат граждански самолети. Като че ли единственото смислено нещо, което са направили досега, е, че са скрили самоличността си от полицията. Искате ли да се обзаложим, че заложникът, който се измъкна, не е видял лицата им?

— Те не са любители — възрази Кларк. — Оръжията им показват някаква степен на тренираност и професионализъм.

Това му спечели сдържано кимване от страна на Питър.

— Вярно е, сър, но не са кой знае колко умни. Няма да се изненадам особено, ако разбере, че всъщност са влезли за нари, като най-обикновени крадци. Обучени терористи може би, но не добри.

„А какво ли означава «добър» терорист?“ — помисли Джон.

Самолетът кацна две минути по-рано и спря до терминала. Динг бе прекарал полета в разговор с доктор Бе-лоу. Психологията в тази работа беше най-голямото бяло петно в тефтера му, при това петно, което трябваше да се научи да попълва, и то бързо. Това не беше като да си войник — там психологията е грижа на офицерите от щабовете: да се отгатне какво се кани да прави другият с маневрените си батальони. Това тук беше сражение на взводно равнище, но с всевъзможни нови и интересни елементи — и въпреки това се свеждаше до най-малкия общ знаменател — къс олово в целта.

Чавес стана и се протегна, после тръгна към вратата в задната част на самолета. Приличаше на бизнесмен с вратовръзката и костюма си. Може би трябваше да си купи по-добър костюм в Лондон, помисли си той разсеяно. Хората му го последваха.

Отвън ги чакаше човек с табела с уговореното име, изписано на нея. Чавес пристъпи към него и попита:

— Нас чакате, нали?

— Да, сър.

Последваха го в някакво помещение, което приличаше на конферентна зала. Там ги чакаше униформен полицейски служител, старши офицер, ако се съдеше по сърмения ширит на синята му блуза.

— Вие сте?... — попита той.

— Чавес. — Динг изпъна ръка. — Доминго Чавес.

— Испанец? — попита ченгето с нескрита изненада.

— Американец. А вие?

— Мариус Ръоблинг — отговори мъжът. — Елате с мен.

Ръоблинг отвори една друга врата, излязоха и след минута вече бяха в един минибус, който заобиколи паркинга на летището и излезе на някаква магистрала. Динг се озърна през рамо. Зад тях се движеше друга кола, несъмнено с екипировката им.

— Та какво можете да ми кажете?

— Нищо ново след първото убийство. Говорим с тях по телефона. Никакви имена, никакви самоличности. Поискаха транспорт до това летище и полет извън страната, но засега не са ни разкрили крайната цел на маршрута.

— Какво ви каза човекът, който се измъкна?

— Четириима са, говорят немски. Според него били германци. Въоръжени са с чешки оръжия и както изглежда, са склонни да ги използват.

— Ясно. Колко ще ни трябва да стигнем дотам и ще могат ли хората ми да се преоблекат в екипировката си?

Ръоблинг кимна.

— Уредено е, майор Чавес.

— Благодаря.

— Мога ли да поговоря с човека, който избяга? — попита доктор Белоу.

— Наредено ми е да ви осигуря пълно съдействие... в рамките на разумното, разбира се.

Чавес се зачуди какво ли означава това, но реши, че ще го разбере пътъом. Не можеше да вини Ръоблинг, че не му е приятно, че се е наложило в страната му да идват чужденци, за да приложат силата на закона. Но те бяха професионалисти, и точка — собственото му правителство се беше изразило така. А от този момент репутацията на ДЪГА лежеше на неговите рамене. Щеше да е адска издънка, ако изложеше тъст си, екипа си и страната си. Той огледа хората си. Еди Прайс, който, изглежда, можеше да чете мислите му, дискретно вдигна палец. „Добре — помисли си Чавес, — поне един от нас смята, че сме готови.“ На терена беше различно, нещо, което самият той беше научил сред джунглите и планините на Колумбия преди години. И колкото повече се приближаваш до огневата линия, толкова по-различно става. Тук нямаше лазерни системи, показващи кой е убит.

Щеше да го обяви истинската, червена кръв. Но хората му бяха обучени и опитни, особено старши сержант Едуард Прайс.

Единственото, което му оставаше, бе да ги поведе на бой.

На една пресечка от банката имаше училище и Екип 2 влезе в гимнастическата зала, охранявана от десетина униформени ченгета, за да се преоблече в бойните си облекла и бронежилетки. Ръоблинг им даде и допълнителни дрехи — горни жилетки, черни като щурмовата им екипировка. Със златисти букви, вместо обичайното жълто, отпред и на гърба беше щамповано POLIZEI.

— Благодаря — каза Чавес. Беше полезна хитрина.

След това отново се качиха в микробуса, за да ги превозят до целта им. Слязоха край банката, невидими както за терористите, така и за телевизионните новинарски камери. Снайперистите — Джонстън и Вебер — бяха заведени до предварително определените им позиции: едната над задната страна на банката, а другата — диагонално над фасадата. Дватамата се настаниха, разгънаха опорите на пушките си и започнаха да наблюдават целта.

Пушките им бяха индивидуални. Вебер имаше „Валтер“ WA2000, с камера за патрон .300^[1] „Уинчестър Магнум“. Тази на Джонстън беше изработена по поръчка, снабдена с камера за малко по-малкия, но по-бърз 7-ми-лиметров „Ремингтън Магнум“. Снайперистите най-напред определиха разстоянието до целта и настроиха телескопичните си мерници, след което легнаха на постелките от поръозна материя, които си носеха. Пряката им задача засега беше да наблюдават, да събират информация и да я съобщават.

Доктор Белоу се чувстваше много странно в черната си униформа, допълнена с бронежилетка и горния елек POLIZEI, но последното щеше да помогне да не го разпознае някой медицински колега, който би могъл да хване събитието на телевизора си. Нунън, облечен по същия начин, включи компютъра си — лаптоп „Епъл Пауърбук“ — и започна да преглежда чертежите на сградата, за да ги въведе в своята система. Местните ченгета се бяха оказали адски ефективни. Само след около тридесет минути той вече разполагаше с пълна електронна карта на сградата на банката. „Всичко, с изключение на комбинацията за достъп до хранилището“ — помисли си той с

усмивка. После изпъна антената и предаде изображението до другите три компютъра на екипа.

Чавес, Прайс и Белоу отидоха при старшия швейцарски полицаи и се здрависаха. Прайс включи компютъра си и пъхна компактдиск със снимки на всички известни фотографирани терористи по света.

Човекът, който беше извлякъл трупа, се оказа някой си Ханс Рихтер, немец от Бон, който използваше услугите на тукашната банка за базирания си на швейцарска територия бизнес.

— Видяхте ли лицата им? — попита Прайс.

— Да. — Човекът кимна. Трепереше. Беше преживял много лош ден. Прайс подбра известни германски терористи и започна да прехвърля снимките им на екрана.

— Да, да, ето този. Той е водачът им.

— Сигурен ли сте?

— Да, сигурен съм.

— Ернст Модел, бивш „Баадер-Майнхоф“^[2], изчезнал през 1989 година, местонахождение неизвестно. — Прайс проследи данните надолу. — Заподозрян в четири операции досега. Три от тях — ужасни провали. За малко да го заловят в Хамбург през 1987 година, убил двама полицаи, за да се измъкне. Обучаван от комунистите, за последен път е заподозрян, че се е намирал в Ливан, докладът от това място е тънък... много тънък, както изглежда. Отвлечането му е било специалност. Добре. — Прайс започна да прехвърля още.

— Този тук... може би.

— Ервин Гутенах, също от „Баадер-Майнхоф“, за последен път забелязан в Кьолн. Обир на банка, минало — също отвлечения и убийство... о, да, ами това беше типчето, което отвлече и уби един от членовете на директорския борд на БМВ през 1986-а. Задържал откупа... четири милиона дойче марки. Алчен педал — добави Прайс.

— Какво ви каза той по телефона? — попита Белоу.

— Имаме запис — отговори ченгето.

— Чудесно! Но ще ми трябва преводач.

— Докторе, профил на Ернст Модел, колкото се може по-бързо. — Чавес се обърна. — Нунън, можем ли да получим някакво покриване на банката?

— Няма проблем — отвърна техничарят.

— Ръоблинг? — каза Чавес.

— Да, майоре?

— Телевизионните екипи ще сътрудничат ли? Длъжни сме да предположим, че субектите вътре разполагат с телевизор.

— Ще сътрудничат — отвърна уверено швейцарският полицаи.

— Окей. Действаме — разпореди се Чавес.

Нунън се зае с торбата си с фокуси. Белоу се запъти към ъгъла заедно с хер Рихтер и едно друго швейцарско ченге, което да превежда. Чавес и Прайс останаха сами.

— Нещо да пропускам, Еди?

— Не, сър — отвърна старши сержант Прайс.

— Окей. Първо, името ми е Динг. Второ, ти имаш повече опит от мен в тези работи. Ако имаш да казваш нещо, искам да го чуя веднага, ясно ли е? Тук не сме в някоя шибана казармена лавка. Имам нужда от мозъка ти, Еди.

— Много добре, сър... Динг. — Прайс се усмихна. Командирът му се справяше съвсем прилично. — Дотук е добре. Обектите са ограничени в добър периметър. Трябва ни планът на сградата и информация какво става вътре — работа за Нунън, а той изглежда компетентно момче. И трябва също така да си представим какво мисли противникът — работа за доктор Белоу, а той е великолепен. Какъв е планът, ако просто започне да стреля безразборно?

— Две светлинни гранати при предната врата, още четири вътре и удряме като торнадо.

— Но нашите бронижилетки...

— Няма да спрат руския седем — шейсет и две, знам — съгласи се Чавес. — Никой не е казвал, че е безопасно, Еди. Като научим малко повече, ще можем да съставим истински план за атака. — Чавес го потупа по рамото. — Действай, Еди.

— Слушам, сър.

Попов не знаеше, че швейцарската полиция разполага с толкова добър взвод за борба с тероризма. Пред очите му командирът им се приближи на прибежки към фасадата на банката, а другият — изглежда, помощникът му — притича на ъгъла към останалите от екипа. Говореха със спасилия се заложник. Да, тези швейцарски полицаи бяха добре обучени и добре екипирани. С X&K, както

изглеждаше. Обичайното за подобни случаи. От своя страна, Дмитрий Аркадиевич Попов стърчеше сред тълпата зяпачи. Първото му впечатление за Модел и малкия му тричленен екип се беше оказало правилно. Индексът за интелигентност на германеца беше малко по-висок от стайна температура — той дори искаше да проведе дискусия по марксизъм-ленинизъм със своя посетител! Глупак. При това дори не беше млад глупак. Вече караше четиридесетте и не можеше да използва младежката разпаленост като извинение за идеологическата си вманиаченост. Но не беше съвсем непрактичен. Беше настоял да види парите, 600 000 долара в дойче марки. Попов се усмихна, като се сети къде бяха напъхани. Едва ли Ернст щеше да ги види повече. Да убие заложник толкова рано — глупаво, но не и неочаквано. Беше от онези, които искат да демонстрират своята решимост и идеологическа чистота, като че ли на някой днес му пукаше за това! Попов изръмжа и си запали пура. Бе с нахлупено бомбе и вдигната яка, привидно за да се предпази от вечерния хлад, но също така — за да прикрие лицето си. Човек не може да е съвсем предпазлив — безспорен факт за Ернст Модел и неговите трима камараден.

Доктор Белоу привърши прегледа на записания телефонен разговор и известните вече факти за Ернст Йоханес Модел. Човекът беше социопат, с подчертана склонност към насилие. Заподозрян в седем убийства, извършени лично от него, и още няколко в компанията на други. Гутенах, по-малко ярък индивид, но от същото тесто, и още двама, неизвестни. Рихтер, спасилият се, беше казал, че Модел убил първата жертва собственоръчно — застрелял човека в тила от упор и след това заповядал на Рихтер да го извлече навън. Така че както изстрелът, така и демонстрацията пред полицията, че не се шегуват, бяха плод на лоша преценка... всичко това напълно съответстваше на обезпокояващия му профил. Белоу включи радиото.

— Белоу за Чавес.

— Да, докторе?

— Имам предварителния профил на субектите.

— Пускай... Екип, слушате ли? — Веднага последва какофония от застъпващи се отговори:

— Да, Динг.

— Записвам, шефе.

— Ја.

И всички останали.

— Окей, докторе, казвай — разпореди си Чавес.

— Първо, тази акция не е добре планирана. Това съвпада с профила на предполагаемия водач: Ернст Модел, германец, възраст четиридесет и една, бивш член на организацията „Баадер-Майнхоф“. Склонен е към избухливост, много бързо прилага насилие, когато се почувства застрашен или обезсърчен. Ако заплаши да убие някого, трябва да сме убедени, че не се шегува. Сегашното му душевно състояние е много, повтарям, много опасно. Разбира, че е провалил операцията. Разбира, че вероятността за успех е много малка. Заложниците са единствените му активи и ще се отнася с тях като с активи, предназначени за разход. Не очаквайте в настоящия случай да се задейства стокхолмският синдром, хора. За такова нещо Модел е прекалено социопатичен. Нито бих очаквал преговорите да се окажат полезни. Мисля, че е много вероятно щурмовото решение да се наложи тази вечер или най-късно утре.

— Нещо друго? — попита Чавес.

— Засега не — отвърна доктор Белоу. — Ще наблюдавам по-нататъшния развой с местните полицаи.

Нунън бе подбрал подходящите инструменти и приспособления и сега се промъкваше покрай сградата под равнището на прозорците, като надничаше предпазливо през всеки, за да види дали зад пердетата се вижда нещо. При втория се оказа възможно и там Нунън прикрепил една миниатюрна система за визуално наблюдение. Тя представляваше леща, грубо казано с формата на глава на кобра, но с диаметър едва няколко милиметра, свързана с фиброоптичен кабел с телекамерата в черната му чанта, оставена на ъгъла. Нунън монтира още една такава в долния ъгъл на стъклената врата на банката, след което бавно се промъкна обратно до ъгъла, изправи се и заобиколи карето, за да повтори процедурата от другата страна на зданието, където успя да прикрепил три подобни устройства: едно на задната врата и две — на прозорци, чиито пердета бяха мъничко по-къси, отколкото трябваше. Монтира и микрофони, за да улови евентуалните звуци, които можеха

да се хванат отвътре. Големите стъкла на прозорците трябваше да резонират добре, въпреки че това щеше да добави към предизвиканите отвътре звукови вълни и страничен шум.

През цялото това време швейцарските телевизионни екипи разговаряха с полицията, която употреби доста време, за да им обясни, че терористите са сериозни — всички бяха инструктирани от доктор Белоу да говорят за тях с респект. Терористите вероятно гледаха вътре телевизия и засега укрепването на самочувствието им подпомагаше целите на екипа.

— Окей — каза техникът, щом се върна в една от страничните улици. Всички видеоекрани бяха включени и работеха. Показваха малко. Размерът на лещите не даваше много добра картина въпреки вградената в компютъра му усилваща програма. — Тук имаме един стрелец... и още един. — Намираха се на десетина метра от фасадата на сградата. Останалите хора, които се виждаха, седяха на белия мраморен под в центъра на салона. — Човекът каза четирима, нали?

— Да — отвърна Чавес. — Но не и колко са заложниците.

— Окей, този като че ли е от терористите, струва ми се, ей там, зад гишетата... хм, като че ли проверява чекмеджетата за пари... а това е някаква торба. Мислиш ли, че са пребъркали сейфа?

Чавес се обърна.

— Еди?

— Алчност — съгласи се Прайс. — Е, защо пък не? Та това е банка в края на краищата.

— Окей. — Нунън включи останалите монитори към компютърния си екран. — Имам чертежи на сградата, а това е разположението.

— Гишета с каси, сейф, тоалетни... — Прайс проследи с пръст по екрана. — Задна врата. Изглежда съвсем просто. Достъп до горните етажи?

— Тук — каза Нунън. — Всъщност извън самата банка, но подземието е достъпно ето оттук, има стъпала надолу и отделен изход към задната улица.

— Покривната конструкция? — попита Чавес.

— Усилена бетонна плоча, четиридесет сантиметра дебела. Адски здраво е. Същото е със стените и пода. Тази сграда е строена, за

да трае дълго. — Проникването през стените, пода и тавана с помощта на взривове отпаднаше.

— Значи можем да влезем през предната или задната врата, и това е всичко. А това означава, че лош тип номер четири е при задната врата. — Чавес включи радиото си. — Чавес за снайпер Две-две.

— Две-две слуша.

— Някакви прозорци отзад, нещо във вратата, шпионка, нещо от този род, Вебер?

— Няма. Прилича на тежка стоманена врата. Нищо по нея, доколкото виждам — отвърна снайперистът, след като проследи отново целта през телескопичния мерник и отново не забеляза нищо освен гладка боядисана стомана.

— Окей, Еди, гръмваме задната врата с праймъкорда, трима души през нея. Секунда след това гръмваме предните врати, хвърляме светлинна граната и нахлуваме, докато гледат в грешната посока. Двама по двама през фронта. Ти и аз минаваме вляво. Луи и Джордж — вдясно.

— Те имат ли бронежилетки? — попита Прайс.

— Не, доколкото е забелязал хер Рихтер — отговори Нунън. — А и нищо такова не се вижда тук... но така или иначе, главите им няма да са защитени, нали? — Нямаше да е повече от десетметров изстрел, лесно разстояние за прикладните Х&К.

— Така е. — Прайс кимна. — Кой води задния екип?

— Скоти, мисля. Пади е с експлозивите. — Конъли беше най-подходящият в екипа за това и двамата го знаеха. Чавес си отбеляза наум нещо важно — че подекипите трябва да са по-твърдо установени. До този момент беше държал всичките си хора в едно чекмедже. Това трябваше да се промени веднага щом се върнеха в Херефорд.

— Вега?

— Озо ни прикрива, но не мисля, че в тази разходка ще имаме много полза от него.

Хулио Вега беше нарамил картечница М-60, 7.62 мм, за наистина сериозна работа, но в момента от това нямаше особена полза — и нямаше и да има, освен ако всичко не отидеше съвсем по дяволите.

— Нунън, изпрати тази картинка на Скоти.

— Слушам. — Той придвижи курсора на мишката и започна да предава всичко до компютрите на екипа.

— Сега въпросът е кога. — Динг погледна часовника си. — Хайде при доктора.

— Слушам, сър.

Белоу говореше с хер Рихтер. Три яки глътки го бяха успокоили напълно и дори английският му видимо се беше оправил. Белоу го прекарваше през събитието вече шести път.

— Очите му са сини като лед. Като лед — повтори Рихтер. — Не е човек като другите хора. Трябва да стои в клетка, при животните в тиергартен^[3]. — Бизнесменът неволно потръпна.

— Има ли акцент? — попита Прайс.

— Смесен. Нещо от Хамбург, но и нещо от Бавария. Другите всички са с баварски акцент.

— В „Бундеекриминаламт“ ще намерят това за интересно, Динг — отбеляза Прайс. БКА^[4] беше германският еквивалент на американското ЦРУ. — Защо местната полиция не вземе да претърси района за кола с германски номера? От Бавария, може би шофьорът им е наблизно.

— Добро хрумване.

Чавес ги остави и изтича при швейцарските ченгета, чийто шеф веднага включи радиото си. Най-вероятно терористите нямаха пост отвън, но знае ли човек? Рано или късно шяха да стигнат дотук. Нова забележка наум. „Проверявай за това при всяка задача.“

После не приближи Ръоблинг с телефон в ръка и каза: Време е да поговорим отново с тях.

— Ей. Тим — обади се Чавес по радиото, — ела на митинга.

Нунън дотърча и Чавес му посочи мобифона на Ръоблинг. Нунън го взе, отвори го отзад и прикрепил малка зелена платка с провиснала от нея тънка жичка. После извади клетъчен телефон от джоба на бедрото си и го подаде на Чавес.

— Ето. Ще чуваш всичко, което ще кажат.

— Нещо ново вътре?

— Като че ли са малко превъзбудени. Двама като че ли се скараха преди няколко минути. Не изглеждаха много щастливи от нещата, ако се съди по жестовете.

— Окей. Готови ли сме да раздвижим интериора?

— Как е аудиото?

Техникът поклати глава.

— Твърде много шумов фон. Сградата има шумна отоплителна система — звучи ми като подгрявана с нафта вода, а това разкатава микрофоните по прозорците. Не хващам нищо полезно, Динг.

— Добре, дръж ни в течение.

— Ясно. — Нунън се отдалечи към оборудването си.

— Еди?

— Ако трябва да се хващам на бас, бих казал, че ще трябва да щурмуваме преди съмване. Нашият приятел скоро ще се изнерви съвсем.

— Докторе?

— Най-вероятно — кимна Белоу.

Чавес се намръщи. Колкото и да беше трениран, не гореше от търпение да поеме задачата. Беше видял снимките на терористите. Вътре имаше двадесет, дори тридесет души и поне трима в непосредствена близост до тях — е автоматични оръжия. Ако един от тях не издържеше и натиснеше спусъка, много от тези хора нямаше да се приберат при жените и дечицата си. Това налагаше страхотна отговорност в командването — и въпреки че Чавес не го изпитваше за първи път, бремето му не ставаше по-леко.

— Чавес?

— Да, докторе?

— Модел започва да става агресивен. Казва, че ще убие заложник след тридесет минути, ако не му осигурим кола до вертолетна площадка на няколко пресечки оттук и оттам — до летището. След това ще убива по един заложник на всеки петнадесет минути. Казва, че разполага с достатъчно, за да продължи поне няколко часа. В момента диктува списък на по-важните липа. Един професор хирург, един полицаи, някакъв известен адвокат... Той не се шегува, Динг. Тридесет минути и... значи ще застреля първия в осем и тридесет.

— Какво му отговарят ченгетата?

— Това, което им казах: че трябва време, за да се уреди всичко това, предай ни един-двама заложници, за да покажеш, че държиш на думата си... но тъкмо това закова заплахата на осем и тридесет. Ернст започва да става неадекватен.

— Сериозно ли говори? — попита Чавес, просто да се увери, че е разбрал добре.

— Да, според мен сериозно. Губи контрол и е много притеснен от развитието на нещата. Като дете, което не е намерило нищо под елхата. А не разполагаме с никакво стабилизиращо влияние, с което да му се помогне. Чувства се самотен и изоставен.

— Супер. — Динг включи радиото. Както можеше да се очаква, решението току-що беше взето от някой друг. — Екип, тук Чавес. Готови. Повтарям: готови.

Знаеше какво може да очаква. Едната възможност беше да се осигури кола — щеше да е твърде малка, за да побере всички заложници, и щеше да изкара терористите под прицела на снайперите. Но той разполагаше само с двама снайперисти и техните куршуми щяха да профучат през главите на терористите с достатъчна скорост, за да поразят по още двама-трима души. Пистолетният огън беше почти същото. Четирима терористи бяха твърде много за подобна игра. Не, той трябваше да набута екипа си вътре, докато заложниците все още седяха на пода, взети на прицел. А онези копелета не бяха достатъчно тъпи, за да си поискат храна, която можеше да се дрогира — или пък бяха достатъчно умни, за да се досещат, че пицата може да мирише на валиум.

Чавес и Прайс пропълзяха до вратата отляво. Луи Лоасел и Джордж Томлинсън направиха същото от другата страна. Пади Конъли лепна на касата на вратата двойна дебелина праймъкорд, напъха детонатора и се отдръпна до Скоти Мактайлър и Ханк Патерсън.

— Заден екип на място — обади се Скоти по радиото.

— Прието. Преден екип на място — отвърна тихо Чавес.

— Динг — чу се гласът на Нунън от командната верига. — Първи екран показва тип с пушка, обикаля около заложниците на пода и я размахва. Според мен е нашият приятел Ернст. Още един зад него и трети вдясно, до второто бюро. Задръж, сега той е на телефона... говори с ченгетата, казва, че бил готов да избере заложник, когото да пушне. Първо щял да ни каже името... Много мило от негова страна.

— Значи точно както на упражненията — обяви Чавес на бойците си. Лоасел и Томлинсън се спогледаха и Луи вдигна палец. Той щеше да води, Джордж щеше да го следва. Същото щеше да е и при Чавес: Прайс напред, командирът му веднага след него.

— Динг, той току-що хвана един от хората, изправя го... отново е на телефона... първо ще гръмнат доктора, професор Марио Донатело.

Това е на камера две. Мисля, че е време за шоуто — заключи Нунън.

— Готови ли сме? Заден екип, проверка.

— Заден готови — отвърна Конъли по радиото.

Чавес погледна Лоасел и Томлинсън. Двата кимнаха и наместиха своите МР-10 по-удобно.

— Чавес към екип, готови сме да треснем. Пади, удрай! — изкомандва Динг. После се присви в очакване на взривната вълна.

Секундата сякаш продължи цяла вечност, а после масивната сграда се разтърси. Стъклените врати се разбиха на хиляди парчета, които полетяха из гранитно-мраморното фоайе на банката, изпреварвайки ослепително бялата светлина и гърмежа. Беше като пред свършека на света. Прайс се понесе навътре — Чавес бе плътно след него — и сви наляво.

Ернст Модел се намираше точно там, опрял дулото на оръжието си в тила на доктор Донатело. Беше се извърнал към дъното на помещението заради първата експлозия и, както бе замислено, втората, с невъобразимия шум и ослепителната светлина от магнезиевия прах, го беше объркала. Пленникът също бе реагирал — бе залегнал мигновено с ръце над главата си, осигурявайки на нападателите благословено чисто пространство за стрелба. Прайс натисна спусъка за бърз и окончателен трикуршумен залп право в лицето на Ернст Модел.

Чавес, плътно зад него, мерна другия човек с оръжие — беше прав и тръскаше глава, сякаш имаше вода в ушите. Все още стискаше оръжието си, а правилата си бяха правила: два изстрела в главата. Погледна надясно и се увери, че и третият терорист вече е на пода: около главата му се събираше червена локва.

— Чисто! — изрева Чавес.

— Чисто! Чисто! Чисто! — потвърдиха останалите. Лоасел се понесе на бегот към задната част на сградата, Томлинсън бе по петите му. Още преди да стигнат вратата, се появили черните силуети на Мактайлър и Патерсън, оръжията им моментално се насочиха към тавана. — Чисто!

Чавес се придвижи наляво към касите и скочи през преградата, за да провери за други хора. Нямаше.

— Чисто и тук! Осигури зоната!

Един от заложниците понечи да се надигне, но Джордж Томлинсън моментално го бутна отново на пода. Един по един

претърсиха всички за оръжие: не можеха да са сигурни кой е овца, и кой — вълк. Междувременно в банката нахълтаха няколко швейцарски ченгета и почната да избутват препипаните заложници към изхода. Те бяха смаяни и зашеметени, на някои им течеше кръв от ушите заради взривовите, други бяха наранени от разхвърчалото се стъкло.

Лоасел и Томлинсън вдигнаха оръжията на жертвите си. Изпразниха ги и ги праметнаха през рамо. Едва тогава всички се отпуснаха.

— Какво стана при задната врата? — обърна се Динг към Пади Конъли.

— Ела и виж — каза бившият сержант от СВС и го поведе към задното помещение.

Кървава каша. Вероятно терористът бе опрял глава на касата на вратата. Логично обяснение — защото главата я нямаше, а проснатият труп наред помещениято беше само с едно рамо; оцелялата ръка все още стискаше чешкия автомат М-58. Пластичният взрив май се беше оказал малко прекалено силен... но Динг не можеше да го твърди със сигурност: стоманената врата и масивната стоманена каса го бяха изисквали.

— Окей, Пади, тънко изпипано.

— Благодаря, сър. — Усмивка на професионалист, който наистина добре си е свършил работата.

Когато заложниците излязоха, по улицата се понесоха радостни викове. Терористите, които Попов беше наел, сега бяха мъртви тъпаци. Това никак не го изненада. Швейцарският екип за борба с тероризма си беше свършил добре работата, както можеше и да се очаква. Един от полицаите излезе навън и си запали лула... „Колко по швейцарски! — помисли си Попов. — Този педераст сигурно се занимава и с алпинизъм за удоволствие.“ Може би им беше водачът. Един от заложниците пристъпи до него.

— Данке шьон, данке шьон! — закима банковият директор на Еди Прайс.

— Бите шьон, хер директор — отвърна британецът, с което почти изчерпа познанията си по немски. И му посочи групата заложници,

която полицията на Берн беше струпала встрани. Сигурно имаха нужда най-вече от тоалетна. Появи се и Чавес.

— Е, как мина. Еди?

— Доста добре, бих казал. — Той дръпна от лулата си. — Лесна задачка всъщност. Същински уайлита — да изберат тази банка и да действат по този начин. — Той поклати глава и отново изпуктя с лулата.

Динг реши да не пита какво е „уайли“, още по-малко същинско. Само извади клетъчния си телефон и натисна бутона за специално набиране.

— Кларк слуша.

— Чавес съм. Хванахте ли го по телевизията, мистър К?

— Сега го превъртаме, Доминго.

— Свалихме и четиримата, чисто. Няма пострадал заложник освен онзи, когото гръмнаха по-рано днес. Е, шефе, сега какво правим?

— Летиш обратно за оперативката, момко. Тук Шестица, край.

— Адски добре — коментира майор Питър Ковингтън. — Вашият Чавес, изглежда, си знае работата... добре, че първото изпитание се оказа леко. За укрепване на самочувствието.

Разглеждаха компютърно генерираната картина, която Нунън им беше заредил през системата на клетъчния си телефон. Ковингтън беше предсказал как ще премине обезвреждането и не беше допуснал грешки.

— Някаква традиция, за която трябва да знам? — попита Джон. Най-после се беше отпуснал. Изпитваше огромно облекчение, че екипът не бе дал ненужни жертви.

— Завеждаме ги в клуба за по няколко халби, разбира се.

Попов подкара колата си преди полицейските возила да задръстят всичко по пътя си към участъците. Ето там наляво... два светофара, надясно, после през площада и... ето! Чудесно, дори имаше място за паркиране. Той остави наетото ауди на улицата срещу явката, която беше уредил Модел. Да надхитри ключалката беше детска игра. На горния етаж, в дъното, ключалката се оказа също толкова лесна.

— Вер зинд зи^[5]? — чу се глас.

— Дмитрий — отвърна честно Попов. Ръката му бе в джоба на палтото. — Гледа ли телевизия?

— Да. Какво се обърка?

— Вече няма значение. Време е да напускаме, приятелю.

— Но моите другари...

— Твоите другари са мъртви и ти с нищо не можеш да им помогнеш. — Той забеляза момчето в мрака: около двадесетгодишно, предан приятел на отишлия си от този свят глупак Ернст Модел. Хомосексуална връзка, може би? Ако бе така, това само улесняваше работата му — Попов не понасяше мъже с подобна ориентация. — Хайде, взимай си нещата. Трябва да тръгваме, и то по-скоро. — Ето го там черното кожено куфарче, натъпкано с дойче марки. Младежът — как ли се казваше? Фабиан или нещо такова? — се обърна и отиде да си вземе грейката. Попов измъкна пистолета със заглушител и стреля веднъж, после още веднъж, съвсем ненужно впрочем — разстояние бе само три метра. Увери се, че момчето наистина е мъртво, вдигна куфарчето, отвори го, за да провери съдържанието, излезе, прекоси улицата и подкара към хотела си. На другия ден по обед имаше полет за Ню Йорк. Но преди това трябваше да си отвори банкова сметка в град, подходящ за целта.

Екипът се беше умълчал. Бяха хванали последния полет за Англия — този път до Хийтроу вместо до Гетуик. Чавес отпи от бялото вино и попита доктор Белоу — пак бе седнал до него:

— Как сме, докторе?

— Защо не ми кажеш ти, Чавес — отвърна Белоу.

— Стресът отшумява. Никакво треперене този път — отговори Динг, изненадан от факта, че ръката му не трепери.

— „Треперенето“ е нещо съвсем нормално — освобождава стресовата енергия. На тялото му е трудно да се освободи от нея и да се върне към нормалното състояние. Но тренировката го облекчава. Както, впрочем, и питието — отбеляза лекарят и също отпи от чашата си.

— Нещо, което можехме да направим по различен начин?

— Не мисля. Може би, ако се бяхме намесили по-рано, щяхме да предотвратим или поне да отложим убийството на първия заложник,

но това всъщност никога не е под наш контрол. — Белоу сви рамене. — Не, това, което ми е любопитно в случая, беше мотивацията на терористите.

— Защо?

— Те действаха идеологически, но исканията им... не бяха идеологически. Разбирам, че междувременно са обрели банката.

— Точно така. — Двамата с Лоасел бяха видели един брезентов чувал, оставен на пода. Беше тъпкан с банкноти, над десет килограма. Странен начин за броене на пари, но Чавес не разполагаше с друго. Е, швейцарската полиция щеше да си ги преброи. — Значи... са били само крадци?

— Не съм сигурен. — Белоу довърши чашата си и я вдигна, за да го види стюардесата. — Първоначално това не ми се стори съвсем смислено, но в подобни случаи не е напълно необичайно. Модел не беше особено добър терорист. Твърде много показност и малко действие. Лошо планирано, лошо изпълнено.

— Гадно копеле — отбеляза Чавес.

— Социопатична личност... по-скоро престъпник, отколкото терорист. Онези — добрите, имам предвид — обикновено са поздравомислещи.

— Какво, по дяволите, означава „добър терорист“?

— Това е бизнесмен, чийто бизнес е да убива хора, за да постави политически акцент... почти като рекламирането. Те служат на по-голяма цел, поне в собственото си съзнание. Вярват в нещо, но не като децата в час по вероучение, а по-скоро като разумни възрастни в курс по изучаване на Библията. Сравнението е грубо, предполагам, но това е, което ми хрумва за момента. Дълъг ден беше, Чавес — заключи доктор Белоу и подложи чашата си, та стюардесата да я напълни.

Динг погледна часовника си.

— Безспорно, докторе.

А другото, което Белоу нямаше нужда да му казва, беше, че трябва да поспят. Чавес смъкна седалката и след две минути се унесе.

---

[1] При западното въоръжение мярката за калибър често се дава в десети от инча. 1 инч = 25.4 мм. — Б. пр. ↑

[2] Лявоекстремистка терористична организация във ФРГ в годините на Студената война. — Б. пр. ↑

[3] Зоологическа градина, (нем.) — Б. пр. ↑

[4] Bundeskriminalamt германската криминална полиция. — Б.
пр. ↑

[5] Кой сте вие? (нем.). — Б. пр. ↑

4. ПСА

Събудиха се, когато самолетът кацна на Хийтроу. Краченето до терминала като че ли продължи вечно. Там ги посрещна полиция, която ги придружи до вертолетната площадка за полета до Херефорд. Докато минаваха през летището, Чавес мерна водещото заглавие на един вечерен таблоид — швейцарската полиция се била справила с грабителски терористичен инцидент в Търговската банка в Берн. Доядя го, че други прибират лаврите от неговата успешна акция, но пък нали точно в това се състоеше смисълът на ДЪГА. Екипът вероятно щеше да получи някое мило благодарствено писмо от швейцарското правителство — и писмото щеше да приключи пътя си в кантонерката с поверителни документи... Двата военни хеликоптера кацнаха в базата и бойците се прибраха в сградата си. Вече минаваше единадесет вечерта и всички бяха уморени: денят бе започнал с обичайната ФП и бе завършил със стреса от акцията в реални условия.

Но все още не беше дошло време за почивка. Всички столове в „яхъра“ — общото помещение, бяха подредени в полукръг пред един голям телевизионен екран, до който ги чакаха Кларк, Стенли и Ковингтън. Беше време за прегледа след акцията — ПСА.

— Добре дошли, момчета — каза Кларк щом всички заеха местата си. — Добре свършена работа. Всички противници премахнати, без никой от екипа да пострада. И все пак в какво сбъркахме?

— Използвах твърде много експлозив на задната врата. Ако близо до нея имаше заложник, щеше да бъде убит — призна си честно Пади Конъли. — Предположих, че вратата е по-здрава, но не се оказа така. — Той сви рамене. — Не знам как бих могъл да го коригирам.

Джон се замисли. Конъли го беше атакувал с твърде педантичната си откровеност — сигурен знак, че е добър човек.

— Аз също. Какво друго?

— Сър, трябва да поработим повече, за да привикнем с ефекта на флеш-бенг. Аз лично бях доста объркан, докато минавах през вратата.

Добре че Луи пое първия изстрел. Не съм сигурен, че щях да се справя.

— Как беше вътре? Можехме ли да заловим някого жив?

— Не, мон женерал — обади се сержант Луи Лоасел. — Всички държаха автомати и ги бяха насочили към заложниците.

Не можеше и дума да става за избиване с изстрел на оръжието в ръцете на терорист. Приемаше се, че терористът разполага с повече от едно оръжие, и допълнителното обикновено се оказваше осколочна граната.

— Съгласен. Луи, ти как се справи с флеш-бенга? Ти беше близо от Джордж.

— Аз имам жена — отговори с усмивка французинът. — Тя ми крещи непрекъснато. Всъщност — продължи той, след като уморените кискания заглъхнаха, бях запушил едното ухо с ръка, другото бях притиснал към рамото си и бях затворил очи. Освен това нали аз контролирах детонацията.

За разлика от Томлинсън и останалите, той бе могъл да предвиди мига на трясъка и бляскането — на пръв поглед незначително предимство, но всъщност от решаващ характер.

— Някакви други проблеми при влизането?

— Обичайното — каза Прайс. — Много стъкло по пода... може би да сложим по-меки подметки? От това стъпките ни ще станат и потихи.

Кларк кимна и забеляза, че Стенли си записа.

— Някакви проблеми при стрелбата?

— Не — отговори Чавес. — Беше светло, така че нямахме нужда от ПНВ^[1]. Онези бяха щръкнали като идеални мишени. Изстрелите бяха лесни. — Прайс и Лоасел кимнаха в знак на съгласие.

— Снайперистите?

— От позицията ми и лайно не се виждаше — изръмжа Джонстън.

— От моята също — допълни Вебер. Английският му беше зловещо съвършен.

— Динг, ти пусна Прайс напред. Защо? — попита Стенли.

— Еди е по-добър стрелец и е с повече опит. Разчитам на него повече, отколкото на себе си... засега — добави Чавес. — Като цяло, задачата изглеждаше проста. Всички знаеха вътрешното разположение

и беше лесно. Разделих целта на три зони на отговорност. Двете виждах сам. В третата имаше само един обект — това беше донякъде предположение от моя страна, но информацията ни го потвърждаваше. Трябваше да проникнем бързо, защото основният обект. Модел, се канеше да убие заложник. Не биваше да му позволим да го направи.

— Някой да коментира това? — обърна се Джон към събралата се група.

— Ще има моменти, когато ще трябва да се позволи на някой терорист да убие заложник — заяви трезво доктор Белоу. — Няма да е приятно, но все някога ще се наложи.

— Ясно, докторе. Други съображения?

— Джон, трябва да проучим полицейското разследване на тези типове. Терористи ли бяха, или крадци? Не знаем. Мисля, че трябва да го разберем. Не бяхме в състояние да проведем никакви преговори. В този случай това може би нямаше значение, но в бъдеще ще има. Трябват ни повече преводачи. Моите езикови познания не са на необходимото ниво, а имам нужда от преводачи, които говорят моя език, добри в нюансите и прочие. — Кларк видя, че Стенли си записа и това, погледна часовника си и каза:

— За днес стига. Видеозаписите ще прегледаме утре сутринта. Свободни сте.

Когато Чавес се прибра, Паци гледаше телевизия.

— Здравсти, скъпа.

— Добре ли си?

Чавес вдигна ръце и се завъртя.

— Никакви дупки и драскотини.

— Показаха те по телевизията. В Швейцария.

— Знаеш, че нямам право да коментирам.

— Динг, знам с какво се занимава татко от дванадесетгодишна — подчерта доктор Патриша Чавес. — Нали се сещаш. Таен агент, също като тебе.

Нямаше никакъв смисъл да крие.

— Да. Паци, аз бях. И моят екип.

— Кой бяха онези?

— Може би терористи, може би обирджии. Не съм сигурен — каза Чавес, докато сваляше ризата си.

Паци го последва в спалнята.

— По телевизията казаха, че всички те са убити.

— Аха. — Той си свали панталоните и ги окачи в гардероба. — Нямахме избор. Те се канеха да убият заложник... трябваше да влезем и да го предотвратим.

— Не ми харесва това. Той я погледна.

— И на мен не ми харесва. Обаче помниш ли онзи случай, когато още беше студентка? Когато асистираше при онази ампутация? Не ти харесваше, нали?

— Не, изобщо. — Беше автомобилна катастрофа и кракът на пациента беше така лошо потрошен, че не можеше да се спаси.

— Това е животът, Паци. На човек не му харесват всички неща, които е длъжен да прави.

Чавес седна на леглото и захвърли чорапите в отворения панер. „Таен агент Чавес — помисли си той. — В този момент би трябвало да получиш водка с мартини, но по филмите никога не показват героят да си ляга да спи, нали? От друга страна, кой ли иска да го свалят, след като е убил някого?“ Това си струваше една иронична усмивка. Той се излегна върху завивките. „Бонд, Джеймс Бонд.“ Затвори очи и отново видя кадър от банката и преживя мига: как вдига МР-10, как мушката кацва на главата на онзи — който и по дяволите да беше той — Гутенах се казваше май, нали? И как натиска спусъка толкова спокойно, както когато си вдигаш ципа, след като си се изпикал. Пуф-пуф-пуф. Бързо и тихо, нали има заглушител, и онзи, който и по дяволите да беше, вече е мъртъв като вмирисана риба. Да, този тип и тримата му приятели нямаха кой знае какъв шанс — всъщност нямаха никакъв шанс.

Но човекът, когото бяха пречукали преди това, също не бе имал никакъв шанс, напомни си Чавес. Някое нещастно копеле, случайно озовало се в банката, за да направи депозит, да поговори с кредитния служител или просто да изтегли дребни пари за подстрижка. „Спести си съжалението към него“ — каза си Динг. А докторът, когото Модел беше готов да убие, сега си беше у дома, вероятно с жена си и семейството, сигурно вече достатъчно поркан, или може би взел здрава доза успокоително, за да се справи със сериозното треперене, и може

би си мислеше дали да не се обади на някой колега и приятел психиатър, който да му помогне да се отърве от стреса. И сигурно се чувстваше адски шибано гадно. Но човек все пак трябва да е жив, за да чувства нещо, каквото и да е то, и това все пак е по-добро от другата говняна сцена: жената и дечицата да седят в къщата някъде край Берн, да си изплакват очите и да се питат защо татенцето вече го няма.

Мдаа. Той беше отнел един живот, но беше спасил друг. С тази мисъл възстанови кадъра и си припомни първия изстрел, който улучи онзи задник точно пред ухото — беше вече мъртъв, още преди вторият и третият куршум да улучат в кръг с диаметър по-малко от 5 сантиметра и да пръснат мозъка му по стената на три метра зад него и тялото му да се свлече като чувал. И как автоматът му се бе ударил в пода с дулото нагоре, и слава Богу, не беше гръмнал да засегне някого, а изстрелите в главата не бяха позволили на пръстите му да се стиснат в спазъм и да дръпнат спусъка от гроба... истински хазарт: беше го научил на тренировките. Но въпреки това беше незадоволително. По-добре щеше да е да ги спипат живи и да разровят мозъците им за това, което знаят, и защо са действали по този начин. Така можеш да научиш материал, който можеш да използваш следващия път — или, само може би ~ да се добереш до някой друг, до копелето, което дава заповедите, и да му надупчиш задника с десетмилиметрови куршуми с тъп връх.

Акцията не беше съвършена, трябваше да го признае, но при заповед да се спаси живот той беше спасил живот. И засега трябваше да се задоволи с това. След миг усети, че леглото се поклаща — жена му си легна до него. Пресегна се да хване ръката ѝ, но тя веднага я сложи върху корема си. Аха, значи малкият Чавес риташе. Това си заслужаваше една целувка и Динг се извърна към Паци.

Попов също се беше изтегнал в кревата си, след като беше ударил няколко водки, докато гледаше местните телевизионни новини, последвани от редакционен панегирик на ефективните действия на местната полиция. Сега-засега не съобщаваха самоличността на крадците — престъплението беше квалифицирано като опит за обир, което донякъде беше разочаровало Попов, макар и сам да не разбираше защо. Той беше проявил искрената си преданост към своя

работодател... и междувременно беше прибрал значителна сума. Още няколко такива цирка и щеше да може да си живее като цар в Русия или като принц в много други държави. Сега вече можеше да си позволи комфорта, който толкова често беше виждал и за който толкова беше завиждал, докато действаше като разузнавач за бившето КГБ. По онова време се беше чудил как, по дяволите, неговата страна изобщо би могла да надвие държави, които изразходваха милиарди за удоволствия в добавка към още повечето милиарди за въоръжение. И всичко им беше по-добро от онова, което собственото му отечество беше в състояние да произведе — иначе защо трябваше да му възлагат да разкрива техническите им тайни? Така беше работил през последните няколко години от Студената война — и още тогава знаеше кой ще я спечели и кой ще я загуби.

Но да дезертира за него никога не беше представлявало приемлив вариант. Каква полза имаше да предаде страната си заради някаква нищожна стипендия или обикновена работа на Запад. Свободата? Това беше думичката, която Западът все още си даваше вид, че цени. И какво му е хубавото да можеш да скиташ на свобода, ако не разполагаш с подходящ автомобил, с който да го правиш? Или ако не можеш да си позволиш приличен хотел? Или нямаш парите, с които да си купиш яденето и пиенето, от които човек има нужда, за да се наслади на живота както си му е ред? Не! Неговата първа командировка на Запад без дипломатическо прикритие беше в Лондон, където беше прекарал повечето си време в броене на скъпите коли и на удобните таксита, които човек можеше да вземе, щом го домързи да върви пеш... докато той самият трябваше да се придвижва главно с метрото, което беше удобно, анонимно и евтино. „Евтиното“ обаче беше добродетел, към която той не изпитваше особено влечение. Да, капитализмът притежаваше единствената добродетел да възнагражда хора, които са си избрали подходящи родители или им е провървяло в бизнеса. Да ги награждава с лукс, удобство и комфорт, несънувани и от царе. И тъкмо към това Попов внезапно бе изпитал жажда и още тогава се беше зачудил как би могъл да го придобие. Хубава, скъпа кола — мерцедес беше нещо, за което винаги си беше мечтал — и подходящ просторен апартамент близо до добри ресторанти, и пари за пътуване до места, където пясъкът е топъл и небето — синьо, и много жени около него, нещо, което със сигурност и Хенри Форд е правил,

няма начин. Какъв е смисълът да разполагаш с толкова могъщество, ако ти липсва волята да го използваш?

Е, сега той беше по-близо до осъществяването му. Единственото, което му оставаше, бе да уреди още няколко работи, като тази в Берн. Ако работодателят му беше готов да плаща толкова много на едни глупаци — какво пък, глупакът лесно губи парите си. А виж, Дмитрий Аркадиевич не беше глупак. С тази мисъл той вдигна дистанционното и изключи телевизора. Утре — събуждане, закуска, уреждане на банковия депозит, и после взимаш такси до летището за полета на „Суис Еър“ до Ню Йорк. Първа класа, естествено.

— Е, Ал? — попита Кларк над халбата тъмна английска бира. Седяха в сепарето в ъгъла.

— Твоят Чавес се оказа точно такъв, какъвто го описват в рапорта. Умно от негова страна, че е пуснал Прайс напред. Не оставя егото си да го води. У един млад офицер това ми харесва. Разчетът на времето му е правилен, схемата също, стрелбата прецизна. Ще стане. Екипът също. Добре, че първия път се оказа лесно и че този Модел не се оказа костелив орех.

— Гадно копеле. Стенли кимна.

— Прав си. Германските терористи са си такива.

— Някакви изводи от срещата?

— Доктор Белоу беше най-добрият. Трябват ни повече и по-добри преводачи. Ще поработят над това утре. В Сенчъри Хауз не може да нямат хора, които да използваме. О, да, и Нунън също...

— Той е от новите. Беше техник във ФБР. Използваха го в екипа за освобождаване на заложници — за техническа поддръжка. Добър е, знае как да стреля, има и известен разузнавателен опит — обясни Кларк. — Добро момче е. Може да се разчита на него.

— Монтирането на видеонаблюдението беше изпитано добре. Прегледах записите. Не са лоши. Като цяло, Джон, отличен за Екип 2. — Стенли надигна халбата си.

— Приятно е да разбереш, че всичко действа добре, Ал.

— До следващия път.

Дълга въздишка.

По-голямата част от успеха, Кларк го знаеше, се дължеше на британците. Той се бе възползвал от поддържащите им системи, а техните хора на практика водеха обезвреждането две трети от него. Луи Лоасел се бе оказал точно толкова добър, колкото твърдяха французите. Това дребно копеле стреляше като Дейви Крокет, беше умно и беше невъзмутимо като скала. Какво пък, французите също имаха опит с терористите — веднъж Кларк беше излизал на акция с тях. Добре, първата щеше да се запише като успешна. ДЪГА вече беше утвърдена. Както и той самият.

Клубът „Цинцинат“ притежаваше голяма къща на Масачузетс Авеню, и често я използваше за полуофициални вечери — нещо съществено в живота на висшия елит на Вашингтон. На тези вечери силните на деня можеха да се срещнат и да утвърдят статута си покрай питиетата и маловажните разговори. Новият президент го правеше някак си трудно, разбира се, с неговия... ексцентричен подход към управлението, но никой не можеше да промени нещо съществено в порядките на този град, а новата реколта в Конгреса имаше нужда да се научи „как наистина работи Вашингтон“. Не беше по-различно, отколкото на други места из Америка, разбира се, и за мнозина събиранията в тази бивша богатска къща изглеждаха просто нова версия на вечерите в клубовете, където те бяха изучили изисканите правила на поведение сред властващото общество.

Карол Брайтлинг беше една от новите влиятелни личности. Разведена от десетина години, тя имаше три доктората — от Харвард, от Калифорнийския университет и университета в Илинойс, като по този начин покриваше двете крайбрежия и три важни щата, което бе важно постижение в този град, тъй като ѝ гарантираше незабавното внимание, ако не и автоматичната благосклонност на цели шестима сенатори и на голям брой бизнесмени, които до един разполагаха и с гласове, и с комисии.

— Хванахте ли новините? — попита я сенаторът от Илинойс.

— Какво имате предвид?

— Швейцария. Или терористична акция, или банков обир. Швейцарските ченгета се справиха чудесно.

— Биячи с пушкала — отбеляза с безразличие Брайтлинг.

— Но е добро шоу за телевизията.

— Футболът също — подчерта Брайтлинг със злобничка усмивка.

— Права сте... Защо президентът не ви поддържа за глобалното затопляне? — попита сенаторът, чудейки се как да прекърши самочувствието ѝ.

— Е. не че не ме поддържа. Президентът смята, че по въпроса са нужни повече данни.

— А вие не?

— Честно казано, не. Мисля, че разполагаме с всички необходими данни — и върховите, и на най-ниско ниво. Но президентът не е лично убеден и не иска да прилага мерки, засягащи икономиката, преди да се е убедил лично. — „Ще трябва да го подработя още малко“ — помисли си тя, но не го каза на глас.

— И това не ви радва?

— Разбирам неговата гледна точка — отвърна съветничката на президента по научните въпроси и сенаторът малко се изненада. Значи не всички в Белия дом се равняваха по президента, така ли?

Назначаването на Карол Брайтлинг към персонала на Белия дом беше изненадващо, тъй като възгледите ѝ бяха твърде различни от тези на президента, колкото и да беше уважавана в научните кръгове заради убежденията си по опазването на околната среда. Това беше дързък политически ход, вероятно замислен от шефа на администрацията Арнолд ван Дам, несъмнено най-ловкият политически комбинатор в този град на непрекъснато маневриране, който беше осигурил на президента поддръжката на екологичното движение, превърнало се във Вашингтон в сериозна политическа сила.

— Не ви ли дразни това, че в момента президентът е в Южна Дакота и трепе гъски? — попита я с кикот сенаторът, докато един от сервитьорите му сменяше питието.

— Хомо сапиенс е хищник — отвърна Брайтлинг и огледа залата за друг събеседник.

— Но само мъжете, нали? Усмивка.

— Да, ние жените сме по-миролюбиви.

— О, това там в ъгъла не е ли бившият ви съпруг? — попита сенаторът и се изненада от промяната в изражението ѝ, щом го каза.

— Да. — Гласът ѝ беше съвсем спокоен. Тя извърна лице в друга посока. Нямаше нужда да прави друго. И двамата знаеха правилата. Не по-близо от десет метра, никаква продължителна размяна на погледи и, разбира се, никакви думи.

— Имах възможност да вложа пари в корпорация „Хоризонт“ преди две години. Ругал съм се неведнъж за това.

— Да, Джон натрупа купища пари.

„И при това доста след развода, поради което тя самата не получи и цент.“ Може би това не беше най-добрата тема за разговор, прецени изведнъж сенаторът. Беше нов в занаята и не от най-добрите в политическите разговори.

— Да, той с неговите научни извращения понатрупа доста състояние.

— Вие не одобрявате?

— Преструктурирането на ДНК при растения и животни — не. Природата е еволюирала в продължение на поне два милиарда години без наша помощ. Съмнявам се, че има нужда от намесата ни.

— Нима има неща, които човеку не е дадено да знае? — попита с цитат сенаторът и се засмя.

Собственият му бранш беше строителното предприемачество, ровенето на дупки в земята и издигането на разни неща, които природата не желаше да са там, въпреки че тази негова чувствителност към екологичната тематика, помисли си доктор Брайтлинг, сама по себе си беше еволюирала от любовта му към Вашингтон и от желанието му да се задържи колкото се може по-дълго тук и на власт. Това се наричаше „Треската на Потомак^[2]“ — лесно се прихващаше и не толкова лесно се лекуваше.

— Проблемът, сенатор Хоукинг, е в това, че природата е едновременно нещо сложно и твърде дискретно. Когато променяме някои неща, не можем лесно да предскажем отклоненията, които тези промени биха предизвикали. Това се нарича „Закон за непредвидените последиствия“, нещо, с което Конгресът е запознат, нали?

— Тоест?

— Тоест причината, поради която имаме федерален закон за изрично указване на екологичните въздействия, е в това, че е много по-лесно да объркаме нещата, отколкото да ги поправим. В случая с рекомбинирането на ДНК ние можем по-лесно да променим

генетичния код, отколкото да преценим ефектите, които тези промени биха могли да предизвикат след сто години. Такава сила би трябвало да се използва с възможно най-голяма предпазливост. Изглежда, не всеки осъзнава този прост факт.

С което беше трудно да не се съгласиш, трябваше добросъвестно да признае сенаторът. На Брайтлинг предстоеше да защити своята теза пред неговата комисия след около седмица. Дали това беше нещото, предизвикало скъсването на брака между Джон и Карол Брайтлинг? Колко тъжно. След тази преценка сенаторът се извини и се отдалечи, за да отиде при съпругата си.

— В тази гледна точка няма нищо ново. — Джон Брайтлинг беше получил доктората си по молекулярна биология в университета във Вирджиния. — Започнало е с един тип на име Нед Луд, преди няколко века. Той се е страхувал, че Индустриалната революция ще сложи край на памучната промишленост, на която се е основавала икономиката на Англия. И е бил прав. Онзи икономически модел рухнал. Но това, което го е заместило, е било по-добро за потребителя, и затова го наричаме прогрес! — Не беше изненадващо, че Джон Брайтлинг, милиардер, гонещ втора позиция в световната топкласация, държеше пледоарията си пред малка тълпа обожатели.

— Но сложността... — понечи да възрази една дама от публиката.

— Се среща всеки ден... всъщност всяка секунда. Както и нещата, които се опитваме да надвием. Ракът например. Не, госпожо, нима вие желаете да сложим край на нашата работа, ако това означава, че няма да се намери лечение за рака на гърдата? Тази болест поражда пет процента от населението по целия свят. Ракът е генетична болест. Ключът към лечението му е в човешкия геном. И моята компания ще намери този ключ! Остаряването е същото нещо. Екипът на Салк в Ла Хола намери гена убиец преди повече от петнадесет години. Ако намерим начин да го изключим, тогава човешкото безсмъртие може да стане реалност. Харесва ли ви идеята да живеете вечно в тяло на двадесет и пет годишна възраст?

— Но какво ще кажете за свръхнаселеността? — Този път възражението на съпругата на конгресмена прозвуча малко по-тихо.

Мисълта беше твърде мащабна, твърде изненадваща, за да я отхвърлиш незабавно.

— Едно по едно. Изобретяването на ДДТ унищожи огромни количества болестотворни насекоми и тъкмо това увеличи населението по света, нали? Добре, сега живеем малко по-претъпкано, но нима някой тук държи да върнем комара „анофелес“? Нима маларията е разумен метод за контрол над нарастването на населението? Никой от присъстващите не иска да върнем войната, нали? А и нея сме използвали, за да ограничаваме нарастването на населението. Но я премахнахме, нали? По дяволите, контролът върху увеличаването на населението не е кой знае колко трудно нещо. Изисква се просто контрол над раждаемостта и напредналите страни вече знаят как да го прилагат, а и слаборазвитите страни го знаят, стига да имат причина да го правят... Може да мине едно поколение — продължи замислено Джон Брайтлинг, — но нима има някой тук, който да не желае отново да бъде на двадесет и пет години — и то с всички неща, които е научил междувременно, разбира се. На мен лично адски ми допада! — продължи той с усмивка.

С високите си до небето заплати и обещания за дивиденди, компанията му беше събрала невероятно талантлив екип, който да се занимава точно с този ген. Печалбите, които можеха да се извлекат от контрола над него, трудно можеха да се изчислят, а американският патент беше в сила седемнадесет години! Човешкото безсмъртие, тази древна мечта на медицинската общност, за първи път беше предмет на сериозно изследване, а не тема от жълтата научна фантастика.

— Смятате, че можете да го постигнете? — попита друга дама, също съпруга на конгресмен — този път от Сан Франциско. Всякакви жени се чувстваха неотразимо привлечени от този мъж. Парите, властта, добрият външен вид и добрите му маниери го правеха неотразим.

Джон Брайтлинг се усмихна широко.

— Попитайте ме след пет години. Познаваме гена. Трябва да се научим как да го изключваме. В това се крие огромно количество фундаментална наука, която трябва да разкрием, и по пътя се надяваме да открием куп много полезни неща. Все едно да тръгнеш на пътешествие с Магелан. Не сме сигурни какво точно ще намерим, но

знаем, че ще бъде интересно. — Никой не отбеляза, че след точно това си пътуване Магелан не се беше завърнал.

— И печелившо? — попита един сенатор от Уайоминг.

— Така действа нашето общество, нали? Плащаме на хората, за да вършат полезна работа. Тази сфери не е ли достатъчно полезна?

— Ако го направите, предполагам, да. Самият сенатор също беше медик, практикуващ лекар, и познаваше основата, но дълбините на науката му бяха недостъпни. Концепцията, целта на корпорация „Хоризонт“ звучаха зашеметяващо, но той не беше от хората, които биха заложили срещу тях. Бяха се справили твърде добре със създаването на лекарства против рак и на синтетични антибиотици и бяха водещата компания в проект „Човешки геном“, глобално усилие да се разшифрова основата на човешкия живот. Самият Джон Брайтлинг бе гений и му беше лесно да привлича други като себе си в компанията. Беше невероятно обаятелен, но за разлика от политиците, длъжен беше да признае сенаторът, имаше нещо, с което да подкрепи показността си. С външния си вид на кинозвезда, с непринудената усмивка, с превъзходната способност да изслушва, със зашеметяващо аналитичния си ум, доктор Джон Брайтлинг можеше да събуди интереса на всички край себе си — и при това можеше да поучава, можеше да убеждава всички околни. Поученията му бяха прости за необразованите и доста усложнени за специалистите от неговата област, на върха на които самият той неоспоримо царуваше. О, имаше и някои други: Пат Рейли от „Харвард-Масачузетс Дженеръл“, Арон Бернщайн в „Джон Хопкинс“, Жак Елизе в „Пастър“. И може би Пол Гинк в Беркли, Великобритания. Но това беше положението. Каква великолепна клиника можеше да създаде Брайтлинг, помисли си сенаторът — но не, той беше твърде добър, за да се хаби над хора, хванали последната версия на грипа.

Може би единственото, в което се бе провалил, беше бракът му. Е, Карол Брайтлинг също беше доста интелигентна, но повече ориентирана към политиката, отколкото към науката, и може би нейното его, доста големичко, както бе известно на всички в столицата, се бе изплашило от дарованията на съпруга ѝ. „В този град има място само за един от нас“ — помисли си докторът от Уайоминг с усмивка. Това се чуваше достатъчно често в реалния живот, не само по старите филми. И Джон Брайтлинг, изглежда, в това отношение се справяше

по-добре, отколкото Карол Брайтлинг. До лакътя на първия стоеше едно много симпатично червенокосо създание, което попиваше всяка негова дума, докато последната беше дошла тук сама и щеше да си тръгне сама за апартамента си в Джорджтаун. „Е — помисли си сенаторът, — такъв е животът“.

Валиумът помогна. Килгор знаеше, че всъщност не беше валиум. Това лекарство се беше превърнало в нещо като родово название за умерени успокояващи средства, а точно това беше създадено от фирмата „Смит-Клайн“ с различно търговско име и с добавъчното предимство, че се получаваше добър коктейл с алкохол. За бездомници, които обикновено бяха свадливи и се караха за територия като улични псета, групата на десетимата изглеждаше спокойна. Големите количества пиячка помагаша.

Висококачествените бърбъни изглеждаха най-предпочитаното питие, изпивано от евтини чаши с лед, заедно с всевъзможни примеси за онези, които не държаха особено да го пият чисто. За изненада на Килгор, повечето не държаха.

Медицинските прегледи бяха минали добре. Всички се оказаха здравоболни хора, външно доста жизнени, но отвътре с всевъзможни медицински проблеми, като се почне от диабет и се свърши с увреден черен дроб. Един определено страдаше от рак на простатата, но това нямаше да има никакво значение точно за този тест. Друг имаше СПИН, но все още несимптоматичен, така че и това нямаше значение. Вероятно го беше получил от употреба на дрога, но странно, алкохолът, изглежда, беше единственото, от което се нуждаеше, за да го поддържа в равновесие тук. Колко интересно!

Килгор не беше длъжен да е тук и честото им наглеждане тревожеше съвестта му, но те бяха неговите лабораторни плъхове и от него се очакваше да им хвърля по едно око, и той го правеше, докато попълваше документи и слушаше Бах на портативния си компактдиск-плеър. Трима от тях бяха — твърдыха, че били — ветерани от Виетнам. Така че бяха избили своя дял азиатци — „гукита“ беше думата, която използваша — преди да се разкапят и да свършат като улични пияници. Добре де, „бездомници“ беше текущият термин, с който ги наричаше обществото, някак си по-уважително от „измет“. Дума, която

навремето използваше майка му. Все пак проектът беше успял да ги промени доста. Вече всички се къпеха редовно, обличаха се в чисти дрехи и гледаха телевизия. Някои дори от време на време четяха книги — Килгор беше смятал, че осигуряването на библиотека, макар и евтина, е възмутително хабене на пари и време. Но винаги пиеха и пиенето отпращаше и десетимата в безсъзнание поне за шест часа дневно. А валиумът ги укротяваше допълнително, възпирайки каквито и да било алтернативни действия, които охраната да трябва да потушава. Двама от охраната бяха на дежурство в съседната стая и също наблюдаваха групата. Микрофоните, вградени в тавана, позволяваха да се подслушват несвързаните им разговори. Един от групата беше нещо като спец по бейзбол и през цялото време не млъкваше. Доста от тях говореха за секс, което караше Килгор да се замисля дали да не прати да приберат и няколко „бездомнички“ за експеримента — трябваше да обсъди това с Барб Арчър. В края на краищата трябваше да разберат дали полът има някакъв ефект над експеримента, нали? И тя нямаше как да не се съгласи, въпреки че беше заклета феминистка.

Някой почука на вратата и Килгор се обърна.

— Здравсти, докторе. — Беше Бени, един от пазачите.

— Здравсти. Как е?

— Заспаха — отвърна Бенджамин Фармър. — Държат се съвсем прилично.

— Мдаа, разбира се.

Беше толкова лесно. Повечето трябваше да ги подбутват малко, за да излязат от помещението на двора за един час разходка всеки следобед — нали трябваше да ги държат във форма, тоест да симулират физическото усилие, което упражняваха в Манхатън, олюлявайки се от един мръсен ъгъл до друг.

— По дяволите, докторе, не съм си и представял, че някой може да изпорка толкова, колкото тия момчета! Днес докарах цял кашон „Гранд Дад“, а са останали само две бутилки.

— Това ли им е любимото? — попита Килгор. Не беше обръщал особено внимание какво точно пият.

— Изглежда, сър. Аз лично си падам по „Джак Даниълс“ — но при мен са може би две на вечер, когато има мач, да речем, и то ако е интересен. Аз вода не пия така, както тия лапета поркат твърда пиячка!

Добър човек беше този Фармър. Грижеше се за ранени животни в горския заслон на компанията. И пак той пръв започна да нарича тестовите обекти „лапетата“. Това се предаде на останалите от охраната и оттам — на другите. Килгор се изкикоти. Трябваше да ги наричат някак си, а „лабораторни плъхове“ просто не звучеше достатъчно уважително. В края на краищата в известен смисъл те бяха човешки същества. Обърна си и видя как един от тях — № 6 — си наля ново питие, върна се при леглото си, изтегна се да погледа телевизия и задряма. Зачуди се какво ли би могло да сънува това нещастното копеле.

Някои сънуваха и говореха на глас в съня си. Нещо, което можеше да заинтересува някой психиатър може би, или някой, който изследва сънищата. Всички хъркаха, и то така, че от помещението им се носеше пухтене като от депо на парни локомотиви.

„Пуф-паф“ — помисли си Килгор и се върна на бумагите, които му оставаше да довърши. Още десетина минутки и щеше да си тръгне за дома. Твърде късно, за да сложи своите хлапета в креватчетата. Много лошо. Е, междувременно те щяха да се събудят в един нов ден, в един нов свят, и нима това нямаше да е истински подарък, колкото и тежка и отвратителна да беше цената му? „Хм — помисли си лекарят, — май и аз ще трябва да му ударя едно.“

— Бъдещето никога не е било по-прекрасно — говореше Джон Брайтлинг на публиката си. Беше още по-сладкодумен и обаятелен след двете чаши отбрано калифорнийско шардоне. — Биологическите науки достигат граници, за които дори и не сме подозирали преди петнадесет години. Сто години на фундаментални изследвания всеки момент са готови да разцъфнат. Ние довършваме труда на Пастър, на Ерлих, Салк, Сабин и на много, много други. И днес виждаме толкова надалеч, защото сме стъпили върху раменете на гиганти.

— Е — продължаваше Джон Брайтлинг, — изкачването беше трудно, но върхът на планината е пред очите ни и ние наистина ще достигнем до него през следващите пет години.

— Много е плъзгав — каза Лиз Мъри на съпруга си.

— Много — прошепна ѝ в отговор директорът на ФБР Дан Мъри. — Но е печен. Джими Хикс казва, че бил номер едно в света.

— Към какво се стреми?

— Да стане Господ, според това, което каза досега.

— Да си пусне брада тогава.

Директор Мъри едва не се задави от смях, но го спаси вибрирането на клетъчния му телефон. Той дискретно излезе в голямото мраморно фоайе на сградата и изчака петнадесет секунди, докато декодиращата система се синхронизира с базовата станция, която го търсеше — което му подсказа, че се обаждат от щаба на ФБР.

— Мъри слуша.

— Господин директор, тук е Гордън Синклер от Наблюдаващия сектор. Швейцарците се издъниха в идентифицирането на другите двама. Отпечатъците са на път за БКА, за да могат да ги видят и те.

— Никакви допълнителни жертви при ликвидирането?

— Не, сър. И четиримата нападатели са ликвидирани. Всички заложници са в безопасност и евакуирани, в момента би трябвало да са си по къщите. А, да — Тим Нунън също участва в тази операция — като електронен спец на действащия екип.

— Значи ДЪГА действа, а?

— Този път да, господин директор.

— Погрижи се да ни изпратят писмен доклад как е минала операцията.

— Слушам, сър. Вече им го поисках по и-мейла. — По-малко от тридесет души в Бюрото знаеха за ДЪГА, въпреки че мнозина други сигурно предполагаха. Особено членовете на ЕСЗ, екипа за спасяване на заложници, които бяха забелязали факта, че Тим Нунън, агент трето поколение, един ден просто беше изчезнал от лицето на земята. — Как върви вечерята?

— Предпочитам „При Уенди“. Храната е доста банална. Нещо друго?

— Случаят в Ню Орлиънс е към приключване, според Били Бец. Още три-четири дни. Освен това няма нищо съществено.

— Благодаря, Горди.

Мъри затвори и прибра телефона в джоба си. После се върна в трапезарията и седна: автоматичният му „Смит & Уесън“ глухо тупна по стола.

— Нещо важно? — попита Лиз.

— Обичайното.

Пътят до хотел „Хей Адамс“ срещу парк „Лафайет“ беше петнадесет минути. Брайтлинг държеше апартамент на най-горния етаж и хотелският персонал съобразително беше оставил бутилка бяло в пълен с лед съд до леглото — знаеха, че няма да се прибере сам. „Това е тъжно“ — помисли си доктор Джон Брайтлинг, докато вадеше тапата. Такива неща щяха да му липсват, наистина щяха да му липсват. Но той беше взел решението си много отдавна — без да е сигурен, когато започна, че е възможно да успее. Сега беше уверен, че ще успее, и нещата, които щяха да му липсват, бяха с много по-незначителна стойност от тези, които щеше да спечели. А засега, помисли си той, поглеждайки бялата кожа на Джесика и зашеметяващата ѝ фигура, щеше да получи още нещо много приятно.

При доктор Карол Брайтлинг нещата се развиваха по-различно. Въпреки че работеше в Белия дом, тя подкара колата си сама — нямаше дори бодигард — и се прибра в апартамента си на Уисконсин Авеню в Джорджтаун, където единствената ѝ компания беше котаракът Джигс. Той поне я посрещна на вратата и се отърка в крака ѝ. Последва я и в спалнята и започна да я наблюдава как се преоблича, както го правят котките — с любопитство и в същото време разсеяно, знаейки какво следва. Облечена само в късия си халат, Карол Брайтлинг отиде до кухнята, отвори един шкаф и извади плика с храната му — нахрани го от ръката си. После си сипа чаша ледена вода от хладилника и я изпи с два аспирина.

Всичко това беше нейна идея, тя го знаеше много добре. Но след толкова много години все още ѝ беше толкова трудно, колкото в началото. От толкова много неща се беше отказала. Беше получила работата, за която жадуваше — донякъде за своя собствена изненада, както се оказа, но все пак си беше получила кабинета в мечтаната сграда и сега играеше роля в правенето на политика по въпроси, които бяха важни за нея. Важна политика по важни теми. Но струваше ли си?

Да! Наистина си струваше. Но цената, цената беше твърде тежка. Тя се наведе, вдигна Джигс, гушна го като детето, което никога не беше имала, и отиде в спалнята — той пак щеше да е единственият,

който да я сподели с нея. Е, какво пък, котките са по-верни от мъжете. С годините беше научила този урок. След няколко секунди халатът бе на стола до леглото, а тя — под завивките. Джигс се сгуши върху краката ѝ. Карол се надяваше, че тази нощ сънят ще я споходи малко по-бързо, отколкото обикновено. Но знаеше, че няма, защото умът ѝ не преставаше да мисли за онова, което ставаше на друго легло на пет километра оттук.

---

[1] Прибор за нощно виждане. Б. пр. ↑

[2] Реката, течаща през столицата на САЩ. — Б. пр. ↑

5. ОТКЛОНЕНИЯ

Ежедневната ФП започваше в 06:30 и завършваше с бягането на осем километра, разчетено точно за четиридесет минути. Тази сутрин то завърши в 08:30 и Чавес се зачуди дали той и екипът му не са получили допълнителен подтик от успешната акция. Ако бе така, дали беше добро, или лошо? Не можеш да се чувстваш по-добре, ако си убил човек, нали? Прекалено дълбока мисъл за една мъглива английска утрин.

В края на кроса всички се бяха изпотили порядъчно и затова влязоха под горещите душове. Тук хигиената беше малко по-усложнена, отколкото при униформените войници. Всички носеха подълга коса, отколкото се позволяваше в съответните им армии, за да могат да изглеждат като зрели, макар и малко рошави бизнесмени, когато намятаха саката си и си връзваха вратовръзките за поредните полети в първа класа. Косата на Динг беше най-късата, тъй като в ЦРУ той се стараеше да я поддържа не много по-различно от времето, когато служеше като сержант при „нинджите“. Щеше да мине поне още месец, докато стане достатъчно рошав. При тази мисъл той изпухтя и излезе от душа. Като водач на Екип 2 разполагаше с отделна кабинка и се задържа малко, за да се възхити на тялото си — то винаги беше предмет на гордост за Доминго Чавес. Да, упражненията, които му се бяха сторили толкова трудни през първата седмица, бяха дали плодове. Сега беше същият като в школата за рейнджъри във Форт Бенинг — а тогава беше... на колко? На двадесет и една, най-обикновен Е-4 и един от най-дребните в курса. Изпитваше известно притеснение, че високата и дългокрака като майка си Паци стърчи цял пръст над него, но Паци носеше само обувки с нисък ток, поради което тази разлика изглеждаше приемлива и никой не го бързикаше по този повод. Както и шефът му, Чавес имаше вид на човек, с когото никой не би искал да се спречква. Особено тази сутрин, помисли си той, докато се изтриваше с хавлията.

Когато се прибра, Паци вече си беше облякла зелените дрехи. Тази заран беше дежурна в акушеро-гинекологичното отделение и трябваше да направи — е, всъщност да асистира — цезарово сечение. Караше в местната болница едногодишна практика като интернист. Следваше педиатрична практика — това беше поразило и двамата като изключително подходящо. На масата вече го чакаше бекон с яйца — яйцата в Англия, изглежда, бяха с по-бледи жълтъци. Дали пък тук не хранеха кокошките с по-различна храна?

— Трябва да се храниш по-добре — за кой ли път отбеляза Паци. Доминго се засмя и отвори сутрешния „Дейли Телеграф“.

— Скъпа, хорестеролът ми е едно-три-нула, пулсът ми при покой е петдесет и шест. Аз съм една жилава, опасна бойна машина, докторе!

— Но какво ще стане след десет години — попита доктор Паци Чавес.

— Дотогава ще съм минал през десет пълни медицински прегледа и ще съм пренастроил стила си на живот според техните резултати — отговори магистър (профил международни отношения) Доминго Чавес, докато мажеше с масло препечената филийка. Хлябът в тази страна, както беше установил през последния месец, беше просто приказен. И защо ли всички се подиграваха с английската кухня? — По дяволите, Паци, виж татко си! Това старо копеле все още е в страхотна форма. — Тази сутрин Кларк не беше тичал — и при най-голямо усилие щеше да му е трудно да покрие осемте километра при скоростта, която налагаше Екип 2. Е, той все пак беше доста над петдесетте. Стрелбата му обаче изобщо не бе отслабнала — Джон се беше постарал това да стане ясно на членовете на екипа. Беше един от най-добрите пистолерос, които Чавес бе срещал, и още по-добър със снайперската пушка. На стрелба от 400 метра ДЪГА Шест държеше абсолютно равенство с Вебер и Джонстън и въпреки костюма, който носеше, държеше челно място във всеки списък със заглавие „не се ебавай с мен“.

На първа страница имаше репортаж за събитията от предния ден в Берн. Повечето подробности бяха точни. Забележително! Кореспондентът на „Телеграф“, изглежда, имаше добри връзки с ченгетата... на които приписваше успешната акция. Е, това си беше в реда на нещата — ДЪГА трябваше да остане в сянка. „Без коментар“ от Министерството на отбраната дали СВС е осигурила поддръжка за

швейцарската полиция. Това беше малко слабо. Едно категорично „не“ може би щеше да е по-уместно... но ако се заявише по този начин, едно „без коментар“ при друг подобен случай щеше да се възприеме като „да“. Така че, м-да, това май беше разумно. Политическият такт все още беше едно от уменията, които Чавес не беше усвоил, във всеки случай не и на инстинктивно ниво. Отношенията с медиите го плашеха повече, отколкото да се изправи пред заредени оръжия — беше се обучавал за второто, но не и за първото. Следващата гримаса се появи на лицето му, когато си даде сметка, че ЦРУ си има служба за връзки с обществеността, а ДЪГА, по дяволите, нямаше такава. Какво пък, може би в този бранш не си струваше да се харчат пари за реклама. През това време Паци си облече якето и тръгна към вратата. Динг се забърза след нея да я целуне за довиждане, изчака на прага, докато жена му се качи в колата, и си пожела дано тя да се справи по-добре с лявопосочното движение от него. Английските пътища направо го побъркваха, както и автомобилите. Най-шантавото беше, че скоростният лост се намираше в средата, на неподходящо място, но пък педалите си бяха като в американските автомобили. Това го докарваше до почти шизофренично раздвоение: да кормуваш с лява ръка и десен крак. Най-лошото бяха обръщателните кръгове, които, изглежда, британците предпочитаха пред нормалното престрояване. На Динг все му се искаше да завие надясно вместо наляво. Адски тъп начин да умреш.

Десет минути по-късно той облече униформата си и отиде пеша в сградата на Екип 2 за втория ПСА.

Попов пхна паспорта в джоба на палтото си. Швейцарският банков служител дори не беше примигнал, когато видя куфарчето, пълно с пачки, и преброи банкнотите е машинката си — пляскаха като колода карти.

Отне му всичко на всичко четиридесет и пет минути, докато уреди нещата напълно. Номерът на сметката беше старият му служебен номер в КГБ, а в калъфа на паспорта му бе напъхана визитната картичка на личния му banker, с попълнен по Интернет адрес за електронни трансфери — бяха уточнили съответната кодова фраза и тя беше вписана в банковото му досие. Темата за провалилата

се предния ден авантюра на Модел все още не беше излязла по вестниците, но Попов знаеше, че ще може да я проследи по репортажите в „Интърнешънъл Хералд Трибюн“, който щеше да си купи на летището.

Паспортът му беше американски. Компанията беше уредила да получи статут на постоянно пребиваващ чуждестранен гражданин и той скоро щеше да получи гражданство — това му се струваше забавно, защото все още пазеше паспорта си на гражданин на Руската федерация, както и други два от предишната си кариера — с различни имена, но с една и съща снимка — и можеше да ги използва, ако се наложеше. Бяха в пътното му куфарче, в малко отделение, което можеше да намери само някой особено грижлив митнически служител, и то само ако предварително бъдеше уведомен, че около пристигащия пътник има нещо нередно.

Два часа преди полета той върна наетата кола, качи се на автобуса до международното летище, мина през обичайното ала-бала с паспортно-митническите проверки и се запъти към салона на първа класа за кафе и кроасан.

Бил Хенриксен беше новинарски маниак, така че още щом се събуди, рано, както винаги, моментално включи телевизора на Си Ен Ен, като често прехвърляше с дистанционното на „Фокс Нюз“, без да спира монотонно да върти педалите на велоергометъра за обичайната утринна гимнастика. На дъската за четене имаше отворен вестник. Предната страница на „Ню Йорк Таймс“ покриваше събитието в Берн, както и „Фокс Нюз“ — странно, Си Ен Ен споменаваше за него, но не показваше много. „Фокс“ — да, като използваше картината от швейцарската телевизия, което му позволи да проследи това, което можеше да се види от ликвидирането на терористите. Пълна скука. Фойерверки на предната врата — накараха оператора да подскочи и кадърът се измести — и стрелците, нахлуващи веднага след тях. Никакви звуци — използваха заглушители. Всичко приключи за пет секунди. Така, значи швейцарците разполагаха с добре обучен СВТ^[1] екип. Дотук нищо изненадващо, въпреки че всъщност той не го знаеше досега. След няколко минути от сградата излезе някакъв тип и си запали лула. Кое и да беше това ченге — най-вероятно командирът

на екипа — у него се долавяше известен стил, помисли си Хенриксен, докато поглеждаше километража. Екипът беше облечен по обичайния начин — черно бойно облекло и бронежилетки. Униформените ченгета нахълтаха, за да изведат заложниците, горе-долу в подходящия срок. Мдаа, спретнато и гладко — друг начин да се каже, че престъпниците — новините не бяха наясно дали са просто обирджии, или терористи — не бяха особено умни. Добре де, кой е казвал, че са? Беше сигурен, че след няколко минути телефонът ще иззвъни и ще го поканят за кратък телевизионен коментар. Досадно, но необходимо.

Обадиха се, когато вече беше под душа, но той отдавна си беше инсталирал телефон пред вратата на банята.

— Да?

— Господин Хенриксен?

— Да, кой е? — Гласът не му беше познат.

— Боб Смит от „Фокс Нюз“, Ню Йорк. Видяхте ли репортажа от инцидента в Швейцария?

— Да, всъщност току-що го гледах по вашата мрежа.

— Някаква възможност да прескочите до нас и да направите кратък коментар?

— По кое време? — попита Хенриксен. Предварително знаеше какво ще му кажат и какъв ще е отговорът му.

— Някъде след осем, стига да ви е удобно.

Той дори погледна часовника си — автоматичен и безсмислен жест, който никой не видя.

— Да, мога. Колко кратък?

— Четири минути, не повече.

— Окей, ще дойда след около час.

— Благодаря, сър. Ще предупредим охраната да ви чака.

— Добре, ще се видим след час.

Момчето май беше новак, след като не знаеше, че той е редовен коментатор и че всички хора от охраната го познават. Бърза чаша кафе с една поничка и Хенриксен изхвърча през вратата, качи се в колата си — „Порше“ 911 — и пое по моста „Джордж Вашингтон“ за Манхатън.

Доктор Карол Брайтлинг се събуди, потупа дремещия Джигс и влезе под душа. След десет минути, с увита около главата хавлия,

отвори вратата и взе сутрешните вестници. Кафемашината вече ѝ беше сварила две чаши „Маунтингроун Фолджърс“, а в хладилника беше пластмасовият плик с резенчета диня. Тя включи радиото за сутрешното издание на „Съдейки по всичко“, с което започваше задължителният ѝ обзор на новините. Работата ѝ в Белия дом се състоеше предимно от четене... а днес ѝ предстоеше среща с онзи тъпак от департамента по енергетика, който продължаваше да смята, че е важно да се правят водородни бомби. Тя трябваше да посъветва президента, че не е така, а той най-вероятно щеше да отклони съвета ѝ без никакви обяснения.

Защо, по дяволите, се беше набутала в тази администрация? Отговорът беше прост и очевиден: политиката. Този президент се мъчеше сърцато с подобни комбинации вече година и половина, откакто пое поста си. А тя беше жена, докато целият президентски екип от експерти беше съставен почти изцяло от мъже, което предизвика известен коментар в медиите и другаде, което, от своя страна, смути президента с неговата политическа невинност, което на свой ред развесели пресата и ѝ даде ново оръжие в ръцете, което в известен смисъл подейства. И така, предложиха ѝ поста и тя го прие, с кабинет в стария Офис Билдинг вместо в Белия дом, със секретарка и помощник, и място за паркиране на Уест Екзекютив Драйв, стария паркинг за изпълнителския състав — и паркираше там икономичната си шестгодишна хонда — единствената кола японско производство в това каре, за което никой не ѝ беше намекнал, разбира се, тъй като тя беше жена и беше забравила повече за порядките сред политическите кръгове във Вашингтон, отколкото президентът изобщо беше в състояние някога да научи. От друга страна, президентът се учеше поразително бързо. Но не беше от добрите слушатели, поне доколкото се отнасяше до нея.

След нейното назначаване медиите го оставиха на мира. Изводът беше, че медиите не са ничий приятел. Липсваха им собствени убеждения и затова само публикуваха това, което казваха хората, поради което тя трябваше да говори, извън протокола, дълбоко зад кулисите или просто между другото, пред най-различни репортери. Някои от тях, тези, които редовно покриваха екологията, поне я разбираха и в повечето случаи тя можеше да разчита, че ще напишат материалите си грамотно, но те винаги включваха научния боклук на

противната страна — „да, може би вашата позиция има достойнства, но науката все още не е достатъчно убедителна, а компютърните модели не са достатъчно точни, за да оправдаят подобни действия“, отвърщаше противната страна. В резултат на което обществената поддръжка — според социологическите измервания — се беше заковала на място и дори се бе смъкнала. Президентът беше всичко друго, но не и екологичен президент — но копелето му с копеле се измъкваше много добре, като същевременно използваше нея, Карол Брайтлинг, за политически камуфлаж — или дори за политическо прикритие! Това я ужаси... или щеше да я ужаси при по-други обстоятелства. Доктор Брайтлинг вдигна ципа на полата си и си облече сакото на костюма. Доктор Брайтлинг, старши съветник на президента на Съединените щати. Което означаваше, че може да го вижда два пъти седмично. И че той чете докладите с нейните позиции и политическите ѝ препоръки. И че тя има достъп до най-влиятелните представители на медиите и че е свободна да преследва собствената си програма... в разумни граници.

Но пак тя беше човекът, който плащаше цената. Винаги беше тя, помисли си Карол и почеса Джигс между ушите. Котаракът щеше да изкара деня в собствените си занимания, предимно дремейки на слънце на перваза, и щеше да чака господарката си да се върне и да го нахрани с „Фриски“. Не за първи път тя си помисли да спре край някой магазин за домашни любимци и да купи на Джигс живо мишле, с което да си поиграе — и след това да го изяде. Пленителна гледка беше този природен процес — хищник и жертва, всеки играе своята роля... както трябваше да е устроен светът и както е било през неизброимите векове, чак до последните един-два. „Докато човекът не е започнал да променя всичко“ — помисли си тя. натискайки стартера на колата си, загледана в каменния паваж на улицата — все още истински павета с все още запазени следи от тежки каруци — и сгради, издигнати на мястото на някогашната хубава гъста гора с вековни дървета. А отвъд реката беше дори по-лошо. Само остров Тиъдър Рузвелт беше в изначалния си вид — но и той нарушен от рева на реактивните двигатели... Както обикновено, тя беше в челото на ежедневния забързан за началото на работния ден трафик, и бързо взе разстоянието от около километър и половина до мястото си за паркиране — на тридесет и шест метра от западния вход. Рангът ѝ беше висок и не я

подлагаха на претърсване с куче. Тайните служби използваха белгийски кучета — приличаха на кафяви немски овчарки, имаха остро обоняние и бърз мозък — които душеха колите за експлозиви. Тя слезе от хондата и се качи право в кабинета си. Всъщност не беше никакъв кабинет, а кабинка, макар и по-широка от тези на секретарката и помощника ѝ. На бюрото ѝ лежеше дайджестът — ксерокопия на статии от различни национални вестници, смятани за важни за работещите в това здание, заедно с нейния екземпляр от „Сайънс Уикли“, „Сайънс“ и днес, „Сайънтифик Америкън“, плюс няколко медицински списания. Публикациите по екология щяха да пристигнат след два дни. Още не беше седнала и секретарката ѝ, Марго Евънс, влезе с кодираната папка по политиката на ядреното въоръжаване, която тя трябваше да прегледа преди да даде на президента съвета си, който той щеше да отхвърли. Но тя нямаше да му даде повод да приеме оставката ѝ. Рядко някой на това равнище на администрация сам си подаваше оставката, въпреки че местните медии умееха да разчитат признаците. Защо да не направи една стъпка по-напред от обичайното и да препоръча затварянето на мръсния ядрен реактор в Ханфорд, Вашингтон? Единственият американски реактор със същото предназначение като този в Чернобил — по-малко енергиен реактор, отколкото средство за производство на плутоний 237 за ядрени оръжия — най-гадното изобретение, сътворено от войнствено настроените мозъци на мъжете. Около Ханфорд се бяха появили нови проблеми, нови изтичания от тамошните резервоари, вярно, открити преди да могат да замърсят водата, но все пак заплахата за околната среда, чието оправяне щеше да струва скъпо. Химическите смеси в тези резервоари бяха ужасно разяждащи и смъртно отровни, и радиоактивни... а президентът дори не желаше и да чуе за това.

Научните основания за нейните възражения срещу Ханфорд бяха убедителни, дори Ред Лоуел го признаваше — но именно той настояваше да се построи нов Ханфорд! Не, президентът не можеше да одобри това!

След тази успокоителна мисъл доктор Брайтлинг си сипа чаша кафе и започна да чете дайджеста, без да престава да мисли как да напише предварително обречената си препоръка към президента.

— Е, господин Хенриксен, кои бяха те? — попита сутрешният водещ.

— Не знаем много освен името на предполагаемия им водач — Ернст Модел. Модел някога беше член на „Баадер-Майнхоф“, прословутата германска терористическа група от 70-те и 80-те години. Изчезна преди около десет години. Ще е интересно да узнаем къде точно се е крил.

— Разполагахте ли с негово досие по времето, когато работехте към Екипа за спасяване на заложници към ФБР?

— О, да. — Усмивка. — По физиономия. Досието на господин Модел сега ще мине към архива.

— И все пак, беше ли това терористичен инцидент, или най-обикновен грабеж на банка?

— От досегашните съобщения в пресата не може да се определи, но не бих изключил напълно и грабежа като мотив. Едно от нещата, които хората забравят за терористите, е, че те също трябва да ядат, а за това им трябва пари. Имаме достатъчно прецеденти с хора, смятани за политически престъпници, които нарушават закона само за да се сдобият с пари за преживяване. Тук, в Америка, ЗМР — „Заветът, мечът и ръката на Всевишния“, както сами се наричаха — ограбваха банки, за да се издържат. „Баадер-Майнхоф“ в Германия отвлечаха хора, за да измъкват пари.

— Значи според вас те са просто престъпници?

Сериозно кимване.

— Тероризмът е престъпление. Това е първото правило във ФБР, където съм работил. Съответно тези четиримата, които бяха убити вчера в Швейцария, бяха престъпници. За тяхно нещастие, швейцарската полиция, както изглежда, е съставила и обучила един великолепен, високопрофесионален екип за специални операции.

— Как бихте оценили акцията?

— Много добра. Телевизионният репортаж не показва никакви грешки. Всички заложници бяха спасени и всички престъпници бяха убити. Това е нормално при подобен инцидент. На теория човек би искал да хване престъпниците живи, ако е възможно, но това не винаги е възможно. Животът на заложниците в случай като този има абсолютен приоритет.

— Но терористите нямат ли права?

— По принцип те имат същите права, като всички други престъпници. ФБР също проповядва това и най-доброто, което можеш да направиш като служител от силите на реда, е да ги арестуваш, да ги изправиш пред съда и да ги осъдиш, но не забравяйте, че заложниците са невинни жертви, чийто живот е поставен под заплаха заради действията на престъпниците. Поради това се опитваш да им дадеш шанс да се предадат — всъщност опитваш се да ги обезоръжиш, ако можеш.

— Но много често не разполагаш с този лукс — продължи Хенриксен. — Според това, което видях по телевизията, екипът На швейцарската полиция действаше точно така, както ни обучаваха в Куонтико. Прилагаш смъртоносна сила само тогава, когато е необходимо — но когато е необходимо, наистина я прилагаш.

— Но кой решава кога е необходимо?

— Командирът на място въз основа на опита си и личната си преценка. „А след това — не добави Хенриксен — такива като вас започват адски да спекулират по негов адрес.“

— Вашата компания обучава местните полицейски сили в тактиката на СВТ, нали?

— Да, така е. При нас работят много ветерани от ФБР, ЕСЗ, „Делта Форс“ и други организации и ние бихме могли да използваме тази швейцарска операция като учебен пример — каза Хенриксен, който оглавяваше международна корпорация, която тренираше и чуждестранни полицейски сили, и да бъде мил с швейцарците изобщо нямаше да навреди на баланса на бюджета му.

— Господин Хенриксен, благодарим за участието ви тази сутрин. С вас беше Уилям Хенриксен, експерт по международния тероризъм, главен изпълнителен експерт от „Глобъл Секюрити Инкорпорейтид“, международна консултантска фирма. Гледахте „Двадесет и пет минути след часа“.

Хенриксен запази спокойното си професионално изражение цели пет секунди след като най-близката камера се изключи. Във фирмения му щаб вече бяха записали интервюто му и щяха да го прибавят към обемистата видеотека с подобни материали. ГСИ беше известна в много райони на света и рекламната им видеокасета включваше откъси от много такива интервюта. Сценичният директор го изведе от

студиото до гримьорната, където му свалиха пудрата и го оставиха да си излезе сам до чакащата го отвън кола.

И този път беше минало добре, прецени той, преглеждайки казаното наум. Трябваше да разбере кой е обучавал швейцарците. Отбеляза си да нареди да проучат въпроса на място. Ако беше частна компания, тя щеше да се окаже сериозна конкуренция, макар че имаше вероятност да е швейцарската армия — може би дори военно формирование, маскирано като полицаи — вероятно с известна техническа помощ от страна на германските ГСГ-9. Няколко телефонни обаждания щяха да изяснят това.

Самолетът кацна точно по разписание. Винаги можеш да разчиташ на швейцарците, че правят всичко навреме. Дори полицейският екип вероятно беше действал по разписание в операцията си предната вечер, помисли си Попов. Седалката му в първа класа беше близо до вратата, така че той се оказа третият пътник, който се озова навън, след което си прибра чантите и мина през проверката на митницата. Америка, както той отдавна се беше уверил, бе страната, в която най-трудно може да влезе чужденец — въпреки че с малкия му багаж и декларацията, че няма нищо за деклариране, този път се оказа някак си по-лесно. Митническите служители се държаха учтиво и му махнаха с ръка да мине направо към стоянката за таксите, където срещу обичайната умопомрачителна сума се качи в колата на някакъв пакистанец да го откара до града и се зачуди разсеяно дали такситата не са комбина с митничарите. Но разходите му в командировката се осребряваха — което означаваше, че трябва да вземе разписка — а освен това се беше подсигурил така, че да може да си позволи подобни неща и без нея, нали? Загледа се усмихнат в градския пейзаж.

Таксито го свали до сградата, където бе апартаментът му — плащаше се от работодателя му, което за тях бе разход, приспадай от данъка — Попов беше започнал да изучава американския данъчен закон, — а за него беше безплатно. Той се качи, преоблече се и пак слезе долу и помоли портиера да му извика такси. Оттук имаше още петнадесет минути до офиса.

— Е, как мина? — попита го шефът.

В стаята се носеше странно бърмчене, предназначено да пречи на евентуалните подслушващи устройства, които можеше да е поставила някоя конкурентна корпорация. Фирменият шпионаж бе съществен елемент от живота на компанията на този човек и защитните средства срещу него бяха поне толкова добри, колкото използваните от КГБ. Навремето Попов беше вярвал, че правителствата разполагат с най-доброто във всяко отношение. Това със сигурност не беше вярно за Америка.

— До голяма степен според очакванията ми — каза той. — Големи глупаци. Наистина се държаха прекалено любителски въпреки цялото обучение, което им осигурявахме през осемдесетте. Казах им, ако искат, да ограбят банката като прикритие за истинската цел...

— Която беше?

— Да бъдат убити — отговори на часа Дмитрий Аркадиевич. — Поне такива бяха твоите намерения, доколкото разбрах.

Думите му предизвикаха усмивка, с каквато Попов не беше свикнал. Отбеляза си наум да провери каква е цената на акциите на банката. Дали целта на тази „акция“ не е била да се разклати положението ѝ на борсите? Това не му се струваше много вероятно, но въпреки че не му трябваше да знае защо му възлагат да върши тези неща, вроденото му любопитство се възбуди. Този човек се отнасяше с него като с наемник и макар Попов да знаеше, че се е превърнал точно в това, откакто престана да служи на страната си, това някак оскърбяваше самочувствието му на професионалист.

— Ще искаш ли други подобни услуги?

— Какво стана с парите? — попита шефът.

— Е, швейцарците ще намерят за какво да ги използват. — Собственият му банкер със сигурност щеше да намери за какво. — Разбира се, не очакваше да ги върна, нали?

Шефът поклати глава.

— Всъщност не. Пък и сумата е незначителна.

Попов кимна разбиращо. „Незначителна?“ Никой агент на съветска служба не беше получавал толкова пари наведнъж — КГБ винаги беше стиснат при плащанията си, независимо от важността на предоставената информация — пък и изобщо не даваше току-така пари в брой. Всяка рубла трябваше да се отчита, в противен случай дребнавите счетоводители на площад „Дзержински“ № 2 побесняваха

— как така някакъв си полеви служител си е позволил да бъде ларж в своите операции! Другото, което го учуди, беше как работодателят му е препрал тези пари в брой. В Америка, ако депозираш или изтеглиш само десет хиляди долара в брой, банката е задължена да го впише във ведомостите си. Смяташе се, че така се затрудняват търговците на наркотици, но те въпреки това успяваха да се справят с тази пречка. Дали и в други страни съществуваха подобни правила? Попов не знаеше. В Швейцария не, в това беше сигурен, но толкова много банкноти не можеха просто така да се материализират от въздуха в сейфовете на една банка, нали? По някакъв начин неговият шеф го беше постигнал. Ернст Модел може и да беше аматьор, но този човек не беше. И той не биваше да забравя това.

Последваха няколко секунди мълчание. След това шефът каза:

— Да, ще поискам друга операция.

— Каква точно? — попита Попов и веднага получи отговора.

Дори беше използвал подходящата дума: „операция“. Колко странно. Дмитрий се зачуди дали не трябва все пак да проучи своя работодател, да поразбере малко повече за него. В края на краищата собственият му живот сега беше в ръцете му — обратното също беше в сила, разбира се, но животът на другия не беше първата грижа за Попов. Дали щеше да се окаже трудно? За човек, който има компютър и модем, вече изобщо не беше трудно... стига да разполагаш с време. Сега-засега беше ясно, че ще има на разположение само една нощ в апартамента си преди отново да потегли през океана.

Приличаха на работи, забеляза Чавес, надничайки иззад компютърно генерирания ъгъл. Заложниците също, но в случая заложниците бяха компютърно генерирани деца, все момиченца в раирани червено-бели роклички или джемпъри — Динг не можеше да прецени точно. Това беше чисто психологически ефект, програмиран в системата от този, който беше настроил параметрите на програмата СВТ 6.3.2. Някакъв екип в Калифорния го беше създал най-напред за „Делта Форс“ по договор с министерството на отбраната и под наставничеството на РАНД Корпорейшън.

Беше скъпа за използване главно заради електронния костюм, в който беше облечен. Беше със същото тегло като обичайния черен боен

костюм, обличан при акциите, и всичко, чак до ръкавиците, беше натъпкано с медни жици и сензори, които казваха на компютъра — стар модел Крей Уай-Ем-Пи — какво точно прави тялото му, в резултат на което той проектираше изображение в изпъкналите очила, които си беше сложил. Коментарът се водеше от доктор Белоу, който в тази игра играеше едновременно ролята на водача на лошите типове и на съветник на доброто момче. Динг извърна глава и видя до себе си Еди Прайс и Ханк Патерсън и Стив Линкълн също — отвъд другия симулиран ъгъл — роботоподобни фигури, с номера, за да се знае кой кой е.

Чавес запомпа три пъти с дясната си ръка, призовавайки за флеш-бенг, след което отново надникна иззад ъгъла...

...в своя стол Кларк видя черната линия, появила се върху белия ъгъл, и натисна клавиш 7 на клавиатурата си...

...лош № 4 насочи оръжието си към скупчилата се група ученички...

— Стив! Давай! — заповяда Чавес.

Линкълн дръпна ударника на флеш-бенга. По същество това представляваше симулатор на граната, заредена с мощен експлозивен заряд и магнезиев прах за ослепителна светкавица — симулирана за компютърната програма, — предназначена да заслепи и дезориентира посредством разкъсващ ушите трясък, достатъчно гръмък, за да обърка равновесния механизъм във вътрешното ухо. Този звук, макар да не беше толкова лош като в реални условия, също премина през слушалките заедно с ослепителната белота в очилата за виртуална реалност. И ги накара да подскочат.

Още преди ехото да заглъхне, Чавес се хвърли в помещението и се прицели в Терорист № 1 — той трябваше да е вражеският водач. Тук компютърната система се дънеше. Европейските членове на екипа не стреляха като американските, а изпъваха оръжията си напред, преди да стрелят. Чавес и американците бяха свикнали да ги прикладват плътно. Динг изстреля първия си патрон още преди тялото му да докосне пода, но компютърната система не отчиташе винаги този изстрел като попадение — което страхотно го изнервяше. Той никога не пропускаше, както съвсем наскоро беше установил един тип, ненадейно озовал се пред Свети Петър. Чавес се хвърли на пода, претърколи се, повтори изстрела и извъртя МР-10 за друга цел.

Изстрелите изгърмяха в слушалките му (СВТ 6.3.2 по някаква си причина не допускаше употребата на заглушители.) Вдясно от него Стив Линкълн и Ханк Патерсън стреляха в шестимата терористи и им пръснаха мозъците във виртуални червени облаци...

...но лош № 4 натисна спусъка — не срещу спасителите, а по-скоро срещу заложниците, които започнаха да падат, докато поне трима от стрелците на ДЪГА не го свалиха едновременно...

— Чисто! — изрева Чавес, скочи и се приближи до изображенията на лошите типове. Единият, съобщаваше компютърът, все още беше жив, макар главата му да бе цялата в кръв. Чавес изрита оръжието от ръцете му.

— Чисто! Чисто! — изреваха членовете на екипа му.

— Край на упражнението — съобщи им гласът на Кларк.

Динг и хората му свалиха очилата си за виртуална реалност и се озоваха в зала, голяма колкото две баскетболни игрища — нещо като гимнастически салон в средно училище. Трябваше да мине известно време, докато се приспособят. Симулацията беше за терористи, завзели училище — очевидно девическо училище, за по-голям психологически ефект.

— Колко загубихме? — попита Чавес към тавана.

— Шестима убити и трима ранени според компютъра. — Кларк влезе в помещението.

— В какво сбъркахме? — попита Чавес. Подозираше, че отговорът му е известен.

— Надничаше иззад ъгъла, момче — отговори ДЪГА Шест. — Това предупреди лошите.

— Глупости! — възрази Чавес. — Това е дефект в програмата. В реални условия щях да използвам огледалце или поне да сваля тази кевларена шапка, но програмата не го позволява. Флеш-бенгът трябва да е минал чисто.

— Може би — отстъпи Джон Кларк. — Но оценката ви е Б-минус^[2].

— Остава да ни кажеш, че и стрелбата ни е била лоша!

— Твоята поне беше, според машината.

— По дяволите, Джон! Тази скапана програма изобщо не симулира точната стрелба, а аз няма да уча хората си да стрелят така,

както на машината ѝ харесва, вместо да го правят така, че да улучват целта!

— Успокой се, Доминго. Знам, че момчетата ти могат да стрелят. Хайде, елате да прегледаме записа.

— Чавес, защо избра този вход? — попита Стенли, след като всички насядаха.

— Тази врата е по-широка и осигурява по-добър огневи обхват...

— За двете страни — отбеляза Стенли.

— На бойното поле е така — контрира Динг. — Но когато изненадата и скоростта са на твоя страна, това също е предимство. Поставих прикриващия си екип при задната врата, но разположението на сградата не позволи тяхното участие в обезвреждането. Нунън беше заклинил сградата. Имахме добро покритие. Разчетох атаката така, че да ги спипаме всички в салона...

— С всичките шест пушкала, насочени към заложниците.

— По-добре, отколкото да се наложи да ги търсим. Един от тях можеше да метне граната иззад някой ъгъл и да избие куп от кукличките. Не, сър, премислих за възможността да нахлуем през задния или да извършим двусов щурм, но разстоянията и времевият фактор не ми харесаха. Да не искате да кажете, че съм сгрешил?

— В този случай, да.

— Добре, покажете ми какво мислите вие.

Ставаше дума не толкова за личен стил, колкото за „правилно-неправилно“, а Алистър Стенли нямаше равен по участие в подобни операции. Динг знаеше това много добре. Затова гледаше и слушаше. Кларк, както забеляза, правеше същото.

— Не съм съгласен — заяви Нунън, след като Стенли завърши разбора си. — Твърде лесно е да се постави пукало на бравата. Тези скапани джаджи струват някакви си стотинки. Можеш да си ги купиш от всеки магазин за подаръци на летището. Хората ги използват на вратите си в хотелите, в случай че някой се опита да влезе неканен. Имахме такъв случай в Бюрото: един тип използва едно такова и акцията ни за малко щеше да се издъни. Добре че флеш-бенгът на външния прозорец покри шума.

— А какво щеше да стане, ако твоите клинове не ни бяха показали местоположението на всички обекти?

— Но го показаха — контрира Нунън. — Имахме време да ги проследим. — Всъщност тренировъчното упражнение беше стегнало времето с коефициент десет, но това беше нормално при компютърните симулации. — Този компютърен материал е страхотен за планиране на акциите, но за останалото е малко плосък. Аз смятам, че се справихме доста добре. — Заключение то му изречение също така заявяваше факта, че Нунън държи да стане пълноправен член на Екип 2, а не да е просто техническият им помощник. Тим беше прекарал доста време на стрелбището и вече стреляше не по-зле от всеки друг член на екипа. Е, той беше работил в Екипа за спасяване на заложници, ЕСЗ на ФБР, под ръководството на Гъс Вернер. Динг пък имаше пълномощията да попълни отбора. Самият Вернер беше обсъждан като евентуална Шестица на ДЪГА. Но от друга страна, Стенли също.

— Добре — намеси се Кларк. — Да видим записа.

И дойде най-гадната изненада! Терорист № 2, съобщаваше компютърът, беше улучен в главата, но бе успял да натисне спусъка на своя АК-74 и един от куршумите беше пронизал главата на Чавес. Според компютъра Динг беше мъртъв, защото теоретичният куршум беше преминал под ръба на шлема и се беше забил право в мозъка му. За Чавес шокът беше невероятен. Случайно събитие, генерирано от компютърната програма, но също така изглеждаше и твърде реално, защото реалният живот наистина включваше подобни „случайни“ събития. Бяха обсъждали варианта да сложат на шлемовете си визьори Лексан^[3], които евентуално биха могли да спрат куршум, но се бяха отказали заради изкривяването на обзора, което щеше да се отрази съответно на стрелбата им... но може би трябваше да го премислят, каза си Чавес. Резолуцията на компютъра беше проста: щом е възможно, значи би могло да се случи, а щом би могло, значи ще се случи и някой от екипа ще трябва да отиде до нечия къща и да съобщи на нечия жена, че току-що е станала вдовица. Заради едно случайно събитие... лош късмет. Отвратително е да го кажеш на някой, който току-що е загубил съпруг. Причина за смъртта — лош късмет. Чавес потръпна. Как ли би го приела Паци? След това отърси тази мисъл от главата си. Беше с много ниска степен на вероятност, математически точно толкова вероятно, колкото да те удари гръм на игрището за голф или да загинеш при самолетна катастрофа, а животът си беше риск и

нали само мъртвият може да избегне рисковете. Или нещо такова. Той извърна глава и погледна Еди Прайс.

— Заровете не прощават — отвърна му старши сержантът с лукава усмивка. — Но пък аз пречуках момчето, което те уби, Динг.

— Много ти благодаря, Еди. Олекна ми. Следващия път би ли стрелял малко по-бързо?

— Ще си го запиша — обеща Прайс.

— Хайде, Динг, усмихни се — подхвърли Стенли. — Можеше да е и по-зле. Досега не съм виждал някой да е пострадал сериозно от един електрон.

„Но човек трябва да се учи от тренировъчни упражнения“ — добави Динг на себе си. Какво обаче можеше да научи точно от това? Че гадостите се случват? Нещо, което си заслужаваше да се обмисли, а във всеки случай сега Екип 2 беше на разположение, а Питър Ковингтън и Екип 1 — в режим на готовност. Утре щяха да пострелят малко повече с цел да поувеличат скоростта на стрелбата. Проблемът беше, че не оставаше почти никакво място за усъвършенстване — във всеки случай, не много — а прекаленото точене можеше да изтъпи острия ръб, който бяха постигнали. Динг се чувстваше като старши треньор на добър футболен отбор. Всичките му играчи бяха великолепни и работеха здраво... просто не бяха постигнали съвършенство. Но колко можеше да се постигне с тренировка и колко зависеше просто от факта, че противната страна също така играе, за да спечели? Първата задача се бе оказала твърде лесна. Модел и бандата му просто плачеха да бъдат убити. Не винаги щеше да е толкова лесно.

---

[1] Специално въоръжение и тактика. — Б. пр. ↑

[2] Оценките в американските училища се бележат с буквите от А до F, като А е най-високата. Б.е.р. ↑

[3] Търговска марка поликарбонатна смола, заместител на стъклото. — Б. р. ↑

6. ФАНАТИЦИ

Проблемът беше в поносимостта към околната среда. Знаеха, че първичният организъм е толкова ефективен, колкото е нужно. Но беше толкова деликатен! Изложен на въздуха, загиваше твърде лесно. Не им беше ясно защо точно. Можеше да е от температурата или от влажността, или от прекалено многото кислород — този елемент, толкова съществен за живота, се оказваше убиец на живота на молекулно равнище — и тази неяснота бе предизвикала голямо притеснение, докато един от членовете на екипа не намери разрешение. Бяха приложили технологията на генното инженерство, за да присадят ракови гени в организма. По-специално, използваха генетичен материал от рак на дебелото черво, една от по-здравите породи, и резултатът се оказа поразителен. Новополученият организъм бе само с една трета от микрона по-голям, но много по-силен. Доказателството се виждаше на телеекрана на електронния микроскоп. Малките чертички бяха изложени на стайна атмосфера и стайно осветление в продължение на десет часа, преди отново да бъдат въведени в съда с биокултурата, и вече, забеляза лаборантката, миниатюрните резки бяха започнали да се активизират, използвайки своята РНК^[1], за да се възпроизведат след ядене, размножавайки се в други милиони копия малки чертички, чието предназначение беше едно-единствено: да ядат тъкан. В този случай тъканта беше от бъбрек, въпреки че черният дроб беше също толкова уязвим. Лаборантката — с диплома от Йейлския университет — направи съответните записки, след което, тъй като това беше неин проект, трябваше да му измисли име. Изпита искрена благодарност от курса по съпоставителна религия, който бе изкарала преди двадесет години. Не можеш да го наречеш с каквото име ти падне, нали така?

„Шива“ — помисли си тя. Да, най-сложният и най-интересен от боговете в хиндуистката система, проявяващ се ту като Унищожителя, ту като Възстановителя, който ще унищожи човечеството... и една от съпругите му беше Кали — самата богиня на смъртта. Шива. Идеално!

Лаборантката се зае със записките си, включвайки препоръчаното от нея име за организма. Предстоеше още едно изпитание, още едно технологично препятствие преди всичко да стане готово.

Тя взе проба от „Шива“, запечатана в контейнер от неръждаема стомана, излезе от лабораторията и измина двеста метра по коридора, после тръгна по друг.

— Здравсти, Маги — поздрави я шефът на лабораторията. — Носиш ли ми нещо?

— Здравей, Стив. — Тя му подаде малкия контейнер. — Ето го.

— И как ще го наричаме? — Стив взе контейнера и го постави върху един тезгях.

— Шива.

— Звучи зловещо — отбеляза Стив с усмивка.

— И още как!

Освен медицина Стив беше завършил и философия и беше един от най-добрите специалисти на компанията по ваксините. За този проект го бяха измъкнали от работата му върху СПИН.

— Значи гените на рака на дебелото черво действат така, както предсказа?

— За десет часа на открито показва добра поносимост към ултравиолетово облъчване. Не съм много сигурна обаче за пряката слънчева светлина.

— И два часа са ни напълно достатъчни — напомни й Стив. А всъщност и един беше предостатъчен, знаеха го и двамата. — Какво става със системата за пулверизиране?

— Трябва да се изпробва — каза тя. — Но не мисля, че ще е проблем.

И двамата знаеха, че е така. От организма се очакваше лесно да понесе преминаването през сифоните на пулверизиращата система — нещо, което предстоеше да се изпробва в една от големите камери, възпроизвеждащи нормална околна среда. Да се направи на открито, разбира се, щеше да е още по-добре, но ако Шива наистина беше толкова жизнен, колкото смяташе Маги, това щеше да е риск, който не си струваше да поемат. Засега.

— Благодаря ти, Маги. — Стив вкара контейнера в една от изолационните камери, за да го отвори и да започне работа върху ваксината.

По-голямата част от работата вече беше свършена. Първичният агент в дадения случай беше добре известен и правителството бе финансираше работата на компанията над ваксината след голямата паника миналата година, а Стив беше широко известен в медицинските кръгове със своя талант да създава, улавя и реплицира антитела, които да възбуждат имунната система на човека. Той отчасти съжаляваше, че беше прекратил работата си върху СПИН. Смяташе, че се е натъкнал на метод за генериране на широкоспектърни антитела, способни да се сражават с него — което означаваше 20 процента повишение на заплатата плюс допълнителната привилегия да се озове в челото на ново направление в науката, което можеше да го направи прочут... може би дори достатъчно прочут, за да му осигури един полет до Стокхолм след десетина години. Но след десет години това нямаше да има значение, нали? Той се обърна и погледна навън през тройните прозорци на лабораторията. Хубав залез. Скоро щяха да наизлязат нощните твари. Прилепи щяха да подгонят насекомите. Бухали щяха да ловуват горски мишки и водни плъхове. Той имаше очила за нощно виждане и често наблюдаваше дейността на тези животни — не беше много по-различна от неговата. Но сега се върна на работната си маса, издърпа клавиатурата на компютъра си и занавърля бележки по новия проект. Мнозина използваха за подобна цел прости бележници, но според Проекта всички бележки трябваше да се правят само на компютър, при това да са електронно кодирани. Щом това беше добре за Бил Гейтс, значи беше добре и за него. Простите начини не винаги са най-добрите. Нали тъкмо затова и той самият беше тук като част от току-що наименувания проект „Шива“.

Трябваша им хора. боравещи с оръжие, но беше трудно да ги намерят — във всеки случай подходящите, със съответния манталитет — а задачата се усложняваше още повече от правителствената дейност с подобни, макар и противоположни цели. Това обаче ги предпазваше от по-явните кукувци.

— Тук е адски красиво — отбеляза Марк. Домакинът му кимна.

— Има една нова къща, точно отвъд хребета. При ясен ден се вижда пушекът от комина им.

Тук Марк се засмя.

— Досадни съседи, а?

— Е, все пак са чак на осем мили.

— Всъщност, знаеш ли, ти си прав. Представяш ли си как е изглеждало преди белият човек да дойде тук? Никакви пътища освен по вода и пътеките на сърните. Ловът трябва да е бил нещо забележително.

— Поне достатъчен, че да не се трепеш за едното ядене. — Фостър посочи стената над огнището — беше отрупана с ловни трофеи, повечето сигурно законни, но тук, в планината Битърруут, Монтана, нямаше чак толкова много ченгета.

— Това ни е рожденото право.

— Би трябвало — съгласи се Фостър. — Нещо, за което си струва да се бориш.

— До каква степен? — попита Марк, оглеждайки с възхищение трофеите. Кожата от мечка гризли беше особено впечатляваща... и вероятно адски незаконна.

Фостър сипа на госта си още бърбън.

— Не знам как е там, на изток, но тук, при нас, ако се биеш — се биеш. До края. Врагът ти се кротва само като го светнеш между фаровете.

— Но после трябва да се отърваваш от тялото — подхвърли Марк и отпи от чашата си. Евтино уиски. Едва ли защото не можеше да си позволи скъпо.

Смях:

— Да си чувал за булдозер? К'во ще кажеш за едно хубаво пожарче?

Някои в тази част на щата вярваха, че Фостър е убил едно ченге от тия, дето гонят браконьерите. В резултат на което местната полиция беше доста мнителна. Хората от патрула по магистралата например не му даваха да вдигне и един километър над ограничението. Но макар да бяха намерили колата — изгорена, на 65 километра оттук — тялото на полиция го нямаше, и толкоз. Из тази част на щата не можеше да се намерят кой знае колко хора за свидетели, въпреки новата къща на осем километра оттук. Марк се отпусна в коженото кресло.

— Хубаво е да си част от природата, нали?

— Да. Знаеш ли, понякога си мисля, че май разбирам индианците.

— Познаваш ли някой?

— О, разбира се. Чарли Грейсън, той е от племето неперсе, водач на ловци, давам му коня си. Аз също го правя от време на време, за да припечеля някой долар, всъщност качвам се с коня в планината, срещам хора, излезли на лов. Лосът там е доста нагъсто.

— А мечката?

— Достатъчно — отвърна Фостър. — Главно черна, но има и гризли.

— Какво използваш? Лък? Добродушно поклащане на главата.

— Не, възхищавам се на индианците, но самият аз не съм такъв. Зависи какво ловуваш и в каква местност. Главно „Уинчестър“ .300 със затвор, но за отблизо става и сачмен полуавтоматичен. Не е като да го съдереши с два сантиметра дупка, като улучиш, нали разбираш?

— Ръчно зареждане?

— Разбира се. Така е много по-лично. Трябва да покажеш някакво уважение към пляката, нали разбираш, та боговете на планината да са доволни. — Фостър се усмихна. — А ти с какво се занимаваш, Марк?

— Молекулярна биохимия.

— Това какво означава?

— О, да се опитваш да разбираш живота. Например, как мечката души толкова добре — продължи той. Лъжеше, разбира се. — Обикалям по места като това, ловувам, срещам се с хора, които наистина разбират животните по-добре от мен. Хора като теб — завърши Марк и вдигна чашата си за наздравица. — А ти?

— Ами... аз вече съм пенсионер. Поспестих едно-друго. Ще повярваш ли, че бачках като геолог за една петролна компания?

— Къде си работил?

— По целия свят. Имах добър нюх и петролните компании ми плащаха доста, щом им намерех добър материал, нали разбираш. Но трябваше да се откажа. Да ти го кажа направо — е, ти си летял доста, нали?

— Обикалям — съгласи се Марк.

— Кафявата пушилка — каза Фостър.

— А?

— Хайде, виждал си го навсякъде из този скапан свят. Някъде на около девет хиляди метра, оная, червеникавокафявата пушилка.

Сложни въглеводороди, главно от пътническите самолети. Един ден летях от Париж — междинен полет от Бруней, тръгнах по по-дългия път, щото исках да се отбия в Европа, да се видим с един приятел. Както и да е, та си седях аз в онзи шибан 747 посред шибания Атлантически океан, на около четири часа от сушата, нали знаеш? Място първа класа, до прозореца, седях си и си пиях питието, гледам през прозореца, и ето ти я пушилката — едно голямо кафяво говно, и ми светва, че лично аз помагам това нещо да става, да се цапа цялата тая шибана атмосфера.

— Та искам да кажа — продължи Фостър, — че това беше моментът на моето... просветление. Мисля, че така може да го нарече човек. Връчих си оставката още на другата седмица, прибрах си дяловите акции, шитнах ги на половин цена и купих това място. Сега какво — гоня дивеч, ловя риба, поработвам малко като водач наесен, чета много, написах даже и една книжка какво причиняват петролните продукти на околната среда, и, горе-долу, това е.

Тъкмо книгата беше привлякла вниманието на Марк, разбира се. За историята с кафявата пушилка се споменаваеше в слабия ѝ предговор. Фостър беше фанатик, но не от съвсем смахнатите. Къщата му беше с електричество и телефон, на бюрото имаше висококачествен компютър „Гейтуей“. Дори сателитна телевизия, плюс обичайния пикап „Шевролет“, със скоби за пушката на задното стъкло... И едно булдозерче с дизелово гориво. За фанатик — фанатик си беше, но не и от съвсем побърканите. Толкова по-добре — не му трябваше идиот, а някой просто достатъчно луд. Фостър беше. Убийството на ченгето, тръгнало да лови браконieri, беше достатъчно доказателство.

Фостър беше срещал типове като този, докато работеше за „Екскон“. Костюмар, но умен, от тия, които нямат нищо против да си поизцапат ръцете. Молекулярна биохимия. Това чудо го нямаше в Минното училище в Колорадо, но Фостър се беше абонира за „Сайънс Нюз“ и знаеше за какво става дума. Бърка се в живота... Но странно, разбираше от сърни и лосове. Какво пък, светът е сложно място. В този момент гостът му забеляза прозрачното пластмасово пакетче върху тоалетната масичка и го вдигна.

— Какво е това?

Фостър се ухили над питието си.

— На какво ти прилича?

— Ами или е железен пирит, или...

— Не е желязо. Познавам си аз камънаците.

— Злато? Откъде?

— Намерих го в моя поток, ей там, на триста метра оттук.

— Тази бучка е с доста прилични размери.

— Пет и половина унции. Около две хиляди долара. Знаеш ли, хората — белите хора — са живели в това ранчо над сто години, но никой не го е забелязал в бързея. Някой ден трябва да взема да попретърся нагоре, да видя дали жилата е добра. Би трябвало. Жилите с кварц и злато обикновено са доста богати заради начина, по който материалът избълбуква от земната кора. Този район е доста вулканичен, пълно е с топли извори. От време на време даже и земята потреперва.

— Значи може да си имаш собствена златна мина?

Здрав смях.

— Аха. Каква ирония, нали? Платих за пасище — при това не толкоз много, заради хълмовете. Последният, който Държеше ранчото, се тюхкаше, че добитъкът му чак си губел теглото, докато се изкатери до тревата.

— Колко е богато?

Фостър сви раменете.

— Не може да се каже. Но ако го покажа на някой от моите съученици... а бе, има хора, които биха вложили десет, че и двайсет милиона само за да разберат. Както ти казах, това е кварцова жила. В такава нещо хората влагат големи пари. Вярно, че цената на златото падна, но ако излиза от земята много чисто... много е по-скъпо от въглищата, нали ме разбираш?

— Ами тогава защо не...

— Щото нямам нужда от него, а и процесът е много гадна гледка. По-лошо е даже от вадене на петрол. Онова можеш до голяма степен да го очистиш. Но една мина — няма начин. Не се маха. Арсеникът се просмуква в подземните води и докато се филтрира, минава цяла вечност. Все едно, имам доста камъчета в торбата, и ако много я закъсам с парите, знам какво да направя.

— Често ли го преглеждаш тоя поток?

— Когато ловя риба... ей такива пъстърви, виж! — Той посочи едно голямо парче, окачено на дървената стена. — Веднъж на три-

четири пъти намирам по някое. Според мен жилата се е оголила съвсем наскоро, иначе са щели да я забележат отдавна. По дяволите, може би наистина трябва да я проследя, да видя откъде започва, но само ще ме изкушава. Защо да си създавам проблеми? — заключи Фостър. — Може да се разколебая и да тръгна срещу принципите си. И освен това тя си е тук, нали?

— Да де — изсумтя Марк. — Имаш ли други такива?

— Че как не.

Фостър стана, отвори едно от чекмеджетата на бюрото, извади една кожена кесия и му я подхвърли. Марк я улови, изненадан от тежината ѝ — поне четири килограма. Развърза я и извади една бучка. Беше колкото монета от половин долар, наполовина злато, наполовина кварц, невероятно красива.

— Женен ли си? — попита Фостър.

— Да. Жена, две деца.

— Задръж я тогава. Направи ѝ медальонче за рождения ден.

— Ама как така! Та това струва поне две хиляди долара.

Фостър махна с ръка.

— По дяволите, само ми пълни бюрото. Защо да не зарадвам някого с него? Освен това ти разбираш нещата, Марк. Мисля, че наистина разбираш.

„Да — помисли си Марк. — Този наистина е добър кандидат.“

— А ако ти кажа, че има начин да се премахне онази кафява пушилка?

Озадачен поглед.

— Имаш предвид някой организъм, който ще я изяде, или нещо такова?

— Не, не точно...

Колко можеше да му каже засега? Трябваше да е изключително предпазлив. Все пак това им беше едва първата среща.

— Намирането на превоза е ваша работа. А виж, накъде да полети, тук можем да помогнем — увери Попов домакина си.

— И накъде? — попита домакинят.

— Номерът е радарът за въздушен контрол да ви изгуби, а също така да отлетите достатъчно далече, за да не може да ви проследи боен

самолет. После можеш да кацнеш на някое приятелско място и да се отървеш от екипажа, а пребоядисването на самолета не е трудна работа. По-късно може да се унищожи, дори да се разглоби и да се разпродадат по-важните му части — двигател и така нататък. Те могат лесно да потънат на черния пазар с малка промяна на идентификационните номера — обясни Попов. — Така се прави, както знаеш. Разбира се, западното разузнаване и полицейските агенции не споменават за тези неща.

— Светът е фрашкан с радарни системи — възрази домакинят.

— Така е — съгласи се Попов. — Но радарите за контрол на въздушните линии не виждат самолетите. Виждат само ответните сигнали от радарните ретранслатори. Единствено военните радары виждат самите самолети, но коя африканска държава има добра мрежа за противовъздушна защита? Освен това, с добавката на елементарен заглушител към радиосистемите на самолета, можете допълнително да намалите вероятността някой да ви проследи. Измъкването няма да е проблем, стига наистина да се доберете до някое международно летище, приятелю. Виж, това е трудното. Но изчезнете ли над Африка — изборът е ваш. Можете да изберете някоя страна според идеологическата ѝ чистота или според обменния курс на валутата. Вие избирате. Аз ви препоръчвам първото, но второто също е възможно — завърши Попов. Африка все още не спазваше всички норми на международното право и предлагаше стотици летища, които можеха да обслужват реактивни самолети.

— Жалко за Ернст — тихо каза домакинят.

— Ернст беше глупак — възрази със сърдит жест приятелката му Петра фон Дортмунд. — Трябваше да обере някоя по-малка банка. А той — в самия център на Берн. Искаше просто да се самоизтъкне.

До днес Попов знаеше за нея само по репутацията ѝ. Някога тази жена можеше да е била симпатична, дори красива, но сега някогашната ѝ кафява коса беше боядисана, слабото ѝ лице бе сурово, с хлътнали бузи, очите ѝ бяха заобиколени от тъмни кръгове. Беше почти неузнаваема, което обясняваше защо европейската полиция не беше я спипала досега заедно с отдавнашния ѝ любовник Ханс Фюрхтнер.

Фюрхтнер я беше подкарал в противоположна посока. Беше наддал с цели трийсет килограма, гъстата му тъмна коса или беше окапала, или бе обръсната, брадата му също я нямаше. Сега приличаше по-

скоро на banker, дебел и преуспяващ, и нямаше нищо общо със съсредоточения, сериозен, предан комунист, какъвто беше през 70-те и 80-те години — поне на пръв поглед. Живееха в хубава къща в планините южно от Мюнхен и съседите им ги смятаха за художници — и двамата рисуваха: неизвестно за родната им полиция хоби. Дори продаваха някои от работите си в малки галерии, което беше достатъчно, за да се издържат, макар и не за да поддържат такъв стандарт.

„Сигурно им липсват явките в бившата ГДР и Чехословакия — помисли си Дмитрий Аркадиевич. — Само слизат от самолета и ги отвеждат с кола в удобни, макар и не луксозни квартири, оставят ги да пазаруват в «специалните» магазини, поддържани за местния партиен елит, и често ги посещават сериозни, тихи служители от разузнаването, които ги захранват с информация, с чиято помощ да планират следващата си операция.“ Фюрхтнер и Дортмунд бяха извършили няколко прилични операции, най-добрата от които беше отвлечането и разпитването на един американски сержант, обслужващ склад с ядрени артилерийски снаряди — тази задача им беше възложена от съветското ГРУ — военното разузнаване. От нея бяха научили много неща. повечето от които все още полезни — въпросният сержант се бе оказал експерт по американските системи за безопасност ДВД — допустима връзка за действие. Тялото му по-късно бе намерено сред заснежените зимни планини на южна Бавария, очевидно в резултат на гаден пътен инцидент. Поне така смяташе ГРУ според докладите на своите агенти във висшите щабове на НАТО.

— Е, и какво искате да разберете? — попита тя.

— Електронните кодове за достъп до световната система за търговия.

— Значи и вие вече сте станали най-обикновен крадец? каза Ханс, а Петра изсумтя.

— Доста необикновен крадец. Ако наистина искаме да възстановим една социалистическа, прогресивна алтернатива на капитализма, имаме нужда както от финанси, така и да внедрим определена липса на доверие в нервната система на капитализма, нали? — Попов замълча за миг. — Вие знаете кой съм аз. Знаете къде работех. Нима смятате, че съм забравил родината си? Нима мислите, че съм предал убежденията си? Баща ми се е сражавал при Сталинград

и Курск. Той знаеше какво е да бъдеш изтласкан, да те разбият... и все пак да не се предаваш, никога! — заяви Попов разгорещено. — Защо според вас рискувам живота си тук? Контрареволуционерите в Москва няма да погледнат с добро око на моята мисия... но те не са единствената политическа сила в Матушка Рус!

— Аха — каза Петра фон Дортмунд сериозно. — Значи смятате, че не всичко е загубено?

— Нима някога сте смятали, че в похода на човечеството напред няма да има отстъпления? Вярно е, че изгубихме пътя. Сам се убедих в това в КГБ — от корупцията по високите места. Ето, това ни съсипа — не Западът! Видях го сам, още като капитан. Дъщерята на Брежнев, която ограби Зимния дворец за сватбения си прием. Сякаш беше самата велика княгиня Анастасия! Задачата ми в КГБ беше да уча от Запада, да проучвам неговите планове и тайни, но нашата номенклатура научи само тяхната корупция. Е, ние научихме този урок, и то по много начини, приятели. Човек или е комунист, или не е. Или вярва, или не. Или действа в съгласие със своите убеждения, или не.

— Но вие искате от нас прекалено много — подчерта Ханс Фюрхтнер.

— Ще ви бъде осигурено достатъчно. Моят спонсор...

— Кой е той? — попита Петра.

— Това не бива да знаете — отвърна Попов. — Смятате, че вие рискувате? А аз? Що се отнася до моя спонсор — не, не бива да знаете неговата самоличност. Оперативната сигурност е от жизнено значение. Би трябвало да разбирате тези неща.

Поеха умерения му укор добре, както беше очаквал. Тези двама глупаци бяха фанатици също като Ернст Модел, въпреки че бяха някак си по-интелигентни и много по-зли, както се беше уверил онзи нещастен американски сержант, когато вероятно се е взирал невярващо във все още красивите сини очи на Петра фон Дортмунд, докато тя бе използвала чука върху различни части на тялото му.

— И така, Йосиф Андреевич — каза Ханс — те познавах Попов по едно от фалшивите му имена, в този случай — като Й. А. Серов, — кога бихте искали да предприемем действия?

— Колкото се може по-бързо. Ще ви се обадя след седмица, за да разбера дали наистина сте готови да поемете тази задача, или...

— Готови сме — увери го Петра фон Дортмунд. — Просто трябва да обмислим плана си.

— Тогава ще ви се обадя след седмица. Ще ми трябват четири дни, за да задействам моята част от операцията. Още една грижа: акцията зависи от местоположението на американския самолетonosач в Средиземно море. Не бива да започвате операцията, ако е в западната му част. Искаме тази акция да успее, приятели.

После уточниха цената. Не се оказа трудно. Ханс и Петра познаваха Попов от доброто старо време и му се довериха да им достави сумата лично.

След минутка–две Попов им стисна ръцете и си тръгна. Този път подкара наетото БМВ на юг, към австрийската граница. Пътят беше чист и равен, пейзажът бе красив и Дмитрий Аркадиевич отново се замисли за своите домакини. Единствената частица истина, която беше споделил с тях, бе, че баща му наистина беше ветеран от Сталинград и Курск и беше разказвал на своя син много неща за своя живот като командир на танк във Великата отечествена война. Имаше нещо шантаво у германците — беше го разбрал от работата си в Комитета за държавна сигурност. Дай им водач, и те ще го последват до смъртта. Изглежда, германците просто жадуваха за някой или нещо, което да следват. Странно! Но пък служеше на целите му, както и на тези на спонсора му, и ако тези германци искаха да следват водач — мъртъв водач, припомни си Попов с усмивка и кратко изръмжване — какво пък, тяхна грешка. Единствените наистина невинни хора, които щяха да бъдат въввлечени в това, бяха bankerите, които те щяха да се опитат да отвлекат. Но те поне нямаше да бъдат подложени на изтезания като онзи чернокож американски сержант. Попов не знаеше дали Ханс и Петра ще могат да стигнат чак дотам, въпреки че възможностите на австрийската полиция и военни му бяха до голяма степен неизвестни. Но беше сигурен, че скоро ще го разбере.

Механизмът, по който се действаше, беше странен. Сега действащ беше Екип 1, готов да напусне Херефорд на мига, докато Екип 2 на Чавес трябваше да стои на разположение, но тъкмо той провеждаше комплексни упражнения, докато първият не правеше почти нищо освен сутрешната ФП и рутинната тренировка по стрелба.

Опасяваха се от авария при учението, която можеше да травмира или дори да извади от строя някой от членовете на екипа и така да се наруши комплектовката му в решаващия момент.

Главен помощник-механик Мигел Чин беше от екипа на Питър Ковингтън. Бивш боец от СЕАЛ на Флотата на САЩ, той беше взет за ДЪГА от разположения в Норфолк Екип 6 на СЕАЛ. Син на майка латиноамериканка и баща китаец, той, също като Чавес, беше отрасъл в източен Лос Анджелис. Динг го мерна да пуши пура пред сградата на Екип 2 и отиде при него.

— Здравсти, помощник — поздрави го Чавес от три метра.

— Главен помощник — поправи го Чин. — Като главен старши сержант в армията, сър.

— Казвам се Динг, приятел.

— Аз съм Майк.

Чин протегна ръка. Падаше си по помпане на мускули също като Озо Вега и имаше репутацията на опасен тип и експерт по всякакви видове оръжия. Ръкостискането му подсказваше, че няма нищо против тутакси да откъсне нечия глава.

— Това, дето дими в ръката ти, е вредно — отбеляза Чавес.

— Както и това, с което си изкарваме хляба, Динг. От коя част на Лос Анджелис си?

Динг му каза.

— Без майтап? По дяволите, аз отраснах няма и на километър оттам. Ти си бил в махалата на „Бандитос“.

— Само не ми казвай, че... Главният помощник кимна.

— „Пискадорес“, докато не пораснах и не се измъкнах от тях. Един съдия ме посъветва по-добре да се запиша в армията, отколкото да свърша в затвора, така че пробвах при морските, но не ме приеха. Путьовци — коментира Чин и изплю парче тютюн от пурата си. — Тъй че станах механик... а после чух за СЕАЛ-ите, и, да ти кажа, хич не беше лош животът. Ти, както чух, си от Управлението.

— Почнах от Единайсети-Браво. Попътувах из Южна Америка — пълни говна, а после срещнах нашата Шесторка и той ме взе при себе си.

— Управлението ли те прати на даскало?

— Да, в „Джордж Мейсън“, магистърска степен. Международни отношения. А ти?

— Голяма работа си. Аз съм психология, само бакалавърска. в университета „Олд Доминиън“. При доктора на екипа, Белоу. Умно копеле. Имам цели три негови книги.

— Как е бачкането при Ковингтън?

— Добре. Той е бил тук и преди. Разбран човек. Екипът е добър, но както обикновено, няма адски много бачкане. Като вашта свалка в банката. Бързо и чистичко. — Чин издуха облаче дим към небето.

— Е, благодаря ти, главен.

— Чавес! — викна Питър Ковингтън от вратата. — Да не се опитваш да ми откраднеш номер едно?

— Току-що разбрах, че сме израснали в съседни квартали, Питър.

— Сериозно? Не може да бъде — каза командирът на Екип 1.

— Хари го заболя малко глезенът тази заран. Не е страшно, дъвче аспирина — уведоми Чин шефа си. — Навехна го преди две седмици при скоковете — добави той за Динг.

Проклетите тренировъчни аварии! Това беше проблемът в работата им, знаеха го и тримата. Членовете на ДЪГА бяха подбрани по много съображения, не на последно място от които беше брутално състезателният им характер. Всеки се стремеше да се състезава с всички останали и всеки дърпаше до предела, а това водеше до наранявания и тренировъчни злополуки — и беше направо чудо, че все още не бяха вкарвали някой в болницата на базата. Със сигурност щеше да се случи скоро. Членовете на ДЪГА можеха да изключат тази черта от характерите си точно толкова трудно, колкото да спрат да дишат. Членовете на някой олимпийски отбор едва ли проявяваха по-голяма упоритост в работата си. Или си най-добрият, или си нищо. И затова всеки можеше да пробяга километър и половина само с трийсет-четирийсет секунди под световния рекорд, и то обут в бойни обувки, а не с обувки за бягане. Теоретично в това имаше логика. В бойна ситуация някаква си половин секунда можеше като нищо да се окаже разликата между живота и смъртта — и нещо по-лошо, не смъртта на някой от тях самите, а на някой невинен, на заложник, когото си се заклел да защитиш и спасиш. Но най-голямата ирония беше, че на действащия екип не се позволяваше да извършва тежки тренировки поради опасението от учебна злополука, и затова с времето уменията им отслабваха — в този случай в продължение на две седмици режим

на бойна готовност. Още три дни и срокът на Екип 1 щеше да свърши, след което идваше ред на Чавес.

— Чух, че програмата СВТ не ти харесва — каза Чин.

— Не особено. Добра е за планиране на ходове и прочие, но не и за финалния щурм.

— Използваме я от години — каза Ковингтън. — Напоследък е много по-добра, отколкото беше.

— Аз предпочитам мишени на живо и екипировката M1БЕ8 — настоя Чавес. Имаше предвид тренировъчната система, използвана в армията на САЩ, в която всеки войник разполагаше с лазерни датчици, инсталирани по тялото.

— Но тя не е добра за близко разстояние, тя е за далечно — възрази Питър.

— Но пък никога не е била използвана на близко — каза Динг. — Виждаш ли, приближим ли се, всичко е решено. Нашите хора не пропускат целта.

— Прав си — съгласи си Ковингтън.

Чу се изсцракване на снайперистка пушка — стрелците на ДЪГА провеждаха практика на дистанция 900 метра и се състезаваха кой ще групира попаденията си в най-тесен кръг. В момента водеше Хомър Джонстън, снайпер Две-едно на Динг, с три милиметра по-добър от Сам Хюстън, водещия снайперист на Ковингтън на 450 метра — от това разстояние всеки от тях можеше да вкара десет последователни изстрела в кръг от пет сантиметра, което беше значително по-малко от човешка глава. Два пропуска от страна на който и да било от стрелците на ДЪГА за седмица бе изключение и обикновено се обясняваше с това, че нещо е попречило на траекторията на куршумите. Но, разбира се, на стрелците тепърва им предстоеше да пропуснат нещо. Проблемът не беше в стрелянето. То вече беше достатъчно точно — нещо повече, те можеха добре да разчетат времето си да се задействат и да свалят обектите, за което най-често зависеха от доктор Пол Белоу. Стрелбата, която практикуваха ежедневно, беше най-напрегнатата част, разбира се, но също така технически и оперативно най-лесната. В това отношение нещата изглеждаха извратени, но пък и в цялата им работа имаше нещо извратено.

— Нещо ново на таблото? — попита Ковингтън.

— Тъкмо бях тръгнал натам, но се съмнявам, Питър. — И да замисляха някои от лошите пакост някъде из Европа, със сигурност бяха гледали телевизионното предаване от банката в Берн и това би трябвало да ги поукроти малко.

— Добре, Динг. Имам малко документация за довършване, така че чао — каза Ковингтън и влезе в сградата.

Чин хвърли остатъка от пурата в сандъчето за пушене и също се прибра.

Чавес продължи разходката си до сградата на щаба, отвърна на поздрава на лостовия пред вратата и влезе. Начинът, по който британците отдаваха чест, наистина беше смешен. Първият, когото видя, беше майор Бенет — седеше зад бюрото си.

— Здравсти, Сам.

— Добро утро, Динг. Кафе? — Офицерът от ВВС посочи каничката.

— Не, благодаря. Да става нещо някъде?

— Не, денят е спокоен. Нищо особено.

Основните източници на Бенет за текущата престъпна активност бяха телепринтерите на различните европейски информационни агенции. Опитът показваше, че агенциите предупреждават онези, които се интересуват от незаконна дейност, по-бързо, отколкото официалните канали, които по правило изпращаха информация по кодиран факс от американските или британски посолства в Европа. Тъй като този входящ източник беше спокоен, Бенет в момента работеше над компютризирания си списък на известни терористи, като прехвърляше снимките и сбитите резюмета на онова, което със сигурност се знаеше за тези хора (по принцип не много) и какво може да се очаква от тях (не много повече).

— Какво е това? Коя е тази? — попита Динг и посочи екрана на компютъра.

— Едно ново изобретение. Получих го от ФБР. Състарява хората на снимките. Тази специално е Петра фон Дортмунд. Имаме само две нейни снимки, и двете отпреди петнадесет години. Хубавото при жените е, че не си пускат бради — засмя се Бенет. — И са твърде суетни, така че не дебелеят като Карлос Чакала. Виж й очичките само.

— Не бих тръгнал да я свалям в бара — изхъмка Чавес.

— И едва ли би успял, Доминго — каза Кларк зад гърба му. — Това нещо е доста впечатляващо, Сам.

— Да, сър. Инсталирах го сутринта. Нунън ми го издейства от щабния отдел за техническо обслужване. Изобретили са го, за да помогнат в идентифицирането на отвлечени жертви години след като са изчезнали. За тази работа е било много полезно. После някой се сетил, че щом действа за симулиране порастването на деца, може да се опита и за възрастни бандити. В началото на тази година е помогнало да издирят един банков обирджия от първата десятка. Та значи — вероятно фройлайн фон Дортмунд сега изглежда така.

— Как се казваше скъпият на сърцето й?

— Ханс Фюрхтнер. — Бенет раздвижи мишката на компютъра и изкара на екрана и неговата снимка. — Божичко, това сигурно му е снимката от ученическата карта. — Той прегледа текста, придружаващ снимката. — Значи, обича да пие бира... така, да му добавим още седем кила. — След секунди снимката се промени. — Мустаци... брада... — Появиха се четири снимки на въпросната личност.

— Тези двамата сигурно си живеят страхотно — отбеляза Чавес, припомняйки си досието, с което разполагаше за двойката. — Стига все още да са заедно. — Това го подсети за нещо и той тръгна да намери доктор Белоу.

— Добро утро, Динг — каза доктор Белоу. — Какво има?

— Току-що гледахме две снимки. На Петра фон Дортмунд и Ханс Фюрхтнер. Имам един въпрос.

— Давай.

— Каква е вероятността хора като тях да останат заедно?

Белоу примигна, облегна се в стола си и каза:

— Въпросът никак не е лош. Тия двамата... Преглеждал съм активните им досиета... Вероятно все още са заедно. Политическата им идеология вероятно е обединяващ фактор, важна предпоставка за тяхната взаимна преданост. Преди всичко това, което ги е събрало, е тяхната система на убеждения, а в психологически смисъл те са се обвързали с това, което са правили съгласно тези убеждения — тоест с терористичната си дейност. Подобна дейност създава силна междуличностна връзка.

— Но повечето от тези хора, както казваш, са социопати — възрази Динг. — А социопатите не...

— Ти да не четеш книгите ми? — попита го Белоу с усмивка. — Случайно да си чувал как понякога двама души, като се оженят, стават едно цяло?

— Да. И?

— И значи в случай като този това е истина. Те наистина са социопати, но идеологията придава на психическото им отклонение етос — и това е важното. Иначе казано, споделянето на идеологията ги превръща в едно цяло и техните социопатични тенденции се сливат. При тези двамата съм склонен да предположа много стабилна връзка. Всъщност не бих се изненадал ако разбере, че и формално са сключили брак — е, не чак църковен — добави той с усмивка.

— Стабилен брак? И деца?

— Възможно е. Абортът в Германия е незаконен — във всеки случай в западната част, доколкото знам. Дали биха решили да си имат деца... това е добър въпрос. Трябва да помисля.

— Трябва да науча повече за тези хора. Как разсъждават, как гледат на света, такива работи.

Белоу стана, отиде до рафта с книги, взе един от собствените си трудове и го подхвърли на Чавес.

— Пробвай с това за начало. Това е част от лекциите ми в академията на ФБР. Мисля, че тъкмо те ме вкараха в сегашния бранш.

— Благодаря, докторе.

С книгата в ръка Чавес се запъти към вратата. Заглавието беше „Разгневеният лик: В мозъка на терориста“. Нямаше да му навреди да разбере тия неща малко по-добре, въпреки че ако питаха него, най-доброто средство да се проникне в мозъка на един терорист бе 10-мили-метров куршум със сплескан връх.

Попов не можеше да им даде телефонен номер, за да му се обаждат. Щеше да е изключително непрофесионално. Дори клетъчен телефон с грижливо прикрито притежание щеше да осигури на полицията следа, която можеха да проследят и да му създадат потенциални затруднения. Затова се обаждаше той — през няколко дни.

— Получих парите. Готови ли сте?

— Ханс в момента е на мястото, дооглежда някои неща — отвърна Петра. — Очаквам да сме готови след четиридесет и осем часа. От ваша страна?

— Всичко е в готовност. Ще ви се обадя след два дни — каза той и прекъсна връзката.

Излезе от телефонната кабина на международното летище „Шарл дьо Гол“ и се запъти към стоянката за таксита. Носеше дипломатическо куфарче, натъпкано с пачки от по 100 ДМ. Усети, че очаква с нетърпение предстоящата валутна промяна в Европа. Еквивалентното количество в евро щеше да е много по-лесно за получаване от многобройните европейски валути.

---

[1] Рибонуклеинова киселина. — Б. пр. ↑

7. ФИНАНСИ

Необичайно беше за европейец да работи от собствения си дом, но Остерман го правеше. Самият дом беше голям бивш баронски шлос, сиреч „замък“, въпреки че по-подходящото за случая щеше да е „палат“, на тридесет километра от Виена. Ервин Остерман обичаше шлоса, който изцяло подходеше на положението му сред висшите финансови кръгове. Представляваше обиталище от шест хиляди квадратни метра разгъната площ, разделена на три етажа, сред хиляда хектара земя, повечето от която включваше планински склон, достатъчен, за да му осигури собствени писти за ски. През лятото той позволяваше на местните фермери да пасат там овцете и козите си (също както някогашните крепостни селяни са го правели за дер граф), за да поддържат тревата на определена височина. Е, сега всичко беше много по-демократично, нали? Пък и това донякъде облекчаваше данъците, които лявото правителство в страната беше наложило върху имението, и нещо по-важно — изглеждаше добре.

Личният му превоз беше луксозен мерцедес — всъщност два, както и едно порше за моментите, когато го обхващаха авантюристични пориви и шофираше сам до близкото село, за да пийне и вечеря в тамошния гасхтаус. Беше висок мъж, метър и осемдесет и шест, с царствена посивяла коса и стройна, мускулиста фигура, която изглеждаше добре на гърба на някой от арабските му коне — човек не би могъл да живее в подобен дом без коне, разбира се. Или по време на бизнес-конференция в костюм, шит в Италия или на лондонския Савил Роу. В кабинета му на втория етаж — някога просторна библиотека на първоначалния собственик и на осмината му наследници — блестяха екраните на компютри, свързани със световните финансови пазари.

След лека закуска той се качи в кабинета си, където трима служители, две жени и един мъж, винаги бяха готови с кафе, кифлички и информация. Помещението беше просторно и удобно — можеше да побере над двадесет души. Облицованите с орехово дърво стени бяха

покрити с рафтове, отрупани с книги, закупени заедно с шлоса — Остерман така и не беше си направил труда да проучи заглавията им. Предпочиташе да чете финансови доклади, а в свободното си време гледаше филми в личния си киносалон в сутерена — някогашната изба. Като цяло, той беше човек, който живее комфортно и уютно във възможно най-комфортната и уютна среда.

На бюрото го чакаше списък на хората, които щяха да го посетят днес. Трима банкери и двама търговци: първите, за да обсъдят кредитите за един нов бизнес, с който той възнамеряваше да се заеме, а вторите — за да потърсят съвета му относно пазарните тенденции. Това, че търсеха съвета му за подобни неща, подхранваше и без това значителното му самочувствие.

Попов слезе от самолета като най-обикновен бизнесмен. Носеше дипломатическо куфарче с отваряща се с цифрова комбинация ключалка, без никакво късче метал вътре, за да не би някой оператор на магнитомер да го помоли да го отвори и да види банкнотите — терористите наистина бяха усложнили пътуванията на всички, помисли си бившият офицер от КГБ. Ако някой измислеше още по-сложни скенери, които да броят и парите в ръчния багаж например, това щеше още повече да обърка бизнеса на много хора, в това число и на самия него. А пък пътуването с влак беше отегчителна работа.

Нещата вървяха според уговорката. Ханс седеше на уговореното място и четеше „Шпигел“. Беше облечен в кафяво кожено яке, както се бяха разбрали. Видя Дмитрий Аркадиевич с черното куфарче, допи кафето и го последва на двадесетина метра, после зави наляво, за да излязат през различни изходи и да пресекат паркинга по различни пешеходни пътеки. Попов леко завъртя глава, забеляза Ханс и прецени поведението му. Фюрхтнер изглеждаше напрегнат. Повечето като него биваха залавяни поради предателство и макар двамата с Петра да познаваха Дмитрий и да му вярваха, човек все пак може да бъде предаден само от някой, на когото вярва — факт, известен на всеки нелегален по света. И макар да познаваха Попов както лично, така и по репутация, те не можеха да четат чужди мисли — което обстоятелство, разбира се, в дадения случай работеше в полза на Попов. Той се усмихна, спря за момент и се огледа за някакви признаци дали не

следят него, после продължи към колата на Фюрхтнер — син „Фолксваген Голф“. Качи се, седна и въздъхна:

— Грюс Гот!

— Добро утро, хер Попов — каза Фюрхтнер на английски. Американски английски без никакъв акцент. Сигурно беше гледал много телевизия.

Руснакът набра комбинацията на ключалката на куфарчето си, отвори го и го сложи в скута на немца.

— Всичко е наред, нали?

— Доста е обемисто.

— Да, сумата е значителна — съгласи се Попов.

И точно в този момент в очите на Фюрхтнер се изписа подозрение. Това изненада руснака, но той се замисли за миг и разбра. КГБ никога не бе проявявал подобна щедрост в плащанията на агентите, а това куфарче съдържаше достатъчно пачки, за да си поживеят двама души в която и да е от няколкото възможни африкански страни за няколко години. Ханс се бе сетил за това и докато, от една страна, беше доволен, че ще прибере парите, от друга, се чудеше откъде са дошли тези пари. „По-добре да не чакам да попита“ — помисли си Попов и каза:

— Както знаеш, мнозина мои колеги външно станаха капиталисти, за да оцелеят при новите политически условия в страната ни. Но ние все още сме мечът и щитът на Партията, приятелю. Това не се е променило. Смешното е, ще се съглася с теб, че сега можем по-добре да компенсираме своите приятели за услугите, които ни правят. Но така се оказва по-евтино, отколкото да поддържаме явките, на които някога се радвахте. Лично аз мисля точно така. Във всеки случай, ето го заплащането, в брой, в аванс, в количеството, което определихте.

— Благодаря — промълви Ханс Фюрхтнер, взрян в куфарчето. После го повдигна. — Тежичко е.

— Тежичко е — съгласи се Дмитрий Аркадиевич. — Но можеше да е и по-лошо. Можеше да се наложи да ви плащам в злато — пошегува се той, за да разведри атмосферата. — Ще тежи по време на задачата ли?

— Наистина ще усложни нещата, Йосиф Андреевич.

— Бих могъл да задържа парите при мен и да ви ги донеса, след като изпълните задачата. Въпреки че не го препоръчвам.

— Защо? — попита Ханс.

— Честно казано, изнервям се, когато се налага да пътувам с толкова много пари. Ами ако ме оберат? Тези пари са моя отговорност — натърти той театрално.

На Фюрхтнер това му се стори много смешно.

— Тук, в Остеррайха, да ви оберат на улицата? Приятелю, тези капиталистически овци са много добре опитомени.

— Освен това аз дори не знам закъде ще заминете, пък и не е необходимо да знам, засега поне.

— Крайната ни цел е Централноафриканската република. Там имаме един приятел, който през шестдесетте завърши университета „Патрис Лумумба“ в Москва. Продава оръжия на прогресивни елементи. Той ще ни приюти за известно време, докато не си намерим подходящо жилище.

Бяха или прекалено смели, или много глупави, за да отидат в тази страна, помисли си Попов. До неотдавна тя се наричаше Централноафриканска империя и се управляваше от император Бокаса I. бивш полковник от френската колониална армия, която някога държеше гарнизон в тази малка, бедна държавица. Бокаса се беше добрал до върха на властта с убийства, както толкова много други държавни глави в Африка, преди да умре, нещо твърде забележително, от естествена смърт — така поне се твърдеше във вестниците; но човек никога не може да е сигурен, нали? Страната, която беше оставил след себе си, незначителен производител на диаманти, в икономическо отношение стоеше малко по-добре от нормалното в черния континент, макар и не много. Но пък кой можеше да твърди със сигурност, че Ханс и Петра изобщо ще се доберат дотам?

— Както прецените, приятелю — каза Попов и потупа куфарчето в скута на Фюрхтнер.

Германецът помисли малко, после за огромно облекчение на Попов каза:

— Видях парите. — Вдигна една от пачките и прекара пръсти по нея като по колода карти. После я сложи в куфарчето, надраска една бележка и я постави върху капака. — Ще бъдем на този адрес, считано от... утре вечер. От ваша страна всичко готово ли е?

— Американският самолетonosач е в източно Средиземно море. Либия ще позволи самолетът ви да премине, без да се намесва, но няма

да допусне над територията си самолети на НАТО, които биха ви преследвали. Напротив, въздушните ѝ сили ще ви покрият и после ще ви „изгубят“ поради неблагоприятни метеорологични условия. Бих ви посъветвал да не прилагате повече насилие, отколкото е необходимо. Пресата и дипломатическият натиск в днешно време разполагат с повече сила, отколкото някога.

— Това сме го премислили — увери го Ханс.

Попов се позачуди над последното. Но щеше да се изненада повече, ако успееш да се доберат до самолет, камо ли да стигнат до Африка. Проблемът при „акции“ като тази беше, че колкото и грижливо да са обмислени повечето части, цялата верига определено не беше по-здрава от най-слабата си брънка, а здравината на тази брънка твърде често се решаваше от други или от сляпата случайност, което беше още по-лошо. Ханс и Петра предано вярваха в своята политическа философия, бяха истински фанатици и подобно на някои хора в старите времена, щяха да поемат и най-абсурдните рискове, щяха да се правят, че са планирали тази „акция“ с ограничените си ресурси — но после, когато се стигнеше до изпълнението и, единственият им ресурс щеше да се окаже готовността им да приложат насилие спрямо света, като подменят очакванията с надежда и знанието — с вяра. Щяха да приемат сляпата случайност, един от смъртните си врагове, за неутрален елемент, докато един истински професионалист би трябвало да се постарее да я елиминира изцяло.

И тъкмо вярата им ги заслепяваше, пречеше им да погледнат обективно на света, който се беше променил и към който те не желаеха да се приспособят. За самия Попов обаче значението на всичко това се изразяваше в тяхното желание да оставят парите у него. Защото Дмитрий Аркадиевич се беше приспособил доста добре към променящите се обстоятелства.

— Сигурен ли сте, приятелю?

— Да, сигурен съм.

Фюрхтнер затвори куфарчето, щракна ключалките и го подаде на Попов.

— Ще го пазя грижливо — каза руснакът. „По целия път до банката в Берн.“ — После протегна ръка. — Успех. И се пазете.

— Ще се пазим. И ще ви изпратим необходимата информация.

— Моят работодател има страхотна нужда от нея, Ханс. Зависим изцяло от вас.

Дмитрий излезе от колата и закрачи обратно към терминала, откъдето щеше да вземе такси до хотела си. Зачуди се кога ли Ханс и Петра ще предприемат своя ход. Може би днес? Нима бяха толкова нетърпеливи? Не, помисли си той, та те твърдяха, че са професионалисти. Нещастни глупаци!

Сержант първи клас Хомър Джонстън измъкна затвора на пушката си, вдигна я и огледа цевта. Десетте изстрела бяха оставили нагар, но не много, и доколкото можеше да види, в гърлото пред камерата не се забелязваше корозивно прояждане. Не се очакваше да се появи такова, докато не изстреля поне хиляда патрона, а до този момент беше изстрелял петстотин и четиридесет. И все пак след седмица трябваше да започне да използва за оглед фиброоптичен инструмент, тъй като 7-милиметро-вият патрон „Ремингтън Магнум“ развиваше при изстрел висока температура и прекалената горещина бързо прогаряше цевите. След няколко месеца щеше да се наложи да подмени цевта — отегчително и доста трудно нещо дори и за опитен оръжейник, какъвто той беше. Трудността бе да напаснеш цевта — а после да стреляш петдесетина пъти в познатия дистанционен обхват, за да се увериш, че изпраща куршумите точно както трябва.

Джонстън обичаше тази пушка, въпреки че, странно, още не ѝ беше дал име. Сглобена от същите техники, които правеха снайперските пушки за тайните служби на САЩ, тя беше 7-милиметров „Ремингтън Магнум“ със специално подбрана цев „Харт“ и десетократно увеличаващ телескопичен мерник „Голд Ринг“ на „Люполд“, всичко това бракосъчетано към гадния приклад „Кевлар“ — дървото щеше да изглежда много по-красиво, но дървото се износва с времето, докато кевларът беше мъртъв, химически инертен — не му влияеше нито времето, нито влагата. Джонстън току-що за пореден път беше доказал, че пушката му може да стреля при ъглова точност една четвърт от минутата, което означаваше, че е в състояние да простреля три последователни куршума в диаметър колкото петцентовата монета от деветдесет метра. Някой ден някой може би щеше да конструира лазерно оръжие и може би щеше да подобри точността на тази ръчно

направена пушка. Но нищо друго не би могло. От деветстотин метра той можеше да вкара три последователни куршума в кръг от десет сантиметра — а това изискваше повече, отколкото можеше която и да било пушка. Това означаваше да се пресмята скоростта и посоката на вятъра. Означаваше също така да контролираш дишането си и начина, по който пръстът ти докосва двойния спусък... Джонстън приключи с чистенето, отнесе пушката на мястото ѝ в хранилището за оръжията — снабдено с климатично устройство — и я постави в полагащото ѝ се гнездо, после се върна в общото помещение. Мишената, по която беше стрелял, лежеше на бюрото му.

Хомър Джонстън я вдигна. Беше изстрелял три патрона от 400 метра, три от 500, два от 700 и последните два от 900. И десетте куршума бяха нанизани в главата на силуетната мишена, което означаваше, че и десетте биха били мигновено фатални. Стреляше само с патрони, които сам си зареждаше: 175-гранови куршуми „Сиера“ със сплескан връх и ладиевидна опашка, изхвърляни от 63.5 грани бездимен барут IMR 4350. Те, изглежда, бяха най-добрата комбинация точно за тази пушка — и достигаха целта на 900 метра само за 1.7 секунди. Ужасно дълго време, особено срещу движеща се цел, помисли си сержант Джонстън, но това не можеше да се избегне.

— Хомър — каза познат глас.

— Да, Дитер? — отвърна Джонстън, без да вдига очи от мишената. Беше в зоната, изцяло. Срамота, че ловният сезон още не беше започнал.

— Днес се справи по-добре от мен. Вятърът ти помогна. — Любимото извинение на Вебер. Той познаваше оръжията доста добре за европейец, но оръжията все пак си бяха американска работа, и толкова.

— Непрекъснато ти обяснявам, че полуавтоматичният режим разсейва.

И двете попадения на Вебер от 900 метра бяха периферни. Щяха да улучат целта, но не непременно да я убият, въпреки че се смятаха за попадения. Джонстън беше най-добрият снайперист в ДЪГА, по-добър дори от Хюстън, макар да му водеше само с по около един пичи косъм, и то при добро време.

— Вторият ми изстрел беше по-бърз от твоя — подчерта Вебер.

Нямаше място за спор. Бойците бяха привързани към оръжията си. Германецът беше много по-добър в скорострелна стрелба със своята застрашителна снайперска пушка „Валтер“, но това оръжие не притежаваше присъщата точност на действието на затвора и освен това стреляше с по-бавни заряди. Двамата вече бяха спорили по темата над много бири и никой не бе успял да помръдне другия от позициите му.

Във всеки случай Вебер потупа по кобура си.

— Малко пистолет, Хомър?

— Добре де. — Джонстън стана. — Защо не?

Късоцевните ръчни оръжия не бяха сериозно средство за истинска работа, но си беше забавно, пък и патроните тук бяха безплатни. Вебер го засенчваше в ръчните оръжия някъде с около един процент.

На път към полигона минаха покрай Чавес, Прайс и останалите — те се връщаха, нарамили своите МР-10, и се шегуваха. Явно сутринта на стрелбището беше минала добре за всички.

— Всеки може да стреля от пет метра! — изсумтя Вебер.

— Добрутро, Робърт — поздрави Хомър уредника на стрелбището. — Би ли ни нагласил няколко Кюта?

— Готово, сержант Джонстън — отвърна Дейв Уудс и награби две от американските мишени — наречени „Кю-мишени“ заради буквата Q в средата, там, където трябваше да се намира сърцето. След което взе трета за себе си.

Цветнокож сержант с пищен мустак, от военно-полицейския полк на британската армия, той беше адски добър със своя деветмилиметров „Браунинг“. Мишените се задвижиха от мотора по десетметровата линия и застанаха ребром, докато тримата сержанти нахлузваха шумозаглушителните си наушници. Технически Уудс изпълняваше длъжността пистолетен инструктор, но качеството на хората в Херефорд правеше работата му скучна, в резултат на което той самият изстрелваше близо хиляда патрона седмично, усъвършенствайки по този начин собствените си умения. Често стреляше с мъжете от ДЪГА и ги предизвикваше на приятелски състезания, което, за разочарование на групата на стрелците, се оказваше почти равностойно предложение. Уудс беше традиционалист и държеше пистолета си с една ръка, както и Вебер, докато Джонстън

предпочиташе да го стиска с изпънати напред ръце. Мишените се обърнаха без предупреждение и трите пистолета се вдигнаха да ги посрещнат.

Жилището на Ервин Остерман беше великолепно, точно според стандартите на арогантния класов враг. Изследването им на набелязаната цел не беше установило никакво аристократично родословие на сегашния собственик на шлоса, въпреки че той несъмнено мислеше за себе си в такива категории. „Засега“ — каза си Ханс Фюрхтнер, докато караше по двукилометровата автомобилна алея, покрита с кафяв чакъл. Алеята минаваше през грижливо подкастрени градини и храсти, подредени с геометрична прецизност. Стигна до двореца с наетия мерцедес и зави надясно, като че ли търсейки място за паркиране. Отзад видя хеликоптера „Сикорски“ S-76В, който щяха да използват по-късно, кацнал на обичайната асфалтова площадка с очертан на нея жълт кръг. Добре. Фюрхтнер заобиколи шлоса и най-сетне паркира отпред, на петдесетина метра от парадния вход.

— Готова ли си, Петра?

— Да — последва дрезгавият ѝ, напрегнат отговор.

Бяха минали години, откакто някой от двамата беше провеждал операция, и сега реалността им се струваше доста по-различна от планирането, за което бяха употребили цяла седмица, проучвайки карти и диаграми. Имаше неща, които все още не знаеха със сигурност, например точния брой на слугите в сградата. Тъкмо се бяха качили до предната врата, когато пристигна камионът с доставките, дошъл по същия път като тях. Вратите на камиона се отвориха и излязоха двама мъже, понесли в ръце големи кашони. Ханс натисна звънеца и миг след това вратата се отвори.

— Гутен таг — каза Ханс. — Имаме среща с хер Остерман.

— Вашето име?

— Бауер — каза Фюрхтнер. — Ханс Бауер.

— Доставка на цветя — каза един от двамата мъже.

— Моля заповядайте. Ще уведомя хер Остерман — каза икономът, или какъвто там беше.

— Данке — отвърна Фюрхтнер и кимна на Петра да мине пред него през резбованата дървена врата. Доставчиците влязоха след тях, понесли кашоните си. Икономът затвори вратата, после се обърна и тръгна наляво към един телефон. Вдигна го и понечи да натисне един бутон, но спря.

— Защо не ни заведете до горния етаж?- попита Петра. Държеше пистолет, насочен право в лицето му.

— Какво е това?

— Това — отвърна Петра Дортмунд с топла усмивка — е поканата ми. — Беше автоматичен пистолет „Валтер“ Р-38.

Икономът преглътна с мъка, когато видя как доставчиците отвориха кашоните си, извадиха от тях автомати и ги заредиха. Единият отвори входната врата и махна с ръка. След секунди влязоха още двама млади мъже, и двамата въоръжени по подобен начин.

Без да обръща внимание на новопристигналите, Фюрхтнер направи няколко крачки и се огледа. Намираха се в просторен вестибюл. Високите четири метра стени бяха отрупани с произведения на изкуството. Късен Ренесанс, прецени той, изтъкнати художници, но не истински майстори, големи платна с домашни сцени в позлатени рамки, които сами по себе си бяха дори по-интересни от платната. Подът беше от бял мрамор с черни фуги, мебелировката пишно позлатена, френски стил. По-важното беше, че не се мяркаха никакви други слуги, въпреки че някъде отдалече се чуваше бръмченето на прахосмукачка. Фюрхтнер посочи двамата пристигнали последни и им даде знак да тръгнат на запад по първия етаж. В тази посока се намираше кухнята и там несъмнено щеше да има хора.

— Къде е хер Остерман? — попита Петра.

— Той не е тук, той...

Това предизвика движение на пистолета ѝ точно пред устата му.

— Автомобилите и хеликоптерът му са тук. Къде е.

— В библиотеката, на горния етаж.

— Отведете ни там — заповяда тя.

Икономът чак сега погледна очите ѝ, намери ги за по-заплашителни дори от пистолета в ръката ѝ, кимна и се обърна към главното стълбище.

То също беше позлатено, с пищен червен килим, задържан от месингови пръчки, и извиваше в елегантна дъга надясно. Заизкачваха

се към втория етаж. Остерман беше богат човек, типичен капиталист, натрупал състоянието си с търговия с акции на различни промишлени концерни, без да поема контролния пакет на собствеността в никой от тях, тоест бе от онези, които дърпат конците. Паяк, помисли си Петра, и тук се намираше центърът на неговата паяжина, и те бяха проникнали в нея по своя воля, но пък паякът щеше да понаучи някои неща за паяжините и за клопките.

Още картини по стълбището, забеляза тя, много по-големи от всичко, което беше виждала, портрети на хора, вероятно на хората, построили и живели в това масивно здание, този паметник на алчната експлоатация... тя вече мразеше собственика му, който живееше тук толкова добре, в такова охолство, така публично изтъквайки, че е по-добър от всички, докато в същото време трупаше своето богатство и експлоатираше обикновените трудещи се. На върха на стълбището имаше огромен маслен портрет на самия император Франц Йосиф, последния от това отвратително родословие, който бе пукнал няколко години преди още по-омразната династия Романови. Икономът, този служител на злото, зави надясно и ги поведе по широк коридор към една зала. Там имаше трима души — мъж и две жени. Бяха облечени по-добре от иконома и работеха на компютри.

— Това е хер Бауер — каза икономът с треперещ глас. — Желаете да види хер Остерман.

— Имате ли покана? — попита старшият секретар.

— Заведете ни при него веднага — обяви Петра. Тримата видяха оръжието и се втренчиха в неканените посетители с отворени уста.

Домът на Остерман беше на неколкостотин години, но не принадлежеше съвсем на миналото. Секретарят — казваше се Герхард Денглер — натисна алармения бутон под бюрото си. Жицата водеше до централния алармен панел, а оттам — до охранителната фирма на двадесет километра оттук. Служителите в централната станция реагираха на звънеца и святкащата лампа и незабавно се обадиха в полицейския участък, а после в замъка за потвърждение.

— Може ли да отговоря? — обърна се Герхард към Петра, която според него беше старшата. Тя кимна и той вдигна слушалката.

— Кабинетът на Остерман.

— Обажда се Тродъл — каза секретарката на охранителната компания.

— Добро утро, Тродъл — каза секретарят. — За коня ли се обаждате? — Това беше фразата за сериозна опасност съгласно кодирания протокол за действие при нападение.

— Да, кога ще се роди жребчето? — попита тя, придържайки се към уговорките, за да предпази човека от другата страна на линията в случай, че някой подслушва.

— Още няколко дни. Ще ви се обадим, когато кобилата се ожреби — отвърна той енергично, зяпнал в пистолета на Петра.

— Благодаря, Герхард. Дочуване. — Тродъл затвори.

Тревогата беше истинска.

— За конете е — обясни Герхард на Петра. — Една кобила скоро ще се ожреби и...

— Млък — сряза го Петра и даде с ръка знак на Ханс да се приближи до двойната врата към кабинета на Остерман. Дотук добре. Донякъде беше дори забавно. Остерман се намираше зад двойната врата и си вършеше работата, все едно че всичко си беше нормално, след като съвсем не беше нормално. Е. тъкмо сега беше моментът да го разбере. Тя кимна на секретаря. — Как се казвате?

— Денглер — отвърна той. — Герхард Денглер.

— Въведете ни, хер Денглер — предложи му тя със странно детски гласец.

Герхард стана от бюрото си и бавно закрачи към двойната врата. Движеше се вдървено, сякаш коленете му бяха изкуствени. Насочените оръжия причиняваха това нещо у хората, Дортмунд и Фюрхтнер го знаеха. Секретарят натисна бравата и отвори вратата към кабинета на Остерман.

Бюрото беше огромно и позлатено, като всичко останало в това здание, и бе сложено върху огромен червен килим. Ервин Остерман седеше с гръб към тях, с наведена глава, и гледаше съсредоточено един от компютърните екрани.

— Хер Остерман? — каза Денглер.

— Да, Герхард? — отговори Остерман и след като не последва реакция, се обърна в своя въртящ се стол и...

— Какво е това? — попита той и очите му се отвориха широко, когато видя двамата гости, а после още по-широко, когато видя пистолетите им. — Кои сте вие?

— Командири от фракция „Червени работници“ — уведоми го Фюрхтнер. — А вие сте наш пленник.

— Но... какво става?

— Вие ще предприемете малко пътуване с нас. Ако се държите прилично, няма да пострадате. Ако не, вие и някои други ще бъдете убити. Ясно ли е? — каза Петра и за да се увери, че му е станало ясно, насочи пистолета си към главата на Денглер.

Това, което последва, можеше да се опише в работен сценарий за филм. Главата на Остерман се замята наляво-надясно, търсейки нещо, вероятно някаква помощ, но помощ не се виждаше. После погледът му се върна на Ханс и Петра и лицето му се сгърчи в изненада и неверие. Не беше възможно това да се случи точно на него. Не и тук, не и в неговия кабинет. После дойде яростното отрицание на фактите... а после, най-накрая, дойде страхът. Процесът продължи пет или шест секунди. Винаги беше едно и също, Петра го беше виждала и преди — много приятна гледка. Ръцете на Остерман се стиснаха в юмруци, после се отпуснаха, когато самото му тяло осъзна колко е безсилно. Скоро щеше да се появи треперенето — зависи колко кураж щеше да намери у себе си. Петра не очакваше да е много. Изглеждаше висок дори седнал, строен — някак царствен дори в бялата си риза с твърда яка и с раираната вратовръзка. Костюмът очевидно беше скъп. Италианска коприна вероятно, ушит специално за него. Под бюрото сигурно се криеха изработени по поръчка обувки, лъснати до блясък от някой от слугите. Ето ти го самия Остерман, в центъра на своята паяжина, непобедимия Остерман, господаря на съдбата си, манипулиращ с пари по целия свят, увеличавайки състоянието си. Е, това повече нямаше да го бъде, поне за известно време — вероятно завинаги, въпреки че Петра нямаше намерение да му го казва чак до последната възможна секунда, за да види по-добре ужаса, изписан върху царственото му лице, преди очите му да помръкнат и да станат празни.

Осъзна, че е забравила това усещане — неподправената наслада от властта, която държиш в ръцете си. Как беше преживяла толкова дълго, без да го изпитва?

Първата кола, която щеше да пристигне на местопроизшествието, се намираше на пет километра от замъка, когато получи известието по радиото. Устремното каране до шлоса отне три минути и колата спря зад едно дърво, почти напълно прикриващо я откъм къщата.

— Виждам автомобил и камион за доставки — докладва офицерът на капитана от участъка. — Никакво движение.

— Добре — отвърна капитанът. — Не предприемай никакви действия и ми докладвай веднага за всяка промяна на ситуацията. Ще пристигна след няколко минути.

— Разбрано. Край.

Капитанът остави микрофона. В момента караше аудито си към местопроизшествието. Веднъж се беше запознал с Остерман, на някаква официална среща във Виена. Само едно здрависване и размяна на банални реплики, но знаеше как изглежда този човек и знаеше за репутацията му на богат човек с настройка на благодетелен гражданин, особено предан поддръжник на операта, както и на детската болница — точно това беше поводът за приема в залата на Градския съвет. Остерман беше вдовец — жена му бе починала от рак на яйчниците преди пет години. Сега, както се говореше, в живота му се беше появила друга дама, Урсел фон Принце, очарователна тъмнокоса жена от стара фамилия. Това му беше странното на Остерман. Живееше като член на благородническото съсловие, но корените му бяха от низшите слоеве. Баща му беше... инженер, не, локомотивен машинист, нали така? Да, така беше. Поради което някои от старите благороднически фамилии го гледаха отвисоко и за да преодолее това, той си беше откупил общественото благоразположение със своята благотворителна дейност и приноса си за операта. Въпреки величието на дома си живееше доста скромно. В много малка степен демонстрираше разкош. Тих, изпълнен със скромно достойнство човек, и при това много интелигентен, така се говореше. Но сега фирмата, поддържаща безопасността на имението, беше съобщила, че в сградата са нахлули нападатели. Капитан Вили Алтмарк взе последния завой и шлосът изникна пред очите му. Всеки път, когато зданието се мяркаше пред погледа му, той си припомняше обстоятелствата по терена.

Внушителна постройка... и поне четиристотин метра чиста тревна площ между нея и най-близките дървета. Не беше добре. Прикритият подстъп до сградата щеше да е изключително труден. Той спря аудито до полицейската кола, слезе с бинокъла си в ръка и попита:

— Видяхте ли нещо?

— Никакво движение. Дори помръдване на перде не се вижда.

Алтмарк обходи сградата с бинокъла си, после вдигна микрофона и нареди на всички отделения в дежурство да пристигнат без много шум и бавно, за да не стреснат престъпниците. После се обади началникът му и го попита каква е оценката му за ситуацията.

— Тази работа може да се окаже за военните — отговори капитан Алтмарк. — Засега не знаем нищо. Виждам един автомобил и камион. Нищо друго. Навън няма никакви градинари. Нищо. Ще разположа кордон веднага щом пристигнат подкрепленията.

— Добре. Гледай да не ни забележат — поръча му комисарят, впрочем съвсем ненужно.

— Да, разбира се.

Остерман все още не бе станал от стола си. За миг затвори очи и благодари на Бога, че Урсел в момента се намира в Лондон — беше отлетяла с частния самолет, за да направи покупки и да се срещне със свои английски приятели. Смяташе да се присъедини към нея на другия ден, но сега той се зачуди дали изобщо ще види отново годеницата си. На два пъти към него се бяха обръщали консултанти по въпросите на сигурността, един австриец и един британец. И двамата го бяха поучавали за опасностите, произтичащи от така публично демонстрираното му богатство, и му бяха обяснили как срещу скромна сума, по-малко от 500 000 британски лири годишно, може до голяма степен да гарантира личната си безопасност. Британецът му беше обяснил, че всички негови хора са ветерани от СВС; австриецът беше наел германци, бивши служители на ГСГ-9. Но той не искаше да наема въоръжени командоси, които да го следват по петите, все едно че е някакъв държавен глава. Като търговец на акции, потребителски стоки и валута, той беше преживявал не една пропусната възможност, но точно това...

— Какво искате от мен?

— Искаме личните ви кодове за достъп до международната търговска мрежа — каза Фюрхтнер и се изненада, като видя озадаченото изражение, изписало се на лицето на Остерман.

— Какво искате да кажете?

— Компютърните кодове за достъп, които ви подсказват какво става.

— Но те са си публични! Всеки може да разполага с тях — възрази Остерман.

— Да, как ли не! Затова всеки притежава къща като тази — каза Петра с насмешлива усмивка.

— Хер Остерман — настоя Ханс търпеливо. — Знаем, че има специална мрежа за хора като вас, за да можете да се възползвате от специални пазарни условия и да се облагодетелствате от тях. За глупаци ли ни взимате?

Страхът, който преобрази лицето на търговеца, развесели двамата неканени гости. Да, те знаеха това, което не им се полагаше да знаят, и знаеха, че могат да го принудят да им издаде информацията. Мислите му ясно се четяха на лицето му.

„О, Господи, те си въобразяват, че имам достъп до нещо, — което не съществува, а аз така и няма да мога да ги убедя в противното!“

— Ние знаем как действат хора като вас — увери го Петра, моментално потвърждавайки основанието за страха му. — Как вие, капиталистите, си споделяте информация и манипулирате така наречените „свободни“ пазари за алчните си цели. Е, сега ще я споделите с нас... или ще умрете заедно със своите лакеи. — Тя махна с пистолета си към вратата.

— Разбирам.

Лицето на Остерман беше преbledняло като ризата му „Гърнбул и Асер“. Той хвърли поглед към вратата и видя Герхард Денглер, положил ръце върху бюрото си. Там нали имаше алармена система? Защо не я беше включил?

Първата работа на полицията беше да проучи регистрационните номера на превозните средства, паркирани до къщата. Автомобилът, както разбраха на часа, се оказа нает. Номерата на камиона бяха откраднати преди два дни. Детективски екип веднага щеше да отиде до

агенцията, предлагаща коли под наем, за да види какво може да се разбере от тях. След това позвъниха на един от колегите на хер Остерман в бизнеса. Полицията трябваше да разбере колко домашни прислужници и служители може да се намират в сградата. Това, както прецени капитан Алтмарк, щеше да отнеме около един час. Сега той разполагаше с три допълнителни полицейски коли под негова команда. Една от тях заобиколи имението така, че двамата офицери да могат да паркират и да подхождат пеш откъм задната страна. Двадесет минути след като беше пристигнал, той вече организираше кордона. Първото нещо, което бе разбрал, беше, че Остерман има хеликоптер „Сикорски“, американско производство, който можеше да вдигне двучленен екипаж и максимум тринадесет пътници — тази информация му даде максималния брой евентуални заложници, като се извадят престъпниците, разбира се. Площадката на хеликоптера се намираше на двеста метра от къщата. Алтмарк се съсредоточи над това. Престъпниците почти със сигурност щяха да поискат да използват хеликоптера като превозно средство за измъкване. За съжаление, площадката на хеликоптера се намираше на цели триста метра от края на дърветата. Това означаваше, че са необходими наистина добри снайперисти, а дежурният му екип за бързо реагиране не разполагаше с такива.

Скоро след като получиха информацията за хеликоптера, един от хората му потърси екипажа. Единият от пилотите се оказа в дома си, а другият бе на международното летище „Швехат“ и уреждаше някаква документация с представителя на фирмата производител за модификации на машината. Добре, значи хеликоптерът засега нямаше да пътува никъде. Но начинът, по който беше нападат домът на Ервин Остерман, бе стигнал до ушите на висшите правителствени кръгове — и той най-неочаквано получи изненадващо обаждане по радиото от самия шеф на Щаатсполицай.

Едва успяха да хванат полета — по-точно, полетът не беше отложен заради тях. Чавес затегна предпазния колан, докато 737 рулираше към пистата, и се зае да преглежда първоначалната разузнавателна документация. Еди Прайс бе до него и тъкмо

включваше портативния си компютър към телефонната система на самолета. На екрана светна диаграма със заглавие „Шлос Остерман“.

— Е, и кой е този човек? — попита Чавес.

— В момента информацията постъпва — отвърна Прайс. — Финансов кредитор, както изглежда, доста състоятелен, личен приятел на министър-председателя им. Предполагам, това обяснява нещата, доколкото засягат нас.

— Мдаа — съгласи се Чавес, но всъщност си помисли: „Две поредни акции за Екип 2“.

Имаха повече от един час полет до Виена. Той погледна часовника си. Един такъв инцидент бе въпрос на съвпадение, но пък нали не се очакваше терористичните инциденти да се случват толкова често? Не че в това отношение имаше някакъв правилник, разбира се, но и да имаше подобно нещо, тези хора го бяха нарушили. Все пак... но нямаше време за такива мисли, така че Чавес проучи информацията, излизаща на лаптопа на Прайс, и започна да се чуди как да се справи с тази нова ситуация. Зад тях останалите членове на екипа бяха заели каре седалки и убиваха времето си в четене на евтини книжки, без изобщо да обсъждат предстоящата си задача, тъй като бездруго не знаеха какво да обсъждат. Знаеха само къде отиват.

— Периметърът, който трябва да покрием, е адски голям — отбеляза Прайс.

— Някаква информация за противника?

— Никаква — отвърна Еди. — Самоличност неизвестна, никакви данни за броя им.

— Страхотно! — отбеляза водачът на Екип 2.

Телефоните бяха на подслушване — Алтмарк се беше погрижил за това. Входните позвънявания получаваха сигнал „заето“, а изходните щяха да се записват в телефонната централа — но такива нямаше, което подсказва на капитан Алтмарк, че след като не търсят външна помощ, всички престъпници се намират вътре. Това можеше и да означава, че използват клетъчни телефони, разбира се, а той не разполагаше с оборудване за засичане на такива, въпреки че беше прихванал трите известни клетъчни абоната на Остерман.

Полицията вече разполагаше с тридесет служители на местопроизшествието и със стегнат кордон, напълно формиран и подсилен с четириколесен бронетранспортьор, скрит между дърветата. Бяха спрели един пикап с нощната експресна поща; но други превозни средства не се бяха опитвали да влязат в имението. За толкова състоятелен човек Остерман наистина водеше спокоен и ненатрапчив живот, помисли си капитанът. Беше очаквал нескончаем парад от автомобили.

— Ханс?

— Да, Петра?

— Телефоните не звънят. От доста време сме тук, но нито един телефон не е иззвънял.

— Повечето ми работа е на компютър — каза Остерман, който също беше забелязал това несъответствие.

Дали Герхард бе успял да се обади? Ако беше успял, дали това бе добре? Нямаше как да разбере. Остерман често се беше шегувал как могат да му прережат гръкляна при този бизнес, как всяка предприета от него стъпка носи опасности, защото някои биха могли да се опитат да го оберат до шушка, стига да им се отвореше такава възможност... но никой досега не беше заплашвал живота му, нито пък бяха насочвали заредено оръжие срещу него или срещу някой от служителите му. За него всичко това бе нов и опасен аспект, който никога не беше обмислял сериозно, за който знаеше много малко и спрямо който не разполагаше с никакво средство за защита. Единствената му полезна дарба в момента беше способността да чете физиономии и умовете, криещи се зад тях, и макар никога досега да не беше се натъквал на човек, който дори в малка степен да наподобява мъжа и жената в кабинета му, това, което виждаше, беше предостатъчно, за да го изплаши. Мъжът, а още повече жената, бяха готови да убиват без никакви угризения на съвестта, с не повече емоция, отколкото проявяваше той, когато прибираще някой и друг милион от американските трезори. Нима не знаеха колко струва животът му? Нима не знаеха, че...

...не, не знаеха. Нито знаеха, нито ги интересуваха. Най-лошото беше, че това, което си въобразяваха, че знаят, не беше вярно. И той наистина се чувстваше здраво притиснат от невъзможността да ги убеди в обратното.

Най-сетне един от телефоните иззвъня и жената му даде знак да отговори.

— Остерман на телефона — каза той в слушалката. Фюрхтнер вдигна другата слушалка.

— Хер Остерман, аз съм капитан Вилхелм Алтман от полицията. Имате гости, доколкото разбирам.

— Да, капитане — отговори Остерман.

— Може ли да разговарям с тях, ако обичате? Остерман погледна Ханс Фюрхтнер.

— Много се забавихте, Алтмарк — каза Ханс. — Кажете ми, как разбрахте?

— Няма да ви питам за вашите тайни, стига вие да не ми питате за моите — отвърна хладнокръвно капитанът. — Бих искал да знам кой сте вие и какво искате.

— Аз съм командир Волфганг от фракция „Червени работници“.

— И какво искате?

— Искаме да бъдат освободени няколко наши приятели от различни затвори и транспорт до международното летище. Искаме самолет с обхват над пет хиляди километра и екипаж за международен полет към назначение, което ще обявим, когато се качим на борда. Ако не получим всичко това до полунощ, ще започнем да убиваме заложниците.

— Разбирам. Имате ли списък на затворниците, чието освобождаване искате?

Ханс закри с длан микрофона на слушалката и махна с ръка.

— Петра, списъкът.

Тя му го подаде. Никой от двамата не очакваше сериозно сътрудничество по тази тема, но това беше част от играта, а правилата трябваше да се спазват. На път за насам бяха решили, че със сигурност ще се наложи да убият един заложник, по-вероятно двама, преди да им се осигури превоз до летището. Мъжът, Герхард Денглер, щеше да бъде убит пръв, прецени Ханс, а после — една от секретарките. Нито той, нито Петра изпитваха желание да убиват хора от домашната прислуга, защото те бяха истински работници, а не капиталистически лакеи като персонала на офиса.

— Да, капитан Алтмарк. Ето го.

— Окей — каза Прайс. — Разполагаме със списък на лица, които се очаква да освободим за нашите приятел — чета. — Той извърна компютъра така, че Чавес да вижда.

— Обичайните заподозрени. Това не ни ли подсказва нещо, Еди? Прайс поклати глава.

— Вероятно не. Тези имена човек може да ги намери и по вестниците.

— Тогава защо го правят?

— Доктор Белоу ще ти обясни, че са длъжни да го направят, за да демонстрират солидарност със своите съмишленици, но че всъщност всички те са социопати и изобщо не им пука за никого. Интересуват се само от себе си. — Прайс сви рамене. — Всяка игра си има правила, същото е и с тероризма, и... — Точно в този миг командирът на самолета прекъсна откровенията му и съобщи на всички пътници да затегнат коланите и да приберат масичките в подготовка за приземяване.

— Шоуто ще почне скоро, Еди.

— Да, Динг.

— Значи това със солидарността са пълни глупости, така ли? — попита Динг.

— Най-вероятно, да — каза Прайс, изключи връзката, записа файловете на диска си и затвори лаптопа.

Два реда по-назад Тим Нунън направи същото. Боингът вече се спускаше към летището.

Кацането не мина незабелязано. Един от диспечерите на кулата забеляза, че един полет на „Сабена“ бе отклонен съвсем ненужно и че на кулата има един високопоставен полицейски служител, който проявява интерес към полета на „Бритиш Еървейз“. Освен това имаше и второ, съвсем ненужно багажно влакче с две полицейски коли близо до коридор А-4. Какво ли означаваше това?

Стюардесата не беше получила указания да пусне Екип 2 преди останалите пътници, но подозираше, че около тях има нещо особено.

Бяха се качили, без да ги има в компютризирания ѝ списък, и се държаха по-учтиво от обикновените пътуващи бизнесмени. Външният им вид беше направо безупречен, само дето изглеждаха малко прекалено мускулести, а и всички бяха пристигнали накуп и се бяха запътили към местата си необичайно организирано. А когато отвори вратата, отвън чакаше униформен полицаи и нито се усмихна, нито заговори, докато тя пропускаше станалите вече пътници. Трима от първа класа спряха до самолета и поговориха с полицаия. Като сериозна почитателка на трилъри и криминални романи, стюардесата си помисли, че си струва да види кой накъде ще тръгне. Цялата група от тринадесет души — този брой включваше всички, които се бяха качили на самолета в последния момент. Тя се вгледа в лицата им, докато тринадесетимата минаваха край нея, и повечето от тях ѝ отвърнаха с усмивка. Хубави лица, дори нещо повече, някак мъжествени, с изражения, които излъчваха увереност и още нещо, нещо прикрито и стаено.

— Оревоар, мадам — каза последният, докато минаваше покрай нея, обходи с поглед фигурата ѝ и се усмихна чаровно.

— Господи, Луи — отбеляза нечий глас отпред. — Няма ли да спреш вече?

— Да огледаш една хубава жена да не е престъпление, Джордж? — попита Луи и намигна.

— Прав си, не е. Ще те видим на връщане — съгласи се сержант Томлинсън.

Стюардесата беше симпатична, но Томлинсън беше женен, с четири дечица, а Луи... Луи си беше французин.

Долу ги чакаха останалите от екипа. Нунън и Стив Линкълн ръководеха прехвърлянето на багажа.

След три минути Екип 2 се натовари на два фургона, които потеглиха от летището с полицейски ескорт. Диспечерът на кулата, чийто брат беше полицейски репортер в един местен вестник, забеляза това. Ченгето в кулата също си тръгна, без да каже на диспечерите нищо повече от едно „благодаря“.

След двадесет минути фургоните спряха пред главния вход на замъка и Чавес пристъпи до старшия офицер.

— Здравейте, аз съм майор Чавес. Това е доктор Белоу, а това — старши сержант Прайс — каза той и се изненада, че офицерът му отдаде чест.

— Капитан Вилхелм Алтмарк — представи се мъжът.

— Какво знаем до момента?

— Знаем, че вътре има двама престъпници, може би повече, но броят им е неизвестен. Знаете ли какви са исканията им?

— Самолет до не знам къде си. Това беше последното, което научих. Срокът е до полунощ, така ли?

— Точно. Никакви промени през последния час.

— И как ще стигнат до летището? — попита Динг.

— Хер Остерман има личен хеликоптер и площадка на около двеста метра зад къщата.

— А пилоти?

— Докарахме ги. — Алтмарк посочи двама души наблизко. — Нашите приятели все още не са ни помолили за полета, но това е най-вероятният начин, по който ще поискат да ги превозим.

— Кой е говорил с тях? — попита доктор Белоу.

— Аз.

— Значи трябва да поговорим, капитане.

Чавес се запъти към един от фургоните да се преоблече. За акцията тази нощ — слънцето вече клонеше към залез — носеха маскировъчни зелени комбинезони. Оръжията бяха раздадени, заредени и сложени на предпазител. След десет минути всички вече бяха навън, в края на гората, всеки с бинокъл, и оглеждаха сградата.

— Много прозорци, Дитер — отбеляза Хомър Джонстън.

— Да — съгласи се германският снайперист.

— Къде ни искаш, шефе? — попита Хомър.

— Оттатък, от двете страни, кръстосан огън над хеликоптерната площадка — отвърна Чавес. — Бързо, момчета, и щом заемете позиции, се обаждайте по радиото за проверка.

— Ще докладваме, всичко, което видим, хер майор — потвърди Вебер. Двамата снайперисти вдигнаха куфарите с оръжията си и се запътиха към позициите си.

— Имаме ли разположението на къщата? — обърна се Чавес към Алтмарк.

— Разположение? — попита учудено австрийският полицаи.

— Диаграма, карта, чертежи — поясни Динг. — План.

— Да, да, разбира се. — Алтмарк ги отведе до колата си и разпъна един чертеж върху капака. — Това е. Четиридесет и шест стаи, без да се броят мазетата.

— Господи! — възкликна Чавес. — Повече от едно мазе?

— Три. Две под западното крило — винарска изба и склад. Мазето под източното крило не се използва. Вратите към него може би са зазидани. В централната част мазе няма. Този шлос е строен в края на XVIII век. Външните стени, както и някои от вътрешните, са каменни.

— Боже мой, та това си е истински шибан замък — отбеляза Динг.

— Точно това означава думата шлос, хер майор — уведоми го Алтмарк.

— Докторе?

Белоу се приближи.

— Според това, което ми каза капитан Алтмарк, до този момент те се държат доста делово. Никакви истерични заплахи. Дали са срок до полунощ за придвижване до летището, иначе щели да започнат да убиват заложници. Говорят немски с германски акцент, нали така, капитане?

Алтмарк кимна.

— Да, те са германци, не са австрийци. Разполагаме само с едно име — хер Волфганг. Това по принцип е малко име, но не ни е известен терорист с такова име или псевдоним. Освен това той каза, че е от фракция „Червени работници“, но изобщо не сме чували за подобна организация.

В ДЪГА също не бяха чували.

— Значи не знаем много, така ли? — обърна се Чавес към Белоу.

— Почти нищо, Динг — каза психиатърът. — Какво обаче може да означава това? Означава, че са замислили този път да оцелеят. Означава, че са майстори в тази игра. Ако заплашат да направят нещо, ще го направят. Все още не са убили никого и това също подсказва, че са умни. До този момент нямат никакви други изисквания. Но ще се появят, вероятно скоро...

— Откъде знаете? — попита Алтман. Липсата на нови изисквания до този момент беше изненадала и него.

— Когато започне да се стъмва, пак ще разговарят с нас. Забелязвате ли, че не са включили осветлението в сградата?

— Да. И какво означава това според вас?

— Означава, че мислят, че тъмнината е техният съюзник, а това пък означава, че ще се опитат да се възползват от нея. Освен това срокът е до полунощ. Когато се стъмни, ще сме по-близо до него.

— Довечера луната ще е пълна — отбеляза Прайс. — И няма много облаци.

— Мдаа — въздъхна с известно неудоволствие Динг и вдигна очи към небето. — Капитане, имате ли някакви прожектори?

— Противопожарният отдел има — каза Алтмарк.

— Бихте ли им поръчали да ги докарат?

— Разбира се... Хер доктор?

— Да? — каза Белоу.

— Те казаха, че ако не получат исканото до полунощ, ще започнат да избиват заложници. Смятате ли...

— Да, капитане, трябва да приемем тази заплаха много сериозно. Както казах, тези приятелчета действат като сериозни хора, добре обучени и с добра дисциплина. Можем да направим така, че това да заработи за нас.

— Как? — попита Алтман.

— Даваме им каквото искат и ги оставяме да си мислят, че те контролират положението... докато не дойде моментът ние да установим контрол — отговори Динг. — Подхранваме гордостта и себелюбието им дотогава, докато се налага, и преставаме да го правим в момент, удобен за нас.

Персоналът в дома на Остерман подхранваше както самочувствието на терористите, така и телата им. Под наблюдението на екипа на Фюрхтнер направиха сандвичи за „гостите“. Изплашените членове на персонала естествено нямаха никакъв апетит.

До този момент нещата се подреждаха добре, смятаха Ханс и Петра. Държаша здраво основния си заложник, а слугите му бяха събрани в същото помещение, с лесен достъп до личната тоалетна на Остерман — заложниците имаха нужда от такъв достъп и нямаше никакъв смисъл да им го отказват. Отказът би уязвил достойнството им

и би ги направил отчаяни, а това не беше препоръчително. Отчаяните хора правят глупости, а това, от което Ханс и Петра имаха нужда в момента, беше контролът над всяко тяхно действие.

Герхард Денглер седеше на стола срещу бюрото на работодателя си. Знаеше, че той е предизвикал реакцията на полицията, но също като своя шеф, не беше сигурен дали това е добре, или лошо. След още две години щеше да е готов да направи собствения си удар, вероятно с благословията на Остерман. Беше научил много от своя шеф, точно както адютантът на един генерал се учи от него, но макар че беше получил възможност да преследва собствения си успех по-бързо и уверено... какво всъщност дължеше на този човек? Какво се изискваше от него при създаването на положение? Денглер не беше приспособен към подобна ситуация, отколкото хер Остерман, но Денглер все пак беше по-млад, по-здрав физически...

Една от секретарките хлипаше тихо, сълзите се стичаха по бузите ѝ от страх и от гняв, че така внезапно са разбъркали удобно подредения ѝ живот. Какви бяха тези двамата, та смятаха, че могат да нахлуят така брутално в живота на обикновените хора и да ги заплашват със смърт? И какво можеше да направи самата тя? Отговорът беше... нищо. Беше опитна в отговарянато по телефона, в обработването на обемистата документация и в следенето на парите на хер Остерман така умело, че може би беше най-скъпо платената секретарка в страната — защото хер Остерман беше щедър шеф, винаги намираше добра дума за персонала си. Беше помогнал на нея и на съпруга ѝ — майстор каменоделец — в техните лични инвестиции до такава степен, че скоро и те самите можеха да станат милионери. Тя беше работила при него много преди първата му съпруга да заболее от рак, беше гледала как той страда от това, неспособна да му помогне да преодолее ужасната болка, и се беше радвала, когато той откри Урсел фон Принце, която отново го накара да се усмихва...

Кои бяха тези хора, които ги гледаха така, като че ли бяха някакви предмети, с оръжия, насочени към главите им като в някой филм... само че сега тя, Герхард и останалите играеха епизодичните роли. Не можеха да слязат в кухнята и да донесат бира и солени бисквити. Можеха само да преживеят драмата до самия ѝ край. И затова тя хлипаше тихо и безсилно под презрителния поглед на Петра Дортмунд.

Хомър Джонстън беше в своя „ловен“ костюм: сложно облекло от типа на работния комбинезон, съшито от парцали, прикачени към тънка мрежа, чието предназначение беше да го направи да прилича на храст или на куп листа, или на купчина тор, на всичко друго, но не и на въоръжен с пушка човек. Пушката вече беше на стойката, с вдигнати капаци на предната и задна лещи на телескопичния мерник. Беше си избрал удобно място източно от площадката на хеликоптера, което му позволяваше да покрие цялото пространство между хеликоптера и къщата. Лазерният измерител на обхвата му показваше, че се намира на 216 метра от една врата на задната стена на къщата и на 147 от предната лява врата на хеликоптера. Лежеше проснат под дърветата и въздухът донасяше до ноздрите му миризмата на коне, която му напомняше за детството му в американския северозапад. Окей. Той натисна с палец микрофона на радиото си.

— Водач, тук Снайпер Две-едно.

— Снайпер Две-едно, тук Водач.

— На място и готов. В момента не виждам никакво движение в къщата.

— Снайпер Две-две, на място и готов, аз също не виждам движение — докладва сержант Вебер от своята позиция, на двеста петдесет и шест метра от Джонстън.

Джонстън се извърна да види местоположението на Дитер. Германският му партньор си беше намерил добра позиция.

— Ахтунг — чу се глас зад гърба му. Беше някакъв австрийски полицаи — приближаваше се към него, без да си дава труд да пълзи по тревата. — Заповядайте. — И му подаде някакви снимки.

Джонстън ги погледна. Добре, снимки на заложниците... но нито една на терористите. Поне знаеше кого да не застрелва. Той вдигна бинокъла си и бавно и систематично започна да оглежда къщата.

— Дитер?

— Да, Хомър?

— Дадоха ли ти снимките?

— Да, получих ги.

— Вътре няма светлини...

— Да, нашите приятели са хитри.

— Според мен имаме около половин час преди да се наложи да минем на ПНВ.

— Съгласен, Хомър.

Джонстън изръмжа и провери чантата, която беше взел заедно с куфара с оръжието си и струващата 10 000 долара пушка. После отново започна да наблюдава сградата — търпеливо, все едно търсеше следите на елен в планината... приятна мисъл за един роден ловец... вкус на еленско, особено сготвено на място, върху огън на открито... и кафе от емаилираното канче... и разговорът след успешния лов... „Е, това, по което ще стреляш тук, не е за ядене, Хомър“ — каза си сержантът.

Еди Прайс запали лулата си и пак огледа зданието. Не беше толкова голямо, колкото двореца Кенсингтън, но бе по-красиво. Тази мисъл го смути. Беше нещо, което бяха обсъждали, докато служеше в СВС. Какво би станало, ако терористи — обикновено мислеха за ирландските ИРА или ИНЛА^[1] — нападнеха кралските резиденции... или Уестминстърския палат? По едно или друго време в СВС бяха обсъждали всички въпросни сгради просто за да имат представа за разположението, за системите за сигурност и за свързаните с тях проблеми — особено след като онзи ненормалник през 80-те беше успял да проникне в Бъкингамския дворец и да стигне необезпокояван до спалнята на самата кралица! Още го побиваха ледени тръпки от това.

— Адски кошмарно е вътре, Динг — отрони Прайс.

— Сто на сто. Дървени подове, които сигурно скърцат, и твърде много места, където лошите могат да се скатаят и да стрелят по нас. Ако имяхме хеликоптер...

Но нямаха хеликоптер. Виж, това трябваше да се обсъди с Кларк. ДЪГА не беше обмислена добре и изцяло. Твърде много прибързаност по твърде много въпроси. И то не толкова хеликоптер, колкото добри пилоти, обучени да боравят с повече от една машина, защото когато излезеха на терена, не можеше да се предвиди какви машини използва страната домакин.

— Докторе? — подвижна Чавес.

Белоу се приближи.

— Кажи, Динг?

— Започвам да си мисля дали да не ги пуснем навън, да се приближим до хеликоптера зад къщата и да ги обезвредим, без да нахлуваме вътре.

— Малко е рано за това, нали? Чавес кимна.

— Да, рано е, но не искаме да загубим заложник, а падне ли нощта, ще трябва да приемем тази заплаха като сериозна. Ти го каза.

— Можем да го поотложим малко. Това е моя грижа, по телефона.

— Разбирам, но ако предприемем ход, искам той да е по тъмно. Това означава тази нощ. Не мисля, че ще ги убедиш да се предадат, освен ако не планираш нещо друго...

— Възможно е, но едва ли — съгласи се Белоу. Не беше убеден дори когато спомена за отлагането на среднощното убийство.

— Трябва да видим и какво може да направи Нунън.

— Тук съм — каза Нунън. — Трудна работа.

— Можеш ли да го направиш?

— Мога евентуално да се приближа до сградата, без да ме забележат, но там има над сто прозореца, а как по дяволите бих могъл да се кача до тези на втория и третия етаж? Освен да висна от някой хеликоптер и да скоча на покрива... — А това означаваше хората от местната телевизия, които щяха да се появят толкова сигурно, колкото лешояди при умряла крава, да изключат камерите си и да ги държат изключени, което, от своя страна, означаваше да предупредят терористите, след като телевизионните репортери престанеха да показват интересната сграда. А и как щяха да пропуснат да забележат, че на девет метра над покрива прелита хеликоптер, и нямаше ли някой от тях да се качи на покрива?

— Започва да става сложно — отбеляза Чавес.

— Тъмно е и достатъчно студено за термалните устройства за наблюдение — подхвърли обнадеждаващо Нунън.

— Да. — Чавес вдигна микрофона на радиото си. — Екип, тук Водач, мини на термални. Повтарям, включи термалните. — После се обърна. — Какво ще кажеш за клетъчните телефони?

Нунън само сви рамене. Наоколо вече се бяха насъбрали около триста цивилни, далече зад имението на Остерман, контролирани от местната полиция, но повечето от тях също имаха видимост към къщата и ако един от тях разполагаше с клетъчен телефон и някой

вътре — също, всичко, което трябваше да направи неизвестното лице отвън, беше да набере аверчетата си вътре и да им каже какво става. Чудесата на съвременните комуникации действаха двупосочно. Съществуваха над петстотин клетъчни честоти и ДЪГА нямаше оборудване за проследяването на всички. В никоя терористична или криминална акция до този момент не бяха използвали такава техника, доколкото им беше известно, но не беше възможно всички да са тъпи и да си остават тъпи, нали? Чавес отново погледна замъка и отново си помисли, че в случая ще се наложи да изкарат лошите навън, за да се справят добре. Проблемът беше, че не знаеше с колко лоши ще трябва да се оправя, а нямаше как да го разбере, без да използва наблюдателни устройства, за да събере допълнителна информация — което представляваше съмнително начинание предвид всички гореизказани съображения.

— Тим, отбележи си като се върнем, да решим въпроса е клетъчните телефони и радиостанции извън целта. Капитан Алтман!

— Да, майор Чавес?

— Прожекторите тук ли са вече?

— Току-що пристигнаха три комплекта.

Прайс и Чавес тръгнаха с него и скоро видяха три камиона с приспособления, приличащи досущ на прожектори на футболно игрище, които можеха да се вдигнат и да се захранват от самите камиони. Чавес указва на Алтмарк къде ги иска и се върна при сборния пункт на екипа.

Термалните визьори разчитаха на разликите в температурите, за да открият образ. Вечерта рязко се захлаждаше, каменните стени на зданието също изстиваха. Прозорците все пак сияеха по-ярко от стените и въпреки тежките пердета Дитер Вебер забеляза първия обект.

— Водач, тук Снайпер Две-две, имам термална цел на първи етаж, четвърти прозорец откъм запад, наднича иззад пердетата.

— Окей! Този е в кухнята. — Беше гласът на Ханк Патерсън, който оглеждаше чертежите. — Това е първи номер! Дитер, можеш ли да ми кажеш нещо друго?

— Не, само силует — отвърна германският снайперист. — Не, почакай... висок, вероятно мъж.

— Тук е Пиърс, имам един, първи етаж, източна страна, втори прозорец на източната стена.

— Капитан Алтмарк?

— Да?

— Бихте ли позвънили в кабинета на Остерман, моля? Искаме да разберем дали е там. — Защото ако беше, при него щеше да има един или двама от лошите.

— Кабинетът на Остерман — отзова се женски глас.

— Тук е капитан Алтмарк. С кого разговарям?

— Аз съм командир Гертруде от фракция „Червени работници“.

— Извинете, очаквах да говоря с командир Волфганг.

— Почакайте — отвърна му гласът на Петра.

— Волфганг слуша.

— Обажда се Алтмарк. Не сме ви чували от дълго време.

— Какви новини имате за нас?

— Никакви новини, но имаме една молба, хер командир.

— И каква е тя?

— Знак на добра воля — каза Алтмарк. — Молим ви да освободите двама от вашите заложници, от домашния персонал евентуално.

— Защо? За да ви помогнат да ни идентифицирате?

— Водач, тук Линкълн, имам цел, прозореца на северозападния ъгъл, висок, може би мъж.

— Дотук станаха три плюс две — отбеляза Чавес, докато залепваше жълт стикер на чертежа.

Жената, която беше отговорила по телефона, също беше останала на линията.

— Разполагате с още три часа преди да ви изпратим един заложник. Мъртъв — натърти тя. — Ние искаме пилот за хеликоптера на хер Остерман преди полунощ и самолет, който да ни чака на летището. В противен случай ще убием заложник, за да покажем, че

сме напълно сериозни, и после по един на равни интервали. Разбрахте ли?

— Моля ви, ние уважаваме вашата сериозност за последното — увери я Алтмарк. — В момента търсим пилоти и обсъждаме въпроса за самолета с австрийските аеролинии. Тези неща изискват време, нали знаете.

— Винаги казвате това. Ако не изпълните исканията ни, кръвта ще изцапа вашите ръце. Край — каза гласът и линията се прекъсна.

Капитан Алтмарк беше едновременно изненадан и притеснен от хладната решителност от другата страна на телефонната линия и от рязкото прекъсване на разговора. Той вдигна очи към Пол Белоу и попита:

— Хер доктор?

— Жената е опасната — каза доктор Белоу, който бе слушал разговора с преводач. — И двамата са умни. Определено са обмислили всичко и наистина ще убият заложник, за да получат своето, сигурен съм.

— Екип от мъж и жена — говореше Прайс по телефона. — Германци, на възраст... под четиридесет или в началото на четиридесетте, като предположение. Може би малко по-възрастни.

— Благодаря, Еди, задръж така — дойде отговорът. Прайс можеше да чуе почукването на пръстите на Бил Тоуни по клавиатурата.

— Добре, имам три възможни екипа. Пращам ти ги.

— Благодаря, сър. — Прайс отвори лаптопа си. — Динг?

— Да?

— Разузнаването пристига.

— Имаме поне петима, шефе — каза Патерсън, прекарвайки пръст по чертежите. — Разположението им е логично. Вероятно имат подвижни радиостанции. Къщата е твърде голяма, за да поддържат връзка с викове.

Нунън чу това и се отдалечи до своя радиопрехващач. Ако противникът използваше ръчни радиостанции, честотният им обхват беше добре познат, определен всъщност с международен договор,

вероятно не на военните комплекти, които използваше екипът, и вероятно не кодиран. След секунди той беше разставил компютризирания си скенер и настройваше многобройните антени, които щяха да му позволят да засече в триъгълник евентуалните източници вътре в зданието. Бяха свързани с лаптоп-компютъра му, вече снабден със скица на замъка. Трима помощници беше приблизително точно, помисли си Нунън. Двама бяха твърде малко. Трима беше близо до подходящия брой, въпреки че камионът пред сградата лесно можеше да събере и повече. Двама плюс трима, двама плюс четирима, двама плюс петима? Но те бяха планирали всички да напуснат, а хеликоптерът не беше чак толкова голям. От това се получава, че общият брой на терористите е между пет и седем. Само предположение, а не можеха да действат по предположение — но поне беше някаква отправна точка. Прекалено много предположения. А ако не използваха портативни радиостанции? Ако използваха клетъчни телефони? „Ако... ако... — помисли си Нунън. — Трябва да започнеш отнякъде, да събереш цялата информация, която можеш, и да действаш според нея.“ Проблемът беше, че винаги противникът решаваеше скоростта на събитието. Въпреки глупостта си и престъпните си наклонности, което Нунън смяташе за белег на слабост, терористите наистина контролираха скоростта и решаваха кога да станат нещата. Екипът можеше да промени малко това с помощта на ласкателство — доктор Белоу беше по тази част, — но стигнеше ли се до стрелба... е, лошите бяха единствените, които изпитваха желание да убиват. Вътре имаше десет заложници: Остерман, тримата му секретари и шестима души, които се грижеха за къщата и имението. Всеки от тях си имаше свой живот, семейство и очаквания. Работата на Екип 2 беше да се погрижи да си ги запазят. Но лошите все пак контролираха твърде много и това никак не се харесваше на специален агент от Федералното бюро за разследване Нунън. Не за първи път му се дощя да е един от стрелците и в подходящия момент да влезе и да си свърши работата. Но колкото и да беше добър с оръжията и във физическо отношение, неговата работа бяха техническите аспекти на операцията. Това беше неговата лична област и той служеше по-добре на екипа, прилепен към своите уреди и инструменти. Не беше задължен обаче това да му харесва.

— Какъв е резултатът, Динг?

— Никак не е добър, мистър К. — Чавес отново огледа сградата.

— Подстъпът е много труден заради открития терен и почти не можем да съберем тактическа информация. Имаме два основни и вероятно три вторични обекта. Изглеждат сериозни професионалисти. Обмислям дали да не ги измъкнем отвън и да ги свалим, когато тръгнат към хеликоптера. Снайперистите са на място. Но при толкова много обекти няма да се получи никак красиво.

Кларк погледна дисплея в своя команден център. Той поддържаше непрекъсната връзка с Екип 2, включително и с техните компютърни екрани. Както и при първата акция, Питър Ковингтън седеше до него и даваше мнение като кирик.

— Можеше да се окаже истински шибан замък, ограден с ров — все пак бе отбелязал британският офицер. И освен това беше отбелязал необходимостта в екипа да се включат пилоти на хеликоптери.

— Още нещо — каза Чавес. — Нунън смята, че ни трябва оборудване за засичане на клетъчни телефони. Наоколо са се струпали неколкостотин души и ако някой от тях има моби, може да говори с нашите приятелчета вътре и да им каже какво правим ние. Запиши си го, мистър К.

— Записах, Доминго — отвърна Кларк и погледна Давид Пелед, главния технически експерт.

— Ще се погрижа за това до няколко дни — каза Пелед на шефа си.

— Окей, Динг — каза Кларк, — свободен си да действаш по усмотрение. Успех, момчето ми.

— Ей, благодаря — последва ироничният отговор. — Екип 2, край. — Чавес изключи радиото, подхвърли микрофона върху кутията и извика: — Прайс!

— Слушам, сър. — Старши сержантът изникна до него сякаш от нищото.

— Имаме разрешение да действаме по усмотрение — обяви командирът на екипа.

— Великолепно, сър. Какво предлагате?

А щом Прайс отново беше започнал да го „съросва“, значи ситуацията наистина беше кофти.

— Дай да видим какви са ни активите, Еди.

Клаус Розентал беше главният градинар на Остерман и най-възрастният член на домашния персонал — беше на седемдесет и една. Жена му си беше вкъщи, в леглото си, с медицинска сестра край нея и сигурно се притесняваше, а това притеснение можеше да се окаже опасно за нея. Сърдечното състояние на Хилде Розентал се влошаваше и това я беше обездвижило в последните три години. Държавната здравна система ѝ беше осигурила необходимата медицинска помощ, а хер Остерман също беше помогнал, като беше изпратил при нея един свой приятел, професор във виенската „Академи Кранкенхаус“, да прецени нейния случай. Препоръчаното от него ново терапевтично лечение беше подобрило състоянието на Хилде донякъде, но страхът, който тя щеше да изпитва за него, със сигурност нямаше да ѝ помогне и това направо влудяваше Клаус. Когато дойдоха нападателите, той беше в кухнята, заедно с останалите. Беше влязъл да пие вода. Ако беше останал отвън, щеше като нищо да успее да се измъкне, да вдигне тревога и така да помогне на своя работодател, който проявяваше такава загриженост и към целия си персонал, и към Хилде! Но късметът му беше отрязал тази възможност, когато тези свине бяха нахлули в кухнята, размахвайки оръжията си. Млади, под тридесет, най-близкият, чието име Розентал не знаеше, беше или берлинчанин, или от западна Прусия, ако се съдеше по акцента му, доскорошен скинхед, така поне можеше да се съди по четината му. Продукт на ГДР, несъществуващата вече Източна Германия. Един от неонацистите, произлезли от рухналата комунистическа държава. Розентал се беше сблъскал със старите като момче в концентрационния лагер Белзек и въпреки че беше преживял това изпитание, самото възвръщане на ужаса, че животът ти зависи от прищявката на един луд с жестоки свински очи... Розентал затвори очи. Все още помнеше кошмарите, запазени заедно с петцифрения номер, татуиран на ръката му. Все още се събуждаше в навлажнените от пот чаршафи, преживявайки за пореден път онази ужасяваща реалност: да гледа как хора влизат под строй в една сграда, от която

някой не излизаше жив... и винаги в кошмарите му някой с жестоко младежко лице на есесовец го подканяше да ги последва там, защото има нужда от душ. „О, не — протестираше той в съня си, — хауптштурмфюрер Бранд има нужда от мен в металната работилница.“ „Не и днес, юде — отвръщаше подофицерът от СС със злоеща усмивка. — Бързо в строя!“ — ...и всеки път в този момент той се събуждаше, целият плувнал в пот.

Има много видове страх и Клаус Розентал изпитваше най-лошия от всички. Беше убеден, че ще умре в ръцете на някой от тях, лошите германци, които просто не признаваха човечността у другите, и тази увереност беше ужасна.

А и този вид хора не беше изчезнал, все още не беше измрял. Един от тях бе точно срещу него, гледаше го, стиснал автомат в ръце, гледаше на Розентал и другите в кухнята като на най-обикновени предмети. Останалите членове на персонала, до един австрийци и християни, никога не бяха изпитвали това, но Клаус Розентал беше и знаеше какво може да очаква — и го знаеше със сигурност. Кошмарът му беше реален, надигнал се от миналото, за да изпълни предназначението си, и след това да убие и Хилде, защото нейното сърце нямаше да издържи... а какво можеше да направи той срещу това? Преди, първия път, той беше сираче, чирак при един бижутер, при когото се беше научил да изработва фини метални предмети, търговията с които беше спасила живота му — която търговия след това той не бе продължил, толкова ужасни бяха спомените му, свързани с нея. Вместо това бе намерил покой в работата със земята, в това да кара живи неща да израстват красиви и здрави. Имаше дарба за това, а Остерман я беше оценил и му беше казал, че получава работа за цял живот в този замък. Но тази дарба нямаше никакво значение за този нацист с четинестата коса и автомата.

Динг лично огледа разположението на прожекторите, а после се върна при екипа и очерта схемата на плана. Вече минаваше единайсет. Удивително колко бързо изтича времето, когато ти трябва повече.

Пилотите на хеликоптера седяха спокойно и пиеха кафе като добри авиатори със здрави нерви. Единият приличаше на Еди Прайс и Динг реши да използва това като крайно прикритие в плана си.

В 11:20 той заповяда прожекторите да се включат. Фасадата и двете страни на замъка се окъпаха в бледожълта светлина, но не и задната страна, която хвърляше триъгълна сянка чак до хеликоптера и отвъд него към дърветата.

— Озо — каза Чавес, — иди при Дитер и заеми позиция близо до него.

— Слушам. — Първи сержант Вега праметна своята М-60 през рамо и изчезна сред дърветата.

На Луи Лоасел и Джордж Томлинсън се падаше най-трудната част. Те бяха облекли нощните си зелени дрехи. Платът на комбинезоните им приличаше на надраскана хартия: светложелен фон с кръстосващи се по него по-тъмнозелени черти. Някои от петната бяха запълнени със същото по-тъмнозелено и се застъпваха в неправилни шарки. Идеята датираше от Втората световна война, от нощните изстребители на Луфтвафе, чиито конструктори бяха решили, че макар нощта да е тъмна, боядисаният в черно изстребител ще се забележи по-лесно, защото е по-черен от самата нощ. Бяха използвали тези комбинезони по време на упражненията, но сега щеше да се види дали вършат работа и при реални условия. Ослепителните светлини щяха да помогнат: бяха насочени към и малко над замъка, като замисълът беше да образуват изкуствен кладенец от мрак, в който зелените костюми щяха да изчезнат. Бяха го тренирали в Херефорд достатъчно дълго, но никога при изложен на риск човешки живот. Давайки си сметка за този факт, Томлинсън и Лоасел се придвижиха на позиция от различни посоки, придържайки се през цялото време в триъгълната сянка. Докато го направят, минаха двадесет минути.

— Е, Алтмарк? — каза Ханс Фюрхтнер в 11:45. — Уредено ли е всичко, или трябва да убием един заложник след няколко минути?

— Моля, не правете това, хер Волфганг. Екипажът на хеликоптера вече пристига и уточняваме с аеролинията реда за осигуряването на самолет и готовността му за полета. Да се уредят тези неща е по-трудно, отколкото си представяте.

— След петнадесет минути ще разберем колко е трудно, хер Алтмарк. — И връзката отново беше прекъсната.

Белоу нямаше нужда от преводач. Тонът беше достатъчно ясен.

— Той ще го направи — каза психиатърът на Алтмарк и Чавес.
— Не се шегуват с крайния срок.

— Изкарвайте пилотите — веднага се разпореди Динг. След три минути обозначена полицейска кола подходи към хеликоптера. От нея слезоха двама мъже, качиха се в хеликоптера и колата се отдръпна. Две минути след това витлото се завъртя и Чавес включи командния си микрофон.

— Екип, тук Водач. Пълна готовност. Повтарям, пълна готовност.

— Великолепно — каза Фюрхтнер. Трудно можеше да види въртящата се перка, но мигащите светлини казваха всичко. — Е, да започваме. Хер Остерман, станете.

Петра Дортмунд заслиза по стълбището пред важните заложици. Намръщи се, зачудена дали трябва да изпитва разочарование, че не са убили Денглер, за да покажат решителността си. Нищо — моментът щеше да дойде по-късно, когато започнеха сериозните преговори на борда на самолета... а може би Денглер знаеше всичко, което знаеше Остерман? Ако беше така, убийството му щеше да се окаже тактическа грешка. Тя включи радиото си, привика останалите си хора и те започнаха да се събират във вестибюла заедно с шестимата заложици от кухнята, докато тя слизаше по главното стълбище. Не, реши тя при вратата, по-добре щеше да е да убият заложник от женски пол. Това щеше да има по-добър психологически ефект върху полицейските сили отвън, още повече ако убийството се извършеше от друга жена...

— Готови ли сте? — попита Петра и огледа групата си. — Всичко ще стане според плана ни.

Идеологически тези хора бяха пълно разочарование, въпреки че бяха отрасли и образовани в истинска социалистическа държава — трима от четиримата дори имаха военна подготовка, което включваше идеологическо възпитание. Но си знаеха работата и до този момент си изпълняваха задълженията добре. Засега повече не й трябваше.

Една от готвачките вървеше едва-едва и това дразнеше свинята с четинестата глава, забеляза Розентал, когато се спря до главната маса за приготвянето на храната. Те го отвеждаха, разбираше той, отвеждаха го да умре, и също като в своя кошмар, той не правеше нищо! Осъзнаването го порази така внезапно, че болезнена вълна премина през него, като при главоболие. Тялото му се сгърчи наляво и той видя масата... и малкия нож за белене върху нея. Терористът в момента викаше на Мария, готвачката. И Розентал изведнъж взе решението си, сграбчи ножа и го пхна в десния си ръкав. Може би съдбата щеше да му даде шанс. Ако това станеше, закле се Клаус Розентал, този път той щеше да се възползва от шанса си.

— Екип 2, тук Водач — каза Чавес по радиовръзките. — Скоро ще започнат да излизат. Всички да потвърдят. — Чу първо двете обаждания на Лоасел и Томлинсън, после и другите.

— Снайпер Две-едно готов — каза Хомър Джонстън. Системата му за нощно виждане беше прикрепена към телескопичния мерник и насочена към главния заден вход на сградата.

— Снайпер Две-две готов — отзова се Вебер секунда по-късно.

— Озо готов — докладва Вега, облиза устни и опря приклада на оръжието си плътно в рамото. Лицето му бе нацапано с камуфлажна боя.

— Конъли готов.

— Линкълн...

— Мактайлър...

— Патерсън...

— Пиърс готов.

Всички докладваха от позициите си по тревата.

— Прайс готов — докладва старши сержантът от лявата предна седалка на хеликоптера.

— Екип, оръжие за бой. И внимавайте — добави ненужно Чавес: в такъв момент за командира е трудно да спре да говори. Неговата позиция се намираше на седемдесет и три метра от хеликоптера — незначително разстояние за неговата МР-10 с ПНВ.

— Вратата се отваря — докладва Вебер част от секундата преди Джонстън.

— Имам движение — потвърди Снайпер Две-едно.

— Капитан Алтмарк, тук Чавес. Веднага спрете телевизионната картина — заповяда Динг по втората радиостанция.

— Спираме я — отговори полицейският капитан, обърна се и кресна на телевизионния режисьор. Камерите щяха да останат активни, но нямаше да излъчват, а записите от този момент нататък щяха да се смятат за поверителна информация. Сигналът, излъчван в ефира, сега показваше само говорещи глави.

— Вратата отворена — обяви Джонстън от снайперския си пункт. — Виждам един заложник и обект — жена. Тъмна коса, държи пистолет. — Сержант Джонстън отпусна пръста си от двойния спусък — вече не можеше да стреля без изричната заповед на Динг, а тази заповед не можеше да дойде в подобна ситуация. — Появи се втори заложник, Малкия. — Имаше предвид Денглер. Остерман беше Големия, а секретарките бяха съответно Блонди и Брюни, заради цвета на косите си. Нямаха снимки на прислугата, поради което тези хора оставаха безименни. Лошите се наричаха „обекти“.

Групата се поколеба при вратата. Сигурно моментът беше страшничък за тях, макар че не знаеха и не можеха да знаят колко страшно е в действителност. „Адски шибано страшно“ — помисли си той, центрирайки тънкия като косъм кръст на мерника върху лицето на Петра от сто осемдесет и два метра — разстояние, еквивалентно на три метра за снайпериста.

— Хайде, излез, миличка — прошепна той. — Приготвили сме нещо наистина специално за теб и приятелчетата ти... — Той натисна бутона на радиото. — Дитер?

— На цел, Хомър — отзова се Снайпер Две-две. — Познаваме това лице, мисля... Не мога да си спомня името. Водач, тук Снайпер Две-две...

— Снайпер Две, тук Водач.

— Жената обект — виждали сме лицето ѝ наскоро. Сега е по-стара, но познавам това лице. „Баадер-Майнхоф“, фракция „Червена армия“, струва ми се, работи с един мъж. Марксистка, опитна терористка... уби един американски сержант, струва ми се. — Нищо от това не беше потресаваща новина, но едно познато лице си е познато лице.

Прайс се намеси — беше се сетил за компютърно моделиращата програма, с която се бяха занимавали тази седмица.

— Да не е Петра Дортмунд?

— Да! Точно тя е! А партньорът ѝ е Ханс Фюрхтнер — отвърна Вебер и продължи на родния си език: — Комм 'раус, Петра. Комм мир, лийбхен.^[2]

Нещо я безпокоеше. Оказа се трудно просто да излезе на откритата морава, въпреки че виждаше ясно хеликоптера е мигащите му светлини и въртящата се перка. Тя направи крачка, по-скоро понечи да я направи, но кракът ѝ отказваше да извърши движението, да излезе навън и да пристъпи на долното стъпало на гранитното стълбище. Сините ѝ очи се присвиха, защото дърветата източно и западно от замъка бяха ярко осветени от прожекторите откъм фасадата... и може би това, което я беше притеснило, беше наподобяващата самата смърт картина пред нея. Тя тръсна глава, освобождавайки се от тази мисъл като от недостойно суеверие. Бутна двамата заложници пред себе си, слезе с тях по шестте стъпала до тревата и закрачи към очакващия ги хеликоптер.

— Сигурен ли си в самоличността ѝ, Дитер? — попита Чавес.

— Сигурен съм, сър. Петра Дортмунд е.

Доктор Белоу извика името на своя лаптоп и се включи:

— Възраст четиридесет и две, бивша „Баадер-Майнхоф“, много идеологизирана, адски безскрупулна. Тази информация е отпреди десет години. Изглежда, не се е променило много. Партньорът ѝ е някой си Ханс Фюрхтнер. Смята се, че са женени, любовници или нещо подобно. Пълно личностно сходство. Те са убийци, Динг.

— До днес — измърмори Чавес, взрян в трите пресичащи тревната площ силуета.

— Държи в едната си ръка граната, прилича на осколочна — обади се и Хомър Джонстън. — В лявата ръка, повтарям, лявата.

— Потвърждавам — включи се Вебер. — Виждам ръчната граната. Щифтът е вътре, повтарям, щифтът е вътре.

— Страхотно! — изръмжа Еди Прайс по радиото. — Тук е Прайс. Само една граната ли е?

— Аз виждам само една — отвърна Джонстън. — И никакви издутини по джобовете ѝ, Еди. Пистолет в дясната ръка, граната в лявата.

— Потвърждавам — каза Вебер.

— Тя е деснячка — уведоми ги Белоу по радиовръзката, след като прегледа известните данни за Петра Дортмунд.

— Обект Дортмунд е деснячка.

„Което обяснява защо пистолетът е в дясната, а гранатата — в лявата ръка“ — каза си Прайс. Това също така означаваше, че ако тя реши да хвърли гранатата, ще ѝ се наложи да смени ръцете. „Поне малко добри новини“ — помисли си той. Вече я виждаше как крачи равномерно към хеликоптера.

— Появи се мъжки обект... Фюрхтнер — каза Джонстън по радиото. — С него е Големия... също и Брюни, струва ми се.

— Потвърждавам — заяви Вебер, взирайки се през десетократно увеличаващия мерник. — Обект Фюрхтнер, Големия и Брюни са във видимост. Фюрхтнер, изглежда, е въоръжен само с пистолет. Сега слиза по стъпалата. Друг обект на вратата, въоръжен с автомат, двама заложници с него.

— Хитри са — отбеляза Чавес. — Излизат на групи. Нашето момче тръгна да излиза, когато скъпата му стигна по средата... да видим дали и другите ще го направят...

— „Окей — помисли си Динг. — Четирима, може би петима, подхождат на групи по открития терен. Умни са, копелетата му с копелета, но не достатъчно умни... дано.“

Когато първата група наближи хеликоптера, Прайс слезе и отвори двете странични врати за пътниците. Вече беше напъхал пистолета си в джоба за картата на лявата врата — до мястото на помощник-пилота. Погледна пилота и каза:

— Просто се дръж нормално. Положението е под контрол.

— Щом казваш, англичанино — отвърна пилотът. Гласът му беше прегракнал.

— Няма да излиташ при никакви обстоятелства, разбра ли? — Това вече го бяха уточнили, но повтарянето на указанията беше необходимо условие за оцеляване в ситуация като тази.

— Да. Ако ме принудят, крещя, че има повреда.

„Адски мило от твоя страна“ — помисли си Прайс. Беше облечен в синя риза със закачени крилца над джоба на гърдите и табелка с името му — в случая „Тони“. Миниатюрна безжична слушалка му осигуряваше радиовръзката с останалите членове на екипа заедно с микрофонния чип, скрит в яката.

— На шейсет метра са. Не е особено привлекателна, нали? — попита той колегите си.

— Оправи си косата, ако ме чуваш — каза му Чавес от позицията си и миг след това забеляза как лявата ръка на Прайс се вдигна нервно да отметне косата над очите му. — Окей, Еди. Спокойно.

— Въоръжен обект на вратата, с трима заложници — докладва Вебер. — Не, не, двама въоръжени обекти с трима заложници. С този, последния, е Блонди. Старец и жена на средна възраст, и двамата облечени като прислужници.

— Най-малко още един — изпъшка Динг. Оставаше да излязат поне още трима заложници. — Хеликоптерът не може да ги побере... — Какво ли се канеха да правят с излишните? Да ги убият?

— Виждам още двама въоръжени обекти и трима заложници — докладва Джонстън.

— Това са всички заложници — каза Нунън. — Значи всичко шест обекта.

— Видях — каза Чавес, стиснал бинокъла си. — До снайперистите: обект Дортмунд на мушка.

— Обектът на мушка — пръв докладва Вебер. Джонстън се помръдна да се прицели... и замръзна.

Човешкото око е особено чувствително спрямо движения нощем. Когато Джонстън помръдна, на Петра Дортмунд ѝ се стори, че като че ли е забелязала нещо и това я накара да закове на място, въпреки че не знаеше какво точно я е спряло. Тя се взря право към Джонстън, но маскировъчният му костюм го правеше да изглежда на някаква купчина — трева, листа или пръст, не можеше да се разбере в полумрака зеленикава светлина, отразяваща се от близките борове. Въпреки това тя продължаваше да се взира в тъмната купчина, без да е видимо разтревожена. Джонстън виждаше червените лампи на хеликоптера и тънкото кръстче на мрежата, центрирано точно над очите на Петра Дортмунд. Пръстът му беше на спусъка, докосваше го съвсем леко. Ако тя вдигнеше пистолета...

Но тя не го направи, а закрачи към хеликоптера, за огромно облекчение на Джонстън, без да знае, че две снайперски пушки следят всеки сантиметър от движението на главата ѝ. Следващият важен момент настъпи, когато групата стигна до хеликоптера. Ако Петра го заобиколеше от дясната страна, Джонстън щеше да я изгуби, оставяйки я единствено в ръцете на Вебер. Ако тръгнеше наляво, тогава пък Дитер щеше да я изгуби, оставяйки я само на мерника на Джонстън. Тя изглежда... да. тръгна към лявата страна.

— Снайпер Две-две, изгубих целта — веднага докладва Вебер.

— На цел, Снайпер Две-едно на цел — обади се Джонстън и се примили наум: „Малкия да влезе пръв, милич-ка!“

Петра Дортмунд направи точно това — избута Денглер пред себе си в лявата врата. Вероятно смяташе самата тя да седне в средата, така че да е по-малко уязвима от изстрел отвън. „Теоретично е добре — помисли си Хомър Джонстън, — но в случая съвсем неуместно. Лош късмет, кучко.“

Герхард Денглер се пхна в хеликоптера под дулото на прицеления в главата му пистолет. Заповядваше си наум да запази спокойствие и смелост, както се полага на мъже в подобни ситуации. После погледна напред и почувства прилив на надежда. Познаваше първия пилот, но помощникът му беше друг! Който и да беше обаче, той шареше по ключовете на пулта като най-обикновен пилот — но не беше същият, въпреки че формата на главата му и цветът на косата до голяма степен си схождаха. Очите им се срещнаха и Денглер отклони поглед, уплашен да не издаде нещо.

„Браво, приятел“ — помисли си Еди Прайс. Пистолетът му беше в джоба за карти в лявата врата, добре прикрит, но на удобно място. Щеше да го извади, да се обърне и да стреля, ако се стигнеше дотам. Скрит в лявото му ухо, радиоприемникът, който приличаше на слухов апарат, ако някой го забележеше, го държеше в течение на нещата, въпреки че му беше малко трудно да го чува при бръмченето на витлото.

— Снайперисти, държите ли целите? — попита Чавес.

— Снайпер Две-едно, потвърждавам, целта на прицел.

— Снайпер Две-две, не държа целта. Предлагам прехвърляне на обект Фюрхтнер.

— Окей, Снайпер Две-две, мини на Фюрхтнер. Снайпер Две-едно, Дортмунд е изцяло твоя.

— Прието, Водач — потвърди Джонстън. — Снайпер Две-едно държи обект Дортмунд на прицел.

Сержантът отново измери обхвата с лазера. Сто четиридесет и четири метра. При това разстояние куршумът му щеше да се сниши на два сантиметра, а настройката на мерника на двеста и петдесет метра беше малко висока, така че той измести центъра на кръстчето малко под лявото око на мишената. Останалото щеше да свърши физиката. Нямаше да позволят хеликоптерът да излети, но по-непосредствената им грижа беше да не позволят на обектите да затворят лявата врата. Грижливо подбраният му 7-милиметров куршум щеше да проникне през поликарбонатния прозорец, но това щеше да отклони траекторията му непредсказуемо и освен че вероятно нямаше да улучи целта, можеше да убие или да нарани някой от заложниците. А това не биваше да става.

Чавес командваше акцията, вместо да я води — нещо, което не му харесваше много. Беше по-лесно да си на предната линия с оръжие в ръце, отколкото да стоиш отзад и да казваш на хората си какво да правят. Но нямаше друг избор.

Розентал видя снайперистите. Това трябваше да се очаква, въпреки че на никого не му беше хрумнало — все пак той беше главният градинар и познаваше моравата като петте си пръста. Странните купчини вляво и вдясно от хеликоптера не трябваше да са там. Беше гледал телевизионни репортажи и филми и знаеше, че това е терористичен инцидент и полицията трябва да реагира по някакъв начин. Наоколо трябваше да има въоръжени хора, а сега в моравата имаше две неща, които тази сутрин ги нямаше. Очите му се плъзнаха към позицията на Вебер и се приковаха в нея. Там се криеше спасението му от смъртта. Но не можеше да прецени как и този факт накара стомаха му да се стегне в твърда, ледена топка.

— Излизат — обяви Джордж Томлинсън, когато забеляза два крака да прекрачват прага на къщата... женски крака, последвани от мъжки, после още една жена... — Един обект и двама заложници. Трябва да излязат още двама заложници...

Фюрхтнер почти беше стигнал дясната страна на хеликоптера, но изведнъж спря и реши да мине от другата страна.

— Екип, в готовност — заповяда Чавес, стараяйки се да държи под контрол едновременно четирите групи на поляната. Веднага щом последният излезеше...

— Качвай се! — изръмжа Фюрхтнер и бутна Брюни към хеликоптера.

— Снайпер Две-две не вижда обекта — докладва Вебер високо и малко изнервено.

— Прехвърли прицел на следващата група — заповяда Чавес.

— Изпълнено — каза Вебер. — Засякох водещия обект, трета група.

— Снайпер Две-едно, докладвай!

— Снайпер Две-едно плътно на обект Петра Дортмунд — веднага отвърна Хомър Джонстън.

— Готови! — докладва веднага след това Лоасел от храстите до задната стена на къщата. — Държим четвъртата група.

Чавес си пое дълбоко дъх. Всички терористи вече бяха на открито. Сега беше моментът.

— Водач до екип — действай!

Лоасел и Томлинсън скочиха невидими, на седем метра зад целите си, които така и не разбраха какво става. И двамата терористи бяха по-високи от заложниците си, което улесни нещата. Двете полуавтоматични МР-10 бяха настроени на троен залп и двамата сержанти стреляха едновременно. Звук не последва — бе напълно

потиснат от устройството, в което се съединяваха цевта и заглушителят, а разстоянието беше твърде малко, за да пропуснат. Две глави се пръснаха и две тела се смъкнаха на тучната зелена трева почти толкова бързо, колкото гилзите изхвърчаха от затворите.

— Тук Джордж. Два обекта мъртви! — докладва Томлинсън по радиото, докато тичаше към зложниците, които продължаваха да крачат към хеликоптера като замаяни.

Хомър Джонстън тъкмо бе започнал да си свива пръста, когато в ползрението му нахлу втори силует. Жена, ако се съдеше по бялата копринена блуза, но обектът в мерника му все още не бе закрит и центърът на кръстчето бе точно под лявото око на Петра Дортмунд. Пушката изрева, изхвърляйки цял метър светкавица в тихия нощен въздух...

Еди Прайс видя проблясването, измъкна пистолета от джоба за картите и стреля през вратата на хеликоптера точно в лявото око на Ханс Фюрхтнер. Стреля и втори път, но Фюрхтнер вече беше мъртъв и падаше на земята — ръката му все още държеше Ервин Остерман под мишницата.

Оставаха двама. Стив Линкълн се прицели внимателно от коляно, но спря, понеже мишената му мина зад главата на някакъв старец по жилетка.

— По дяволите! — изсумтя Линкълн.

Вебер засече другия — и главата му избухна като пръсната диня.

Розентал видя всичко това като в някакъв филм на ужасите... но Четинестата глава все още беше тук, до него, все още с автомата в ръце — и никой не стреляше по него... Очите на Четинестата глава срещнаха неговите и в тях се четеше страх, и омраза, и изненада — и стомахът на Розентал се вледени, и времето спря. Ножът се смъкна от ръкава му и се озова в дланта му и той диво замахна към Четинестата глава. Очите на терориста се разшириха още повече и старецът отскочи встрани.

Това изчисти пътя за Стив Линкълн, който изстреля втори троен залп, дошъл едновременно с втория куршум от полуавтомичната снайперска пушка на Вебер — и главата на терориста изчезна.

— Чисто! — извика Прайс. — Хеликоптер, чисто!

— Къща, чисто! — обяви Томлинсън.

— Поляна, чисто! — заяви последен Линкълн.

Лоасел и Томлинсън се затичаха към своята група заложници и ги повлякоха встрани от сградата, за да не би вътре да е останал някой оцелял терорист, който да стреля по тях.

Майк Пиърс направи същото. Стив Линкълн го прикриваше.

За Еди Прайс беше по-лесно. Той изрита оръжието от мъртвата ръка на Фюрхтнер и набързо огледа разбитата глава на своята цел. После скочи в хеликоптера, разбрал, че първият изстрел на Джонстън е действал. Необходимо му беше само да мерне голямото червено петно в задницата на корпуса, за да се увери, че Петра Дортмунд вече се е озовала на мястото, където отиват терористите. После внимателно измъкна ръчната граната от лявата ѝ ръка, провери за по-сигурно дали щифтът си е на мястото и я прибра в джоба си. Накрая измъкна пистолета от дясната ѝ ръка, пусна предпазителя и го хвърли настрана.

— Майн гот! — изпъшка пилотът.

Герхард Денглер също приличаше на мъртвец — лявата му страна беше покрита с маска от капеща червена слюз, а очите му зееха като празни ключалки. За миг Прайс замръзна, но после видя, че очите примигват, макар устата да беше широко отворена и човекът като че ли не дишаше. Прайс се пресегна да откопчае колана и остави Джонстън да измъкне мъжа от хеликоптера. Малкия успя да направи една крачка, после се срути на колене. Джонстън изля манерката си върху лицето му, за да отмие кръвта, свали пушката от рамото си, постави я на земята и каза на Прайс:

— Добра работа, Еди.

— И твоят изстрел беше адски добър, Хомър.

Сержант Джонстън сви рамене.

— Беше ме страх, че мацето ще се измести. Още две секунди и прицелът ми щеше да се сговни. Все едно.

Еди, много добра работа — това, дето скочи и го оправи втория.

Ченгетата вече тичаха към тях, следваше ги колона линейки с мигащи сини светлини. Капитан Алтмарк спря до хеликоптера. Колкото и опитно ченге да беше, локвите кръв го накараха да онемее.

— Никога не е хубаво — отбеляза Хомър Джонстън.

Прайс измъкна извитата си лула и драсна клечка кибрит да я запали — това си му беше ритуал след изпълнена задача.

От задната врата изхвърча ято австрийски полицаи, което подсказа на Стив Линкълн, че в зданието не е останал никакъв терорист. Тогава той праметна оръжието си през рамо, пристъпи към възрастния мъж и каза:

— Добре свършено, господине.

— Какво? — попита Клаус Розентал.

— Това, че го ръгнахте с ножа в ръката. Добре свършено.

— Да — каза Пиърс, като погледна оплискания с кръв труп на тревата. На лявата му ръка личеше дълбок разрез. — Това вие ли го направихте?

— Д-да — беше единственото, което можа да отвърне Розентал.

— Добре, сър, браво на вас. — Пиърс се пресегна да стисне ръката на стария човек. Не че беше имало голямо значение, но съпротивата от страна на заложник се срещаше рядко и това беше мъжки ход от страна на стареца.

— Американец ли сте?

— Шшшт. — Сержант Пиърс сложи пръст на устата си. — Моля ви, не казвайте на никого.

В този момент дойде и Прайс и огледа трупа. Озовала се между снайперската пушка и залпа на нечие МР-10, главата на обекта буквално беше изчезнала.

— Адска работа — отбеляза старши сержантът.

— Плюсът е за Стив — докладва Пиърс. — Аз този път нямах добър прицел. Добра работа, Стив — добави той.

— Благодаря ти, Майк — отвърна сержант Линкълн, докато оглеждаше района. — Всичко шест?

— Точно — отвърна Еди и се запъти към къщата. — Изчакайте тук.

— Лесни цели бяха, и двамата — каза на свой ред Томлинсън, обкръжен от австрийските ченгета.

— Бяха твърде високи, за да се скрият — потвърди Лоасел. Доця му се да запали цигара, въпреки че ги беше спрял преди две години. Сега неговите заложници ги отвеждаха, а двамата терористи останаха да лежат върху тучната зелена трева, която кръвта им, помисли си той, щеше да подхрани. Кръвта наторява добре, нали? Каква хубава къща! Жалко, че нямаха време да я поразгледат.

След двадесет минути Екип 2 беше на сборния пункт и всички започнаха да събличат тактическото си облекло и да прибират оръжието и екипировката си за връщане към летището. Телевизионните прожектори и камери работеха, но доста встрани от тях. Прайс допуши лулата си до фургона, изчука я в тока си и я прибра.

---

[1] Irish National Liberation Army — Ирландска националноосвободителна армия. — Б. пр. ↑

[2] Излез, Петра. Ела ми, миличка. (нем). — Б. пр. ↑

8. ПОКРИВАНЕ

Телевизионното предаване беше излъчено преди Екип 2 да пристигне на летище „Хийтроу“. За щастие заснемането на акцията беше осуетено от големите размери на замъка и от това, че полицията бе държала камерите доста надалече от сцената на събитията и от другата страна на сградата. Може би единственият приличен кадър показваше как един член на екипа си пали лулата, следваше резюме на събитията пред струпалите се репортери от страна на капитан Вилхелм Алтман. Специален и до този момент държан в тайна екип на федералната полиция на страната му се бил справил ефикасно с инцидента, каза той, като освободил всички заложници — не, за съжаление не било възможно да се арестува някой от престъпниците. Всичко това беше записано от персонала на Бил Тоуни, от програмата на австрийската телевизия, „Скай Нюз“ и всички останали европейски информационни агенции, използвали сюжета в новинарските си програми.

Въпреки че „Скай Нюз“ бяха успели да изпратят своя камера до Виена, единствената разлика между нейния репортаж и този на австрийците беше в по-различния ъгъл. Дори всевъзможните коментари, които уловиха, по същество се повтаряха: специално обучена и екипирана полицейска единица, вероятно включваща и австрийски военни; решителни действия, за да се прекрати инцидентът, без да пострадат невинни хора. Самоличността на престъпниците не беше съобщена в първоначалните репортажи. Установяването ѝ щеше да е задача на полицията и резултатите щяха да бъдат подадени до разузнавателната секция на Тоуни заедно с описанията на евентуалните им жертви.

За членовете на Екип 2 това беше един дълъг ден и всички заспаха по пътя обратно до Херефорд, след като Чавес ги уведоми, че ще бъдат освободени от ФП на следващата заран. Не им остана време за наздравницата с халби бира в сержантския клуб — който бездруго се оказа затворен, когато пристигнаха.

Докато летяха към дома, Чавес обърна внимание на доктор Белоу, че въпреки добрата физическа форма на хората му факторът умора е доста висок — много повече, отколкото след обичайните им нощни учения. Белоу отвърна, че стресът е най-мощният генератор на умора и че членовете на екипа не са имунизирани срещу стрес независимо от тренинга и формата си. Това очевидно включваше и него самия, защото след като произнесе констатацията си, Белоу се обърна, отпусна се и заспа. Чавес направи същото след чаша червено испанско вино.

За Австрия това беше водещата новина, разбира се. Попов хвана първите кадри на живо в едно ресторантче, а после и в хотелската си стая. Отпиваше от портокаловия шнапс и следеше с вещото си, професионално око екрана. Антитерористичните групи навсякъде си приличаха, но това трябваше да се очаква, тъй като всички те бяха обучавани да вършат едно и също и действаха по един и същ международен наръчник — най-напред формулиран от англичаните с техните командоси от Специалната въздушна служба, последвани от германските ГСГ-9, и после от цяла Европа, на свой ред последвана от американците — чак до черното облекло, което порази Попов като малко театрално, но всички те, така или иначе, трябваше да се обличат в нещо, а черното изглеждаше по-логично, отколкото бялото, нали? По-непосредствен интерес за него представляваше коженото дипломатическо куфарче, пълно с банкноти — щеше да ги отнесе на другия ден в Берн и да ги депозира в сметката си преди да отлети обратно за Ню Йорк. Забележително — две елементарни задачи и той вече разполагаше с над един милион американски долара в шифрованата си анонимна сметка. Каквото и да искаха работодателите му да изпълни, добре го компенсираха и не изглеждаха много притеснени от разходите. Толкова по-добре, че парите им отиваха за добра кауза.

— Слава Богу — отбеляза Джон Уинстън. — По дяволите, познавам този човек. Ервин е свестен тип,— Министърът на

финансите, тъкмо излизаше от Белия дом. Заседанието на кабинета беше продължило доста дълго.

— — Кой извърши операцията?

— Ами... — Той спря. Не трябваше да го казва, а не се очакваше и да го знае. — Какво казаха по новините?

— Местни ченгета.

— Е, изглежда, са се научили да се справят добре — подхвърли министърът и се запъти към колата си, придружен от личната си охрана от тайните служби.

— Австрийците? Че кои са ги научили?

— Някой, който знае как, предполагам.

— И какво чак толкова му е забележителното? — попита Карол Брайтлинг министърката на вътрешните работи. За нея случката приличаше на поредната игра на момченца с техните момчешки играчки.

— Нищо особено — отвърна тя, докато собствената ѝ охрана я водеше към служебната ѝ кола. — Просто това, което показаха по телевизията, беше много добре свършена работа. Била съм няколко пъти в Австрия и тамошните ченгета не са ми правили впечатление на толкова страхотни. Може би греша, но Джордж, изглежда, знае повече, отколкото казва.

— О, така е, Джийн, той нали е от „вътрешния кабинет“ — отбеляза доктор Брайтлинг. Това беше нещо, което онези от „външния кабинет“ не обичаха. Разбира се, технически Карол изобщо не беше в кабинета. Мястото ѝ беше до стената вместо около заседателната маса, където я канеха само в случай, че дневният ред на заседанието изискваше научно становище, какъвто въпрос днес нямаше. Добри новини и лоши новини. Тя трябваше да слуша всичко и си водеше бележки за всичко, което ставаше в богато обзаведеното, претъпкано помещение, гледащо към Розовата градина, докато президентът контролираше дневния ред и протичането на заседанието — лошо в днешния случай, поне според нея. Данъчната политика отне повече от час и те така и не стигнаха до използването на националните гори, което беше под шапката на Вътрешните работи: въпросът бе отложен за след седмица.

На нея не ѝ се полагаше и личен телохранител, нито дори кабинет в самата сграда на Белия дом, но престижът беше нещо много

важно и затова Карол Брайтлинг упорито се беше вкопчила в правото си да обядва в служебния ресторант на Белия дом и недоволството ѝ че не може да се види с президента освен по негова покана и че ѝ се налага да минава през шефа на персонала и секретарката на протокола, бе доста голямо. Щом влезе в кабинета си, тя по рефлекс вдигна дистанционното на служебния телевизор и включи на Си Ен Ен, за да види какво става по света. Беше в края на поредния час и водещата новина бе събитието във Виена.

„Господи, каква къща“ — беше първата ѝ мисъл. Като кралски палат. Какво огромно изразходване на ресурси само за един човек, пък и дори да има голямо семейство — да използват всичко това за частен дом. Какво беше казал Уинстън за собственика? Че е свестен? Как не! Свестните хора не живеят като прахосници и не съсипват такива скъпоценни ресурси. Това бе поредният проклет плутократ, търговец на акции, валутен спекулант, както и да беше спечелил парите си, за да купи такова място — а след това терористите бяха завзели личната му собственост. Хм, я виж ти, чудно защо пък точно него са избрали? Вярно, че нямаше смисъл да нападат някой овчар или шофьор на камион. Терористите нападаха паралии хора или такива, за които се смяташе, че са важни клечки, тъй като да тръгнат срещу обикновени хорица нямаше особен политически ефект, а това, в края на краищата, бяха политически актове. Но май не изглеждаха толкова интелигентни, колкото трябваше да са. Този, който ги беше избрал, беше... беше ги избрал, за да се провалят? Нима това беше възможно? Да, беше. Това беше политически акт, в края на краищата, а зад подобни неща могат да се крият какви ли не действителни цели. Това предизвика усмивката ѝ, докато репортерът описваше атаката на местния полицейски екип — за съжаление непоказана, защото местните ченгета не бяха допуснали камерите и репортерите — после освобождаването на заложниците, показани отблизо, за да могат хората да съпреживеят събитието. Бяха се озовали съвсем близо до смъртта и после бяха освободени от местните ченгета, които всъщност само бяха възстановили програмирания им срок до смъртта, защото всичко умира, рано или късно. Това е планът на Природата, а срещу Природата не можеш да се бориш... въпреки че би могъл да ѝ помогнеш, нали? Репортерът продължи да обяснява, че това е вторият терористичен инцидент в Европа за последните два месеца, и двата от които се бяха провалили

поради решителните действия на полицията. Карол си спомни за обира в Берн — друга съшита с бели конци работа... изобретателно? Можеше да се опита да го разбере, макар че в този случай един провал можеше да се окаже също толкова полезен — не, по-полезен — от успеха за хората, които дърпат конците. Тази мисъл предизвика усмивка. Да. По-полезен от успеха!... След което погледна един факс, изпратен и от „Приатели на Земята“ — те имаха номера ѝ и често ѝ изпращаха това, което смятаха за важна информация. Добра група хора, с правилни идеи, въпреки че малцина от тях се вслушваха в нея.

— Госпожо Брайтлинг? — Секретарят ѝ пхна главата си през вратата.

— Да, Рой?

— Все още ли искате да ви покажа онези факсове... като този, който четете в момента, искам да кажа? — попита Рой Гибънс.

— О, да.

— Но тези хора са кукувци!

— Не непременно. Някои от нещата, които правят, ми харесват — отвърна Карол и хвърли току-що прочетения факс в кошчето за боклук.

— Както желаете, госпожо.

Следващото нещо, което я чакаше на купчината, беше доста важно: доклад за процедурите по спирането на ядрени реактори и последващите мерки за безопасност при затварянето на системите на реакторите: колко време ще мине преди климатичните фактори да атакуват и корозират вътрешните компоненти и какви щети за околната среда произтичат от това. Да, виж, този материал беше важен, и за щастие добавеният към него показалец съдържаше данните за всички реактори в страната. Тя лапна едно ментово драже и се наведе над бюрото.

— Това, изглежда, ще свърши работа — каза тихо Стив.

— Колко чертички се събират вътре? — попита Маги.

— Някъде от три до десет.

— И какъв е размерът на опаковката?

— Шест микрона. Ще повярваш ли? Опаковката е бяла на цвят, така че отразява много добре светлината, особено ултравиолетовия

спектър, а във водно-капкова среда е направо невидимо.

Капсулките не можеха да се забележат с невъоръжено око и едва се засичаха с оптичен микроскоп. Нещо повече, теглото им беше такова, че можеха да се носят във въздуха като частици прах и също така лесно се вдишваха, както пушекът в някой бар. Проникнеха ли в тялото, обвивката щеше да се разтвори и да осигури освобождаването на вируса „Шива“ в белите дробове и горната част на стомашно-чревния тракт, където той щеше да се задейства.

— Разтворима ли е във вода? — попита Маги.

— Бавно, но по-бързо, ако във водата има нещо биологически активно, като хидрохлорната киселина в слюнката например. Оуу, с това бихме могли да направим истинско състояние при иракчаните, бебчо — или при някой друг, който иска да поиграе на биовойна в реалния свят.

Компанията им беше изобретила технологията, работейки над поръчка, субсидирана от Асоциацията на националните здравни заведения, целяща да се разработи по-лесен начин за доставяне на ваксина в тялото от спринцовките. Иглените спринцовки изискваха известно обучение. Новата технология използваше електрофорезата, за да се увият незначително малки количества защитен гел около още по-малки количества въздушни биоактивни агенти. Това щеше да позволи на хората да поглъщат ваксината с най-обикновена напитка, вместо по-разпространения метод на инжектиране. Ако изобщо някога успееш да създадат ефикасна ваксина срещу СПИН, това щеше да е най-подходящият метод за прилагането ѝ в Африка, където нямаше достатъчно развита държавна здравна инфраструктура. Стив току-що беше доказал, че същата технология можеше да се използва за доставянето на активен вирус, със същата степен на безопасност и ефективност. Или почти го беше доказал.

— Как ще го изпитаме, за да го докажем? — попита Маги.

— Маймуни. Как сме с маймуните в лабораторията?

— Имаме много — увери го тя.

Това щеше да бъде важна стъпка. Щяха да го подадат на няколко от маймуните и после да видят как се разпространява сред популацията им в лабораторията. Разполагаха с маймуни резус. Кръвта им беше почти като човешката.

Обект Четири беше първият, както се очакваше. Беше петдесет и три годишен и черният му дроб беше в такова тежко състояние, че можеше да го впишат в челния списък за трансплантация в Питсбърг. В най-добрия случай кожата му имаше жълтеникав оттенък, но това не го спираше да набляга на пиячката повече от всички останали. Казваше се, според самия него, Честър Еди-кой-си, припомни си доктор Джон Килгор. Мозъчните функции на Честър също така бяха на най-ниско равнище в групата. Гледаше много телевизия, рядко говореше с други, никога не четеше книжки с комикси, които бяха станали популярни сред останалите, както не гледаше и анимационните филмчета по телевизията — любимото забавление на повечето беше да гледат анимационния канал.

Всички се чувстваха така, като че ли са попаднали в рая. Имаха пиене и ядене на корем и бяха на топло. Повечето дори се бяха научили да ползват душовете. От време на време някой се сещаше да попита каква е далаверата тук, но не настояваха с въпросите след формалните отговори, които получаваха от лекарите и охраната.

Но с Честър се налагаше да предприемат действия веднага. Килгор влезе в помещението и го извика. Обект Четири се надигна от леглото си и се приближи. Явно се чувстваше много зле.

— Какво ти е, Честър? — попита го Килгор изпод маската.

— Стомахът нещо... не може да задържа... и ми се гади непрекъснато — отвърна Четири.

— Добре, ела да видим какво можем да направим.

— Щом казваш, докторе — отвърна Честър и придружи съгласието си с гръмко оригване.

В коридора го сложиха на количка и минаха четиридесет и петте метра до клиничния сектор. Двама санитарии вдигнаха Номер Четири, пренесоха го на леглото и го стегнаха е колани. После единият му взе кръвна проба. Килгор я провери за антитела срещу „Шива“ и пробата посиня, както се очакваше. На Честър, обект Номер Четири, му оставаше само една седмица живот — не колкото шестте или дванадесетте месеца, до които го беше ограничил хроничният му алкохолизъм, но не беше и кой знае какво съкращаване, нали? Килгор му направи инжекция под рамото, като му вкара и доза морфин, и той скоро заспа — при това с блажена усмивка. Добре. Номер Четири

скоро щеше да умре, но щеше да го направи в относителен покой. Повече от всичко друго доктор Килгор държеше нещата да са изрядни.

Той се върна в кабинета си и погледна часовника. Все едно че отново се беше върнал към лекарската си практика. Не беше практикувал клинична медицина, откакто бе сменил местожителството си, но четеше съответните списания и познаваше техниките, а освен това сегашната паплач негови пациенти-жертви бездруго нямаше да забележи разликата. „Лош късмет, Честър, но този свят така или иначе е лош“ — помисли си Стив и почна да преглежда бележките си. Ранната реакция на Честър към вируса беше малко обезпокоителна — едва наполиваната от програмирования срок, — но пък беше причинена от състоянието на черния му дроб. Не можеше да се предотврати. Някои хора щяха да я получат по-рано от други в зависимост от степента на уязвимост на органите си. Тоест взривът щеше да започне неравномерно. Едва ли това щеше да повлияе на крайния ефект, въпреки че щеше да разтревожи хората по-рано, отколкото той се надяваше. Това щеше да предизвика бясно търсене на ваксините, които Стив и лабораторията му в момента разработваха. „А“ щеше да е широко разпространяваната. „Б“ щеше да бъде пазена по-стриктно, стига той и екипът му наистина да успееша да я подготвят за приложение. „А“ щеше да е предназначена за масова употреба, докато „Б“ щеше да отиде само при онези хора, които трябваше да оцелеят, хора, които разбираха за какво става дума, които щяха да приемат своето оцеляване и да се заемат с нещата заедно с групата.

Килгор поклати глава. Имаше да се свърши още много работа, а както обикновено, времето не стигаше.

Кларк и Стенли прегледаха записа на операцията още рано заранта, заедно с Питър Ковингтън, все още запотен след сутрешните упражнения с Екип 1. Чавес и неговите хора все още спяха.

— Тактическата обстановка беше повече от ужасна. И Чавес е прав — каза майор Ковингтън. — Трябват ни собствени хеликоптерни екипажи. Вчерашната акция просто плачеше за това, но не разполагахме с необходимото. Точно затова той трябваше да разчита на късмета си.

— Би могъл да помоли армията им за помощ — изтъкна Стенли.

— Дватама знаем много добре, че не можеш да предприемеш важен ход с хеликоптерен екипаж, който не познаваш и с който не си се сработил — отбеляза Ковингтън. — За този проблем трябва да се погрижим незабавно.

— Така е — съгласи се Стенли и погледна Кларк.

— Това не влиза в оценката на атаката и обезвреждането, но разбирам — каза Кларк. Как, по дяволите, бяха пропуснали това изискване? — Но първо трябва да огледаме всички видове хеликоптери, които може да ни се наложи да използваме, и после да видим дали можем да намерим хора, които са запознати с повечето от тях.

— В идеалния случай бих се радвал, ако разполагахме с „Найт Сталкер“... но ще трябва да го взимаме с нас навсякъде, а това значи да имаме причислен към нас транспортен самолет С-5 или С-17 — отбеляза Стенли.

Кларк кимна. Версията „Найт Сталкер“ на „Макдонъл Дъглас“ беше създадена специално за единицата „Таск Форс“ 160, която сега беше зачислена към 160-и полк за специални въздушни операции — 16 ПСВО, — базиран във Форт Камбъл, Кентъки. Те бяха може би най-дивата тайфа авиатори на света и действаха тайно с пилоти, подбрани от други страни — най-често с представители на Великобритания и Израел. Реално погледнато, осигуряването на хеликоптери и полетни екипажи, зачислени към ДЪГА, щеше да е лесната част. По-трудното беше осигуряването на транспорта, необходим за придвижването на хеликоптера до съответното място. Това беше почти толкова трудно, колкото да скриеш слон в училищен двор. С един „Найт Сталкер“ те щяха да разполагат с универсални прибори за наблюдение и с особено тих мотор... „И с Дядо Коледа, и с шибаната му шейна с осемте еленчета“ — изруга наум Кларк. Никога нямаше да стане, въпреки всичките му връзки във Вашингтон и Лондон.

— Добре, ще се обадя във Вашингтон за разрешение да получа няколко летци към екипа. Някакъв проблем с получаването тук?

— Не би трябвало да има — отвърна Стенли.

Джон погледна часовника си. Трябваше да изчака до 09:00 във Вашингтон — 14:00 в Англия, — за да действа чрез директора на Централното разузнавателно управление, — то финансираше ДЪГА от американска страна. Зачуди се как ли ще реагира Ед Фоли — но по-

важното беше Ед да застане на негова страна. Е, това като че ли нямаше да е много трудно. Ед имаше известна представа за полевите операции и беше лоялен към хората, намиращи се на острието на бръснача. Още повече че Кларк щеше да го помоли, след като бяха постигнали сериозен успех, а това обикновено действаше много по-добре от прошение след провал.

— Ще продължим с това на оперативката с екипа. — Кларк стана и отиде в кабинета си.

Хелън Монтгомъри беше приготвила на бюрото му обичайния куп хартия, малко по-висок от обикновено, и този път той включваше очакваните благодарствени телеграми от австрийците. Тази от министъра на правосъдието беше особено цветиста.

— Благодаря, господин министре — въздъхна Джон и я остави настрана.

Най-удивителното в тази работа беше администрирането. Като командир на ДЪГА, Кларк трябваше да следи кога и как пристигат парите и как се харчат, и трябваше да отстоява такива неща, като броя патрони, които хората му изстрелваха всяка седмица. Полагаше големи усилия да прехвърли повечето от тези задължения на Алистър Стенли и на госпожа Монтгомъри, но въпреки това голяма част оставаше върху неговото бюро. Имаше дълъг опит като правителствен служител, а в ЦРУ трябваше да докладва с нескончаеми подробности за всяка полева операция, която провеждаше, за да останат книжните плъхове доволни. Но това тук беше много повече и го тласкаше да прекарва част от времето си на стрелбището — в стрелбата намираще облекчение от стреса, докато си представяше физиономии на своите бюрократи-инквизитори в центъра на Кю-мишените. Оправдаването на един бюджет за него беше нещо ново и чуждо. Ако не беше важно, защо щяха да го осигуряват, а ако беше, защо се стискаха за някакви си пари за патрони? Само заради бюрократичния манталитет, разбира се — всички тези хора, които седяха зад бюрата си, си въобразяваха, че светът около тях ще се разпадне, ако не получат всичките си документи преномерирани, подписани, подпечатани и правилно попълнени, и ако това затрудняваше останалите, толкова по-зле за тях. Поради което той, Джон Терънс Кларк, офицер от ЦРУ повече от тридесет години, истинска легенда в Управлението, сега седеше зад скъпото си бюро и зад затворена врата и се занимаваше с

документация, която всеки уважаващ себе си счетоводител би отхвърлил, а отгоре на всичко трябваше да ръководи и оценява истинската работа, което беше много по-интересно и далеч по-съществено.

И не че неговият бюджет си заслужаваше чак толкова притеснения. По-малко от петдесет души, едва три милиона разходи за заплати, тъй като всеки получаваше обичайното си военно възнаграждение, плюс факта, че ДЪГА покриваше разходите им за жилище от междуправителствена субсидия. Една от неравнопоставеностите беше в това, че американските войници бяха по-добре платени от европейските си партньори. Това малко притесняваше Джон, но нищо не можеше да направи по въпроса, а е покриването на жилищните разходи — условията за живот в Херефорд не бяха разкошни, но удобни — никой нямаше битови проблеми. Духът на бойците му беше чудесен. Беше го очаквал. Всички те бяха елитни бойци, а тази порода хора неизменно имаха добър подход към живота, особено след като тренираха почти всеки ден.

Щеше да има малко сръдни. Екип 2 на Чавес беше вписал в актива си две поредни акции и хората му щяха да се фукат малко повече, за сметка на ревнивата завист от страна на Екип 1 на Ковингтън — но те пък бяха малко по-напред в състезанието между двата екипа по ФП и в стрелбата. Разликата бе нищожна, но хора като тях, със състезателен дух на истински атлети, се трудеха дяволски усърдно дори за една пета от процента преднина и разликата вече наистина зависеше от това кой какво е закусвал заранта или може би какво е сънувал през нощта. Е, състезателността беше здравословна за отбора като цяло. И решително нездравословна за онези, срещу които тръгваха неговите хора.

Бил Тоуни също седеше зад бюрото си и преглеждаше известната дотук информация за терористите от предната нощ. Австрийците бяха започнали своите разследвания съвместно с германската федерална полицейска служба — Бундескриминаламт — още преди обезвреждането. Самоличността на Ханс Фюрхтнер и Петра Дортмунд беше потвърдена по пръстовите им отпечатъци. Следователите от БКА през този ден щяха да се заемат здраво със случая. За начало щяха да

проследят самоличностите на хората, наели колата, откарала ги до къщата на Остерман, и да издирят къщата в Германия — вероятно в Германия, напомни си Тоуни — където бяха живели. Останалите четирима сигурно щяха да се окажат по-трудни. Вече бяха взети отпечатъци и се съпоставяха с компютърните сканиращи системи, с които сега разполагаха всички. Тоуни се съгласи с първоначалната преценка на австрийците, че четиримата помощници вероятно са от бившата Източна Германия, което ги превръщаше в лица с какви ли не възможни политически отклонения: отърсили се от доскорошния комунизъм младежи, които сега намираха утеха в нацизма, предано вярващи в доскорошния политикоикономически модел хора или най-обикновени главорези, които напоследък най-много безпокояха редовните полицейски части в Германия.

Но този случай трябваше да е политически. Фюрхтнер и Дортмунд бяха — били са, поправи се Бил — истински, убедени комунисти през целия си живот. Бяха отрасли в бившата Западна Германия в семейства от средната класа, също като цяло едно поколение терористи, жадуващи през целия си активен живот за някакво социалистическо усъвършенстване на обществото или за някаква подобна илюзия. Поради което бяха нападнали дома на един преуспяващ капиталист, за да търсят... какво?

Тоуни вдигна получените от Виена факсове. Хер Остерман беше съобщил на полицията, че те искали неговите „специални вътрешни кодове“ към международната система за търговия. Дали съществуваха такива неща? Вероятно не, прецени Тоуни — но защо да не се увери? Той вдигна телефона и набра номера на един свой стар приятел. Мартин Купър, бивша „Шестица“, който сега работеше в отвратителната сграда на „Лойд“ във финансовия квартал на Лондон.

— Купър на телефона — обади се мъжки глас.

— Мартин, тук е Бил Тоуни. Как се чувстваш в тази дъждовна утрин?

— Много добре, Бил, а ти... ти с какво се занимаваш сега?

— Все още получавам шилингите си от нейно величество. Нова длъжност, много шшт-шшт, опасявам се.

— С какво мога да ти помогна?

— Въпросът ми е всъщност много глупав. Има ли някакви вътрешни кодове в международната система за търговия? Специални

кодове, нещо такова?

— Адски би ми се искало да имаше, Бил. Щеше доста да ни улесни работата — отговори му бившият резидент за Мексико Сити и в още няколко по-незначителни места на британската разузнавателна служба. — Какво точно имаш предвид?

— Не съм сигурен, но темата току-що изникна.

— Е, хората на това равнище наистина поддържат лични връзки и си продават информация, но доколкото схващам, имаш предвид нещо много по-структурирано, някаква вътрешна мрежа на борсовите пазари или нещо от този род?

— Да, горе-долу.

— Ако е така, то всички те са го запазили в тайна от мен и хората ми. Международен заговор? — Купър изсумтя. — При това тази сбирщина е твърде бърлива, нали се сещаш. Всеки се вре в работата на другите.

— Значи, според теб няма такова нещо?

— Не и доколкото знам, Бил. Това е нещо, в което вярват лаиците, разбира се, но всъщност не съществува, освен ако това не е същата сган, която уби Джон Кенеди — добави Купър.

— И аз така мислех, Мартин, но трябваше да го отметна. Благодаря ти, приятелю.

— Бил, имаш ли някаква представа кой може да е нападнал онова момче, Остерман, във Виена?

— Не. Ти познаваш ли го?

— Шефът ми го познава. Срещал съм се веднъж с него. Изглежда свестен тип. И е доста умен, между другото.

— Всъщност това, което знам, е което показаха по телевизията тази сутрин. — Беше пълна лъжа и Мартин така или иначе щеше да го разбере, Тоуни беше сигурен в това.

— Е, които и да бяха момчетата, дето го отърваха, свалям им шапка. На мен лично ми мирише на СВС.

— Нима? Какво пък, това не би било изненадващо, нали?

— Всъщност не. Радвам се, че се чухме, Бил. Какво ще кажеш да вечеряме някой път?

— С удоволствие. Ще ти се обадя следващия път, когато дойда в Лондон.

— Чудесно. Жив и здрав.

Тоуни остави слушалката. Изглежда, Мартин беше стъпил на краката си, след като остави външното разузнаване, което беше намалило числения си състав след края на Студената война. Какво пък, това трябваше да се очаква. „От нещата, в които вярват лаиците“ — помисли си Тоуни. Да, това съвпаднаше. Фюрхтнер и Дортмунд бяха комунисти и като такива не биха могли нито да се доверят, нито да повярват в принципите на свободния пазар. В тяхната вселена хората можеха да забогатяват само ако мамят, експлоатират и заговорничат с други хора от същото тесто. А какво означаваше това?...

Защо бяха нападнали дома на Ервин Остерман? Не можеш да обереш човек като него. Той не си държеше парите в брой или в златни кюлчета. Това бяха електронни, теоретични пари, които съществуваха единствено в паметта на компютрите и пътуваха по жицата, а такива пари трудно могат да се ограбят, нали?

Не, това, което притежаваше човек като Остерман, беше информацията, най-големият източник на власт. Бяха ли готови Фюрхтнер и Дортмунд да убиват заради това? Така изглеждаше. Но дали двамата мъртви вече терористи бяха от породата хора, които можеха да се възползват от подобна информация? Не, едва ли, защото ако бяха, щяха да знаят, че това, което търсят, просто не съществува.

„Някой ги е наел“ — помисли си Тоуни. Някой ги беше изпратил на тази акция. Но кой?

И е каква цел? Което беше дори по-добър въпрос. Въпрос, от чието разрешаване той може би щеше да научи отговора и на първия.

„Да се върнем назад — каза си той. — Ако някой ги е наел за тази работа, кой би могъл да е той? Очевидно някой, свързан със старата терористична мрежа, някой, който е знаел къде да ги намери и когото те са познавали и са могли да му се доверят до достатъчна степен, за да рискуват живота си.“ Но Фюрхтнер и Дортмунд в идеологическо отношение бяха чисти комунисти. И познатите им трябваше да са от същата порода, а те със сигурност не биха се доверили и не биха получили заповеди от лице с друга политическа окраска. Как иначе би могла тази въображаема личност да знае къде и как да се свърже с тях, да разчита, че ще му повярват, и да ги прати на смъртоносна акция в преследване на нещо, което в действителност не съществува?...

Някой техен началник? Някой, изповядващ същата система на политически убеждения, който е могъл да им заповяда или поне да ги мотивира да извършат нещо опасно?

Трябваше му повече информация и той щеше да се възползва от връзките си, за да получи всички късчета от австрийско-германското разследване. За начало позвъни до Уайтхол, за да се увери, че са му осигурили пълни заложници.

— Динг, твоят план за обезвреждане не ми хареса — заяви Кларк в заседателната зала.

— На мен също, мистър К, но без хеликоптер нямах голям избор — отвърна Чавес самоуверено. — Но не това всъщност ме плаши.

— А кое? — попита Джон.

— Нунън повдигна този въпрос. Всеки път, когато се озовем на някое място, наоколо има хора — публика, репортери, телевизионни екипи и така нататък. Какво би станало, ако някой от тях има клетъчен телефон и се обади на лошите вътре, и им каже какво става? Съвсем просто, нали? Преебават ни, заедно с някои от заложниците.

— Би трябвало да се справим с това — каза Тим Нунън. — Става дума за начина, по който действа клетъчният телефон. Той излъчва сигнал, за да съобщи на локалната клетка, че е включен, за да могат компютърните системи да препратят входящия сигнал към него. Окей, ние можем да осигурим средство за засичането на този сигнал и може би да блокираме пътя на сигнала... може би дори да клонираме телефона на противника, да прихванем входящ сигнал и да напъхаме в торбата всичките гадни копелета. Но ми трябва този софтуер, и то веднага.

— Дейвид? — Кларк се обърна към Давид Пелед, техния израелски технически гений.

— Може да стане. Предполагам, че технологията вече съществува в АНС или някъде другаде.

— А в Израел? — натърти Нунън.

— Ами... да, имаме такива неща.

— Получи ги — разпореди се Кларк. — Да се обадя ли лично на Ави?

— Това би помогнало.

— Трябва ми името и спецификациите на оборудването. Трудно ли ще е да обучим операторите?

— Не много — отстъпи Давид. — Тим ще се оправи без проблеми.

„Благодаря за гласуваното доверие“ — помисли си специален агент Нунън.

— Да се върнем на обезвреждането — каза Кларк. — Динг, какъв беше ходът на разсъжденията ти?

Чавес се наведе напред. За него това не беше просто самозащита — защитаваше екипа си.

— Преди всичко, не исках да загубя някой от заложниците, Джон. Докторът каза, че трябва да възприемаме ония двамата сериозно, и пред нас стоеше твърдо определен краен срок. Задачата, както аз я разбирам, беше да не допуснем загуба на заложник. Така че когато те дадох ясно да се разбере, че искат хеликоптера за транспорт, трябваше просто да им го осигурим, с една малка внедрена екстра. Дитер и Хомър свършиха работата си съвършено. Също така Еди и останалите стрелци. Опасната част беше в подхождането на Луи и Джордж до замъка, за да могат да поемат и ликвидират последните групи. Те изпълниха задачата си превъзходно. Това беше най-опасната част от операцията. Вкарахме ги в светлинен кладенец и камуфлажният материал подежда. Ако противникът разполагаше с ПНВ, това щеше да ни създаде проблем, но допълнителната разсейка на светлина откъм дърветата — имам предвид от прожекторите, които осигуриха ченгетата — щеше да им попречи. ПНВ блестят много, ако хвърлиш светлина на пътя им. Беше си чист риск — призна Динг, — но риск, който изглеждаше за предпочитане, отколкото да претрепят някой заложник пред очите ни, докато се свиваме на сборния пункт. Това е, мистър К, и аз бях командващият операцията на терена. Аз командвах. — Не добави, че беше успял.

— Разбирам. Е, добра стрелба от всички, а Лоасел и Томлинсън се справиха много добре, подхождайки незабелязани — заяви Алистър Стенли. — При все това...

— При все това имаме нужда от хеликоптери за случаи като този. Как по дяволите, сме пропуснали тази необходимост? — настоя Чавес.

— Грешката е моя, Доминго — призна Кларк. — Още днес ще се обадя по този въпрос.

— Просто за да сме сигурни бе, човек! — Динг се изпъна в стола си. — Бойците ми се справиха. Много заплетено беше, но се

оправихме. Другия път ще е по-добре, ако нещата тръгнат малко по-гладко. — Той въздъхна. — Но когато докторът ми каже, че противникът наистина ще пречука някой, това ми говори, че трябва незабавно да предприема действия, нали така?

— В зависимост от ситуацията, да — отговори на въпроса Стенли.

— Ал, какво означава това? — попита рязко Чавес. — Трябват ни по-добре формулирани принципни положения за операциите. Искам да се каже изрично. Кога мога да позволя някой заложник да бъде убит? Дали полът или възрастта на заложника влизат в уравнението? Какво да правим, ако някой завземе детска градина или родилно отделение? Не можете да очаквате от нас да изключваме подобни човешки фактори. Добре де, разбирам, че не можете да предвидите всяка възможност и че като командващи Питър и аз трябва да вземем решение, но моята позиция е да предотвратя смъртта на някой заложник, ако мога да го направя. Щом това означава да поема рискове... какво пък, това е вероятност, съизмерена със сигурност, нали? В случай като този човек просто поема риска, не съм ли прав?

— Доктор Белоу — попита Кларк — В каква степен бяхте уверен в преценката си за намеренията на терористите?

— В голяма. Те бяха с опит. Бяха обмислили добре акцията си и според мен съвсем сериозно възнамеряваха да убият заложник или заложници, за да ни покажат, че са готови на всичко — отговори психиатърът.

— Тогава или сега?

— И двете — уверено отвърна Белоу. — Това бяха двама политически социопати. За този вид личности човешкият живот не означава нищо. Само чипове за покер, които хвърлят на масата.

— Но какво щеше да стане, ако бяха забелязали подхождането на Лоасел и Томлинсън?

— Вероятно щяха да убият един заложник и това щеше да замрази ситуацията за няколко минути.

— А моят поддържащ план беше да атакуваме къщата откъм източната страна и да си пробием път със стрелба колкото се може по-бързо — продължи Чавес. — По-добрият начин е да извършим верижен десант от хеликоптери и да ударим обекта като канзаско

торнадо. Това също е опасно — подчерта той, — но хората, с които си имаме работа, не са най-разумните хора на света, нали?

Старшите членове на екипа не обичаха този род дискусии, защото той им напомняше, че колкото и да са добри бойците на ДЪГА, те все пак не са нито богове, нито супермени. До този момент бяха имали два инцидента и при двата не бе дадена цивилна жертва. Това водеше до известно самодоволство от страна на командването, усилено още повече от факта, че Екип 2 беше извършил съвършено като картинка обезвреждане при неблагоприятни тактически обстоятелства. Тренираха хората си да бъдат супермени, съвършени физически, свръхтренирани в използването на огнестрелни оръжия и експлозиви, и най-вече — духовно подготвени за светкавично унищожение на човешки живот.

Членовете на Екип 2, насядали около масата, гледаха Кларк спокойно и обсъждаха всичко със забележително самообладание, защото снощи бяха разбрали, че планът е уязвим и опасен, но въпреки това го бяха реализирали и бяха обяснимо горди, че са успели в най-трудното и са спасили живота на заложниците. Но Кларк поставяше на изпитание качествата на командира на техния екип и това не им харесваше. За бившите членове на СВС сред тях отговорът беше прост — съдържаше се в мотото на бившия им полк: „На когото му стиска, печели“. На тях им беше стискало и те бяха спечелили. Може би единственият недоволен член на екипа беше първи сержант Хулио Вега. Озо носеше картечницата, на която тепърва предстоеше да влезе в играта. Дългобойните снайперисти, както разбираше Вега, се чувстваха напълно доволни от себе си, както и момчетата с лекото въоръжение. Той беше там, само на няколко метра от Вебер, готов да осигури огнево прикритие, ако някой от лошите беше извадил късмет и успееше да избяга, откривайки огън. Щеше да го разреже на две със своята М-60. И какво излезе? Че не може да вземе участие в играта.

— И до какво ни води всичко това? — попита Чавес. — Какви са нашите оперативни насоки в случай, че има вероятност някой заложник да бъде убит?

— Задачата си остава да се спасят заложниците, когато това е осъществимо — отговори Кларк.

— И водачът на екипа на място решава кое е осъществимо и кое не?

— Точно така — потвърди ДЪГА Шест.

— Значи се върнахме там, откъдето започнахме, Джон — изтъкна Динг. — Тоест Питър и аз поемаме цялата отговорност и цялата критика, ако някой друг не хареса това, което сме направили. — Той замълча за миг. — Аз разбирам отговорността, произтичаща от това да си командир на терена, но щеше да е добре, ако имаше нещо по-твърдо, на което да се опрем, нали разбирате? Грешки ще се случват, рано или късно. Може да не ни харесва, но го знаем. Така или иначе, казвам ви го тук и сега: Джон, аз виждам нашата цел в това да запазим живота на невинните и ще остана на тази позиция.

— Съгласен съм с Чавес — каза Питър Ковингтън. — Това трябва да бъде нашата основна позиция.

— Никога не съм казвал, че не е — заяви Кларк, на когото изведнъж взе да му става тягостно.

Проблемът беше, че лесно можеше да възникнат ситуации, в които да не е възможно да се спаси живот — но обучението за такава ситуация се намираше някъде между много трудното и почти адски невъзможното, защото всички терористични инциденти, с които щеше да им се налага да се справят, щяха да са толкова различни, колкото и самите терористи и местата, които щяха да избират. Поради което той беше длъжен да се доверява на Чавес и Ковингтън и можеше да съставя учебни сценарии, които да ги принуждават да мислят и действат, с надеждата, че практиката ще им помогне при бойни условия. „Беше много по-лесно като полеви офицер в ЦРУ“ — помисли си Кларк. Там той винаги беше имал инициативата, почти винаги беше избирал времето и мястото на действие в своя полза. ДЪГА обаче трябваше винаги да бъде реактивна, да реагира на инициативата на други. Този прост факт беше причината да тренира хората си толкова упорито, за да може опитът им да компенсира това неравенство. И в два поредни случая това беше подействало. Но щеше ли да продължи да работи?

Така че, като начало, реши Джон, отсега нататък по един или повече от старшите членове на ДЪГА щеше винаги да придружава екипите на място, за да им осигури поддръжка — някой, на когото водачите на екипи да могат да се опрат. Разбира се, на тях нямаше да им хареса наставничеството зад гърба им, но това не можеше да се

избегне. С тази мисъл той разпусна оперативката, извика Ал Стенли в кабинета си и му представи идеята си.

— Съгласен съм, Джон. Но кои са старшите, които можем да изпращаме?

— Ти и аз като начало.

— Звучи логично... особено при физическата и стрелкова подготовка, на която бездруго се подлагаме. Доминго и Питър обаче не са много съгласни.

— И двамата знаят как да изпълняват заповеди... и ще търсят съветите ни, когато се налага. Всеки го прави. Аз със сигурност го правех, когато имах възможност. — Което изобщо не се беше случвало често, макар Джон да си спомняше, че твърде често му се беше искало да има такава възможност.

— Съгласен съм с предложението ти, Джон — повтори Стенли.
— Да го впишем ли към докладните?

— Още днес — кимна Кларк.

9. ПРИМАМКИ

— Мога да го направя, Джон — каза директорът на ЦРУ. — Макар че това означава разговор с Пентагона.

— Още днес, ако е възможно, Ед. Това наистина ни трябва. Пропускът е мой, че не се сетих по-рано. Сериозен пропуск — добави мрачно Кларк.

— Случва се — отбеляза Фоли. — Добре, остави ме сега да завъртя няколко телефона и ще ти се обадя.

Той прекъсна връзката и размисли няколко секунди, после намери номера на ГИКС-ЗМИЯТА, както наричаха на смях поста. Главнокомандващият Командата за специални операции във военновъздушната база Макдил край Тампа, Флорида, беше шефът на всички „ядачи на змии“, хората от специални операции, от чийто състав ДЪГА беше подбрала своя американски персонал. Генерал Сам Уилсън беше човекът, който заемаше стола зад това бюро, без да се чувства особено удобно. Кариерата си беше започнал като доброволец, пожелал обучение във въздушните части или като рейнджър, после се беше преместил в Специалните сили, които беше напуснал, за да получи колежанската си степен по история в Държавния университет в Северна Каролина, после се беше върнал в армията като лейтенант втори ранг и стремглаво се беше изкачил по стълбата. На петдесет и три години, младолик, сега той носеше на раменете си четири блестящи звезди и командваше една обединена многофункционална команда, включваща представители на всички родове войски, всички от които знаеха да изпекат змия на открит огън.

— Здравсти, Ед — каза генералът по защитената телефонна линия. — Какво става в Лангли? — Специалните сили поддържаха близки връзки с ЦРУ и често му осигуряваха разузнавателни данни или мускули за провеждането на някоя по-трудна операция.

— Имам една молба от ДЪГА — каза директорът на ЦРУ.

— Пак ли? Те вече ми опоскаха частите, нали знаеш?

— Но ги използват добре. Онова обезвреждане в Австрия вчера беше тяхна работа.

— Изглеждаше добре на телевизията — призна Сам Уилсън. — Ще получа ли допълнителна информация? — Което означаваше информация кои са били лошите.

— Целия пакет, след като го завършат, Сам — обеща Фоли.

— Окей, от какво има нужда момчето ти?

— От авиатори. Пилоти и хеликоптери.

— Знаеш ли колко време е нужно да се обучат тези хора, Ед? Господи, това е адски скъпо.

— Зная, Сам — увери го гласът от Лангли. — Британците също ще бутнат нещо. Познаваш Кларк. Той не би го искал, ако нямаше нужда.

Да, Уилсън познаваше Джон Кларк — веднъж той беше спасил една провалена операция и заедно с това група войници, а после и няколко президенти. Бивш флотски СЕАЛ, казваха от Управлението за него, със солидна колекция медали и доста постижения зад гърба си. А тази група ДЪГА имаше вече две успешни операции в актива си.

— Добре, Ед, колко?

— Един истински добър, засега.

Тъкмо това „засега“ най-много притесняваше Уилсън. Но...

— Добре, ще ти се обадя по-късно.

— Благодаря ти, Сам. — Едно от хубавите неща при Уилсън, знаеше Фоли, бе, че не се ебаваше със сроковете. Кажеше ли „по-късно“, това означаваше още днес.

Честър нямаше да издържи дори толкова, колкото беше очаквал Килгор. Функциите на черния му дроб спираха по-бързо от всичко, което бе виждал — или чел в медицинската литература. Кожата му беше прежълтяла като блед лимон и отпусната. Дишането му също беше затруднено, отчасти заради голямата доза морфин, за да го държи в безсъзнание или поне вцепенен. Както Килгор, така и Барбара Арчър бяха поискали да го третират с възможно най-агресивни медикаменти, за да разберат дали някакво лечение може да подейства срещу „Шива“, но голите факти бяха, че състоянието на Честър беше толкова

сериозно, че никакъв режим на лечение не можеше да се справи с него. И с „Шива“.

— Два дни — заяви Килгор. — Може би и по-малко.

— Опасявам се, че си прав — съгласи се доктор Арчър. Тя разполагаше с всякакви идеи за справяне със случая: от конвенционални — и почти със сигурност безполезни — антибиотици до Интерлевкен-2, който според някои можеше да има клинично приложение в случаи като този. Разбира се, на съвременната медицина тепърва предстоеше да изнамери средство за борба с всички вирусни заболявания, но някои мислеха, че подпирането на телесната имунна система от една страна може да има ефект за подпомагането ѝ в друга, а напоследък на пазара излизаха много нови, мощни синтетични антибиотици. Рано или късно някой щеше да изобрети вълшебното куршумче срещу всички вирусни заболявания. Но засега все още не. — Калий? — попита тя, след като прецени изгледите за пациента и нищожната стойност на опитите им да го лекуват повече. Килгор сви рамене в знак на съгласие.

— Можеш да му направиш, ако искаш. — Килгор махна с ръка към шкафа с медикаментите в ъгъла.

Доктор Арчър извади една спринцовка от хартиено-пластмасовата опаковка, после вкара иглата в стъклена колба с разтвор от калий и вода и напълни спринцовката. Би инжекцията предпазливо — не искаше да докосва пациента повече от необходимото, макар да бе и с ръкавици. Дишането на Честър под пластмасовата кислородна маска за момент се поколеба, после се възобнови, отново се поколеба, после стана разкъсано и неправилно — шест... осем вдишвания. После дишането спря. Гръдният кош хлътна и повече не се повдигна. Очите на Честър бяха полуотворени, като на човек в полусън или в шок, нефокусирани. После се затвориха окончателно. Доктор Арчър взе стетоскопа си и го постави върху гръдния кош на алкохолика. Не последва никакъв звук. Арчър се изправи и прибра стетоскопа си.

„Сбогом, Честър“ — помисли си Килгор.

— Някакви симптоми при другите? — каза тя равнодушно.

— Все още не. Пробите за антитела обаче са положителни — отвърна Килгор. — Предполагам, че ще мине още около седмица, преди да видим явни симптоми.

— Трябва ни група здрави опитни обекти — каза Барбара Арчър.
— Тези хора са твърде... твърде болнави за „Шива“.

— Това означава известни рискове.

— Знам — увери го Арчър. — А ти знаеш, че имаме нужда от по-добри опитни обекти.

— Да, но рисковете са сериозни — отбеляза Килгор.

— Знам и това — отвърна Арчър.

— Окей, Барб, задействай го нагоре по линията. Аз няма да възразя. Би ли се погрижила за Честър? Трябва да изтичам при Стив.

— Добре. — Тя пристъпи до стената, вдигна телефона и набра три цифри на клавиатурата, за да извика санитарите.

Килгор отиде в зоната за преобличане. Първо се спря в камерата за обеззаразяване, натисна големия квадратен червен бутон и изчака, докато машината го напръска отвсякъде с разтвор на антисептици, за които беше известно, че са абсолютно смъртоносни за вируса „Шива“.

После влезе в самата стая за преобличане, където свали синия пластмасов костюм, хвърли го в контейнера за по-нататъшно и по-щателно обеззаразяване — не че действително се налагаше, но това караше хората от лабораторията да се чувстват по-добре — след което се преоблече в зелено хирургическо облекло и на излизане наметна и бяла престилка. Следващата му спирка беше лабораторията на Стив Берг. Нито той, нито Барб Арчър все още го бяха изричали на глас, но всеки щеше да се чувства по-добре, ако вече разполагаха с действаща ваксина за „Шива“.

— Здравсти, Джон — каза Берг на колегата си.

— Добро утро, Стив — отвърна Килгор. — Как върви с ваксините?

— Ами, в момента работим с „А“ и с „Б“. — Берг посочи маймунските клетки зад стъклената стена. — Групата „А“ са със зелените лепенки. „Б“ са със сини, а контролната група са с червени.

Килгор погледна. Бяха по двадесет във всяка група, общо шестдесет. Симпатични малки дяволчета.

— Лошо — отбеляза той.

— И на мен не ми харесва, но няма начин, приятелю. — И двамата бяха противници на палтата от естествена кожа.

— Кога очакваш резултати?

— Пет до седем дни за група „А“. Десет до четиринадесет за контролната група, а колкото за група „Б“... е, на тях разчитаме, разбира се. Как вървят нещата откъм твоята страна?

— Загубихме един днес.

— Толкова бързо? — попита Берг обезпокоено.

— Първо на първо, черният му дроб беше отписан. Това е нещо, което не бяхме преценили добре. Навън ще има хора с необикновено висока степен на уязвимост към малкото ни приятелче.

— Те може да се окажат канарчета — каза Берг. Имаше предвид канарчетата, използвани в мините, за да предупреждават за отровен газ във въздуха. — А ние се научихме как да се справяме с това преди две години, помниш ли?

— Знам. — Всъщност цялата им идея беше дошла точно от това. — Каква е разликата във времето между хората и нашите космати приятели?

— Ами тях не съм ги пръскал с аерозол, нали помниш. Това е тест за ваксина, не за инфекция.

— Мисля, че трябва да направиш и аерозолен контролен тест. Чувам, че си усъвършенствал метода за опаковане.

— Маги иска да го направя. Добре. Маймуни имаме достатъчно. Мога да го подготвя до два дни — пълен тест за предполагаемата система на доставяне.

— Със или без ваксини?

— Мога да го направя — кимна Берг. „Трябваше вече да си го подготвил, идиот“ — помисли си Килгор, но не го каза. Берг беше умен, но не виждаше много извън окуляра на микроскопите си. Какво пък, никой не беше свършен. — Гледам да не прекалявам с избиването на живи същества, Джон.

— Разбирам, Стив, но срещу всяко, което ще убием, докато изпробваме „Шива“, ще спасим стотици хиляди сред дивата природа, забрави ли? А и ти се грижиш добре за тях — добави той. Опитните животни живееха идиличен живот, в удобни клетки, дори в огромни комунални зони, храната беше в изобилие, а водата чиста. Маймуните разполагаха с достатъчно пространство, с дървета, по които да се катерят, температурата на въздуха бе като в родната им Африка и нямаше никакви хищници, които да ги заплашват. Също като затворниците — човешки същества, държаните тук получаваха обилна

и вкусна храна. Но на хората като Стив Берг това не им харесваше, колкото и да беше важно и незаменимо за крайната цел. Килгор се зачуди дали колегата му нощем сънува миличките малки кафявооки същества. Разбира се, по отношение на Честър Берг изобщо не беше такъв... освен че той можеше да представлява канарче, разбира се. Това наистина можеше да провали всичко, но нали тъкмо по тази причина Берг разработваше ваксината „А“.

— И все пак ми е кофти — въздъхна Берг.

— Да беше на мое място — изхъмка Килгор.

— Да де ~ отвърна разсеяно Стив Берг.

Нощният полет, тръгнал от международното летище „Рали-Дърам“ в Северна Каролина, на един час път с кола от Форт Браг, кацна сред проливен дъжд и започна един процес на пристройване до терминала, почти толкова дълъг, колкото самия полет, или поне така им се струваше на повечето пътници, докато най-сетне не спря пред портала на „Ю Ес Еърлейнз“ на Терминал 3 в Хийтроу.

Чавес и Кларк бяха дошли да го посрещнат. Бяха облечени в цивилни дрехи, а Доминго държеше табела с написано на нея МАЛОЙ. Познаха го веднага — беше с униформа със златни крилца и четири и половина реда лентички на гърдите. Синьо-сивите му очи забелязаха табелата и той се приближи до тях, наполовина носейки, наполовина влачейки голямата си брезентова торба.

— Радвам се, че имам посрещани — отбеляза подполковник Даниел Малой. — Кои сте вие, момчета?

— Джон Кларк.

— Доминго Чавес. — Ръкуваха се. — Друг багаж? — попита Динг.

— Това е всичко, което можах да опаковам. Тръгваме ли?

— Да ви помогна? — попита го Чавес, въпреки че Малой беше с почти педя по-висок и двадесет килограма по-тежък от него.

— Ще се оправя — увери го Малой. — Къде отиваме?

— Чака ни хеликоптер. Колата е насам. — Кларк ги поведе през една странична врата, а после надолу по стълбата, отвеждаща до чакащата ги кола. Шофьорът взе багажа на Малой и го намести в

багажника за по-малко от единия километър до очакващия ги британски военен хеликоптер „Пума“.

Малой се огледа. Денят бе не добър за полет, таванът бе около 450 метра, а дъждът се усилваше, но той не беше от летците, на които им се свива стомахът от страх. Той изгледа с любопитство как екипажът извърши професионално стартовата процедура, изчитайки отпечатания проверочен списък, също както би го направил и той самият. Докато роторът набираше обороти, поискаха по радиото разрешение за издигане. Това отне няколко минути, защото на летище „Хийтроу“ беше оживено — многобройни международни полети пристигаха да докарат хора от бизнеса, за да започнат работния си ден. Най-сетне „Пума“-та се отлепи от земята, набра височина и се отправи натам, накъдето, по дяволите, го водеха. Малой включи интеркома си и попита:

— Е, някой ще им каже ли за какво, по дяволите, става дума?

— Какво ви казаха?

— Да си взема достатъчно бельо за една седмица — отвърна Малой и очите му се присвиха.

— На няколко мили от базата има нелош магазин.

— Херефорд?

— Добро предположение — отвърна Чавес. — Били ли сте там?

— Много пъти. Познавам кръстовището долу от предишни полети. Та каква е историята?

— Вероятно ще работите при нас — каза му Кларк.

— И кои сте вие, сър?

— Наричат ни ДЪГА и не съществуваме.

— Виена? — каза Малой. Начинът, по който двамата му посрещачи примигнаха, беше достатъчен отговор. — Беше малко прекалено ловко за ченгета. Какъв е съставът на екипа?

— НАТО, главно американци и британци, но има и други, плюс Израел — отговори му Джон.

— И го правите без перки?

— Добре де, по дяволите, издънката е моя — отбеляза Кларк. — В тези командни работи съм нов. Водя се с две звезди, а Динг се води майор.

— От Трета група за Специални операции, нали? Познавам един, който работеше с вас.

— Кой?

— Преди шест години се уволни като полковник. Воорт Холандеца.

— Воорт Холандеца! По дяволите, не бях чувал името му сто години! — възкликна Кларк. — Веднъж ме улучиха с него.

— Теб и цял куп други. Голям пилот, но малко му изневеряваше късметът.

— А как е вашият късмет? — попита Чавес.

— Чудесен, синко, чудесен. И можеш да ми викаш Мечо. Минаваме на „ти“.

Отиваше му. Беше на ръст колкото Кларк, метър и осемдесет и три, едър, като че ли вдигаше щанги за удоволствие, а след това поемаше полагащото му се количество бира. Чавес си помисли за своя приятел Хулио Вега. друг любител на тежестите. Кларк разчете лентичките на медалите. Имаше един за отлична стрелба, но липсваха лентички от Виетнам. Е, Малой бе твърде млад за това. което само по себе си му напомни колко стар е самият той. Забеляза също така, че Малой е приблизително в подходящата възраст за подполковник, макар че други като него с толкова отличия щяха да са го постигнали и помлади. Един от проблемите със специалните операции беше в това, че често отклоняваха човек от най-добрия път към кариерата. Често се налагаше да се прояви специално внимание, за да се осигури на такива хора повишението, което заслужаваха — нещо, което не беше проблем за сержантския състав, но се оказваше голям за офицерските чинове.

— Започнах е издирване и спасяване, после ме прехвърлиха при морските пехотинци, нали знаете — пусни ги, прибери ги. Трябва да имаш усет. Мисля, че го имам.

— Кой машини познаваш?

— Н-60 „Хюз“, разбира се, и Н-53. Бас държа, че нямате от тях, нали?

— Боя се, че не — каза Чавес разочаровано.

— ВС 24-ти Специална оперативна ескадрила и ВС полк „Мидънхол“ имат от МН-60НК и МН-53. Навит съм да ви подкарам и на двата, ако заемете някой от тях. Те са част от 1-во крило на Специални операции и са базирани тук и в Германия, както проверих последния път.

— Сериозно? — попита Кларк.

— Сериозно, господин генерал. Познавам командира на крилото, Станислав Дубровник. Страхотен е! Винаги се притичва на помощ.

— Ще го имам предвид. На какво друго знаеш да летиш?

— На „Найт Сталкер“-ите, разбира се, но тук няма такива доколкото знам. — В този момент „Пума“-та направи кръг и замига, подготвяйки се да кацне в Херефорд. Малой проследи работата на пилота с лоста и реши, че е компетентен, поне в праволинеен и равномерен полет. — Технически не съм много запознат с МН-47 „Чинук“ — официално ни разрешават да се запознаваме с по три модела — технически не би трябвало да познавам добре и „Хюз“, но все едно че съм роден в някое шибано Хюи, ако разбирате какво искам да кажа, генерале. А мога да се справя и с МН-47, ако се наложи.

— Викай ми Джон, господин Мечо — каза Кларк с усмивка. Видеше ли професионалист, веднага го познаваше.

— А аз съм Динг — каза Чавес. — Преди време бях в 11-и Браво, но после минах в управлението. Той е виновен — и посочи Джон. — Бачкаме заедно от доста време.

— Малко съм изненадан, че не съм ви срещал, момчета. Доставял съм по някой и друг призрак тук-там от време на време, ако ме разбирате.

— Носиш ли си пакета? — попита Кларк. Имаше предвид личното му досие.

Малой потупа брезентовата си торба.

— Че как! Прекалено ме хвалят, ако питате мен.

Хеликоптерът кацна и командирът на екипажа скочи навън да дръпне плъзгащите се врати. Малой грабна торбата си, слезе и отиде до джипа, паркиран до самата площадка. Шофьорът, ефрейтор, взе багажа му и го метна отзад. „Британско гостоприемство — помисли си Малой, — не са се променили много.“ Седна на задната седалка. Дъждът се засилваше. „Английско време — помисли си подполковникът. — И то не се е променило.“ Гадно място за каране на хеликоптери, но не толкова лошо, ако наистина държиш да се приближиш, без да те забележат. Джипът ги откара до една сграда, която приличаше по-скоро на щаб, отколкото на къща за гости. Които и да бяха домакините му, явно бързаха.

— Хубав кабинет, Джон — каза той, оглеждайки интериора. — Все едно че си истински генерал.

— Аз съм шефът — каза Кларк — и това е достатъчно. Заповядай, седни. Кафе?

— Винаги — потвърди Малой и миг след това получи чаша. — Благодаря.

— Колко часа имаш? — попита Кларк.

— Всичко? Шест хиляди седемстотин четиридесет и два, с последните, които добавих. Три хиляди и сто от тях специални операции. И... хм... около петстотин бойно време.

— Толкова много?

— Гренада, Ливан, Сомалия и още някои други места... и в Персийския залив. Голяма патаклама. Една от акциите беше доста възбуждаща — призна Малой, — но имах малко помощ над мен и това произглади нещата. Нали знаеш, работата става скучна, ако я вършиш съвсем по правилата.

— Ще трябва да те черпя една халба, Мечо — заяви Кларк. — Винаги съм уважавал истинските американци.

— Бира на аванта не пия. Британчетата в екипа ти от СВС ли са?

— Главно. Работил ли си с тях?

— Упражнения, тук и в Браг. Бойците им са окей, в разузнавателните сили не отстъпват на моите момци в Браг. — Това трябваше да прозвучи като щедра похвала, знаеше Кларк, макар че местните британци можеха да се понамусят, че изобщо ги сравняват с някой друг. — Все едно, предполагам, че ти трябва момче за доставки, прав ли съм?

— Нещо такова. Динг, хайде да прекараме Мечо през последната полева операция.

— Прието, мистър К.

Чавес разгъна голямата снимка на замъка на Остерман върху заседателната маса и започна изложението си. Стенли и Ковингтън също влязоха да се включат в заседанието.

— Мдаа — каза Малой, след като обяснението приключи. — Наистина ви е трябвал някой като мен за тази работа, момчета. — Замълча. — Най-доброто е било спускане с дълго въже на тримачетирима от вашите на място... точно някъде... ето тук. — Той почука с пръст върху снимката. — Хубав, плосък покрив, щеше да е лесно.

— И аз така мислех. Не е толкова лесно като верижен десант със стълба, но е по-сигурно — съгласи се Чавес.

— Лесно е, стига да знаеш какво правиш. Вие, момчета, ще трябва да се научите да се приземявате меко, разбира се. но е хубаво да имаш трима-четирима души в замъка, когато ти потрябват. От това колко добре е минало ликвидирането, разбирам, че вашите хора знаят как да стрелят и прочие.

— Доста добре — обади се Ковингтън.

Докато Чавес представяше успешната си мисия, Кларк прелистваше набързо личното досие на Малой. Женен за родената във Франция Хъчинс Малой, две дъщери, на десет и на осем години. Жена му беше волнонаемна медицинска сестра във Флотата. Е, това можеше да се уреди лесно. Санди щеше да я вземе в болницата си. Подполковник Дан Малой, Военноморски корпус, САЩ, очевидно беше семеен тип.

От своя страна, Малой се почувства заинтригуван. Които и да бяха тези хора, имаха сериозна тяга. Заповедта да полети за Англия беше дошла лично от кабинета на ГИКС-ЗМИЯТА, Сам Уилсън, а хората, с които се беше запознал до този момент, изглеждаха съвсем сериозни. Дребният, Чавес, беше компетентен малък пич, ако се съдеше по начина, по който го беше превел през виенската задача, а според огледа на аероснимката екипът му също, изглежда, беше доста добър, особено двамата, които се бяха промъкнали до задната страна на замъка, за да поемат последната пасмина гадни копелета изотзад. Невидимостта е адски готин номер, ако успееш да го отиграеш, но се превръща в шибан погром, ако се издъниш. Добрите новини бяха, че лошите хич ги нямаше в тактическо отношение. Не бяха тренирани като неговите морски пехотинци. Този недостатък почти зачеркваше проклетията им • но не съвсем. Като повечето военни, Малой презираше терористите като някаква подчовешка категория животни, които заслужават само жестока и незабавна смърт.

След това Чавес го заведе в сградата на екипа, където Малой се среща с бойците му, здрависа се с всички и оцени това, което видя. Сериозни бяха, както и хората от Екип 1 на Ковингтън в съседната сграда. На някои просто им личи, е тази отпусната съсредоточеност, позволяваща им да оценят всеки, когото срещат, и веднага да решат дали представлява заплаха. Не че обичаха да убиват и осакатяват, това просто беше професията им и се отразяваше върху начина, по който гледаха на околния свят. Малой те прецениха като потенциален

приятел, човек, заслужаващ тяхното доверие и уважение, и това стопли душата на флотския авиатор. Той щеше да е човекът, на когото трябваше да се доверят, че ще ги закара там, където трябва да се озоват, бързо, незабелязано и безопасно — и след това да ги измъкне по същия начин. Останалата част от обиколката из учебната база беше ала-бала за човек, който е вътре в бранша. Обичайните постройки, симулациите на самолетни интериори, три истински пътнически ж.п. вагона и разни други неща, които те тренираха да щурмуват; стрелбището (той сам трябваше да си поиграе с мишените, за да докаже, че е достатъчно добър, за да е с екипа). По обяд се върнаха в щабната сграда на Кларк.

— Е, Мечо, какво мислиш? — попита ДЪГА Шест.

Малой се усмихна и седна.

— Мисля, че доста съм се забавил. И мисля също така, че екипчето ви е добро. Какво, искате ли ме?

Кларк кимна.

— Да. Мисля, че да.

— Почваме утре заранта, така ли? На какво ще летим?

— Обадох се на ония тарикати от Въздушни сили, за които ни каза. Ще ни отстъпят един МН-60.

— Много комшийско от тяхна страна. — За Малой това означаваше, че ще трябва да докаже, че е добър пилот. Перспективата не го притесни особено. — А семейството ми? Тази работа за малко ли е?

— Не, ще бъдеш на постоянна служба при нас. Ще се преместят тук по обичайните държавни условия.

— Това добре. Ще падне ли много бачкане?

— Дотук имахме две полеви операции: Берн и Виена. Не може да се каже колко работа ще се отвори в реални оперативни условия, но както ще се увериш, учебният режим тук е доста натоварен.

— Това ми пасва. Джон.

— Е, искаш ли да работиш при нас?

Въпросът изненада Малой.

— Това доброволно ли е?

— За всеки от нас кимна Кларк.

— Е, чакай да помисля — каза Малой. — Да. Можеш да ме запишеш.

— Може ли да задам един въпрос? — попита Попов в Ню Йорк.

— Разбира се отвърна босът. Знаеше какъв ще е въпросът.

— Каква е целта на всичко това?

— Засега не се налага да знаеш — последва очакваният отговор на очаквания въпрос.

— Все пак такива впечатляващи суми се харчат срещу никаква възвращаемост, доколкото мога да преценя. — Попов повдигна въпроса за парите преднамерено, за да види как ще реагира работодателят му.

Реакцията беше искрено отегчение:

— Парите не са важни.

И въпреки че отговорът не беше неочакван, той все пак изненада Попов. През цялата си професионална кариера в съветския КГБ той беше плащал нищожни суми на хора, които бяха рискували живота си и свободата си, често очаквайки много повече от това, което получаваха, защото твърде често материалът и информацията, която му доставяха, наистина имаха много по-висока стойност от това, което им се плащаше. Но този човек вече беше заплатил много повече, отколкото Попов беше разпределял за над петнадесет години работа като оперативен служител — и то за нищо, заради два нещастни провала. И въпреки това на лицето му не се четеше никакво разочарование, както виждаше Дмитрий Аркадиевич. За какво, по дяволите, беше всичко това?

— Какво причини провала този път? — попита босът. Попов сви рамене.

— Имаха желание, но грешката им беше, че подцениха професионализма на полицаите. Ченгетата наистина се оказаха много опитни — увери той работодателя си. — Повече, отколкото и аз самият очаквах, макар че това не ме изненада особено. Много полицейски служби по света вече разполагат с високо обучени антитерористични групи.

— Австрийската полиция ли беше?

— Така казаха по медиите. Не съм се задълбочавал в проучванията си. Трябва Ли да го направя?

Поклащане на главата.

— Не, просто любопитство от моя страна.

„Така, значи не ти пука дали тези операции ще успеят, или ще се провалят — помисли си Попов. — Тогава защо, по дяволите, ги плащаш?“ В това нямаше никаква логика. Това щеше — трябваше — да разтревожи Попов, въпреки че не беше сериозно притеснен. Самият той забогатяваше от тези провали. Знаеше кой заплаща операциите и разполагаше е пълни доказателства — в брой, — ако се наложете да го доказва. Така че този човек не можеше да се обърне срещу него. Ако не друго, трябваше поне да се страхува от своя наемник, нали? Попов разполагаше с контакти сред терористичните кръгове и можеше също толкова лесно да ги обърне срещу човека, който осигуряваше пачките, нали така? Би било съвсем естествено този човек да се бои от него.

Но дали наистина? И ако изобщо този човек се боеше от нещо, какво ли можеше да е то? Плащаше за убийства... добре де, за опити за убийства, в най-добрия случай. Беше човек, разполагащ с огромни средства и власт, а хора като него се бояха да ги изгубят повече, отколкото ги плашеше смъртта. И в края на краищата, въпросът се свеждаше все до едно и също, каза си бившият офицер от КГБ: за какво, по дяволите, беше всичко това? Защо шефът го караше да урежда смъртта на тези хора... да не би да го правеше просто за да очисти останалите по света терористи? Дали в това имаше някакъв смисъл? Да използва Попов като примамка, като агент-провокактор, за да ги изкара на открито и после с тях да се справят добре обучените екипи за борба с тероризма? Дмитрий реши, че ще се наложи да спретне едно малко проучване на своя работодател. Едва ли щеше да е толкова трудно, а и нюйоркската Обществена библиотека се намиреше само на два километра оттук, на Пето авеню.

— Що за хора бяха те?

— Кого имаш предвид? — попита Попов.

— Дортмунд и Фюрхтнер — уточни босът.

— Глупаци. Все още вярваха в марксизма-ленинизма. Умни по своему, интелигентни в техническо отношение, но политическата им преценка беше грешна. Неспособни за промяна, след като светът им се промени. Това е опасно. Не можах да еволюират и заради това загинаха.

Не беше кой знае каква епитафия. Хора като тях бяха отрасли, изучавайки трудовете на Карл Маркс, Фридрих Енгелс и всички

останали — същите личности, чиито думи Попов беше изучавал като млад, но още като момче самият Попов беше усетил нещата, а неговите пътувания по света като офицер от КГБ само бяха подсилили недоверието му към словата на тези мислители от миналия век. Още първият му полет на борда на въздушен лайнер американско производство му беше отворил очите. Но Ханс и Петра — виж, те бяха отрасли в капиталистическата система, бяха вкусили от всички нейни продукти и предимства, и въпреки това бяха решили, че в тяхната система липсва нещо, от което те имаха нужда. Може би ако бяха живели като него, помисли си Дмитрий Аркадиевич, в непрестанно неудовлетворение, изпитвайки непрестанното желание да бъдат част от нещо по-добро — но не. той винаги беше желал нещо по-добро за самия себе си, докато те винаги бяха искали да поведат другите към Рая, да ръководят и да направляват, като добри комунисти. И за да достигнат този утопичен мираж бяха готови да крачат през морета от невинна кръв. Глупаци... Неговият работодател прие съкратената версия на секналата им биография и продължи:

— Остани в града за няколко дни. Ще ти се обадя, когато ми потрябваш.

— Да, разбира се.

Попов стана и излезе от кабинета. Реши да се поразходи до библиотеката. Усилието може би щеше да прочисти главата му, а той имаше над какво да помисли. „Когато ми потрябваш“ можеше да означава поредна задача, и то скоро.

— Ервин? Аз съм Джордж. Как си, приятелю?

— Тази седмица беше пълна със събития — призна Остерман.

Личният му лекар го държеше на успокоителни, които според него не му действаха добре. Съзнанието му все още не можеше да се отърси от страха. Добре все пак, че Урсел се беше върнала. Беше пристигнала още преди спасителната акция и онази нощ — той си беше легнал чак в четири заранта — легна в леглото до него, просто за да го прегърне, и той се разтrese в ръцете ѝ и заплака от ужаса, който бе успял да контролира до мига, в който онзи човек, Фюрхтнер, бе загинал само на метър вляво от него и дрехите му бяха опръскани с кръв и частици плът. Денглер беше преживял най-тежкото и нямаше да може да се върне на работа поне за една седмица, казваха лекарите. От

своя страна, Остерман знаеше, че е длъжен да потърси онзи англичанин, който се беше озовал до него да го спаси.

— Виж, не мога да изразя колко съм щастлив, че го преживя и си добре, Ервин.

— Благодаря, Джордж — отвърна той на американския финансов министър. — Ти сега повече ли цениш телохранителите си, отколкото преди седмица?

— Естествено. Бас държа, че бизнесът в този бранш скоро ще процъфти.

— Възможност за инвестиции? — попита Остерман с уморена усмивка.

— Нямах предвид точно това — отвърна Уинстън почти през смях. Чак за смях май беше прекалено.

— Джордж? — Да?

— Те не бяха австрийци, както казват по телевизията и вестниците... и ме предупредиха да не го разкривам, но ти може би го знаеш. Бяха американци и британци.

— Знам, Ервин. Знам кои са, но нищо повече не мога да кажа.

— Аз им дължа живота си. Как бих могъл да възмездя този дълг?

— На тях затова им плащат. Това им е работата.

— Може би. Но все пак те спасиха моя живот, както и на служителите ми. Лично съм длъжен да им се отплатя. Има ли някакъв начин да направя нещо за тях?

— Не знам — призна Джордж Уилсън.

— Би ли могъл да разбереш? След като знаеш кои са, не можеш ли да разбереш? Те сигурно имат деца, нали? Мога да платя образованието им, да им уредя някакви стипендии...

— Вероятно не, Ервин, но мога да проверя — каза министърът и си записа. Това можеше да се окаже адски досадно за някои хора от службите за сигурност, но все пак трябваше да има някакъв начин, посредством някаква адвокатска фирма евентуално, за прикритие. На Уинстън му хареса, че Ервин държи да го направи. „Благородният дълг“ все още не беше мъртво понятие. — Е, сигурен ли си, че вече си наред?

— Благодарение на тях, Джордж, да.

— Чудесно. Благодаря ти. Радвам се, че те чух, приятелю. Ще се видим, като прескоча в Европа.

— Да, Джордж. Приятен ден.

— На теб също. Бай. — Уинстън превключи бутоните на апарата си. Защо да не го провери по редовния канал? — Мери, би ли ме свързала с Ед Фоли в ЦРУ?

10. НОВИТЕ

За работодателя на Попов имаше повече публикации, отколкото за мнозина политици — което, впрочем, беше съвсем разбираемо, прецени Попов, след като този човек беше направил много по-важни и интересни неща за страната си и за света — но в тези статии се говореше предимно за бизнеса, което не помогна особено на Попов, освен за пореден път да оцени по достойнство състоянието и огромното влияние на шефа си. Малко неща се срещаха за личния му живот, освен че беше разведен. Донякъде жалко. Бившата му съпруга изглеждаше едновременно привлекателна и интелигентна, ако можеше да се съди по снимките и информацията за нея. Вероятно двама толкова интелигентни хора трудно можеха да съжителстват. „Ако е така, толкова по-зле за жените“ — помисли си руснакът. Изглежда, малцина американци обичаха да живеят под един покрив с интелигентни колкото тях половинки. Това трябваше да е твърде потискащо за по-слабите личности — а само слаби личности могат да се притесняват от това, прецени руснакът.

Но нямаше нищо, което да свързва този човек с терористите или с тероризма. Никога не бяха го нападали, дори в най-обикновено улично престъпление, поне според „Ню Йорк Таймс“. Подобни неща, разбира се, не винаги се превръщаха в новина. Вероятно е имало някакъв инцидент, който никога не е излязъл на бял свят. Но ако е бил толкова значим, че да промени посоката на живота му — тогава е щяло да се разчуе, нали?

Вероятно. Почти сигурно, прецени той. Но думичката „почти“ беше притесняващо определение за офицер от разузнавателния бранш. Това беше човек на бизнеса. Гений, както в научната си област, така и в ръководенето на голяма корпорация. В това, както изглеждаше, той влагаше цялата си страст. Имаше много негови снимки с жени, рядко една и съща два пъти, при участието му в най-различни благотворителни и социални дейности — все хубави жени, забеляза Попов, като великолепни трофеи, които печелиш и след това окачаш на

стената на подходящо празно място, докато търсиш поредния. И така, що за човек все пак беше неговият работодател?

В крайна сметка Попов не разбра нищо, което беше повече от обезпокоително. Собственият му живот беше заложен в ръцете на един човек, чиято мотивация той не проумяваше. А след като не я знаеше, не можеше да оцени оперативните опасности, които застрашаваха самия него. Ако целите му бъдеха разгадани от други и неговият работодател бъдеше разкрит и арестуван, тогава самият той, Попов, щеше да се изправи пред угрозата от арест по сериозни обвинения. „Е, помисли си бившият офицер от КГБ, докато връщаше последните периодични издания на библиотекаря, решението на това е лесно.“ Той винаги държеше една пътна чанта готова и имаше две фалшиви самоличности. При първия признак за тревога можеше да се озове на някое международно летище и да духне в Европа колкото може по-бързо, а там да се покрие и да се възползва от парите, които беше скътал в банката. Вече разполагаше с достатъчно, за да си осигури комфортен живот за няколко години, а може би и за повече, стига да намереше наистина добър инвестиционен консултант. „Изчезването от лицето на света не е чак толкова трудно за човек с подходящия тренинг — каза си той, докато излизаше на Пето авеню. — Единственото, което ти е нужно, е петнадесет–двадесет минутно предупреждение...“ Но можеше ли да е сигурен, че ще го получи?...

Германската федерална полиция беше ефикасна както винаги, забеляза Бил Тоуни. И шестимата терористи бяха идентифицирани в рамките на четиридесет и осем часа, и докато траеха разпитите на техни приятели, съседни и познати, полицията вече бе научила доста неща и ги беше предала на властите, оттам на британското посолство във Виена и оттам — в Херефорд. Пакетът данни включваше снимка и чертежи на дома, притежаван от Фюрхтнер и Дортмунд. Единият от двойката, забеляза Тоуни, се оказа художник от средно качество. В доклада се съобщаваше, че двамата продавали картини в някаква местна галерия, подписани естествено с псевдоним. Вероятно сега те бяха станали по-ценни, помисли си разсеяно Шестицата, обръщайки страницата. Имаха си и компютър, но документите в него не се бяха оказали особено полезни. Единият от тях, вероятно Фюрхтнер, според

германските следователи, беше писал дълги политически филипики, приложени, но все още непреведени — доктор Белоу сигурно щеше да поиска да ги изчете. Освен всичко това имаше твърде малко интересно. Книги, много от които с политическо съдържание, повечето отпечатани и закупени в бившата ГДР. Хубав телевизор и стереосистема, и много записи и компактдискове с класическа музика. Прилична кола за хора от средната класа, добре поддържана и застрахована от местна фирма, на прикриващите ги имена — Зигфрид и Хана Колб. Нямаха кой знае колко близки приятели в съседство, бяха се държали настрана и всеки публичен аспект от живота им беше ин орднунг^[1]. И все пак се бяха спотайвали там като натегнати пружини... очаквайки какво?

Какво ги беше задействало? За това германската полиция нямаше никакво обяснение. Един от съседите донесъл, че преди няколко седмици ги посетила кола — но кой е дошъл и с каква цел, никой не знаеше. Номерът на колата не бил забелязан, нито марката, въпреки че според описанието тя трябваше да е германско производство, вероятно бяла или поне светла. Тоуни не можеше да прецени доколко това е важно. Можеше да е бил някой купувач на картина, застрахователен агент... или пък лицето, което ги е накарало да излязат от укритието си и да се върнат към предишния си живот на крайнолеви терористи.

На базата на наличната информация не можеха да се правят никакви заключения. Той се разпореди секретарката да предаде писанията на Фюрхтнер на преводач за по-нататъшно проучване от него самия и от доктор Белоу, и това, в общи линии, беше всичко, което можеше да направи по случая. Нещо беше накарало двамата германски терористи да се разбудят от професионалната си дрямка, но той не знаеше какво. Германската федерална полиция можеше евентуално да се натъкне на отговора, но Тоуни се съмняваше в това. Фюрхтнер и Дортмунд бяха намерили начин да живеят ненатрапчиво в една държава, чиято полиция беше много добра в издирването на хора. Някой, когото са познавали и комуто са вярвали, е дошъл при тях и ги е убедил да поемат задачата. Който и да е бил той, знаел е как да се свърже с тях, което на свой ред означаваше, че все още съществува някаква форма на терористична мрежа. Германците бяха стигнали до същото заключение и в забележка към първоначалния си доклад препоръчваха разследването да продължи с помощта на платени

информатори — което можеше да свърши или да не свърши работа. Тоуни беше посветил няколко години от живота си на проникването сред ирландските терористични групи и беше постигнал известни незначителни резултати, които навремето се смятаха за забележителни, поради своята рядкост. Но от дълго време в света на терористите действаше процесът на Дарвиновия подбор. Тъпците загиваха, а умниците оцеляваха и след близо тридесет години непрекъснато преследване от страна на все повече поумняващите полицейски служби оцелелите терористи наистина ставаха все по-умни — а най-добрите от тях бяха обучавани в самия московски Център от служители на КГБ... дали това не беше вариант, заслужаващ проучване? Новите руснаци донякъде сътрудничеха... но не особено в областта на тероризма, вероятно от притеснение заради бившата си обвързаност е такива хора... или може би защото архивите бяха унищожени — нещо, което руснаците често твърдяха и на което Тоуни не вярваше много. Такива хора не унищожават нищо. Съветите бяха развили най-могъщата бюрокрация в света, а бюрократите просто не могат да унищожават архива. Във всеки случай търсенето на сътрудничество от руснаците по такъв въпрос беше далеч над неговото ниво на пълномощия, въпреки че можеше да напише една молба и тя дори да прескочи едно-две нива нагоре преди някой цивилен старши служител във Форин Офис да я смачка и да я хвърли в коша. Той все пак реши да опита. Щеше да му осигури известно занимание и поне щеше да покаже на хората в Сенчъри Хауз, че все още е жив и работи.

Тоуни прибра всички листа заедно със собствените си бележки в една дебела папка и се залови е предварително обреченото искане. Единственото, което можеше да заключи засега, беше, че все още съществува терористична мрежа и че някой, известен на нейните членове, все още държи ключовете към това гадно малко царство. Е, може би германците щяха да научат нещо повече и може би данните щяха да си намерят пътя до бюрото му. Ако това станеше, дали Джон Кларк и Алистър Стенли щяха да могат да подготвят собствения си удар срещу тях? Не, по-вероятно това щеше да е работа за полицията в замесената държава или град и това щеше да се окаже достатъчно. Не е нужно да си чак толкова умен, за да напъхаш някого в торбата. В края на краищата, французите бяха доказали това с Карлос.

Илич Рамирес Санчес не беше щастлив човек, но и килията в затвора „Льо Санте“ не беше предназначена да го ощастливи. До неотдавна най-страшният терорист в света, той беше убивал хора със собствената си ръка и го беше правил съвсем небрежно. Всички полицейски и разузнавателни служби по света се бяха вдигнали по дирите му, а той им се смееше от своите явки в бившата Източна Европа. Там четеше разсъжденията в пресата кой е самият той и за кого всъщност работи, заедно с документацията на КГБ какво правят чуждите служби, за да го заловят... докато Източна Европа не рухна, а заедно с нея — държавната поддръжка за неговата революционна дейност, и пътят му не приключи в Судан, където бе решил да вземе по-сериозно нещата в ръцете си. Беше си уредил пластична операция и за тази цел отиде при един свой доверен лекар, подложиха го на обща анестезия... и се събуди на борда на френски служебен самолет, здраво завързан на носилка, с един французин до него, който му каза: „Бонжур, мосю Чакал“, с лъчезарната усмивка на ловец, току-що заловил най-опасния тигър. Накрая беше изправен на съд заради убийството на един бързлив информатор и на двама офицери от френското контраразузнаване през 1975 година и се беше защитавал самичък, наперено — не че това имаше голямо значение освен за собственото му самочувствие. Беше се самопровъзгласил за „професионален революционер“ пред една нация, която си беше имала собствена революция преди двеста години и втора не ѝ трябваше.

Но най-лошото беше, че го осъдиха като... криминален престъпник, все едно че работата му не водеше до никакви политически последствия. Беше положил големи усилия да отклони криминалния аспект, но прокурорът не отстъпи и докато изреждаше обобщената версия на обвинението си от гласа му капеше презрение, всъщност по-лошо, защото беше съвсем равнодушен при представянето на доказателствата и запази презрението си за по-късно. Санчес през цялото време бе съхранил външното си достойнство, но вътрешно бе изпитал болката на хванатия в капана звяр и трябваше да призовава на помощ целия си кураж, за да запази спокойствие. И крайният резултат съвсем не беше изненадващ.

Затворът беше навършил сто години в деня на собственото му рождение. Бе построен в стила на средновековна тъмница. Малката му

като клетка килия имаше само едно прозорче, а той не беше достатъчно висок, за да може да наднича през него. Пазачите му обаче имаха камера и го следяха с нея двадесет и четири часа в денонощието, като някакво много специално животно в много специална клетка. Беше възможно най-самотният човек и го пускаха извън клетката само веднъж на ден, за едночасова разходка в мизерния затворнически двор. Карлос разбираше, че не може да очаква много повече през остатъка от живота си, и поради това куражът му постепенно го напускаше. Най-лошо от всичко беше скуката. Имаше книги за четене, но не можеше да се разходи никъде освен из няколкото квадратни метра на килията... а най-лошото беше, че целият свят знаеше, че Чакала е затворен в клетка завинаги — и затова може би щяха да го забравят.

Да го забравят? Доскоро целият свят трепереше от името му! Забравата беше най-болезненото за него.

Отбеляза си наум да се свърже с адвоката си. Разговорите им бяха насаме, а адвокатът му знаеше няколко имена, на които да се обади.

— Стартираме — обяви Малой.

Двата турбодвигателя оживяха и витлото се завъртя.

— Калпав ден — отбеляза лейтенант Харисън по интеркома.

— Отдавна ли си тук? — попита Малой.

— Само от няколко седмици, сър.

— Е, сега поне знаеш защо британците спечелиха Битката за Британия. Никой друг не може да лети в такива говна.

Флотският се огледа. Днес нищо не беше като хората. Полетният таван беше по-малко от триста метра, а дъждът се лееше здраво. Малой отново провери пулта. Всички системи на машината бяха в зеленото.

— Ясно, сър... колко часа имате на „Найт Хоук“?

— О, около седемстотин. Предпочитам качествата на „Пейв Лоу“, но и този може да лети. Май е време да го проверим, синко. — Малой издигна машината сред бушуващия с тридесет възела вятър и попита: — Всички отзад, добре ли сте?

— Взел съм си плика за повръщане — отвърна Кларк и Динг се изкикоти. — Познаваш ли Пол Джоунс?

— Полковника от Еглин ли? Уволни се преди пет години.

— Същият. Колко е добър? — попита Кларк, главно за да изпита Малой.

— Няма по-добър на хеликоптер, особено с „Пейв Лоу“. Той просто си приказваше с машинката и тя го слушаше, милата. Познаваш ли го, Харисън?

— Само по репутацията, сър — отвърна помощник-пилотът от лявата седалка.

— Дребен такъв, много добър на голф също. Сега е съветник, работи със Сикорски. От време на време се мярка в Браг. Хайде, сладурано, да видим какво можеш. — Малой завъртя вертолета в плътен десен завои. — Хм, много са добри тия машинки. Обичам си ги. Добре, Кларк, казвай каква е задачата?

— Учебната сграда, симулираме верижен десант.

— Прикрит или щурмови?

— Щурмови.

— Това е лесно. По-определено място?

— Че как! Дръжте се, тръгваме. — Малой спусна вертолета и се понесе към учебната сграда като ястреб, преследващ фазан — и пак като ястреб дръпна рязко нагоре на подходящото място, увисвайки толкова бързо, че помощник-пилотът на лявата седалка се извърна изумен от бързината, с която беше превключил. — Как беше, Кларк?

— Не много лошо — призна пестеливо ДЪГА Шест.

После Малой даде газ, за да се измъкне, като че ли изобщо не беше спирал над сградата.

— Това мога да го подобра, след като свикна с хората ти — колко бързо ще изскачат и прочие, но доставката на дълга линия обикновено е по-доброто, както знаеш.

— Стига да не загубиш представа за разстоянието и да не ни забиеш в покрива — отбеляза Чавес, което спечели обръщане на глава и кисела физиономия.

— Мойто момче, опитваме са да го избягваме. Никой не прави по-добре маневрата „люлеец се стол“ от мен.

— Трудна е — отбеляза Кларк.

— Така е — съгласи се Малой, — но аз мога да свиря и на пиано.

На този човек не му липсваше самоувереност. Дори лейтенантът в лявата седалка си помисли, че малко се изхвърля, но тъй или иначе го

понасяше, особено докато гледаше как Малой използва общия лост, за да контролира мощта на двигателите. След двадесет минути отново бяха на земята.

— Та такива ми ти работи — каза им Малой, след като витлото спря да се върти. — Кога започваме истинските тренировки?

— Утре заранта рано ли е? — попита Кларк.

— За мен е добре, сър. Друг въпрос — на „Найт Хоук“ ли тренираме, или ще трябва да привиквам да летя с нещо друго?

— Това още не сме го уточнили — призна Джон.

— Да де, ама това е важно. Всеки хеликоптер си има подход и от това зависи как ще правя доставките. — На тия съм най-добър. Почти толкова добър съм и с „Хюи“, но те са шумни и трудно се прикриват. Ако ще са други, трябва просто да свикна с тях. Няколко часа блъскане и друсане, докато им хвана цаката. — „Да не говорим докато научиш кой индикатор къде се намира“ — не добави Малой, тъй като на света нямаше и две летателни машини, чиито циферблати, стрелки и контролни лостове да са на едно и също място, поради което авиаторите непрекъснато псуваха, още от времето на братята Райт. — Ако скачаме, рискувам живот, моя и на останалите, при всеки полет. Бих предпочел да сведа тия рискове до минимум. Аз съм си предпазлив от малък.

— Ще се погрижа за това още днес — обеща Кларк.

Попов си позволи чудесна вечеря в един италиански ресторант, след което изпуши една пура и се прибра в апартамента си. Чакаше го още работа. Беше си осигурил два видеозаписа на преките новинарски репортажи от двата терористични инцидента, които сам беше предизвикал, и искаше да ги проучи. И в двата случая репортерите говореха на немски — швейцарската разновидност, и после австрийската — който език той самият говореше като майчин (германски вариант). Разположи се в едно от креслата с дистанционното в ръка, като от време на време пренавиваше, за да върне на някоя странност, предизвикала мимоходом интереса му. Изучаваше лентите грижливо и обученият му ум запаметяваше всяка подробност. Най-интересните части, разбира се, бяха тези, които показваха щурмовите екипи. Качеството на картината и в двата случая

беше лошо. Телевизията просто не беше предназначена да осигури качествен образ, особено при лошо осветление и от двеста метра разстояние. На първата лента, тази от случая в Берн, имаше не повече от деветдесет секунди кадри с щурмовия екип преди акцията — тази част не беше излъчена по време на атаката, а едва след това. Мъжете се движеха професионално, донякъде напомняха на Попов за балет — толкова странно изчистени бяха движенията им, докато притичваха и пропълзяваха наляво и надясно — а после дойде ослепително мълниеносната акция, с кадри, разкъсани от резките движения на камерата след взривовите — те винаги караха операторите да подскочат. Никакъв ек от стрелба. Значи оръжията им бяха със заглушители. Правеше се, за да не разберат терористите по звука откъде са дошли изстрелите — но в този случай това не беше от особено значение, тъй като те бяха мъртви още при откриването на стрелбата. Но все едно, така се правеше. Това бяха правилата на играта, приложени със смъртоносна сила. След секунди — край на акцията, щурмовият екип излезе на открито и бернската градска полиция се намеси да оправи бъркотията. Хората в черно се държаха незабележимо, като дисциплинирани войници на бойното поле. Никакви ръкостискания, никакви поздравления. Бяха твърде добре обучени, за да си позволят такива неща. Никой не направи нещо особено освен да запали цигара... а един като че ли си запали лула. Последва обичайният безмозъчен коментар от страна на местните новинарски коментатори, дърдорещи за тази елитна полицейска единица и как тя била спасила живота на всички заложници и т.н и т.н. Попов стана да смени лентата.

Виенската акция беше предадена дори още по-лошо от телевизията поради особеностите на замъка. Доста хубав, впрочем. Романови сигурно бяха имали такъв дворец някъде в провинцията. Тук полицията безскрупулно контролираше телевизионния репортаж, което беше съвсем логично, макар да не беше изгодно за самия Попов. Картината показваше фасадата с отегчително постоянство, прекъсвано от монотонните приказки на телевизионния репортер, който безкрайно повтаряше едни и същи неща, обяснявайки на своите зрители как нямал възможност да разговаря с полицията на терена. Лентата наистина показва придвижването на превозни средства и пристигането този път на австрийския щурмови екип. Интересно, при пристигането

си те май бяха облечени в цивилно облекло, а скоро след това се преоблякоха в бойно... при този екип то. изглежда, беше зелено... не, само зелени покриващи дрехи върху обичайното черно облекло. Дали това означаваше нещо? Австрийците имаха двама души с пушки с оптически мерници, които бързо се качиха в две коли, вероятно за да ги закарат зад замъка. Водачът на щурмовия екип, не много висок мъж, почти като онзи, за когото Попов смяташе, че оглавява екипа в Берн, се виждаше от далечно разстояние, как преглежда някакви листове — скицата на къщата и околностите й безспорно. После, малко преди полунощ, всички се покриха — и Попов остана да се взира в картината на замъка, осветена от огромни прожектори и придружена от още по-идиотските разсъждения на някакъв определено зле информиран телевизионен журналист... а после, малко след полунощ, се видя далечният блясък на изстрел, последван от още два, тишина — и след това паническите действия на униформената полиция в полезрението на камерата. Двадесетина полицаи нахлуха през предната врата с автомати. Репортерът заговори за внезапна активност, което и най-задръстените зрители можеха да забележат сами, последваха още дрън-дрън и накрая съобщението, че всички заложници са живи, а всички престъпници — мъртви. Нова безсъдържателна пауза и ето че облеченият в зелено и черно щурмови екип отново се появи. Както и в Берн, липсваха явни признаци на поздравления. Един от щурмовия екип като че ли пушеше лула, докато крачеше към фургона, който ги беше докарал на терена, и прибираше оръжието си, докато друг замени няколко реплики с цивилен полицай, вероятно въпросния капитан Алтмарк, командващ полицейските сили на мястото на събитието. Дватама, изглежда, се познаваха, разговорът им беше кратък, после паравоенният екип напусна сцената, също като екипа в Берн. Да, и двете антитерористични единици като че ли се бяха обучавали по един и същи учебник.

Последвалите репортажи в пресата говореха за умението на специалната полицейска единица. Това се беше случило и след Берн, но и в двата случая не беше никак изненадващо, тъй като репортерите винаги си дрънкаха едни и същи глупости независимо от езика или националността. Думите, използвани в изявленията на полицията, бяха почти идентични. Е, да речем, че някой беше обучавал и двата екипа, може би една и съща агенция. Може би германската група ГСГ-9, която

с британска помощ бе ликвидирала самолетния инцидент в Могадишо преди двадесет години, беше обучила силите на страните, в които се говореше техният език. Задълбочената подготовка и хладнокръвното поведение на двата екипа определено бяха поразили Попов като твърде германски. Действаха като машини, преди и след атаките, пристигаха и напускаха като призраци, без да оставят след себе си нищо освен трупове на терористите. Попов, руснак по рождение и култура, не обичаше нацията, която беше избила толкова много негови сънародници, но беше в състояние да изпитва уважение и към германците, и към работата им, а и хората, които те убиваха, не бяха голяма загуба за света. Дори когато той самият помагаше в обучението им в качеството си на офицер от КГБ, те не бяха го интересували особено, нито пък някого друго в управлението. Те представляваха ако не „полезните глупци“, за които някога беше говорил Ленин, то настървени кучета, на които им отвързваха каишките, щом се наложеше, но тези, които ги контролираха, не им вярваха кой знае колко. А и никога не бяха се оказвали особено ефикасни. Може би единственото, което действително бяха постигнали, беше да принудят летищните власти да инсталират детектори за метал и по този начин да създават неудобства за пътниците по целия свят. Наистина, бяха направили живота на израелците труден, но какво пък означаваше тази държавица на световната сцена? А дори и тогава какво се получи? Принудиш ли страните да се приспособяват към неблагоприятни обстоятелства, те си го връщат. И ето че сега „Ел Ал“, израелските аеролинии, бяха най-безопасните и сигурни в целия свят, а полицаите по земното кълбо на свой ред получаваха по-добра информация кого да следят и проучват щателно — а ако всичко останало се провалеше, полициите разполагаха със специални единици за борба с тероризма, като тези, които бяха оправили нещата в Берн и Виена. Обучени като германци, за да убиват като германци. Всички други терористи, които той щеше да изпраща в бъдеще, щяха да се сблъскат с такива хора. „Толкова по-зле за тях“ — помисли си Попов и превключи телевизора на кабелния канал, докато лентата се пренавиваше. Не беше научил кой знае какво от прегледа на двата записа, но той беше добре трениран офицер-разузнавач, и при това разсъдлив човек. Сипа си чаша водка „Абсолют“, обърна я на екс — липсваше му върховната

марка „Старка“ — и остави мозъка си сам да се порови в натрупаната информация, докато гледаше някакъв филм.

— Да, генерале, знам — каза Кларк по телефона в 01:05 следобед на другия ден, като междувременно проклинаше часовите пояси.

— Това също така излиза извън моя бюджет — подчерта генерал Уилсън. „Първо — помисли си ГИКС-ЗМИЯТА — ми искат човек, после ме молят за машина, а сега искат да им осигури и средства.“

— Мога да се опитам да го уредя чрез Ед Фоли, сър, но голите факти са, че имаме нужда от тази машина, за да тренираме. Вие наистина ни изпратихте много добър човек — добави Кларк, надявайки се да умилюва кипналия Уилсън.

Не помогна много.

— Да, знам, че е добър. Нали тъкмо затова работеше при мен.

„Този човек на стари години започва да оглупява — каза си Джон. — Ще ми хвали Флотата!“ — нещо твърде необичайно за офицер от Армията и бивш командир на XVIII Военновъздушен корпус.

— Сър, знаете, че вече се справихме с две задачи, и при цялата ми присъща скромност, хората ми се справиха и с двете адски добре. Нали все пак съм длъжен да се боря за своите хора?

И тъкмо това успокои Уилсън. И двамата бяха командири, и двамата трябваше да вършат работа, да командват хора... и да ги защитават.

— Кларк, разбирам позицията ти. Наистина. Но как ще обучавам хората си, ако ми взимаш машините?

— А какво ще кажете, ако го наречем временна обмяна? — предложи Джон, като поредната маслинова клонка.

— Все пак това ще износи един свършено изправен „Найт Хоук“.

— Но ще обучи екипажите. И в края на всичко това вие ще получите един първокласен вертолетен екипаж и ще го приберете в Браг да работи с вашите хора — а разходите по обучението им за вашите операции ще бъдат почти нищожни, сър.

Във Военновъздушната база Макдил Уилсън си каза, че това е губещо предложение. ДЪГА беше добре защитена операция и всички

го знаеха. Този тип, Кларк, я беше пробутал първо на ЦРУ, а после на самия президент — и разбира се, те вече имаха зад гърба си две акции, и двете приключили успешно, макар втората да беше доста рискована. Но Кларк, колкото и да беше умен и колкото и добър командир да изглеждаше, все още не беше се научил как да се оправя с една бойна част в съвременния военен свят, където половината ти време минава в пресмятания на пари, вместо да си водиш бойците на фронтовата линия и да ги тренираш. Ето, това наистина измъчваше Сам Уилсън, този твърде млад за четирите си звезди професионален боец, който искаше да бъде войник — нещо, което висшето командване всячески спъваше въпреки физическата му форма и желанието му. Най-тревожното беше, че тази единица, ДЪГА, щеше да отмъкне голяма част от собствената му работа. Командването на Специални операции имаше ангажименти във всички части на света, но международният облик на ДЪГА означаваше, че сега в същото поле на дейност има още някой, а политически неутралният характер предполагаше, че използването ѝ ще е много по-приемливо за страните, които можеха да се нуждаят от специални услуги. Кларк можеше просто да го избута от бизнеса в истинския смисъл на думата и на Уилсън това никак не му харесваше.

Но, в края на краищата, да не би да имаше някакъв избор?

— Добре, Кларк, можеш да използваш хеликоптера, докато частта му е в състояние да се лиши от него и докато това не пречи на учебния процес и бойната готовност на съответната част. Ясно?

— Да, сър, ясно — отвърна с признателност Джон Кларк.

— Трябва да прескоча да видя какви ги вършите — изхъмка Уилсън.

— С най-голямо удоволствие, генерале.

— Ще видим — избоботи Уилсън и прекъсна линията.

— Много е упорит този кучи син — въздъхна Джон.

— Така е — съгласи се Стенли. — В края на краищата, пъхаме се в неговата територия.

— Сега това е нашата територия, Ал.

— Да, така е, но не бива да очакваш, че това много ще го зарадва.

— И при това е по-млад и по-упорит от мен!

— Само с няколко години, но аз лично не бих искал да кръстосваме шпаги с него. — Стенли се усмихна. — Войната,

изглежда, свърши, Джон, и ти, изглежда, я спечели.

Кларк успя да се усмихне.

— Да. Ал, но като че ли е по-лесно да излезеш на бойното поле и да убиваш хора.

— Прав си.

— Какво прави екипът на Питър?

— Тренировка от въже.

— Да идем да погледаме — предложи Джон, доволен, че си е намерил оправдание да напусне кабинета.

— Искам да изляза оттук — каза той на адвокатата си.

— Разбирам, приятелю — отвърна адвокатът и се озърна.

По закон във Франция, както и в Америка, разговорите между клиенти и адвокати бяха лични и не можеше да се записват и използват по никакъв начин от държавата, но никой от двамата не се доверяваше много на французите, че ще спазят този закон, особено след като ГДВР, френската разузнавателна служба, беше проявила такава изобретателност, за да изправи Илич пред правосъдието. ГДВР не беше от институциите, които се славят с това, че се съобразяват с правилата на цивилизованото международно поведение — факт, в който за свое собствено съжаление се бяха уверили хора, толкова различаващи се помежду си, колкото терористите и Грийнпийс.

Все пак в помещението имаше и други разговарящи хора, не се забелязваха насочени микрофони, а и двамата не бяха заели местата, предложени им от затворническата охрана, а бяха предпочели маса до прозорците. Разбира се, всяка кабина лесно можеше да се върже с жица.

— Длъжен съм да те предупредя, че обстоятелствата около твоята присъда не позволяват лесна апелация — наблегна адвокатът. Това не беше кой знае каква новина за клиента му.

— Това го знам. Искам да въртнеш един телефон.

— До кого?

Чакала му даде име и номер.

— Кажи му, че искам да бъда освободен.

— Не мога да участвам в криминален акт.

— И това ми е известно — отбеляза хладно Санчес. — Кажи му също така, че възнаграждението ще е много голямо.

Подозираше се, макар да не беше сигурно, че Илич Рамирес Санчес е скътал невероятни пари в резултат на акциите си. Това се връзваше главно с неговото успешно нападение над министрите на ОПЕК в Австрия преди близо двадесет години, което обясняваше защо той и неговите хора бяха проявили такова старание да не убият нито една наистина важна личност, въпреки политическия шамар, който щеше да предизвика това — и толкова по-добре за него, след като му донесе известност и едва ли не възхвала по онова време. Бизнесът си е бизнес, дори за този тип хора. И някой си беше платил, със собствените си законни сметки, помисли си адвокатът.

— Какво още да му кажа?

— Само това е. Ако има отговор веднага, той ще ти го съобщи — каза Чакала.

В очите му все още се четеше някаква напрегнатост, нещо студено и отдалечено... но въпреки това те се вглеждаха дълбоко в човека, който го питаше, и му казваха какво трябва да стане.

От своя страна, адвокатът не за първи път се запита защо ли се бе ангажирал с този клиент. Той имаше дълга професионална практика в защитата на крайни каузи, с което се бе прочул и си беше спечелил изгодна криминална практика. Това, разбира се, включваше допълнителен елемент на опасност. Наскоро му се беше наложило да се справи с три дела за наркотици и бе загубил и трите, а на клиентите никак не беше им харесала мисълта да прекарат двадесет или повече години в затвора и съвсем наскоро бяха изразили недвусмислено неудовлетворението си от него. Дали можеха да организират убийството му? Това се беше случвало неведнъж в Америка, както и на други места по света. В случая възможността беше малко по-далечна, още повече че той не беше давал никакви обещания освен да направи всичко, което му е по силите. Същото беше и с Карлос Чакала. Адвокатът се беше включил в делото, за да потърси възможности за обжалване, беше го направил и беше загубил — предсказуемо. Френските върховни съдилища не проявяваха особена милост към човек, пролял кръв на територията на Франция. А сега довереникът му капризно беше решил, че затворническият живот не му харесва.

Адвокатът знаеше, че ще предаде съобщението, както беше длъжен, но дали това не го въвлечаше в криминален акт?

Не. Да кажеш на някой познат на своя клиент, че последният иска да не бъде в затвора... какво пък, кой не би искал да е на свобода? А посланието беше многозначно, съдържаше много възможни тълкувания. Помощ на нечий зов, разкритие на ново изобличаващо доказателство, каквото и да е. А на всичко отгоре това, за което Санчес го беше помолил, беше лична информация, нали?

— Ще предам съобщението ти — обеща той на клиента си.

— Мерси.

Беше красива гледка дори посред нощ. Хеликоптерът МХ-60К „Найт Хоук“ се приближи със скорост четиридесет и осем километра в час на 60 метра над земята, подхождайки към учебната сграда от юг. Въпреки вятъра летеше гладко, съвсем не като на тактическа десантна маневра. Но под хеликоптера висеше тъмно найлоново въже, дълго тридесет метра, едва видимо и с най-добрите ПВН, а в края му бяха Питър Ковингтън, Майк Чин и още един член на Екип 1, увиснали под черния „Сикорски“ в своите черни костюми на нинджи. Хеликоптерът продължи напред и надолу равномерно и плавно, все едно че се плъзгаше по коловоз, докато носът му не стигна стената на сградата — и тогава се вирна нагоре и вертолетът потръпна, внезапно забавяйки скоростта си. Хората, увиснали на въжето, се люшнаха напред, после назад и само след миг безшумно се качиха на покрива. Това трудно можеше да се получи при подхождането на хеликоптера с носа надолу, като се имаше предвид устремният му полет напред, но при маневрата на Малой едва ли някой от земята щеше да разбере, че хеликоптерът е направил нещо друго, освен да прелети на постоянна скорост над сградата. А и в мрака всичко беше почти невидимо дори с очила за нощно виждане.

— Адски добре! — изпъшка Ал Стенли. — Нито един шибан звук.

— Той е точно толкова добър, колкото твърди — отбеляза Кларк и каза в микрофона:

— Прибирай се. Край на упражнението, край.

— Прието, Шест. Мечо се прибира. Край — последва дрезгавият отговор и „Найт Хоук“ се сниши и се насочи към площадката за кацане.

— Какво мислиш? — обърна се Стенли към майор Ковингтън.

— Адски е добър. Все едно че слизаш от влак на перона. Знае си работата. Какво ще кажеш, Чин?

— Включвайте го в щата, сър — потвърди Чин. — С този човек може да се бачка.

— Машинката е добре настроена — заяви Малой след двадесет минути, вече в клуба. Беше в пилотския си костюм, но носеше жълт шал около врата и Кларк попита:

— Каква ти е тази превръзка на врата?

— О, това ли? Шал А-10. Едно момче, спасих го в Кувейт, ми го даде. Мисля, че ми носи късмет. Затова си го нося по време на задачи.

— Трудно ли е да се направи тази преходна маневра? — попита Ковингтън.

— Трябва да имаш добро чувство за ритъм и да усещаш вятъра. Знаете ли какво ми помага да се подготвя за това?

— Кажи — подкани го Кларк.

— Свиренето на пиано. — Малой отпи от бирата си и се ухили. — Не ме питайте защо, но винаги летя по-добре, след като съм посвирил малко. Може би има нещо общо с отпускането на пръстите. Тъй или иначе, това вертолетче, дето ни го заеха, е настроено много добре. Контролните кабели са натегнати точно по мярка, дроселите също. Наземният екип на ВВС... е, трябва да ги видя тези момчета и да ги черпя по едно. Наистина знаят как се подготвя хеликоптер. Добри механици са.

— Наистина са добри — съгласи се лейтенант първи ранг Харисън.

Той се числеше към Първо крило на Специални операции и технически отговаряше за хеликоптера. Беше много доволен, че ще има учител като Малой.

— При летенето с хелита това е половината сражение — да имаш точна настройка — продължи Малой. — С тази машинка например може просто да си гукаш и тя си те слуша, милата.

— Като добра пушка — отбеляза Чин.
— Тъй вярно, главен механик — каза Малой и вдигна халбата си.
— Е, момчета, какво можете да ми кажете за първите си две акции?
— Десет на едно — отвърна Стенли.
— Кого изгубихте?
— В Берн убиха един заложник още преди да се появим на сцената.
— Припрени, а?
— Нещо такова — кимна Кларк. — Не беше много умно от тяхна страна. Бях си помислил, че са най-обикновени обирджии на банка, но разследването доказва терористична връзка. Разбира се, може би са искали само пари. Доктор Белоу така и не можа да реши каква точно им е била целта.
— Както и да го погледнеш, те са си чисти главорези и убийци — каза Малой. — По едно време обучавах пилоти за ФБР и прекарах няколко седмици в Куонтико с Екипа за спасяване на заложници. Въведоха ме малко в психологическата част. Понякога е доста интересно. Този доктор Белоу да не е Пол Белоу, онзи с трите книги?
— Същият.
— Много е умен.
— Това е идеята, Малой — каза Стенли и махна на бармана за по още едно.
— Но работата е, нали ме разбираш, че има само едно нещо, което наистина трябва да знаеш за тях — изсумтя Малой.
— Да де, как да ги цапардосаш — съгласи се главен механик Чин.

Бар-салонът „Търтъл Ин“ на Кълъмбъс Авеню, между Шестдесет и осма и Шестдесет и девета улици, си го биваше. Беше добре известно и винаги пълно с местни хора и с туристи заведение. Музиката беше силна, но не прекалено, и беше осветено, но не много. Пиячката беше малко по-скъпа от нормалното, но допълнителната цена беше заради атмосферата, която, както би казал собственикът, ако го попитате, нямаше цена.

— Е. — Мъжът отпи от своя ром с кола. — Някъде наблизо ли живееш?

— Просто минавам оттук — отвърна тя и също отпи от питието си. — Търся си работа.

— Каква работа?

— Адвокатска секретарка.

Смях.

— За такива като теб тук място колкото искаш! Тук има повече адвокати, отколкото шофьори на таксита. Та откъде казваш, че идваш?

— Демойн, Айова. Бил ли си там?

— Не, местно момче съм — излъга мъжът. Всъщност той беше роден в Лос Анджелис преди тридесет години. — Счетоводител съм при Пийт Маруик. — Последното също беше лъжа.

Но един ергенски бар е място за лъжи — нещо, което всеки знае. Жената беше на двадесет и три, току-що завършила школа за секретарки, с кафява коса и кафяви очи, и имаше нужда да свали седем-осем килограма, макар иначе да беше привлекателна, ако на човек му харесват по-закръгленичките. Трите питиета, които беше погълнала до този момент, за да покаже, че е фиданка, която прихваща добре на почвата на Голямата ябълка^[2], я бяха размекнали порядъчно.

— Била ли си тук преди? — попита той.

— Не, за пръв път идвам. А ти?

— За последно преди няколко месеца. Хубаво място за запознанства. — Нова лъжа, но в заведение като това лъжите вървяха.

— Музиката е малко силна — каза тя.

— Е, по други места е много по-лошо. Наблизо ли живееш?

— На три пресечки оттук. Взех едно ателие под наем. Багажът ми пристига след седмица.

— Значи още не си се нанесла?

— Точно така.

— Е, добре дошла в Ню Йорк...

— Ан Претлоу.

— Кърк Маклийн.

Здрависаха се и той задържа ръката ѝ малко по-дълго от необходимото, за да почувства допира на кожата му — необходимо условие за порив за близост, който той трябваше да предизвика. След няколко минути вече танцуваха, което в общи линии означаваше да се блъскаш в други хора около теб в тъмното. Той ловко превключваше на

чар и тя се усмихваше. При други обстоятелства всичко това щеше да доведе до нещо по-съществено, помисли си Кърк. Но не и тази нощ.

След два барът затвори и той я изведе навън. Тя вече беше порядъчно пияна — седемте питиета и само фъстъци и солени бисквити. Той беше изпил само три.

— Е? — попита я той на тротоара. — Да те закарам?

— Ама аз съм само на три пресечки.

— Ани, вече е късно, а това е Ню Йорк! Трябва да се научиш къде можеш да ходиш и къде не можеш. Хайде — заключи той, дръпна я за ръката и я поведе към пресечката. Галантно ѝ отвори вратата на беемвето, затвори я след нея и заобиколи от другата страна, за да се качи.

— Сигурно нещата ти вървят добре — отбеляза Ан Претлоу, оглеждайки колата.

— Е, много хора обичат да отбягват данъците, нали знаеш?

Той подкара — всъщност в погрешна посока, — но чашките ѝ бяха дошли твърде много и тя не забеляза. Завиха наляво по Бродуей. Пред тях имаше паркиран някакъв син фургон. Кърк запали фаровете, забави колата и натисна бутона, за да смъкне предните прозорци. После възкликна:

— Ей, този го познавам.

— А? — отвърна Претлоу, объркана от мястото, където се намираха, и от посоката, в която бяха тръгнали. Но така или иначе, беше твърде късно да направи каквото и да е било.

— Здравсти, Кърк — каза един мъж в работен комбинезон и се наведе до десния прозорец.

— Здравсти, приятел — отвърна Маклийн и вдигна палец.

Мъжът в комбинезона измъкна от ръкава си аерозолен флакон, натисна червения пластмасов бутон и пръсна доза етер в лицето на Ан Претлоу. За миг очите ѝ се изцъклиха, тя се обърна да погледне Кърк, после тялото ѝ се отпусна.

— Внимавай с илачите, приятел, пияна е до козирката.

— Няма проблем.

Човекът с комбинезона почука на вратата на фургона и оттам слезе още един мъж. Вдигнаха Ан Претлоу и я качиха през задната врата на фургона. Сложиха я да легне до друга млада жена, прибрана по-рано същата нощ. Маклийн подкара — хладният нощен въздух отвя

миризмата на етер от колата му — и се насочи по Уест Сайд и после на север. Окей, с тази беше прибрал в торбата две, а останалите до този момент трябваше да са прибрали още шест. Още три и щяха да приключат тази най-опасна част от операцията.

---

[1] Наред (нем.). — В. пр. ↑

[2] Прозвището на Ню Йорк Сити. — Б. пр. ↑

11. ИНФРАСТРУКТУРА

Адвокатът се обади и не се изненада, когато това доведе до обяд в един ресторант, където някакъв четиридесетгодишен мъж му зададе няколко елементарни въпроса, след което си тръгна, без да дочака десерта. С това неговата намеса в онова, което предстоеше да стане, приключи и той се върна в кабинета си, измъчван от въпроса... какво всъщност беше направил, какво можеше да е предизвикал? Отговорът и на двете беше, че не знае. В интелектуален смисъл това беше равно на взимане на душ след цял ден потене в работа, и макар да не беше чак толкова удовлетворително, той все пак беше адвокат, привикнал с превратностите на съдбата.

Мъжът, с когото бе обядвал, хвана метрото и смени влаковете три пъти, преди да се качи на този, който минаваше близо до дома му, край един парк, известен със стърчащите край него проститутки, предлагащи разнообразната си стока на мъжете в минаващите автомобили. Ако някъде съществуваше сериозно изобличение на капиталистическата система, то то беше тук, помисли си той, въпреки че традицията идваше от много отдавна преди възникването на сегашната икономическа система. Момичетата — заприличаха му на серийни убийци — стояха в оскъдното си облекло, предназначено да се сваля колкото се може по-бързо, за да се пести време. Той се запъти към апартамента си, където, ако имаше късмет, щяха да го чакат други. А късметът, както се оказа, беше на негова страна. Един от гостите му дори беше сварил кафе.

— Тук вече трябва да се спре — заяви Карол Брайтлинг, макар да знаеше, че това няма да стане.

— Разбира се, докторе — каза посетителят й. — Но как, по дяволите, ще го пробутах на него?

Картата беше разпъната върху тоалетната й масичка: източно от залива Пръдоу в Аляска имаше къс тундра, над хиляда квадратни

мили, и геолозите на „Бритиш Петролиъм“ и „Атлантик Ричфийлд“ — двете компании, които основно експлоатираха Северния склон на Аляска, бяха построили тръбопровода и по този начин бяха подпомогнали причиняването на бедствието, наречено „Ексон Валдес“ — се бяха произнесли публично. Този петролен залеж, наречен ААРМ, се бе оказал поне два пъти колкото Северния склон. Докладът, чиито промишлени аспекти все още бяха полузасекретени, беше пристигнал в Белия дом преди седмица с потвърдени данни от Геологически проучвания на САЩ, федерална агенция, предназначена за същия вид дейност, заедно с мнението на геолозите, че полето на залежа продължава далеч на изток, отвъд границата с Канада — а колко точно продължаваше, можеше само да се предполага, тъй като канадците все още не бяха започнали проучвания. В заключението, съставено от служители на Белия дом, се посочваше възможността да се окаже, че целият залеж може да съперничи на този в Саудитска Арабия, при все че ще е по-трудно да се транспортира петролът от него — ако се изключи фактът, продължаваше докладът, че петролопроводът през Аляска вече е построен и че новите залежи изискват продължаването на съществуващия тръбопровод само с още неколкостотин мили, което, арогантно се заключаваше в резюмето, би причинило съвсем пренебрежими екологични щети.

— Ако изключим шибания инцидент с танкера — промърмори доктор Брайтлинг на чашката си сутрешно кафе. Който инцидент бе предизвикал гибелта на хиляди невинни птици и на стотици видри и беше замърсил неколкостотин квадратни мили девствен морски бряг.

— Ще е истинска катастрофа, ако конгресът го допусне. Боже Господи, Карол, карибу, птиците, всички хищници. Та там има бели мечки, кафяви мечки, а околната среда е деликатна като новородено бебе. Не можем да позволим на петролните компании да влизат вътре!

— Знам, Кевин — натърти научната съветничка на президента...

— Щетите може никога да не се възстановят. Арктическата зона... няма нищо по-деликатно на повърхността на планетата — подчерта председателят на клуб „Сиера“ още по-натъртено и настоятелно. — Самите ние го дължим, дължим го на своите деца... дължим го на планетата. Този законопроект трябва да бъде убит! Изобщо не ме интересува какво ще струва това, този законопроект трябва да умре! Ти си длъжна да убедиш президента да изтегли

всякаква поддръжка за него. Не можем да допуснем това екологично изнасилване!

— Кевин, към тази работа трябва да се подходи интелигентно. Президентът гледа на това като на въпрос за баланс между разходи и възвръщаемост. Домашният петрол не ни принуждава да харчим парите си, като купуваме петрол от други страни. Още по-лошото е, че той вярва на петролните компании, когато твърдят, че ще извличат и ще транспортират петрола, без да причиняват значителни щети на околната среда, и че могат да поправят щетите, които биха могли да причинят неволно.

— Това са глупости и ти го знаеш много добре, Карол — изсумтя Кевин Мейфлауър.

Техният проклет тръбопровод бе кървяща рана върху лицето на Аляска, отвратителна, проядена стоманена резка, пресичаща най-красивата земя на планетата, оскърбителна атака срещу самата Природа — и за какво? За да могат хората да карат колите, самолетите и моторите си и по този начин да замърсяват допълнително планетата, само защото не желаят да ходят на работа пеша или да карат велосипеди, или да яздят коне. (Мейфлауър дори не се замисли над факта, че той самият беше долетял до Вашингтон, за да представи своя апел, вместо да яхне някой от конете си, както и че наетата от него кола беше паркирана на Западния административен паркинг.) Всяко нещо, до което се докоснеха петролните компании, се разваляше, мислеше си той. Омърсяваха го. Замърсяваха самата Земя, извличайки това, което смятаха за безценен ресурс тук, там и навсякъде, независимо дали беше петрол, или въглища, ровеха земята или дълбаеха дупки надълбоко в нея и понякога разливаха течното си злато, защото не знаеха, а и не им пукаше за светостта на планетата, която принадлежеше на всички и която имаше нужда от грижливо обслужване. Обслужването, разбира се, изискваше грижливо напътствие, и тъкмо затова съществуваше клуб „Сиера“ и други подобни групи — за да казват на хората колко важна е земята и как те са длъжни да я ценят и да се отнасят е обич към нея. Добрата вест беше, че съветничката наистина разбираше и че работеше в обкръжението на Белия дом и имаше достъп до президента.

— Карол, искам да влезеш в Овалния кабинет и да му кажеш какво трябва да се направи.

— Кевин, не е толкова лесно.

— Защо да не е, по дяволите? Той не е чак такъв кретен, нали?

— Той понякога има различна гледна точка и затова петролните компании са твърде предпазливи. Погледни предложението им — каза тя и потупа папката с доклада. — Те обещават да обезпечат цялата операция, да заделят един милиард долара гаранция в случай, че нещо се обърка... За Бога, Кевин, те дори предлагат да разрешат „Сиера“ да се включи в съвета, контролиращ техните програми за защита на околната среда!

— И гласът ни да бъде заглушен от собствените им приятелчета? Проклет да съм, ако се съглася да сътруднича по този начин! — изръмжа Мейфлауър. — Няма да позволя на никого от хората ми да участва в това изнасилване, и точка!

— И ако заявиш това високо, петролните компании веднага ще те обявят за екстремист и цялото екологично движение ще бъде маргинализирано... а ти не можеш да позволиш това, Кевин!

— Не мога, по дяволите! Но в един момент човек трябва да им се опълчи, Карол. Ето, ние се опълчваме и воюваме. Нека тези омърсяващи всичко копелета си смучат петрол от залива Пръдоу — но дотук!

— Какво ще кажат за това останалите членове на вашия съвет? — попита доктор Брайтлинг.

— Ще кажат това, което аз им кажа, по дяволите!

— Не, Кевин, няма да го направят.

Карол се облегна и разтърка очите си. Беше седяла до късно да изчете целия доклад и тъжната истина беше, че петролните компании бяха подхождали адски хитро към екологичния проблем. Въпросът се свеждаше до чист бизнес. Инцидентът с „Ексон Валдес“ им беше струвал огромни пари и влошена репутация в добавка. Цели три страници бяха посветени на промените в процедурите за безопасност на танкерите. Сега корабите, напускащи огромния петролен терминал във Валдес, Аляска, се ескортираха от влекачи по целия път до открито море. Двадесет съда за контрол над замърсяванията патрулираха в постоянна готовност, още чакаха на разположение. Навигационните системи на всеки танкер бяха усъвършенствани до равнището на атомни подводници; навигаторите бяха задължени да проверяват уменията си на симулатори веднъж на всеки шест месеца. Всичко това

беше страшно скъпо, но много по-евтино от поредно сериозно разливане. Безброй реклами провъзгласяваха всички тези факти по телевизията — и най-лошото, високореномираните интелектуални кабелно-сателитни канали, като „История“, „Образование“, „Открития“, и „Произшествия и бедствия“, които петролните компании също спонсорираха за нови предавания и филми за дивата природа в Арктика, никога не показваха вредите, причинени от компаниите, а само многобройни кадри с карибу и други диви животни, преминаващи под издигащите се над земята участъци от петролопровода.

Това, което не казваха обаче, и което двамата, тя и Мейфлауър, знаеха много добре, беше, че след като петролът се извлечеше безопасно от земята, след като безопасно се транспортираше през чудовищния тръбопровод и безопасно се пренесеше през морето с помощта на двойно обезопасените трюмове на танкерите, тогава той се превръщаше в ново замърсяване на въздуха — от ауспусите на колите и камионите и комините на топлоцентралите. Така че всъщност ставаше дума за лоша шега и тази шега предизвикваше ругатните на Кевин за нараняването на арктическата зона. В най-лошия случай какво можеше да пострада сериозно? Десет или двадесет акра евентуално, и след това петролните компании щяха да си направят още самореклама как са изчистили това, като че ли замърсяването от крайното потребление на петрола изобщо не беше проблем.

Защото за невежия потребител, който си седи пред телевизора, това не е проблем, нали? Само в САЩ имаше сто милиона моторни превозни средства, и още повече по целия останал свят, и всички те замърсяваха въздуха, и тъкмо това беше истинският проблем. Как можеше човек да спре това отравяне на планетата?

Е, имаше някои начини.

— — Кевин, ще направя всичко, което ми е по силите — обеща тя. — Ще посъветвам президента да не подкрепи този законопроект.

Законопроектът беше S-1768, внесен и поддържан от двамата сенатори от Аляска — и двамата отдавна бяха купени от петролните компании. Предлагаше се държавата да откупи правата за извличане на петрол в полярната зона на американска Аляска. Вложените средства бяха огромни, както за федералното правителство, така и за щата Аляска. Дори тамошните ескимоски племена щяха да погледнат на

въпроса от другата му страна. Парите, които щяха да получат от петрола, щяха да им осигурят много снеговози, с които да преследват карибу, и моторни лодки, с които да улавят и убиват китове — част от тяхното расово и културно наследство. Моторните шейни не бяха необходими в съвременния век на опакованото в пластмаса подбрано телешко от Айова със сертификат от министерството на земеделието на САЩ, но туземците американци се придържаха към крайния резултат от своите племенни традиции, макар и не с традиционни средства. Потискащата истина беше, че дори тези хора бяха изоставили своята история и самите си богове в новия век на механично преклонение пред петрола и неговите продукти. Двамата сенатори от Аляска щяха да доведат племенни старейшини, за да свидетелстват в полза на S-1768, и сенатът щеше да се вслуша в тях, защото кой по-добре от туземните американци знаеше какво е да живееш в хармония с природата? Само че сега го правеха със снеговози „Скидо“, извънбордови мотори „Джонсън“ и ловни пушки „Уинчестър“... При мисълта за цялата тази лудост тя въздъхна.

— Той ще се вслуша ли? — върна я към действителността Мейфлауър. Дори на еколозите се налагаше да живеят в реалния свят на политиката.

— Искаш да ти отговоря честно? Вероятно не — призна Карол Брайтлинг.

— Знаеш ли — отбеляза тихо Кевин, — понякога ми се струва, че разбирам Джон Уилкс Буут^[1].

— Кевин, това не съм го чула и ти не си го казал. Не и тук. Не и в тази сграда.

— По дяволите, Карол! Знаеш как се чувствам. И знаеш, че съм прав. Как, по дяволите, ще опазим планетата, ако на идиотите, които управляват света, не им пука на сайдера за света, в който живеем?

— Какво ще ми кажеш? Че хомо сапиенс е паразитен вид, който уврежда земята и нейната екосистема? Че нямаме право да бъдем тук?

— Мнозина от нас нямат, и това е факт.

— Може и така да е, но какво може да се направи?

— Не знам — трябваше да признае Мейфлауър. „Някои от нас знаят — помисли си Карол Брайтлинг, взирайки се в помръкналите му от тъга очи. — Но дали си готов за това, Кевин?“ Смяташе, че е, но

привличането винаги беше опасна стъпка, дори за фанатици като Кевин Мейфлауър...

Строежът беше почти деветдесет процента завършен. Върху терена се издигаха двадесет напълно завършени секции, върху карета от тридесет и четири квадратни километра земя, главно равнинна и леко хълмиста, с четири платна бетонен път, отвеждащ на север към междущатската магистрала 70. Последните три и половина километра от шосето бяха без разделителна линия, а стоманобетонното покритие беше дебело цели седемдесет и шест сантиметра, сякаш беше предназначено за кацане на самолети, както бе отбелязал главният технически ръководител на строежа, големи при това. Пътят отвеждаше до не по-малко солиден огромен паркинг. Но това не го интересуваше чак толкова, че да го спомене в своя кънтри-клуб в Салина.

Сградите бяха съвсем банални, ако се изключеха системите им за контрол на околната среда, които бяха до такава степен съвършени, че Флотата би могла да ги използва за атомните си подводници. Всичко това беше част от водещото положение на компанията по отношение на нейните системи, беше казал председателят при последното си посещение. Те по традиция правели всичко преди останалите, а освен това характерът на работата им изисквал изключителна грижливост по отношение и на най-малките подробности. Не можеш да правиш ваксини на открито, нали? Но дори жилищата на работниците и кабинетите имаха същите системи, помисли си главният, и меко казано, това беше странно. Всяка сграда разполагаше с подземие — деликатна работа беше да се строи тук, в страната на торнадото. Но малцина ги беше грижа, отчасти от мързел, отчасти защото тукашният терен не беше никак лесен за прокопаване — прословутата твърда канзаска почва, чийто горен слой беше съсипан от сеене на пшеница. И тук идваше най-интересната част. Те щяха да продължат да използват по-голямата част от земята за земеделие. Есенниците вече бяха засети и на три и половина километра оттук се намираше центърът за селскостопанска дейност, със собствено шосе с две платна, снабден с най-новото и най-доброто земеделско оборудване, което главният беше

виждал, дори за един район, в който отглеждането на пшеница е основен поминък.

В този проект бяха налетели триста милиона долара. Сградите бяха огромни — човек можеше да ги превърне в място за живот за пет до шест хиляди души, помисли си главният. Служебната сграда разполагаше с класни стаи за продължаване на образованието. Обектът разполагаше със собствена електростанция и огромен горивен склад, чиито цистерни бяха наполовина заровени в земята поради местните климатични условия, и свързани чрез собствен тръбопровод с пункта за зареждане край М-70 край Канополис. Въпреки местното езеро имаха десетина артезиански кладенци, прокопани в — и през — подземния водоносен пласт Чероки. По дяволите, тук имаше достатъчно вода за снабдяването на цял малък град! Но компанията плащаше сметката и той самият си получаваше процента от стойността на цялата работа, за да завърши тя навреме, със значителен бонус, ако я завърши предсрочно, който той беше решен да си спечели. До този момент бяха изминали двадесет и пет месеца и оставаха още два. И той се беше справил, помисли си главният, и щеше да грабне този бонус, след което щеше да заведе семейството си в Дисниленд — две седмици при Мики, и щеше да играе голф на чудесните тамошни ливади — имаше нужда от това, за да възвърне формата си след тези две години от по седем работни дни в седмицата.

Но бонусът означаваше и че няма да му се налага да работи поне няколко години. Беше построил два небостъргача в Ню Йорк, петролна рафинерия в Делауеър, увеселителен парк в Охайо и още два огромни жилищни проекта на други места, с което си беше спечелил репутацията на човек, който завършва нещата рано и с икономии на бюджета — чудесна репутация за неговия бранш. Той паркира своя джип „Чероки“ и провери бележките си за нещата, които оставаше да се свършат този следобед. Даа, изпитанията на прозоречната изолация в Първа сграда. Използва клетъчния си телефон, за да се обади предварително, и тръгна през „листата за кацане“, както сам наричаше този участък от пътя, откъдето се разделяха другите пътища. Спомни си времето, когато работеше като инженер във Въздушните сили. Дълги три километра и половина и дебели почти метър: можеш като нищо да приземиш някой „Боинг“ 747 на това шосе, ако поискаш. Какво пък, компанията си имаше собствен въздушен флот за

собствените си служебни полети, и защо да не ги приземява тук, вместо на спретнатото малко летище край Елсуърт? След десет минути паркира пред Първа. Тази сграда наистина беше завършена, три седмици предсрочно, и последното, което трябваше да се направи, беше проверката на изолацията. Чудесно. Той влезе през релсовата врата — необикновено тежка и дебела — и помощниците я затвориха и заключиха.

— Готови ли сме, Джил?

— Вече да, Холистър.

— Включвай тогава — нареди Чарли Холистър.

Джил Трейнс отговаряше за всички системи за въздушна изолация на проекта. Бивш флотски и маниак на тема контрол, той лично завъртя ключовете по стенния панел. Не последва никакъв звук, свързан с пресирането на налягането — системите бяха твърде усъвършенствани за такова нещо, — но ефектът беше почти моментален. Докато се приближаваше към Джил, Холистър го усети в ушите си: както когато караш кола по планински път — ушите ти изпукват и трябва да размърдаш челюсти и да преглътнеш, за да изравниш налягането, което се усеща с ново изпукване.

— Държи ли се?

— Дотук е добре — отвърна Трейнс. — Нула точка едно четири килограма на квадратен сантиметър свръхналягане, и се вдига постоянно. — Очите му бяха приковани в циферблатите на контролния пулт. — Знаеш ли на какво прилича, Чарли?

— Не — призна главният технически ръководител.

— Като при изпитание на херметичността на някоя подводница. Същият метод — увеличаваме налягането в отделните отсеци.

— Наистина ли? На мен пък ми напомня за онова, която вършех в Европа във военните бази. Увеличавахме налягането в пилотските кабинни, за да изхвърлим газовете.

— Нима? Е, предполагам, че действа и по двата начина. Налягането се задържа добре.

„Би трябвало да е адски добре — помисли си Холистър — целия този ад, през който преминахме, за да се уверим, че всеки шибан прозорец е изолиран с винилни уплътнители.“ Не че прозорците бяха чак толкова много. Това му се струваше много странно. Гледките наоколо бяха толкова красиви. Защо ги закриваха?

Техническата спецификация беше за цели 232 грама на квадратен сантиметър свръхналягане. Бяха му казали, че това е за защита срещу торнадо, и това горе-долу звучеше смислено, наред с повишената ефективност на системите за отопление, вентилация и регулиране чистотата на въздуха, които вървяха с херметизацията. Това беше част от идеята. Компанията произвеждаше лекарства, ваксини и други подобни, и това означаваше, че това място може би бе нещо като фабрика за производство на биологични оръжия. Поради което имаше логика да си държат нещата вътре — и другите неща отвън, нали? След десет минути те се увериха, че уредите из цялата сграда показват, че системите за повишаване на налягането действат — още от първия опит. Хората, които бяха монтирали прозорците и вратите, си бяха заслужили допълнителното възнаграждение, че са си свършили работата както трябва.

— Изглежда много добре. Джил, трябва да проверя и свързочния център. — Комплексът разполагаше и с разточителни системи за сателитна комуникация.

— Използвай въздушния люк — подчерта Трейнс.

— Ще се видим после — каза главният, докато излизаше.

— Разбира се, Чарли.

Не беше приятно. Сега разполагаха с единадесет души, всички здрави, осем жени и трима мъже — разделени по пол, разбира се — а единадесет всъщност беше с един повече, отколкото бяха замислили, но след като ги отвлечеш, не можеш ей така да ги върнеш обратно. Бяха им взели дрехите — в някои от случаите ги бяха съблекли, докато се намираха в безсъзнание — и им бяха дали пижами, които изглеждаха като затворническо облекло, макар и да бяха ушити от подобър плат. Не се допускаше никакво бельо — известно беше, че жените понякога използват сутиените си, за да се обесят, а това тук не можеше да се допусне. Чехли вместо обувки, а храната беше здраво натъпкана с валиум, което донякъде успокояваше пленниците, но не напълно. Нямаше да е много умно да ги дрогират прекалено, тъй като пълното потискане на телесните им системи можеше да провали изпитанието, а те не можеха да позволят това.

— Какво означава всичко това? — настоятелно попита жената доктор Арчър.

— Медицински тест — отвърна Барбара, докато попълваше формуляра. — Вие доброволно се съгласихте, не помните ли? Ние ви плащаме за това и след като приключи, ще можете да се върнете у дома си.

— Кога съм го направила?

— Миналата седмица — каза ѝ доктор Арчър.

— Не помня.

— Е, направихте го. Имаме подписа ви върху формуляра на декларацията. И се грижим добре за вас, нали?

— Непрекъснато се чувствам зашеметена.

— Това е нормално — увери я доктор Арчър. — Няма защо да се безпокоите.

Жената — обект Ж4 — беше адвокатска секретарка. Три от женските обекти се оказаха такива, което леко притесняваше доктор Арчър. Ами ако адвокатите, при които работеха, се обадеха в полицията? Бяха разпратени заявления за оставка с експертно фалшифицирани подписи и в текста на писмата бяха включени напълно приемливи обяснения. Може би това щеше да ги задържи. Във всеки случай, отвличанията бяха извършени майсторски и никой тук нямаше да го обсъжда с външни хора, нали?

Обект Ж4 беше гола и седеше в удобно тапицирано кресло. Доста привлекателна, въпреки че трябваше да свали четири-пет килограма, помисли си Арчър. Медицинският преглед не беше установил нищо необичайно. Кръвното ѝ налягане беше нормално. Кръвните проби показваха леко повишен холестерол, но нищо, за което да се безпокои човек. Изглеждаше нормална, здрава, двадесет и шест годишна самка. Разпитът за предишни заболявания също не показваше нищо забележително. Не беше девственица, разбира се — дванадесет любовници за девет години полова активност. Един аборт на двадесет годишни — и после беше практикувала безопасен секс. В момента имаше някаква любовна връзка, но той бе някъде извън града за няколко седмици, по работа, и тя подозираше, че в живота му тъй или иначе има друга жена.

— С това като че ли приключихме, Мери. — Арчър стана и се усмихна. — Благодаря ти за съдействието.

— Мога ли вече да се облека?

— Най-напред има нещо, което искаме да направиш. Моля те, мини през зелената врата. Там има една система за запарване. Много е приятно и освежаващо. Дрехите си ще намериш от другата страна. Там ще можеш да се преоблечеш.

— Добре.

Обект Ж4 стана и изпълни това, което ѝ казаха. Зад херметичната врата имаше... всъщност нямаше нищо. Тя се задържа там, унесена и озадачена няколко секунди, забелязвайки, че тук, вътре, е горещо, над тридесет градуса, но пък от някакви невидими дупчици по стените излизаше омара... мъгла или нещо такова, която я освежи моментално, само за десетина секунди. После мъглата спря и отсрещната врата се отвори. Както ѝ бяха обещали, там имаше стая за обличане и тя си навлече горнището и долнището на зелената пижама, и излезе в коридора, където някакъв пазач от охраната ѝ махна отдалече с ръка към вратата, зад която я чакаше обядът. Храната тук беше много добра, а след хубаво ядене тя обичаше да си подремне...

— Зле ли ти е, Пийт? — попита доктор Килгор в друга част на зданието.

— Трябва да е грип или нещо такова. Целият се чувствам като пребит и нищо не мога да задържа. — „Дори пиячката“ — помисли си той, но не го каза, макар това да беше особено притеснително за него. Пиячката беше нещо, което винаги можеше да задържи.

— Дай да видим. — Килгор стана, нахлузи маска и си надяна латексовите ръкавици за прегледа. — Ще трябва да ти взема кръвна проба.

— Добре, докторе.

Килгор го направи наистина грижливо, боцвайки го под лакътя, и напълни четири пробни епруветки с по пет кубически сантиметра. После погледна очите на Пийт, устата и направи обичайните опипвания, което предизвика реакцията на черния дроб на обекта...

— Оох! Тук боли, докторе.

— Нима? На пипане не ми изглежда по-различно отпреди, Пийт. Каква е болката? — попита той, докато опипваше черния дроб, който, като при повечето алкохолици, беше като размекната тухла.

— Все едно че току-що сте ме наръгали с нож, докторе. Ето, точно тук боли!

— Извинявай, Пийт. А тук? — попита лекарят, опипвайки по-надолу с две ръце.

— Не толкова остро, но и там наболява. Да не е нещо от яденето?

— Може би. На твоє място не бих се тревожил чак толкова — отвърна Килгор.

Добре, този случай беше симптоматичен, няколко дни по-рано, отколкото беше очаквал, но малки отклонения трябваше да се очакват. Пийт беше един от сравнително по-здравите субекти, но алкохолиците не бяха от екземплярите, които можеш да наречеш наистина здрави. Така че Пийт щеше да бъде Номер 2. „Лош късмет, Пийт“ — помисли си Килгор.

— Чакай да ти сложа нещо, да ти мине болката.

Докторът се обърна и отвори едно чекмедже на стенния шкаф. Пет милиграма, прецени той, запълвайки пластмасовата спринцовка до съответното деление, след което се обърна и боцна вената.

— Ооох! — каза Пийт след няколко секунди. — Ооох... така е добре. Много по-добре, докторе. Благодаря. — Влажните му очи се разшириха, след това се замъглиха.

Хероинът беше великолепен аналгетик, а най-хубавото му качество бе, че осигуряваше на приемащия го зашеметяващ приток на енергия в първите няколко секунди, след което го отправяше в блажена вцепененост за следващите няколко часа. Така че за известно време Пийт щеше да се чувства великолепно. Килгор му помогна да се изправи и го отпрати. После прибра кръвните проби за проучване. След тридесет минути вече беше сигурен. Тестовите за антитела продължаваха да са положителни, а огледът под микроскопа показваше срещу какво се бореха антителата... и губеха.

Само преди две години някои хора се бяха опитали да заразят Америка с естествения вариант на това мъниче, тази „гега“, както често я наричаха някои. Сега то донякъде беше модифицирано в лабораторията за генно инженерство с добавянето на ракова ДНК към РНК на нищожната пръчица на този вирус, за да я направят пожизнена — все едно да нахлузиш дъждобран върху буболечка. Добрата последица от всичко това беше, че генното инженерство най-малкото бе утроило латентния период на вируса. Някога се смяташе, че е

четири до десет дни, а сега продължаваше почти месец. Маги наистина си знаеше работата, и при това му беше избрала подходящо име. „Шива“ наистина беше гаден кучи син. Беше убил Честър — е, всъщност го беше довършил калият, но Честър беше обречен — и сега започваше да убива Пийт. За него обаче милостива помощ нямаше да има. Пийт щеше да бъде оставен да живее, докато самата болест не отнемеше живота му. Физическото му състояние беше почти достатъчно близо до нормалното, за да могат да изпробват какво може да постигне едно добро поддържащо лечение, за да надвие ефекта от „Ебола-Шива“. Вероятно нищо, но те трябваше да го установят. Оставаха още девет първоначални изпитателни обекта и след това новите единадесет от другата страна на сградата — те щяха да бъдат истинският тест. Всички те бяха здрави, поне така смяташе компанията. При тях щяха да изпробват както метода на първично предаване, така и жизнеспособността на „Шива“ като епидемичен агент, плюс ефективността на ваксините, които Стив Берг беше изолирал миналата седмица.

С това работата на Килгор за този ден приключи. Той излезе навън. Вечерният въздух беше прохладен, прозрачен и чист — е, поне толкова чист, колкото можеше да бъде в тази част на света. В страната имаше сто милиона коли и всички те храчеха сложните си хидровъглероди в атмосферата. Килгор се зачуди дали ще може да усети разликата след две или три години, когато всичко това спре. В струящите от сградата светлини забеляза мяркащи се прилепи. „Страхотно“ — помисли си той. Човек рядко можеше да види прилепи. Сигурно гонеха насекоми. Той съжали, че ушите му не могат да доловят ултразвуковите вълни, които те излъчваха като радари, за да засекат насекомите и да ги хванат.

Тук щеше да има и птици. Особено бухали, тези великолепни нощни хищници, които летяха с меките си, безшумни пера, за да намерят мишки, да ги изядат и смелят, и после да изхвърлят костите на своята плячка в малки твърди капсули. Килгор изпитваше много по-голямо родство с дивите хищници, отколкото с животните-плячка. Но това трябваше да се очаква, нали? Той наистина беше в родствена връзка с хищниците, тези диви, великолепни създания, които убиваха безсъзнателно, просто защото Майката Природа изобщо нямаше съзнание. Тя даваше живот с едната си ръка и го отнемаше с другата.

Вечният процес на живота, превърнал земята в това, което е. Хората се бяха опитвали толкова упорито и толкова продължително да го променят, но други хора сега щяха да го върнат назад, бързо и драматично, и той щеше да види това. Нямахше да види как всички рани по лицето на земята зарастват, и това беше много лошо, но щеше да живее достатъчно дълго, за да види най-важните промени. Замърсяването щеше да спре почти напълно. Животните нямаше да бъдат ограничавани и тровени. Небето щеше да се изчисти и земята скоро щеше да се покрие с живот, какъвто беше замисълът на природата, а той и неговите колеги щяха да бъдат свидетели на това превращение. И ако цената за това беше висока, то и цената на спечеленото я заслужаваше. Земята принадлежеше на онези, които я ценяха и разбираха. Той самият дори използваше едно от средствата на природата, за да го наложи — макар и с малко човешка помощ. След като някои хора можеха да използват своята наука и умения, за да навредят на природата, то други хора можеха да ги използват, за да я излекуват. Честър и Пийт не биха го разбрали, но пък от друга страна, не разбираха нищо.

— Там ще има хиляди французи — каза Хуан. — И половината ще бъдат деца. Ако искаме да освободим другарите си, ударът трябва да е силен. Този ще бъде достатъчно силен.

— Къде заминаваме след това? — попита Рене.

— Долината Бекаа все още е на разположение. А оттам — кой накъдето види. Аз все още имам добри връзки в Сирия. Винаги има избор.

— Но полетът е четири часа, а в Средиземноморието винаги има един американски самолетносащ.

— Няма да нападнат самолет с деца — изтъкна Естебан.

— Те могат дори да ни осигурят ескорт — добави той с усмивка.

— До летището са само дванадесет километра — напомни им Андре. — Хубава магистрала с много платна.

— Значи трябва да планираме акцията до последната подробност. Естебан, ти ще се заловиш с тази работа. Андре, ти също. Трябва да подберем местата си, след това времето и деня.

— Ще ни трябват повече хора. Поне още десет души.

— Това е проблем. Откъде можем да намерим десет души, на които да можем да разчитаме? — попита Хуан.

— Можем да наемем. Трябва само да им обещаем достатъчно — изтъкна Естебан.

— Трябва да бъдат верни хора — натърти Рене.

— Ще бъдат достатъчно верни — каза баскът. — Знам къде да ги потърся.

Всички бяха брадати. Това беше най-лесната маскировка и въпреки че националната полиция в техните страни разполагаше със снимките им, снимките бяха все на млади, обръснати мъже. Някой минувач щеше да ги вземе за хора на изкуството по външния им вид и по начина, по който се бяха навели над масата. Всички бяха облечени добре, макар и не луксозно. Може би спореха по някакъв политически въпрос, мислеше си сервитьорът от мястото си на десет метра от тях, или обсъждаха някаква поверителна работа. Нямаше как да разбере, че е прав и за двете. След няколко минути те си стиснаха ръцете и тръгнаха в различни посоки, след като оставиха пари за сметката, и, както установи сервитьорът, нищожен бакшиш. „Художници — помисли си той. — Пословично стиснати копелета.“

— Но това, което ще стане, е екологична катастрофа! — настоя Карол Брайтлинг.

— Карол — отвърна ѝ шефът на персонала. — Става дума за баланс на разходите. Това ще спести на Америка някъде около петдесет милиарда долара, а ние имаме нужда от тях. От гледна точка на околната среда, знам какви са ти тревогите, но президентът на „Атлантик Ричфийлд“ лично ми обеща, че това ще е една чиста операция. През последните двадесет години те са научили много от инженерна гледна точка и също от гледна точка на връзките с обществеността, как да работят чисто, нали?

— Ти бил ли си някога там? — попита тя.

— Не. — Той поклати глава. — Летял съм над Аляска, но само толкова.

— Щеше да разсъждаваш другояче, ако поне веднъж беше видял този район, повярвай ми.

— Те копаеха на открито въглища в Охайо. Това съм го виждал. И съм виждал как след това покриват всичко със земя и чимове и засаждат трева и дървета. По дяволите, върху една от онези открити мини след две години ще се играе голф. Там е почистено, Карол. Сега те знаят как и знаят, че е разумно да го правят, както икономически, така и политически. Така че, не, Карол, президентът няма да изтегли поддръжката си за проекта. Той е икономически изгоден за страната. „А и на кого наистина му пука за едно късче земя, в което живеят само неколкостотин души?“ — не добави той.

— Трябва да говоря лично с него за това — настоя тя.

— Не. — Шефът на персонала поклати глава. — Няма да стане. Не и по този въпрос. Всичко, което би постигнала, ще е да подкопаеш собствената си позиция, а това няма да е разумно, Карол.

— Но аз обещах!

— На кого си обещах?

— На клуб „Сиера“.

— Карол, клуб „Сиера“ не е част от администрацията. Ние получаваме писмата им. Чел съм ги. По въпроси като този те се превръщат в екстремистка организация. Всеки може да каже „не правете нищо“, а това е почти единственото, което те правят, откакто ги оглави онзи Мейфлауър.

— Кевин е добър човек и е много интелигентен.

— Не можеш да ме убедиш, Карол! — изсумтя шефът на персонала. — Той си е направо лудит.

— По дяволите, Арни, не всеки, който не е съгласен с вас, е непременно екстремист, нали?

— Но този е. Клуб „Сиера“ ще се самоунищожат, ако продължават да го държат на върха. Както и да е. — Шефът на персонала погледна графика си. — Имам работа. А твоята работа по този въпрос е да поддържаш администрацията. Това означава, че ти лично поддържаш законопроекта. В тази сграда може да има само една позиция, и това е каквото каже президентът. Това е цената, която плащаш затова, че работиш като съветник на президента, Карол. Ти можеш да влияеш на политиката, но щом тази политика бъде оповестена, ти си длъжна да я поддържаш, независимо дали си убедена в правилността ѝ, или не. Ще заявиш публично, че

извличането на този петрол е добро за Америка и за околната среда. Разбра ли?

— Не, Арни, няма да го направя! — настоя Брайтлинг.

— Ще го направиш, Карол. И то ще го направиш убедително, така, че да накараш умерените екологични групировки да разберат логиката на ситуацията. Ако ти харесва работата тук.

— Заплашваш ли ме?

— Не, Карол, не те заплашвам. Само ти обяснявам как действат правилата тук. Защото ти трябва да играеш по тези правила, също като мен и като всички останали. Щом работиш тук, си длъжна да бъдеш лоялна към президента. Ако не си лоялна, тогава не можеш да работиш тук. Ти знаеше тези правила, когато се качи на борда, и знаеше, че трябва да живееш според тях. Е, сега е моментът да се види дали ти стиска. Карол, ще спазваш ли правилата, или няма?

Лицето ѝ под грима почервения. Още не се бе научила да скрива гнева си, забеляза шефът на персонала, а това беше твърде лошо. Човек не можеше да си позволи да се ядосва за толкова незначителни глупости, не и на това равнище на управление. А това наистина беше незначителна глупост. Щом си намерил нещо толкова ценно, каквото са няколко милиарда барела петрол, върху земя, която ти принадлежи, просто прокопаваш земята, за да го измъкнеш. Просто като две и две — и е още по-просто, ако петролните компании са ти обещали, че нищо няма да пострада, и щеше да си остане точно толкова просто, докато гласоподавателите ти карат автомобили.

— Е, Карол? — попита той.

— Да, Арни, знам правилата и ще живея според правилата — потвърди тя.

— Добре. Искam още този следобед да подготвиш изявление, което да публикуваме следващата седмица. Искam да го видя днес. Обичайната материя, научната обосновка, безопасността на инженерните мерки, такива неща. Благодаря ти, че намина, Карол — каза той за довиждане.

Доктор Брайтлинг стана и тръгна към вратата. За момент се поколеба — дощя ѝ се да се обърне и да каже на Арни къде може да си завре въпросното изявление... но продължи по коридора на Западното крило, после зави на север и заслиза към уличното ниво. Дватама агенти на тайните служби забелязаха изражението ѝ и се спогледаха.

Тя пресече улицата с необичайно вдървена походка, след което се заизкачва по стъпалата на старата административна сграда. Влезе в кабинета си и включи компютъра. Искаше ѝ се да разбие с юмрука си стъкления екран, а не да набира по клавиатурата.

Да ѝ нарежда човек като този! Който не разбира нищо от наука и екологична защита. Единственото, от което на Арни му пукаше, беше политиката, а политиката беше най-изкуственото проклето нещо на този свят!

Но после тя се успокои, пое си дълбоко дъх и започна да нахвърля своята защита на нещо, което в края на краищата никога нямаше да се случи, нали?

Не, никога нямаше да се случи.

---

[1] Убиецът на Ейбрахам Линкълн. Б. пр. ↑

12. КОЗОВЕ

Увеселителният парк си беше извлякъл добри уроци от своя по-известен първообраз. Управата се беше погрижила да наеме десетина старши служители, чиито разточително надуты заплати се плащаха от финансовите поддръжници на парка от Персийския залив, които очакваха да възвърнат цялостните си вложения за по-малко от шест години вместо предвидените осем и половина.

Вложенията бяха значителни, тъй целта бе не просто да подражават на американската корпорация, но да я надминат във всяко отношение. Замъкът в техния парк беше построен от камък, а не от фибростъкло. Имаше три основни артерии, всяка ориентирана към три различни национални тематики. Обиколната железопътна линия беше със стандартни размери и използваше два истински парни локомотива. Обсъждаше се удължаването до международното летище, което испанските власти бяха така добри да модернизират, за да осигурят поддръжка за парка — и имаше за какво: той осигуряваше двадесет и осем хиляди пълни работни места и още десет хиляди на половин работен ден. Атракциите с возилата бяха забележителни: повечето от тях конструирани по поръчка и изработени в Швейцария, а някои бяха достатъчно рисковани, че да накарат и някой боен летец да пребледнее. В добавка паркът разполагаше със сектор „Научен свят“, с атракция „Разходка по луната“, която беше впечатлила дори НАСА, разходка под вода през един гигантски аквариум и павилиони от всяка по-значителна индустриална фирма в Европа — този на „Еърбъс Индустри“ беше особено впечатляващ и предлагаше възможност на децата (и възрастните) да пилотират симулирани версии на най-различни модели самолети.

Имаше костюмирани герои — гномове, тролове и всевъзможни митични същества от европейската история, плюс римски legionari, сражаващи се с варвари — както и обичайните зони за пазаруване, където гостите можеха да си купят какви ли не сувенири.

Едно от най-умните неща, които бяха правили инвеститорите, беше да построят този парк в Испания, вместо във Франция. Климатът тук, макар и по-горещ, беше също така слънчев и сух през по-голямата част на годината, което осигуряваше целогодишна дейност. Гостите пристигаха по въздуха от цяла Европа, като или взимаха влакове, или идваха с туристически автобуси, за да отседнат в големите удобни хотели, които бяха замислени с три различни равнища на цена и разкош, от един, който можеше да бъде удостоен със знака на Сизар Риц, до няколкото с по-скромни удобства. Всички гости можеха да се къпят в многобройните басейни или на плажовете с бял пясък и да играят на двете игрища за голф — в момента се довършваха още три. Имаше и оживено казино, нещо, което други увеселителни паркове не бяха опитвали. Като цяло, Световният парк, както го наричаха, се бе оказал сензация и в него рядко пребиваваха по-малко от десет хиляди гости, а често посетителите наброяваха над петдесет хиляди.

Като умно планиран комплекс, той се контролираше от шест регионални и един главен команден център, и всяка атракция, въртележка или заведение за хранене се следяха от компютри и телекамери.

Майк Денис беше оперативният директор. Бяха го наели от Орландо и макар да му липсваше дружеската атмосфера на тамошния ръководен персонал, построяването и след това поддръжката на Световния парк се бяха оказали предизвикателството, което беше очаквал през целия си живот. Неговият офис и командният център се намираха в замъка, във високата кула, копие на кула от XII век. Дукът на Аквитания може би се беше наслаждавал на подобно място, но той бе разполагал само с мечове и копия, не с компютри и хеликоптери, и колкото и богат да е бил негово благородие през дванадесети век, през ръцете му едва ли са минавали пари в такива количества — Световният парк прибираше по десет милиона долара в брой само за един ден и много повече от кредитни карти. Всеки ден един брониран камион за превоз на пари с тежък полицейски ескорт напускаше парка на път към близката банка.

Подобно на своя първообраз във Флорида, Световният парк представляваше многоетажна конструкция. Под главните маршрути имаше цял подземен град, където действаха службите за поддръжка и участващите в представленията обличаха костюмите си и се хранеха и

откъдето той можеше бързо и невидимо за гостите да разпределя хора и неща в различни участъци на комплекса. Ръководенето на всичко това беше същото като да си кмет на доста голям град — всъщност дори по-трудно, защото той винаги трябваше да е сигурен, че всичко работи нормално и че разходите по операциите винаги са по-малки от приходите на града. Това, че вършеше работата си добре, всъщност с около 2.1 процента по-добре, отколкото собствените си първоначални предвиждания, означаваше, че получава внушителна заплата и че е заработил честно премията от един милион щатски долара, която му бяха изплатили само преди месец. Дано само децата му да успееша да се приспособят към тукашните училища...

Дори като обект на омраза можеше да ти вземе дъха. Това наистина си беше град, увери се Андре, и построяването му беше струвало милиарди. Той беше преминал през курсовете на местния университет „Световен парк“, беше изучил абсурдните правила за поведение, задължителни за това място, беше се научил да се усмихва на всичко и на всеки. Беше зачислен, случайно, към отдела за сигурност, прословутата „полиция“ на Световния парк, което означаваше, че бе облечен с бледосиня риза, тъмносин панталон със синя ивица, имаше свирка и портативно радио, и повечето му време минаваше в това да упътва хората към тоалетните, защото Световният парк имаше нужда от полиция точно толкова, колкото един кораб има нужда от колелета. Беше получил тази работа, защото владееше три езика — френски, испански и английски, и с това можеше да е от полза за повечето посетители — „гости“ на този нов испански град, на всички от които им се налагаше да се изпикаят от време на време, и на повечето от които очевидно им липсваше интелигентност да забележат стотиците знаци (по-скоро графични, отколкото с текст), които им показваха къде да отидат, щом нуждата им стане непреодолима.

Естебан, забеляза Андре, се намираще на обичайното си място и продаваше пълните си с хелий балони. Хляб и зрелища, мислеха си и двамата. Огромни суми, похарчени за построяването на този цирк — и за какво? За да дадат на децата на бедните трудови класи няколко кратки часа смях, преди да се върнат в мизерните си домове? Да изкусят родителите им да изхарчат парите си за празни удоволствия?

Всъщност предназначението на това място беше да обогати още повече арабските инвеститори, които бяха вложили част от петролните си пари за построяването на този град на фантазиите. Той можеше и да секва дъха, но все пак беше обект на презрение, този образ на нереалното, този опиум за масите трудещи се, които не бяха в състояние да проумеят истинското му предназначение. Какво пък, тъкмо това беше задачата на революционния елит.

Андре обикаляше, привидно без цел, но всъщност в съответствие с плановете, както неговите собствени, така и на самия парк. Плащаха му, за да оглежда и да урежда, да се усмихва и да обяснява на родителите къде могат да се изпишкат малките им съкровища.

— Това ще свърши работа — каза Нунън още от вратата. Сутрешното заседание започваше.

— Какво е това „това“? — попита Кларк.

Нунън размаха един флопидиск.

— Само сто реда код плюс инсталационния материал. Клетките — тоест клетъчните телефони — работят с една и съща компютърна програма. Когато се озовем на място, просто пъхвам това в драйвовете им и им зареждам софтуера. Освен ако не набереш подходящия префикс, за да позвъниш — 1-1-1, за да бъда точен — клетката ще ти отговори, че номерът, на който звъниш, е зает. По този начин можем да блокираме всякакви обаждания по клетъчен телефон до нашите обекти от страна на някоя отзивчива душица отвън и същевременно да им попречим те да се обадят навън.

— Колко резервни копия имаш? — попита Стенли.

— Трийсет — отвърна Нунън. — Можем да накараме местните ченгета да ги инсталират. Инструкциите са напечатани на шест езика. — „Не е никак лошо, а?“ — дощя му се да добави. За да го получи, се беше свързал с Националната агенция за сигурност във Форд Мийд, Мериленд. Доста добре за само една седмица усилие. — Казва се Селкоп^[1] и може да действа навсякъде по света.

— Браво, Тим — каза Кларк. — Как са екипите?

— Сам Хюстън не е във форма, с навехнато коляно — докладва Питър Ковингтън. — Травма при верижния скок. Все още може да участва, но няма да бяга няколко дни.

— Екип 2 е в пълна готовност, Джон — заяви Чавес. — Джон Томлинсън е малко зле, с разтегнато ахилесово сухожилие, но не е кой знае какво.

Кларк изръмжа и кимна. Тренировките тук бяха толкова тежки, че случайните травми бяха неизбежни — а Джон много добре си спомняше афоризма, че учението трябва да е безкръвно сражение, а сражението — кърваво учение. Добре беше, че бойците му се трудеха така упорито в учението, колкото и в реални условия — това говореше много за духа им и не по-малко за професионализма им. Сам Хюстън беше дългобоен стрелец и всъщност в момента беше около седемдесет и пет процента боеспособен, а Джордж Томлинсън, с разтегнато сухожилие и прочие, продължаваше да участва в сутрешните кросове, преглъщайки болката като елитен боец.

— Разузнаване? — попита Джон Бил Тоуни.

— Нищо особено за докладване — отвърна офицерът от Сикрит Интелидженс Сървис. — Знаем, че все още има живи терористи и че различните полицейски сили продължават разследванията си, за да ги изровят, и че тази работа не е лесна и не се мярка на хоризонта, но...

Но човек не можеше да предскаже прекратяването на някое дело. Всички около масата го знаеха. Същата тази вечер някой от класата на самия Карлос можеше да бъде спрял за нарушение на знака стоп, да бъде разпознат от някое съобразително ченге и да го спипат, но не можеш да планираш на базата на случайни събития. Все още съществуваха над сто известни терористи, живеещи някъде из Европа, също като Ернст Модел и Ханс Фюрхтнер, но те бяха научили един не особено труден урок: как да живеят незабележимо, да използват елементарна маскировка и да се пазят от неприятности. Трябваше да направят някоя по-голяма или по-малка грешка, за да ги забележат. Онези, които правеха тъпи грешки, отдавна бяха мъртви или в затвора.

— Какво е взаимодействието ни с местните полицейски агенции? — попита Алистър Стенли.

— Продължаваме да разговаряме с тях, а и акциите в Берн и Виена оказаха много полезен за нас натиск. Където и да се случи нещо, можем да очакваме, че ще ни привикат бързо.

— Подвижност? — попита Джон.

— Това май трябва да съм аз — отвърна подполковник Малой. — Нещата с Първо крило на Специални операции вървят добре.

Разрешават ми да задържа „Найт Хоук“ засега и разполагам също така с достатъчно време на британската „Пума“, с която съм запознат. Ако се наложи да тръгнем, аз съм готов. Мога да получа въздушно зареждане с МС-130, ако се наложи далечно прехвърляне, но на практика мога да се озова почти навсякъде в Европа за максимум осем часа с моя „Сикорски“, със или без въздушно презареждане. Оперативно съм доволен от нещата. Войската тук е не по-лоша от всяка друга, която съм виждал, и се сработваме добре. Единственото, което ме притеснява, е липсата на медицински екип.

— Помислили сме за това. Доктор Белоу е нашият лекар. Можеш да дадеш бърза помощ при травма, нали, докторе? — попита Кларк.

— Прилично, но все пак не съм истински травматолог. Освен това можем да получим помощен медицински екип от полицията и пожарните служби на място.

— Във Форт Браг го бяхме организирали по-добре — изтъкна Малой. — Знам, че всички наши стрелци са обучени да дават спешна помощ, но да си имаме истински обучен корпусен медик ще е по-добре. Доктор Белоу има само две ръце — подчерта пилотът — и може да бъде само на едно място едновременно.

— Когато пристигаме — каза Стенли, — се обаждаме рутинно до най-близката клиника за спешна помощ. Досега взаимодействието е било добро.

— Добре де, но аз съм този, който ще трябва да превозва ранените. Правил съм го много време и мисля, че трябва да го уредим малко по-добре. Препоръчвам учение на тази тема. Трябва да го практикуваме редовно.

Идеята не беше лоша, прецени Кларк.

— Уместно, Малой. Ал, дай да го направим в следващите няколко дни.

— Съгласен — кимна Стенли.

— Трудното е в симулирането на наранявания — каза доктор Белоу. — Просто няма заместител на истинските неща, а не можем да вкараме хората си в спешното отделение. Твърде много загуба на време ще е, а и там няма да видят подходящи примери на наранявания.

— Този проблем го имаме от години — каза Питър Ковингтън. — Процедурите не може да се преподават, а е трудно да се придобие практически опит...

— Да, освен ако не прехвърлим командата в Детройт — заяде се Чавес. — Вижте, господа, всички сме наясно с първата помощ, а доктор Белоу е лекар. Има толкова много други неща за учение, а съществена е основната ни задача, нали? Отиваме там, свършваме си работата и това свежда до минимум броя рани, нали? — „Освен за противника“ — не добави той, а и никой не го беше особено грижа за тях, а и не можеш да лекуваш при три 10-милиметрови куршума в главата, дори в болницата „Уолтър Рийд“. — Харесва ми идеята да тренираме евакуация на ранени. Чудесно, това можем да направим, както и практиката по първа помощ, но можем ли, реалистично погледнато, да отидем по-далече от това? Не виждам как.

— Коментар? — попита Кларк. Той също не виждаше как могат да направят нещо повече.

— Чавес е прав... но човек никога не е напълно подготвен или напълно обучен — изтъкна Малой. — Колкото и усилия да полагаш, лошите винаги намират начин да ти подхвърлят нещо ново. Все едно, в „Делта“ ние винаги правим десантите с пълен екип за медицинска помощ, обучени военни медици, експерти в травматологията. Може би тук не можем да си го позволим, но така беше във Форт Браг.

— Затова просто ще трябва да разчитаме на местна поддръжка — каза Кларк, приключвайки темата. — Не можем да си позволим голямо разрастване. Не разполагаме с такива средства.

„И това е магическата думичка в този бранш“ — помисли си Малой, без да го казва. Няколко минути след това заседанието приключи и заедно с него — работният ден. Дан Малой вече бе усвоил местната традиция работният ден да завършва в клуба, където бирата беше добра, а компанията — сърдечна. След десет минути той вече надигаше халбата с Чавес. Това дребно мексиканче наистина си го биваше.

— Онова цакане, дето го направи във Виена, наистина беше добро, Динг.

— — Благодаря, Дан. — Чавес отпи. — Нямах голям избор обаче. Някой път просто трябва да направиш това, което трябва.

— Да де, така е — съгласи се флотският.

— Смяташ, че сме тънки откъм медицинска страна. Аз също, но досега това не е било проблем.

— Досега сте имали късмет, момчето ми.

— Да, знам. Все още не сме излизали срещу луди.

— А те са там навън, истинските социопати, ония, дето не им пука от нищо. Е, честно казано, и аз не съм виждал някой такъв, освен по телевизора, но все си го мисля. Все се връщам на оназ работа в Ма'алот, в Израел, преди двайсет и повече години. Онези шибалници трепеха малки деца само за да покажат колко са страшни... а пък онова, дето стана преди с малката щерка на президента... Извади адски късмет, че онова момче от ФБР се оказа там. Не бих имал нищо против да го черпя една бира.

— Добра стрелба — съгласи се Чавес. — Нещо повече, добър разчет на времето. Четох как се е оправил — приказките с тях и прочие, търпение, докато изиграе хода си, после, на момента, го прави точно.

— Чете лекция в Браг, но същия ден бях на път. Видях записа. Момчетата разправяха, че много го бивало в стрелба с пистолет... пък и умен на всичкото отгоре.

— Акълът никога не вреди — съгласи се Чавес, довърши бирата си и каза: — Отивам да приготвя вечерята.

— Я повтори?

— Жена ми е доктор. Ще се върне след около час и днес е мой ред да направя вечерята.

Вдигане на веждата:

— Радвам се да разбера, че си толкова добре обучен, Чавес.

— Сигурен съм в мъжествеността си — увери го Доминго и се запъти към вратата.

Тази вечер Андре работи до късно. Световният парк беше отворен до 23:00, а магазините оставаха отворени и до по-късно, защото колкото и да беше огромен паркът, не можеше да пропусне възможността да спечели още няколко петака от масите за евтините безполезни сувенири, стискани алчно от ръчичките на децата, полузаспали в прегръдките на изтощените си родители. Той безстрастно следеше този процес — как толкова много хора очакваха да спре и последното въртене на механичните хитрини и едва тогава, след като се поставеха веригите и операторите на главоломните въртележки им махнеха за довиждане, се обръщаха и се запътваха към

порталите, използвайки и най-последната възможност, за да се поспрат и да се отбият в магазините, където продавачите им се усмихваха уморено и бяха толкова услужливи, колкото ги бяха обучавали. А след това, след като най-после всички напуснеха, магазините се затваряха, касите се изпразваха и пред погледа на Андре и колегите му от персонала по сигурността парите се отнасяха в залата за преброяване. Честно казано, това не влизаше в текущите му задължения, но той все едно продължи, следвайки тримата продавачи от магазина „Матадор“ по главната улица, после по една странична, през някакви бели дървени врати и надолу по стъпалата към приземните етажи, по бетонните коридори, гъмжащи от електрокари и служители през деня, а сега опустяващи, ако се изключат служителите, запътили се да се преоблекат в уличните си дрехи. Залата за отчитане на приходите се намираше в самия център, почти под замъка. Монетите се изсипваха в сандък, където се сортираха по националност и стойности, преброяваха се, пакетираха се и се етикетираха за превоз до банката. Банкнотите, вече групирани и разпределени на пачки по валута и стойност, се... се претегляха. Първия път, когато го видя, се удиви, но деликатните везни всъщност ги претегляха — ето, едно точка нула шест едно пет килограма банкноти от по сто германски марки. Два точка шест три седем нула килограма от по пет британски лири. Съответните суми се изписваха на електронните екрани и парите се отмятаха за опаковане. Тук служителите от охраната носеха оръжия, пистолети „Астра“, защото общото количество валута за деня беше... главният счетоводен екран показва числото 11 567 309.35 британски лири... все използвани в брой, парични знаци в добро състояние, на всякакви стойности. Всичко това се побра в шест големи брезентови чувала и бе поставено на платформата на четириколесен електрокар, за да бъде откарано до задната част на приземието, в бронирана кола с полицейски ескорт, която да го транспортира до централния клон на местната банка, все още отворен по това време на денонощието за депозит с такава величина. Единадесет милиона британски лири в брой.

— Извинете — обърна се Андре към наблюдаващия от охраната. — Да не би да наруших някакви правила, че дойдох тук?

Смях:

— Не, всеки рано или късно слиза тук, за да види. Затова има прозорци.

— Не е ли опасно?

— Смятам, че не. Прозорците са дебели, както виждате, а охраната в залата за преброяване е много стриктна.

— Мон дьо! Толкова пари... ами ако някой се опита да ги открадне?

— Камияонът е брониран и има полицейски ескорт, две коли с по четири души във всяка, всички тежко въоръжени. — И това щяха да са само явните пазачи, помисли си Андре. Сигурно имаше и други, не толкова близо и не толкова явни, но също така добре въоръжени. — Първоначално се тревожихме, че баските терористи може да се опитат да откраднат парите — толкова много пари в брой могат да финансират акциите им години наред, — но такава заплаха не се появи, а освен това нали знаете какво става с всички тези пари?

— Защо не карат парите до банката на хеликоптер? — попита Андре.

Контрольорът от охраната се прозя.

— Много е скъпо.

— Е, и какво става с парите?

— Повечето от тях се връщат обратно при нас, разбира се.

— О! — Андре се замисли за миг. — Всъщност да. Разбирам.

Световният парк до голяма степен беше бизнес в брой, защото повечето хора все още предпочитаха да плащат за нещата по този начин въпреки нашествието на кредитните карти, които паркът използваше с не по-малко удоволствие, и въпреки възможността гостите да прехвърлят всичко на хотелските си сметки — указанията за което бяха отпечатани върху пластмасовата картичка с ключа от стаята на родния език на всеки клиент.

— Мисля, че използваме едни и същи банкноти от пет британски лири до петнадесет пъти, преди да се изхабят и да се наложи да ги върнат в Лондон за унищожаване и подмяна.

— Разбирам — кимна Андре. — Значи влагаме ги и след това теглим от нашата сметка, за да развалим по-едрият банкноти на гостите. Тогава колко пари в брой държим подръка?

— За разваляне ли? — Охранителят сви рамене. — Два-три милиона минимум... британски лири де. За да следим всичко това,

използваме ей тези компютри.

— Удивително място — отбеляза Андре, и го мислеше сериозно.

Той кимна и си тръгна, за да пъхне картата си за края на дежурството и да се преоблече. Денят беше минал добре. Обиколките му бяха потвърдили първоначалните преценки за парка. Сега вече знаеше как да планира акцията и как да я осъществи. Предстоеше да доведе тук своите колеги и да им покаже плана, след което идваше изпълнението. След четиридесет минути той вече беше в квартирата си, отпиваше бургундско и отново премисляше всичко. Навремето, цяло десетилетие, бе изпълнявал ролята на офицер по планирането и операциите на Аксион Директ — беше организиран и изпълнил цели единадесет убийства. Тази акция обаче щеше далеч да надмине всичко останало, имаше шанс да се превърне в кулминация на кариерата му и той трябваше добре да я премисли от всички страни. На стената в апартамента му бе окачена карта на Световния парк и той я оглеждаше. Вход — изход. Възможни маршрути за достъп на полицията, средства за тяхното блокиране. Как да разположи своите хора. Къде да отведе заложниците? Къде да ги задържи? Как да изкара всички? Андре продължаваше да оглежда картата, отново и отново, търсейки слаби места, търсейки грешки. Испанската национална полиция, Гуардия Сивил, щеше да реагира, разбира се. Трябваше да се гледа на тях с уважение, въпреки смешните им шапки. Сражаваха се с баските в продължение на цяло поколение и се бяха научили. Несъмнено вече си имаха тактически разстановки за Световния парк, защото той представляваше твърде очевидна цел за евентуални терор... прогресивни елементи, поправи се Андре. Полицията не биваше да се взима лековато. За малко щяха да го убият или арестуват на два пъти във Франция, но и в двата случая това беше станало заради негови очевидни грешки и той се беше поучил и от двата. Не, не и този път. Този път той щеше да ги държи надалеч чрез заложниците и като им покаже волята си да ги използва за своите политически искания, и колкото и страшна да беше Гуардия Сивил, щяха да клекнат пред тази демонстрация на решимост, защото колкото и да бяха страшни, те също бяха уязвими от своята буржоазна сантименталност, като всички други. Чистотата на неговите цели му вдъхваше кураж и той щеше да държи на това, и щеше да постигне целите си, или мнозина щяха да

загинат, а нито испанските власти, нито френските, нямаше да могат да издържат на това. Планът беше почти готов. Той вдигна телефона.

Вечерта Пийт се появи отново. Сега лицето му беше преbledняло и той беше още по-отпуснат, но освен това му беше зле, ако се съдеше по походката му.

— Как сме? — попита го весело доктор Килгор.

— Стомахът е много зле, докторе, ето тука — отвърна Пийт и посочи с пръст.

— Още те мъчи, а? Ами, добре, защо не легнеш ей тук и да те попрегледам — каза лекарят, докато си слагаше маската и ръкавиците.

Лекарският преглед беше повърхностен и в случая съвсем ненужен. Пийт, както Честър преди него, умираше, макар все още да не го знаеше. Хероинът беше свършил добра работа, потискайки неприятното усещане, премахвайки болката и заменяйки я с химическа нирвана. Килгор внимателно взе нова проба за по-нататъшно изследване.

— Е, приятелю, мисля, че ще трябва да изчакаме, докато това стане готово. Какво ще кажеш за една инжекция като миналия път?

— Да, докторе. Оня път ми подейства много добре.

Килгор напълни нова пластмасова спринцовка и я инжектира в същата вена, както миналия път. Изглежда как кафявите очи на Пийт се разшириха и как после той се отпусна, след като болката заглъхна, заместена от толкова дълбока летаргия, че можеше на място да му направи сериозна операция, без нещастното копеле изобщо да протестира.

— Как са другите, Пийт?

— Добре. Само Чарли се оплаква, че го боли корем.

— О, така ли? Може би ще трябва да прегледам и него — каза Килгор.

Значи и Номер три щеше вероятно да се появи утре. Разчетите вървяха почти според очакваното. След преждевременните симптоми на Честър останалите от групата вървяха точно по предвидения график. Добре.

Завъртяха се още телефони и рано сутринта няколко души наеха коли с фалшивите си лични карти, подкараха по двама или поединично

на юг от Франция към Испания и минаха набързо през повърхностните гранични проверки. Различни пътнически агенти направиха необходимите резервации в парк-хотелите, все на средно ниво — всички бяха свързани с парка чрез монорелсов или обикновен влак, чиито станции се намираха в изпълнените с павилиончета фойета на самите хотели, за да не могат гостите да се изгубят.

Магистралите, отвеждащи до парка, бяха широки и удобни и пътните знаци можеха да се следят лесно дори от незнаещи испански. Може би единственият риск бяха огромните туристически автобуси, движещи се с над 150 километра в час, като сухопътни презокеански лайнери, с прозорци, пълни с човешки лица; децата махаха на шофьорите на автомобилите. Водачите също им махаха с усмивка и пропускаха автобусите да продължат да порят напред, превишавайки ограниченията в скоростта, сякаш това беше тяхно право, нещо, с което водачите на колите не искаха да рискуват. Те разполагаха с време. Така бяха планирали акцията си.

Томлинсън посегна към левия си крак и направи гримаса. Чавес изостана в сутрешното си бягане, за да се увери, че е добре.

— Още ли боли?

— Боли я! — потвърди сержант Томлинсън.

— Тогава не го натоварвай, тъпо копеле! Ахилесовата е много лоша, когато я нараниш.

— Току-що го разбрах, Динг. — Томлинсън забави до ходом, все пак проявявайки милост към левия си крак след бягането на три километра. Дишането му беше много по-тежко от обикновеното, но болката сигурно бе силна.

— Ходи ли при доктор Белоу?

— Да, не можело да се направи нищо, освен да го оставя да мине, така каза.

— Тогава го остави да мине. Това е заповед, Джордж. Край на бягането, докато не престане да те боли толкова, окей?

— Слушам, сър — съгласи се сержант Томлинсън. — Все още мога да тръгна, ако имате нужда от мен.

— Знам, Джордж. Ще се видим на стрелбището.

— Добре.

Томлинсън изгледа как командирът му забърза, за да настигне останалите от Екип 2. Гордостта му беше уязвена от това, че не може да продължи с тях. Никога не беше допускал някакво нараняване да го забавя — в „Делта Форс“ веднъж беше участвал наравно с другите в тренировката въпреки двете счупени ребра, дори не беше казал на лекарите за това, от страх да не би останалите от екипа да го помислят за слабак. Но докато човек можеше да премълчи и да преглътне някакви си счупени ребра, едно разтегнато сухожилие беше нещо, с което просто не можеш да бягаш — болката беше толкова силна, че кракът отказваше да действа. „По дяволите — помисли си войникът, — не мога да се откажа!“ Никога не се беше оставял да бъде втори в което и да било начинание в живота си — дори в Малката бейзболна лига, където беше играл като стопер. Но днес, вместо да пробяга останалата част от маршрута, той тръгна ходом, стараяйки се да поддържа военната походна скорост от сто и двадесет стъпки в минута, и дори това болеше, но не толкова, че да го накара да спре. Екип 1 също беше излязъл на крос, подминаха го, и дори Сам Хюстън с неговия пострадал крак подскачаше и му махна, докато го подминаваше. Гордостта бе наистина голямо нещо! Томлинсън беше боец в специални операции от шест години, бивша зелена барета, зачислен към „Делта“, вече почти завършил колеж с профил психология — по една или друга причина, хората от Специални операции предпочитаха тази област — и се мъчеше да прецени как да завърши образованието си в Англия, където университетската система беше по-различна и където беше малко необичайно сержантският състав да има дипломи. Но в „Делта“ често сядаха около масата и обсъждаха терористите, с които се очакваше да се справят, какво ги караше тези хора да прещракват, защото от разбирането на това произтичаше способността им да предскажат техните действия и да напипат слабото им място... за да ги убият по-лесно, в което, в края на краищата, се състоеше цялата работа. Странно, но допреди да дойде тук той не беше имал нито едно попадение в реални условия, а още по-странното беше усещането, което не се оказа по-различно, отколкото на тренировките с мишени. „Играеш точно така, както си се учил“ — мислеше си сержантът. Точно както му бяха обяснявали всяка стъпка още по време на основното му обучение във Форт Нокс преди единадесет години. По дяволите, долната част на крака му все още гореше, макар и не

толкова, колкото при бягане. Е, докторът беше казал, че ще мине поне седмица, вероятно две, преди отново да бъде напълно във форма за участие в акция, и то само защото беше изритал един тротоар, без да гледа, като проклет глупак. Хюстън поне имаше някакво извинение за крака си. Верижният скок беше опасно нещо и всеки от време на време се подхлъзваше — в неговия случай Хюстън беше улучил някакъв камък и сигурно и него го болеше... но Сам също не беше от тия, които ще се откажат, каза си Томлинсън, куцукайки към стрелбището.

— Това упражнение е с реална стрелба — обясни Чавес на Екип 2. — Сценарият е петима лоши, осем заложници. Лошите са въоръжени с пистолети и автомати. Двама от заложниците са деца, две момичета, седем и девет годишно. Останалите заложници са все жени, майки. Лошите са ударили детска градина и е дошъл моментът за поразяването им. Нунън е предсказал разположението на лошите ето как. — Чавес посочи черната дъска. — Тим, доколко са ти сигурни данните?

— Седемдесет процента, не повече. Адски са маневрени. Но всички заложници са ето в този ъгъл. — Показалката му почука на дъската.

— Окей. Пади, ти поемаш експлозивите. Двойките както обикновено. Луи и Джордж влизат първи, покриват лявата страна. Еди и аз плътно след тях, държим центъра. Скоти и Озо влизат последни, държат дясно. Въпроси?

Въпроси нямаше. Членовете на екипа отново огледаха схемата на черната дъска.

— Тогава да действаме — каза им Динг и екипът се изниза навън.

— Как е кракът ти, Джордж? — попита Луи.

— Боли — отвърна Томлинсън. — Но на ръцете ми им няма нищо. — И вдигна своята МР-10.

— Биен — кимна Луи.

Двамата почти постоянно действаха заедно, като миниекип, до такава степен, че на бойното поле всеки можеше да чете мислите на другия, а и двамата притежаваха дарбата да се придвижват невидимо. Това беше трудно за научаване — ловците по рождение го знаеха, а останалите го тренираха непрестанно.

След две минути всички бяха извън закритото стрелбище. Конъли закрепил пластичен взрив на вратата — този елемент от обучението им отваряше непрекъснато работа на дърводелците. Минаха само тридесет секунди, после Конъли се отдръпна и даде знак с вдигнат палец, че е свързал жиците с кутията на детонатора.

— Екип 2, тук Водач — чува всички в слушалките си. Готови... Пади, три... две... едно... СТАРТ!

Както обикновено, Кларк подскочи. Сам бивш експерт по разрушенията, той знаеше, че Конъли го надминава със своя почти магически усет, но знаеше също така, че никой експерт по разрушенията в света не пести материала по време на акция. Вратата прелетя през помещението и се разби в отсрещната стена, достатъчно бързо, за да контузи всеки, когото би ударила, но не фатално. Джон запуши ушите си с ръце и затвори очи, защото това, което следваше, беше флеш-бенгът — връхлетя върху ушите и очите му като избухнало слънце. Разчете съвършено времето и ги отвори, за да види нахлуването на стрелците.

Томлинсън пренебрегна протестите на крака си и последва Лоасел с вдигнато оръжие. И тогава ги чакаше първата изненада — това упражнение щеше да е коварно. Никакви заложници или лоши вляво. Дватамата се затекоха към отсрещната стена и завиха надясно, за да покрият фланга.

Чавес и Прайс вече бяха вътре, оглеждайки своята зона — и също не намериха нищо. После Вега и Мактайлър преживяха същото в десния сектор. Акцията не вървеше според разчета.

Чавес забеляза, че не се виждат нито заложници, нито лоши, и че има само една врата към друго помещение, отворена.

— Пади, флеш-бенг! — изрева той по радиото. Кларк ги следеше от ъгъла, облечен в бялата риза на наблюдаващ и с бронежилетка. Конъли изникна иззад Вега и Мактайлър с два флеш-бенга в ръцете. Запокити ги през вратата и отново последва ослепителен шок. Този път поведоха Чавес и Прайс. Вътре се намираше Алистър Стенли, с бялото си облекло „Не ме стреляй!“. Кларк, който остана в предното помещение, чу приглушения пукот на оръжията и последвалите викове:

— Чисто! Чисто! Чисто!.

Джон влезе при тях. И трите мишени бяха надупчени в главите. Динг и Еди бяха при зложниците, прикривайки ги с бронираните си тела и насочили оръжията си към картонените мишени, които в реалния живот щяха да са на пода и от разбитите им черепи щеше да шурти кръв.

— Чудесно — обяви Стенли. — Добра импровизация. Ти, Томлинсън, беше малко бавен, но стрелбата ти беше свършена. Твоята също, Вега.

— Добре, да идем в кабинета и да прегледаме записа веднага — каза Джон и се запъти навън, тръскайки глава, за да прочисти ушите си от трясъка на флеш-бенга. Щеше да му се наложи да си вземе шумозаглушители за ушите и очила, ако искаше да продължи да наблюдава, иначе слухът му щеше да се увреди окончателно — макар да чувстваше, че е негово задължение да изпитва нещата истински, за да може да прецени по-добре как действа всичко. Хвана Стенли под мишницата и попита:

— Достатъчно бързо ли беше, Ал?

— Да — кимна Стенли. — Флеш-бенгът ни дава, аа, три до пет секунди за окопитване, следват петнадесет колебливи действия. Чавес се приспособи добре. Всички зложници щяха да оцелеят. Вероятно, имам предвид. Джон, нашите момци са просто на гребена на вълната. По-добре от това вече не могат. Томлинсън, въпреки болния си крак, не изтърва повече от половин стъпка, ако имаше и толкова, а пък французинът е пъргав като мангуста. Дори Вега, колкото и да е едър, никак не е тромав. Джон, тези момчета са най-добрите, които съм виждал.

— Съгласен съм, но...

— Но все още толкова много неща са в ръцете на нашите противници, нали? Да, знам това, но Господ да им е на помощ на тия копелета, когато им излезем.

---

[1] Буквално „клетка-ченге“. — Б. пр. ↑

13. ЗАБАВЛЕНИЯ

Попов продължаваше да се мъчи да разбере нещо повече за своя работодател, но не намираше нищо. Данните в библиотеката на Ню Йорк Сити и в Интернет бяха истинска лавина от информация, но в нея нямаше нищо, което да предлага и най-малкото обяснение защо въпросният човек е наел бивш офицер от КГБ да изравя терористи и да ги пуска срещу целия свят. Беше все едно някое дете да замисли убийството на любимия си родител. Но не моралният аспект на явлението го тревожеше — в разузнавателните операции няма много място за морал. Като възпитаник на академията на КГБ край Москва, той не можеше да стигне по-далече от това, което бяха набивали в главата му, а именно, че Държавата винаги е права. „Понякога може да получите заповеди, които могат да ви притеснят лично — им беше казал веднъж полковник Романов. — Такива неща се случват, по причини, които вие можете да разбирате, или не, но които винаги са справедливи. Вие имате право да поставяте нещо под съмнение по тактически причини — и как ще изпълните задачата като полеви офицер е изцяло ваша работа. Но да откажете изпълнение на задача е предателство.“ И точка. Нито Попов, нито неговите съвипускници си бяха правили бележки по темата. Ясно беше, че заповедите са си заповеди. Следователно, щом беше приел службата, Попов трябваше да изпълнява възлаганите му задачи...

...но като служещ на Съветския съюз, той винаги беше знаел коя е крайната цел, а именно — да събира за своята страна жизненоважна информация, тъй като неговата страна или се нуждаеше от информацията заради самата себе си, или за да подпомогне други, чиито действия щяха да бъдат от истинска полза за неговата страна. Дори работата му с Илич Рамирес Санчес преди време носеше някаква тайнствена полза на държавата му. Но сега, разбира се, той разсъждаваше по друг начин. Терористите бяха като бесни кучета или вълци, които човек пуска в нечия градина, за да предизвика бъркотия, и, да, може би от стратегическа гледна точка това беше полезно — или

поне така бяха смятали неговите началници в една държава, която вече беше мъртва и изчезнала. И колкото и да беше добър някога КГБ — той все още смяташе, че това беше най-добрата шпионска организация, съществувала някога на света — в края на краищата тя се бе оказала пълен провал. Партията, за която Комитетът за държавна сигурност някога беше щит и меч, вече не съществуваше. Мечът не беше успял да съсече враговете на Партията, а щитът не можа да я защити от всевъзможните оръжия на Запада. В такъв случай дали наистина неговите началници бяха знаели какво трябва да се прави?

„Вероятно не“ — призна си Попов, и поради това може би всяка операция, която му бе възлагана, в по-голяма или по-малка степен бе представлявала глупава грешка. Осъзнаването на това можеше да се окаже горчиво, само че неговото обучение и опит се изплащаха щедро, да не говорим за двете куфарчета банкноти, които беше успял да свие — но за какво! За да изкарва на открито терористи, които да бъдат избивани от европейските полицейски сили? Точно толкова лесно, макар и не толкова доходно, той можеше просто да ги посочи на полицията и да остави да ги арестуват, да ги съдят и да ги затворят, като престъпни утайки, каквито всъщност си бяха, което в края на краищата щеше да е много по-удовлетворително. Тигър в клетка, крачещ напред-назад зад решетките и чакащ дневната си порция от пет килограма конско, беше нещо много по-забавно от някой, напъхан в музей и също толкова безполезен. Той самият беше нещо като изкупителна жертва, помисли си Дмитрий Аркадиевич, но за чия касапница?

Парите бяха добри. Още няколко задачи като първите две и той щеше да си вземе парите и фалшивите си документи и да се скрие от лицето на земята. Можеше да си лежи на някой плаж, да си пие вкусни напитки и да гледа хубави момичета в оскъдни бански костюми, или... какво? Попов не беше наясно какво точно оттегляне от активна дейност би му допаднало, но беше сигурен, че все ще намери нещо. Може би щеше да използва таланта си, за да търгува с акции — и с връзки, като истински капиталист — и по този начин да забогатее още повече. Но не, той все още не беше достатъчно подготвен за такъв живот, и докато се подготвеше, фактът, че характерът на неговата задача не му е ясен, го тревожеше. След като не му беше ясно, не можеше да прецени опасностите, които застрашаваха него самия. Но

въпреки цялата си умелост, опит и професионална подготовка, той не можеше да проумее защо неговият работодател иска да пусне тигрите от клетките им — нали отвън ги очакваха ловците. Колко жалко, че не можеше просто да попита. Отговорът можеше дори да се окаже забавен.

Регистрацията в хотела се извършваше с механична прецизност. Бюрото на рецепцията беше огромно, отрупано с компютри, които регистрираха гостите колкото се може по-бързо, за да могат те да си харчат парите в парка. Хуан получи пластмасовата картичка с ключа си и кимна благодарно на симпатичната служителка, после нарами чантите си и се запъти към стаята си, благодарен, че тук няма метални детектори. Коридорът беше къс, а асансьорите необичайно широки, за да прибират и хора в инвалидни колички. След две минути беше в стаята си и разопаковаше багажа. Тъкмо когато привърши, на вратата се почука.

— Бонжур. — Беше Рене. Французинът влезе, седна на леглото и се протегна. — Готов ли си, приятелю? — попита той на испански.

— Си — отвърна баскът.

Не приличаше много на испанец. Косата му беше русоляво-червеникава, чертите на лицето му — мъжествени, а брадата му беше изрядно подрязана. Никога досега не бе арестуван от испанската полиция и беше интелигентен и предпазлив, но дълбоко предан на делото. Имаше два бомбени атентата в коли и едно убийство. Това, знаеше Рене, щеше да е най-смелата мисия за Хуан, но той изглеждаше достатъчно готов, съсредоточен, може би малко напрегнат, но натегнат като пружина и готов да изиграе ролята си. Рене също беше вършил подобни неща, главно убийства на оживени улици — приближаваше се до целта, стреляше с пистолета със заглушител и просто отминаваше с обичайна походка, което беше най-добрият начин да се оттеглиш, тъй като почти никога не можеха да те идентифицират — хората никога не виждат пистолета и още по-рядко забелязват някой човек, крачещ невъзмутимо по Шан-з-Елизе. След което ти остава само да се преоблечеш и да включиш телевизора, за да видиш как отразяват свършеното от теб. Аксион Директ до голяма степен, макар и не напълно, беше разбита от френската полиция. Прибраните на топло

бяха останали верни на другарите си и нито бяха посочили, нито бяха предали някой въпреки натиска и обещанията на униформените си сънародници — и може би някои от тях щяха да бъдат освободени в резултат на тази акция, въпреки че главната цел беше да освободят другаря Карлос. Нямаше да е лесно да го измъкнат от „Льо Санте“. Рене погледна към спирката на влака и видя децата и родителите им. Да, имаше някои неща, които никое правителство, колкото и брутално да беше, не можеше да пренебрегне.

На две пресечки от него Жан-Пол гледаше същия пейзаж и разсъждаваше по същия начин. Той самият никога не се беше женил и никога не бе имал истинска любовна връзка. Сега, на четиридесет и три години, той знаеше, че това е оставило празнота в живота и в характера му, анормалност, която се опитваше да запълни с политическа идеология, с убежденията си в някои принципи и с представата си за едно лъчезарно социалистическо бъдеще за своята страна, за Европа и за целия свят. Но една малка частица от съзнанието му му подсказваше, че мечтите му са чиста илюзия и че пред него е реалността — всъщност на три етажа под него и на сто метра западно: лицата на децата, чакащи да се качат на парното влакче до парка и... но подобни мисли бяха отклоняващи. Жан-Пол и приятелите му знаеха правотата на своята кауза и убеждения. Бяха ги обсъждали надълго и широко много години и бяха стигнали до извода, че техният път е правилният. Бяха споделяли огорчението си, че толкова малко хора го разбират — но някой ден те щяха да го разберат, някой ден щяха да видят пътя на справедливостта, която социализмът предлага на целия свят, щяха да разберат, че пътят към светлото бъдеще трябва да бъде начертан от революционния елит, който разбира смисъла и силата на историята... а те нямаше да допуснат грешките, които бяха направили руснаците, тези изостанали селяци в онази прекалено голяма и необразована страна. Така че сега той гледаше струпаните хора, чуваше парната свирка на локомотива и виждаше... вещи. Дори децата всъщност не бяха хора, а политически изявления, които други щяха да направят, хора като него, които разбираха устройството на света или поне начина, по който той трябваше да бъде устроен. И щеше да бъде устроен, обеща той на себе си. Един ден.

Майк Денис винаги обядваше навън — навик, който си беше създал във Флорида. Едно от нещата, които му харесваха в Световния парк, беше, че тук човек можеше да си пийне, в неговия случай — испанско червено, което сега отпиваше от пластмасова чашка, докато гледаше обикалящите наоколо хора и се оглеждаше за евентуални недостатъци. Не забелязваше такива — дори пешеходните алеи бяха направени след внимателно и задълбочено планиране и с помощта на компютърни симулации.

Това, което най-много привличаше хората тук, бяха увеселителните возила, затова алеите бяха замислени така, че да отвеждат посетителите до най-забележителните въртележки. Поскъпите наистина бяха много зрелищни. Собствените му хлапета обожаваха да се возят на тях, особено на „Пикиращия бомбардировач“, увиснал нависоко каботажен самолет, който можеше да накара дори боен пилот да избълва обяда си, а непосредствено до него се намираше „Машината на времето“, атракция с виртуална реалност, побираща за един седемминутен сеанс деветдесет и шест души — при повече продължителност, както показваха изпитанията, на някои от клиентите можеше да им призлее. Излизаш от нея, и ето че е време за сладолед или питие — и затова точно на изхода ѝ имаше павилиончета, за да отговорят на тези желания. Малко по-надалече се намираше заведението „При Пепе“, великолепен ресторант, специализиран в каталонската кухня — не е редно да поставяш ресторанти твърде близо до возилата. Тези атракции не се допълваха особено, тъй като „Бомбардировачът“ не повишаваше непременно апетита. За замислянето и организирането на един такъв увеселителен парк се изискваше наука и изкуство, а Майк Денис беше един от хората, които се брояха на пръсти в целия свят, хората, които знаеха как се правят подобни неща, което обясняваше огромната му заплата и безмълвната усмивка, която сега се беше изписала на лицето му. Ако това беше работа, то тя бе най-приятната работа в света. Дори астронавтите, возещи се на космическата совалка, не можеха да изпитат подобно удоволствие. Той трябваше да играе със своята играчка всеки ден, а те имаха право да летят само два пъти в годината.

След като приключи обяда си, Денис стана и тръгна към кабинета си на Страда Испаня — главната улица, направена в испански стил. Беше поредният чудесен ден, времето бе ясно, температурата —

двадесет и един градуса, въздухът — сух и свеж. Местният климат до голяма степен приличаше на калифорнийския, което пък си пасваше с испанския език на повечето негови служители. Той мина покрай един от хората от охраната. „Андре“ — гласеше табелката на гърдите му, а табелката за ползвани езици на джоба на ризата му съобщаваше, че говори испански, френски и английски. Хубаво, каза си Денис. Трябваша им още хора като този.

Мястото за срещата беше уговорено предварително. „Бомбардировача“ използваше за свой символ германския Ю-87 „Щука“, чак до отличителните знаци на Железния кръст на крилата и фюзелажа, въпреки че свастиката на опашката добросъвестно беше заличена, понеже сигурно щеше да оскърби чувствата на испанците. Нима никой не помнеше Гуерника, първия сериозен израз на нацисткия Шрекликхайт^[1], когато хиляди испански граждани са били безмилостно избити? Дали историческата памет беше толкова плитка? Очевидно беше. И децата, и възрастните на опашката се пресягаха да докоснат наполовина олющения модел на нацисткия самолет, който беше пикирал както над войници, така и над цивилни със своята сирена „Иерихонска тръба“. Сирената започваше да вие на първия сто и петдесет метров хълм, почти заглушавайки писъците на возещите си, следваше експлозия със сгъстен въздух и фонтан вода под тях — вагончетата профучаваха през симулирани залпове на противовъздушна артилерия по стръмния склон на втория хълм, а самолетът пускаше „бомба“ върху макет на кораб. Нима той беше единственият европейец, който намираше тукашната символика за ужасна и зверска?

Очевидно. Хората слизаха бързо от поредното возене, за да се наредят на опашката за ново, с изключение на онези, които се отдалечаваха, олюлявайки се, двама дори повръщаха. За такива случаи наблизко стоеше чистач с парцал и кофа с вода — не от най-приятните работи в Световния парк. На няколко метра имаше и пункт за медицинска помощ. Андре поклати глава: заслужаваха си го да им прилошава, копелета такива, след като бяха избрали да се возят на омразния символ на фашизма.

Жан-Пол, Рене и Хуан се появиха почти едновременно до входа на „Машината на времето“, с по чаша безалкохолно в ръка. Те и петимата други си личаха по капелите, които си бяха купили от щанда на входа. Андре им кимна и отри носа си с пръст, според уговорката. Рене се приближи до него и попита на английски:

— Къде е мъжката тоалетна?

— Вижте знаците — посочи му Андре. — Приключвам в осемнадесет часа. Вечерята според уговорката?

— Да.

— Всички готови ли са?

— Напълно готови, приятелю.

— Тогава ще се видим на вечеря. — Андре кимна и се отдалечи да довърши обхода си, а другарите му тръгнаха да обикалят безцелно наоколо: някои сигурно щяха дори да се позабавляват по въртележките.

Утре паркът щеше да е още по-оживен — така бяха казали на оперативката тази сутрин. Още девет хиляди гости щяха да се регистрират в хотелите тази вечер или утре заранта за уикенда. Паркът беше предназначен за огромни тълпи и неговите колеги от охраната му бяха разказвали всевъзможни забавни истории, случили се тук. Преди четири месеца една жена родила близначета в медицинския пункт двадесет минути след като се возила на „Пикиращия бомбардировач“, за голяма изненада на съпруга ѝ и за радост на Вайлер — децата на часа били наградени с доживотно право да посещават Световния парк, от което се получило хубава телевизионна новина — проява на гениалността на екипа за връзки с обществеността. „Сигурно е нарекла момчето Трол“ — изсумтя Андре, като забеляза един от тях. Троловете бяха с костюми с къси крака и с големи глави — носеха ги дребни жени, което можеше да се разбере по тънките крака, обути в широки сандали. В костюмите имаше дори туби с вода, та от чудовищните уста да текат лиги... а пък ето там един римски легионер комично се дуелираше с германски варварин. Всеки поред бягаше от другия под ръкоплясканията на хората, насядали да гледат спектакъла. Андре се обърна и закрачи по германската „Щрасе“. Размина се с маршируващ оркестър с типичното „уум-па-па“. И защо ли просто не свиреха прословутата си „Хорст Весел“? — зачуди се той. Щеше да подхожда много добре на проклетата зелена „Щука“. Защо не вземеха

да облекат оркестъра в черни униформи на СС, може би да въведат задължителен „душ“ за някои от гостите — да не би и това да не беше част от историята на Европа? По дяволите това място! Символиката тук беше направена така, че да предизвика гнева на всеки, който има поне малко политически усет. Но не, масите нямаха памет, не повече, отколкото имаха някакво разбиране за политическата и икономическата история. Радваше се, че бяха избрали тъкмо това място, за да направят своето политическо изявление. Може би тъкмо това щеше да накара идиотите на този свят да се замислят поне малко за устройството му. „За сбърканото му устройство“ — поправи се сам Андре и съвсем неуместно за Световния парк лицето му се свъси въпреки слънчевия ден и усмихващите се тълпи.

Ето, това беше мястото. Децата го обожаваша. Дори и в този момент имаше цяла тълпа — теглеха, дърпаха родителите си за ръцете, облечени в шорти и гуменки, много от тях със сувенирни шапки и с балончета, вързани за тънките им ръчици. Имаше и едно момиче в инвалидна количка, със значка „Специален достъп“, която подсказваше на всеки разпоредител на возилата, че трябва да го настани, без да се налага да чака на опашката. Болно, холандче, ако се съдеше по облеклото на родителите ѝ, прецени Андре, вероятно умиращо от рак, изпратено тук от някоя благотворителна организация, работеща по американски модел. Колко ярко блестяха болните му очи, забеляза Андре, в своя бърз път към гроба, и колко грижлив беше персоналът, като че ли това изобщо имаше значение за някого, тази буржоазна сантименталност, на която изцяло се основаваше паркът. Е, скоро щяха да видят те! Ако изобщо имаше подходящо място, където да направят своето политическо изявление така, че да привлекат вниманието на цяла Европа и на света към това, което наистина имаше значение, то това място беше именно тук.

Динг довърши първата си халба бира. Оставаше му само още една. Това беше неписано правило, нещо, което всъщност никой не налагаше насила, но по общо съгласие никой от екипите не пиеше повече от две, докато бяха в режим на готовност, в какъвто бяха почти винаги... а освен това две халби британска бира бяха наистина доста. Така или иначе, всички членове на Екип 2 вече си бяха по домовете и

вечеряха със семействата си. В това отношение ДЪГА беше уредена малко необичайно. Всеки боец беше семеен, с жена и поне едно дете. Джон не знаеше дали са ги избирали и по този признак, но двукраките тигри, които работеха за него, бяха истински котенца у дома си, и това раздвоение му се струваше едновременно и учудващо, и забавно.

Санди им сервира основното ястие — великолепно печено телешко. Джон се изправи да вземе ножа за рязане, за да изпълни задължението си. Паци погледна огромното парче крехко телешко и си помисли за болестта „луда крава“, но реши, че майка ѝ знае какво прави. Освен това обичаше печено телешко въпреки холестерола и прочие, а маменцето беше направо световен шампион в приготвянето на соса.

— Как вървят нещата в болницата? — попита Санди дъщеря си.

— Нормално. Не сме имали нито един тежък случай през последните две седмици. Даже се надявахме за някоя плацента превия, може би дори за плацента абрупта, да видим дали сме го научили, но...

— Хич и не искай това, Паци. Виждала съм такива в спешното... Пълна паника, а родилното трябва да си е на мястото и да действа страшно бързо, иначе нещата могат да отидат по дяволите! Мъртва майка и мъртво бебе, представяш ли си?

— Виждала ли си това, мамо?

— Не, но съм виждала случаи много близки до това. Помниш ли доктор О'Конър?

— Онзи високия и мършавия?

— Да. — Санди кимна. — Слава Богу, че беше дежурен при втория случай. Бях сигурна, че ще го изтървем.

— Е, когато човек знае какво прави...

— И да знаеш какво правиш, пак е напрегнато. Имам достатъчно опит. Най-обичам спокойните нощи, когато мога да си почета...

— Опитът си е опит — отбеляза Джон Кларк, докато сервираше месото.

— Прав си — съгласи се Доминго Чавес и погали жена си по ръката. — Как е малкият?

— Рита като пощурял — отвърна Паци и сложи ръката му на корема си.

Винаги се получаваше, забеляза тя. Начинът, по който очите му се променяха, когато го усетеше. Железният Динг направо се

разтапяше, когато усетеше движението в утробата ѝ.

— Мила... — каза той тихо.

— Да? — усмихна се тя.

— Моля те, никакви гадни изненади, когато дойде, нали? Искам всичко да си мине както трябва. Не искаш да припадам и така нататък, нали?

— Я! — разсмя се Паци. — Ти? Да припаднеш? Моят командос?

— Човек никога не знае, скъпа — отбеляза баща ѝ. — Виждал съм железни типове, които направо се прекършват.

— Не и аз, мистър К ! — Динг вдигна вежда.

— Динг — каза Паци, — ти... искам да кажа... искам да кажа, наистина ли си...

Погледът му отговори на въпроса ѝ, въпреки че думите му бяха:

— Хайде да не говорим за това.

— Ние не си ги отбелязваме на пушките, Пац — каза Джон на дъщеря си.

— Нунън намина днес — смени темата Чавес. — Казва, че бил намерил нова играчка, която трябвало да видим.

— Колко струва? — попита Джон.

— Не много, изобщо не била скъпа. „Делта“ били почнали да я проучват.

— И какво прави?

— Намира хора.

— Така ли? Секретно ли е?

— Не, най-обикновен търговски продукт. Но намира хора.

— И как?

— Проследява сърдечен пулс на човек от петстотин метра.

— Какво? — попита Паци. — Но как го прави?

— Не съм сигурен, но Нунън твърди, че момчетата във Форт Браг направо се били надървили от кеф... искам да кажа, наистина били възхитени. Нарича се „Лайфгард“, или нещо подобно. Все едно, помолил е да ни я пратят за демонстрация.

— Ще видим — каза Джон, докато мажеше с масло филията. — Страхотен хляб, Санди.

— Нали я знаеш онази малка хлебарничка на Милстоун Роуд. Да ви кажа, тук хлябът наистина е разкошен!

— А всички се гъбаркат с британската кухня — съгласи се Джон.
— Идиоти. С това съм отрасъл.

— Но всичкото това месо... почна Паци.

— Моят холестерол е под сто и седемдесет — напомни й Динг.
— По-ниско от твоя. Мисля, че е от упражненията.

— Ти чакай да поостарееш — изръмжа Джон. Той самият гонеше двеста, въпреки упражненията.

— За това не бързам — изкиска се Динг. — Санди, ти си най-добрата готвачка в района.

— Благодаря, Динг.

— Дано само мозъците ни не се скапят от английската крава. — Испанска усмивка. — Какво пък, това е по-безопасно от верижния скок от „Найт Хоук“. Джордж и Сам все още избързват. Може би трябва да опитаме с други ръкавици.

— Същите са като тези, дето използват СВС. Проверих.

— Да, знам. Обсъдихме го с Еди. Той вика, че трябва да очакваме нещастен случай от тренировките, а Хомър казва, че в „Делта“ губели по един човек на година от нещастни случаи при тренировки. Имам предвид смъртни случаи.

— Какво? — разтревожено възкликна Паци.

— А Нунън каза, че във ФБР загубили едно момче при скок от „Хюи“. Ръката му просто се изплъзнала. Уфф! — Водачът на Екип 2 потръпна.

— Единствената мярка за безопасност е повече тренировка — отбеляза Джон.

— Е, моите момчета са просто на ръба. Единствената ми грижа е как да ги задържа там, без да стане издънка.

— Точно това е трудното, Доминго.

— Да де. — Чавес отопи чинията си.

— Какво искаш да кажеш с това „на ръба“? — попита Паци.

— Скъпа, искам да кажа, че Екип 2 е тип-топ. Винаги сме били добри, но не виждам как можем да станем подобри, отколкото сме сега. Същото е с бандата на Питър. Освен двете контузии не виждам място за повече подобрения... особено след като и Малой се включи в отбора. По дяволите, този човек наистина знае как се кара хеликоптер.

— Добри за какво? Да убивате хора? — попита Паци.

Трудно ѝ беше да е лекар и в същото време да е омъжена за човек, чиято цел често бе да го отнема... а и Динг наистина беше убил някого, иначе нямаше да ѝ каже да не мисли за това. Как можеше да го направи и въпреки това да се размеква като гъба, когато усетеше бебето в себе си? Трудно ѝ беше да го проумее, колкото и да обичаше своя дребничък мъж с маслиненозлатистата кожа и ослепително бялата усмивка.

— Не, скъпа, да спасяваме хора — поправи я той. — Това ни е работата.

— Но откъде ще сме сигурни, че ще ги пуснат? — попита Естебан.

— А какъв избор ще имат? — отвърна Жан-Пол и доля вино от гарафата в чашите.

— Съгласен съм — каза Андре. — Какъв избор ще имат? Можем да ги изложим пред целия свят. А те са страхливци, буржоазни сантиментални страхливци! Никаква сила нямат, не са като нас.

— И други са допускали грешката да вярват в това — възрази Естебан, който не толкова държеше да играе ролята на адвокат на дявола, колкото да изкаже на глас притесненията, които сигурно в една или друга степен изпитваха всички. А Естебан винаги поемаше ролята на притеснителния.

— Такава ситуация никога досега не е имало. Гуардия Сивил са ефективни, но не са обучени за подобна ситуация. Тъпи полицаи — изсумтя Андре. — Не мисля, че ще могат да заловят някой от нас!

Забележката му спечели няколко разбиращи усмивки. Вярно беше. Те наистина бяха полицаи, свикнали да се справят с дребни крадци, а не с посветили се на политическа кауза бойци, тоест с хора, разполагащи с подходящото въоръжение, обучение и решимост.

— Да не сте се отказали? Естебан настръхна.

— Разбира се, че не, другарю! Просто преценявам обективно нещата — нали става въпрос за успеха на акцията. Един войник на революцията не бива да допуска да се подвежда от голия ентусиазъм.

— Ще измъкнем Илич — заяви Рене. — Освен ако Париж не иска да погребее сто деца. А те няма да го направят. Така че някои деца ще трябва да отлетят до Ливан и да се върнат. С това сме съгласни,

нали? — Той огледа масата, видя девет кимащи глави и махна за още вино. Подборът беше добър, по-добър, отколкото можеше да очаква в някоя ислямска страна през следващите няколко години, докато се крие от полевите служители на ГДВР, евентуално с по-голям успех от този, който беше сполетял Карлос. Какво пък, никой нямаше да разкрие техни-, те самоличности. Карлос беше дал на терористичния свят един важен урок. Саморекламата не си струваше. Рене се почеса по брадата. Сърбеше го, но в този сърбеж се криеше собствената му безопасност за следващите няколко години. — Е, Андре, кой идва утре?

— Френският консорциум „Томпсън“ изпраща тук шестстотин свои служители с техните семейства — фирмена ваканция за един от клоновете им. По-добре не може и да бъде. — „Томпсън“ беше един от главните френски производители на оръжие. Работниците, а следователно и техните деца, щяха да бъдат важни за френските власти. Французи, и при това от важно политическо значение... да, по-добре от това наистина не можеше да бъде. — Ще обикалят на група. Разполагам с маршрута им. Пристигат при замъка по обед за храна и представление. Това е нашият момент, приятели. — Плюс още една малка добавка, беше установил Андре предния ден. Винаги имаше и други посетители наоколо, особено по време на представления.

Погледите на хората около масата станаха по-уверени. Съмненията бяха оставени настрана. Задачата беше пред тях. Решението да я поемат бе взето много отдавна. Келнерът донесе още две гарафи вино. Десетимата мъже отпиваха с наслада — знаеха, че това питие може да се окаже последното им за дълго време.

— Страхотно, нали? — каза Чавес. — Чист Холивуд. Държат оръжията, все едно че са родени с тях, и застрелват катеричка в лявото оченце от двајсет метра. По дяволите, бих искал и аз да можах така!

— Практика, Доминго — засмя се Джон. На телевизионния екран лошият отхвърча на три-четири метра, все едно че беше улучен с противотанкова базука, а не с най-обикновен 9-милиметров куршум. — И откъде ги купуваш тия филмчета?

— Не можем да си позволим да ги купуваме, велики експерт-счетоводителю! Вземам ги под наем.

Филмчето свърши след няколко минути. Героят си прибра мацето, лошите бяха избити до един и героят напусна агенцията си, отвратен от корупцията и глупостта, и закрачи към залеза, доволен, че е останал без работа. „Мдаа — помисли си Чавес, — наистина чист Холивуд.“ С тази удовлетворителна мисъл вечерята приключи. Динг и Паци се прибраха да спят, Джон и Санди направиха същото.

Всичко приличаше на голяма киноплощадка, каза си Андре, докато крачеше из парка един час преди да бъде отворен за гостите, които вече се трупаха пред главния вход. Съвсем по американски, въпреки големите усилия да го построят като увеселителен парк с европейски облик. Цялата идея в основата си беше американска, разбира се, и в основата ѝ беше онзи глупак Уолт Дисни с неговата говореща мишка и детските приказки, изсмукващи купища пари от трудовите маси. Религията не беше вече опиум за народа. Не, днес това беше искейпизмът — да се измъкнеш от скучната ежедневна реалност, която всички обитават и мразят, но не могат да проумеят на какво се дължи. Кой водеше тук тези буржоазни тъпаци? Дечицата им, с пискливите си настоявания да видят тролове и разни други герои от японските анимационни филмчета, или да се повозят на омразния нацистки „Щука“? Дори руснаци, от онези, които извличаха достатъчно пари от разклатената си икономика, за да ги изхарчат тук, дори руснаци се возеха на „Щука“! Андре удивен поклати глава. Децата можеше и да не знаят или да не помнят оскърблението, но не и техните родители! И въпреки всичко, идваха.

— Андре?

Парковият полицаи се обърна и видя Майк Денис, главния административен директор на Световния парк.

— Да, мосю Денис?

— Казвам се Майк, не помниш ли? — Шефът потупа пластмасовата табелка с името си. Е, да, в парка беше прието хората да се обръщат помежду си на малко име — още нещо, което несъмнено бе наложено от Америка.

— Да, Майк, извинявай.

— Как си, Андре? Струваш ми се малко притеснен от нещо.

— Аз ли? Не, Майк, всичко е наред. Просто изкарах дълга нощ.

— Окей. — Денис го потупа по рамото. — Днес ни чака натоварен ден. Ти откога работиш при нас?

— От две седмици.

— Харесва ли ти тук?

— Страхотно място.

— Това е идеята, Андре. Лек ден.

— Благодаря, Майк.

Той изгледа отдалечаващия се американец. Проклети американци, очакваха всички да са щастливи непрекъснато, иначе току-виж нещо не е както трябва, а ако нещо не е наред, трябва веднага да се оправи. Е добре, нещо наистина не беше наред и щеше да се оправи още днес. Но на Майк нямаше да му хареса много.

Жан-Пол прехвърли въоръжението си от куфарчето в сака си. Беше си поръчал закуска от румсървиса, голяма американска закуска, така беше решил, тъй като с това сигурно щеше да му се наложи да мине през целия предстоящ дълъг ден, а може би и през част от следващия. На други места в други хотели в комплекса останалите щяха да сторят същото. Неговият „Узи“ беше с десет заредени пълнителя и имаше и шест за 9-милиметровия пистолет, и три осколочни ръчни гранати, плюс радиото. Всичко това правеше сака тежък, но той нямаше да го носи цял ден. Жан-Пол погледна часовника си и за последно огледа стаята. Всички тоалетни принадлежности беше купил наскоро. Беше ги изтрил внимателно с влажен памук, за да е сигурен, че няма да остави отпечатьци от пръстите си, после бе избърсал масата и бюрото, а най-накрая — блюдата от закуската и сребърните прибори. Не знаеше дали френската полиция има отпечатьците му в някое досие, но ако ги имаше, той нямаше намерение да ѝ оставя нов комплект, а ако ги нямаше, защо да ѝ дава възможност да му отворят ново досие? Беше по риза с къси ръкави, плюс тъпата бяла шапка, която си беше купил предния ден, за да прилича на многобройните тъпи гости на това абсурдно място. Вдигна сака и излезе, като се спря за последно, за да изтрие бравата, както отвътре, така и отвън. После отиде до асансьора и натисна бутона с кокалчето, вместо с върха на пръста си. След няколко секунди беше извън хотела и крачеше безгрижно към гаричката, където картата от

стаята му в хотела щеше да послужи за пропуск в транспортната система на Световния парк. Седна в едно купе и след малко влезе някакъв германец, също понесъл сак, с жена си и двете си деца. Сакът му тупна тежко на седалката и кой знае защо, той обясни на английски:

— Миникамерата ми.

— И аз си нося. Тежички са, нали?

— Но пък ще имаме какво да си спомняме от идването си в парка.

— Несъмнено — отвърна Жан-Пол.

Локомотивът изсвири и влакчето се понесе напред. Французинът бръкна в джоба на ризата си да провери дали билетът му за парка си е на мястото. Всъщност беше платил за още три дни в комплекса. Не че щеше да му потрябва. Всъщност нямаше да потрябва на никого повече.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Джон, докато четеше факса. — Стипендиален фонд? — И кой беше нарушил мерките за сигурност? Джордж Уилсън, финансовият министър? По дяволите! — Алис! — извика той.

— Да, господин Кларк. — Тя влезе в кабинета му и видя какво чете. — И аз си помислих, че това може да ви ядоса. Изглежда, господин Остерман се е почувствал задължен да възнагради екипа, който го е спасил.

— Как е по закон? — попита Джон. ~ Нямам представа.

— Имаме ли тук адвокат или консултант?

— Не. А предполагам, че ще ви трябват и британски, и американски.

— Супер! — възкликна ДЪГА Шест. — Би ли извикала Алистър?

— Веднага, сър.

---

[1] Терор (нем.) — Б. пр. ↑

14. МЕЧЪТ НА ЛЕГИОНА

Излетът за семействата на персонала на компанията „Томпсън“ беше планиран от няколко месеца. Децата — общо триста — взимаха допълнителни часове, за да бъдат освободени във ваканция една седмица предварително, и събитието се отразяваше на бизнеса. „Томпсън“ инсталираше някои компютъризирани системи за контрол в парка — това беше част от прехода на компанията от главно военна продукция към положението на фирма с по-общ електронно-инженерен профил. Новите системи за контрол, с помощта на които ръководството на Световния парк можеше да следи дейностите на територията на цялото предприятие, представляваха успореден вариант на системите, разработени за сухопътните сили на НАТО, и прехвърляха данните по ефира, вместо по подземни медни кабели, което спестяваше милиони франкове.

Като признание за успешното изпълнение на договора ръководството на „Томпсън“ беше постигнало споразумение със Световния парк да уреди фирмен пикник. Всички включени, в това число и децата, бяха облечени в тениски с търговския знак на фирмата и в момента вкупом вървяха към центъра на парка, ескортирани от шест от парковите тролове. Освен това ги придружаваха и легионери: двама облечени с вълчи кожи сигнифери, носещи щандарти на кохорти, и един облечен в лъвска кожа аквилифер, носещ златен орел, святата емблема на Шести Виктрикс, понастоящем разквартируван в Световния парк, Испания, като своя предшественик по времето на император Тиберий през 20 г. пр. Христа. „Легионерите“ крачеха гордо, както бойците от техния прославен Виктрикс, или „победоносен“ легион го бяха правили преди двадесет века.

Това бе парадът — част от церемониите на първия ден, а след това „Томпсън“ щяха да се разхождат сами и да се наслаждават на четирите дни почивка като обикновени туристи.

Майк Денис следеше процесията на телемониторите в кабинета си. Римските войници бяха отличителен белег на неговия тематичен

парк и по някаква причина се бяха оказали много популярни, дотолкова, че да го накарат наскоро да увеличи броя им от петдесет на над сто, като беше назначил трима центуриони, които да ги командват. Човек можеше да ги отличи по страничната украса на шлемовете им, вместо украшенията отпред и отзад на шлемовете на обикновените легионери. Хората с тези отличителни знаци бяха преминали през истинска тренировка с мечове и се говореше, че някои от мечовете са с истински остриета — нещо, което Денис не се беше постарал да провери и на което едва ли щеше да се противопостави, ако го беше направил. Но всичко, което беше добро за духа на служителите, беше добро и за парка, а принцип в неговата практика беше да оставя хората си да ръководят отделите с минимална намеса от командния център в замъка. Той увеличи кадъра с приближаващата се тълпа. Бяха подранили с около двадесет минути, а онова там беше... о, да, Франсиско де ла Крус — предвождаше парада. Франсиско беше пенсиониран сержант от испанските парашутни части и направо обожаваше да предвожда паради. Як мъжага, над петдесетте, с космати ръце и толкова бързо растяща брада — Световния парк позволяваше мустаци, но не и бради на служителите си — че му се налагаше да я бръсне два пъти дневно. Малките хлапета отначало го намираха за застрашителен, но Франсиско намираше начин да спечелва симпатиите им и те бързо се успокояваха — и особено обичаха да си играят с червената конска опашка на шлема му. Денис си отбеляза наум да покани скоро Франсиско на обяд. Той добре поддържаше малкия си отдел и заслужаваше известно внимание от старшото ръководство.

Денис трябваше да произнесе слово за добре дошли пред гостите от „Томпсън“, следваше изпълнение на един от церемониалните оркестри и парад на троловете, после — вечеря в ресторанта на замъка. Той погледна часовника си, надигна се и тръгна по коридора, водещ през една „тайна“ врата към вътрешния двор на замъка. По време на строежа архитектите бяха получавали празни чекове и сами си ги бяха попълвали, но пък бяха използвали добре парите от петрола на Персийския залив, въпреки че замъкът не беше съвсем автентичен: имаше си противопожарни стълбища, кранове и стомана, а не бе просто от каменни блокове, иззидани с хоросан.

— Майк? — извика нечий глас и уредникът на парка се обърна.

— Да, Пит?

— На телефона. Председателят.

Изпълнителният директор забърза назад към кабинета си, стиснал в ръка папката с речта.

Франсиско — Панчо, както го наричаха приятелите му — де ла Крус не беше висок мъж, само метър и седемдесет и шест, но с широк кръст и яките му като стълбове крака караха земята да трепери, когато маршируваше със стегнати крака: един историк му беше обяснил, че така се правело в легионите. Железният му шлем беше тежък и той усещаше пляскането на конската опашка отгоре. Лявата му ръка стискаше големия тежък скутум — легионерския щит, стигащ почти от шията до глезените. Беше направен от ламинирано и лъснато до блясък дърво, но с тежка желязна пъпка в средата, с образа на Медуза, и с метални ръбове. Римляните, отдавна беше научил той, били здрави войници и носели тежко въоръжение — почти тридесет килограма, плюс храната и постелките, горе-долу толкова, колкото самият той беше носил по време на походи като войник. Паркът беше дублирал всичко това, макар че металът със сигурност беше по-добър от произвежданото в ковашките работилници на Римската империя. Зад него в строй набиваха крак шестима млади войници, подражавайки на вдървения му марш. Де ла Крус обичаше това. Собствените му синове служеха в испанската армия, следвайки стъпките на баща си, също както правеха тези френски момчета в момента. За де ла Крус светът беше в идеалната си форма.

Само на няколко метра от групата нещата бяха също така идеални за Жан-Пол, Рене и Естебан — последният стоеше обгърнат в облак от балони, завързани за кръста му. Всички други си бяха сложили белите шапки на Световния парк и бяха заели позиции около групата. Никой от терористите не носеше от червените тениски на „Томпсън“, въпреки че нямаше да им е трудно да си ги набавят. Носеха черни тениски на Световния парк и всички, с изключение на Андре и Естебан, бяха метнали на гърбовете си черни сакове, също като много други посетители на парка.

Навсякъде из района щъкаха тролове и децата ги сочеха с пръстчета, с лица, светнали от радост, чувство, което скоро щеше да се замени с нещо друго. Някои тичаха около възрастните, играеха си на гоненица и криеница сред тълпата... две от тях бяха в инвалидни колички... не, реши Естебан, те не бяха от групата на „Томпсън“. Имаха значки за специален достъп, но не бяха с червени тениски.

Андре също забеляза тези две гостенчета. Едното беше малкото умиращо холандско момиченце, което бе забелязал предния ден, а другото... англичанче, ако можеше да се съди по външния вид на баща му, който буташе количката през тълпата.

През това време Денис пак беше седнал зад бюрото си. Това, заради което му бяха позвънили, изискваше подробна информация, която трябваше да извика на компютъра си. Да, печалбата на парка за тримесечието беше с 4.5 процента над планираното... Да, мудният сезон се беше оказал не толкова муден, колкото бяха очаквали, може би заради необичайно хубавото време. Нещата вървяха гладко, имаше незначителни компютърни проблеми с две от атракциите и софтуеристите в момента работеха по въпроса... Да, това се покриваше гаранционно от производителя, а представителите на фирмата-производител сътрудничеа добре... е, как иначе, нали получаваха договор за още две мегаатракции, чийто дизайн щеше да накара целия свят да ахне, каза Денис на председателя, който все още не беше виждал предложенията — щеше да го направи при предстоящото си посещение в Испания след три седмици. Ще приготвят телевизионно представяне по концепцията и дизайна на тези двете, обеща Денис, специално за американския пазар на кабелната мрежа, и ще се опитат да привлекат американски клиенти... да откраднат гости от империята на Дисни. Председателят, саудитец, който първоначално беше инвестирал в Световния парк, защото собствените му деца обичаха да се возят на разни неща, които той самият се боеше дори да погледне, беше толкова ентусиазиран от предложението за новите атракции, че дори почна да разпитва за тях...

И в този момент се чуха изстрелите — разтърсващото стакато на автомата на Жан-Пол. Хората в двора на замъка инстинктивно се присвиха и в следващия миг видяха брадатия мъж — — беше вдигнал оръжието си към небето — и пороя от бронзови гилзи във въздуха.

...Още няколко души извадиха оръжия от саковете, но без да стрелят, сякаш изчакваха...

Панчо де ла Крус беше точно зад един от тях и видя измъкнатото оръжие още преди да прогърмят изстрелите. Мозъкът му моментално разпозна неприятелското и въпреки това познато очертание на израелския узи и очите му се приковаха в него, докладвайки му за посоката и разстоянието, и че това нещо съвсем не е от реквизита на парка. След което двадесет и няколко годишната му служба под пагон проблесна и се събуди и той скочи към братия престъпник.

Очите на Клод засякоха движението и той се обърна и видя... какво беше това? Някакъв мъж, облечен в римска броня и с възможно най-странното нещо на главата, го нападнаше. Той се извърна срещу заплахата и...

...центурион де ла Крус реагира с някакъв воински инстинкт, трансформирал се тъкмо навреме и на място от ерата, към която принадлежеше облеклото и въоръжението му, към сегашния миг. Дясната му ръка издърпа меча от ножницата, а щитът се вдигна нагоре и желязната пъпка в центъра се озова пред дулото на узито, докато мечът се надигаше във въздуха. Мечът беше изработен по специална поръчка от негов братовчед в Толедо. Беше от въглеродна стомана, също като меча на Ел Сид, и острието му беше толкова наточено, че човек можеше да се избърсне с него, и той отново се превърна във воин, и за пръв път в кариерата му сега пред него имаше истински въоръжен противник и истинско оръжие в ръката му, а разстоянието беше вече по-малко и от два метра, автомат или не, той щеше да...

...Клод стреля в центъра на настъпващата към него мишена — но това се оказа дебелата три сантиметра желязна пъпка на skutума и куршумите се отплеснаха от нея, пръснаха се на парчета...

... де ла Крус усети ударите на оловото в лявата си ръка — като жила на оси — и замахна с меча наляво, после надясно... и острият като бръснач ръб изсъска и срязва ръката на терориста под късия ръкав на тениската, и за първи път в живота си центурион Франсиско де ла Крус изпсува от ярост...

...Клод усети болката. Дясната му ръка се раздвижи и пръстът му натисна спусъка, и дългият откос засегна приближаващия се щит ниско и вдясно от пъпката. Три куршума улучиха левия крак на де ла Крус, все под коляното, пробиха металния наколенник и един счупи

пищяла... Центурионът изкрещя от болка, залитна и вторият му, смъртоносен удар с меч се размина на косъм с гърлото на стрелящия. Мозъкът му изкомандва краката да се задействат, но те не искаха... и бившият парашутист-десантчик се олюля...

Майк Денис заряза телемониторите и изтича към прозореца. Очите му видяха всичко и макар разсъдъкът му да отказваше да го повярва, то беше истина, колкото и да изглеждаше невъзможно. Няколко души с оръжия бяха заобиколили морето от червени тениски и сега подкарваха туристите както овчарски песове карат стадото към кошарата, към двора на замъка.

— Охрана, затваряй! — викна Денис. — Охрана, затваряй веднага! — Мъжът пред главния контролен пулт щракана мишката и всички врати на замъка се заключиха автоматично.

— Извикай полиция! — заповяда Денис.

Това също беше програмирано и алармена система прати сигнал до най-близките полицейски казарми. Беше сигнал за грабеж, но щеше да свърши работа. След това Денис вдигна телефона на бюрото си и набра номера, залепен на апарата. Единственото нападение, от което се опасяваха, беше грабеж в залата за преброяване на приходите, и тъй като се предполагаше, че ще бъде извършено от група въоръжени престъпници, вътрешната реакция на парка след сигнала също беше програмирана. Всички возила в парка щяха незабавно да спрат, всички атракции да се затворят, хората щяха да бъдат насочени да се приберат в хотелите си или да се изнесат към паркинга: уважаеми гости, паркът се затваря... но изстрелите сигурно се бяха чули надалече и посетителите сами щяха да разберат спешността на събитието.

„Забавно“ — помисли си Андре, докато си слагаше бялата шапка, подадена му от един от другарите, и вземаше оръжието от ръцете на Жан-Пол. На няколко метра от него Естебан сръза конците на балоните и докато те се разлитаха във въздуха, също измъкна оръжието си.

Децата все още не бяха изплашени като родителите си — може би си мислеха, че и това е едно от вълшебните неща, които очакваха да им се случат в парка, въпреки че стрелбата ги бе накарала да подскочат. Но страхът е заразителен и децата скоро усетиха, че

големите са изплашени, и се хванаха здраво за ръцете и краката им... а краката вървяха бързо нанякъде и някакви хора подкарваха татковците и майките, хора, които държаха неща, които приличаха на... на автомати — момчетата ги познаха, понеже приличаха на собствените им играчки... но определено не бяха играчки.

Командата пое Рене. Той закричи към входа на замъка и остави другите деветима да пазят стадото. Наоколо имаше много други хора — криеха се, присвиваха се, някои снимаха — сигурно бяха хванали в кадър лицето му, но по този въпрос не можеше да се направи нищо.

— Втори! — извика той. — Подбери децата!

„Втори“ беше Жан-Пол. Той грубо се приближи до групата и сграбчи ръката на едно четиригодишно французойче.

— Не! — изпищя майка му. Жан-Пол насочи оръжието си към нея и тя се присви, но не отстъпи, а стисна още по-здраво раменете на детето си.

— Пусни я — каза ѝ „Втори“ и наведе оръжието. — Иначе ще убия нея.

Дулото на узито почти бе опряло в светлокафявата косица на момиченцето. Това накара майката да изпищя още по-силно, но и да пусне детето.

— Бягай там — нареди Жан-Пол на детето, като му посочи Хуан и започна да подбира още деца.

Андре правеше същото от другия край на групата. Най-напред се приближи до малкото холандче. „Ана“ — пишеше на табелката ѝ за специален достъп. Без да каже нито дума, той изблъска баща ѝ от инвалидната количка.

— Детето ми е болно — възпротиви се бащата на английски.

— Да, виждам — отвърна Андре на същия език и измъкна от навалищата другото болно дете. Какви чудесни зложници ставаха от тези деца.

— Мръсна свиня! — озъби се майката на второто дете.

Андре я удари с разгънатия приклад на узито и ѝ счупи носа. Лицето ѝ плувна в кръв.

— Маминко! — изпищя момиченцето, докато Андре подкарваше количката му към замъка, извърна се и видя как майка му пада. Един парков служител, чистач, коленичи да ѝ помогне, но жената го отблъсна и изпищя с всички сили:

— Томиии!

Към писъците ѝ скоро се прибавиха виковете на още четиридесетина двойки родители, всички облечени в червените тениски на „Томпсън“. Децата бяха избутани към замъка, а родителите стояха зашеметени и гледаха невярващо.

— По дяволите, те влизат тук! — възкликва Майк Денис: тъкмо говореше с капитана, командващ местните подразделения на Гуардия Сивил.

— Разчистете! — веднага нареди капитанът. — Ако има начин хората да напуснат зоната, направете го незабавно! Вие и хората ви ни трябват за помощ. Напуснете веднага!

— По дяволите, аз отговарям за тези хора!

— Да, но можете да поемете тази отговорност само ако сте навън. Напуснете моментално!

Денис затвори и се обърна да огледа петнадесетчленния дежурен персонал на командния център. После въздъхна и каза:

— Всички да ме последват. Преместваме се в резервния команден център. Веднага.

Замъкът, колкото и да изглеждаше истински, не беше истински. Беше снабден със съвременни удобства като асансьори и противопожарни стълбища. Първите сигурно вече се пазеха от терористите, прецени той, но едно от стълбищата отвеждаше направо долу до подземията. Тръгнаха по него, като Денис излезе последен и заключи вратата. След минута вече бяха в подземие. Беше пълно с посетители, натикани тук от троловете, легионерите и другите служители на парка. Мяркаха се и неколцина от охраната, но никой не беше въоръжен с нещо по-опасно от радио. В залата за отчитане на парите всъщност имаше оръжия, но те бяха заключени и малцина от служителите на Световния парк бяха обучени да боравят с тях, а Денис никак не желаше и тук да заехтят изстрели. Освен това имаше да свърши други неща — да отиде до втория команден пост на парка, който се намираше извън територията на комплекса. До него се стигаше по подземен тунел. Денис затича по тунела. Когато стигна, там вече имаше връзка с Гуардия Сивил.

— В безопасност ли сте? — попита капитанът.

— Засега да — отвърна Денис и включи телемонитора да показва кабинета му в замъка.

— Насам — каза Андре.

Вратата обаче се оказа заключена. Той отстъпи и стреля с пистолета си в ключалката, но не можа да я избие, въпреки това, което показват по филмите. Тогава се намеси Рене със своето узи и успяха да отворят. Андре ги поведе нагоре по стълбището, отвори с ритник вратата на командния център... празно. Той ядно изруга.

— Виждам ги! — каза Денис по телефона. — Един... двама... шестима мъже с оръжия... Господи, взели са деца за заложници! — Един от мъжете се приближи до наблюдателната камера, вдигна автомата си и картината мигом изчезна.

— Колко души са с оръжия? — попита капитанът.

— Поне шест, може би десет, може би повече. Взели са деца за заложници. Чухте ли?

— Чух, сеньор Денис. Сега трябва да ви оставя и да координирам действията на хората си. Моля ви, останете до телефона.

— Да. — Денис превключи други бутони на камери и проследи какво става из парка. Пълна паника! Той изруга. После позвъни на председателя, за да му докладва. Какво ли щеше да каже, когато саудитският принц го попита какво става... И наистина — какво ставаше? Терористично нападение над увеселителен парк? Идиотщина!

Капитан Дарио Гасман се обади в Мадрид, за да докладва за инцидента. Имаше разработен план и в момента подчинените му полицаи го привеждаха в действие. Десет коли и шестнадесет души се носеха с бясна скорост към магистралата, стичайки се от различни посоки и различни патрулни райони; знаеха само, че е в ход План В. Първата им задача беше да блокират района и да не допускат никого нито да влиза, нито да излиза. Разполагаше с шестнадесет души, тръгнали вече натам, но ако в Световния парк имаше десет въоръжени мъже, това нямаше да е достатъчно. Колко ли още хора щяха да му потрѣбват? Дали трябваше да повика националния екип за бързо реагиране, формиран от Гуардия Сивил преди няколко години? Най-вероятно — да. Що за криминални типове биха ударили Световния парк по това време на деня? Най-подходящото време за обир беше в часа на затваряне, поне така беше очаквал, и хората му бяха тренирали

тъкмо за това — защото тъкмо това беше времето, по което всички пари са събрани, опаковани и напъхани в брезентовите торби за пренасяне до банката, охранявани от парковия персонал и понякога от негови хора... тъкмо това беше най-уязвимият момент от деня. Но не, които и да бяха тези, бяха избрали да го направят посред бял ден и бяха взели заложници... деца! Е, обирджии ли бяха, или нещо друго? Що за престъпници бяха? Ами ако бяха терористи... взели са заложници... деца... баски терористи? По дяволите, ами сега?

Но нещата вече излизаха извън контрола на Гасман. Старшият изпълнителен директор на „Томпсън“ вече говореше по клетъчния си телефон с управата на корпорацията и моментално последва позвъняване до неговия председател, което го хвана в една улична кафетерия на приятна обедна закуска, моментално прекъсната от обаждането. Той на свой ред позвъни до министъра на отбраната, а след това нещата наистина се завъртяха бързо. Докладът от управителя на „Томпсън“ на терена беше изчерпателен и недвусмислен. Министърът на отбраната му се обади пряко и накара секретарката си да запише всичко, което им беше необходимо. Данните веднага бяха напечатани и изпратени по факс до премиер-министъра и министъра на външните работи, който на свой ред веднага се обади до своя испански колега със спешна молба за потвърждение. Случаят вече добиваше политически размери, а от министерството на отбраната се обадиха на още едно място.

— Джон Кларк слуша — отвърна по телефона ДЪГА Шест. — Да, сър. Къде е това... разбирам... колко? Окей. Моля незабавно ни изпратете каквато допълнителна информация получите... Не, сър, не можем да се задействаме преди правителството на страната-домакин да помоли официално. Благодаря, господин министър. — Кларк превключи клавишите на телефона. — Ал, веднага при мен. Отваря ни се работа. — След което по същия начин извика Бил Тоуни, Белоу, Чавес и Ковингтън.

Изпълнителният директор на „Томпсън“ в Световния парк беше събрал хората в едно от заведенията за хранене. Бивш офицер-танкист от френската армия, той работеше енергично и бързо, за да внедри порядък в хаоса. Беше отделил на една страна онези служители, чиито деца бяха останали. Тези, чиито деца бяха отведени, преброи, и установи, че липсват всичко тридесет и три деца, отделно още две в инвалидни колички. Родителите, както можеше да се очаква, бяха изпаднали в паника, но той успя донякъде да вкара нещата в релси и след това отново позвъни до началника си — председателя на корпорацията, за да направи допълнения към първоначалния си доклад за положението. Намери лист хартия, за да направи списък по имена и години, като същевременно полагаше неимоверни усилия да сдържа собствените си чувства и мълчаливо благодареше на Бога, че собствените му деца бяха твърде големи, за да се включат в тази екскурзия. След като свърши и това, той отведе хората си по-надалече от замъка, намери един парков служител и го запита къде могат да се намерят телефони и факс-апарати. Отведоха ги в добре замаскирана служебна сграда и после през подземния тунел. Стигнаха до алтернативния команден пост на парка, където намериха Майк Денис, който все още стискаше папката с приветственото слово към групата от „Томпсън“ и се мъчеше някак да осмисли събитията.

Гасман пристигна тъкмо когато един от факсовете изпращаше списъка на известните зложници до Париж. В същата минута се обади френският министър на отбраната. Оказа се, че той се познава със старшия служител на „Томпсън“ полковник Робер Гамелин, който беше ръководил преди няколко години конструкторския екип на второто поколение системи за насочване на танковия огън.

— Колко?

— Тридесет и три от групата, може би още няколко, но терористите, изглежда, са избрали нашите деца съвсем преднамерено, господин министър. Това е работа за Легиона — отговори полковник Гамелин. Имаше предвид екипа за специални операции на Чуждестранния легион.

— Ще видим, полковник. — Връзката се прекъсна.

— Аз съм капитан Гасман — представи се на Гамелин човекът със странната шапка.

— По дяволите, водих семейството там миналата година — каза Питър Ковингтън. — Ще им трябва цял шибан батальон, за да се завземе мястото. Адски кошмарно е, фразкано със сгради, голямо пространство, на много нива. Мисля, че дори има подземна служебна зона.

— Карти, схеми? — обърна се Кларк към госпожа Форгейт.

— Ще видя — отвърна секретарката и напусна конферентната зала.

— Какво знаем? — попита Чавес.

— Не много, но французите са се задействали и в момента молят испанците да ни пуснат и...

— Това току-що пристигна — каза от вратата Алис Форгейт, подаде на Кларк един факс и отново излезе.

— Списък на заложенници... Боже мой, само деца, на възраст от четири до единайсет... трийсет и три... по дяволите! — изпъшка Кларк, след като го прегледа, и го подаде на Алистър Стенли.

— Двата екипа — заяви шотландецът.

— Да — кимна Кларк. — Така изглежда. — Телефонът иззвъня.

— Повикване за господин Тоуни — обяви женски глас в говорителя.

— Тук е Тоуни — каза шефът на разузнаването в слушалката. — Да, прието... да, знаем, обадиха ни се от... а, разбирам. Добре. Нека да уредя някои неща тук, прието. Благодаря. — Тони затвори. — Испанското правителство е помолило чрез британското посолство в Мадрид да потеглим незабавно.

— Ясно, хора — каза Джон и се изправи. — Действайте. Господи, този път го уредиха наистина бързо.

Чавес и Ковингтън изскочиха от кабинета и се понесоха към сградите на екипите си. Телефонът на Кларк иззвъня отново.

— Да? — Той слуша мълчаливо няколко минути. — Добре, това ме устройва. Благодаря ви, сър.

— Какво става, Джон?

— МО току-що е поискало един МС-130 от Първо крило за специални операции. Дават ни го заедно с хеликоптера на Малой. Очевидно имат военновъздушен терен на около дваисет клика оттам, където отиваме, а Уайтхол в момента се опитват да получат разрешение да го използваме. — А още по-доброто беше, помисли си той, без да го добавя, че транспортният „Херкулес“ можеше да ги вдигне направо от Херефорд. — След колко можем да тръгнем?

— По-малко от час — отвърна Стенли след секунда размисъл.

— Добре, щото тая птичка „Херки“ ще е тук след по-малко от четиридесет минути.

— Слушай, народе — заговори бързо Чавес на хората си. — Чака ни бачкане. Действай.

Те моментално хукнаха към шкафовете с екипировката. Единствено сержант Патерсън поспря да повдигне очевидния въпрос:

— Динг, днес Екип 1 е действащият. Защо се вдигаме и ние?

— Изглежда, ще трябва и двата, Ханк. Тръгваме всички.

— Ясно. — Патерсън се затича към шкафа си.

Френският министър на отбраната се обади на полковник Гамелин и му съобщи, че по молба на испанското правителство е изпратен екип за специални операции и че ще бъде при тях след по-малко от три часа. Гамелин съобщи новината на своите хора и испанският полицейски началник настръхна и веднага позвъни на своя министър в Мадрид, за да го уведоми какво става. Оказа се, че министърът току-що получава съобщението от своето външно министерство. Насам идваше още полиция със заповед да не се предприемат никакви други действия освен изграждането на кордон. Реакцията на Гасман от двата последователни шамара беше пълно объркване, но заповедите си бяха заповеди. Сега, след като разполагаше вече с тридесет полицаи, някои вече на терена, а други — все още на път, той се разпореда на една трета от тях да се придвижат, бавно и предпазливо, към замъка на повърхността, докато останалите две трети правят същото през подземния тунел, с оръжия в кобурите или на предпазител и изрична заповед да не стрелят при никакви обстоятелства — указание, което беше по-лесно да се даде, отколкото да се изпълни.

Дотук нещата бяха протекли добре, смяташе Рене, а парковият команден център се оказа най-доброто. В момента той изучаваше контролната компютърна система, за да може да избира телекамери, които, изглежда, покриваха целия терен — от паркингите до площадките за изчакване пред возилата. Картините бяха в черно-бяло и можеха да се увеличават. По стените на офиса бяха монтирани двадесет монитора, всеки свързан с компютърен терминал с поне пет камери. Никой нямаше да може да се приближи до замъка, без той да разбере. Чудесно.

В съседната стая Андре беше накарал децата да насядат на пода едно до друго, с изключение на двете в инвалидните колички, които беше поставил до стената. Всички деца бяха уплашени и кротки, което го устройваше. Той беше праметнал автомата си през рамо — в момента не му беше необходим, нали?

— Стойте мирно — каза им той на френски, отиде в командния център и попита:

— Не е ли време да се обадим?

— Да — съгласи се Рене, вдигна един от телефоните, разгледа клавишите, избра този, който му се стори най-вероятният, и го натисна.

— Да?

— С кого говоря?

— Аз съм Майк Денис, управителният директор на парка.

— Ясно, аз пък съм Първи, и в момента аз командвам вашия Световен парк.

— Какво искате?

— Полицията тук ли е?

— Да, в момента слушат.

— Добре. Дайте да говоря с командира им.

— Капитане! — Денис махна с ръка и Гасман направи три крачки до бюрото му и взе слушалката.

— Аз съм капитан Дарио Гасман от Гуардия Сивил.

— Аз съм Първи. Аз съм командирът. Знаете, че съм взел над тридесет заложници, нали?

— Да, знам — отвърна капитанът, стараейки се да говори спокойно, доколкото позволяваха обстоятелствата. Беше чел книги и се

беше тренирал да разговаря с терористи, задържали заложници, но сега съжаляваше, че не е тренирал повече. — Каква молба имате към мен?

— Никаква. Аз не моля. Ще ви дам заповеди, които трябва да изпълните веднага, и освен това ще предадете заповеди до други. Разбрахте ли? — попита Рене на английски.

— Да, разбрах.

— Всички наши заложници са френски граждани. Ще установите връзка с френското посолство в Мадрид. Заповедите ми са за тях. Моля да имате предвид, че нито един от заложниците не е от вашата страна. Тази работа е между нас и французите. Разбрахте ли?

— Сеньор Първи, за безопасността на тези деца отговарям аз. Тук е испанска територия.

— Така да бъде — отвърна Първи. — Ще откриете веднага телефонна връзка с френското посолство. Уведомете ме, когато сте готов.

— Първо трябва да предам исканията ви до моите началници. Ще ви се обади веднага, след като получа указания от тях.

— Но по-бързо — каза Рене прекъсна връзката.

Самолетът ускори, отлепи се от пистата и се понесе към Испания. Кларк и Стенли бяха в свързочния сектор отпред и се вслушваха в пристигащата информация — несвързана и откъслечна, както обикновено. Обещаваха им карти и чертежи, когато пристигнат, но липсваше допълнителна информация за броя и самоличността на терористите — работели по въпроса, каза им гласът. Точно в този момент пристигна факс от Париж, през главната квартира на американското Първо крило за специални операции, което разполагаше с обезопасена свързочна екипировка, свързана с Херефорд. Беше поредният списък на заложниците и този път Кларк отдели време да изчете имената, докато част от съзнанието му се опитваше да си представи лицата, вървящи с тях: знаеше, че дори едно ще го разтревожи, но въпреки това го направи. Тридесет и три деца, насядали скупчени в замък на увеселителен парк, обкръжени от въоръжени мъже, на брой поне шест, може би десет, може би повече — все още се опитваха да изяснят това. Пълен ужас. Джон знаеше много

добре, че някои неща не могат да се свършат по-бързо, но в тази работа нищо не вървеше достатъчно бързо.

Хората отзад започнаха да разкопчават предпазните колани и да обличат черните си костюми. Командирите на двата екипа отидоха отпред и след малко се върнаха намръщени, от което бойците разбраха, че новините съвсем не са от най-добрите. Чавес и Ковингтън предадоха на хората си това, което бяха узнали, колкото и малко да беше то. Хлапета за заложници. Изглежда, над трийсет, ако не и повече, задържани от неизвестен брой терористи с все още неизвестна националност и мотивация.

— Искам да ми дадете номера на своя факс — каза Първи на френския посланик, този път на родния си език, вместо на английски.

— Разбира се, пишете... — последва отговорът.

— Изпращаме ви списък на политически затворници, чието освобождаване изискваме. Ще бъдат освободени незабавно и ще бъдат докарани тук по въздуха от самолет на „Ер Франс“. След това аз, моите хора и заложниците ще се качим на самолета и ще отлетим с тях в посока, която ще укажа на пилота на нашия самолет, след като се озовем на борда. Съветвам ви да приемете нашите искания светкавично. Търпението ни е съвсем малко и ако исканията ни не бъдат изпълнени, ще бъдем принудени да убием някои от заложниците.

— Ще препратя исканията ви в Париж — отвърна посланикът.

— Добре. И се постарайте да предадете, че не сме от търпеливите.

— Ще се постарая — обеща дипломатът. Връзката се прекъсна и той погледна преките си подчинени: заместник-шефа на мисията, военния аташе и шефа на станцията на ГДВР. Посланикът беше бизнесмен, удостоен с този посланически пост като политически жест, тъй като близостта между Париж и Мадрид не изискваше на поста да се назначи кадрови член на дипломатическата служба. — Е?

— Ще прегледаме списъка — отвърна човекът на ГДВР. Факсмашината изчурулика и след няколко секунди рулото хартия започна да излиза от печатащото устройство. Офицерът от разузнаването го откъсна, прегледа го бързо и каза: — Лошо.

— Чакала? — попита заместник-шефът на посолството. — Но те никога няма да...

— „Никога“ е твърде дълъг срок, приятелю — отвърна разузнавачът. — Надявам се обаче тези командоси да си знаят работата.

— Какво знаете за тях?

— Нищо. Абсолютно нищо.

— Колко време? — попита Естебан.

— Ще протакат — отвърна Първи. — Част от времето действително ще им трябва, за другото ще търсят поводи. Не забравяй, че тяхната стратегия е да удължат процеса колкото може повече, да ни изморят, да ни изтощят, да отслабят решимостта ни. Срещу това ние имаме възможност да ускорим развоя, като убием заложник. Но тази стъпка не трябва да се предприема с лека ръка. Избрахме си заложниците заради психологическото въздействие и ще трябва да преценяваме използването им много внимателно. Но преди всичко, трябва ние да контролираме скоростта на събитията. Засега ще ги оставим да си губят времето, докато заздравим позициите си.

Рене отиде в коридора, за да види как се оправя Клод. На ръката му над лакътя беше зейнала грозна рана от онзи глупак, римския войник — единственото неблагоприятно нещо дотук. Щяха да трябва шевове, за да се затвори добре. Лош късмет, макар че белята не беше чак толкова сериозна, освен за самия Клод.

Хектор Вайлер, парковият лекар, беше общ хирург, завършил университета в Барселона, и прекарваше повечето си работно време в поставяне на анкерпласти върху ожулени коленца и лакти, макар на стената на кабинета му да имаше снимка на две близначета, които бе изродил преди време, когато някаква бременна беше проявила глупостта да се качи на „Пикирация бомбардировач“ — оттогава на входа бяха поставили многозначителен знак да предупреждава, че това е нежелателно. При все това той беше опитен млад лекар, изкарал полагащата му се практика, и това не беше първата му жертва, поразена от куршуми. Франсиско просто беше извадил късмет. Най-

малко шест куршума бяха изстреляни срещу него и макар първите три да се бяха раздробили и да бяха наранили лявата му ръка само повърхностно, един от втория откос беше ударил лошо крака му. На неговата възраст счупен пищял се срастваше трудно, но добре че поне беше счупен доста високо. Малко по-ниско и щеше да трябва половин година, докато зарасне, ако изобщо зараснеше.

— Можех да го убия — изпъшка центурионът, докато му слагаха упойката. — Можех да му отсека главата, но не улучих!

— Само с първия удар — отбеляза Вайлер и погледна окървавения меч, положен върху скутума в ъгъла на превързочната.

— Опишете ми го — разпореди се капитан Гасман.

— Малко над четиридесет — отвърна де ла Крус. — По-висок от мене десетина сантиметра, слаб. Кафява коса, кафява брада, леко посивяла. Тъмни очи. Автомат узи. С бяла шапка... — Бившият сержант изпъшка. Упойката не беше достатъчна, за да спре напълно болката, но трябваше да каже това, което знаеше, и той стисна зъби, за да изтърпи манипулациите на доктора над крака му. — Имаше и други, видях шестима, може би са повече.

— Смятаме, че са около десет — каза Гасман. — Той каза ли нещо?

Де ла Крус поклати глава.

— Нищо не чух.

— Кой са те? — попита хирургът, без да вдига очи от раната.

— Мислим, че са французи, но не сме сигурни — отвърна капитанът от Гуардия Сивил.

Най-трудното се падаше на Малой. След като прекоси Ламанша, той пое на югоизток с двеста и осемдесет километра в час. Щеше да спре на едно френско военно летище край Бордо за презареждане, тъй като не разполагаше с външните горивни резервоари, използвани от „Найт Хоук“ за прехвърляне на дълго разстояние. Както почти всички хеликоптери, „Найт Хоук“ нямаше автопилот, което принуждаваше Малой и лейтенант Хари-сън да карат вертолета ръчно по целия маршрут. Три часа, докато се доберат до мястото, където отиваха. Отзад седеше Джак Нанс — наистина просто седеше и гледаше през

пластмасовите прозорчета, докато прелитаха над френския бряг, на шестстотин метра над някакво пристанище, пълно с лодки.

— Доста припряна работа — отбеляза Харисън.

— Е, ДЪГА са свикнали да форсират.

— Знаеш ли какво става?

— Нищичко, синко — отвърна Малой и продължи: — В Испания не съм бил, откакто кацнах на Тарма в... кога беше... 1985-а, мисля. Помня обаче един страхотен ресторант в Кадис... дано още го има...

— Снишаваме — отбеляза Кларк, докато преглеждаше последния факс. На него нямаше нищо ново, само изпратените вече данни, препоръчени от някой услужлив офицер от разузнаването. Остави го на Алистър Стенли и отиде в задния отсек.

Там бяха всички, целият екип на ДЪГА; изглеждаха като заспали, но вероятно само дремеха, както беше правил и той с Трета ГСО^[1] преди повече от едно поколение — само се преструваш, че спиш, притворил очи, и потискаш ума и тялото си, защото няма никакъв смисъл да мислиш за неща, за които не знаеш нищо, а напрежението ти изсмуква силите, въпреки че мускулите ти са отпуснати. И самозащитата ти е в това да изключиш тялото напълно. Тези мъже бяха достатъчно печени, за да могат да съобразят, че стресът бездруго ще си дойде на момента и няма смисъл да го допускаш преждевременно. Джон Кларк, бившият шеф на СЕАЛ, ВМС на САЩ, са момент се порази от честта, с която беше удостоен: да командва мъже като тези. Изглеждаше, че не правят нищо, но тъкмо това се правеше от най-добрите в бранша в миг като този, защото те знаеха каква е задачата им, защото знаеха как да я изпълнят, с всяка стъпка, до самия край. Сега бяха тръгнали да свършат работа, за която не знаеха нищо, но бяха сигурни, че сто на сто е нещо много сериозно, защото никога досега не бяха тръгвали и двата екипа. И въпреки това се отнасяха към задачата като към поредното рутинно учение. По-добри от тези мъже едва ли имаше на света, а двамата им командири — Чавес и Ковингтън — ги бяха обучили до съвършенство.

А някъде пред тях имаше терористи, задържали деца за заложници. Е, работата наистина нямаше да е от най-лесните и за него беше твърде рано да разсъждава как ли ще се отиграе, но Джон все

едно си даваше сметка, че е по-добре да си тук, на „Херки“, отколкото там, в увеселителния парк, на още половин час път пред тях. Съвсем скоро хората му щяха да отворят очи и да се размърдат. Джон Кларк ги гледаше и виждаше пред себе си Смъртта, и Смъртта, тук и сега, беше под неговата команда.

Тим Нунън седеше в десния преден ъгъл на товарния отсек и си играеше с компютъра, до него бе Давид Пелед. Кларк пристъпи към тях и попита какво правят.

— Това още не е влязло в новинарските жици — каза Нунън. — Чудя се защо.

— Скоро ще се промени — предсказа Кларк.

— Още десет минути — каза израелецът. — Кой ще ни посрещне?

— Испанската армия и националната им полиция. Разрешено ни е да кацнем след... двадесет и пет минути — каза той, като погледна часовника си.

— А, ето, агенция „Франс Прес“ току-що пусна съобщение — каза Нунън. — Около тридесет френски деца, взети за заложници от неизвестен брой терористи... нищо друго освен къде се намират. Няма да е никак забавно, Джон — отбеляза бившият агент на ФБР. — Над трийсет заложници в гъсто населена околност. Когато работех за ЕСЗ^[2], такива сценарии здраво ни изпотяваха. Лошите десет ли са?

— Горедолу толкова. Още не е сигурно.

— Лоша работа, шефе — поклати загрижено глава Нунън.

Той беше облечен като останалите стрелци, в черен защитен костюм и с бронежилетка, с прибрана в кобура берета, защото предпочиташе да мисли за себе си като за един от стрелците, а не като за техническия гений на екипа, а и стрелбата му на тренировките в Херефорд си беше съвсем на линия... пък и в опасност се намираха деца, припомни си Кларк, а децата в опасност бяха може би най-силният човешки импулс, още повече усилен от предишната практика на Нунън в Бюрото, където престъпленията спрямо деца се смятаха за най-мерзката от всички мерзости. Давид Пелед беше в цивилно облекло и се взираше в екрана на компютъра като някакъв счетоводител, разглеждащ бизнес-табулограма.

— Джон! — извика Стенли към задния отсек. Държеше факс. — Знаеш ли какво искат?

— Някой познат?

— Начело на списъка е Илич Рамирес Санчес.

— Карлос? — Пелед вдигна глава. — На кого му е притрябвал този боклук?

— Всеки си има приятели — обади се доктор Белоу, стана, взе факса, прегледа го и после го подаде на Кларк.

— Е, докторе, какво знаем? — попита той.

— Отново си имаме работа с идеологически типове, също като във Виена, но тези тук имат определена политическа цел, а тези „политически“ затворници... Втория и третия ги знам, от Аксион Директ, другите за мен са само имена...

— Намерих го — обяви Нунън, който бе активирал на компютъра си списъка на терористи и бе въвел имената от факса. — Значи, шестима от Аксион Директ, осем баски, един от португалския Фронт за освобождение на пролетариата, в момента държан във Франция. Списъкът не е дълъг.

— Но е ясен — отбеляза Белоу. — Те наистина знаят какво искат, и след като са взели деца за заложници, наистина искат да освободят хората си. Изборът на заложниците цели да упражни допълнителен натиск над френското правителство. — Последната констатация не беше изненадваща и лекарят го знаеше. — Въпросът е дали френското правителство изобщо ще се пазари?

— Правили са го в миналото. Пазаряха се тихо, зад кулисите — каза Пелед. — Нашите приятели сигурно го знаят.

— Деца! — изпъшка Кларк.

— Кошмарен сценарий — кимна Нунън. — Но кой ще вдигне камък, за да убие дете?

— Трябва да поговорим с тях, за да разберем — изръмжа Белоу и погледна часовника си. — Следващия път намерете по-бърз самолет.

— Успокой топката, докторе — каза му Кларк, макар да си даваше сметка, че в мига, в който кацнеха и се озовяха близо до целта, на Пол Белоу щеше да се падне най-трудната работа. Той трябваше да разчете мозъците на терористите, да прецени степента им на решимост и — най-трудното — да предвиди бъдещите им действия, а както и всички останали от екипа на ДЪГА, засега той не знаеше нищо съществено. Като и останалите, той беше като спринтьор преди старт и чакаше сигналния пистолет да изгърми. Но, за разлика от останалите,

не беше стрелец. Не можеше да се надява на емоционалното облекчение, което те щяха да получат, влизайки в акция — и тайно завиждаше на бойците. Трябваше да измисли някакъв начин да се споразумеят с хора, които не познаваше, за да се спаси животът на децата. Онези съзнателно бяха избрали деца, при това френски деца, за да увеличат до максимум натиска върху властите в Париж... и това беше добре обмислен акт... което го принуждаваше да смята, че са готови да убият дете, въпреки всички табути, свързани с такова деяние във всяко нормално човешко съзнание. Пол Белоу беше писал и чел лекции по целия свят за хора като тези, но някъде дълбоко в себе си продължаваше да се съмнява дали изобщо разбира менталитета на терористите — той бе съвсем чужд на собствения му, изключително рационален поглед към реалността. Сигурно можеше донякъде да симулира техния начин на мислене, но дали наистина го разбираше? Но не това беше въпросът, който искаше да си постави точно в този момент. Той се облегна назад и затвори очи, за да потърси заслон от стреса, който със сигурност щеше да го връхлети след по-малко от час.

Кларк разбра защо го направи, но не можеше да направи същото. Той бе ДЪГА Шест и отговорността за операцията лежеше на неговите плещи... а това, което виждаше в ума си, бяха лицата, които трябваше да подхождат на имената от списъка на факса, който стискаше в ръката си. Кой от тях щяха да оживеят? Лицата отново и отново изплуваха в ума му.

Лица на дечица.

— Още не са ми отговорили — каза капитан Гасман, щом от другата страна на линията вдигнаха слушалката.

— И аз все още не съм ви определил срок — отвърна Първи. — Бих искал да се надявам, че Париж оценява добрата ни воля. Ако не се окаже така, тогава скоро ще разберат, че трябва да уважават нашата решимост. Постарайте се да ги уверите в това — завърши Рене и постави слушалката на вилката.

„Толкова с обаждането и поддържането на диалога“ — каза си Гасман. Това беше едно от нещата, които трябваше да направи в подобна ситуация, както се беше учил от тренировките и както казваха наръчниците. Да установи някаква форма на диалог и обмен на

информация с престъпниците, дори някаква степен на доверие, което след това да използва в своя полза, да ги убеди да освободят някои от заложените срещу храна или други малки отстъпки, да разколебае решимостта им, с крайната цел да предотврати престъплението без загуба на невинен живот — дори, по възможност, и живота на самите престъпници. Една истинска победа за него би означавала да ги изправи на подсъдимата скамейка и съдията да ги обяви за виновни и да ги осъди да изгният в затвора като боклук, какъвто всъщност бяха... Но първата стъпка беше да ги накара да говорят с него — нещо, за което онзи „Първи“, изглежда, не изпитваше особена охота. Този човек се чувстваше много удобно в ролята на командващ положението... и с пълно право. Нали децата бяха под дулата на оръжията им.

Съседният телефон иззвъня и щом Гасман вдигна слушалката, един глас каза:

— Кацнаха и в момента разтоварват.

— Колко?

— Половин час.

— Половин час — каза полковник Нунсио на Кларк, докато колата потегляше.

— Какво знаем дотук?

— Тридесет и пет заложенци. Тридесет и три са от Франция...

— Видях списъка. Другите две какви са?

— Болни деца от една специална програма... онези, дето ги изпращат... вие започнахте такава в Америка... как й викахте?

— „Изпълни едно желание“ ли?

— Да, точно така. Момиче от Холандия и момче от Англия, и двете в инвалидни колички, и двете много болни. Не са французчета, като останалите. Това ми се струва странно. Всички останали са деца на работници в „Томпсън“, оръжейната компания. Водачът на групата се обади в главния офис на корпорацията, оттам новините били предадени нагоре до френското правителство, с което се обяснява бързата реакция. Имам заповед да ви предлага цялата помощ, която моите хора могат да ви окажат.

— Благодаря ви, полковник Нунсио. Колко ваши хора има на място в момента?

— Тридесет и осем, пристигат още. Установен е вътрешен кордон и контрол на движението.

— А репортерите? С тях как е?

— Спираме ги зад главния портал на парка. Няма да дам на тези свине шанс да говорят публично — заяви полковник Нунсио.

Хулио Вега хвърли последния сандък на Екип две в петтонния камион и се качи в каросерията. Всичките му съекипници вече бяха заели местата си — Динг Чавес бе отпред до шофьора. Сега всички очи бяха отворени, главите изправени, и бойците оглеждаха околния пейзаж, макар това да нямаше отношение към акцията. Дори командосите понякога могат да се държат като туристи.

— Полковник, пред какви системи за наблюдение ще се изправим?

— Какво имате предвид?

— Паркът няма ли телевизионни камери из терена? Ако има — поясни Кларк, — искам да ги избегнем.

— Сега ще се обадя да разберем.

— Е? — обърна се Майк Денис към главния си техник.

— Към задния изход няма никакви камери до онази на служебния паркинг. Мога да я изключа оттук.

— Направи го.

Денис взе радиото на капитан Гасман, за да даде указания за подхода на пристигащите превозни средства, като междувременно погледна часовника си. Първите изстрели бяха проехтели преди три часа и половина. А сякаш беше изминала цяла вечност.

— Вашият испански е много изискан, сеньор Кларк — каза полковник Нунсио, докато влизаха в парка. — Но не мога да определя произношението.

— Индианаполис — отвърна Джон. Вече беше може би последният светъл миг от деня. — Лошите как ви говорят?

— На какъв език, искате да кажете? На английски, засега.

А това беше първият добър повод за въздишка на облекчение за деня — езиковите умения на доктор Белоу не бяха добри, а той

трябваше да почне работа веднага щом колата му пристигнеше: след около пет минути.

На вратата ги посрещна поредният граждански гвардеец, който отдаде чест на полковник Нунсио.

— Сеньор Кларк, това е капитан Гасман — каза полковникът.

— Здравсти. Аз съм Джон Кларк. Екипът ми пристига след няколко минути. Бихте ли опреснили знанията ми какво става тук?

Гасман го подкани към масата в средата на конферентната зала, чиито стени бяха покрити с екрани, свързани с телекамерите и с друго електронно оборудване, чието предназначение не беше ясно. На масата беше опъната голяма карта-скица.

— Всички престъпници са ето тук — каза Гасман и почука с пръст по замъка в средата на парка. — Смятаме, че са десет души, с тридесет и пет заложници, всички деца. Говорих с тях няколко пъти. Държа връзка с лице от мъжки пол, вероятно французин, който се нарича „Първи“. Разговорите не стигнаха доникъде, но имаме копие на исканията им — дванадесет осъдени терористи, главно във френски затвори, но има и няколко в испански.

Кларк кимна. Това вече го знаеше, но схемата на парка беше новост. Най-напред огледа атракциите — кои са видими откъм замъка и кои не. После попита:

— Нещо за там, където са те? Чертежи, искам да кажа.

— Ето — обади се един от парковите инженери. — Прозорците са тук, тук, тук и тук. Стълбищата и асансьорите са отбелязани. — Кларк ги съпостави с картата. — Разполагат със стълбище до покрива, който е на четиридесет метра над уличното ниво. Имат видимост във всички посоки, по всички улици.

— Ако поискам да хвърля поглед на нещата, кое е най-подходящото място?

— Това е лесно. Атракцията „Пикиращия бомбардировач“, на върха на първия хълм. Там човек е адски нависоко, почти на сто и петдесет метра.

— Сериозно?! — възкликна Кларк невярващо.

— Най-голямата въртележка в света, сър — потвърди инженерът. — Хората идват от цял свят, за да се повозят на нея.

— Добре. Може ли човек да се добере дотам незабелязано?

— През подземния тунел, но в него има телекамери... — Пръстът му мина по картата. — Тук, тук, тук, и още една ето тук. По-добре е да се мине по повърхността, но отбягването на камерите няма да е лесно.

— Можете ли да ги изключите?

— Можем да прекъснем основния команден център оттук... по дяволите, ако потрѣбва, ще пратя хора да срежат жиците.

— Но ако го направим, това може да разтревожи приятелчетата ни в замѣка — отбеляза Джон. — Окей, това ще трябва да го обмислим добре, преди да предприемем нещо. Засега — обърна се Кларк към Нунсио и Гасман — искам да ги държим на тъмно за това кой е дошъл тук и какво прави. Няма да им подаваме нищо безплатно, ясно?

Двете ченгета кимнаха и Джон долови в очите им облекчение — въпреки гордостта и професионализма си те бяха доволни, че той и екипът му ще поемат ситуацията под свой контрол... и също така отговорността за нея. Можеха само да спечелят, че са поддържали успешна операция по спасяването на похитените, но също така можеха да се отдръпнат и да заявят, ако стане нещо лошо, че не е било по тяхна вина. Бюрократичното съзнание си беше неотделима част от поведението на всеки държавен служител навсякъде по цивилизования свят.

— Ей, Джон!

Кларк се обърна. Беше Чавес, а зад него идваше Ковингтън. Двамата командири на екипи нахълтаха в помещението — с черното си щурмово снаряжение приличаха на ангели на самата Смърт, — пристъпиха до конферентната маса и започнаха да оглеждат схемите.

— Доминго, това са полковник Нунсио и капитан Гасман.

— Здравейте — отвърна Динг на своя лосанджелиски испански и се ръкува. Ковингтън го последва, поздравявайки ги на родния си език.

— Снайперски пост тук? — веднага попита Динг, почуквайки с кокалчето на показалеца си „Пикиращия бомбардировач“. — Мярнах това нещо от паркинга. Страшна въртележка. Мога ли да прекарам там Хомър, без да го видят?

— В момента го обсъждаме.

Влезе и Нунън. Раницата му бе претърпана с електронно оборудване. Той огледа екраните и каза:

— Изглежда добре. Може и да стане.

— Нашите приятели имат тук дублиращ пулт.

— Опаа! — възкликна Нунън. — Чудесно! Първо искам да закрия всички клетъчни връзки.

— Защо? — попита Нунсио.

— В случай че нашите приятели имат някое момченце отвън с клетъчен телефон, което да им казва какво правим — отвърна Кларк.

— Ясно. И какво да направим?

— Пратете хората си при всички възли и техниците да вкарат тези дискети в компютрите си — каза Нунън. — На всяка има напечатана инструкция.

— Фелипе! — викна Нунсио и щракна с пръсти. Миг след това неговият човек получи дискетите и заповедите и напусна помещението.

— Колко дълбоко сме под уличното ниво? — попита Нунън.

— Не повече от пет метра.

— И отгоре е укрепен железобетон?

— Да — отвърна парковият инженер.

— Добре, портативните ни радиостанции би трябвало да работят.

В това време в командния център влязоха и бойците и всички се струпаха около конферентната маса.

— Терористите и заложниците са тук — каза им Джон.

— Колко са? — попита Еди Прайс.

— Тридесет и пет заложници, всички деца, две в инвалидни колички. Тези двете не са от Франция.

— Кой е говорил с тях? — попита доктор Белоу.

— Аз — отвърна капитан Гасман и Белоу го сграбчи под мишница и го отведе настрани.

— Преди всичко наблюдението — каза Чавес. — Трябва да заведем Хомър на върха на това там, без да го видят... Как ще го направим?

— На телеекраните се мяркат движещи се хора — намеси се Джонстън. — Кои са те?

— Служители на парка — отвърна Майк Денис. — Накарахме ги да обикалят, за да сме сигурни, че всички наши гости са напуснали района. — Това беше обичайната процедура при затварянето на парка, въпреки че сега го правеха няколко часа преди края на работното време.

— Намерете ми някакви дрехи... трябва обаче да завия с нещо и пушката. Тук имате ли механици?

— Почти хиляда — отвърна управителят на парка.

— Добре, значи минавам за такъв с куфара с инструментите и прочие. Тези въртележки работят ли?

— Всички са спрени.

— Колкото повече неща се движат, толкова повече трябва да следят — каза сержант Джонстън.

— Това ми харесва — съгласи се Чавес и погледна Кларк.

— И на мен. Господин Денис, пуснете ги всички, ако обичате.

— Ще трябва да ги пускаме поотделно. Оттук можем да ги спрем едновременно, като изключим тока, но не можем да ги пуснем оттук.

— Тогава пратете хората си да го направят. Сержант Джонстън ще отиде с вашия човек на бомбардировача.

Хомър, настаняваш се там. Задачата ти е да събираш информация и да докладваш.

— Колко е високо?

— Около сто и четиридесет метра над земята.

Снайперистът измъкна от джоба си калкулатор и го включи, за да се увери, че работи.

— Ясно. Къде да се преоблека?

— Насам — каза инженерът и го изведе от стаята.

— Пост от другата страна? — попита Ковингтън.

— Тук ми се струва добре — отвърна Денис. — Зданието за виртуална реалност. Не е толкова високо, но има пряка видимост към замъка.

— Ще поставя там Хюстън — каза Ковингтън. — Кракът все още го мъчи.

— Окей, двама снайперисти-наблюдатели плюс телекамерите ни дават доста добро визуално покритие на замъка — каза Кларк.

— Трябва да направим командна рекогносцировка, за да преценим всичко останало — каза Чавес. — Трябва ми схема с разположението на камерите. Също и на Питър.

— Кога ще пристигне Малой? — попита Ковингтън.

— След около час. Когато кацне, ще трябва да презареди. След това може да издържи четири часа, с трийсетте минути кръжение, преди да целуне покрива.

— Докъде хващат камерите, господин Денис?

— Покриват паркинга ето оттук много добре, но не и другата страна. Могат да виждат по-добре от върха на замъка.

— Какво знаем за снаряжението им?

— Само оръжията. Имаме го на запис.

— Искам да го видя — намеси се Нунън. — Веднага, ако може.

След което нещата се задвижиха. Чавес и Ковингтън получиха картите на парка — бяха им дали от същите, които продаваха на гостите, като секретарката бе отбелязала местата на видеокамерите с черни точки. В коридора ги чакаше електрокартинг — всъщност картинг за голф, който ги понесе навън, после на задния паркинг на уличното платно. Ковингтън пое ролята на навигатор по картата, отбягвайки камерите, и двамата обиколиха Световния парк по задните улици.

Нунън превъртя трите видеокасети, записали нападението на терористите.

— Добре. Десетима са, всички мъже, всички с бради, с бели шапки, когато са извършили нападението. Двама приличат на паркови служители. Някаква информация за тях?

— Работи се — отвърна Денис.

— Имате ли отпечатыци? — попита Нунън, но му отвърнаха отрицателно. — А снимки?

— Да, всички имаме идентификационни пропуски със снимки. — Денис извади своя.

— Това е все пак нещо. Трябва да го изпратим на френската полиция адски бързо.

— Марк! — Денис махна с ръка на шефа на личен състав.

— Трябваше да навлечем униформи — каза Ковингтън.

— Да бе, бързата слепи ги ражда, нали, Питър? — Чавес надникна иззад ъгъла и в ноздрите му нахлу миризма от павилиона за закуски. Преглътна. Беше гладен. — Влизането ще е доста забавно, нали?

— Аха — съгласи се Ковингтън.

Замъкът определено изглеждаше като истински, квадрат със страна над петдесет метра и почти толкова висок. Чертежите

показваха, че до плоския му покрив отвежда и стълбище, както и асансьор, и рано или късно лошите типчета щяха да поставят някой от хората си там, ако имаха поне малко мозък в главите. Е, това беше работа за снайперистите. Хомър Джонстън и Сам Хюстън щяха да разполагат с пряка мерна линия, на четиристотин метра от едната страна и на някакви си сто и шестдесет от другата.

— Колко големи ти се струват тия прозорци?

— Доста големи, Динг.

— И аз така мисля. — Планът вече се оформяше. — Надявам се, че Малой си е отпочинал добре.

Сержант Хомър Джонстън, вече с навлечен върху екипа си работен комбинезон на парков техник, надникна от приземието на петдесетина метра от „Пикиращия бомбардировач“. От толкова близо „увеселителното“ возило изглеждаше още по-застрашително.

— Мога да ви закарам догоре и да спра количката там — каза парковият служител, който го придружаваше.

— Страхотно. — За катерене определено изглеждаше височко, въпреки че имаше нормална обслужваща метална стълба. Минаха през засводения вход, през преградите за задържане на множеството, и Джонстън седна на предната седалка вдясно, поставил куфара с пушката до себе си.

Изкачването до върха на първия хълм беше бавно — предназначено бавно, за да вземе акъла на ахкащите клиенти. Върволицата от десет колички с по три седалки спря на самото било и Джонстън се измъкна. Постави куфара в една ниша за инструменти, отвори го и извади гумена пътечка и маскировъчно покривало, което да наметне върху себе си. Най-накрая дойде ред на пушката и бинокъла. Не бързаше, докато разпъваше и наместваше пътечката — платформата бе от перфорирана стомана и лежането върху нея скоро щеше да стане неудобно. Маскировъчното покривало разпъна върху отвесната рамка пред себе си. По същество то представляваше лека рибарска мрежа с пластмасови зелени листа и бе предназначено да прикрие силуета му. После разпъна двуногата на пушката, нагласи я и извади боядисания в маскировъчен цвят пластмасов бинокъл. Личният му радиомикрофон увисна пред устните му.

— Снайпер Две-едно до командир.

— Тук Шест — отзова се Кларк.

— Снайпер Две-едно на позиция, Шест. Кацнал съм добре. Виждам целия покрив на замъка и вратите към асансьора и стълбището. Добра видимост и към задната страна. Мястото не е лошо, сър.

— Добре. Дръж ни в течение.

— Прието, шефе. Край.

Сержант Джонстън се намести на лакти и се зае да наблюдава зоната. Слънцето все още грееше жарко. Налагаше се да свикне с това. Джонстън се замисли за миг и посегна към манерката си. Точно в този момент количката, с която се беше качил, се затъркаля напред и започна да се спуска, изчезвайки от погледа му. Той чу търкалянето на стоманените колелета в металния улей над главата си и се зачуди какво ли е да се возиш на това проклето нещо. Ей там отпред сигурно е като същинско пикиране, усещане, което му беше познато, но хич не държеше да го изпитва въпреки целия си опит на въздушен рейнджър. Друго си беше шибаните ти крака да си стоят здраво върху шибаната земя, пък и не можеш да стреляш с пушка, докато пропадаш във въздуха с двеста и трийсет километра в час, нали?... Той насочи бинокъла си към някакъв прозорец: отдолу прозорците бяха плоски, но остро скосени на върха, като в истински замък, и бяха направени от парчета прозрачно стъкло, съединени с оловни шини. Щеше да е трудно да стреля през тях, пък и стрелбата от този ъгъл нямаше да е никак лесна... не, ако получеше цел, трябваше да е някой отвън. Това щеше да е лесно. Той погледна през телескопичния мерник на снайпера и натисна бутона на лазерния измерител на обхвата, избирайки за точка на прицела центъра на вътрешния двор. После набра няколко числа на калкулатора си, получи точно изчислените параметри и завъртя кнопката на мерника на подходящото число деления. Пряката мерна линия беше триста осемдесет и девет метра. Добре. Достатъчно близо, ако се наложеше да стреля.

— Да, господин министър — каза доктор Белоу.

Седеше в удобния стол на Майк Денис и зяпаше стената. В момента имаше две снимки, които да зяпа — на неизвестни лица, тъй като Тим Нунън ги нямаше в компютъра си, а и френската, и испанската полиция не бяха успели да ги превърнат в имена с

прикрепена към тях биография. И двамата бяха наели апартаменти на няколко километра оттук и в момента двете помещения се тарашеха основно, като се проследяваха и евентуалните обаждания по телефона, за да разберат къде са звънели.

— Значи искат да им дадем Чакала, така ли? — попита френският министър на правосъдието.

— Заедно с още няколко, но той, изглежда, е основната им цел, да.

— Моето правителство няма да преговаря с тези твари! — натърти министърът.

— Да, разбирам. Предаването на затворници обикновено не е вариант, но всяка ситуация е различна и аз трябва да разбера каква възможност за отсрочка ми давате, ако изобщо има такава. Като позиция за преговори. Това би могло да включва и Санчес — да го докарат от затвора и да го доведат тук като... да речем, като стръв за обкръжените терористи.

— Препоръчвате ли ми го?

— Още не съм сигурен. Не съм говорил с тях, а докато не го направя, не мога да имам никакво впечатление какви изобщо ги мислят. Засега съм длъжен да приема, че си имаме работа със сериозни, предани на каузата си хора, които са готови да убият заложници.

— Деца?

— Да, господин министре, трябва да го смятаме за реална заплаха — отвърна докторът. Това предизвиква мълчание, което продължи цели десет секунди според стенния часовник, в който беше забил поглед Белоу.

— Ще го обмисля. Ще ви се обадя по-късно.

— Благодаря, господин министър. — Белоу остави слушалката и погледна Кларк.

— Е, и?

— Е, и, и те не знаят какво да правят. Нито пък аз. Виж, Джон, в момента сме изправени пред куп неизвестни. Не знаем много за терористите. Липсва религиозна мотивация, не са ислямски фундаменталисти. Така че не мога да използвам срещу тях религията, Бог или етиката. Ако са идеологически марксисти, ще се окажат

безскрупулни копелета. До този момент не са били никак комуникативни. Ако не успея да говоря с тях, не мога да направя нищо.

— Добре, каква е играта ни тогава?

— За начало, остави ги на тъмно. Кларк се обърна.

— Господин Денис? — Да?

— Можем ли да изключим тока на замъка? — Да.

— Да го направим ли, докторе? — обърна се Джон към Белоу и той му отвърна с кимане. — Окей, дърпай шалтера.

— Добре. — Инженерът седна зад един от компютърните терминали и задвижи мишката, за да избере програмата за управление на захранването. След няколко секунди изолира замъка и натисна бутона, за да изключи електричеството.

— Да видим колко ще изтраят сега — промълви тихо Белоу.

Изтраяха точно пет секунди. Телефонът на Денис иззвъня и един глас попита:

— Защо го направихте?

— Какво имате предвид?

— Знаете какво. Осветлението угасна.

Доктор Белоу се наведе над микрофона.

— Аз съм доктор Белоу. С кого разговарям?

— Аз съм Първи. Държа Световния парк под своя команда. Вие кой сте?

— Казвам се Пол Белоу и ме помолиха да разговарям с вас.

— Аха, значи вие сте парламентьорът. Чудесно. Веднага включете електричеството.

— Преди да го направим — отвърна спокойно докторът, — бих искал да знам вие кой сте. Вие знаете моето име. Аз не знам вашето.

— Казах ви. Аз съм Първи. Ще ме наричате господин Първи — отвърна гласът равнодушно.

— Добре, господин Първи. Ако държите, можете да ме наричате Пол.

— Включете тока, Пол.

— В замяна на което вие ще направите какво, господин Първи?

— В замяна на което ще се въздържим от убийство на дете... засега — отвърна хладнокръвно гласът.

— Не ми изглеждате варварин, господин Първи, а отнемането на детски живот е варварски акт, да не говорим, че ще затрудни много

положението ви.

— Пол, казах какво искам. Направете го незабавно. — След което линията прекъсна.

— По дяволите! — изпъшка Белоу. — Този знае правилата.

— Лошо ли е?

Белоу кимна.

— Лошо. Той знае какво ще се опитаме да направим — от моя страна, имам предвид.

— Андре! — извика Рене от бюрото си. — Избери дете.

Андре вече го беше направил и посочи холандското момиченце, Ана, със значката за специален достъп. Рене кимна одобрително. Така, значи противниковата страна беше изпратила лекар да говори с него. Името Пол Белоу не му говореше нищо, но човекът можеше да е някой испански психиатър, вероятно с опит, или поне обучен да преговаря. Задачата му беше да отслаби решимостта им и като крайна цел — да ги убеди да се предадат и по този начин да се осъдят на доживотен затвор. Е, сега трябваше да действат. Рене погледна часовника си и реши да изчака десет минути.

Малой насочи хеликоптера към площадката за кацане, където беше паркирана цистерната с гориво, и след няколко секунди „Найт Хоук“ докосна асфалтовата настилка. Малой изключи двигателите, а сержант Нанс отвори страничната врата и скочи навън.

— Време за малко почивка? — попита лейтенант Харисън по интеркома.

— Да — изсумтя Малой и отвори своята врата, за да слезе. Имаше спешна молба към посрещачите.

— Номерът е да подходим достатъчно близо — каза Ковингтън.

Чавес само кимна.

Бяха заобиколили предпазливо замъка от другата страна. Чуваха движението на влакчето „бомбардировач“ зад гърба си. Около замъка имаше цели четиридесет метра широко голо пространство, несъмнено

замислено от главния архитект, за да може зданието да се открие и да се придаде на замъка първостепенно значение. Ефектът беше налице, но това съвсем не работеше в полза на Динг и Питър. Двамата не бързаха, проучваха внимателно всичко — от изкуствените поточета до мостовете над тях. От мястото си можеха да видят прозорците на командния център, където се намираха терористите, и линията за пряка видимост беше адски добра. Вътрешното стълбище също сигурно се пазеше от въоръжени мъже.

— Няма да ни улеснят, нали? — отбеляза Ковингтън.

— Хич даже.

— Как върви рекогносцировката — попита Кларк по закодираната радиочестота.

— Много добре изпипано, мистър К — отвърна Чавес. — Малой дойде ли вече?

— Току-що кацна.

— Добре. Щото ще ни трябва, ако ще се пъхаме вътре.

— Две групи, отдолу и отгоре — добави Ковингтън. — Но ни трябва още данни за вътрешността.

Испанският майор моментално кимна и махна на някакви хора в хеликоптерния хангар. Те изтичаха до него, получиха заповедите и се затичаха обратно. Малой също се запъти към хангара. Трябваше му мъжка тоалетна. Сержант Нанс, забеляза той, крачеше в обратна посока, нарамил два термоса. „Добър човек — помисли си Малой, — знае колко важно нещо е кафето в такъв момент.“

— Тази камера е мъртва. Простреляха я — каза Денис. — Записахме как го направиха.

— Покажете ми — разпореди се Нунън.

Разположението в стаята не беше много по-различно от това тук, забеляза Тим Нунън от петдесетсекундния запис, който имаха. Децата бяха скупчени в ъгъла срещу камерата. Не беше много, но все пак беше нещо.

— Нещо друго? Аудиосистеми в стаята, микрофон, нещо такова?

— Не — отвърна Денис. — Само телефони.

— Ясно — разочаровано кимна агентът на ФБР. — Трябва да измисля някакъв начин да ги подслушам. — Точно в този момент телефонът иззвъня.

— Пол слуша — веднага се отзова Белоу.

— Здравсти, Пол, тук е Първи. Осветлението остана изгасено. Казах ви да пуснете тока. Не го направихте. Пак ви казвам: направете го незабавно.

— Работим по това, но нали знаеш, полицаите се бавят и...

— И няма нито един от парка, който да ви помогне? Не съм глупак, Пол. Казвам ти го за последно — веднага пуснете тока.

— Господин Първи, работим по въпроса. Моля ви, проявете малко търпение. — По лицето на Белоу вече се стичаше пот.

— Андре — каза Рене, по погрешка преди да е прекъснал линията.

Доскорошният служител от охраната на парка пристъпи до ъгъла.

— Хайде, Ана. Мисля, че е време да отидеш при мама.

— О? — възкликна момиченцето.

Очите ѝ бяха сини като порцелан, косата светлокафява, всъщност почти руса, а кожата ѝ беше бледа и крехка като пергамент. Беше много тъжно. Андре пристъпи зад количката, хвана дръжките и я подкара към вратата.

— Ела да излезем навън, малката — промълви той.

Асансьорът беше с аварийно захранване и дори при изключен ток можеше да се движи на акумулатори. Андре натика количката вътре и натисна бутона за първия етаж. Вратите бавно се затвориха и асансьорът се спусна надолу. Минута след това вратите отново се отвориха. През замъка преминаваше широк наземен коридор, за да могат посетителите транзитно да преминават от едната част на Световния парк към другата. Сводестите стени бяха покрити с мозайка.

— Какво става? — попита Нунън, забил поглед в един от мониторите. — Джон, някой излиза навън.

— Командир, тук Снайпер Две-едно, виждам един, който тика пред себе си инвалидна количка с дете в нея, излиза от западната страна на замъка. — Джонстън остави бинокъла и прикладва пушката, намествайки кръста на мерника в слепоочието на мъжа: пръстът му леко опря в двойния спусък. — Снайпер Две-едно на цел, един човек, една цел.

— Оръжия на предпазител — дойде отговорът на Кларк. — Повтарям, оръжия на предпазител. Потвърди.

— Прието, Шест, оръжия на предпазител. — Сержант Джонстън свали пръста си от спусъка. Но какво ставаше там?

— Гадняр — изръмжа тихо Ковингтън. Двамата с Чавес бяха само на четиридесет метра от него и имаха пряка видимост. Момиченцето се беше сгушило в лявата страна на количката и се мъчеше да погледне нагоре и назад към мъжа, който я буташе. Беше около четиридесетгодишен, с мустаци, но без брада, среден на ръст, на тегло и на телосложение, с тъмни очи, които не изразяваха нищо. Паркът беше толкова тих, толкова безлюден, че можеха да чуят скърцането на гумените колелета по каменната настилка на двора.

— Къде е мама? — попита Ана на английски.

— Ще я видиш след малко — обеща Девети. Количката зави покрай сводестия вход към замъка, заобиколи покрай една статуя и пое към двора. Девети я спря в средата на широката алея и се огледа.

Тук навън трябваше да гъмжи от полицаи, но той не забеляза никакво движение — само вагончетата на „Бомбардировача“ — не беше нужно да ги поглежда, за да се увери, че се движат: познатият шум говореше ясно. Наистина много лошо. Девети посегна към колана си, измъкна пистолета и...

— Оръжие. Той извади пистолет! — докладва Хомър Джонстън. — О, мамка му, той ще...

...Андре стреля в гърба на Ана и куршумът премина точно през сърцето ѝ. Отпред, на плоската детска гръд бликна кърваво петно и главичката на детето клюмна. В същия момент мъжът бутна количката

и тя се затъркаля по полегатата алея и покрай каменната стена, докато най-сетне не спря на равното.

Ковингтън измъкна беретата и я вдигна. Нямаше да е лесен изстрел, но разполагаше с девет патрона и те бяха предостатъчни, но...

— Оръжие на предпазител! — гръмна радиослушалката в ухото му. — Оръжие на предпазител! Не стреляй! — заповяда Кларк.

— Мамка му! — изхриптя Чавес.

— Да — съгласи се англичанинът. — Прав си. — Прибра пистолета в кобура и проследи с очи мъжа, който се обърна и закрачи обратно към укритието на каменния замък.

— На цел съм. Снайпер Две-едно на цел! — съобщи Джонстън.

— Не стреляй! Тук Шест, оръжия на предпазител, по дяволите!

— Мамка му! — изрева Кларк в командния център и удари с юмрук по масата. — Мамка му!

И в този момент телефонът иззвъня пък.

— Да? — каза Белоу.

— Получихте предупреждението ми. Включете веднага електричеството или ще убия друг заложник — каза Първи.

---

[1] Група за специални операции. — Б. пр. ↑

[2] Екип за спасяване на заложници. — В. пр. ↑

15. БЕЛИ ШАПКИ

— Нищо не можехме да направим, Джон. Нищичко — заяви Белоу.

— И сега какво? — попита Кларк.

— Сега трябва да им включим тока.

Пред очите им, приковани в телемониторите, трима мъже се затичаха към детето. Двама бяха от Гуардия Сивил. Третият беше доктор Хектор Вайлер.

Чавес и Ковингтън проследиха същото, но от по-близо. Вайлер носеше бяла лабораторна престилка, универсалната униформа на лекарите, и устремът му да се добере до детето прекъсна рязко, когато докосна все още топлото, но отпуснато телце. Смъкналите се изведнъж рамене на доктора казваха всичко. Куршумът беше преминал точно през сърцето. Докторът каза нещо на ченгетата и те подкараха количката извън двора, завивайки точно покрай членовете на ДЪГА.

— Почакай, докторе — извика Чавес и излезе от укритието си да погледне. Собствената му жена носеше нов живот в корема си и този нов живот в момента сигурно мърдаше и подритваше, а Санди сигурно седеше в дневната и гледаше телевизия или четеше. Лицето на момиченцето беше кротко, като че ли то бе заспало, и Чавес не можа да се сдържи да не посегне и да не погали меката косица. — Кое е това дете?

— Просто болно дете, може би фатално. Картонът ѝ е в кабинета ми. Когато такива деца идват тук, получавам резюме на състоянието им, та ако възникнат спешни обстоятелства... — Докторът прехапа устни. — Вероятно умираше, но още не беше мъртва, все още имаше надежда.

Вайлер беше син на майка испанка и баща германец, емигрирал в Испания след Втората световна война. Беше учил упорито, за да стане лекар и хирург, а този акт, убийството на дете, задраскваше всичко.

Някой беше решил с лека ръка да обезсмисли цялото му обучение и опит. Никога не беше изпитвал гняв — беше свит и кротък човек, — но сега го изпита.

— Ще ги убиете ли?

Чавес вдигна очи. В тях нямаше сълзи. Може би щяха да се появят по-късно. Ръката му все още лежеше върху главата на момичето. Косата ѝ не беше много дълга, но той не знаеше, че едва е израсла след поредната процедура на химиотерапия. Знаеше само, че сега детето трябваше да е живо и че той, докато гледаше безпомощно как го убиват, не бе успял да направи това, на което бе посветил целия си живот.

— Да — отвърна той на доктора. — Ще ги убием.

Махна с ръка на колегата си и двамата придружиха останалите към лекарския кабинет. Крачеха бавно. Вече нямаше никаква причина да бързат.

„Това ще свърши работа“ — помисли си Малой, докато оглеждаше прясно боядисаното от едната страна на „Найт Хоук“. Надписът гласеше „P01LC1A“.

— Готови ли сме, Харисън?

— Да, сър. Сержант Нанс, време е да задвижим.

„Найт Хоук“ се издигна в небето и Малой включи радиостанцията.

— ДЪГА, тук Мечо, край.

— Мечо, тук ДЪГА Шест, чувам те, край.

— Мечо във въздуха, след седем минути съм при вас.

— Прието. Обикаляй над зоната, докато не ти кажем друго.

— Прието, сър. Ще ви уведомя, щом минем на орбита. Край. —
Нямаше за какво да се бърза.. Малой килна носа на машината и се понесе през стъстващия се мрак. Слънцето вече почти беше залязло. Светлините на парка в далечината се приближаваха.

— Кой сте вие? — попита Чавес.

— Франсиско де ла Крус — отвърна мъжът. Кракът му беше бинтован и изглежда, го болеше.

— Видяхме ви на записа — каза Ковингтън, хвърли поглед към меча и щита и кимна в знак на уважение към седналия мъж. Мечът изглеждаше адски внушително и макар да не можеше да се сравнява с МР-10, вероятно беше доста добро оръжие.

— Дете? Те са убили дете? — попита де ла Крус.

— Ана Гроот, на десет години и половина — каза доктор Вайлер, който преглеждаше здравния картон на детето. — Остеосаркома с метастази, смъртно болна... Оставал ѝ е месец и половина.

Двамата испански полицаи положиха телцето върху кушетката за прегледи и го завиха с чаршаф. Единият, изглежда, беше готов да се разплаче, и сякаш само гневът, каращ ръцете му да треперят, го спираше.

— Джон сигурно сега се чувства адски говняно — каза Чавес.

— Той беше длъжен да го направи, Динг. Моментът не беше подходящ за действие...

— Знам, Питър. Но как, мамка му, да го кажем на нея? — Пауза. — Докторе, да ти се намира случайно кафе?

— Ей там — посочи Вайлер.

Чавес пристъпи до кафеварката, наля си в една стиропорова чашка и попита:

— Отгоре и отдолу, притискаме ги в сандвич?

— Така мисля — кимна Ковингтън.

Чавес изпи кафето и хвърли чашката в кошчето за боклук.

— Добре, давай да разставяме.

Излязоха от кабинета и без повече приказки тръгнаха навън към тунела, а оттам — до алтернативния команден център.

— Снайпер Две-едно, става ли нещо? — тъкмо питаше Кларк, когато влязоха.

— Не, Шест. Нищо освен сенки по прозорците. Още не са пратили човек на покрива. Това е малко странно.

— Твърде са самоуверени от телевизионното покритие — обади се Нунън. Беше разпънал пред себе си чертежите на замъка. — Добре, приемаме, че всички наши приятели са ето тук... но там има цял куп други стаи, на три нива.

— Тук Мечо — чу се глас от инсталирания от Нунън микрофон. — В момента кръжа. Какво трябва да правя? Край.

— Мечо, тук Шестица — отвърна Кларк. — Всички обекти са в замъка. На втория етаж има командно-контролен център. Вероятно сега всички са там. Току-що убиха заложник... момиченце — добави Джон.

Гласът на Малой не трепна.

— Прието, Шест, ще кръжим и ще наблюдаваме. За сведение, цялото оборудване е на борда, край.

— Прието. Край. — Кларк дръпна ръката си от бутона на предавателя.

Мъжете се бяха смълчали, но лицата на всички бяха напрегнати. Бяха твърде големи професионалисти за външна показност — никой не си играеше с личното оръжие, холивудски номера тук нямаше — но въпреки това лицата им бяха каменни, само очите им шареха напред-назад по скиците и телемониторите. За Хомър Джонстън сега сигурно беше много трудно, помисли си Динг. Беше се прицелил в онзи тип, който застреля детето. Самият Хомър имаше деца и можеше за едно примигване на клепачите да го прати в другото измерение... Но не, това нямаше да е никак умно, а на тях им плащаха, за да са умни. Още не бяха готови дори за импровизиран щурм, а всичко, което дори малко намирисваше на импровизация, можеше да доведе само до гибелта на още деца. А задачата им не беше такава. Пак иззвъня телефонът. Белоу вдигна слушалката и натисна бутона на говорителя.

— Да?

— Съжаляваме за инцидента с детето, но то и без това щеше скоро да умре... Та кога ще бъдат освободени приятелите ни?

— Париж още не ни е отговорил — отвърна Белоу.

— Е, съжалявам, че трябва да го кажа, но скоро ще има друг инцидент.

— Вижте, господин Първи, не мога да принудя Париж да направи нещо. Говорим, преговаряме с правителствени лица, а на тях им е нужно време, за да вземат решение. Властите никога не бързат, нали знаете?

— Тогава ще им помогна да се разбързат. Предайте на Париж, че ако самолетът с нашите приятели не е готов до един час, ще убием заложник и след това ще убиваме по един на всеки час, докато исканията ни не се изпълнят — заяви спокойно гласът.

— Това е неразумно! Чуйте, дори да изведат всички от затворите още в момента, ще минат поне два часа, докато пристигнат тук. Само с желанието си не можете да накарате един самолет да лети по-бързо, нали?

Това предизвика пауза, после се чу:

— Да, така е. Добре. Ще започнем да застрелваме заложници след три часа, считано от този момент... не, ще започна да отброявам на кръгъл час. Това ви дава още дванайсет минути. Ще бъда щедър. Разбрахте ли ме?

— Да. Искате да кажете, че ще убиете друго дете точно в двадесет и два нула нула и след това по едно на всеки час.

— Точно така. Постарайте се Париж да го разбере. — И връзката прекъсна.

— Е? — попита Кларк.

— Джон, вече нямаш нужда от мен. Адски е ясно, че ще го направят. Убиха първото само за да ни покажат кой командва тук. Планирали са да успеят и изобщо не им пука какво може да коства това. Отстъпката, която току-що направи, може би е последната, която изобщо ще получим.

— Какво е това? — попита Естебан. — Хеликоптер!

— Охо? — Рене също отиде до него. Прозорците бяха толкова малки, че трябваше да избути Естебан встрани, за да види. — Да, виждам, че е на полицията. Голям е — добави той и сви рамене. — Не е изненада, но... Хосе, качи се на покрива с едно радио и ни дръж в течение.

Един от баските кимна и се запъти към противопожарното стълбище.

— Командир, тук Снайпер Две-едно — обади се след минута Джонстън.

— Снайпер Две-едно, тук Шестица.

— Имам един на покрива на замъка, мъж, въоръжен, както виждам, с узи, държи и някакво радио. Само един, никой не идва с него засега.

— Прието, снайпер Две-едно.
 — Не е типът, дето застреля детето — добави сержантът.
 — Добре, благодаря.
 — Снайпер Три — аз също го хванах... сега се приближава към мен. Обикаля... наднича през ръба надолу.
 — Джон? — чу се гласът на майор Ковингтън.
 — Да, Питър?
 — Не им показваме достатъчно.
 — Какво искаш да кажеш?
 — Дай им да гледат нещо. Полицаи, вътрешен кордон. Ако не виждат нищо, ще започнат да се чудят какво става.
 — Добра идея — намеси се Нунън. И на Кларк му хареса.
 — Полковник?
 — Да, разбирам — каза Нунсио и се наведе над масата. — Предлагам двама души тук, други двама тук.... тук... и тук.
 — Погрижете се да го направят веднага.
 — Рене — извика Андре откъм телеекрана. — Виж!
 Двама полицаи се придвижваха бавно, прикривайки се, по Страда Испаня на петдесетина метра от замъка. Рене кимна и взе радиото.
 — Трети!
 — Да, Първи — обади се Естебан.
 — Към замъка се приближава полиция. Хвърляй им по едно око.

 — Добре, значи използват радиостанции — каза Нунън, настройвайки прехващача си. — Цивилна вълна, уоки-токита, най-обикновени, за пазара, настроени на шестнайсети канал. Дреболия.
 — Никакви имена, само номера? — попита Чавес.
 — Засега. Нашият контакт се нарича Първи, а оня тип горе е Трети. Това говори ли ти нещо?
 — Радиоигри — каза доктор Белоу. — Точно по учебника. Мъчат се да скрият самоличността си, но и това е по учебника. — И двете снимки от личните пропуски отдавна бяха пратени до Франция за идентифициране, но както полицията, така и разузнавателните агенции излязоха на сухо.
 — Французите ще се пазарят ли?

— Не мисля. Министърът, когато му казах за холандското момиче, само изръмжа, но каза, че Карлос ще остане в дранголника независимо от... очаква ние да решим ситуацията, а ако не можем, тяхната страна си имала свой екип и щели да изпратят него.

— Значи трябва да направим план и да сме готови да се задвижим до двадесет и два нула-нула.

— Освен ако не искате да видим как убиват още един заложник, да — каза Белоу. — Не ми позволяват да наложа контрол над поведението им. Знаят как се играе тази игра.

— Професионалисти? Белоу сви рамене.

— Възможно е. Те знаят какво ще се опитам да направя, а след като го знаят предварително, могат да маневрират.

— Значи няма никакъв начин да смекчим поведението им? — попита Кларк.

— Мога да се опитам, но едва ли. Идеологическите, тези, които имат ясна представа какво точно искат... с тях е много трудно да се разбереш. Нямаат никаква етична база, с която да заиграеш, никакъв морал в обичайния смисъл, нищо, което мога да използвам срещу тях. Никаква съвест.

— Мдаа. Вече го видяхме. Добре. — Джон се изправи и се обърна към двамата си командири на екипи. — Използвате тези два часа, за да го планирате, и последния, за да го организирате. Тръгваме точно в двадесет и два нула-нула.

— Трябва да научим повече какво става вътре — каза Ковингтън.

— Нунън, какво можеш да направиш?

Агентът на ФБР погледна отново чертежите, после вдигна очи към телемониторите.

— Трябва да се преоблека — заяви той, отиде до куфара с екипировката си и измъкна нощното маскировъчно облекло — зелено върху зелено. Най-доброто нещо, което бе разбрал досега, беше, че прозорците на замъка образуваха две слепи петна. Още по-доброто беше, че можеха да контролират отгук лампите, които хвърляха светлина през двата от тях. — Можете ли да изключите тези лампи, ето тук?

— Разбира се. Кога?

— Когато оня на покрива гледа в обратна посока. И ще ми трябва някой, който да ме прикрива.

— Аз мога да го направя — заяви първи сержант Вега и пристъпи напред.

Децата плачеха. Бяха почнали да хленчат преди два часа и ставаше все по-лошо. Искаха храна — нещо, което на възрастни сигурно нямаше и да им хрумне да поискат, толкова уплашени щяха да бъдат, но децата са нещо друго. Искаха често да ходят и до тоалетната, но за щастие до контролната зала имаше две тоалетни, и хората на Рене не ги спираха — тоалетните нямаша нито прозорци, нито телефони, а и не си струваше да оставят децата да подмокрят гащите. Децата не разговаряха с никого от похитителите, но мрънкането им беше истинско и се усилваше. „Добре възпитани хлапенца, иначе щеше да е по-лошо“ — помисли си Рене с иронична усмивка и погледна часовника на стената.

— Трети, тук Първи.

— Да, Първи?

— Какво виждаш?

— Осем полицаи — четири двойки. Наблюдават ни, но не правят нищо друго, само наблюдават.

— Добре. — Първи изключи радиото.

— Да видим сега — каза Нунън.

Бяха минали петнадесет минути след последния разговор по радиото. Нунън вече беше с нощния си костюм, онзи с двете отсенки на зелено, каквито бяха използвали във Виена. Беретата му беше надлежно прибрана в специален голям кобур над бронежилетката му, а на рамото си беше праметнал сак.

— Вега, готов ли си за разходка?

— Че как! — отвърна Озо, радостен, че най-после му се отваря възможност да направи нещо по време на бойна операция. Колкото и да му харесваше това, че отговаря за тежката картечница на екипа, досега не беше имал възможност да я използва, а и вероятно никога нямаше да се наложи. Той бе най-едрият в екипа, хобито му беше да помпа мускули, но го беше яд, че не го използват, и сега с удоволствие последва Нунън навън и попита:

— Стълба?

— Инструментална и бояджийска работилница на четиридесет и пет метра оттам, където отиваме. Имат каквото ни трябва.

— Гот — отвърна Озо.

Разходката беше бърза — претичаха свити през няколко открити пространства, видими за телекамерите, после Нунън плъзна ролковата врата на работилницата и влязоха. Вега смъкна една десетметрова разтягаща се стълба от скобите на стената и каза: Това трябва да свърши работа.

Пак излязоха навън и Нунън се обади:

— Нунън до командир.

— Тук Шест.

— Започнете с камерите.

Кларк даде знак на парковия инженер. Този ход беше опасен, но се надяваха, че няма да е чак толкова. В командния център на замъка, също като тук, имаше само осем телемонитора, свързани с кабели с над четиридесет фиксирани камери. Човек можеше да накара компютъра просто да ги превключва на автоматичен режим или да избере отделни камери за специално наблюдение. С едно щракване на мишката една от камерите беше изключена. Ако терористите използваха автоматичната последователност, което изглеждаше вероятно, при бързото прехвърляне на картината сигурно нямаше да забележат, че една от камерите не работи. Трябваше да преминат през визуалното покритие на две от тях и парковият инженер беше готов да изключи и двете и после да ги включи отново в подходящия момент. В мига, в който в полезрението на камера двадесет и три се появи ръка, инженерът я изключи.

— Двадесет и трета е изключена, Нунън.

— Тръгваме — отвърна Нунън. Първият преход беше двадесет метра и те се спряха зад щанда за закуски. — Вече сме зад бараката с пуканките.

Инженерът включи веднага двадесет и трета и изключи двадесет и първа.

— Двадесет и първа аут — докладва веднага Кларк. — Снайпер Две-едно, къде е човекът на покрива?

— От западната страна, току-що запали цигара. В момента не гледа надолу. Засега стои спокойно — докладва сержант Джонстън.

— Нунън, чисто е, можете да продължите.

— Разбрано — отвърна агентът на ФБР.

Двамата с Вега закрачиха бавно по каменните плочи, меките подметки на обувката им не издаваха никакъв звук. Покрай стената на замъка имаше черна алея, около два метра широка, и някакви големи сандъци. Нунън и Вега внимателно вдигнаха стълбата и я наместиха зад един храст под някакъв прозорец.

— Пази си задника, Тим — прошепна Озо.

— Естествено — отвърна Нунън и бързо се заизкачва по пречките.

— Сега се изкачва по стълбата — чу Кларк. — Онзи на покрива все още е от другата страна.

— Мечо, тук Шест, край — каза Джон. Беше му хрумнала нова идея.

— Мечо слуша, Шестица.

— Позавърти малко на запад, само да привлечеш вниманието му, край.

— Прието.

Малой прекрати безкрайното си кръжене, сниши и леко се понесе към замъка. „Найт Хоук“ беше относително тиха машина за хеликоптер, но типът на покрива го следеше внимателно — Малой го наблюдаваше през очилата си за нощно виждане. Спря подхождането на около двеста метра от замъка — искаше само да привлече вниманието им, не да ги плаши. Цигарата на часовия на покрива блестеше ярко в очилата му. Блясъкът се приближаваше до устните на терориста, после се отдръпваше, после отново.

— Кажи здрасти, сладур — проговори Малой по интеркома. — Боже мой, що не бях на „Найт Сталкер“, как щях да ти светна задника в другия часови пояс!

— Летите на „Сталкер“? И как е тази машинка?

— Ако можеше и да готви, щях да се ожения за нея, мамка й! Най-сладкото хеликоптерче на света — отвърна Малой и продължи: — Шест, тук Мечо, задържах вниманието на това копеле.

— Нунън, тук Шест, замразихме часовия на покрива. На отсрещната страна е.

Нунън не отговори, а свали шлема си и надникна предпазливо през прозореца. Беше направен от неправилни късчета стъкло, съединени с оловни ивици, точно като в старите замъци. Стъклото беше грапаво, но все пак прозрачно. Той бръкна в сака на гърба си и измъкна фиброоптичен кабел със същото устройство с форма на глава на кобра, каквото беше използвал в Берн.

— Нунън до Команда, хващате ли?

— Тъй вярно — чу се гласът на Давид Пелед. Картината, която получаваше, беше изкривена, но човек бързо се нагаждаше към това. Виждаха се четирима възрастни, но което беше по-важно, виждаха се и деца, седнали на пода, пред две врати с табелки — тоалетни, прецени Пелед. Действаше. Действаше много добре. — Добре е, Тимъти. Вижда се много добре.

— Окей. — Нунън прилепи малкото устройство и заслиза по стълбата. Сърцето му блъскаше по-бързо, отколкото дори след петкилометров крос.

Неугасеният фас полетя надолу от покрива и Джонстън разбра, че на часовия му е омръзнало да гледа хеликоптера.

— Нашият приятел тръгна на изток по покрива на замъка. Нунън, идва към теб.

Малой си помисли дали да не направи маневра, за да привлече отново вниманието му, но това щеше да е много опасна игра. Той зави и започна отново да обикаля, този път по-близо, с очи, приковани в покрива на замъка. Не можеше да направи много, освен да извади служебния си пистолет и да стреля, но от това разстояние щеше да е трудно да улучи замъка. А и да убива хора не беше негова работа. Макар да имаше моменти, когато тази идея много му допаднаше.

— Хеликоптерът ме дразни — каза гласът по телефона.

— Жалко — отвърна доктор Белоу, зачуден каква ли реакция ще последва. — Но полицията си върши нейната работа.

— Някакви новини от Париж?

— За съжаление все още не, но се надяваме скоро да се обадят. Все още има време. — Белоу беше придал на гласа си лека напрегнатост, която, надяваше се, щяха да вземат за признак на отчаяние.

— Времето и приливът не чакат никого — отвърна Първи и затвори.

— Това пък какво значи? — попита Джон.

— Значи, че играе според правилата. Той не възрази и за ченгетата, които може да види на телеекраните. Знае с кои неща се налага да се примири. — Белоу отпи от кафето си. — Много е самоуверен. Смята, че е на безопасно място, че той държи картите и че ако се наложи да убие още няколко деца, толкова по-добре, след като убийството им ще му осигури това, което иска.

— Убийство на деца. — Кларк поклати глава. — Не мислех, че... по дяволите, би трябвало да знам повече, нали?

— Това е много силно табу, може би най-силното — съгласи се доктор Белоу. — Но начинът, по който убиха момиченцето... без никакво колебание, все едно че простреляха картонена мишена. Това е то идеологията — продължи той. — При тях всичко е подчинено на собствената им система на убеждения. Това ги прави рационални, но само в границите на тази система. Нашият приятел — господин Първи — си е избрал целта и ще се придържа здраво към нея.

Дистанционната телесистема наистина беше нещо сериозно. Лещата на обектива, прилепена на прозореца на замъка, беше по-малко от два милиметра в най-широката си част, и дори да я забележеха, щяха да я вземат за отлюспено парче боя или шупла в стъклото. Качеството на образа не беше много добро, но показваше къде се намират хората и колкото повече човек го гледаше, толкова повече разбираше това, което първоначално приличаше на размазана черно-бяла снимка. Сега вече парковият инженер можеше да различи шестима възрастни, и със седмия на покрива оставаха само още трима,

които не влизаха в сметката... а децата, дали всички влизаха в кадър? С тях беше по-трудно. Всички бяха с еднакви червени тениски, а червеното се предаваше с неутрално сиво на черно-бялото изображение. Отличаваше се едното, в инвалидната количка, но останалите се сливаха в нефокусиран образ. Командосите сигурно също бяха разтревожени от това.

— Тръгна пак на запад — докладва Джонстън. — Сега е откъм западната страна.

— Да тръгваме — подкани Нунън Вега.

— А стълбата? — Бяха я свалили и оставили в храстите.

— Остави я. — Нунън се затича присвит и след няколко секунди се добра до щанда за закуски. — Нунън до Команда, време е за камерите.

— Изключена е — каза инженерът на Кларк.

— Камера двайсет и първа изключена. Действай, Тим.

Нунън потупа Вега по рамото и претича следващите тридесет метра.

— Изключи двайсет и трета.

— Готово — каза парковият инженер.

— Действай — изкомандва Кларк.

Петнадесет секунди по-късно двамата бяха на безопасно място. Нунън се облегна на някаква стена и си пое дълбоко дъх.

— Благодаря ти, Хулио.

— Е, какво толкова — отвърна Вега. — Дано само твоята джаджа да работи.

— Ще работи — увери го агентът на ФБР, след което двамата се запътиха към подземния команден пункт.

— Да гръмнем прозорците? Можем ли да го направим, Пади? — попита Чавес, щом влязоха.

На Конъли му се искаше да запали цигара. Беше ги спрял преди години — пречеха на ежедневните кросове, — но в момент като този една би му помогнала да се съсредоточи.

— Шест прозореца... по три до четири минути за всеки... не, мисля, че не. Мога да ви дам два — ако ни стигне времето.

— Колко здрави са прозорците? — попита Кларк. — Денис?

— Метални рамки, вградени в камъка — отвърна управителят на парка.

— Момент. — Инженерът обърна една страница на чертежите на замъка, после още две, пръстът му проследи написаното в дясната колона. — Тук е спецификацията... държат се само на циментова замазка. Би трябвало да можете да ги изритате.

Това „би трябвало“ не звучеше толкова убедително, колкото би искал Динг, но колко ли можеше да издържи наистина една прозоречна рамка срещу деветдесеткилограмов мъж, влитащ през нея с краката напред?

— Какво ще кажеш за флеш-бенг, Пади?

— Това може — отвърна Конъли. — Но флеш-бенгът изобщо няма да действа на рамките, сър.

— Окей. — Чавес се надвеси над чертежите. — Ще имаш време да гръмнеш два прозореца... този и ето този. — Той почука по схемите. — Използваме флеш-бенгове на другите четири и след секунда нахлуваме. Еди тук, аз тук, Луи тук. Джордж, как е кракът ти?

— Кофти — отвърна сержант Томпсън с болезнена откровеност. Трябваше да избие прозорец с ритник, да се претърколи върху бетонния под, да се изправи и да стреля... а залогът беше детски живот. Не, не можеше да рискува. — По-добре някой друг, Динг.

— Озо, смяташ ли, че ще се справиш? — попита Чавес.

— Че как! — веднага отвърна Вега. — Можеш да заложиш на мен, Динг.

— Добре, Скоти е ето тук, а Майк поема тези двамата. Какво е точното разстояние от покрива?

Това го имаше на чертежите.

— Точно шестнадесет метра. И още седемдесет сантиметра за бойниците.

— Въжетата ще свършат работа — каза Еди Прайс.

Планът започваше да се сглобява. Той и Динг, както при първата акция, трябваше да се озоват между децата и терористите и да стрелят в движение. Вега, Лоасел, Мактайлър и Пиърс щяха да имат за основна задача да избият обектите в командната зала в замъка, но това щеше да се реши най-накрая, едва след като проникнеха в помещението. Екип едно на Ковингтън щеше да нахлуе нагоре по стълбището от подземиято, със задача да спрат всеки терорист, който би се опитал да

избяга, и в същото време да прикриват Екип две, ако нещо при щурма им се объркаше.

Старши сержант Прайс и Чавес отново огледаха чертежите, измервайки разстоянията, които трябваше да се покрият, и времето, необходимо за това. Изглеждаше възможно, дори вероятно, че ще се справят. Динг вдигна очи към останалите.

— Някакви забележки?

Нунън се обърна и се вгледа в изображението от фиброоптичното устройство, което беше инсталирал преди малко.

— Изглежда, че стоят главно зад контролните панели. Двама хвърлят по едно око на децата, но не са особено притеснени... логично, те са само деца, не са възрастни, които биха могли да предприемат истинска съпротива... но... достатъчно е само едно от тези копелета да се обърне и да пусне откос и...

— Мдаа. — Динг кимна. Факт, който не можеше нито да се отрече, нито да се избегне. — Е, ще трябва да стреляме бързо. Някакъв начин да ги отвлечем малко?

Белу се замисли.

— Ако им кажа, че планът е в действие... рисковано е. Ако си помислят, че ги лъжем, могат да започнат да си го изкарват на заложенниците, но от друга страна, вероятно Първи ще изпрати двама свои хора в подземията — това е най-вероятният начин да напуснат зоната според мен. Освен това, ако можем да поиграем още малко с наблюдателните камери и да придърпаме някой от тях...

— Да, и ги гръмваме на място — каза Кларк. — Питър?

— Влезем ли им на двайсет метра, после е лесна работа. Плюс това, режем лампите преди да ударим. За да ги объркаме.

— На стълбищата има аварийно осветление — намеси се Майк Денис. — Включва се, когато токът угасне... мамицата му, две такива лампи има и в командния център.

— Къде? — попита Чавес.

— В левия... искам да кажа, североизточния ъгъл, и в югозападния. От обикновените, по две лампи, като автомобилни фарове, работят на батерия.

— Окей, никакви ПНВ-та при влизане, но въпреки това изключваме лампите преди да ударим, просто за отвличане — каза Динг. — Питър?

Майор Ковингтън кимна.

— Би трябвало да действа.

Кларк наблюдаваше и ги слушаше, принуден да остави преките си подчинени да извършат цялото планиране и обсъждане. За него оставаше правото на коментар, ако допуснеха някаква грешка, каквато до този момент нямаше. Най-много му се искаше просто да вземе една МР-10 и да тръгне със стрелците, но не можеше да го направи. Изруга наум. Командването не носеше такова удовлетворение, както водачеството.

— Ще ни трябва медицински екип, в случай че на някой от лошите му излезе късметът — каза Джон на полковник Нунцио.

— Ами, имаме един, само че е извън парка...

— Доктор Вайлер ще се справи — каза Майк Денис. — Той е учил травматология.

— Окей, като дойде моментът, ще го предупредим да е в готовност. Доктор Белоу, кажи на Първи, че французите са преклинали и че техните приятелчета ще са тук след... Какво мислиш?

— Към десет и двадесет. Ако го приемат, това е отстъпка, но такава, че може да ги успокои малко... поне би трябвало.

— Обаждай се — нареди Джон Кларк.

— Да? — каза Рене.

— Санчес го освобождават от „Льо Санте“ след около двацет минути. Шестима от останалите също, но има проблем с последните трима. Не съм сигурен какво точно означава това. Ще ги откарат на международно летище „Дьо Гол“ и оттам ще ги докарат с „Еърбъс“ 340 на „Ер Франс“. Смятаме, че ще пристигнат тук някъде към двадесет и два и четиридесет. Това приемливо ли е? Обаче как ще откараме вас и заложиците при тях? — попита Белоу.

— С автобус. Ще докарате автобуса плътно до замъка. Ще вземем десетина от децата, другите ще оставим, като проява на добра воля от наша страна. Кажете на полицията, че знаем как да придвижим децата, без да им дадем шанс да направят нещо глупаво, и че всеки опит за измама ще има сериозни последици.

— Не искаме да пострадат повече деца — увери го Белоу.

— Ако направите това, което ви казах, няма да се наложи, но разберете — продължи твърдо Рене, — ако направите някаква глупост, дворът ще почервенеет от кръв. Разбирате ли това?

— Да, Първи, разбирам.

Рене остави слушалката на вилката и каза:

— Приятели, Илич пристига. Французите приеха исканията ни.

— Изглежда доволен — каза Нунън, взрян в черно-бялото изображение.

Онзи, който трябваше да е господин Първи, стоеше прав, после пристъпи към един от останалите терористи и като че ли си стиснаха ръцете.

— Не мислете, че сега ще се отпуснат — предупреди Белоу. — Напротив, сега ще бъдат още по-нащрек.

— Да, знам — увери го Чавес.

„Но ако си свършим работата както трябва, няма никакво значение колко са нащрек.“

Малой пое обратно към въздушната база за презареждане, което отне половин час. Докато беше там, чу какво щеше да стане след час. В задния отсек на „Найт Хоук“ сержант Нанс приготвяше въжетата, всяко точно по петнадесет метра и двадесет и четири сантиметра, и ги връзваше за халките на пода на хеликоптера. Също като пилотите, Нанс имаше пистолет. Не очакваше да се наложи да го използва, при това беше средно добър в стрелбата, но оръжието го караше да се чувства като част от екипа, а това беше важно за него. Той проконтролира зареждането, завинти капачката на резервоара и докладва на Малой, че са готови за полет.

Малой вдигна „Найт Хоук“ във въздуха и го насочи към Световния парк. От този момент полетният режим се промени. След като се озова над парка, „Найт Хоук“ не завъртя в кръг, а започна да прелита през няколко минути в права линия над замъка, сякаш отегчен от доскорошното кръжене.

— Действаме — обяви Чавес на екипа си. Тези, които участваха пряко в операцията, се запътиха към подземния коридор и после излязоха навън, където ги чакаше испански военен камион. Качиха се и той потегли през огромния паркинг.

Дитер Вебер си избра позиция срещу сержант Джонстън, върху един плосък покрив на театрална сграда, където на децата се прожектираха анимационни филмчета, само на сто и двайсет метра от източната страна на замъка. Разгъна пенопластовата си постелка, намести пушката на стойката и се зае да настройва десетократно увеличаващия телескопичен мерник. След малко докладва:

— Снайпер Две-две на позиция.

— Много добре, докладвай при необходимост — отговори Кларк и попита: — Ал?

Стенли изглеждаше мрачен.

— Фрашкано е с оръжие, а при толкова деца...

— Да, знам. Но можеш ли да предложиш нещо друго? Стенли поклати глава.

— Планът е добър. Ако опитаме отвън, ще им оставим твърде много пространство за маневриране, а в този замък ще се чувстват по-безопасно. Не, планът на Питър и Динг е добър, но за съжаление, съвършен план няма, да му се не види.

— Да — въздъхна Джон. — И на мен ми се ще да съм там. Много е кофти да си командир.

— Прав си — изпъшка Алистър Стенли.

Всички лампи в паркинга изведнъж угаснаха. Камионът, също със загасени фарове, спря до един осветителен стълб и Чавес и хората му скочиха. След десет секунди „Найт Хоук“ се приближи и леко докосна повърхността на площадката. Страничните врати се отвориха и всички членове на екипа се качиха и седнаха на пода. Сержант Нанс затвори едната врата, после другата и докладва:

— Всички на борда, сър.

Без да каже нито дума, Малой дръпна лоста и се издигна в небето, пазейки се от стълбовете, които можеха да издънят цялата акция. Отне му четири секунди, докато се разкара от тях, след което отново подкара вертолета към парка.

— Изключи предните фарове — нареди Малой на лейтенант Харисън.

— Фарове изключени — потвърди помощник-пилотът.

— Готови ли сме? — попита Динг хората си отзад.

— Готови сме, по дяволите — отвърна Майк Пиърс.

Нали сме „шибани убийци“, не добави той. Но всеки от мъжете на борда си го мислеше. Оръжията бяха здраво пристегнати на гърдите им, бяха си сложили и ръкавиците за скок с въже.

— Къде е самолетът? — попита Първи.

— На час и десет минути оттук — отвърна доктор Белоу. — Кога искате автобуса?

— Точно четиридесет минути преди самолетът да кацне. Ще бъде презареден, докато сме на борда му.

— Къде отивате? — попита Белоу.

— Ще кажем на пилота, когато се качим на борда.

— Автобусът в момента идва насам. Ще бъде тук след около петнадесет минути. Къде искате да го докараме?

— Точно до замъка, покрай влакчето с бомбардировача.

— Ще им кажа — обеща Белоу.

— Мерси.

Телефонът отново замлъкна.

— Хитро — отбеляза Нунън. — Ще разполагат с две наблюдателни камери по целия маршрут на автобуса вътре, за да не можем да го използваме за прикритие за спасителен екип.

— Мечо, тук Шест — обади се Кларк по радиото.

— Мечо приема, Шест, край.

— Изпълнение след пет минути.

— Прието, на купона сме след пет.

В подземиято Питър Ковингтън поведе трима от хората си източно, към стълбите на замъка, докато парковият инженер изключваше камерите за наблюдение една по една. Неговият бомбаджия нагласи малък заряд на противопожарната врата долу и кимна на началника си.

— Екип едно готов.

— Снайпер Две-едно готов на прицел — каза Джонстън.

— Снайпер Две-две готов, но нямам цел — докладва Вебер на Кларк.

— Трети, тук Първи — изпраща приемникът в алтернативния команден център.

— Да, Първи — отговори мъжът на покрива.

— Става ли нещо?

— Не, полицията си стои на мястото. Хеликоптерът лети над нас, но не прави нищо.

— Автобусът трябва да пристигне след петнайсет минути. Стой нащрек.

— Разбрано — увери го Трети.

— Окей — каза Нунън. Това беше интервалът. — Първи се обажда на Трети на всеки петнадесет минути. Никога повече от осемнайсет, нито по-малко от дванайсет. Така че...

— Да. — Кларк кимна. — Да задвижим?

— Защо не? — каза Стенли.

— ДЪГА, тук Шест. Действай. Повтарям, действай веднага!

На борда на „Найт Хоук“ сержант Нанс отвори страничните врати, вдигна палци на стрелците, те му отвърнаха със същото и всеки закачи въжето си на халката на колана си.

— Сержант Нанс, ще ви светна, когато сме на място — каза Малой.

— Андре, слез долу и огледай двора — заповяда Рене.

— Някой току-що излезе от стаята — съобщи Нунън.

— ДЪГА, тук Шест, един от обектите напусна командния център.

„Осем — помисли си Чавес. — Осем обекта за обезвреждане.“
Другите двама оставаха за снайперистите.

Последните двеста метра бяха най-трудните. Ръцете на Малой се вкопчиха в лоста. Колкото и пъти да го беше правил досега, това тук не бе репетиция... Той сниши носа и се понесе към замъка. С изключени светлини хеликоптерът щеше да премине като сянка, малко по-тъмна от самата нощ, а и всичко щеше да продължи само няколко секунди.

— Снайпер Две-едно готов.

— Снайпер Две-едно на прицел, Шест — докладва Джонстън. Кръстът на мерника му беше прикован малко над ухото на часовоя. — На цел — повтори той.

— Огън — изкомандва го слушалката.

„Кажи лека нощ, хубавец“ — прошепна тънък гласец в ума му. Пръстът му издърпа леко спусъка и от дулото на пушката изфуча бял пламък. Блясъкът закри гледката през обектива само за кратък миг, след което се изчисти тъкмо навреме, за да види удара на куршума. От обратната страна на главата избухна малко облаче сивкава пара, после тялото се срина като кукла с прерязани конци. Никой вътре нямаше да чуе изстрела, не и през тези дебели прозорци и каменни стени — пък и бе стрелял от повече от триста метра.

— Снайпер Две-едно. Целта е свалена. Целта е свалена — докладва Джонстън.

— Това му се вика изстрел — изпъшка лейтенант Харисън. От перспективата на хеликоптера пръсването на главата на терориста изглеждаше доста впечатляващо. Беше първата смърт, която виждаше на живо, и го порази това, че беше като на кино, сякаш не беше истинско.

— Аха — съгласи се Малой. — Сержант Нанс... давай!

И Нанс избута първия навън. Хеликоптерът продължаваше да забавя с вдигнат нагоре нос: Малой изпълняваше съвършено маневрата „люлеец се стол“.

Чавес се изтласка и се понесе надолу. Гумените му подметки стъпиха меко на плоския покрив. Той веднага пусна въжето, обърна се и видя и останалите да се изсипват на покрива. Еди Прайс изтича до тялото на часовия, изрита го в главата и вдигна палци.

— Шест, тук водач на Екип две. На покрива сме. Часовият е мъртъв — каза Чавес в микрофона. — Започваме.

После махна на хората си към ръба на покрива. „Найт Хоук“ беше изчезнал в мрака, все едно че изобщо не беше спирал.

Покривът на замъка беше обграден с бойници — вертикални каменни правоъгълници, зад които да могат да се прикриват едновременно стрелци с лъкове. Командосите бързо притегнаха клуповете на алпинистките въжета около тях и пристъпиха в определените междини. Щом всички се приготвиха, вдигнаха ръце, Чавес направи същото — и се плъзна надолу по въжето на метър вдясно от един от прозорците, като се оттласна със стъпала от стената. Пади Конъли се спусна от другата страна на прозореца, намести пластичния взрив по ръбовете и напъха в единия от тях радиодетонатор. После се премести наляво, люлеейки се на въжето, все едно че беше лиана в джунглата, и направи същото на съседния прозорец. Другите членове на екипа откачиха флеш-бенг гранатите и ги стиснаха в ръцете си.

— Две-Водач до Шест... лампите!

В командния център инженерът отново изключи захранването на замъка.

Хората на Екип две видяха как прозорците потъмняха и секунда-две след това светнаха стенните аварийни лампи, но недостатъчно ярко, за да осветят помещението добре. Телемониторите също помръкнаха.

По дяволите — изръмжа Рене и посегна към телефона. Ако смятаха да му играят игрички, и той можеше... стори му се, че мерна някакво движение зад един от прозорците, и се втренчи натам...

— Екип две, тук Водач. Пет секунди... пет... четири... три..... — На „три“ мъжете с флеш-бенг гранатите издърпаха щифтовете и ги поставиха до прозорците, след което се извърнаха встрани. — ...две... едно... огън!

Сержант Конъли натисна бутона и взривовете откъснаха двата прозореца от стената. Част от секундата по-късно още три прозореца изгърмяха сред оглушителен шум и заслепяваща светлина и парчетата полетяха през стаята — дъжд от стъкло и олово — само на три метра от свитите в ъгъла деца.

Плътно до Чавес, старши сержант Прайс подхвърли още един флеш-бенг, който се взриви в мига, в който докосна пода. Чавес се отблъсна от стената и влетя в стаята през прозореца, стиснал своята МР-10 в двете си ръце. Скочи лошо и падна, усети как кракът на Прайс го настъпва по лявата ръка, точно под рамото, претърколи се, изправи се и се понесе към децата. Те крещяха ужасени от зашеметяващия взрив на флеш-бенга, но сега нямаше време да мисли за тях.

Прайс се приземи по-добре и също се понесе надясно, но се обърна да огледа стаята. Там! Някакъв брадат, стиснал узи. Прайс изпъна своята МР-10, доколкото позволяваше ремъкът, и изстреля трикуршумен откос право в лицето му, от три метра разстояние.

Озо Вега изби прозореца с крака и падна точно върху един от обектите, за голяма изненада и на двамата, но Вега беше готов за изненади, докато терористът не беше. Лявата ръка на Озо замахна сякаш самичка и удари терориста през лицето с достатъчна сила, за да му счупи носа, а последвалите три десетмилиметрови куршума направиха картинката още по-лоша.

Рене все още седеше зад бюрото си, с телефона в ръка — пистолетът му бе до нея. Пиърс стреля в слепоочието му от по-малко от два метра.

В отсрещния ъгъл Чавес и Прайс заковаха на място, с тела между терористите и заложниците. Динг приклепна на коляно, вдигнал оръжието, и очите му зашариха за цели, докато ушите му регистрираха приглушеното тракане на оръжията на хората му. Полумракът на стаята се бе оживил от движещи се сенки. Лоасел се озова зад един обект, достатъчно близо, за да опре в него дулото на пушката си. Кое то и направи. Така изстрелът беше лесен, но пръсна кръв и мозък из цялата стая.

Един в ъгъла надигна узито си и изстреля откос към децата. Чавес и Прайс го прихванаха веднага, после и Мактайлър, и терористът се свлече на пода.

Друг успя да отвори вратата и се втурна надолу, последван от куршумите на един от стрелците, които обаче не го улучиха, а се забиха в стената. Терористът затича надолу, зави по стълбището, после отново... и се опита да спре, когато зърна на стъпалата един черен силует.

Беше Питър Ковингтън, повел екипа си нагоре. Бе чул шума от стъпките на терориста и стреля, когато изненаданата физиономия се наниза в мерника му. После продължи да тича нагоре, следван от четирима от хората си.

В стаята оставаха още трима души. Двама се скриха зад някакви бюра, третият вдигна узито си и започна да стреля слепешката. Майк Пиърс скочи върху бюрата, завъртя се във въздуха и го простреля на три места — в хълбока и в гърба. После скочи на пода, обърна се и прати нов откос в тила му. Вторият, зад едно от бюрата — беше прострелян в тила от Пади Конъли. Последният, вляво, се изправи и започна да стреля, но мигом бе свален от поне четирима от екипа.

В този момент вратата се отвори и влезе Ковингтън. Вега обикаляше из помещението и изритваше оръжията от телата, и след пет секунди изрева:

— Чисто!

— Чисто! — съгласи се Прайс.

Андре беше отвън, на открито, и съвсем сам. Обърна се и погледна към замъка.

— Дитер! — обади се Хомър Джонстън. — Да!

— Можеш ли да му разкараш оръжието?

Германецът някак си разчете мисълта на американеца. Отговорът, който последва, беше изключително точно прицелен изстрел, който порази оръжието на Андре точно над предпазителя. Ударът на 300-калибровия куршум „Уинчестър Магнум“ разби грубия пресован метал и почти разцепи автомата. От позицията си на четиристотин метра Джонстън се прицели внимателно и изстреля втория си куршум за тази битка. Щеше да остане в историята като много лош изстрел — седеммилиметровият куршум порази обекта на цели петнадесет сантиметра под диафрагмата.

За Андре това беше убийствено силен удар. Куршумът разкъса черния му дроб и далака, продължи пътя си и изхвърча от тялото му над левия бъбрек. Миг след това кръсъкът му раздра въздуха над Световния парк.

— Виж, виж — каза Чавес и посочи две вдлъбнатини в бронезилетката си.

— Голям късмет — каза Вега и се усмихна широко.

— Шестица, тук Чавес. Задачата изпълнена. Децата... имаме едно ранено, май е само драскотина на рамото, всички останали са добре. Всички обекти са в разход, мистър К. Можете да светнете.

Озо Вега се наведе и вдигна едно момиченце.

— Здравсти, миличка. Ей сега отиваме при мама, нали?

— Ей, ДЪГА! — въздъхна облекчено Майк Пиърс. — Браво на хората ти!

— Адски си прав, Майк! — каза Еди Прайс и измъкна от джоба си лулата.

Имаше още работа за довършване. Вега, Пиърс и Лоасел събраха оръжията, изпразниха ги и ги струпаха на едно от бюрата. Мактайлър и Конъли провериха тоалетните и другите съседни помещения за още терористи, но не намериха никого. Скоти махна към вратата.

— Окей, да извеждаме децата — каза Динг. — Питър, води!

Ковингтън беше наредил екипът му да отвори противопожарната врата и да охраняват стълбището, по един човек на всяка площадка. Вега тръгна пръв, понесъл петгодишното дете в едната си ръка, докато другата продължаваше да държи оръжието. След минута всички бяха навън.

Чавес излезе последен, като огледа стената. В ъгъла, където бяха стояли децата, се виждаха седем дупки, но всички бяха високо, над цокъла.

— Късмет — промълви Чавес.

— Донякъде — съгласи се старши сержант Прайс пред него. — Това беше оня, дето го свалихме двамата, Динг. Той просто стреляше, не се целеше... или може би в нас, не в тях.

— Добра работа, Еди.

— Прав си — съгласи се Прайс и двамата излязоха навън, оставяйки труповете на полицията.

— Команда, тук Мечо. Какво става? Край.

— Задачата изпълнена, няма пострадали. Добре свършено, Мечо — каза Кларк.

— Прието, благодаря. Мечо се връща в базата. Край. Трябва да се изпия — уведоми морският своя помощник-пилот и пришпори „Найт Хоук“ към базата.

Хомър Джонстън се спусна тичешком по стълбата на „Бомбардировача“, като на три пъти едва не се препъна, и после пак тичешком преодоля неколкостотинте метра до замъка. Там имаше лекар с бяла престилка, който преглеждаше мъжа, когото Джонстън беше застрелял.

— Как е той? — попита сержантът, след като се озова при тях. Беше съвсем ясно. Ръцете на мъжа се притискаха в корема и бяха покрити с кръв, която изглеждаше странно черна под светлините на двора.

— Няма да оживее — каза доктор Вайлер.

— Това е същият, който застреля момиченцето — каза Джонстън. — Май съм се прицелил малко настрани — продължи той, взирайки се в отворените очи и сгърченото в гримаса лице. Ако беше сърна или елен, щеше просто да го довърши с куршум в главата, но в човешки цели не беше редно. „Умри бавно, шибалник“ — помисли си той, без да го казва на глас. Дори се разочарова, че докторът му би обезболяваща инжекция, но лекарите трябваше да изпълняват дълга си, както и той своя.

— Много ниско — каза Чавес, който се бе приближил до тях.

— Дръпнах спусъка малко твърдо — отвърна снайперистът.

Чавес го погледна в очите.

— Да, личи си. Прибирай такъмите.

— Ей сега — каза снайперистът, погледна очите на жертвата си и тихо промълви:

— Лека нощ, хубавецо.

В медицинския кабинет имаше много подмокрани гащички и много от децата все още бяха с широко отворени очи след преживения кошмар, който щяха да запомнят през целия си живот. Бойците на ДЪГА се суетяха около тях. Един превърза единствената рана, всъщност драскотина, на едно момченце.

Центурион де ла Крус все още беше тук — бе отказал да го евакуират. Бойците в черно започнаха да свалят бронижилетките си и той забеляза по пагоните на бойните им якета крилцата на парашутисти — американски, британски и германски, и попита:

— Кой сте вие?

— Съжалявам, но не мога да ви отговоря — отвърна Чавес. — Но видях какво направихте на видеозаписа. Добре се справихте, сержант.

— Вие също сте испанец, нали?

— Чавес. Доминго Чавес.

— Американец? — Да.

— А децата? Има ли пострадали?

— Само онова ей там.

— А... престъпниците?

— Те няма повече да нарушават законите, амиго. Нито един — увери го водачът на Екип две.

— Буено. — Де ла Крус се пресегна и стисна ръката му. — Трудно ли беше?

— Винаги е трудно, но се тренираме за трудни неща, а хората ми са най-добрите.

— Личи си — съгласи се де ла Крус.

— На вас също. — Чавес се обърна. — Ей, момчета, това е човекът, който им излезе с меч.

— Охо, сериозно? — Майк Пиърс се приближи. — Тоя го довърших заради вас. Мъжки ход, човече. — Пиърс хвана ръката му и я разтърси. Останалите бойци направиха същото.

— Аз трябва... трябва да... — Де ла Крус се изправи, закуцука към вратата и след малко се върна. Държеше...

— Какво е това, по дяволите? — попита Чавес.

— Орелът на легиона, Шести Виктрикс — заяви центурионът и му го подаде. — Победоносният легион. Сеньор Денис, кон пермисо?

— Да, Франсиско — кимна съвсем сериозно уредникът на парка.

— С дълбоко уважение от моя легион, сеньор Чавес. Пазете го на почетно място.

Динг го взе. Проклетото нещо тежеше поне десет кила и на всичкото отгоре беше позлатено. Щеше да е много подходящ трофей за клуба в Херефорд.

— Ще го направим, приятелю — обеща той на бившия сержант и погледна Джон Кларк.

Стресът вече отшумяваше, заменен както обикновено от възторга и умората. Бойците гледаха децата, които бяха спасили — те все още бяха притихнали и смълчани, но бяха доволни, че скоро ще са при родителите си. После се чу шумът на пристигащ автобус.

— Време е да тръгваме — каза Джон и също стисна ръката на де ла Крус.

Навън, под открито небе, Еди Прайс трябваше да изпълни ритуала си. С вече пълна лула, той измъкна от джоба си кибрита, драсна клечката в каменната стена на медицинския пункт и запали лулата си. Около него щъкаха родителите — едни навътре, други навън, прегърнали дечицата си, много от тях — разплакани от щастие.

— Вие от Легиона ли сте? — попита полковник Гамелин.

— В известен смисъл, мосю — каза Луи Лоасел на френски.

После вдигна глава и видя една от наблюдателните камери, насочена право във вратата, сигурно за да запамети събитието.

16. ОТКРИТИЕ

Успешното приключване на операцията в Световния парк се превърна в проблем за някои и един от тези някои беше полковник Нунсио. Местните медии решиха, че той е офицерът, командвал операцията, и той моментално беше обсаден с искания за подробности. Той до такава степен беше успял да изолира събитието от пресата, че дори началниците му в Мадрид имаха съвсем смътна представа какво всъщност е станало, и това обстоятелство също натежа при взимането на решение. Ето защо полковникът реши да пусне записа от Световния парк — смяташе, че това е възможно най-невинният материал, тъй като показваше съвсем малко. Най-интересната част беше десантът на екипа стрелци от хеликоптера на покрива на замъка до прозорците на контролната зала, а това, прецени Нунсио, си беше чиста дреболия — продължаваше не повече от четири минути, колкото Пади Конъли да постави зарядите на рамките на прозорците и да се отдръпне, за да ги взриви. Нищо от стрелбата вътре в помещението не беше записано, тъй като нали самите терористи бяха разбили наблюдателната камера. Елиминирането на часовия на покрива на зданието беше записано, но не бе пуснато поради отвратителната гледка на пръскащата се глава, а по същия начин се постъпи с последния — онзи, който се казваше Андре и който бе убил холандското момиче — тази сцена също беше записана, но беше изтрита по същата причина. Всичко останало беше пуснато. Разстоянието на камерите от сцената на събитията предпазваше участниците от възможността да бъдат разпознати. Пуснати бяха дори кадрите с хората от спасителния екип — лицата им не се различаваха — как носят някои от спасените деца — това нямаше да навреди на никого, най-малкото на този екип за специални операции от Англия, който си бе взел за спомен една тривърха шапка плюс орела на VI легион.

Черно-бялата видеолента беше излъчена по Си Ен Ен, по „Скай Нюз“ и други заинтересовани от събитието телевизионни агенции по света, за да придаде плът на коментара на репортерите, които се бяха

струпали пред главния портал на Световния парк — бяха дошли да обясняват надълго и нашироко и, разбира се, погрешно, за страхотния опит на екипа за специални операции, изпратен от Мадрид, за да се справи с този акт на тероризъм.

Дмитрий Аркадиевич Попов го видя в апартамента си в Ню Йорк в осем часа вечерта, докато пушеше пура и пиеше водка. Видеокасетелефонът му записваше материала за по-нататъшно подробно проучване. Щурмовата фаза, забеляза той, беше изпълнена експертно и според очакванията. Проблясъците светлина от взривовите го подразниха, тъй като не му даваха възможност да различи нищо, а парадът на спасителите след това беше предсказуем като утринната зора: пъргавите стъпки на командосите, праметнатите на ремък оръжия и дечицата в ръцете им. Е, съвсем естествено бе да изпитват възторг от успешното изпълнение на задачата. А продължението на репортажа показва как се отдалечават към една сграда, където сигурно имаше лекар, който да се погрижи за децата и по-специално за едно, леко ранено по време на операцията, както обясниха репортерите. А след това бойците излязоха навън и един замахна с ръка към каменната стена на зданието, за да запали кибритена клечка, която използва... .. за да запали лула...

Да запали лула! Попов се изненада от собствената си реакция. Примигна и се наведе напред. Камерата не фокусира, но съвсем ясно се виждаше, че онзи пуши лула: пуфкаше дим на всеки няколко секунди и говореше с един от другарите си... не правеше нищо особено, просто изричаше спокойно някакви незаписани думи, като всички други такива хора след успешно изпълнение на бойна задача. Несъмнено обсъждаха кой какво е направил, кое е станало според плана и кое не. Все едно че бяха в някакъв клуб или бар, тъй като добре тренираните хора винаги говореха по един и същи начин при подобни обстоятелства — работата бе свършена и започваше фазата с обсъждането на поуките. Обичайният белег за професионализъм. После картината се смени и показаха в едър план някакъв американски репортер, който продължи да дрънка още малко, до прекъсването за поредните реклами, и щеше да продължи, както обяви говорителят от студиото, с някаква политическо събитие във Вашингтон. Попов пренави лентата, изкара я и се пресегна за друга. Пъхна я във видеото и я превъртя до инцидента в Берн, през фазата с обезвреждането и

крайния епизод, където... да, един мъж си беше запалил лула. Това го беше запомнил — нали гледаше от другата страна на улицата.

После взе лентата с репортажа от виенския инцидент и... да, в края един мъж си беше запалил лула. Във всеки от трите случая имаше мъж, висок около сто и осемдесет сантиметра, който правеше един и същи жест с драскането на кибрита, държеше лулата си по един и същи начин и жестикулираше на някой друг, по един и същи начин...

— Добре, добре — каза Попов и прекара още половин час в пренавиване и връщане на лентите. Облеклото беше едно и също и в трите случая. Мъжът беше с един и същи ръст, с едни и същи жестове и стойка, оръжието бе праметнато по един и същи начин, всичко беше едно и също... А това означаваше един и същи мъж... в три различни държави.

Но този мъж не беше швейцарец, както не беше австриец или испанец. Попов се замисли за други факти, ' които можеше да различи от визуалната информация, с която разполагаше. На лентите се различаваха и други хора. Пушачът на лула често беше заедно с друг мъж, по-нисък от него, на когото онзи с лулата като че ли говореше с някакво приятелско уважение. Мяркаше се и още един, едър, мускулист, който на две от лентите мъкнеше тежка картечница, но на третата, на която носеше дете, картечницата я нямаше. Значи на лентите си той имаше двама, и може би трети мъж, които се бяха появили в Берн, във Виена и в Испания. Във всеки от случаите репортерите бяха приписали спасяването на местната полиция, но не, истината не беше такава! Тогава кои бяха тези хора, които се появяваха със скоростта и категоричността на мълния — в три различни държави... двата пъти, за да приключат операции, които той самият беше предизвикал, и веднъж, за да прекратят инцидент, започнат от други — а кои пък бяха те, той нито знаеше, нито го интересуваше. Репортерите твърдяха, че били поискали освобождаването на стария му приятел, Чакала. Глупаци. Французите щяха по-скоро да изхвърлят трупа на Наполеон от гробницата в Париж, отколкото да предадат този убиец. Илич Рамирес Санчес, наречен с бащиното име на Ленин от баща си — комунист. Попов разтърси глава, за да махне тази мисъл от ума си. Току-що беше открил нещо с изключителна важност. Някъде в Европа съществуваше екип със специално предназначение, който прекосяваше международните граници толкова лесно, колкото някой

бизнесмен, качил се на самолет, който имаше свободата да действа в различни страни, който изместваше и вършеше работата на местната полиция... и я вършеше добре, експертно... а и тази, последната им операция, никак нямаше да им навреди, нали така? Престижът им и международното одобрение към тях само щеше да нарасне след освобождаването на децата в Световния парк...

— Добре, добре — отново прошепна той. Тази нощ беше разбрал нещо с изключителна важност и за да го отпразнува, си наля нова водка. Сега трябваше да го проследи по-нататък. Но как? Отказа се да мисли за това и заспа с тази мисъл, разчитайки на обучения си мозък да му предложи нещо.

Вече си бяха почти у дома. Оръжията им бяха надлежно разглобени и прибрани в пластмасовите куфарчета, а в поведението им вече не се четеше никакво напрежение. Някои от мъжете се майтапеха. Други обясняваха какво са направили на членовете на екипа, които не бяха имали шанс да участват пряко. Майк Пиърс, забеляза Кларк, говореше особено оживено със съседа си. Сега той беше убиецът номер едно на ДЪГА. Хомър Джонстън си приказваше нещо с Вебер... двамата бяха направили някакво споразумение, разбрали се бяха нещо помежду си. Вебер беше произвел красив, макар и извън правилника изстрел, за да изкара от действие узито на терориста, позволявайки на Джонстън да... „Ама разбира се — каза си Джон, — той не е искал просто да убие копелето, което застреля момиченцето.“ Беше поискал да го заболи, да го прати в ада със специално, лично послание. Трябваше да поговори със сержант Джонстън по този въпрос. Това беше категорично извън правилника на ДЪГА. Беше непрофесионално. Директното убийство на копелетата беше напълно достатъчно. Винаги можеш да разчиташ на Господ да се оправи с по-специалното отношение. Но пък... е, можеше да разбере това? Имаше преди време едно копеленце, Били, към което самият той беше приложил по-особен начин на разпит в камерата за декомпресия, и макар да си го спомняше със смесица от болка и срам, навремето го мислеше за справедливо... а и беше получил информацията, която му трябваше, нали? И все пак трябваше да поговори с Хомър, да го посъветва никога вече да не прави такова нещо. И Хомър щеше да го послуша, Джон знаеше това.

Веднъж се беше изкушил, а обикновено веднъж беше достатъчно. Трябва да му е било много трудно да държи пръста си на спусъка и да гледа убийството на едно дете, и цялата сила, с която може моментално да отмъсти, да е в опитните му ръце, и въпреки това да не направи нищо. „Ти самият щеше ли да го направиш, Джон?“ — запита се Кларк и усети как колесникът опря в пистата на Херефорд.

От друга страна, неговата идея, възгледът му за ДЪГА действаше доста добре, нали? Три акции, три чисто изпълнени задачи. Двама убити заложници, единият още преди екипът му да пристигне в Берн, другият — малко след като пристигнаха в парка, нито един поради небрежност или грешка от страна на хората му. Представянето им дотук беше почти най-съвършеното от всичко, което беше виждал. Дори неговите приятели, зверовете от Трета ГСО във Виетнам, не бяха толкова добри, а това беше нещо, което той никога не беше очаквал да каже, нито да си помисли. Тази мисъл го споходи изведнъж и също толкова неочаквано той се просълзи, че е удостоен с честта да командва такива воини — да ги изпрати на акция и да ги върне като сега, усмихнати, мятаци снаряжението си на рамене, готови да слязат и да се качат в камионите. Неговите хора.

— Барът е отворен! — извика им Кларк.

— Малко е късно, Джон — отбеляза Алистър.

— Ако вратата е заключена, Пади ще я издуха — настоя Кларк с коварна усмивка.

Стенли помисли малко и кимна.

— Май си прав. Момчетата заслужават по някоя и друга халба.

Освен това той знаеше как да се оправя със заключени брави.

Влязоха в клуба направо с бойните си костюми. Барманът ги очакваше. Вътре имаше още няколко души, главно бойци от СВС, които допиваха последните си халби. Неколцина от тях изръкопляскаха. Джон пристъпи до бара и поръча бира за всички.

— Ей това най го обичам — каза Майк Пиърс и отри пяната от устата си.

— Двама ли, Майк? — попита Кларк.

— Аха — кимна Пиърс. — Оня на бюрото, при телефона. Тап-тап! — Пиърс опря два пръста в слепоочието си.

После още един, дето стреляше зад едно от бюрата. Скочих горе и му пуснах три, извъртях се и още три в тила. Чао, момчето ми. После

още един заедно с Динг и Еди. Тая част от бачкането не би трябвало да ми харесва, знам, но... Но Боже мой, колко ми беше гот да сваля тези шибалници. Да убиват деца! Е, повече няма да правят такива работи! Не и докато съм жив.

— Добра работа свърши, Майк — каза Джон и вдигна чашата си за на здравица.

Майк поне нямаше да има кошмари, помисли си Кларк, докато отпиваше от тъмната бира, и се огледа. Джонстън бе сложил ръка на рамото на германеца и несъмнено му благодареше за чудесния изстрел, с който беше извадил от строя узито на убиеца. Кларк отиде при тях.

— Знам, шефе — каза Хомър веднага. — Никога вече, но проклет да съм, знаеш ли колко ми беше гот!

— Ти го каза: никога вече, Хомър.

— Слушам, сър. Просто дръпнах спусъка малко твърдо — каза Джонстън, за да си прикрие задника в официален смисъл.

— Лъжец с лъжец — отбеляза ДЪГА Шест. — Ще го приема... но само този път. А ти, Дитер? Добър изстрел, но...

— Знам, сър. — Германецът кимна смирено. — Но просто нямаше как. Ах, струваше си да се види как го улучи!

— Лесна цел — махна небрежно Джонстън. — Той стоеше мирно. Цап. По-лесно, отколкото да хвърляш стрелички.

Кларк потупа и двамата по раменете и отиде при Чавес и Прайс.

— Наистина ли трябваше да скачаш върху ръката ми?

— тъкмо се оплакваше Динг.

— Друг път минавай право през прозореца, а не под ъгъл.

— Добре. — Чавес отпи от бирата си.

— Как мина? — попита ги Джон.

— Като изключим, че ме улучиха на две места, не беше лошо — отвърна Чавес. — Ще трябва обаче да сменям жилетката. — Веднъж поразени, бронежилетките се смятаха за бракувани. Тази щеше да се върне на производителя за изследване как се е представила. — Кой беше той според теб, Еди?

— Последният, мисля. Онзи, дето стреля по децата.

— Е, това беше в плана — ние да спрем тези куршуми. Но ти, аз, Майк и Озо го разкъсахме. — На полиция, който се заемеше да възстанови този труп, щеше да му трябва шпакла и хладилна чанта, за да му събере мозъка.

В този момент към тях се приближи Хулио и възкликна:

— Ей, това беше голяма работа, момчета! — Беше доволен, че най-после е имал възможността да участва в бойна операция.

— Откога си бием мишените? — попита го Чавес. Вега го погледна малко объркано.

— Инстинкт. Беше толкова близо, че... Нали знаеш, сигурно можеше да го спипам жив, но... е, никой не ми е казвал да го правя, нали разбираш?

— Точно така, Озо. Това не беше част от задачата, не и при стая, пълна с деца.

Вега кимна.

— Знаеш, прищя ми се, пък и изстрелът си дойде автоматично, също като на тренировките. Както и да е, наистина мина добре, шефе.

— Някакъв проблем на прозореца? — поинтересува се Прайс.

— А, не. Изритах го добре и си се изби идеално. Ударих си малко рамото, докато минавах, но няма проблеми. Доста съм се напмпал. Но знаете ли, трябваше да ме пуснете аз да покривам децата. Аз съм по-голям, щях да спра повече куршуми.

Чавес не спомена, че се беше притеснявал за подвижността на Вега — погрешно, както се оказа. Важен урок, който беше научил. Колкото и да беше масивен, Озо се движеше много пъргаво и много по-леко, отколкото Динг беше очаквал. Този мечок можеше да танцува доста добре, въпреки че с неговите сто и двайсет кила беше малко едричък за балерина.

— Чудесна операция! — поздрави ги Бил Тоуни.

— Някакво развитие?

— Имаме възможна идентификация на един, онзи, дето уби детенцето. Французите прекараха снимката му през някаква полицейска информация и смятат, че може да е някой си Андре Хер, парижанин по рождение, смятат, че преди време е работил по поръчка на Аксион Директ, но нищо определено. Целият комплект снимки и отпечатъци сега пътува от Испания за Франция за допълнително разследване. Но не всички снимки ще бъдат от полза, така казаха.

— Да де, като светнеш нечие лице с няколко пръскащи се куршума, физиономията се променя — отбеляза с кикот Чавес. — Но по този въпрос не можем да направим нищо.

— И така, кой е предизвикал операцията? — попита Кларк.

Тоуни вдигна рамене.

— И по този въпрос няма никакво заключение. Това трябва да го разследва френската полиция.

— Би било хубаво да го разберем. Откакто сме дошли тук, имаме вече три инцидента. Не е ли много? — попита Кларк, станал изведнъж сериозен.

— Много е — съгласи се Тоуни. — Нямаше да е много преди десет или петнайсет години, но напоследък нещата са се поуспокоили. — Той сви рамене. — Може пък да е просто съвпадение или подражание, макар че...

— Подражание? Не бих казал — отбеляза Еди Прайс. — Не сме дали и най-малък повод за окуражаване на никое амбициозно терористче, а днешната операция би трябвало да ги накара съвсем да си подвият опашките.

— Това ми се струва логично — съгласи се Динг. — Обаче дали да не предприемем още една стъпка, мистър К? Да ги подплашим съвсем?

— Да излезем публично? — Кларк поклати глава. — Това никога не е било част от плана, Доминго.

— Добре де, ако целта е да изкараме тези копелета на открито, това е едно. Но ако е да ги накараме да премислят два пъти, преди да предприемат нещо — тоест да спрем терористичните инциденти изобщо, — това е съвсем друга работа. Ако излезем легално, това може да ги накара да си свият перките и да се върнат да мият автомобили или каквото там по дяволите бачкат, когато не се опитват да се правят на дяволи. Сдържаност, нали така се нарича, когато става дума за държави. Дали би подействало на манталитета на един терорист? Виж, това е нещо, което си струва да се обсъди с доктор Белоу, Джон.

Чавес пак го беше изненадал. Три последователни успеха, всички показани по телевизията, можеха като нищо да повлияят на все още оцелелите терористи в Европа и навсякъде по света. Това наистина си струваше да се обсъди с Пол Белоу. Но все още беше твърде рано за подобен оптимизъм... Джон отпи замислено от бирата си. Купонът беше започнал да се разпада. Беше изминал един много дълъг ден за бойците на ДЪГА и един по един те започнаха да оставят чашите си на бара, който трябваше вече отдавна да е затворил, и да се запътват към вратата, за да се приберат по домовете си. Още един ден и още една

изпълнена задача. А вече беше започнал новият ден и само след няколко часа те щяха да се събудят, за да започнат утринния си крос и поредния ден с обичайната си тренировка.

— Да не би да се канехте да ни напуснете? — попита тъмничарят затворник Санчес с тон, пропит с ирония.

— Какво искате да кажете? — отвърна Карлос.

— Някои ваши приятели вчера се държаха доста лошо — отвърна му униформеният пазач и му подхвърли копие от „Фигаро“ през вратата. — Повече няма да го правят.

Снимката на първа страница беше взета от видеозаписа на Световния парк: качеството беше отчайващо лошо, но бе достатъчно ясна, за да се различи някакъв войник, облечен в черно и носещ дете, а първият параграф на репортажа казваше всичко. Карлос зачете материала и изпита мрачно отчаяние. Някой беше чул искането му, но нищо не беше се получило. Животът в тази каменна килия му намигаше подигравателно. Той вдигна очи към слънцето, проникващо отвисоко през единствения прозорец. Живот. Дълъг, вероятно здравословен и определено сив и мизерен. Когато свърши статията, ръцете му смачкаха вестника. По дяволите испанската полиция! По дяволите целият свят!

— Да, видях го по новините снощи — каза той в слушалката, докато се бръснеше.

— Трябва да те видя. Имам да ти покажа нещо — каза гласът на Попов. Беше малко след седем сутринта.

Мъжът се замисли. Попов беше умно копеле, което си беше изпълнило задачите, без да задава много въпроси... а и нямаше особени документални следи, нещо, с което адвокатите му да не можеха да се оправят, ако се стигнеше до това, а и едва ли щеше да се стигне. Освен това имаше много начини да се справи с Попов, ако се наложеше.

— Добре, ела в осем и петнайсет.

— Тръгвам веднага — отвърна руснакът и прекъсна линията.

Пит вече агонизираше. Време беше да го преместят. Килгор се разпореди незабавно и двама санитарни, облечени в нови защитни костюми дойдоха, натовариха алкохолика на една болнична количка и го откараха в клиничния отдел. Килгор тръгна след тях. Клиничният отсек представляваше точно копие на помещението, в което уличните отрепки се изтягаха по цял ден и се наливаха с пиене, очаквайки, без да го знаят, края на симптомите си. Сега той ги беше докарал всичките до точката, при която нито алкохолът, нито умерените дози морфин можеха да притъпят болките. Санитарите положиха Пит на едно легло, до което имаше електронно управляема система с банки. Килгор вкара иглата в главната вена на Пит, превключи електронното табло и секунди след това пациентът се отпусна, макар „Шива“ да продължаваше да го яде жив. Друга интравенозна система щеше да го подхранва, за да поддържа телесните му функции и да му вкарва всевъзможни лекарства, за да се установи дали някои от тях няма да имат благоприятен ефект срещу „Шива“. Разполагаха с цял склад от такива лекарства, вариращи от антибиотици — за които се предполагаше, че ще бъдат безполезни срещу тази вирусна инфекция — до Интерлевкен-2, който, смятаха някои, можеше и да помогне, плюс омаломощени антители на „Шива“, взети от опитни животни. Нито едно не се очакваше да подейства, но трябваше да се проверят всички, за да са сигурни, че няма да помогнат, иначе можеха да ги изненадат, когато епидемията се разпространеше. Ваксината Б се очакваше да подейства и сега се изпробваше върху новата контролна група от човешки индивиди, отвлечени от баровете на Манхатън, наред с прословутата Ваксина А, чието предназначение беше твърде различно от това на Б. Нанокапсулите, създадени в другия край на сградата, щяха наистина да свършат голяма работа.

Обект Ж4, Мери Банистър, усещаше болки в стомаха и засега само леко неразположение, но това не я безпокоеше особено. Такива неща бяха обичайни и на нея не й беше чак толкова зле — няколко хапчета антиацид сигурно щяха да помогнат, и тя си взе от добре зареденото медицинско шкафче. Като изключим това, тя се чувстваше твърде сладко, усмихваше се на себе си в огледалото и това, което

виждаше, ѝ харесваше — младичка, привлекателна жена, облечена в розова копринена пижама. С тази мисъл тя излезе от стаята, с разпуснатата пухкава коса и пружинираща походка. Чип я чакаше в дневната, четеше някакво списание, отпуснат на дивана, и тя отиде право при него и седна.

— Здравсти, Чип.

— Здравсти, Мери. — Той отвърна на усмивката ѝ и я погали по ръката.

— Повиших валиума в закуската ѝ — каза Барбара Арчър в контролната зала, докато настройваше камерата на близък план. — Както и другото. — „Другото“ беше медикамент за притъпяване на половите задръжки.

— Днес изглеждаш много хубава — каза Чип.

— Много си мил. — Отново усмивка.

— Изглежда много унесена.

— Би трябвало — отбеляза хладно Арчър. — Толкова съм ѝ вкарала, че и монахиня ще зареже обета си и ще тръгне за мъж.

— А той?

— О, той... полови хормони не съм му давала. — Доктор Арчър придружи думите си с лек кикот.

В потвърждение на което Чип се наведе и целуна Мери по устните. Двамата бяха сами в дневната.

— Как изглежда кръвната ѝ картина, Барб?

— Гъмжи от антитела и започват да се появяват малки тухлички. Симптомите трябва да се появят след няколко дни.

— Яж, пий и се весели, народе, защото другата седмица ще умреш — отбеляза лекаря.

— Колко жалко — съгласи се доктор Арчър. Лицето ѝ изразяваше толкова чувство, колкото би изпитал човек, когато види мъртво куче в канавката край пътя.

— Хубава фигура има — каза мъжът, когато горната част на пижамата започна да се свлича. — Не съм гледал порно от доста време, Барб. — Видеолентата се въртеше, разбира се. Протоколът на експериментите беше железен. Всичко трябваше да се записва, за да може персоналът да следи цялата изпитателна програма. „Хубави цици“ — помисли си мъжът едновременно с Чип, малко преди той да ги погали на екрана.

— Когато дойде, беше доста срамежлива. Транквилизаторите наистина действат, потискат ги.

Поредното клинично наблюдение. От този момент нататък нещата започнаха да се развиват бързо. Двамата лекари отпиваха от кафето си и наблюдаваха. Транквилизатори или не, основните човешки инстинкти се задвижиха и само след пет минути Чип и Мери започнаха да се чукат лудо, с обичайните звукови ефекти, а след още няколко лежаха един до друг върху мъхестия килим и се целуваха уморено и доволно; ръката му галеше гърдите ѝ, очите му бяха притворени, дишаше дълбоко и равномерно, изтегнат по гръб.

— Е, Барб, ако не друго, имаме поне по едно хубаво развлечение за уикенда за нашите двойки тук — отбеляза мъжът с лукава усмивка. — Колко предполагаш ще мине, докато кръвта му прихване?

— Три-четири дни, докато започне да показва антитела. — Чип не беше минал през „душа“ като Мери.

— Какво става с опитните с ваксините?

— Четирима са с А. Оставили сме трима незаразени обекти за изпитанията с Б.

— Охо? И кои оставяме живи?

— М2, М3 и Ж9 — отвърна доктор Арчър. — Те, изглежда, имат правилни възгледи. Един дори е член на клуб „Сиера“, представяш ли си? Другите обичат дивата природа и би трябвало да приемат това, което правим.

— Политически критерии при научни изпитания... ама къде отиваме ние? — попита с усмивка мъжът.

— Ами, щом ще живеят, по добре да са хора, които ще могат да го приемат — отбеляза Арчър.

— Така е. — Кимване. — До каква степен сме сигурни с Б?

— Много голяма. Очаквам да се окаже деветдесет и седем процента ефективна, може би малко повече — каза тя сдържано.

— Но не и сто?

— Не, „Шива“ е малко гадничък за толкова — поясни Арчър. — Опитите с животните са малко жестоки, признавам, но резултатите следват компютърния модел почти точно. В това отношение Стив се оказва много добър.

— Берг е много способен — съгласи се докторът. — Но знаеш ли, Барб, това, което правим тук, не е съвсем...

— Знам — каза тя. — Но всички го знаехме, когато дойдохме.

— Така е.

Той кимна покорно, притеснен от вътрешния си глас. Е, неговото семейство щеше да оцелее, а и освен това споделяше неговата любов към планетата и нейните многообразни обитатели. Но... но, тези две същества на телеекрана — те бяха човеци, също като него самия, а той току-що беше надничал в интимните им преживявания като някакъв перверзен тип. О, да, те го бяха направили само защото бяха задръстени с дрога, дадена им чрез храната или под формата на хапчета, но двамата бяха осъдени на смърт и...

— Слушай, я се стегни! — скастри го Арчър, сякаш разчела мислите му. — Те поне получиха малко любов, нали? Това е адски много повече от онова, което ще получи останалата част от света...

— Не съм длъжен да ги гледам. — Да бъде воаъор не влизаше в неговите представи за забавно и той много често си повтаряше, че няма да му се наложи да наблюдава това, на което помагаше да започне.

— Не, но все пак ще го разберем. Ще го показват по телевизионните новини, нали? Но тогава наистина ще бъде твърде късно и ако те разберат, последният им съзнателен акт ще бъде да се вдигнат срещу нас. Виж, тази част от програмата наистина ме тревожи.

— Проектният комплекс в Канзас е адски добре защитен, Барб — увери я мъжът. — А този в Бразилия още повече. — Където евентуално щеше да отиде и той. Джунглата винаги го беше очаровала.

— Можеше да бъде и по-добре — каза Барбара Арчър.

— Светът не е лаборатория, докторе, не забравяй.

„Та нима не е тъкмо в това предназначението на проект «Шива», Господи?“ — зачуди се той. Е, още една представа, която трябваше да изостави. Не беше чак толкова циничен, та да намеси Бог в това, което правеха. Природата, може би, което все пак не беше съвсем същото.

— Добро утро, Дмитрий — поздрави той, докато влизаше в кабинета си.

— Добро утро — отвърна бившият разузнавач и стана — европейски обичай, идващ от монархическите времена, привнесъл се

по някакъв начин в марксистката държава, отгледала и обучила руснака, който сега живееше в Ню Йорк.

— Какво ми носиш? — попита шефът.

— Нещо твърде интересно — каза Попов. — Доколкото е важно, не съм сигурен.

— Окей, да го видим. — Той седна и се извърна на въртящия се стол, за да включи кафе-машината на бюрото си.

Попов отиде до отсрещната стена, приплъзна панела, закриващ електронното оборудване, взе дистанционното и включи големия телевизор и видеокасетофона. После пхна една касета.

— Това е телерепортажът от Берн — обясни той на работодателя си. Лентата превъртя само тридесет секунди, преди да я спре и извади, след което пхна друга. — Виена — обяви той и натисна бутона за старт. Нов епизод, продължил не повече от минута. Извади и нея. — Снощи, в парка в Испания. — Този откъс продължи малко повече от минута, преди да го спре.

— Е, и?

— Някакъв коментар?

— Някакви типове, пушат... един и същ, това ли искаш да ми кажеш?

— Точно така. Във всичките три епизода — един и същи мъж, или поне така изглежда.

— Продължавай — подкани го работодателят му.

— Една и съща група за специални операции е реагирала и е приключила и трите инцидента. Това е много интересно.

— Защо?

Попов търпеливо си пое въздух. Този човек можеше да е гений в някои области, но в други си беше дете, изгубено в гората.

— Един и същи екип е реагирал на инциденти в три отделни държави, с три различни национални полицейски сили, и във всичките три случая този специален екип е поел нещата от ръцете на тези три различни национални полицейски агенции и се е справил със ситуацията. С други думи, в момента съществува някакъв специален екип, който се ползва с международно доверие и който е съставен от бойци за специални операции... бих допуснал, че са по-скоро военни, отколкото полицаи... които понастоящем действат в Европа. В медиите изобщо не се споменава за такава група. Следователно тя е „черна“

група, много дълбоко засекретена. Мога да предположа, че е някакъв вид екип на НАТО, но това е субективно предположение. А сега — продължи Попов — имам няколко въпроса.

— Давай — кимна му шефът.

— Ти знаеше ли за този екип? Знаеше ли, че съществува?

— Не. — Шефът се извърна, за да си сипе кафе.

— Можеш ли да разбереш нещо за тях? Свиване на раменете.

— Може би. Защо смяташ, че е важно?

— Това зависи от един друг въпрос... защо ми се плаща, за да подтиквам терористите да вършат разни работи?

— Не е необходимо да знаеш това, Дмитрий.

— Напротив, много е необходимо. Човек не може да планира бойни операции срещу сложен противник, без да има някаква представа за крайната цел. Това просто е невъзможно да стане. Нещо повече, в тези операции са вложени значителни суми. Тук трябва да има някакъв смисъл. И аз трябва да знам какъв е той. — Неизказаната част, която се долови между думите му, беше, че той наистина иска да знае и че все някак смята да го разбере, независимо дали ще му го кажат, или не.

Работодателят знаеше, че собственият му живот в известен смисъл е в ръцете на този бивш руски „призрак“.

Той можеше да отрече всичко, което този човек би казал пред широката общественост, и дори разполагаше с възможности да направи така, че той да изчезне — вариант, който не изглеждаше толкова привлекателен, колкото в някой филмов сценарий, тъй като Попов, от своя страна, можеше да каже на други или да остави писмени свидетелства.

Банковите сметки, от които Попов беше теглил сумите, бяха грижливо препрани, разбира се, но все оставаше по някоя следа, която един умен следовател можеше да успее да проследи в обратна посока, достатъчно близо до него, за да предизвика известни притеснения. Проблемът с електронните банкови трансфери беше в това, че винаги оставаше някаква електронна диря, а банковите записи бяха едновременно и кодирани, и с фиксирани количества, така че някаква връзка можеше да изплува на повърхността. А това можеше да предизвика затруднения. По-лошото беше, че той не само не можеше току-така да си го позволи, но че такъв развой можеше да се окаже

сериозно препятствие пред по-голямата операция, която в момента беше в пълен ход на толкова различни места, като Ню Йорк, Канзас и Бразилия. И Австралия, разбира се, в което се съдържаше целият смисъл на неговите занимания.

— Дмитрий, ще ми позволиш ли да помисля над всичко това?

— Да, разбира се. Казвам само, че ако искаш да върша своята работа ефективно, трябва да знам повече. Ти със сигурност разполагаш с други доверени хора. Покажи им тези ленти и разбери дали и те смятат информацията за значима. — Попов стана. — Обади ми се, когато имаш нужда от мен.

— Благодаря ти за информацията. — Мъжът изчака, докато вратата се затвори, след това набра един номер — знаеше го наизуст.

Телефонът иззвъня четири пъти, после се чу:

— Здравейте. Вие звъните на Бил Хенриксен. Съжалявам, но в момента не съм вкъщи. Защо не опитате в кабинета ми?

— По дяволите! — изруга босът, после му хрумна нещо и той вдигна дистанционното на телевизора и започна да превключва каналите. Си Би Ес, Ен Би Си...

— Но да убият болно дете — възрази водещият на предаването „Добро утро, Америка“ на Ей Би Си.

— Чарли, още преди много време Ленин е заявил, че предназначението на тероризма е да тероризира. Ето, това са те, и точно това правят. Все още живеем в опасен свят, може би дори още по-опасен напоследък, след като не съществуват държави, които, макар да поддържаха терористи, все пак налагаха известни ограничения в поведението им. Тези ограничения вече не съществуват — каза Хенриксен. — Тази група, както съобщиха, е искала старият им приятел Карлос Чакала да бъде освободен от затвора. Е, не подежда, но си заслужава да отбележим, че те се бяха погрижили добре да опитат една класическа терористична акция, за да осигурят освобождаването на своите. За щастие, акцията им се провали благодарение на испанската полиция.

— Как би оценил представянето на полицията?

— Много добро. Всички те явно се обучават по един и същ учебник, разбира се, а най-добрите от тях тренират на разменни начала във Форт Браг и в Херефорд в Англия, както и на други места, в Германия и Израел например.

— Но все пак едно от похитените деца беше убито.

— Чарли, невъзможно е да се спрат всички — отвърна с тъга експертът. — Може да си на три метра от него, със заредено оръжие в ръцете, но да не можеш да предприемеш нищо, защото ако го направиш, можеш да предизвикаш убийството на още заложници. И на мен ми е не по-малко мъчно за това дете, отколкото на теб, но тези хора повече няма да вършат такива неща.

— Е, благодаря, че дойде. С вас беше Бил Хенриксен, президент на „Глобъл Секюрити“ и консултант на Ей Би Си по тероризма. Прекъсваме за реклама.

На бюрото си той имаше номера на пейджъра на Бил. Набра го и вкара личния си телефонен номер. След четири минути телефонът иззвъня.

— Да, Джон, какво има? — В клетъчния телефон се чуваше уличен шум. Хенриксен сигурно току-що бе излязъл от студиото на Ей Би Си и отиваше към колата си.

— Бил, трябва да се видим в кабинета ми, колкото се може по-скоро. Можеш ли да дойдеш веднага?

— Разбира се. След двацет минути съм при теб.

Осемнадесет минути след телефонния разговор Хенриксен нахълта в кабинета.

— Какво става?

— Хванах те по телевизията тази сутрин.

— Винаги ме викат за тия работи — каза Хенриксен. — Обезвреждането на тия копелета беше голяма работа, поне според онова, което показаха от репортажа по телевизията. Останалото ще го получа.

— Охо?

— Да, имам подходящите връзки. Записът, който пуснаха, беше доста окастрен. Моите хора ще получат лентите от испанците за анализ — материалът не е секретен.

— Виж това — каза му шефът, превключи телевизора на видео и пусна касетата от Световния парк. После стана, за да сложи касетата от Виена. Трийсет секунди от нея — и после Берн. — Е, какво мислиш?

— Един и същ екип и в трите случая? — учуди се гласно Хенриксен. — Явно така изглежда. Но кои са те, по дяволите?

— Знаеш кой е Попов, нали?

— Да. Оня тип от КГБ. Той ли се е докопал до това?

— Аха. — Кимване. — Преди по-малко от час дойде, за да ми покаже тези ленти. Притесняват го нещо. А теб?

Бившият агент на ФБР отвърна с гримаса.

— Не съм сигурен. Най-напред бих искал да разбера нещо повече за тях.

— А можеш ли?

— Мога да поговоря с някои връзки, да поразбутам някои храсти, да видим откъде ще изскочи заекът. Работата е, че ако наистина съществува някакъв черен екип за специални операции, аз вече трябваше да знам за тях. Искам да кажа, че контактите ми в тоя бизнес никак не са лоши. А ти?

— И аз сигурно мога да опитам едно-друго. Кротко. Да речем, ще го замаскирам като най-обикновено любопитство.

— Окей, ще поразровя. Какво друго ти каза Попов?

— Иска да знае защо го карам да прави тези неща.

— Това е проблемът с „призраците“. Винаги искат да знаят. Той си мисли какво ли ще стане, ако започне някоя акция и вземат, че заловят някого. Много често те се разпяват като шибани канарчета, щом ги натикат в дранголника. Ако някой го посочи, е загубен. Признавам, че е малко вероятно, но е възможно, и затова „призраците“ са обучени да бъдат предпазливи.

— Ако се наложи да го разкараме? Нова гримаса.

— С такова нещо трябва много да внимаваш. Може да е оставил някое пакетче при приятел. Не може да се разбере дали го е направил, но аз бих приел, че е. Както ти казах, те са обучени да бъдат предпазливи. Тази операция съвсем не е безрискова. Знаехме го още когато я започнахме. Докъде сме стигнали с техническите...

— Много близо. Изпитателната програма се движи добре. Още някой месец и ще знаем всичко, което ни трябва.

— Добре. Единственото, което ми остава, е да получа договора със Сидни. Ще летя утре. Тези инциденти няма да навредят.

— С кого ще работиш там?

— Австралийците си имат своя СВС. Смята се, че е малка... много добре обучени, но с най-новото оборудване не са много наясно. Това е въдичката, която смятам да използвам. Нося им това, което им

трябва, срещу цена — подчерта Хенриксен. — Я пусни пак касетата, оная с испанската работа...

Джон стана от бюрото си, вкара касетата и я пренави до началото на излъчения телерепортаж. Показваше как щурмовият екип дебаркира с въжета от хеликоптера.

— По дяволите, това го бях изпуснал! — призна експертът.

— Кое?

— Трябва ни пълният вариант на записа, но това не ми прилича на полицейски вертолет. Това е „Сикорски“ Н-60.

— Е, и?

— Е, и, шейсетиците никога не са били предназначени за гражданска употреба. Виж как са намацали ПОЛИЦИЯ на едната страна! Това е камуфлаж. Това не е полицейски хеликоптер, Джон. Военен е... и след като има сонда за презареждане — добави той и посочи — значи е за специални операции. Това означава ВВС на САЩ, човече! И също така ни подсказва къде е базата на тези хора...

— Къде?

— В Англия! Въздушните сили имат специално оперативно крило, базирано в Европа: част в Германия, част в Англия... МН-60К, мисля че това е версията на хеликоптера. Предназначен е за издирване и спасяване на личен състав при бойни условия и за транспортиране на хора на специални места за специални задачи. Ей, твоят приятел Попов е прав! Наистина има специален екип, който се справя с тия неща, и тези хора имат американска поддръжка, ако не и много повече. Въпросът е, кои по дяволите са те?

— Това важно ли е?

— Потенциално, да. Ами ако австралийците се обърнат към тях с молба да им помогнат за работата, която аз се опитвам да поема, Джон? Това може да прецака всичко.

— Ти разшавай твоите връзки. Аз ще задвижа моите.

17. ВРЪЗКИТЕ

Питър имаше вече шестима приятели в центъра за лечение. Само двама от обектите все още се чувстваха достатъчно добре, за да останат в общото спално с анимационните филмчета и уискито, и Килгор прецени, че ще останат тук до края на седмицата — до такава степен кръвта им беше пълна с антитела на „Шива“. Беше странно как болестта поражда различните хора по толкова различни начини, но нали всеки има различна имунна система. Точно затова някои хора заболяваха от рак, а други — не, въпреки тютюнопушенето и други форми на самонасилие.

Като се изключеше това, нещата вървяха по-леко, отколкото беше очаквал. Предполагаше, че това се дължи на силните дози морфин, които направо ги бяха вдървили. Това беше относително ново откритие за медицината — че всъщност максимална безопасна доза за обезболяващите не съществува. Ако пациентът продължава да изпитва болка, можеш да му дадеш още, докато болката не спре. Дозировките, които можеха да предизвикат прекъсване на дихателната система при здрави хора, се оказваха напълно безопасни при хора с големи болки, и това правеше работата му много по-лека. Всяка машина за впръскване на дрога имаше бутон, който обектите можеха да натиснат, ако имаха нужда, и така те се обслужваха сами с лекарства и изпадаха в кратка забрава, което също правеше нещата много по-безопасни за персонала. Те само окачваха шишета с хранителен разтвор по системите, проверяваха дали иглите са си на мястото и по възможност отбягваха да се докосват до пациентите. По-късно днес целият персонал щеше да се инжектира с Ваксина Б, за която се предполагаше, че ще ги предпази от „Шива“ с висока степен на вероятност — Стив Берг твърдеше, че е 98 до 99 процента. Всички обаче знаеха, че това не е същото като 100 процента, и затова предпазните мерки щяха да продължат да се спазват.

Естествено, никой не проявяваше особено състрадание към обектите. Подбирането на пияндета от улиците се бе оказало добър

подход. Следващата група може би щеше да събуди повече съчувствие, но всички в сградата бяха добре проучени и всичко им беше разяснено. Повечето неща, които правеха, можеха да се окажат неприятни, но те все едно щяха да ги направят.

— Знаеш ли, понякога си мисля, че първите хора на Земята са били прави — каза Кевин Мейфлауър в ресторант „Палма“.

— О? И в какво? — попита Карол Брайтлинг.

Президентът на клуб „Сиера“ погледна чашата си с вино.

— Ние унищожаваме всичко, до което се докоснем. Бреговете, полята, горите — виж какво е направила „цивилизацията“ с тях! О, разбира се, някои райони запазваме като резервати... и колко е това? Три процента? Голяма работа! Тровим всичко, включително себе си. Озоновият проблем наистина се влошава според последното проучване на НАСА.

— Не си ли чул за предлагането запълване? — попита научната съветничка на президента.

— Запълване ли? Как? Тя направи гримаса.

— Ами, взимаш ято самолети, натъпкваш ги хубаво с озон, пращаш ги до Австралия и пускаш озона на голяма височина, за да закърпиш дупката. Това предложение в момента лежи на бюрото ми.

— И?

— И все едно да правиш аборти през полувремето на футболен мач, с повторение на головете и цветен коментар. Няма как да стане. Трябва да оставим планетата сама да се излекува... но ние, разбира се, няма да я оставим.

— Други добри новини?

— О, да, проблемът с въглеродния двуокис. Има един умник в Харвард, който твърди, че ако изсипем железни стружки в Индийския океан, можем да ускорим растежа на фитопланктона и това щяло да реши проблема с двуокиса веднага. Математически изглежда много добре. Всички тия гении, дето казват, че могат да оправят планетата, като че ли тя изобщо има нужда от оправяне... вместо да я оставим сама, по дяволите!

— А президентът какво казва? — попита Мейфлауър.

— Пита дали ще подейства, или не, и ако изглежда вероятно да подейства, тогава го пробваме, за да сме сигурни, и след това го опитваме наистина. Понятие си няма, а и не иска да слуша. — Тя не добави, че е длъжна да изпълнява заповедите му, независимо дали ѝ харесва, или не.

— Е, може би нашите приятели от „Земята първо“ ще излязат прави, Карол. Може би ние наистина сме паразитен вид върху лицето на земята и може би ще унищожим цялата скапана планета, преди да изпукаме.

— Идеите на Рейчъл Карсън възкръсват, а?

— Виж, ти познаваш науката не по-зле от мен... може би и по-добре. Ние вършим неща като... като унищожаването на динозаврите, само че го правим съзнателно. Колко време е било нужно, докато планетата се възстанови от това?

— Планетата не се е възстановила, Кевин — подчерта Карол Брайтлинг. — Тя просто е направила скок към млекопитаещите... към нас, обърни внимание. Съществуващият преди това — екологичен ред така и не се е възстановил. Случило се е нещо ново и на това ново са били необходими милион години само за да се стабилизира.

„Сигурно е било нещо, което си е струвало да се види — помисли си тя. — Да наблюдаваш подобно нещо в действие, каква научна и лична благодат е това! Но не е имало кой да го гледа и оцени. За разлика от днес.“

— Е, още няколко години и ще бъдем свидетели на началото, нали? Колко видове само ще унищожим още тази година, а ако положението с озона продължава да се влошава... Боже Господи, Карол, защо хората не го разбират? Нима не виждат какво става? Нима не ги интересува?

— Не, Кевин, не виждат и не ги интересува. Само се огледай и ще се увериш.

Ресторантът беше пълен с важни хора, облечени във важните си дрехи, несъмнено обсъждащи страшно важни неща над важните си блюда, но нито едно от тях нямаше нищо общо с планетарната криза, която буквално висеше над главите им. Ако озоновият слой наистина се изпареше, което беше много вероятно, е, те щяха да започнат да използват слънчобрани, колкото да излизат по улиците, и това може би щеше да ги защити в достатъчна степен... но какво щеше да стане с

естествените видове, с птиците, с гущерите, с всички други същества по планетата, които нямаха такъв избор? Изследванията сочеха, че очите им ще изтекат от неекранираното ултравиолетово излъчване, което щеше да ги избие, и така цялата екосистема щеше да се разпадне.

— Смяташ ли, че някои от тези хора наоколо знаят за това... или че ако го знаят, изобщо ги интересува?

— Предполагам, че не. — Той отпи от виното си. — Е, значи орем в грешна посока, така ли?

— Странно — продължи тя. — До не много отдавна ние водехме войни, които спираха нарастването на населението достатъчно, за да не можем да увредим планетата до такава степен... но сега мирът процъфтява навсякъде и нашите индустриални възможности нарастват, и така мирът ни унищожавя много по-ефикасно, отколкото някога го е правила войната. Каква ирония, нали?

— И съвременната медицина. Комарът анофелес е бил доста добър за ограничаване на нарастването на населението... знаеш, че Вашингтон някога е представлявал маларично блато и за дипломатите постът е бил доста рискован! И тогава взели, че изобретили ДДТ. Добро за контрол над комарите, но лошо за птиците. Никога няма да го оправим. Никога — заключи Мейфлауър.

— Ами ако... — промълви тя замислено.

— Какво „ако“, Карол?

— Ами ако природата измисли нещо, което да шамароса човешкото население?

— Хипотезата „Гея“ ли? — Това го накара да се засмее. Идеята се изразяваше в това, че самата земя е мислещ, самокоригиращ се организъм, който намира начини да регулира многобройните животински видове, които я населяват. — Дори това да е вярно... аз всъщност се надявам да е вярно... боя се, че ние, хората, напредваме твърде бързо, за да може Гея да се справи с нас и с плодовете на нашата дейност. Не, Карол, ние сме създали един самоубийствен договор и ще унищожим заедно със себе си всичко останало, и след сто години, когато населението по света се сведе до около един милион души, те ще разберат какво е било сбъркано, ще прочетат книгите и ще видят на видеозаписите рая, който някога сме притежавали, и ще прокълнат имената ни... и може би, ако имат късмет, ще се поучат от

това, когато един ден успеят да изпълзят от тинята. Може би. Но се съмнявам. Дори ако се опитат да се научат, ще ги интересува повече как да построят ядрените си централи, за да могат да използват електрическите си четки за зъби. Предвиждането на Рейчъл беше правилно. Един ден ще настъпи „Тихата пролет“, но ще е твърде късно.

Той си взе от салатата, чудейки се колко ли химикали има в марулята и доматиите. Доста, беше сигурен в това. По това време на годината марулята идваше от Мексико, където фермерите вършеха какви ли не издевателства над реколтата, и може би кухненският персонал я беше измил добре, може би не, и ето ти го него, хапва сега скъпия обяд и се трови толкова сигурно, колкото беше сигурен, че цялата планета се задръства с отрови. Смутеният му и отчаян поглед казваше всичко.

Той беше готов за привличане, реши Карол Брайтлинг. Времето беше дошло. И щеше да доведе няколко добри хора със себе си, и те щяха да намерят място за тях в Канзас и в Бразилия. След половин час тя излезе от заведението и тръгна към Белия дом за седмичното съвещание на кабинета.

— Здравсти, Бил — отвърна Гъс от кабинета си в сградата „Хувър“ — Какво става?

— Хвана ли новините тази сутрин? — попита Хенриксен.

— Имаш предвид онова нещо в Испания ли? — попита Вернер.

— Аха.

— Разбира се. Видях те по канала.

— Геният ми в действие. — Той се ухили. — Е, добре е за бизнеса, нали знаеш.

— Сигурно. Та какво има?

— Това не бяха испански ченгета, Гъс. Знам как тренират. Не е техният стил. И така, кои са те, „Делта“, СВС или ЕСЗ?

Очите на Вернер се присвиха. Сега той беше помощник-директор на ФБР, но някога бе командващ специален агент на елитния Екип за спасяване на заложници на ФБР. След това беше издигнат на длъжността Главен специален агент на полеовото подразделение в Атланта, а сега беше станал ПД, отговарящ за Отдела за борба с тероризма. Бил Хенриксен някога работеше за него, а после напусна

Бюрото, за да учреди своя консултантска фирма, но някогашното ФБР си оставаше ФБР, а сега Бил се мъчеше да се докопа до информация.

— Наистина не мога да говоря за това, приятелю.

— Охо, така ли?

— Да. Не мога да го обсъждам.

— Секретни теми?

— Нещо такова. Кикот в слушалката.

— Какво пък, това ми подсказва нещо!

— Не, Бил, нищо не ти подсказва. Ей, човече, не мога да нарушавам правилата, знаеш го.

— Винаги си бил праволинеен — съгласи се Хенриксен. — Е, които и да са те, радвам се, че са на наша страна. Обезвреждането изглеждаше доста добре по телевизията.

— Така е.

Вернер разполагаше с пълния комплект касети, изпратени по кодиран сателитен канал от посолството на САЩ в Мадрид до Агенцията за национална сигурност, а оттам — до щаба на ФБР. Беше видял целия материал и очакваше да получи повече данни днес следобед.

— Кажим обаче едно нещо, ако ти се отвори възможност.

— И какво е то, Бил? — последва съдържаният отговор.

— Ако искат да приличат на местни ченгета, не бива да използват хеликоптер на ВВС на САЩ. Не съм глупак, Гъс. Репортерите може и да не го забележат, но е съвсем явно за всеки с малко повече гънки в главата, нали?

„Опаа!“ — помисли си Вернер. Той лично беше допуснал това да се изплъзне от мозъчните му гънки, но Бил не беше тъпак — и той се зачуди как новинарските медии не бяха забелязали фала с хеликоптера.

— Тъй ли?

— Не ми пробутвай тия, Гъс. Беше „Сикорски“, модел 60. Летяхме на тях, когато прескачахме до Форт Браг, не помниш ли? Подобри са от „Хюи“-тата, но не са за гражданска употреба, така че не биха допуснали някой да го купи.

— Ще предам — обеща Вернер. — Някой друг да се е докопал до това?

— Не, доколкото знам, а аз не казах нищо за това по Ей Би Си тази заран, нали?

— Не, не каза. Благодаря за което.

— Е, можеш ли все пак да ми кажеш нещо за тези симпатяги?

— Съжалявам, но не мога. Кодирана работа е и истината е — излъга Вернер, — че и аз самият не знам.

„Пълни дивотии“ — почти чу по телефонната линия. Плитка лъжа. Ако съществуваше някаква специална контратерористична група и ако Америка имаше дял в това, то главният полеви експерт на ФБР все трябваше да знае нещичко по въпроса. Но, по дяволите, правилата си бяха правила и нямаше никакъв начин един частен контрагент да бъде допуснат до засекретения сектор, наречен „ДЪГА“. Освен това Бил също знаеше, че правилата са си правила.

— Да бе, Гъс, разбирам — последва насмешливият отговор. — Все едно, те са много добри, но испанският не им е родният език и имат достъп до американски военен хеликоптер. Кажи им, че трябва да са малко по-внимателни.

— Ще предам — обеща Вернер и си го записа.

„Черен проект — каза си Хенриксен, след като приключи разговора. — Обаче откъде ли идват средствата?“ Които и да бяха тези хора, те бяха във връзка с ФБР, както и с министерството на отбраната. Какво друго би могъл да разбере? Да речем, къде им е базата... Да постигне това... да, не беше невъзможно, нали? Всичко, което му беше необходимо, беше началният момент на трите инцидента, после да провери в кой момент са се появили каубоите, а оттам можеше да направи доста добро предположение за изходната им точка. Самолетите пътуваха със средна скорост деветстотин километра, а това даваше разстоянието...

Трябваше да е Англия. Това беше единственото им логично местоположение. Британците разполагаха с цялата необходима инфраструктура, а мерките за сигурност в Херефорд бяха доста добри... той самият беше ходил там и беше тренирал със СВС като член на Екипа за спасяване на заложници на ФБР, когато работеше за Гъс. Окей, щеше да разбере от писмените материали за инцидентите в Берн и Виена. Неговият фирмен персонал покриваше контратерористични операции като обичайна част от бизнеса... а и можеше да се обади на някои свои връзки в Швейцария и Австрия, за да поразбере някои неща. Това би трябвало да е лесно. Той погледна

часовника си. По-добре беше да се обади веднага, нали те бяха с шест часа напред.

„Черен проект, значи? — запита се той сам. — Ще видим.“

Заседанието на кабинета приключи рано. Бяха гласували само два пъти — което всъщност си беше само преброяване на присъстващите членове на кабинета, тъй като единственият действителен глас принадлежеше единствено на президента, което той самият на няколко пъти беше дал да се разбере. Заседанието се прекрати и хората тръгнаха към изхода.

— Здравсти, Джордж — поздрави доктор Брайтлинг министъра на финансите.

— Как е, Карол, още ли гушкаш дръвчетата? — попита я той с усмивка.

— Винаги — засмя се тя в отговор на тъпия хумор на този неграмотен плутократ. — Гледа ли телевизията тази сутрин?

— За кое?

— Онова в Испания...

— Оо, да, Световния парк. И какво?

— Кои бяха онези маскирани мъже?

— Карол, ако искаш да питаш, трябва първо да получиш достъп.

— Не им искам номера на телефона, Джордж — отвърна тя, докато той отваряше вратата. — И аз имам достъп почти до всичко, не забравяй.

Това беше вярно. На президентския научен съветник беше разрешен достъп до какви ли не засекретени програми, в това число въоръжение, ядрени проекти и какво ли още не, плюс контрола на комуникациите. Министърът просто съжали, че го е попитала, но всъщност много хора знаеха за ДЪГА.

— Организирахме го преди няколко месеца — въздъхна той. — Това е тайна, нали сме наясно? Група за специални операции, международна, действа някъде от Англия, главно американци и британци, но има и други. Идеята дойде от един човек от Управлението, Шефа си го харесва... и засега, изглежда, удрят в десетката, нали?

— Спасяването на тези деца беше нещо невероятно! Надявам се, че поне са ги похвалили.

Кикот.

— Шефа им изпрати лично поздравление тази сутрин.

— Как се казва?

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш? — попита Джордж.

— Че какво толкова? Само едно име?

— Права си — кимна министърът. — Наричат се ДЪГА. Заради международния им характер.

— Е, които и да са, снощи набраха много точки. Знаеш ли, май наистина трябва да ме въведат в тия работи. Аз мога да ви помогна — подчерта тя.

— Ами кажи на Шефа, щом искаш.

— Сега съм малко в черния му списък, нали знаеш.

— Ами тогава си наблягай на еколожките работи. По дяволите, всички обичаме зелената тревица и славейчетата. Само че не може славейчетата да ни казват как да управляваме страната, нали?

— Джордж, това наистина са важни научни проблеми, с които трябва да се оправям — подчерта Карол Брайтлинг.

— Щом казваш. Но ако наблегнеш малко повече на реториката, може би хората ще започнат да те чуват малко по-добре. Просто приятелски съвет, нали разбираш?

— Благодаря, Джордж, ще помисля за това — обеща тя и се разделиха.

„ДЪГА“ — каза си Брайтлинг, докато пресичаше западната служебна алея. Струваше ли си да направи още една стъпка напред? Смешното, когато се забъркаш в секретни неща, беше, че влезеш ли вътре, си вътре... След като влезе в кабинета си, тя пхна пластмасовия ключ в засекретения си служебен телефон СТУ-4 и набра личния номер на директора на ЦРУ.

— Да? — отзова се мъжки глас.

— Ед, аз съм: Карол Брайтлинг.

— О, здрасти. Как мина заседанието?

— Гладко, както винаги. Имам един въпрос към теб.

— И какъв е той, Карол?

— Става дума за ДЪГА. Снощната им операция в Испания беше страхотна.

— Ти вътре ли си в това? — попита Ед.

— Как иначе щях да знам името, Ед? Знам, че един от твоите хора го организира. Не мога да си спомня името, онзи дето президентът много го харесва.

— Да, Джон Кларк. Навремето той ми беше трениращ офицер. Много е стабилен. Понаправил е едно-друго тук-там, дори повече от Мери Пат и мен самия. Защо те интересува?

— Новите кодиращи системи за тактически радиовръзки, които АНС изпробва. Имат ли ги вече?

— Не знам — призна директорът. — Те готови ли са вече?

— След около месец. „Е-Системс“ ще бъдат производителят и си помислих, че би трябвало бързо да се подадат на ДЪГА. Искam да кажа, тези момчета са там, на ръба на бръснача. Би трябвало да ги получат първи.

На другия край на линията директорът на Централното разузнаване си припомни, че би трябвало да обръща повече внимание на работата на Агенцията за национална сигурност. Нещо повече, беше си позволил да забрави, че Брайтлинг притежава разрешението „черна карта“, което ѝ осигуряваше достъп до светая светих във Форт Мийд.

— Идеята не е лоша. С кого да говоря за това?

— С адмирал Макконъл, предполагам. Агенцията е негова. Все едно, просто приятелско предложение. Щом в ДЪГА са толкова печени, би трябвало да разполагат с най-добрите играчки.

— Окей, ще видя това. Благодаря ти, Карол.

— Няма защо, Ед. Но може би няма да е лошо да ме въведеш напълно в програмата някой ден, а?

— Да, това мога. Мога да изпратя човек да ти донесе необходимата информация.

— Добре, когато ти е удобно. До скоро.

— До. скоро, Карол.

Защитената линия се прекъсна. Карол се усмихна на телефона. Ед никога нямаше да ѝ зададе въпрос по темата, нали? Тя знаеше името, каза хубави неща за екипа и му предложи помощ, точно както би постъпил всеки лоялен бюрократ. А сега дори разполагаше с името на водача на екипа. Джон Кларк. Трениращ офицер на Ед преди време.

Колко лесно беше да получиш нужната ти информация, когато говориш подходящия език. Е, нали точно заради това беше на тази работа, въпреки разочарованията и всичко останало.

Един от хората му направи сметките, изчисли времетраенето на пътуванията и отговорът посочи Англия, точно както беше подозирал. Времевият триъгълник както с Берн, така и с Виена се получаваше някъде край Лондон. Това беше съвсем логично, каза си Хенриксен. „Бритиш Еървейз“ пътуваха навсякъде и по традиция поддържаха сърдечни отношения с британските власти. Тъй че, които и да бяха тези хора, групата им беше базирана... Херефорд, почти със сигурност беше там. Вероятно беше многонационална — това би я направило политически по-приемлива за други страни. Значи би трябвало да е американска и британска, може би и от други националности също, с достъп до американска техника, като хеликоптера „Сикорски“. Гъс Вернер знаеше за нея... възможно ли беше в екипа да има хора от ФБР? „Вероятно“ — помисли си Хенриксен. Екипът за спасяване на заложници по същество беше полицейска организация, но тъй като неговата задача беше контратероризмът, той практикуваше и тренираше с други подобни организации по света, дори да бяха предимно военни. Задачата в случая беше до голяма степен същата, следователно хората се обменяха... а ЕСЗ на ФБР беше един от най-добрите в света. Така че вероятно някой от ЕСЗ, евентуално дори някой, когото той познаваше, беше в този екип. Би било полезно да разбере кой, но сега-засега това беше твърде много.

Важното в момента беше, че тази международна контратерористична формация представляваше потенциална опасност. Ами ако се прехвърлеха в Мелбърн? Дали това можеше да развали нещо? Със сигурност нямаше да помогне, особено ако в екипа имаше агент от ФБР. Той беше прекарал петнадесет години в Бюрото и не хранеше никакви илюзии по отношение на тези мъже и жени. Те имаха очи, които можеха да виждат, и мозъци, които можеха да мислят, и се вглеждаха във всяко нещо. И така, неговата стратегия да насочи световното внимание към терористичната заплаха и по този начин да си помогне да получи поръчката в Мелбърн можеше да привлече нежелано внимание и към него. По дяволите! Но Законът за непредвидените последици можеше да засегне всеки, нали? Нали затова си беше вкарал главата в торбата — защото неговата работа

беше да се справя с непредвидените неща. И ето го сега, все още във фаза на събиране на разузнавателна информация. Трябваше да разбере повече. Истински лошата новина беше, че трябваше да излети за Австралия след по-малко от денонощие и нямаше да може сам да събере повече. Добре. Довечера щеше да вечеря с шефа си и да му предаде това, което вече знаеше, и може би онзи бивш негов кагебеец щеше да продължи да търси. Дотук се беше представил адски добре. Пушач на лула. Хенриксен не преставаше да се удивлява как една толкова дребна подробност може да отвори цяло разследване. Просто трябва да си държиш очите отворени, така излизаше, и да имаш ум в главата.

— Интерлевкенът не върши никаква работа — каза Джон Килгор и отмести поглед от монитора. Екранът на електронния микроскоп беше чист. Чертичките на „Шива“ се възпроизвеждаха безгрижно, поглъщайки междувременно околната тъкан.

— Следователно? — попита доктор Арчър.

— Следователно това е единственият вариант на лечение, който ме притесняваше: — 3-а е страхотно ново откритие, но „Шива“ просто му се присмива и си продължава работата. Това е една страшна буболечица, Барб.

— А обектите?

— Преди малко бях там. Питър е пътник, както и останалите. „Шива“ буквално ги изяжда. Всички имат значителни вътрешни кръвоизливи и нищо не може да спре разкъсването на тъканта. Опитах всичко от наръчника. Тези нещастни копелета нямаше да получат по-добро лечение и в „Хопкинс“. Всички ще загинат. Е — призна той, — ще има някои, чиито имунни системи ще могат да се справят, но това ще бъдат адски редки случаи.

— Колко редки?

— По-малко от един на хиляда, вероятно може би един на десет хиляди. Дори белодробният вариант на чумата не убива всички — напомни й той.

Това беше може би най-смъртоносна болест на планетата и позволяваше само на един от десет хиляди души да оцелее. Някои хора, знаеше тя, имаха такива имунни системи, които убиваха всичко,

непринадлежащо на организма им. Тъкмо това бяха хората, които живеяха до сто години и повече. Това нямаше нищо общо с пушенето, непушенето, дали ще пиеш едно сутринта или всички други дивотии, които публикуваха по вестниците като тайна на дълголетието. Цялата работа беше в гените. Някои гени просто бяха по-добри от други.

— Е, това не е нещо, от което трябва да се безпокоим, нали?

— Световното население в момента е няколко милиарда. Това прави десет на девета степен души. Правиш една проста сметка и получаваш порядък от десет на пета оцелели. Представи си неколкокотин хиляди души, които няма да ни обичат много-много.

— Пръснати по целия свят — отвърна Барбара. — Неорганизирани, нуждаещи се от ръководство и научно познание, което да им помогне да оцелеят. Как изобщо ще се свържат? Единствените осемдесет души, оцелели в Ню Йорк? А другите болести, които ще се появят след толкова смърт? И най-добрите имунни системи в света не могат да те предпазят от тях.

— Вярно — отстъпи Килгор, после се усмихна. — Ние дори подобряваме соя, нали?

— Да, Джон, подобряваме го. И така, Ваксина Б готова ли е?

Той кимна.

— Преди няколко часа си бих инжекцията. Готова ли си за своята?

— Разбира се. Ами А?

— Във фризера е, готова за масово производство веднага щом хората изпитат нужда от нея. Когато се наложи, ще можем да я произвеждаме по хиляди литри седмично. Достатъчно, за да покрием планетата — увери я той. — Двамата със Стив Берг поработихме над това вчера.

— Може ли някой друг...

— Няма начин. Дори „Мерк“ не могат да се задвижат толкова бързо. А дори и да го направят, ще трябва да използват нашата формула, нали?

Това беше последното коварство. Ако планът за разпространението на „Шива“ по цялото земно кълбо не действаше, както се надявах, тогава на целия свят щеше да се подаде Ваксина А, която „Лаборатории Антиген“, подразделение на корпорация „Хоризонт“, „съвсем случайно“ бяха разработили като част от

усилията на корпорацията да се помогне на Третия свят срещу хеморагичните трески. Щастливо стечение на обстоятелствата, макар и вече известно в медицинската литература. Джон Килгор и Стив Берг бяха публикували статии за тези болести, оценени високо след големия страх, който Америка и целият свят бяха преживели не толкова отдавна. Следователно медицинските кръгове бяха в течение, че „Хоризонт/Антиген“ работят в тази област, и нямаше да се изненадат, като разберат, че междувременно е създадена ваксина. Дори бяха изпитали ваксината лабораторно и със сигурност бяха установили, че течността проявява всички характеристики на антитела. Но това щяха да са погрешни антитела, а ваксината с живия вирус щеше да се превърне в смъртна присъда за всеки, който я вкареше в кръвоносната си система. Времето от инжектирането до появата на явни симптоми беше програмирано от четири до шест седмици и отново оцелелите щяха да бъдат онези редки щастливи души от дъното на генния кладенец. От един милион щяха да оцелеят по стотина такива хора. Може би и по-малко. „Шива“ наистина се беше оказал едно малко гадно копеле — три години, докато го направят, и колко странно, помисли си Килгор, че се беше оказал толкова лесен за конструиране. Е, това си беше проблем на науката. Генната манипулация беше нова област и тези неща все още бяха непредсказуеми. Тъжното в цялата работа може би беше, че същите хора в същата лаборатория бяха поели по една нова и неочаквана пътека — човешкото дълголетие — и докладваха, че имат сериозен напредък. Какво пък, толкова по-добре. Продължителен живот, за да можеш да оцениш новия свят, който „Шива“ щеше да донесе.

А и напредъкът нямаше да спре. Мнозина от списъка на избраните, които щяха да получат Ваксина Б, бяха учени. На някои от тях новината нямаше да им хареса, след като им я кажеха, но нямаше да имат голям избор, и тъй като бяха учени, скоро щяха отново да се заловят за работата си.

Не всички в Проекта одобряваха това. Някои от радикалните всъщност заявяваха, че включването на лекари противоречало на самия характер на мисията — защото медицината не позволявала на природата да тръгне по собствения си път. Как не! Килгор изсумтя. Добре, ще оставят тези идиоти да си раждат бебетата по селските поля след сутрешното оране или лов, и много скоро подобни идеолози ще се

изродят. Той самият смяташе да изследва и да се наслаждава на природата, но щеше да го прави облечен, с обувки и яке, за да се пази от студа. Смяташе да остане културен човек, а не да се върне до стадия на голата маймуна. Умът му се зарея... Щеше да има разпределение на труда, разбира се. Селяци, които да отглеждат храната и да се грижат за добитъка, който те щяха да ядат — или ловци, да стрелят бизоните, чието месо беше по-здравословно, тъй като съдържаше по-малко холестерол. Бизонът щеше да се върне много бързо. Житата щяха да растат диви и те щяха да нараснат, тлъсти и здрави, особено след като хищниците бяха така безмилостно избити, тъй че щяха да бъдат побавни за хващане. Домашният добитък също щеше да нарасне, но най-накрая щеше да бъде надвит от бизоните — много поздрава порода, по-пригодена за волен живот. Килгор искаше да види това, да види огромните стада, покривали някога Запада. Искаше да види и Африка.

Това означаваше, че Проектът се нуждае от самолети и пилоти. „Хоризонт“ вече разполагаше със собствени бизнес-самолети G-V, способни да прекосят по-голямата част от света, следователно се нуждаеха от големи екипи хора, които да ръководят и поддържат няколко летища — в Замбия например. Искаше да види Африка дива и свободна. Докато се стигнеше до това, щяха да минат вероятно десетина години, а това не беше кой знае колко. СПИН вече обезлюдяваше този континент с гадна скорост, а „Шива“ само щеше да направи този процес по-бърз, така че Черният континент щеше отново да се освободи от човека и той самият щеше да може да отиде там и да оцени природата в цялата ѝ слава... и може би да застреля някой лъв, за да си направи постелка за дома си в Канзас? Някои хора в Проекта сигурно щяха да вдигнат шум до Бога за това, но какво значи един лъв повече или по-малко? Проектът щеше да спаси стотици хиляди лъвове, може би милиони, свободни да скитат и ловят своята плячка. Какъв Прекрасен нов свят щеше да бъде, след като се премахне паразитният вид, който така упорито се трудеше, за да го унищожи.

Чу се сигнал. Той се извърна и погледна контролния пулт.

— Това е Ърни, М5... изглежда, е получил сърдечен удар.

— Какво ще направиш? — попита Барбара Арчър. Килгор стана.

— Ще ида да се уверя, че е умрял. — Наведе се, за да избере камера за големия монитор на бюрото си. — Ето, можеш да гледаш.

След две минути той се появи на екрана. Там вече беше един от санитарите, но не правеше нищо, освен да гледа. Тя видя как Килгор провери пулса на човека, после погледна очите му. Въпреки че си беше бил Ваксина Б, Килгор използваше ръкавици и маска. Е, това донякъде беше логично. После той се изправи и изключи контролната апаратура. Санитарят извади интравенозните тръбички и покри тялото с чаршаф. Килгор посочи вратата и скоро санитарят подкара количката към крематориума. Килгор се забави, за да огледа другите обекти, и дори като че ли размени няколко думи с един от тях, преди най-после да се скрие от екрана.

— Предполагах го — каза той, след като се върна в контролната зала, вече без защитната екипировка. — Сърцето на Ърни не беше много добре и „Шива“ прояде точно него. Уендъл ще е следващият, М2. Може би утре сутринта. Черният дроб е извън строя.

— Какво става с контролната група?

— При Мери, Ж4, след два дни ще се появят явните симптоми.

— Значи системата за доставка действа?

— Като магия. — Килгор си сипа кафе и седна. — Всичко действа, Барб, а компютърните проекции изглеждат по-добре, отколкото изискваните от нас параметри. Половин година след началото светът ще се превърне в съвсем различно място.

— Все още се притеснявам за тази половин година, Джон. Ако някой се досети... последният им съзнателен акт ще бъде да ни избият до един.

— Точно затова си имаме оръжия, Барб.

— Нарича се ДЪГА — съобщи им той, след като беше получил най-добрата информация за деня. — Базирана е в Англия. Организирана е от човек на име Джон Кларк, който очевидно е шефът на формацията.

— Звучи логично — каза Хенриксен. — Многонационална, нали?

— Така мисля — потвърди Джон Брайтлинг.

— Да — намеси се Дмитрий Попов. — Всичко това е логично, някакъв вид единица на НАТО, предполагам, базирана в Херефорд?

— Точно така — каза Хенриксен. — Между другото, много хубава работа, дето се сети кои са.

Попов сви рамене.

— Всъщност беше много просто. Трябваше да го предположа порано. Въпросът ми сега е, какво искате от мен по случая?

— Мисля, че трябва да научим повече — каза Хенриксен и хвърли поглед към шефа си. — Много повече.

— Как ще го направиш? — попита Брайтлинг.

— Не е трудно — увери го Попов. — Знаеш ли къде да гледаш... битката е почти спечелена. Просто отиваш и гледаш. А и аз вече съм вътре, нали?

— Искаш ли да поемеш нещата? — попита Джон руснака.

— Естествено. — „Ако ми платиш за това.“ — Има някои рискове, но...

— Какви рискове?

— Работил съм в Англия. Има вероятност да имат снимката ми, макар и под друго име, но не мисля, че е възможно.

— Можеш ли да нагласиш акцента? — попита Хенриксен.

— Естествено, старче — отвърна Попов с широка усмивка. — Ти във ФБР ли си бил?

— Аха.

— Тогава знаеш как става. Мисля, че една седмица ще е достатъчна.

— Окей — каза Брайтлинг. — Летиш още утре.

— Пътни документи? — попита Хенриксен.

— Имам няколко комплекта, всички са нови и изрядни — увери го бившият офицер от разузнаването.

„Хубаво нещо е да имаш професионалист в щата си“ — каза си Хенриксен.

18. ПОГЛЕДИ

Попов взе сутрешния полет. Досега никога не беше летял на „Конкорд“ и вътре му се стори малко претъпкано, въпреки че имаше достатъчно място да си опъне човек краката. Той се разположи в седалката си С-4. Междувременно, на друг терминал, Бил Хенриксен седеше в първа класа в американския БС-10 за полета си до Лос Анджелис.

„Уилям Хенриксен“ — помисли си Дмитрий Аркадиевич Попов. Работил в Екипа за освобождаване на заложници на ФБР и експерт по контратероризъм, президент на международна консултантска фирма по охраната и сигурността, сега той тръгваше за Австралия, за да потърси консултантски договор за охраната на Олимпийските игри... как този фактор се съвместяваше с онова, което Попов вършеше за корпорация „Хоризонт“ на Джон Брайтлинг? Какво точно правеше той... по-точно, на каква идея служеше? С каква цел? Беше сигурен, че ще му платят върхов хонорар в зелено — той дори не беше повдигнал въпроса за заплащането по време на вечерята, защото беше сигурен, че ще получи каквото поиска. Мислеше в порядъка на \$ 250 000 само за тази задача, въпреки че тя криеше известни рискове, без да се брои шофирането по британските правила за движение. 250 000? Може би повече. В края на краищата тази операция изглеждаше твърде важна за тях.

Но как един експерт по тероризма и един експерт по контратероризма се съчетаваха в един и същи план? Защо бяха реагирали толкова бързо на неговото откритие, че съществува някаква нова контратерористична организация? Това беше важно за тях... но защо? Какво, по дяволите, целяха тези хора? Той поклати глава. Беше толкова умен, а въпреки това нямаше и смътна представа. А искаше да разбере, сега още повече от всякога.

За сетен път това, което го безпокоеше, беше незнанието. Безпокоеше? Да, сега той беше обезпокоен. В КГБ никога не бяха толерирали любопитството, но дори и те знаеха, че на хората от разузнаването трябва да се казва нещо, и затова заедно със заповедите

за операцията вървяха и обяснения... а и най-малкото тогава той знаеше, че служи на своята страна. Каквато и информация да събереше, което и лице от чужда националност да вербуваше, всичко това целеше да направи неговата страна по-сигурна, по-знаеща и по-силна. Това, че всички усилия се бяха провалили, не беше по негова вина. Не КГБ беше провалил Държавата. Напротив, тъкмо Държавата бе провалила КГБ. Той беше служител на най-великолепната разузнавателна служба в света и бе запазил гордостта от нейните възможности, както и от своите.

Но ето че сега не знаеше какво прави. Очакваше се да събере информация, което за него беше доста лесно, но не знаеше защо. Нещата, които бе разбрал по време на вечерята снощи, само бяха разтворили още една врата към една нова загадка. Всичко толкова много приличаше на някакъв холивудски филм за конспирации или на някакъв шпионски роман, за чийто край той все още не можеше да се досети. Щеше да си получи парите и да си свърши работата, но за първи път се чувстваше неловко и това никак не беше приятно.

— Някакъв напредък, Бил?

— Не много — отговори Тоуни. — Испанците са идентифицирали двама от терористите като баски сепаратисти и французите смятат, че са различили един свой гражданин, но това е всичко. Предполагам, че бихме могли да помолим Карл ос за информация, но се съмнявам, че ще се съгласи да сътрудничи... а и той може да не е наясно кои бяха тия педераста.

— Да — каза Кларк. — Знаеш ли, Динг е прав. Един такъв инцидент можеше да се очаква, но три за толкова кратък срок, откакто сме тук, изглеждат много. Дали е възможно някой преднамерено да им отвързва каишките, Бил?

— Предполагам, че е възможно, но кой би го направил... и защо би го правил? — попита на свой ред Тоуни.

— Да се върнем малко. Задръж засега на частта „кой“. Кой има такава възможност?

— Някой, който е имал достъп до тях през 70-те и 80-те години... това означава някой, който е вътре в движението, или някой, който ги е контролирал, „влияел“ им е, тоест някой отвън. Това би означавало

някой от типа на КГБ. По презумпция този юнак би трябвало да им е бил познат, да е разполагал с възможности да се свърже с тях и по този начин да може да ги активизира.

— И трите групи се оказаха силно идеологически...

— Точно затова свръзката им би трябвало да е някой бивш... или може би все още действащ?... офицер от КГБ. Някой, комуто са вярвали... нещо повече: авторитет, който те са признавали и зачитали.

— Тоуни отпи от чая си. — А това означава офицер от разузнаването, вероятно с доста висок чин, с когото са работели едно време, някой, който е контактувал с тях по време на обучението им и докато са получавали поддръжка от Източния блок.

— Германец, чех, руснак?

— Руснак — отвърна Тоуни. — Не забравяй, че КГБ позволяваха на колегите си от другите страни от Източния блок да работят само под прякото им ръководство... Принципът „стой настрана“ в тези отношения винаги е бил тънък при тях, Джон. И той беше предназначен повече за собственото им удобство, отколкото за нечие друго. „Прогресивните елементи“ и други глупости. Обикновено ги тренираха край Москва, а после ги разквартируваха по явки в Източна Европа, главно в Източна Германия. След като ГДР се срина, се сдобихме с доста материал от старата източногерманска ЩАЗИ. В момента няколко мои колеги в Сенчъри Хауз преравят информацията. Това ще отнеме време. За съжаление, тя така и не е била компютъризирана, нито обвързана с препратки. Финансови проблеми — обясни Тоуни.

— Защо не се обърнем направо към КГБ? По дяволите, та аз съм се срещал с Головко!

Тоуни не знаеше това.

— Майтапиш се!

— Как смяташ, че двамата с Динг успяхме да проникнем толкова бързо в Иран под руско прикритие? Да не мислиш, че ЦРУ може да организира такава операция, Бил? Не, Головко го уреди, а двамата с Динг бяхме в кабинета му преди да отлетим към Техеран.

— Е, ами щом можеш, защо не опиташ?

— Трябва да получи пълномощия от Лангли.

— Мислиш ли, че Сергей ще ни съдейства?

— Не съм сигурен — призна Джон. — В най-добрия случай шансовете са равни. Но преди да направя такова нещо, трябва да имам добра представа какво точно искам. Това не е риболов. Трябва да бъде добре насочено.

— Мога да проверя с какво разполагаме като име на офицер от разузнаването, който да е работил с тях... Проблемът е, че няма да е истинско име, нали?

Кларк кимна.

— Вероятно не. Знаеш ли, трябва да се помъчим да спипаме някой от тези хора жив. Малко е трудно да разпитваш труп.

— Такава възможност досега не ни се е отваряла — изтъкна Тоуни.

„А дори и да хванем някой жив, можем ли да сме сигурни, че знае това, което ни е необходимо?“ — помисли си Кларк. Но все отнякъде трябваше да се започне.

— БERN беше банков обир — продължи Тоуни. — Виена беше опит за похищение, а според това, което каза хер Остерман, онези са търсели нещо, което не съществува — частни компютърни кодове на „вътрешни лица“ в международната търговска система. Най-пресният инцидент приличаше много на нещо от 70-те години.

— Окей, два от трите случая бяха свързани с пари — съгласи се Кларк. — Но се предполага, че и в двата случая терористите бяха идеологически, нали?

— Точно така.

— Откъде тогава този интерес към парите? В първия случай, добре, може би си беше чист обир. Но вторият беше по-сложен... е, сложен и тъп едновременно, нали търсеха нещо, което не съществува, но като хора, действащи по идеологически мотиви, те не са могли да го знаят. Бил, някой им е казал да го потърсят. Не са го измислили сами.

— Допускането ти е вероятно — отвърна разузнавачът. — Много вероятно, може би.

— Следователно в такъв случай получаваме двама идеологически оператори, технически доста компетентни, но преследващи несъществуваща цел. Съчетанието от оперативна интелигентност и глупава цел направо се набива на очи, не е ли така?

— Но какво да кажем за Световния парк? Кларк сви рамене.

— Може би Карлос знае нещо, което им е трябвало. Може би е скътал някъде мангизи, които те искат, или информация, или номера за свръзка, може би дори пачки в брой... няма как да разберем.

— И аз мисля, че едва ли може да бъде убеден да сътрудничи.

— Изпускаме нещо — изръмжа Кларк.

— Това, което мога да направя, е да се обадя тук-там. Възможно е този руски приятел да е работил с ИРА-Извънредни. Остави ме да подуша малко, Джон.

— Добре, Бил, аз пък ще говоря с Лангли.

Кларк стана, излезе от стаята и се запъти към своя кабинет, като продължаваше да се мъчи да напира идеята, която му трябваше, за да може да предприеме нещо наистина полезно.

Нещата не започнаха добре и Попов едва не се разсмя на „лошата поличба“ — когато стигна до наетата кола, отвори лявата врата вместо дясната, но бързо се усети, прибра куфара си в багажника и седна на шофьорската седалка. Отвори картата, която беше купил в терминала, и потегли от Четвърти терминал на Хийтроу по шосето, което щеше да го заведе до Херефорд.

— Е, как действа тази джаджа, Тим?

Нунън изви ръката си встрани, но показалката си остана насочена към Чавес.

— Мамка му, хитра работа. Смята се, че проследява електромагнитното поле, излъчвано от човешкото сърце. Това е уникален нискочестотен сигнал... не може да се сбърка дори с горили и други човекоподобни...

Устройството напомняше на лъчев пистолет от научнофантастичните филми от 30-те години, с тънка антенка отпред и пистолетна ръкохватка. Антената-показалка се полюшваше плавно, като стрелка на компас, привличана от приемания сигнал. Нунън се отдръпна от Чавес и Ковингтън и се насочи към стената. Зад стената седеше секретарка, точно... ето там. Устройството замръзна срещу нея.

Докато Нунън вървеше, антенката започна да се извива — сочеше през стената.

— Като вълшебна пръчица — отбеляза Питър удивено. — Като ония, с които намират вода...

— На такова прилича, нали? По дяволите, не е чудно, че в армията толкова го искат. Край на всякакви засади. Това нещо открива хора под земята, зад дърветата, в дъжда — където и да се крият, ще ги засече.

Чавес се замисли. Сети се за операцията в Колумбия преди толкова години — как вървеше сред горите, оглеждаше се и непрекъснато се ослушваше за хора, които можеха да издебнат десетчленния му екип. А сега това нещо заместваше всичките умения, които беше придобил в Седми лекострелкови. Като защитно устройство, то можеше да лиши „нинджите“ от работа. Като нападателно средство можеше да ти покаже къде са лошите много преди да си ги видял или чул и да ти позволи да се приближиш достатъчно, за да...

— За какво е... искам да кажа, за какво го предлага производителят?

— Търсене и спасяване... пожарникари в горящи сгради, жертви на лавини, за какво ли не, Динг. От няколко седмици си играят с него във Форт Браг. Момчетата от „Делта“ направо са влюбени в тази джаджа. Все още е малко трудна за управление и засега не може да отчита разстоянието, но казват, че можеш да засечеш с него лице от петстотин метра.

— Страхотно! — отбеляза Ковингтън. Но въпреки това инструментът им приличаше по-скоро на скъпа момчешка играчка.

— Но с какво може да бъде полезно на нас? То не може да различи заложника от терориста — изтъкна Чавес.

— Динг, знае ли човек? Адски сигурно е обаче, че може да ни покаже къде няма терористи — подчерта Нунън.

Беше си играл цял ден с това нещо, за да придобие усет как да го използва ефикасно. От дълго време не беше се чувствал като хлапе, играещо си с нова играчка, но тази джаджа беше толкова нова и така неочаквана, че трябваше да се появи под коледната елха.

Кръчмата „Дорестият жребец“ бе точно до мотела му, само на половин километър от главния портал на базата Херефорд, и изглеждаше добро място за начало. А още по-добро — за една бира. Попов си поръча халба „Гинес“, отпи и огледа помещението. Телевизорът работеше и показваше футболен мач, което задържаше вниманието и на клиентите, и на бармана. Попов също се загледа, вслушвайки се в брътвежите из залата. Беше обучен на търпение и знаеше от опит, че търпението в разузнавателния бранш обикновено се възнаграждава добре, още повече в страна с култура като тукашната, където хората идваха в редовната си кръчма всяка вечер, за да побърят с приятелите си.

Мачът завърши с 1:1 някъде по времето, когато Попов си поръча втора бира.

— Наравно, мамка му — отбеляза един мъж на бара до Попов.

— Е, така е в спорта, приятел. Момчетата долу на пътя поне не завършват наравно и никога не губят, да им се ни види!

— А бе, Франк, я кажи как се държат янкитата?

— Добри хора, много учтиви. Днес трябваше да оправя кухненската мивка в една от къщите. Жената наистина се държа много мило, даже се опита да ми даде бакшиш. Странни хора са това американците. Мислят, че трябва да ти дават пари за всяко нещо. — Водопроводчикът довърши халбата си и поръча нова.

— В базата ли бачкаш? — попита Попов.

— Да бе. Вече дванайсета година. Водопроводи и таквоз...

— Добри мъже са тия от СВС. Много ми харесва как се оправят с пичлетата от ИРА — подхвърли руснакът на най-добрия си британски бачкаторски акцент.

— Че го правят, правят го — съгласи се водопроводчикът.

— И к'во, и американци ли има сега в базата?

— Да, десетина, със семействата си. — Майсторът се засмя. — Една от госпожите за малко да ме пребие миналата седмица с колата си — подкара на обратната страна по пътя, да му се не види! Около тях трябва да внимаващ, особено ако си с кола.

— Май познавам един от тях, голям симпатяга, Кларк се казваше май — подхвърли малко рисковано Попов.

— Ами?! Той им е шефът. Жена му е сестра в тукашната болница. С него не съм се запознавал, ама разправят, че бил сериозен

пич, не е от тези дето да искаш да ги срещнеш по тъмно... много учтив, разбира се, но само като ги погледнеш, и ти става ясно. Непрекъснато бягат и така нататък, държат форма, тренират с оръжията... много опасни са — като лъвовe, ще им се не види!

— Те ли играха в онова шоу в Испания миналата седмица?

— Ами, виж сега, те не ни разправят много за тия работи — засмя се мъжът. — Видях един „Херкулес“ как излетя същия ден, а се върнали в клуба късно през нощта. Енди разправя, много им било гот, така вика. Знаят как да се оправят с онез копелета тия момчета!

— Да бе! Да убият болно дете!

— И аз така викам. Жалко, че не мога да ги погледам. Дърводелеца, дето бачкам с него, Джордж Уилсън, ги гледа как тренират стрелба. Разправя, че били като на кино, факири били, така казва.

— Ти служил ли си?

— Че как! Ефрейтор ме направиха. Така получих тая работа. — Той отпи от бирата си, а спортната програма по телевизията се прехвърли на крикет — игра, от която Попов си нямаше никаква представа. — А ти?

Попов поклати глава.

— Не. Мислех, ама реших да не ходя.

— А бе не е толкоз лошо, няколко години и пак кеф — каза водопроводчикът и се пресегна към чинийката с фъстъци на бара.

Попов допи бирата и си плати сметката. Вечерта беше минала доста добре и той не искаше да злоупотребява с късмета си. Значи жената на Джон Кларк работела като медицинска сестра в местната болница, така ли? Трябваше да провери тази работа.

— Да, Паци, направих го — отвърна Динг на жена си, докато четеше сутрешния вестник с няколко часа закъснение. Пресата продължаваше да отразява историята със Световния парк все още на първа страница, макар темата да се беше смъкнала в долната половина. За щастие, все още никой в медиите не се досещаше за ДЪГА. Репортерите се бяха хванали на версията за добре тренирана група за специални операции на испанската Гуардия Сивил.

— Динг, аз... ами знаеш, аз...

— Да, скъпа. Ти си лекар и твоята работа е да спасяваш живота на хората. Моята също, не забравяй. Те бяха вкарали там трийсет и няколко деца, и убиха едно... виж, това не ти казах. Бях на по-малко от трийсет метра. Видях с очите си как това момиченце умря, Пац. Най-отвратителното нещо, което съм виждал, а нищо не можех да направя, по дяволите! — промълви той мрачно. Знаеше, че ще сънува това още няколко седмици.

— О? — Тя го погледна в очите. — Защо?

— Защото... защото не можехме. Защото там бяха останалите и не бяхме готови да ударим мръсните му копелета, а те искаха да ни покажат колко са сериозни и предани на шибаната си кауза... предполагам, че по този начин хора като тях показват решимостта си. Убиват заложник, за да ни покажат колко са твърди.

Динг остави вестника и се замисли. Той самият беше отраснал с един особен кодекс на честта още преди армията на Съединените щати да го беше научила на „Армейския кодекс“: че никога, при никакви обстоятелства не можеш да нараниш невинно човешко същество. Направиш ли го, завинаги изхвърчаш оттатък бариерата, невъзвратно прокълнат като убиец, недостоеен да носи униформа или да получи войнишки поздрав. Но тия терористи, изглежда, се наслаждаваха от това. Какво, по дяволите, им беше сбъркано? Той беше изчел всички книги на Пол Белоу, но някак си не ги беше разбрал. Какво пък, може би единственото, което трябва да знаеш за тези хора, е как да вкараш оловото в главите им. Това поне винаги вършеше работа, нали?

— Но какво им е все пак на тези хора?

— По дяволите, скъпа, не знам. Доктор Белоу казва, че те вярват в своите идеи до такава степен, че винаги могат да прекратят границата на своята човечност, но аз... просто не го разбирам. Не мога да си представя аз да го направя. Аз се бия с тези хора, но не защото някой ме е ритнал и не за никакви абстрактни идеи. Би трябвало да има някакво основание за това, нещо, за което моето общество казва, че е важно, или защото някой е нарушил закона, който всички трябва да спазваме. Не е хубаво и не е забавно, но е важно, и затова го правим. Баща ти е същият.

— Ти наистина харесваш татко — отбеляза Пац Чавес.

— Той е добър човек. Направил е много за мен и двамата сме прекарвали интересни времена. Той е умен, по-умен от всеки в ЦРУ...

е, може би с изключение на Мери Пат. Тя наистина схваща, макар че понякога се държи като каугърл.

— Коя? Коя Мери?

— Мери Патриша Фоли. Сега е оперативен директор, ръководи полевите призраци в Управлението. Страхотно момиче — е, вече е към четиридесет и пет. Наистина си знае работата. Добър шеф, грижи се за нас, работните пчелички.

— Ти все още ли си в ЦРУ, Динг?

— Административно, да — кимна мъжът ѝ. — Не съм сигурен как точно действат административните вериги, но докато чековете пристигат — той се усмихна, — това ми е последната грижа. Е, как е животът в болницата?

— Ами, мама се справя чудесно. Сега е главна сменна сестра в Спешното.

— Изкарваш ли достатъчно бебета? — попита Динг.

— Тази година ще бъде само още едно, Доминго — отвърна Паци и потупа корема си. — Трябва скоро да започнеш курса, ако приемем, че ще си тук.

— Скъпа, ще бъда тук — увери я той. — Няма да родиш детенцето ми без моя помощ.

— Татко все го нямаше. А и не мисля, че по онова време е било разрешено. Подготовката за раждане тогава не е била на мода.

— Е, времената се менят. Скъпа, наистина ще съм тук, освен ако някой смахнат терорист не ни привика извън града, а тогава ще трябва да си пази задника, щото наистина ще му се стъжни.

— Знам, че мога да разчитам на теб.

Тя седна и както обикновено, той взе ръката ѝ и я целуна.

— Момче или момиче?

— Още не съм минала през сонографа, не забравяй. Ако е момче...

— Ще стане „призрак“ като баща си и дядо си — намигна ѝ Динг. — Ще почнем да го учим много рано на езици.

— А ако поиска да стане нещо друго?

— Няма — увери я Доминго Чавес. — Той ще разбере какви чудесни мъже са неговите предшественици и ще иска да им подражава. Ще следва почетните стъпки на своя баща.

Не можеше да каже, че той самият беше направил същото. Баща му беше починал твърде рано, за да може синът му да го изкопира. Всяко зло за добро. Бащата на Доминго, Естебан Чавес, беше карал товарен камион — скучна работа.

— Помниш ли Бил Хенриксен? — попита Огъстъс Вернер Дан Мъри.

— Работеше при теб в ЕСЗ. Малко шантав, нали?

— Е, беше хлътнал здравата в екологичните дивотии, гушкаташе дръвчета и разни такива, но в Куонтико си знаеше работата. Добър удар ми натресе за ДЪГА.

— Така ли?!

— В Испания използваха хеликоптер на ВВС. Медиите не са се досетили, но се вижда добре на записите, ако някой се потруди да го забележи. Бил ми подхвърли, че не е съвсем умно. И има право.

— Може би — отрони директорът на ФБР. — Но от практическа гледна точка...

— Знам, Дан, има практически съображения, но наистина е проблем.

— Мдаа. Виж, Кларк обмисля дали да не излезем малко на бял свят за ДЪГА. Каза ми, че един от хората му повдигнал въпроса. Ако искаш да свиеш юздите на тероризма, можеш да пуснеш приказка, че в града има нов шериф, така се изрази. Още не е взел решение за официална препоръка до Управлението, но явно подхвърля идеята тук-там.

— Интересно. Има известен смисъл, особено след три успешни операции. Хм, ако аз бях един от ония идиоти, щях да си помисля много добре, преди да предизвикам Гнева Божи да се спусне върху главата ми. Но пък не разсъждават като нормални хора, нали?

— Не съвсем, но съдържането си е съдържане, а Джон ми пусна тая муха в главата и както виждаш, още го мисля. Можем да пуснем изтичане на данни на няколко нива, да пуснем слуха, че в момента действа някакъв многонационален контратерористичен екип. Не да ги направим от черни бели, но да речем, от черни — сиви.

— Какво ще каже Управлението? — попита Вернер.

— Вероятно „не“, с удивителна — призна директорът. — Но както вече казах, Джон ме накара да се позамисля.

— Разбирам логиката, Дан. Ако светът научи, може би някои хора ще се замислят сериозно, но пък други ще започнат да задават въпроси, ще се появят репортери и много скоро ще видиш лицата на хората ни на първата страница на „Ю Ес Ей Тудей“, със статии как са се издънрили в някоя задача, написана от някой, който дори не знае как се слага пълнител.

— Могат да забранят да се пише по темата в Англия — напомни му Мъри. — Поне в местните вестници няма да ги има.

— Чудесно, тогава ще се появят във „Уошингтън Поуст“, а него никой не го чете, нали? — изсумтя Вернер.

А той самият много добре знаеше проблемите, които ЕСЗ на ФБР си беше навлякъл с Уейко и Руби Ридж. Медиите бяха прецакали предаването на събитията и в двата случая — както обикновено.

— Колко души знаят за ДЪГА?

— Почти сто... доста голям брой за тайно формирование. Сигурността им все още не е нарушена, доколкото знам, но...

— Но както казва Бил Хенриксен, всеки, който знае разликата между „Хюи“ и „Найт Хоук“, ще съобрази, че в работата в Световния парк има нещо странно. Трудно е да се пазят тайни, нали?

— Адски трудно, Гъс. Както и да е, ще помислиш малко по въпроса, нали?

— Ще помисля. Нещо друго?

— Да, също от Кларк... дали три терористични инцидента след учредяването на ДЪГА не са малко много? Дали някой не би могъл да отваря клетките с лошите и да ги пуска на свобода? Ако е така, то кой, и ако е така, защо?

— За Бога, Дан, та ние получаваме европейската разузнавателна информация от тях, забрави ли? Кой беше разведката при тях?

— Бил Тоуни е главният аналитик. Шесторка, много добър между другото... познавам го от времето, когато бях аташе в Лондон. Той също не знае. Чудят се дали някой от КГБ или нещо подобно не обикаля и не буди старите вампири да смучат кръв.

— Ако е така, не може да се похвали с кой знае какъв успех. Операциите носеха известен белег на професионализъм, но не достатъчно. По дяволите, Дан, ти много добре знаеш упражнението. Ако лошите се задържат на едно място повече от един час, се спускаме върху тях като торнадо и ги ликвидираме в мига, в който се прецакат.

Професионални терористи или не, те не са добре тренирани, не разполагат с нашите ресурси и рано или късно ни отстъпват инициативата. Единственото, което ни трябва да знаем, е къде са, не помниш ли? След което мълнията е в нашите ръце... Но това, което не мога да направя, е да свърша тяхното разузнаване заради тях. Те са по-близо до източниците от нас и се обзалагам, че така или иначе не ни пращат всичко, с което разполагат.

— Не могат. Твърде много е, за да го пращат по факса.

— Разбирам. И съм съгласен — три сериозни инцидента изглеждат много, но не можем да кажем дали е просто съвпадение, или част от някакъв план. Трябва да имаме кого да попитаме. Например някой жив терорист. Момчетата на Кларк не са хванали нито един жив досега, нали?

— Не са — съгласи се Мъри. — Това не е част от задачата им.

— Тогава кажи им, че ако искат здраво разузнаване, трябва да разполагат с някой със здрав мозък и уста, след като стрелбата свърши.

Но това никак не беше лесно. Също както да хванеш жив тигър е много по-трудно, отколкото да го убиеш. Трудно е да спипаш някой, който държи автомат и е готов да го използва. Дори стрелците на ЕСЗ, които се бяха обучавали да ги хващат живи, за да ги изправят пред съдията, та да ги опандизят в Марион, Илинойс, не се справяха добре в това отношение. А ДЪГА беше съставена от военни, за които глезотиите на закона изглеждаха малко чужди. Хагската конвенция определяше правила за водене на война много по-обтекаеми от всичко, което можеше да се намери в конституцията на Америка. Нямах право да убиваш пленници, но нали преди да станат пленници първо трябва да ги плениш — а това беше подробност, на която армиите обикновено не наблягаха.

— Нашият приятел Кларк все още ли се нуждае от наставленията ни? — попита Вернер.

— Какви ги говориш! Че той все пак е на нашата страна.

— Той е добър човек, да. По дяволите, Дан, запознах се с него, докато съставяха екипа на ДЪГА, и се съгласих да вземе един от най-добрите ми бойци, Тими Нунън, и наистина ще ти призная, че дотук свърши голяма работа... всъщност три. Но той не е от нас, Дан. Той не мисли като ченге. Обаче ако иска по-добро разузнаване, трябва да направи точно това. Кажи му го непременно.

— Ще му го кажа — обеща Мъри.

— И какво се очаква от нас? — попита Стенли. — Да избиваме с изстрел шибаните пушки от ръцете им? Това става само на кино, Джон.

— Вебер направи точно това, не помниш ли?

— Да, но това беше против правилата и двамата с теб адски добре знаем, че не можем да го позволим — възрази Алистър.

— Хайде, Ал, ако искаме по-добра разузнавателна информация, трябва да хванем някои от тях живи, нали?

— Чудесно, стига да е възможно. А такава възможност има много рядко, Джон. Страшно много рядко.

— Знам — отстъпи ДЪГА Шест. — Но не можем ли поне да накараме момчетата да помислят по въпроса?

— Възможно е. Но да вземем такова решение в движение е трудно.

— Трябва ни информация, Ал — настоя Кларк.

— Наистина, но не и с цената на смъртта или раняването на някой от хората ни.

— Всичко в този живот е компромис — отбеляза ДЪГА Шест.

— Разбира се, но...

— „Но“, трънки. Щом ни трябва, дай да измислим как да я добием — настоя Кларк.

— Ние не сме полицейски инспектори, Джон. Това не е част от задачата ни.

— Тогава ще променим задачата. Ако има възможност да хванем някого жив, ще се опитаме. Ако не, винаги можем да го гръмнем в главата. Онзи, дето Хомър го чукна в корема например. Добре, той си го заслужаваше и стърчеше на открито с оръжие в ръце, и нашето обучение диктуваше: убий, и разбира се, Джонстън пое целта и реши да му прати честитка, защото онзи си го просеше... но щеше да е също толкова лесно да му счупи капачката на коляното и сега щяхме да разполагаме с човек, който да говори, и може би щеше да пропее, като повечето от тях, и може би щяхме да знаем нещо, което сега адски сигурно искаме да знаем, така ли е?

— Така е, Джон — отстъпи Стенли.

Да се спори с Кларк не беше лесно. Той беше дошъл в ДЪГА с репутацията на специалист по извиване на ръце и чупене на пръсти в

ЦРУ — но всъщност съвсем не беше такъв човек, напомни си британецът.

— Ние просто не знаем достатъчно, а аз никак не обичам да не знам достатъчно. Смятам, че Динг е прав. Някой насъсква тези копелета. Ако успеем да разберем нещо за това, може би ще засечем този тип и ще накараме местните ченгета да го приберат, после може би ще си поприказваме най-приятелски с него — и може би крайният резултат ще е по-малко инциденти, заради които да излизаме и да поемаме риска. — Крайната цел на ДЪГА всъщност беше малко странна: да обучиш хората си за операции, които да се случват все по-рядко, ако изобщо се случват, и да се превърнеш в противопожарна команда в един град, в който пожари няма.

— Добре, Джон. Но първо трябва да поговорим с Питър и Доминго.

— Тогава утре сутринта. — Кларк стана от бюрото си. — Какво ще кажеш за една бира в клуба?

— Дмитрий Аркадиевич, сто години не съм те виждал! — възкликна мъжът.

— По-точно четири — каза Попов.

Намираха се в един лондонски пъб^[1] на три преки от руското посолство. Попов беше дошъл тук заради евентуалната възможност да се мерне някой от бившите му колеги, и ето че такъв се появи — Иван Петрович Кириленко. Иван Петрович беше изгряваща звезда, няколко години по-млад от Попов, опитен полеви офицер, станал полковник само на тридесет и осем. А сега сигурно беше...

— Сега си резидентът в Лондон, нали?

— Нямам право да говоря за тези неща, Дмитрий.

Кириленко се усмихна, но все пак кимна.

Беше стигнал много бързо и много далече в бледото подобие на бившата руска агенция и несъмнено продължаваше активно да се занимава с политическо и друго разузнаване, или по-скоро да ръководи добре подбрания си екип. Напоследък руснаците се притесняваха от разширяването на НАТО — алиансът, който някога така плашеше Съветския съюз, в момента напредваше на изток, към границите на Русия, и някои в Москва се притесняваха от това, защото им се

плащаше да се притесняват, че това може да се окаже заплаха за Отечеството. Кириленко знаеше много добре, че това са пълни глупости, както и Попов, но все пак му плащаха, за да се увери, че е така, и новият резидент си вършеше работата според инструкциите.

— Е, а ти как я караш?

— Не ми е разрешено да кажа.

Което си беше очевидният отговор. Можеше да означава всичко, но в контекста на тяхната предишна организация означаваше, че Попов все още играе в някоя игра. Каква точно, Кириленко не знаеше, макар да беше чувал, че е уволнен от организацията. Това за него беше изненада. Попов все още се радваше на завидна репутация като един от най-добрите полеви шпиони.

— Сега живея между два свята, Ваня. Работя в търговския бизнес, но изпълнявам и други задачи — подхвърли той. Честността често е добра политика в служби, където толкова много се лъже.

— Не си се появил тук случайно — подчерта Кириленко.

— Вярно. Надявах се да срещна някой колега.

Кръчмата беше твърде близо до посолството за сериозна работа, но пък беше удобно място за случайни срещи, а освен това Кириленко вярваше, че статутът му на резидент е напълно секретен. Да се появи тук само подсилваше картината. Всеки знаеше, че никой истински шпионин не би рискувал да влезе в такова място.

— Имам нужда от малко помощ.

— И за какво става дума? — попита офицерът от разузнаването, отпивайки от чашата си.

— Доклад за един офицер от ЦРУ, който вероятно ни е известен.

— Името?

— Джон Кларк.

— Защо?

— В момента, доколкото знам, той е командир на една свръхсекретна част, базирана в Англия. Бих искал да предложа информацията, която имам за този човек, в замяна на каквато и да е информация, която ти би искал да получиш. Еwentуално мога да прибавя някои неща към това досие. Сигурен съм, че моята информация ще се окаже интересна — завърши сдържано Попов. В общия контекст това изглеждаше доста щедро обещание.

— Джон Кларк — повтори Кириленко. — Ще видя какво мога да направя за теб. Имаш ли ми номера?

Попов плъзна незабелязано към хартия на бара.

— Ето ти моя. Твоя го нямам. Имаш ли картичка?

— Разбира се. — Руснакът пхна хартийката в джоба си и на свой ред извади портфейла си и му подаде визитка. На нея пишеше: „И. П. Кириленко, трети секретар, посолство на Русия, Лондон, факс 0181-567-9008“. Попов прибра картичката в джоба си. — Е, трябва да се прибирам. Радвам се, че се видяхме, Дмитрий.

Резидентът остави чашата си на бара и излезе на улицата.

— Снима ли ги? — попита едната „Петица“ другата секунди след като целта им за наблюдение беше напуснала.

— Е, не достатъчно добре за портретната зала на Националната галерия, но...

Проблемът със скритите фотокамери беше, че лещите им бяха твърде малки, за да стане наистина добра снимка. Но обикновено се оказваха достатъчно добри за разпознаване, а той беше направил единадесет кадъра, които, съчетани с компютърното разширение, щяха да се окажат напълно достатъчни. Кириленко смяташе, че прикритието му е безупречно, но не знаеше, че „Петицата“, наричана някога МИ-5, а сега назовавана официално „Служба за сигурност“, разполага със свой собствен източник в руското посолство. „Голямата игра“ продължаваше да бъде в ход както в Лондон, така и навсякъде по света, въпреки „Новия свят“ и всичко друго. Все още не бяха хванали Кириленко в компрометиращ акт, но в края на краищата той беше резидентът и поради това такъв акт не му се полагаше. Но такива хора все едно си длъжен да следиш, след като знаеш кои са, и рано или късно ще се докопаш до нещо срещу тях, или от тях. Като човека, който току-що беше изпил бира с него. Не беше от обичайните посетители точно на тази кръчма — редовните те ги знаеха. Без име. Само няколко снимки, които щяха да бъдат съпоставени с картотеката от снимки в новата главна квартира на „Петицата“ Темз Хауз, на десния бряг на Темза, близо до Ламбът Бридж.

Попов излезе на улицата, зави наляво и тръгна покрай Кенсингтън Палас, за да вземе такси до гарата. Дано Кириленко му намереше нещо полезно. Трябваше да може. В замяна той му беше подготвил нещо много пикантно.

---

[1] Традиционна английска кръчма. — Б. пр. ↑

19. ТЪРСЕНЕ

Трима от пияндетата умряха същия ден, всички от вътрешни кръвоизливи в горната част на стомашно-чревната област. Двама издъхнаха по едно и също време, третият — пет часа по-късно, и морфинът беше помогнал да свършат или в безсъзнание, или в безболезнена, благословена вцепененост. Така от първоначалните десет останаха петима и никой от тях нямаше да дочака края на седмицата. „Шива“ се оказа точно толкова смъртоносен, колкото се бяха надявали, и точно толкова общителен, колкото беше обещала Маги. Системата за доставянето му действаше. Това беше доказано с Мери Банистър, обект Ж4, която току-що беше преместена в лечебния център след появата на явни симптоми. Така че проект „Шива“ до този момент вървеше напълно успешно. Всичко съответстваше на изпитателните параметри и на експерименталните прогнози.

— Много ли боли? — попита той обречената си пациентка.

— Много — отвърна тя. — Направо ужасно! Докторе, ще ми мине, нали? — Тревогата ѝ беше избила въпреки натъпканата с валиум храна, която получаваше всеки ден.

— Разбира се. — Килгор се усмихна зад хирургическата си маска. — Този вирус може да е опасен, но само за бебета и стари хора, а ти не си нито едното, нито другото, нали? — Сега ще ти сложим една система, за да не се обезводниш. И ще потиснем малко неприятните усещания с капчица морфин, окей?

— Както кажете — отвърна Обект Ж4.

— Добре, сега си изпъни ръката. Ще трябва да боцна и ще те заболи малко... Готово... Сега как е?

— Оооо — простена тя доволно и притвори очи.

Килгор никога не го беше изпробвал върху себе си, но си представяше, че усещането е почти сексуално. Цялото напрежение в мускулатурата ѝ изведнъж изчезна и тялото ѝ се отпуска. Най-видимо се промени устата ѝ, от напрегнатост до мека съненост. Ж4 не можеше да се нарече красива, но беше мила по свой начин, и ако можеше да се

съди по това, което беше видял на телемонитора, тя беше истинска сексуална наслада за своите партньори, макар това да беше предизвикано от транквилизаторите. Но колкото и добро да беше мацето, щеше да умре след пет или седем дни въпреки всички усилия, които той и колегите му щяха да положат за спасяването ѝ. На системата висеше малка бутилка с капкомер на Интерлевкен 3, наскоро създаден от великолепните изследователи на средства против рака в клиниката на Смит Клайн — лекарството беше показало известен обещаващ ефект в борбата с вирусите, нещо уникално в медицинския свят. По някакъв начин то укрепваше телесната имунна система, макар и по все още неясен механизъм. То щеше да е най-вероятното прилагано лекарство за жертвите на „Шива“, когато болестта се разпространеше, и той трябваше да докаже, че няма да действа. При пияниците това вече се бе доказало, но бяха длъжни да го потвърдят с напълно здрави пациенти, мъже и жени, просто за да са сигурни. Колко лошо за нея, помисли си той, защото тя си имаше лице и име, което вървеше с номера ѝ. Колко лошо и за милионите... всъщност милиардите други. Но с тях щеше да е по-лесно. Сигурно щеше да вижда лицата им на телевизора, но телевизорът не е нещо реално, нали? Просто точки върху един фосфорен екран.

Идеята беше от проста по-проста. Един плъх е равен на едно прасе, което е равно на едно куче, което е равно на едно момче — в случая на жена. Всички те имаха еднакво право на живот. Бяха извършили подробни изпитания на „Шива“ върху маймуни, за които той се оказа изцяло смъртоносен, и той самият беше наблюдавал всички тези изпитания и беше споделял болката на полуразумните животинчета, които изпитваха болка точно толкова истински, колкото я изпитваше и Ж4, макар че в случая с маймуните прилагането на морфин не беше възможно и той бе ненавиждал това — мразеше да причинява болка на невинни същества, на които не може да поговори и на които не може да обясни нещата. И макар да беше оправдано от гледна точка на голямата картина — те щяха да спасят милиони, милиарди животни от хищническото поведение на хората — да гледа страданието на едно животно за него и колегите му беше трудно поносимо, защото те държаха на всички живи същества, малки и големи, и много повече на малките, невинните и беззащитните, отколкото на по-големите, двукраки същества, които не даваха и

пукнат грош за тях. Както сигурно и Ж4, въпреки, че не бяха я питали. Защо да усложняват проблема? Той отново сведе поглед към леглото. Ж4 вече се беше вцепенила от наркотика. Тя поне, за разлика от опитните животни, не изпитваше болка.

— За какво по-точно става дума? — попита шефът по защитената телефонна линия.

— Нямам представа, но не забравяйте, че той е сериозен човек. Полковник от Четвърти отдел, Управление С.

— Да, знам го. Прекара доста време във Фенстервалде и Карлови Вари. Съкратиха го. С какво се занимава сега?

— Не знам, но ни предлага информация за този Кларк в замяна на някои от нашите данни. Предлагам да направим сделката, Василий Борисович.

— Кларк ни е познато име. Той се е срещал лично с Борис Николаевич — отвърна началникът на отдела на своя резидент. — Той е старши полеви офицер, първоначално от паравоенен тип, но също така беше инструктор в академията на ЦРУ във Вирджиния. Знаем, че е близък с Мария Патриция Фолиева и нейния съпруг. Казват също, че е доверено лице на американския президент. Да, смятам, че сегашната му дейност би представлявала интерес за нас.

Телефонът, по който разговаряха, представляваше руска версия на американския СТУ-3, чиято технология беше открадната преди три години от един екип, работещ за Управление Т на Първо главно управление. Вътрешните микрочипове, които бяха копирани раболепно, изкривяваха входящите и изходящите сигнали през 128-битова кодираща система, чийто кодиращо-декодиращ ключ се сменяше на всеки час и освен това се сменяше за всеки индивидуален ползвател, чиито лични кодове се набираха чрез входящите пластмасови ключове. Системата СТУ беше надвила най-отчаяните усилия на руснаците да я разбият и те бяха решили, че американците имат същия проблем — в края на краищата Русия в продължение на векове беше давала най-добрите математици на света, но и най-добрите от тях не бяха в състояние да предложат дори теоретичен модел за разбиване на изкривяващите сигналите „скрамблинг“-системи.

Но американците, прилагайки квантовата теория към комуникационната сигурност, бяха създали толкова сложна декодираща система, че едва неколцина специалисти от директорат Зет от Агенцията за национална сигурност я разбираха. А и това не им беше необходимо. Разполагаха с най-мощните суперкомпютри в света, които да вършат същинската работа. Те бяха разположени в подземията на просторната сграда на Главната квартира на АНС. Най-мощната машина там бе изградена от компания, която впоследствие беше банкрутирала — супер-конекторът на „Тинкинг Машинс, Инкорпорейтид“ от Кеймбридж, Масачузетс. Машината, конструирана по специална поръчка за АНС, беше стояла на практика неизползваема почти шест години, защото никой не беше успял да ѝ състави програма за достатъчно ефикасна дейност, но приложението на квантовата теория беше променило и това и сега машинното чудовище щракаше и пиукаше доволно, докато операторите му се чудеха дали ще се намери някой, който да конструира следващото, още по-мощно поколение.

Всякакви сигнали постъпваха във Форт Мийд, от целия свят, и един от тези източници включваше ГКЩ, британския Генерален комуникационен щаб в Челтнам, службата-посестрима на АНС в Англия. Британците знаеха чии са всички телефони в руското посолство — руснаците не бяха променили номерата им дори и след разпадането на СССР, — а точно този се намираше на бюрото на резидента. Качеството на звука не беше достатъчно добро за разпознаване на гласа, тъй като руската версия на системата СТУ дигитализираше сигналите по-малко ефикасно от американската, но след като кодировката се разбиеше, думите се разпознаваха лесно. Дешифрираният сигнал се прехвърляше на друг компютър, който превеждаше руския разговор на английски. Тъй като сигналят беше от лондонския резидент до Москва, беше поставен на върха на електронния куп, кодировката му бе разбита и бе разпечатан по-малко от час след като беше преведен. Резултатът незабавно беше препратен до Челтнам, а във Форт Мийд го предадоха на дежурния, чието задължение беше да изпраща прихваната информация до хора, които може да се интересуват от съдържанието ѝ. В този случай тя беше предадена направо до директора на Централното разузнавателно управление, тъй като очевидно засягаше самоличността на един „призрак“, също и на заместник-директора, тъй като всички

„призраци“ работеха за нея. Първата личност беше по-заета от втората, но това нямаше значение, тъй като втората личност беше омъжена за първата.

— Ед? — каза жена му.

— Да, скъпа? — отвърна Фоли.

— Някой в Кралството се опитва да идентифицира Джон Кларк.

При тази новина очите на Ед Фоли се ококориха.

— Наистина ли? Кой?

— Лондонският резидент е говорил с шефа си в Москва, а ние сме го прихванали. Съобщението трябва да е при теб, Еди.

— Окей. — Фоли вдигна купчината распечатки и ги прелисти. — Намерих го. Хмм — каза той по телефона. — Човекът, който е искал информацията, Дмитрий Аркадиевич Попов, бивш полковник в... охо, бивш специалист по тероризма? Мислех, че са ги разкарали... окей, наистина са разкарани, той поне — със сигурност.

— Да, Еди, човек по тероризма се интересува от ДЪГА Шест. Не мислиш ли, че това е интересно?

— Права си. Да го пратим на Джон?

— Естествено — отвърна тя.

— Нещо за Попов?

— Прекарах името през компютъра. Няма нищо — отвърна жена му. — Отварям ново досие. Може би британците имат нещо.

— Искаш да се обадя на Базил ли? — попита ДЦР.

— Да видим първо какво ще развием ние самите. Да пратим обаче факса на Джон веднага. До скоро, Зайко-Байко.

— Бил — каза Джон по служебната линия след четиридесет минути. — Би ли дошъл в кабинета ми?

— Идвам, Джон. — След две минути Бил Тоуни отвори вратата и попита още от прага: — Какви са новините?

— Виж това. — Кларк му подаде четирите страници на превода.

— Кошмар! — възкликна офицерът от разузнаването още щом мина на втора страница. — Дмитрий Аркадиевич Попов. Не ми светва нищо... аха, разбирам, и в Лангли не знаят това име. Какво пък, човек не може да ги знае всичките. Да взема да питам в Сенчъри Хауз?

— Мисля, че си обменяме списъците с досиетата, но няма да навреди. Май ще излезе, че Динг е прав. Колко ще заложиш, че това е нашият човек? Кой е най-добрият ти приятел в Службата за сигурност?

— Сирил Холт — отвърна веднага Тоуни. — Помощник-директор. Познавам го още от Ръгби — беше една година преди мен. Стабилно момче. — Не се налагаше да обяснява на Кларк, че старите училищни връзки са важна част от британската култура.

— Смяташ да го вкараш в това?

— Абсолютно, Джон.

— Добре, давай да се обаждаме. Ако решим да излезем на бял свят, искам ние да вземем решението, а не шибаните руснаци.

— Значи те знаят името ти?

— Нещо повече. Срещал съм се с Головкин. Той е човекът, който ни вкара с Динг в Техеран. Провел съм няколко съвместни операции с тях, Бил. Всичко знаят за мен, до размера на оная ми работа.

Тоуни не реагира, макар тепърва да привикваше със стила на говорене на американците и често да го намираще за доста забавен.

— Знаеш ли, Джон, не е нужно чак толкова да се възбуждаме от тази информация.

— Бил, ти си бил на терена точно толкова, колкото и аз, може би и повече. Ако от това не те сърби носът, вземи, че направи нещо, за да си почистиш синусите, разбра ли? — Кларк замълча за секунда. — Имаме някой, който знае името ми и намежда, че ще каже на руснаците с какво се занимаваме сега. Той сто на сто знае, човече! Избрал е да каже на лондонския им резидент, не на тоя в Каракас. Човек по тероризма, може би човек, който знае имена и телефони, а ние имаме три инцидента, откакто сме дошли тук, и се съгласихме, че това е твърде много за толкова кратък срок, а сега този тип се появява в обектива и пита за мен. Бил, мисля, че е време малко да се повъзбудим, а?

— Така е, Джон. Сега ще звънна на Сирил. — И Тоуни излезе от кабинета.

— Мамка му — изпъшка Джон.

Това беше проблемът с черните операции. Рано или късно някое копеле щракваше ключа на лампите и обикновено се оказваше, че е човек, когото не би искал да видиш в стаята. Как, по дяволите, се бе получило това изтичане?

— Мамка му! — избухна директор Мъри на бюрото си в главната квартира на ФБР.

— Да, Дан, този израз горе-долу покрива случая — съгласи се Ед Фоли от офиса си на седмия етаж в Лангли. — Обаче как, по дяволите, е изтекло?

— Бесен съм. Знаеш ли нещо за този Попов?

— Мога да проверя в отделите за разузнаване и тероризъм, но обменяме всичко с вас. Какво ще кажеш за британците?

— Ако познаваш Джон, той вече е на телефона с „Петицата“ и „Шестицата“. Разузнавачът му е Бил Тоуни, много е печен. Знаеш ли го?

— Звъни ми някаква камбанка, но по физиономия не. Какво мисли Базил за него?

— Казва, че е най-добрият му аналитик.

— Голяма ли е заплахата?

— Още не мога да преценя. Руснаците познават Джон от Токио и Техеран. Головно го познава лично — обади ми се, за да благодари за проблема, който двамата с Чавес решиха в Техеран. Доколкото знам, са си допаднали, но това е бизнес, няма нищо лично, нали знаеш?

— Схващам, дон Корлеоне. Добре, какво искаш да направя аз?

— Някъде има изтичане. Все още нямам идея къде може да бъде. Единствените приказки, които съм чувал за ДЪГА, са били от хора, които имат кодов достъп. За тях се предполага, че си държат езика зад зъбите.

Мъри само изсумтя.

Единствените хора, които можеха да изпуснат такава информация, бяха хора, на които вярваш, хора, преминали през сериозно биографично проучване от специални агенти на ФБР. Само едно доверено и сериозно проверено лице може наистина да предаде страната си, но агентите на ФБР все още не се бяха научили да надничат в мозъците и сърцата човешки. Ами ако е било непреднамерено изтичане? Можеш да разпитаеш лицето, което го е направило, и дори то няма да може да ти отговори дали го е направило. Сигурността и контрашпионажът бяха двете най-трудни задачи в цялата вселена. Слава на Господа, помисли си той, за дешифровчиците

в АНС, които както винаги бяха най-доверените и съвестни служители на разузнавателните служби.

— Бил, имаме двучленен екип, който следи Кириленко почти непрекъснато. Тъкмо са го заснели на чаша бира с някакъв тип в обичайния му пъб снощи — каза Сирил Холт на своя колега — „Шестица“.

— Това спокойно може да е нашият човек — каза Тоуни.

— Твърде е възможно. Трябва да видя това, дето сте прихванали. Искаш ли да прескоча с колата?

— Да, колкото можеш по-бързо.

— Добре. След два часа съм при теб.

— Идеално.

Добрата новина в случая беше, че двамата знаеха, че този телефон е обезопасен по два начина. Кодиращата система СТУ-4 можеше да бъде надвита, но само от технологията, която притежаваха американците — или поне така смятаха. Но още по-доброто беше, че използваха компютърно генерирани телефонни линии. Едно от предимствата на факта, че британската телефонна система беше главно държавна собственост, се изразяваше в това, че компютрите, контролиращи системите за превключване, можеха да превключват връзките на случаен принцип и така отнемаха шанса на всеки, който би се опитал да се прикачи към някой разговор, освен ако нямаше пряка кабелна връзка на входа или на изхода. За този елемент от сигурността разчитаха на техници, които проверяваха линиите ежемесечно — освен ако някой от тях не работеше допълнително и за някой друг, напомни си Тоуни. Човек не може да предотврати абсолютно всичко, и докато телефонното мълчание можеше да предотврати попадането на информация в ръцете на потенциален противник, то също така спираше прехвърлянето на информация между правителствените органи — докарвайки по този начин някоя институция до неизбежно дълга почивка за пушене.

— Давай, кажи го докрай — подкани го Кларк.

— Успокой се, мистър К, това не е като да съм предсказал края на света. Беше много лесно.

— Може би, Доминго, но ти все пак пръв постави въпроса.

— Добре, Джон. Виж, след като той знае името ти, то той или вече знае, или лесно може да установи местоположението ти — тоест нашето. По дяволите, единственото, което му трябва, е някое момченце в телефонната компания, и ще започне да ни лови. Може би разполага със снимката ти или с описание. После му остава да си закачиш един пропуск и почва да те следва навсякъде.

— Де да имахме този късмет. И аз разбирам нещо от контраразузнаване, водя си „телефонист“ навсякъде, където ходя. Би ми харесало, ако някой се опита да ми го пробута това. Бих те взел с някои от твоите момчета навън, да си поиграем малко, да го напъхате в торбата, след което да си направим една приказка с него. — Това предизвика тънка усмивка на устните на Кларк. Джон знаеше как да измъква информация от хора, въпреки че техниките, които прилагаше за тази цел, не съвпадаха съвсем с указанията, давани в обикновените полицейски управления.

— Да, Джон. Но за момента не можем да направим нищо, освен да си отваряме очите и да чакаме някой друг да ни снесе информация.

— Никога не съм бил мишена по този начин. Това никак не ми харесва.

— Разбирам те, човече, но живеем в несъвършен свят. Какво казва Бил Тоуни?

— Той има един приятел „Петица“, който пристига тук днес следобед.

— Е, тия от Дувър са спецове. Остави ги да си свършат работата.

Той знаеше, че това е добър съвет — всъщност единственият възможен съвет, — и знаеше, че и Джон го знае, както знаеше, че на Джон никак няма да му хареса. Шефът му обичаше да си върши работата сам, а не да чака някой друг. Ако мистър К имаше някаква слабост, то това беше тази. Можеше да бъде много търпелив, докато работи, но не понасяше някои неща да се случват извън полезрението му. Какво пък, никой не е съвършен.

— Да, знам — последва отговорът. — Как са ви бойците?

— Яздят на гребена на вълната, човече, точно на извивката, и гледат в тунела. Никога не съм виждал такъв висок дух, Джон.

Бачкането в Световния парк просто повдигна духа на всички. Мисля, че можем да завладеем целия свят, ако лошите се подредят както трябва.

— Орелът изглежда много добре в клуба, нали?

— Страхотен е, мистър К. От това кошмари няма... е, с изключение на момиченцето. Не беше никак забавно, въпреки че е било смъртно болно, нали? Но им скъсахме задниците на тия копелета, а мистър Карлос си е в клетката. Не мисля, че някой ще се опита повече да го отървава.

— И той самият го знае, така ми каза французинът. Чавес стана.

— Добре. Трябва да тръгвам. Дръж ме в течение, окей?

— Разбира се, Доминго — обеща ДЪГА Шест.

— А ти с к'во се занимаваш? — попита водопроводчикът.

— Продавам водопроводни инструменти. Ключове и така нататък, заводски цени за дистрибутори и търговци на дребно.

— Виж ти. Нещо полезно?

— Водопроводни ключове „Риджид“, американската марка. Най-добрите в света и имат доживотна гаранция. Ако някой се счупи, подменяме го безплатно, дори след двацет години. И други неща също, но ключовете „Риджид“ са най-добрата ми стока.

— Наистина ли? Чувал съм за тях, но никога не съм ги използвал.

— Механизмът им е по-здрав, отколкото на английските „Стилсън“. Пък и ги подменяме. Обаче да ти кажа, продавам ги от... колко? Четиринайсет години май ще станат и съм имал само един случай със счупен ключ. А съм продал хиляди.

— Хм. Аз счупих един ключ миналата година.

— Имаш ли проблеми в базата?

— Ха! Какви проблеми? Водопроводът си е водопровод. Някои от нещата, които поправям, са доста стари — водните охладители например. Да намираш части за тия проклети неща е сръткава работа, а те не щат да ги подменят с нови, бюрократите му с бюрократи. Могат да харчат хиляди седмично за патрони за тъпите им автомати, но да купят няколко нови водни охладители, които хората ще използват всеки ден — това не може! — Човекът се изсмя и отпи от бирата.

— Що за хора са те?

— СВС ли? Свестни момчета, учтиви. С колегите нямаме проблеми с тях.

— А американците? — попита Попов. — Разбираш ли, не познавам такива хора, но всеки е чувал за тях — как си вършели работата по техни си начин и...

— Виж, това не е по моята част. Искам да кажа, те са отскоро в базата, но двама-трима, за които съм бачкал, са точно кат' наште — май ти казах, че се опитват и бакшиш да ни пускат! Янкита, ще им се не види! Ама са приятни хора. Повечето си имат хлапета, мили дечица. Сега някои се учат да играят истински футбол, не кат' техния. А ти за к'во обикаляш насам?

— Да се срещна с местните железари и местния дистрибутор. Може да излезе нещо.

— Лий и Допкин? — Водопроводчикът поклати глава. — И двамата са стари гадняри. По-лесно ще се справиш с малките магазинчета, отколкото с тях.

— Ами твоят склад? Не мога ли на теб да продам някои инструменти?

— Аз нямам много бюджет... но, к'во пък, мога да ги видя тия ключове.

— Кога да намина?

— Охраната, приятел, тук е много здрава. Няма да те пуснат с кола до базата... но, к'во пък, аз мога да те вкарам с мене — да речем, утре следобед?

— Става. Кога?

— Ами следобед. Мога да те взема оттук.

— Да — каза Попов. — Става.

— Чудесно. Ще му ударим един селски обяд тук и после ще те закарам с мене.

— Ще дойда по обед — обеща Попов. — С инструментите.

Сирил Холт беше малко над петдесетте и имаше уморения вид на дългогодишен чиновник. Облечен във великолепно скроен костюм и със скъпа вратовръзка — хората тук, беше установил Кларк, се

обличаха великолепно, но не и евтино — той се здрависа с всички присъстващи и седна.

— И така — каза Холт, — разбирам, че имаме малък проблем.

— Прочетохте ли прихванатия разговор?

— Да. — Холт кимна. — Добра работа на вашите момчета от АНС. — Не беше нужно да добавя, че е добра работа и на неговите момчета, идентифицирали линията, използвана от резидента.

— Какво ще ми кажете за Кириленко? — попита Кларк.

— Компетентен мъж. Има персонал от петнайсет полеви офицери и може би още няколко помощници, които правят доставките и така нататък. Това са „легалните“, с дипломатическо покритие. Има и нелегални, разбира се, които му снасят информация. Познаваме двама, прикрити като бизнесмени, правят реален бизнес в добавка към шпионажа. Трупаме още данни. Във всеки случай, Ваня е компетентно, способно момче. Прикритието му е трети секретар в посолството, върши си дипломатическите задължения като истински дипломат и допада на хората, с които влиза в контакт. Интелигентен, остроумен, добър момък, с когото можеш да си изпиеш бирата. Странно, пие повече бира, отколкото водка. Изглежда, тук, в Лондон, му харесва. Женен, с две деца, без лоши навици, които да са ни привлекли вниманието. Жена му не работи, но не сме забелязали нещо прикрито от нейна страна. Обикновена домакиня, доколкото можем да преценим. Също се харесва в дипломатическите среди. — Холт им показва една снимка. — Сега — продължи той, — точно вчера, нашият приятел изпи една приятелска халба в любимия си пъб. Той е на няколко преки от посолството в Кенсингтън, близо до двореца — посолството датира от царско време, точно като посолството им във Вашингтон — и този пъб е доста шик. А това тук е увеличената снимка на типа, с когото си е пил бирата. — Той показва друга снимка.

Лицето, забелязаха Кларк и Тоуни, изглеждаше повече от обикновено. Мъжът имаше кафява коса и очи, никакви особени белези, и беше толкова различим, колкото железен контейнер за боклук в задна улица. Лицето му беше напълно безизразно. Можеше да са обсъждали футбола, времето или как да пречукат някой, който не им харесва — не можеше да се определи.

— Има ли си постоянно място — попита Тоуни.

— Не, обикновено сядат до бара, но понякога и на скамейка, и рядко на едно и също място два пъти поред. Мислехме дали да не монтираме подслушваща „буболечка“ — поясни Холт, — но технически е трудно, кръчмарят ще разбере, че кроим нещо, а е много съмнително дали ще получим нещо полезно от този ход. Английският му е свършен, между другото. Кръчмарят, изглежда, смята, че е британец от северните краища на страната.

— Той знае ли, че го следите? — попита Тоуни.

Холт поклати глава.

— Трудно е да се каже, но не мислим. Наблюдателните екипи се сменят, а те са от най-добрите ми хора. Посещават този пъб редовно, дори когато него го няма, в случай, че си има човек там за контранаблюдение. Сградите наоколо позволяват да го проследим много лесно с камера. Забелязали сме няколко възможни „изтривалки“, но и двамата знаете как е — всички се сблъскваме с непознати хора по многолюден тротоар. Не всеки път това е „изтривалка“. Тъкмо затова учим полевите си агенти да го правят. Особено когато улиците са пълни — можеш да монтираш дузина камери за заподозрения и пак да не забележиш, че го е направил.

Кларк и Тоуни кимнаха. „Изтривалките“ съществуват може би откакто съществува шпионският занаят. Крачиш по улицата и в най-лошия случай изглежда все едно че си се сблъскал с някого. Междувременно неговата ръка пъха нещо в твоята или пуска нещо в джоба ти, и с минимална практика това действие е почти невидимо дори за хора, които следят за него. За да бъде успешно, само един от двамата трябва да носи нещо отличително, и това може да бъде карамфилче на ревера, цветът на вратовръзката или начинът, по който си държиш вестника, или слънчевите очила, или какъвто и да е друг белег, известен само на участниците в тази мини-операция. Това беше най-простият пример на полево упражнение, най-лесното за използване и по тази причина беше истинско проклятие за контраразузнавателните агенции.

Но ако той наистина минеше и се „отриеше“ в този Попов, те вече имаха неговата снимка. Може би — припомни си той. Нямаше никаква гаранция, че непознатият, с когото е пил вчера, е същият човек. Може би Кириленко е бил достатъчно ловък, за да влезе в кръчмата и да подхване разговор с друг клиент, просто за да изнерви

„Петиците“ и да им подхвърли друго, случайно попаднало му лице, към което да се насочат. Да направят това изискваше персонал и време, а Службата за сигурност не разполагаше с нито едно от двете. Шпионажът и контрашпионажът си оставаха най-добрата игра — и нито един от играчите не знаеше какъв е резултатът.

— Значи ще увеличите покритието на Кириленко? — попита Бил Тоуни.

— Да — кимна Холт. — Но не забравяйте, че сме изправени пред изключително опитен играч. Няма никакви гаранции.

— Знам, господин Холт. Аз сам съм действал на терена и Второ главно управление така и не можа да се докопа до мен — каза Кларк на госта си от Службата за сигурност. — Нещо повече за Попов?

Холт поклати глава.

— Това име го няма в досиетата ни. Възможно е да го имаме под друго име. Може би е бил в контакт с нашите приятели от ИРА-И — това всъщност изглежда доста вероятно, ако е специалист по тероризма. Имало е много такива контакти. Ние имаме свои информатори в ИРА-И и мисля да покажем снимката на някои от тях. Но това е нещо, което трябва да направим много внимателно. Някои от нашите информатори са двойни. Не забравяйте, че нашите ирландски приятели си имат свои операции за контрашпионаж.

— Никога не съм работил пряко срещу тях — каза Джон. — Доколко са добри?

— Адски добри — увери го Холт, подкрепен от кимването на Бил Тоуни. — Истински фанатици, макар че напоследък организацията им е някак си раздробена. Очевидно някои от тях не желаят да настъпи мир. Нашият приятел Джери Адамс е по професия кръчмар и ако не се добере до някоя високопоставена обществена длъжност, както явно се надява, връщането му към старата професия ще бъде с много по-нисък престиж от позицията, която заема сега — но повечето от тях, изглежда, желаят да спрат акциите си, да обявят победа и да дадат шанс на мира. Това донякъде ни помогна във вербуването на информатори, макар че някои елементи на ИРА-И днес са дори по-войнствени, отколкото преди десет години.

— Същото като в долината Бекаа — съгласи се Кларк. Какво прави човек, когато Сатаната дойде при Иисус? Някои така и не можеха да престанат да се сражават с греха и ако това означаваше те

самите да извършат по някой и друг грях, какво пък, това беше просто цената на бизнеса, нали? — Те просто не желаят да се сложи край.

— Това е проблемът. А едва ли е необходимо да ви казвам, че една от основните цели на тези момченца се намира точно тук. ИРА-И не обичат особено СВС.

Това също не беше новина. Британските командоси от Специалните въздушни служби бяха излизали доста често на терена, за да „подредят“ членове на ИРА, които бяха допуснали две основни грешки — да нарушат закона и в същото време да бъдат известни. Джон беше смятал за грешка, че използват войници за изпълнението на по същество полицейска функция — но пък трябваше да признае, че ДЪГА беше предназначена, така да се каже, за същата цел. Но СВС бяха извършвали неща, които в известен контекст можеха да се нарекат предумишлено убийство. Британия, въпреки че наподобяваше Америка в толкова много неща, все пак беше различна страна, с различни закони и твърде различни правила в някои области. И тъкмо затова мерките за сигурност в Херефорд бяха така усилены — защото някой ден като нищо можеха да се появят десетина типчета с автомати АК-47, а неговите хора, както и много от разположените тук бойци на СВС, си имаха семейства... а терористите не зачитаха много гражданските права на цивилните, нали? Не особено.

На площад „Дзержински“ 2 решението беше взето с необичайна бързина и един куриер вече беше потеглил на път. Кириленко дори се изненада, когато получи кодираното съобщение. Куриерът летеше с „Аерофлот“ до Хийтроу с дипломатическа торба, която беше неприкосновена, докато куриерът я държи в ръцете си — имаше страни, в които ги крадяха заради съдържанието им, често незашифровано, но куриерите знаеха това и играеха по строго определени правила: дори в тоалетната торбата беше с тях. И така, със своите дипломатически паспорти, те профучаваха покрай контролните пунктове като вятър, понесли брезентовите си торби, пълни с ценни тайни, пред очите на хора, които биха изтъргували дори добродетелта на собствените си дъщери, само и само да могат да надникнат вътре.

Така се случи и тук. Куриерът пристигна с вечерния полет от международното московско летище „Шереметиево“ — махнаха му да

мине свободно през митническия контрол — и скочи в очакващата го кола, карана от служител на посолството. Оттук следваха близо четиридесет минути през гъстия трафик до Кенсингтън и оттам — до кабинета на Кириленко. Пликът беше запечатан с восък, за да е сигурно, че в него не е бъркано. Резидентът благодари на куриера за този и за още два плика и се залови за работа. Беше твърде късно, за да може да наmine в любимия си пъб и да изпие обичайната си халба. Това го подразни. Той искрено харесваше атмосферата в любимата си кръчма. Такова заведение не можеше да се намери в Москва, нито в която и да било друга страна, където беше пребивавал. А сега в ръцете му се намираше пълното досие на Кларк, Джон Т., старши полеви офицер на ЦРУ. Включваше двадесет плътно напечатани страници, плюс три снимки. Без да бърза, той се зае да го изчете. Беше впечатляващо. Според материала на своята първа и единствена среща с Головки Кларк беше признал, че е измъкнал тайно съпругата и дъщерята на бившия председател на КГБ от страната... с подводница? Значи това, което беше писала западната преса по случая, беше вярно? Звучеше като нещо от Холивуд. По-късно беше действал в Румъния, по време на събарянето на Николае Чаушеску, после във взаимодействие с руската резиденция в Токио беше спасил японския премиер-министър, и отново с руска помощ беше участвал в ликвидирането на Махмуд Хаджи Даряеи? „Смята се, че американският президент се вслушва в препоръките му“ — съобщаваше аналитичната страница. — „Има си хас!“ — помисли си Кириленко. Сергей Николаич Головки лично беше добавил свои разсъждения към досието. Високо компетентен полеви офицер, мислещ независимо, известен с това, че поема лична инициатива по време на операции, и се смята, че никога досега не е правил погрешна стъпка... обучаващ офицер в Академията на ЦРУ в Йорктаун, Вирджиния, смята се, че е обучавал Ед и Мери Патриша Фоли, понастоящем съответно директор на Централното разузнаване и помощник-директор по оперативната част. Забележителен офицер, прецени Кириленко. Беше успял да впечатли самия Головки. Малцина бяха постигали това.

Значи сега той се намираше някъде в Англия, занимаваше се с нещо прикрито и неговата агенция държеше да научи за това, защото човек полага неимоверни усилия да държи дирите на подобни хора. Резидентът измъкна късчето хартия от портмонето си. Приличаше на

номер на клетъчен телефон. Имаше няколко такива в чекмеджето на бюрото си, всички клонирани от съществуващи абонати, защото така осигуряваше работа на сигналните си агенти, не струваше нищо на агенцията и освен това така беше безопасно. Прихващането на известен клетъчен абонат беше трудно, но при липса на електронни кодове това беше просто поредният зареял се в ефира случаен сигнал.

Дмитрий Аркадиевич разполагаше със същото. Във всеки град по света има хора, които клонират клетъчни телефони и ги продават незаконно по улиците. Лондон не беше изключение.

— Да? — отзова се далечен глас.

— Дмитрий, обаждат се Ваня.

— Да?

— Пристигна онова, за което ме помоли. Плащането — както се разбрахме.

— Става — обеща Попов. — Къде можем да направим размяната?

Това беше лесно. Кириленко определи времето, мястото и начина.

— Съгласен.

И връзката се прекъсна след по-малко от седемдесет секунди. Попов можеше и да е съкратен, но все още разбираше от дисциплина.

20. КОНТАКТИ

Мери Банистър знаеше, че е болна. Не беше сигурна колко, но знаеше, че не е добре. И въпреки лекарствата част от съзнанието ѝ се тревожеше, че може да е нещо сериозно. Никога не беше постъпвала в болница, освен веднъж в местното спешно отделение, за изкълчен глезен, когато баща ѝ се беше разтревожил да не би да си го е счупила, но сега лежеше в болнично легло с прозрачна пластмасова тръбичка, прикрепена към дясната ѝ ръка. Самият ѝ вид я плашеше въпреки успокоителните, които циркулираха из кръвоносната ѝ система. Чудеше се какво ли ѝ дават. Доктор Килгор беше споменал за течности, които да я предпазват от обезводняване, и за някакво друго вещество, нали? Тя разтърси глава, опитвайки се да си спомни. Всъщност защо просто да не стане и да не види? Тя стана и огледа банките по системата. Етикетите бяха кодирани по неразбираем за нея начин. Обект Ж4 се намръщи и се огледа. Зад тухления парапет, около метър и половина висок, имаше друго легло, празно. Имаше телевизор, в момента изключен, окачен на стената отсреща. Подът беше с плочки и ѝ беше студено на стъпалата. Вратата беше дървена, с топка вместо с брава и дръжка — всъщност стандартна болнична врата, но тя не знаеше това. Никакъв телефон. Дали наистина се намираше в болница? На пръв поглед изглеждаше така, но тя разбираше, че мозъкът ѝ работи по-бавно от нормалното, макар да не си даваше сметка, че го разбира. Все едно че беше пила твърде много. Освен че ѝ беше зле, се чувстваше уязвима от това, че не може да контролира напълно тялото си. Беше време да направи нещо, въпреки че не знаеше какво точно. След миг хвана стойката със системите с дясната си ръка и тръгна към вратата.

Вратата не беше заключена. Тя я отвори и надникна в коридора. Празно. Излезе навън, влачейки стойката на гумените ѝ колелца. Не забеляза отделение за сестри нито в единия, нито в другия край на коридора, но това не ѝ направи впечатление. Обект Ж4 тръгна надясно и забута системата пред себе си. Оглеждаше се за... нещо — и тя не

беше сигурна какво. Започна да отваря други врати, но вътре не намираше нищо освен полутъмни стаи, повечето от които миришеха на дезинфектант. Стигна до края. Последната врата беше означена като Л-9 и в нея тя намери нещо съвсем различно. Тук нямаше легла, а само едно бюро с компютър на него. Беше включен. Тя се приближи и се надвеси над бюрото. Дори имаше модем. Значи можеше...

Всъщност можеше да изпрати съобщение до баща си, нали?

На петнадесет метра и един етаж разстояние оттам Бен Фармър си сипа кафе и отново се отпусна в люлеещия се стол, след като беше прескочил за малко до мъжката тоалетна. После вдигна екземпляра на „Биомонитор“. Беше три след полунощ и откъм неговата страна на сградата всичко беше спокойно.

ТАТКО, НЕ СЪМ СИГУРНА КЪДЕСЪМ. КАЗВАТ, ЧЕ СЪМ ПОДПИСАЛА ДОКУМЕНТ ИМ РАЗРЕШАВАМ ДА МЕ ВКЛЮЧАТ В НЯКАКВИ МЕДИЦИНСКИ ТЕСТОВЕ, НЯКАКВО НОВО ЛЕКАРСТВО ИЛИ НЕЩО ПОДОБНО, НО СЪМ МНОГО ЗЛЕ И НЕ ЗНАМЗАЩО. ПРИКАЧИЛИ СА МЕ КЪМ НЯКАКВО МЕДИЦИНСКО НЕЩО ДЕТО Е ПЪХНАТО В РЪКАТА МИ, МНОГО МИЕЛОШО И...

Фармър довърши статията за глобалното затопляне, след което погледна телеекрана. Компютърът прехвърли действащите видеокамери, показвайки всички болни по леглата им...

...с изключение на един! Той зачака камерите отново да се изредят, тъй като беше пропуснал кодовия номер на тази с празното легло. О, мамка му, празно беше в стая Л-4. Това беше момичето. Обект Ж4, Мери. По дяволите, къде се беше дянала? Той включи ръчното управление и провери в коридора. Празен. Никой не беше се опитал да мине през вратите в другата част на комплекса. И двете бяха заключени и с алармени устройства. Къде, по дяволите, бяха докторите? Дежурният в момента беше жена, някоя си Лани, никой не я обичаше, понеже беше нахална кучка. Явно Килгор също не я

харесваше и все я слагаше нощна смяна. Палачек, това ѝ беше фамилното име. Фармър смътно се зачуди от каква ли националност е това име, после вдигна микрофона на системата за обща тревога.

— Доктор Палачек, доктор Палачек, моля, обадете се на охраната — изкънтя гласът му по говорителите. Минаха три минути, докато телефонът иззвъни.

— Тук е доктор Палачек. Какво има?

— Обект Ж4 е тръгнала да обикаля. Не мога да я засека по наблюдателните камери.

— Идвам. Обади се на доктор Килгор.

— Слушам, докторе. — Фармър набра номера.

— Да? — отзова се познатият глас.

— Обажда се Бен Фармър. Ж4 е изчезнала от стаята си. В момента я търсим.

— Добре, обадете ми се, когато я намерите.

И телефонът замлъкна. Килгор не беше особено притеснен. Човек можеше да стане и да се поразходи малко, но не можеше да напусне сградата, без някой да го забележи.

В този час на деня по улиците на Лондон все още беше оживено. Иван Петрович Кириленко имаше апартамент близо до посолството, което му позволяваше да отива на работа пеша. Тротоарите бяха претъпкани с хора, бързаци към работните си места — британците по принцип са възпитани хора, но лондончани обикновено се носят като хали — и той се озова на уговорения ъгъл точно в 8:20 преди обед. Носеше екземпляр на „Дейли Телеграф“, консервативен сутрешен ежедневник, в лявата си ръка и спря на пресечката в очакване да светне зелено.

Прехвърлянето беше извършено експертно. Не размениха нито дума, само двойно побутване по лакътя, за да му подсказат да отхлаби малко ръката — и единият „Телеграф“ беше подменен с друг. Единственото, което можеше да направи резидентът, беше да не се усмихва. Упражняването на занаята винаги му доставяше удоволствие. Въпреки сегашния си висок ранг той се радваше на рутинната шпионска дейност — а може би просто искаше да си докаже, че все още може да го прави, като младоците, които сега работеха под негова

команда. След няколко секунди светофарът превключи и мъжът в тъмното палто се отдалечи от него. До посолството имаше още две карета. Кириленко мина през железния портал, влезе в сградата покрай охраната и тръгна нагоре, към кабинета си на втория етаж. Там окачи палтото си на закачалката зад вратата, седна и разтвори вестника на бюрото си.

Значи Дмитрий Аркадиевич си беше спазил обещанието. Две страници, попълнени на ръка с коментара му. Джон Кларк понастоящем се намираше в Херефорд и командваше нова международна контратерористична група, известна като „ДЪГА“, включваща от десет до двадесет мъже — англичани, американци и може би от някои други националности. „Черна“ операция, известна само на шепа високопоставени лица. Жена му беше медицинска сестра и работеше в местната болница. Екипът му се радваше на високо уважение от страна на местните цивилни, работещи по поддръжката на базата на СВС. ДЪГА беше участвала в три акции: Берн, Виена и Световния парк, като и в трите случая се беше справила с терористите — Кириленко забеляза, че Попов е избегнал употребата на предишния технически термин „прогресивни елементи“ — ефикасно, бързо и под прикритие на формиране от местните полицейски сили. Екипът на ДЪГА имаше достъп до американска военна техника, използвана в Испания, както можеше да се види от телевизионния репортаж за събитието, който той препоръчваше посолството да си осигури. Чрез военното аташе може би щеше да е най-добре, отбеляза си Попов.

Като цяло — полезен, съдържателен и изчерпателен доклад. Добра отплата за това, което той беше обменил на ъгъла.

— Да сте забелязали нещо тази сутрин?- попита Сирил Холт старшия на наблюдаващата група.

— Не — отвърна другата „Петица“. — Носеше вестника си както винаги, но тротоарът беше пълен с народ. Може и да е имало някакво прехвърляне, но и да е имало, не сме го забелязали. Освен това си имаме работа с професионалист, сър — напомни шефът на наблюдаващата секция на помощник-директора на Службата за сигурност.

Попов, сложил кафявото си бомбе с широка периферия в скута си, седеше във влака за Херефорд и привидно четеше вестника, но всъщност прелистваше фотокопията на страниците, доставени от Москва. Кириленко наистина си държеше на думата, отбеляза с удоволствие Дмитрий Аркадиевич. Като истински резидент. И така, ето го него самия, разположен сам в купето първа класа на междуградския влак, тръгнал от гара Падингтън — и научаваше повече за този симпатяга Джон Кларк, и това, което научаваше, не можеше да не го впечатли. Бившата му агенция в Москва му беше обърнала порядъчно внимание. Имаше три снимки, едната с доста добро качество, изглежда, направена в кабинета на самия председател на РВС в Москва. Дори си бяха направили труда да проучат семейството му. Две дъщери, едната все още в колеж в Америка, а другата — лекарка, в момента омъжена за някой си Доминго Чавес... още един полеви офицер от ЦРУ! — забеляза Попов, тридесет и няколко годишен. Доминго Естебанович, който също се беше срещал с Головкин и очевидно беше партнирал на старшия си. И двамата бяха паравоенни офицери... дали и този Чавес също не беше в Англия? Лекарка? Това можеше лесно да се провери. Кларк и младшият му партньор официално бяха описани като забележителни, опитни офицери от полевого разузнаване, и двамата според описанието говореха литературен и изискан руски... очевидно бяха завършили военната езикова школа на САЩ в Монтерей, Калифорния. Чавес, продължаваше докладът, беше завършил семестриално и имаше магистърска степен по „Международни отношения“ от университета „Джордж Мейсън“, несъмнено на разноски на ЦРУ. Така че нито той, нито Кларк не бяха просто мъже с яки гърбове. И двамата бяха образовани. А по-младият беше женен за лекарка.

Известните им и потвърдени полеви операции... охо! Две от наистина впечатляващите бяха извършени с руска помощ, плюс ексфилтрирането на съпругата и дъщерята на Герасимов преди десет години, наред с още няколко други, за които имаше подозрения, но ле бяха потвърдени... „Забележителни“ беше подходящата дума и за двамата. Самият той офицер от разузнаването с двадесетгодишен стаж, Попов знаеше от какво си струва наистина да се впечатли. Кларк трябваше да е звезда в Лангли, а Чавес очевидно беше негово протеже,

следващо широките, дълбоки крачки на своя... тъст?... Наистина интересно.

Намериха я в три и четиридесет, докато все още пишеше на компютъра, все по-забавено и с повече грешки.

— Е, здрасти — каза приятелски пазачът от охраната. — Малка разходчица, а?

— Искях да кажа на татко къде съм — отвърна Мери Банистър.

— О, нима? По имейла?

— Да — отвърна тя мило.

— Ами добре. Какво ще кажеш да се върнеш сега в стаята си, а?

— Добре — съгласи се тя уморено.

Фармър ѝ помогна да се изправи и я изведе в коридора — нежно, прихващайки я с ръка през кръста. Разстоянието беше късо и той отвори вратата на Лечебна-4, помогна ѝ да легне и я зави с одеялото. Намали осветлението и когато излезе, се натъкна на доктор Палачек.

— Може би ще си имаме проблем, докторе.

Лани Палачек на обичаше да я наричат „докторе“, но в момента не повдигна въпроса.

— Какъв?

— Намерих я зад компютъра в Л-9. Обаждаше се на баща си по електронната поща.

— Какво?! — Очите ѝ се изцъклиха.

— Така каза.

„По дяволите!“ — помисли си лекарката.

— Какво знае тя?

— Вероятно не много. Никой от тях не знае къде се намират.

Дори да погледнеха през прозорците, нямаше да разберат. Пейзажът показваше гористи хълмове, нямаше дори паркинг, та номерата на колите да могат да им подсказват нещо. Този елемент от операцията беше много грижливо обмислен.

— Някакъв начин да прочетем писмото ѝ?

— Ако разберем паролата ѝ и сървър, към който го е препратила, може би — отвърна Фармър. Той беше напълно наясно с компютрите. Като почти всички, които работеха в компанията. — Можем да я попитаме, когато се събуди... да речем, след четири часа?

— Някакъв начин да отменим изпращането? Фармър поклати глава.

— Едва ли. Пуснеш ли команда ИЗПРАТИ ВЕДНАГА, свършено е, докторе. Веднага отива в мрежата, а отиде ли там — край.

— Килгор ще побеснее.

— Да, докторе — отвърна той. — Може би трябва да въведем кодиран достъп до компютрите.

Той не добави, че се е отделил от мониторите за известно време и че всичко е по негова вина. Добре де, но не бяха го предупредили за тази възможност, а и защо, по дяволите, не бяха заключили стаите, в които не искаха да влизат хората? Или просто да бяха заключили обектите в стаите им? Пияндетата от първата група изпитателни субекти ги бяха подвели. Нито един от тях не знаеше да работи с компютър, а пък на никого не му беше хрумвало, че сегашната група опитни животни може да го направи. Е, какво пък, той беше виждал да се случват и по-големи грешки. Добрата новина обаче беше, че откън нямаше начин как да разберат къде се намират, нито пък нещо за компанията, която притежаваше комплекса. А без всичко това какво можеше да каже Ж4 на някого? Нищо важно, Фармър беше сигурен в това. Но докторката беше права за едно — доктор Джон Килгор наистина щеше да побеснее.

Английският „обед по селски“ беше хляб, сирене, маруля, домати, пикантна лютеница по индийски и някакво месо — в случая пуешко. — С бира, естествено. Попов го беше намерил за доста приемлив още при първото си служебно пътуване до Британия. Беше се постарал да си махне вратовръзката и да се облече по-небрежно, за да прилича повече на човек от работническата класа.

— Е, здрасти — каза водопроводникът и се разположи до него. Казваше се Едуард Майлс. Висок мъж с яко телосложение и татуировки по ръката — британско увлечение, особено за хора, служили в униформа, знаеше Попов. — Започнал си преди мен, както виждам.

— Как мина сутринта?

— Нормално. Оправих един кран на един французин от новия екип. Жена му е страхотна — докладва Майлс. — Мярнах му

снимката. Сержант във френската армия, както изглежда.

— Наистина ли? — Попов отхапа от дебело намазаната филия.

— Да, днес следобед ще го свърша. После трябва да оправя студената тръба в щаба. А бе тия неща са на петдесет години! — Майлс се захвана със собствения си обяд, като нарязва опитно различните съставки и ги натрупа върху парчето пресен хляб.

— Бюрокрация — каза съчувстващо Попов.

Минаха на тема спорт и след като се наобядваха, отидоха до камиончето на Майлс — малък син фургон с държавен номер. Руснакът хвърли отзад куфарчето с мострите си. Водопроводчикът подкара, излезе на пътя и засили към портала на базата. Постът на охраната им махна небрежно да влязат.

Техническата работилница на базата изглеждаше толкова типично за този вид постройки, че някоя в бившия Съветски съюз не би се различавала от нея. Боята се люпеше, а площадката за паркиране беше разбита и занемарена. Двойната врата в дъното беше с катинари, от тези, дето и едно момченце може да отвори с фиба, помисли си Попов, но пък и най-опасното оръжие, което можеше да се намери вътре, беше отвертка.

— Разрешават ли ти да купуваш нови инструменти? — попита Попов просто за да поддържа ролята си.

— Трябва да направя искане, с обосновка до шефа на отдела за техническа поддръжка. Той иначе е сваятно момче, а и не искам неща, от които наистина нямам нужда. — Майлс дръпна един голям плик от бюрото си. — Искат този студен кран да се оправи днес. Искаш ли да дойдеш с мен?

— Защо не? — Попов стана и го последва, но само след пет минути съжали, че го е направил. Пред входа на щаба стоеше въоръжен войник... и изведнъж той осъзна, че това наистина е щабът на ДЪГА. И че вътре е самият Иван Тимофеевич Кларк.

Влязоха. Попов беше повече от изненадан. В Русия мерките за сигурност щяха да са много по-строги. Но тук беше Англия, а караулният очевидно познаваше водопроводчика. Майлс веднага се залови за работа — свали капака и забърника във вътрешностите на крана за студената вода. Попов клекна до него с новите си ключове.

— Е, ще я пуснеш ли скоро? — попита нечий глас.

— Ей сегичка, сър — отвърна Майлс.

Попов вдигна очи и сърцето му замря. Беше самият Кларк — Иван Тимофеевич Кларк, както го наричаха в досието на КГБ. Висок, около петдесет и пет годишен, усмихнат, с костюм и вратовръзка, които стояха някак си неестествено. Руснакът кимна учтиво и отново сведе поглед към инструментите.

— Благодаря — каза американецът и си тръгна.

— Няма защо, сър — каза Майлс след него и добави: — Това беше шефът им.

— Наистина ли? Възпитан човек.

— Да, много свестен тип. — Майлс завинти крана и пусна водата. Отначало изглеждаше мътна, но след секунди потече съвсем чиста. — Е, една работа свършихме. Хубав ключ, между другото. — Колко струва?

— Тоя е за теб.

— Е, благодаря ти, приятел. — Майлс се засмя.

После обиколиха с камиончето около базата. Попов попита къде живее Кларк и Майлс, почувствал се задължен, направи ляв завой и мина покрай квартирите на старшия офицерски състав.

— Не е лоша къщата, нали?

— Бива си я. — Беше иззидана от кафява тухла, с покрит със сиви плочи покрив, с около сто квадратни метра площ и с градинка отзад.

— Водопровода аз съм го слагал — каза Майлс. — Когато я ремонтираха. А, това трябва да е госпожата.

От къщата излезе жена, облечена в униформа на медицинска сестра, отиде до колата и се качи. Попов я изгледа и я запомни.

— Имат дъщеря, която работи в същата болница, в която работи майка ѝ — каза Майк. — Тя пък какво парче е! Мисля, че е омъжена за един от бойците. На майка си прилича — висока, руса и хубава — а бе да не ти разправам.

— Те къде живеят?

— О, ей натам, мисля — отвърна Майлс и махна небрежно на запад. — Офицерска къща, като тази, само че по-малка.

— Е, какво можете да ни предложите? — попита полицейският директор.

Бил Хенриксен обичаше австралийците. Веднага преминаваха на въпроса. Седяха в Канбера, столицата на Австралия, с най-старшия полицейски началник на страната и още няколко мъже във военни униформи.

— Ами, първо, сигурно сте запознати с моята биография. — Вече се беше уверил, че опитът му във ФБР, както и репутацията на компанията му тук са добре известни. — Знаете, че работя с ФБР и понякога дори с „Делта“ във Форт Браг. Заради това имам някои връзки, доста добри, бих казал, може би по-добри от вашите — каза той, рискувайки да го вземат за самохвалко.

— Нашите със СВС са чудесни — каза му шефът.

— Знам — кимна Бил с усмивка. — С тях работехме заедно няколко пъти, когато бях в Екипа за спасяване на заложници, два пъти в Пърт, и по един в Куонтико и Форт Браг, още когато шеф им беше Филип Стокър. Какво прави той сега всъщност?

— Пенсioniран е, от три години — отвърна шефът.

— Е, Фил ме познава. Добър мъж, един от най-добрите, които съм срещал — изтъкна Хенриксен. — Както и да е, значи, какво нося на купона? Работя с всички снабдителни на сериозна техника. Мога да ви свържа с Х&К за новите МР-10, които нашите момчета много харесват — бяха създадени за новото изискване на ФБР, защото решихме, че деветмилиметровият не е достатъчно мощен. Но новият десетмилиметров патрон на „Смит & Уесън“ е... направо нов свят за оръжието на Х&К. Но оръжия всеки може да ви намери. Имам бизнес също така с „Е-Системс“, „Колинс“, „Фредерикс-Андерс“, „Майкро-Системс“, „Халидей Инкорпорейтид“ и всякакви други електронни компании. Знам тенденциите в свързочното и наблюдателното оборудване. Вашата СВС е слаба в тази област. Мога да ви помогна да уредите това и мога също така да ви уредя добри цени за оборудването, което ще ви трябва. В добавка моите хора могат да ви помогнат в обучението на личния състав за работа с това оборудване. Имам екип от бивши хора на „Делта“ и ЕСЗ. Главно сержантски състав, включително един полкови старши сержант от тренировъчния център за специални операции в Браг, Дик Вос. Той е най-добрият на света и в момента работи за мен.

— Познаваме се — отбеляза австралийският майор от СВС. — Да, наистина е много добър.

— Е, какво мога да направя за вас? — попита Хенриксен. — Всички виждате надигането на терористичната вълна в Европа, а това е една заплаха за Олимпийските игри, на която трябва да погледнете сериозно. Вашите хора от СВС няма нужда да получават съвети от такива като мен по въпросите на тактиката, но това, което компанията ми може да направи, е да ви осигури високо ниво на електронно оборудване за комуникациите и наблюдението. Познавам всички хора, които са изработили по специална поръчка оборудването, което използват нашите, и мога да ви уверя, че това са неща, които бихте искали да имате. Знам това. Е, аз мога да уредя да получите точно това, от което имате нужда, и да науча бойците ви как да го използват. Няма друга фирма в света с нашия опит.

Отговорът беше мълчание. Хенриксен обаче можеше да прочете мислите им. Тероризмът, който бяха гледали по телевизията, ги беше постреснал като всички други по света. Нямаше как да не е. На хората от този бранш работата им беше да се тревожат — винаги търсеха заплахи, истински или въображаеми. Олимпийските игри бяха въпрос на висок престиж за тяхната страна, но също така и най-престижната терористична цел на планетата, в което германската полиция се беше убедила по най-трагичния начин в Мюнхен през 1972 година. В много отношения палестинското нападение тогава се бе оказало първият удар на топката в световната терористична игра и в резултат за израелския отбор оттогава се грижеха малко повече, отколкото за който и да било друг национален отбор, и израелците неизменно внедряваха някои от своите елитни командоси в числото на състезателите по борба, по принцип със знанието на хората от националната сигурност на страната-домакин. Никой не искаше втори Мюнхен.

Неотдавнашните терористични инциденти в Европа бяха събудили загрижеността по целия свят, но никъде толкова сериозно, колкото в Австралия, държава с голяма чувствителност на тема престъпност — наскоро някакъв луд беше изпозастрелял много невинни, в това число деца, което беше довело до поставянето на личното оръжие извън закона в цялата страна.

— Какво знаете за европейските инциденти? — попита офицерът от СВС.

Хенриксен си придаде загадъчен вид.

— Много от това, което знам, е, как да ви кажа, извън протокола, ако ме разбирате какво имам предвид.

— Всички тук сме проучени от сигурността — увери го главното ченге.

— Окей, но нали разбирате, проблемът е, че аз нямам правата в тази работа съвсем и... о, по дяволите! Екипът, който извърши обезврежданията, се нарича „ДЪГА“. Тайно формирование, съставено предимно от американци и англичани, но вътре са и някои други държави от НАТО. Базирани са в Съединеното кралство, в Херефорд. Командирът им е американец от ЦРУ, казва се Джон Кларк. Сериозен мъж, и момчетата са страхотни. Трите им операции минаха гладко като бебешко дупенце. Имат достъп до американска техника — хеликоптери и други такива — и очевидно имат дипломатически споразумения да оперират из цяла Европа, когато съответната страна ги покани да се намесят. Вашето правителство говорило ли е с някои от тях?

— В течение сме — отвърна шефът на полицията. — Това, което казахте, е точно във всички подробности. Честно казано, аз не знаех името на командира. Нещо друго да можете да ми кажете за него?

— Никога не сме се срещали лично. Познавам го само по репутацията. Той е старши полеви офицер, близък е с директора на ЦРУ и доколкото разбирам, с нашия президент. Така че от него човек може да очаква добър разузнавателен персонал... пък и хората му вече показваха какво могат, нали?

— Адски сте прав — отбеляза майорът. — Работата в Световния парк беше най-доброто, което съм виждал, по-добра дори от онази история с иранското посолство в Лондон преди време.

— Вие щяхте да се справите не по-зле — отбеляза щедро Хенриксен, и не беше далече от истината. Австралийските Специални въздушни служби бяха организирани по британски образец и макар да не изглеждаше да са свършили много работа, тренировките му с тях по време на службата му във ФБР бяха оставили малко съмнения относно способностите им. — От коя ескадрила сте, майоре?

— Първа саблена — отвърна младият офицер.

— Помня майор Боб Фримънт и...

— Той сега е полковник — уведоми го майорът.

— Наистина ли? Трябва да следя тези неща по-добре. Такъв офицер да не ти се падне да те изрита в задника. Той и Гъс Вернер се разбираха много добре. — Хенриксен за момент замълча. — Все едно, това е, което нося за купона, момчета. Разполагаме с всички необходими връзки от оперативна и индустриална страна. Имаме достъп до най-новата техника. И можем да дойдем тук и да помогнем на хората ви за три-четири дни веднага, щом кажете „елате“.

Повече въпроси не последваха. Шефът на полицията изглеждаше доста впечатлен, а майорът от СВС — още повече.

— Наистина много ви благодарим, че дойдохте — каза полицаят и се изправи.

Жалко, че Хенриксен не разполагаше с повече време. Можеше да види Големия бариерен риф. Беше запален леководолаз, но никога не беше се спускал тук с плавници и непромокаем костюм, за да види с очите си най-величествения пример на природна красота. Е, може би някой ден, след няколко години, щеше да е по-лесно, помисли си той, докато се сбогуваше с домакините си. Не можеше да мисли за тях като за свои събратя, като за човешки същества, нали? Те бяха конкуренти, съперници за властта над планетата, но за разлика от него самия, бяха нейни лоши слуги. Не всички от тях, може би. Може би някои от тях обичаха природата точно толкова, колкото и той, но, за съжаление, нямаше време да разбере кои точно, и затова те трябваше да влязат в общия куп, като врагове, и трябваше да си платят цената. Колко жалко!

От известно време Скип Банистър се тревожеше. Преди всичко никак не му беше харесало това, че тя пожела да замине за Ню Йорк. Беше толкова далече от Гари, Индиана. Разбира се, във вестниците пишеше, че престъпността в този ужасен град на брега на Хъдсън е сведена до минимум, но въпреки това той беше адски голям, прекалено голям, за да могат да живеят в него нормални хора — особено неомъжени момичета. За него Мери щеше да си остане завинаги неговото малко момиченце — беше я запомнил завинаги като розовичкото, подмокрено, ревящо вързопче в ръцете си, родено от майка, която почина само шест години след това, дъщеря, която докато отрасне, очакваше от него да ѝ прави къщички за куклите, да ѝ поправя няколкото велосипеда, да ѝ купува дрешки, да ѝ осигури

образование, и след това, най-накрая, за негово огромно неудоволствие, крилцата на малкото птиченце пораснаха и то отлетя от гнездото... за Ню Йорк — омразно, претъпкано място, пълно с омразни, безскрупулни хора. Но той беше запазил спокойствие в този момент, както беше запазвал спокойствие, когато Мери отиваше на срещи с момчета.

Но после тя беше изчезнала и Скип Банистър нямаше никаква представа какво да прави. Всичко започна, след като тя не му се обади по телефона цели пет дни. Затова той набра телефонния ѝ номер в Ню Йорк и остави телефона да звъни няколко минути. Може би беше излязла на среща или беше останала да работи до късно. Можеше да опита служебния ѝ телефон, но тя така и не беше му го дала. Той ѝ беше посветил целия си живот — може би това беше грешка, помисли си той, а може би не — както обикновено постъпват самотните родители.

Но сега тя беше изчезнала. Беше продължавал да звъни по всяко време на денонощието, но телефонът просто звънеше и звънеше, и след една седмица напразни усилия Скип започна да се тревожи. А след още няколко дни се разтревожи достатъчно, за да се обади до полицията и да съобщи за изчезнало лице. Този опит се оказа доста разочароващ. Зададоха какви ли не въпроси за досегашното поведение на дъщеря му и след двадесет минути търпеливо му обясниха, че, виждате ли, младите жени правят такива неща непрекъснато и винаги се оказва, че са някъде, живи и здрави, ей, нали знаете, това е просто част от порастването им, така се доказват, че са независими личности. И така, някъде в Ню Йорк бяха отворили досие или компютърен запис за някоя си Банистър, Мери Ейлийн, лице от женски пол, липсваща, и полицейското управление на Ню Йорк дори не я беше сметнало за достатъчно важна, за да изпрати свой служител до апартамента ѝ в Уест Сайд, за да провери как стоят нещата. Скип Банистър го беше направил сам — отиде с колата и намери само „хазаина“, който го попита дали ще прибере багажа на дъщеря си, защото не я е виждал от седмици, а договорът скоро ще изтече...

В този момент Скип Банистър — по-точно Джеймс Томас Банистър, изпадна в паника и отиде до местния полицейския участък, за да направи лично донесение и да настоява за по-нататъшни действия, и разбра, че не е попаднал на подходящото място, въпреки

че, да, те можели да запишат донесението за изчезнало лице и тук, защо не. И там, от петия поред полицейски детектив, той чу абсолютно същото, което му бяха казали при първото телефонно обаждане. Вижте, минали са само няколко седмици. Нямаме никакви данни за загинало лице от женски пол, което да отговаря на описанието на вашата дъщеря — следователно най-вероятно тя е жива и здрава някъде, а в деветдесет и девет на сто от случаите се оказва, че момичето просто е разперило криле и е отлетяло някъде само, нали разбирате?

„Не и моята Мери“ — отвърна Скип Банистър на невъзмутимия полицаи. „Сър, всички казват това, а в деветдесет и девет процента от случаите — не, знаете ли, всъщност повече — точно така се оказва, и много съжалявам, но ние не разполагаме с достатъчно хора, за да разследваме всички подобни случаи. Съжалявам, но при тия неща става точно така. Защо просто не се върнете вкъщи и не изчакате телефона да звънне?“

Той го направи и през целия път за Гари гневът и паниката му нарастваха, и когато най-сетне се върна, намери шест поредни обаждания на телефонния секретар и ги превъртя бързо — но нито едно от тях не се оказа от изчезналата му дъщеря.

Както повечето американци, Джеймс Томас Банистър имаше личен компютър, и макар да го беше купил по приумица и всъщност да не го използваше толкова много, този ден, като всеки друг, той го включи в мрежата, за да провери електронната си поща. И най-сетне видя писмо в кутийката ВХОДЯЩО — от дъщеря си. Придвижи мишката, щракна на писмото...

...и този път наистина изпадна в паника.

Тя не знаеше къде се намира! Медицински експеримент? Най-плашещото беше, че писмото изглеждаше несвързано и лошо написано. Мери винаги беше получавала добри бележки в училище. Почеркът ѝ винаги беше изряден и четлив. Писмата ѝ винаги бяха все едно че четеш истории в сутрешния вестник, чаровни, разбира се, и ясни, подробни, лесни за четене. А това сякаш беше нахвърляно от тригодишно дете! Дори не беше набрано грамотно, а дъщеря му владееше машинопис...

Какво да направи? Момиченцето му беше изчезнало... Цялото му същество подсказваше, че детето му е в опасност. Стомахът му се

сви на буца, точно под гърдите.

Сърцето му заби бързо. По лицето му избиха капки пот. Той затвори очи и се замисли напрегнато. После взе телефонния справочник. На първата страница имаше списък от спешни номера, от които той избра един и го набра.

— ФБР — чу се женски глас. — С какво можем да ви помогнем?

21. ЕТАПИ

Последният от пияндетата беше надминал всички предсказани срокове, но това само удължаваше неизбежното. Този се казваше Хенри, чернокож четирийсетгодишен мъж, който само външно изглеждаше с двадесет години по-стар. Ветеран, беше обяснявал той на всички, склонни да го слушат, изключително жаден човек, който, удивително, нямаше значителни увреждания на черния дроб. И имунната му система се беше сражавала доблестно с „Шива“. Вероятно беше от дълбините на генния кладенец, помисли си доктор Килгор. Щеше да е много полезно, ако имаше медицинската му биография, да разбере колко са живели родителите му, но нещастникът вече беше доста закъсал, когато го разбраха. Сега кръвната му картина подсказваше, че определено е обречен. Черният му дроб най-сетне се беше предал на чертичките на „Шива“, а химическият състав на кръвта му излизаше от схемата по всички категории. В известен смисъл това беше много лошо. Докторът, все още живеещ в съзнанието на Килгор, някак си все още искаше пациентите му да оживеят. Може би беше въпрос на спорт, помисли си той, докато крачеше към стаята на пациента.

— Как сме, Хенри? — попита докторът.

— Лошо, докторе, лошо. Като че ли коремът ми се разкъсва отвътре навън.

— Усещаш ли го? — попита Килгор. Това беше изненадващо. Сега Хенри получаваше почти дванадесет милиграма морфин дневно — смъртоносна доза за всеки здрав човек, но истински болните някак си поемаха много повече наркотик.

— И още как! — отвърна Хенри с гримаса.

— Е, дай тогава да го оправим.

Лекарят извади от джоба си спринцовка и шишенце „Дилаудид“. Два до четири милиграма беше твърде силна доза за нормална личност. Той реши да мине на четиридесет, просто за да е сигурен. Хенри беше страдал достатъчно.

— Ах — успя да възкликне Хенри, когато зашеметяващият поток го порази. И също толкова бързо лицето му се вкамени, а очите му останаха широко отворени в последното удоволствие, което щеше да изпита в живота си. След две секунди Килгор напипа каротидната артерия. В нея не се долавяше нищо. Дишането на Хенри също беше спряло. Просто за да е съвсем сигурен, Килгор извади стетоскопа от джоба си и го сложи на гърдите на Хенри. Сърцето беше спряло.

— Добра битка, приятелю — каза докторът на трупа.

После изключи системата и метна чаршафа върху лицето на Хенри. Значи това беше краят на алкохолиците. Повечето от тях приключиха преждевременно, с изключение на Хенри — той се беше борил до последния си миг, надвивайки всички предсказания. Килгор се зачуди дали нямаше да е добре да опитат върху него ваксините — „Б“ почти сигурно щеше да го спаси, но тогава в ръцете им просто щеше да попадне един здрав алкохолик, а Проектът не целеше да спаси такава личност. Каква полза щеше да има от него, наистина? Освен да пази склада с алкохол. Килгор излезе от стаята и даде знак на санитаря. След петнадесет минути Хенри щеше да се превърне в пепел, а после щеше да натопи тревата или някое дърво: на по-голям принос личност като неговата не можеше да се надява.

След което дойде ред да посети Мери, Ж4, в нейната стая.

— Как сме? — попита той.

— Чудесно — отговори тя сънено. Дори да беше изпитвала някакво неразположение, сега то беше потиснато от поетия морфин.

— Снощи си направила разходка, а? — попита Килгор, проверявайки пулса ѝ. Беше 92, все още силен и нормален. Е, тя все още не беше навлязла в етапа на сериозните симптоми, макар той да не беше продължил толкова дълго, колкото при Хенри.

— Искях да кажа на тати, че съм добре — обясни тя.

— Смяташ, че се тревожи ли?

— Не съм говорила с него, откакто съм тук, и си помислих ... — И тя се унесе.

— Да, разбира се, помислила си си — каза доктор Килгор на отпусналото се почти в безсъзнание тяло. — А сега ще се погрижим това повече да не се случва. Той промени програмата на монитора, увеличавайки дозата морфин с 50 процента. Това трябваше да я задържи в леглото.

След десет минути вече беше навън и отиваше да види Бен Фармър при любимците му.

Постройката миришеше на птици, както и трябваше да се очаква, макар да приличаше повече на конюшня. Всяка от вратите беше заградена с решетки, много гъсти, така че ръка да не може да се провере вътре — или птица да излезе навън. Той мина покрай редицата врати и накрая намери Фармър с един от питомците му.

— Работиш след смяната?

— Малко — съгласи се пазачът, после каза: — Хайде, Фестус. — Бухалът размаха сърдито криле и полетя за двуметровата си разходка до облечената в ръкавица ръка на Фармър. — Мисля, че вече си се оправил, приятелю.

— Не изглежда много дружелюбен — отбеляза лекарят.

— С бухалите се работи трудно, а и Фестус е доста опърничав — каза бившият морски пехотинец, след като отнесе бухала обратно на гредата му. После излезе през вратата. — Не са от най-умните хищници. Адски трудно е да се дресират. Хич да не се и опитва човек с тях.

— Просто ще го пуснеш?

— Да. В края на седмицата. — Фармър кимна. — Два месеца минаха и крилото му вече е зараснало. Вече е готов да се върне на свобода и да си намери сам някой яхър, пълен с мишки.

— Този ли е, дето го беше ударила кола?

— Не, онзи беше Николо, той беше рогат бухал. Не, мисля, че Фестус е налетял на електрически кабел. Птиците се прецакват също като хората. Все едно, оправих му счупеното крило... добра работа свърших. — Фармър се усмихна доволно. — По като че ли не е много благодарен за това.

— Трябвало е да станеш доктор, толкова си добър в тези неща. Да не си бил медик в пехотата?

— Не, само мърморко. Морските пехотинци получават медици от Флотата, докторе. — Фармър си свали дебелия кожена ръкавица и раздвижи пръстите си, преди да я постави отново. — Вие заради Мери ли дойдохте?

Какво стана?

— Да ви кажа ли истината? Прескочих да се изпикая, седнах да прочета едно списание и когато вдигнах очи, нея я нямаше. Мисля, че е

била навън, аа, около десет минути, преди да включи алармата. Издъних, се докторе, факт — призна си той.

— Не е голяма беля.

— Добре де, да взема да преместя този компютър в някоя стая с ключалка, а? — Той отиде в края на помещението, отвори друга врата и извика: — Ей, Барон! — Миг след това един ястреб скочи върху поднесената му ръка. — Да, ето това ми е на мене приятелчето. И ти си готов вече да излезеш на свобода, нали? Да си намериш някое сочно зайче?

В тези птици наистина имаше някакво благородство, помисли си Килгор. Очите им бяха остри и ясни, движенията им бяха могъщи и целенасочени, и макар тази целенасоченост да изглеждаше жестока по отношение на плячката им, това беше дело на природата, нали? Тези хищници поддържаха равновесието, унищожавайки бавните, осакатените и глупавите... и нещо повече, хищните птици бяха истински благородни твари, по начина, по който се рееха нависоко и гледаха надолу към света, решавайки кой да живее и кой да загине. Точно както го правеха той самият и съекипниците му, въпреки че на човешките очи им липсваше твърдостта, която се виждаше в очите на ястреба. Барон също скоро щеше да бъде освободен да се зарее по топлите течения над Канзас...

— Дали ще мога да правя това, когато навлезем в Проекта? — попита Фармър, след като постави ястреба на мястото му.

— Какво искаш да кажеш, Бен?

— Ами някои хора разправят, че няма да мога да държа птици след началото на Проекта, щото това било нещо като намеса. По дяволите, аз се грижа толкоз добре за птиците... нали знаете, пленените хищници живеят два до три пъти повече, отколкото тези на открито, и, да, разбирам, че това малко обърква нещата, но, по дяволите...

— Бен, не е кой знае какво, че да се притесняваш. Аз те разбирам, разбирам и ястребите, нали? Аз също ги харесвам.

— Те са интелигентната бомба на самата природа, докторе. Обичам да ги гледам как си вършат работата. И когато пострадат, знам как да ги излекувам.

— Много си добър в това. Всичките ти птици изглеждат здрави.

— Би трябвало. Храня ги много добре. Ловя им живи мишки с капани. Обичат храната им да е топла, знаете ли? — Той се върна до работната си маса, свали си ръкавицата и я закачи на една кука. — Както и да е, това ми беше сутрешната работа.

— Добре, сега се прибирай у вас, Бен. Ще се погрижа стаята с компютъра да се подсигури. И гледай да нямаме повече обекти, които да се разхождат насам-натам.

— Да, сър. Как е Хенри? — попита Фармър, докато бъркаше в джоба си за ключовете на колата.

— Хенри приключи.

— И аз не смятах, че му остава много време. Значи пияндетата свършиха, а? — Той забеляза, че Килгор поклати глава. — Е, толкоз по-зле за него. Яко копеле беше.

— Така е, Бен, но какво да се прави.

— Ясно, докторе. Жалко, че не можем просто да оставим трупа на ястребите. Те също трябва да се хранят, но е малко едричък да гледа човек как го оправят. — Той отвори вратата. — Ще се видим довечера, докторе.

Килгор го последва навън. Не, не можеха да откажат на Бен Фармър правото да задържи птиците си. Соколарството е било рядък спорт при кралете, а от него човек може да научи толкова неща за птиците — как ловуват, как живеят. Те щяха да се вместят във Великия план на Природата. Проблемът беше, че в Проекта имаше някои наистина радикални хора, като онези, които възразяваха да се включват лекари, защото те се намесвали в природните дела... да се лекуват хора от болестите било намеса, щяло да им позволи да се размножат твърде бързо и така отново да нарушат баланса. Мдаа, така е. Може би след сто години, по-вероятно след двеста, те щяха отново напълно да заселят Канзас... но не всички щяха да останат в Канзас, нали така? Не, хората щяха да се пръснат, за да проучат планините, крайбрежните низини, джунглите, африканската савана, и после щяха да се върнат в Канзас, за да докладват какво са научили, за да покажат на видеозаписите природата в действие. Килгор очакваше всичко това с трепетно нетърпение. Както повечето членове на Проекта, той поглъщаше предаванията на канал „Дискавъри“ по кабелната си система. Имаше толкова много за научаване, толкова много за разбиране, защото той, както мнозина други, искаше да обгърне

нещата в цялост, да разбере Природата в нейната цялост. Висока цел беше това, разбира се, може би нереалистична, но ако той самият не го постигнеше, то децата му щяха. Или техните деца, които щяха да бъдат възпитани да се възхищават на Природата в цялата ѝ слава. Щяха да пътуват. Той се зачуди какво ли щяха да си помислят онези, които отидеха в мъртвите градове... Наистина беше добра идея да ги пратят там, за да разберат колко много грешки е направил човекът и да се научат да не ги повтарят. Може би той лично щеше да поведе една от тези полеви експедиции. Ню Йорк щеше да бъде най-големият, най-впечатляващ урок „не прави повече това“. Щяха да минат хиляда години, може би повече, преди зданията да се сринат... Каменните части никога нямаше да изчезнат, но много скоро, може би след десетина години, сърните щяха да се върнат в Сентръл Парк.

Лешоядите щяха да си прекарат чудесно за известно време. Толкова много трупове за ядене... или може би не. Отначало труповете щяха да бъдат заравяни по нормалния, цивилизован начин, но след няколко седмици тези системи щяха да се претоварят, а после хората щяха да мрат вероятно в собствените си легла, и после... плъхове, разбира се. Идущата година щеше да бъде знаменосна за плъховете. Единственият проблем беше, че плъховете зависят от хората, за да виреят. Те преживяваха от боклука на изхода на цивилизацията и през идващата година щяха да изкарат един славен пир, с преяждане, и после... какво? Какво щеше да стане с популацията на плъховете? Кучетата и котките щяха да преживяват от тях, вероятно, и постепенно щеше да се стигне до някакво равновесие, но при липсата на милионите хора, които да произвеждат боклук за храна на плъховете, през следващите пет или десет години броят им щеше да намалее. Виж, това щеше да е интересен предмет за изследване за някой от полевите екипи. Колко бързо щеше да спадне популацията на плъховете и до какво равнище?

Твърде много хора в Проекта се тревожеха за съдбата на големите животни. Всеки обичаше вълци и пуми, благородни и красиви хищници, така безмилостно избивани от хората заради набезите им над домашните животни. Но те щяха да се оправят чудесно, щом ловът с капани и изтравянето им се прекратяха. А какво да кажем за по-малките хищници? Какво да кажем за плъховете? Изглежда, никой не помисляше за тях, но и те също така бяха част от

системата. Към изучаването на природните закони не можеш да прилагаш естетиката, нали? Ако го направиш, как би могъл да оправдаеш например убийството на Мери Банистър, субект Ж4? Тя беше привлекателна, умна, приятна жена, в края на краищата, не като Честър или Пийт, или Хенри, не беше бъдеща отврат гледка, каквито бяха те... но като тях, все пак беше личност, която не разбираше Природата, не ценеше красотата ѝ, не разбираше мястото си във великата система на живота и поради това не заслужаваше да участва в нея. Толкова по-зле за нея. Толкова по-зле за всички изпитателни обекти, но планетата загиваше и трябваше да бъде спасена, и имаше само един начин това да стане, защото в твърде много други се съдържаше не повече разбиране за системата, отколкото у по-низшите животни, които бяха безсъзнателна част от самата система. Само човекът би могъл да се надява да разбере великия баланс. Само човекът можеше да поеме отговорността да поддържа този баланс, и ако това означаваше да се сведе до минимум собственият му вид, какво пък, всяко нещо си има цена. Най-голямата и свършена ирония се състоеше в това, че се изискваше огромно жертвоприношение и че това жертвоприношение идеше от научните постижения на самия човек. Без инструментариумите, които заплашваха да убият планетата, възможността тя да бъде спасена нямаше да съществува. Какво пък, самата реалност е съставена от такава ирония, каза си епидемиологът.

Проектът щеше да спаси самата Природа и беше съставен от сравнително малък брой хора, по-малко от хиляда, плюс тези, които бяха подбрани, за да оцелеят и продължат усилието, незнаещите, чийто живот нямаше да бъде заличен от престъплението, извършено в тяхно име. Повечето от тях никога нямаше да разберат причината за своето оцеляване — това, че те бяха съпругата или детето, или близък роднина на някой от членовете на Проекта, или притежаваха умения, от които Проектът имаше нужда: авиатори, механици, земеделци, специалисти по комуникациите и така нататък. Някой ден можеха и да се досетят — това беше неизбежно, разбира се. Някои хора имаха навика да говорят, други слушаха. Когато слушателите се досетеха, вероятно щяха да се ужасят, но тогава щеше да е твърде късно да направят нещо. Във всичко това се съдържаше една великолепна неизбежност. О, и на него някои неща щяха да му липсват. Театърът, добрите ресторанти в Ню Йорк например, но сигурно в Проекта щеше

да има някои добри готвачи — със сигурност щеше да има достатъчно суровини, над които да се потрудат. Инсталацията на Проекта в Канзас щеше да отглежда всичкото жито, което щеше да им трябва, щеше да има добитък в изобилие, докато бизоните не се развъдеха.

Проектът щеше да се самоподдържа с лов на по-голямата част от месото. Е някои от членовете на Проекта се противопоставяха на това — те се противопоставяха на убийството на каквото и да било живо същество, но по този въпрос се бяха наложили по-хладнокръвните и мъдри глави. Човекът беше едновременно хищник и създател на сечива, така че пушките също бяха напълно оправдани. Много по-милостив начин да убиеш плячка, а човекът също така трябва да се храни. И така, само след няколко години хората щяха да оседляят конете си и да ги яхнат, за да застрелят няколко бизона, да ги насекат и да донесат в базата здравословното нетлъсто месо. И сърни също така, и антилопи, и елени.

Житните храни и зеленчуците щяха да се отглеждат от земеделците. Всички щяха да се хранят добре и да живеят в хармония с природата — пушките, в края на краищата, не бяха чак толкова голям напредък в сравнение с лъковете и стрелите, нали? — и щяха да могат да изучават естествения свят в относителен мир.

Всичко това беше едно прекрасно бъдеще, въпреки че първоначалните четири до осем месеца щяха да са ужасни. Материалът, който щеше да се върти по телевизията, радиото и пресата — докато все още продължаваха да съществуват, — щеше да е кошмарен, но всяко нещо си имаше цена. Човечеството като доминираща сила на планетата трябваше да умре, да бъде заменено от самата Природа само с достатъчно подходящи хора, за да наблюдават и оценяват какво представлява тя и какво прави.

— Доктор Чавес, моля — каза Попов на операторката.

— Изчакайте, моля — отвърна женският глас. Минаха седемдесет секунди.

— Доктор Чавес — отзова се друг женски глас.

— О, извинете, сбъркал съм номера — каза Попов и нежно постави слушалката на вилката.

Чудесно, значи както съпругата на Кларк, така и дъщеря му работеха в болницата, точно както му бяха казали. Това само потвърждаваше, че въпросният Доминго Чавес също е тук, в Херефорд. Следователно той познаваше както шефа на тази група ДЪГА, така и един от старшите членове на състава. Чавес вероятно беше един от тях. Може би шеф на групата за разузнаване? Не, прецени Попов, той беше твърде младши за това. Шефът трябваше да е британец, някой старши офицер от МИ-6, някой известен на континенталните агенции. Чавес очевидно беше паравоенен офицер, също като своя учител. Това означаваше, че вероятно е командир на полеви екип. Субективно предположение, но доста вероятно. Млад офицер, в добра физическа форма, според данните. Твърде младши за нещо друго. Да, това изглеждаше логично.

Попов беше откраднал карта на базата от Майлс и беше отбелязал върху нея местоположението на дома на Кларк. Оттам можеше лесно да прецени маршрута, който изминаваше жена му до местната болница, а да изчисли часовете на работния ѝ график нямаше да е кой знае колко трудно. Беше добра седмица за офицера от разузнаването, а сега беше време да напуска. Той опакова дрехите си, качи се в наетата кола и потегли към летището. Инстинктът му подсказваше, че ще трябва да си припомни и някои телефонни номера от Ирландия.

— Да, тук е Хенриксен — отвърна той в слушалката на хотелския телефон.

— Обажда се Боб Окланд — каза гласът. Това беше старшият полицай от срещата, спомни си Бил. — Имам добра новина.

— О, благодаря ви. И каква е тя?

— Името ми е Боб, старче. Говорихме с министъра и той се съгласи, че трябва да възложим консултативния договор за Олимпийските игри на „Глобъл Секюрити“.

— Благодаря.

— Така че би ли могъл да дойдеш при мен сутринта да уточним подробностите?

— Добре. Кога можем да видим комплекса?

— Ще те закарам с личния си самолет утре следобед.

— Чудесно, Боб. Благодаря. Какво става с хората на СВС?

— Те също ще бъдат на стадиона.

— Страхотно. Очаквам с нетърпение да работя с тях.

— Искат да видят новото комуникационно оборудване, за което им каза.

— „Е-Системс“ съвсем наскоро започнаха да ги произвеждат за хората от „Делта“. Седемнадесет грама тегло на всяка единица, 128-битова кодировка в реално време, десетвълнова честота, честотно превключване на случаен принцип, компресирано предаване. Почти адски невъзможно за прихващане, високонадеждни.

— С какво сме заслужили тази чест, Ед? — попита Кларк.

— Имате си вълшебница в Белия дом. Първите тридесет комплекта отиват при вас. Трябва да пристигнат до два дни — обясни директорът на ЦРУ на ДЪГА Шест.

— Кой в Белия дом?

— Карол Брайтлинг, президентски научен съветник. Тя е вътре в кодиращото оборудване и след работата в Световния парк ми се обади, за да ми предложи да получите тези нови радиосистеми.

— Тя няма достъп до нас, Ед — каза Кларк. — Аз поне не помня името ѝ да е в списъка.

— Е, изглежда, някой ѝ е казал нещо, Джон. Когато ми се обади, знаеше кодовата дума, а освен това тя наистина е вътре в почти всичко, не забравяй. Ядреното оръжие, както и цялата материя със свръзките.

— Президентът не я харесва много, поне така чувам...

— Даа, радикална е, от ония, дето гушкат дръвчетата, знам. Но е и много умна и предложението ѝ да получите тези джаджи беше добро. Говорих със Сам Уилсън и хората му го подписаха с ентусиазъм. Противоударни, кодирани, дигитална чистота и леки като перце. — Не можеше и да бъде другояче, при седем хиляди долара на комплект, но това включваше и разходите за изследване и развитие, припомни си Фоли и се зачуди дали това нещо може да се използва успешно от хората му, изпълняващи агентурни операции.

— Добре, значи два дни, казваш?

— Да. Обичайното прехвърляне от Дувър до КВС^[1] в Мидълхол, и оттам с камион, предполагам. А, още нещо.

— Какво?

— Кажи на Нунън, че неговото писмо за онази джаджа, дето отривала хора, даде резултати. Компанията му праща нов екземпляр, с който да си поиграе — всъщност четири. С подобрена антена и локатор. Какво е това нещо, между другото?

— Видях го само веднъж. Изглежда, проследява хората по сърдечния им пулс.

— Сериозно? И как го прави?

— Проклет да съм, ако знам, Ед, но видях как намира хора през плътна стена. Нунън е луднал по него. Казва обаче, че имало нужда от подобрения.

— Ами фирмата, изглежда, се е вслушала. Значи в товара има няколко нови комплекта, с молба за вашата оценка за подобренията.

— Окей, ще го предам на Тим.

— Да имате нещо ново за терористите, които оправихте в Испания?

— Ще го пратим по факса по-късно днес. Досега са идентифицирали шестима. Главно заподозрени баски, както установи испанската полиция. Французите общо взето удариха на камък — само двама предполагаеми — е, всъщност единият от тях е доста сигурен. И все още няма никакво заключение кой би могъл да е изкарал тези хора от дупката им.

— Руснак — каза Фоли. — Обзалагам се, че е някой съкратен от КГБ.

— Не бих възразил на тази възможност, като гледам как се появи в Лондон — смятаме, че е той — но момчетата от „Петицата“ до този момент не са стигнали до никакви заключения.

— Кой работи по случая от „Петицата“?

— Холт, Сирил Холт — отвърна Кларк.

— О, добре. Познавам го. Добър човек. Можеш да вярваш на всичко, което ти каже.

— В момента му вярвам, като ми казва, че си няма никаква представа. Мисля си дали да не взема да се обадя лично на Сергей Николаевич и да го помоля за малко помощ.

— Не мисля, че е редно, Джон. Това би трябвало да мине през мен, не забравяй. Аз също харесвам Сергей, но не и по този случай. Нещата са твърде неясни.

— Но така сме в небрано лозе, Ед. Никак не ми харесва фактът, че има някакъв си руснак, който знае името ми и сегашната ми работа.

Фоли кимна. На никой полеви офицер не му харесваше да знаят кой е и какъв е, а Кларк имаше солидни основания за притеснение, след като семейството му беше с него. Той никога не беше взимал със себе си Санди на терена, за да използва семейството си като прикритие за работата си, както постъпваха някои други служители на Управлението. Никой разузнавач досега не беше загубвал съпругата си по този начин, но в няколко случая играта беше загубяла и това беше в противоречие с практиката на ЦРУ. Нещо повече, Кларк беше преживял целия си досегашен професионален живот като неличност, като призрак, виждан от малцина, непознаван от никого и известен само на онези, които бяха на негова страна. И естествено че не желаше това да се промени, но ето, че анонимността му бе нарушена, и това го притесняваше. Е, руснаците го познаваха и знаеха за него, и това беше в резултат на собствените му действия в Япония и Иран; още тогава би трябвало да разбере, че тези действия ще имат последствия.

— Джон, те те познават. По дяволите, Головка те познава лично и е логично да се предположи, че ще проявяват интерес към теб, нали?

— Знам, Ед, но... по дяволите!

— Джон, разбирам те, но ти сега си на високо ниво и това не може да се избегне. Така че, моля те, седни си на задника, върши си работата и ни остави да поразровим тук-там и да видим какво става, окей?

— Добре, Ед — последва сдържаният отговор.

Чък Усъри, отговорният помощник специален агент в Гари, Индиана, беше сериозен чернокож мъж. Четиридесет и две годишен, той имаше зад гърба си седемнадесет години стаж в Бюрото, а преди това беше полицейски служител в Чикаго. Обаждането на Скип Банистър веднага беше донесено на бюрото му и след пет минути той беше казал на човека да пристигне веднага в офиса. След двадесет и пет минути човекът влезе. Малко под метър и осемдесет, около петдесет и пет годишен и страшно изплашен. Преди всичко агентът се погрижи човекът да седне и му предложи кафе, което беше отказано.

Последваха въпросите, отначало банални. След това въпросите станаха по-целенасочени.

— Господин Банистър, носите ли писмото, за която ми казахте?

Джеймс Банистър извади лист хартия от джоба си и му го подаде.

Беше някак несвързано и с грешки.

— Господин Банистър, имате ли някакво основание да подозирате, че дъщеря ви някога е използвала наркотици?

— Не и моята Мери! — последва незабавният договор. — В никакъв случай. Добре, тя обича да пийва бира и вино, но никакви наркотици, не и моето момиче, никога!

Усъри вдигна ръце.

— Моля ви, разбирам чувствата ви. Занимавал съм се с отвличания преди и...

— Смятате, че е отвличена? — попита Скип Банистър. Това беше много по-лошо от предположението, че дъщеря му се друса.

— Ако се съди по вида на писмото, да, смятам, че това е възможно, и ще третираме този случай като разследване за отвличане. — Усъри вдигна телефона и каза на секретарката: — Повикай Пат О'Конър.

Инспектиращ специален агент Патрик Д. О'Конър беше един от инспекторите в отдела в Гари, тридесет и осем годишен, с бяла кожа и много здраво телосложение. Ръководеше отделението по отвличанията.

— Да, Чък? — каза той още от вратата.

— Това е господин Джеймс Банистър. Дъщеря му я няма, двадесет и една годишна, изчезнала е в Ню Йорк преди около месец. Вчера го е разбрал по електронната си поща. — Усъри му подаде разпечатката.

О'Конър я погледна набързо и кимна.

— Окей, Чък.

— Пат, случаят е твой. Заеми се.

— Готово, Чък. Господин Банистър, ще ме последвате ли?

— Пат ще поеме случая и ще ми докладва ежедневно — обясни Усъри. — Господин Банистър, ФБР третира отвличанията като углавни престъпления. Вашият случай ще бъде с висок приоритет, докато не го изясним. Десет души, Пат?

— За начало, да. Господине — обърна се той към Банистър, — всички имаме деца. Знаем как се чувствате. Ако има някакъв начин да открием дъщеря ви, ще го направим. А сега ще трябва да ви задам цял куп въпроси, за да започнем.

Банистър последва О'Конър и през следващите три часа разказа всичко, което знаеше за дъщеря си и нейния живот в Ню Йорк, на него и на други агенти. Най-напред им даде една наскорошна нейна снимка, добра, както се оказа. О'Конър я огледа. Щеше да я запази за досието по делото. О'Конър и отделението му не бяха работили по отвличания от няколко години. Това беше престъпление, което ФБР по същество беше успяло да премахне на територията на САЩ — във всеки случай отвличанията заради пари. Днешните отвличания бяха предимно на деца и като се изключеха отвличанията от разделени родители, в повечето случаи ставаше дума за индивиди със сексуални отклонения, които почти винаги убиваха децата. Ако не друго, това поне усилваше гнева сред хората от институцията на ФБР. Случаят Банистър, както вече го бяха нарекли, щеше да получи най-висок приоритет по отношение на човешки ресурси във всеки отдел, към който можеше да има отношение. Висящите дела срещу фамилии от организираната престъпност щяха да бъдат оставени настрана. Това просто беше част от институционалния морал на ФБР.

Четири часа след пристигането на Скип Банистър в офиса в Гари двама агенти от полевия отдел в Ню Йорк, намиращ се в Джейкъб Джавиц Билдинг в долната част на града, почукаха на входа на управителя на занемареното здание за квартири под наем, където беше квартирата на Мери Банистър. Управителят им връчи ключ и им обясни къде се намира апартаментът ѝ. Двамата агенти нахълтаха и се заеха с обиска, търсейки преди всичко бележки, снимки, писма — всичко, което можеше да помогне. След около час се появи и един детектив от нюйоркската полиция, поканен от ФБР за помощ. В града имаше 30 000 полицаи и при отвличане всички те можеха да бъдат повикани за съдействие в разследването и издирването.

— Имате ли снимка? — попита детективът.

— Ето. — Старшият агент му подаде една, изпратена по факс от Грей.

— Знаете ли, преди няколко седмици ми се обади един от Демойн, името на момичето беше... Претлоу, струва ми се. Да, Ан Претлоу, двадесет и пет годишна, секретарка. Живееше на няколко карета оттук. Току-що дошла и изчезнала. Не дошла на работа — просто ей така изчезнала. Приблизително на същата възраст и от същия пол — подчерта детективът. — Някаква връзка, може би?

— Търсихте ли за Джейн Доус? — попита младшият агент. Нямаше нужда да продължава. Моменталното им хрумване беше следното: да не би в Ню Йорк Сити да действа някой сериен убиец? Този род престъпници винаги преследваха жени на възраст между осемнадесет и тридесет години и бяха придирчиви като всички хищници в живата природа.

— Да, но нищо, което да отговаря на описанието на Претлоу или на това момиче, впрочем. — Той им върна снимката. — По този случай ще си почешем главите. Нещо намерихте ли?

— Още не — отвърна старшият агент. — Един дневник, но в него няма нищо полезно. Никакви снимки на мъже. Само дрехи, козметика — обичайните вещи за момиче на тази възраст.

— Отпечатьци?

— Има.

— Човекът ни в момента пристига.

Но те знаеха, че тази нишка ще е много тънка, особено след като апартаментът беше стоял празен цял месец. Мазнините от евентуалните отпечатьци сигурно бяха се изпарили, въпреки че тук имаше някаква надежда — все пак апартаментът бе затворен с климатична инсталация.

— Тази работа няма да се окаже никак лесна — отбеляза и детективът от нюйоркското полицейско управление.

— Никога не са лесни — отвърна старшият агент на ФБР.

— Ами ако се окажат повече от две? — попита другият агент на ФБР.

— Много хора изчезват в този град — каза детективът. — Ще направя компютърна проверка.

Обект Ж5 беше страхотно миньонче и също си падаше по Чип. Това не беше добра новина за Чип Смитън, защото той бе изложен на

„Шива“ само чрез полов контакт и сега неговата кръв също показваше антитета. А това означаваше, че вирусът се прехвърля, и което беше още по-добро, предаваше се и от жена на мъж, а не само от мъж на жена. „Шива“ се оказа всичко, което се бяха надявали, че ще бъде.

Безвкусно беше да се наблюдава как хората правят любов. Ролята на воайор никак не му допадаше. Ан Претлоу, Ж5, беше навлязла във втория ден на болестни симптоми, ако се съдеше по кръвната ѝ картина: хранеше се, пиеше и изглеждаше, че ѝ е много забавно, поне на черно-белия монитор. Е, транквилизаторите бяха снижили съпротивата на всеки от субектите спрямо свободното държане и човек не можеше да съди от видяното как е тя в секса в нормалния си живот, въпреки че очевидно познаваше техниките доста добре.

Странно, Килгор никога не беше обръщал внимание на подобни неща в изпитанията с животни. Плъховете, допускаше той, трябваше да се разгонват в определен период за размножаване, и когато това ставаше, сигурно го правеха, но той някак си никога не беше го забелязвал. Той уважаваше плъховете като форма на живот, но половите им актове не му се бяха стрували интересни, докато тук, трябваше да си признае, очите му се извърщаха към екрана на всеки няколко секунди. Какво пък, Претлоу, субект Ж5, си беше най-сладкото парче в цялата група, и ако я беше срещнал в някой бар за самотници, сигурно щеше да ѝ предложи пиене, да ѝ каже здрасти и... да остави нещата да се развият. Но тя също беше обречена, толкова обречена, колкото белите, селектирани и отглеждани специално за целта лабораторни плъхове. Тези хубави малки розовооки същества се използваха за лабораторни цели по целия свят, защото бяха генетично еднакви, и така резултатите от опитите в една страна съпадаха с опитите, извършени където и да било другаде по света. Те вероятно нямаха никакъв шанс да оцелеят на свобода и това беше много лошо. Белият им цвят щеше да действа против тях — котките и кучетата щяха да ги забелязват много по-лесно, а това никак не е хубаво сред дивата природа, нали? От друга страна, те си бяха изкуствено създадени същества, не бяха част от плана на Природата, а дело на Човека, поради което не заслужаваха да оцелеят. Жалко, че бяха сладки, но това беше субективна, а не обективна преценка, а Килгор отдавна се беше научил да прави разлика между двете. В края на краищата, Претлоу, Ж5, също беше сладка и нейната хубост будеше у

него едно атавистично отношение, недостойно за член на Проекта. Но пък това му даваше повод за разсъждения, докато наблюдаваше как Чип чука Ан Претлоу. Такова нещо е могъл да прави Хитлер с евреи, да запази няколко екземпляра от тях като човешки лабораторни плъхове, може би като изродени опитни екземпляри в изпитанията за самопредпазване на расата... „Дали това не ме прави нацист?“ — помисли си Килгор. Те използваха Ж5 и М7 като такива... но не, тук нямаше дискриминации по раса или вяра, или пол, нали? Тук всъщност не беше намесена никаква политика... е, може би донякъде, зависи как се дефинира този термин, но не и според неговата дефиниция. Това в края на краищата беше наука. Целият Проект се отнасяше до науката и любовта към Природата. Членовете на Проекта включваха всякакви раси и категории хора, макар и не толкова по отношение на религиите, освен ако любовта към Природата не се смята за религия... което донякъде беше така, каза си докторът. Да, така беше.

Това, което правеха онези двамата на телеекрана, беше нещо естествено, или почти — доколкото всъщност беше предизвикано от чувствените депресанти — но механиката определено си беше естествена. Както и инстинктите им... той да изхвърли семето си колкото може по-надалеч, тя — да поеме семето му... и само неговото. Килгор се замисли пак какво е да си хищник и чрез своя избор на плячка да решаваш кои екземпляри от един вид да живеят, и кои не.

Тези двамата нямаше да живеят, колкото и да бяха привлекателни... като лабораторните плъхове с тяхната сладка бяла козина, хубавичките им розови очички и мърдащите се бели мустачки. Е, нито тези, нито онези нямаше да останат дълго на белия свят, нали? Обезпокоително от естетична гледна точка, но правилен избор, от гледна точка на бъдещето.

---

[1] Кралски въздушни сили, ВВС на Великобритания. — Б. пр. ↑

22. КОНТРАМЕРКИ

— Значи все още няма нищо от нашия руски приятел? — попита Бил Тоуни.

— Нищо — потвърди Сирил Холт. — Видеозаписите на Кириленко показват как отива на работа всеки ден и все по едно и също време, когато улиците са препълнени с хора, отбива се за халба бира в пъба почти всяка вечер и се сблъсква с какви ли не хора. Нужно е само малко усилие за дискретност и малко знание на занаята, за да ни надхитри, освен ако наистина не затегнем покриването му, но тогава ще възникне силна вероятност Иван Петрович да го забележи и просто да положи повече усилия да се прикрива, което искаме да избегнем.

— Правилно — трябваше да се съгласи Тоуни въпреки личното си разочарование. — Нищо от други източници?

Под „други източници“ се разбираше евентуалното внедрено от Службата за сигурност лице в руското посолство. Почти сигурно беше, че имат такъв човек, но Холт не би обсъждал този въпрос по телефонната линия, колкото и да беше кодирана, защото ако имаше нещо, което да се пази в този бизнес, това беше самоличността на източниците ти. Да не ги предпазваш би означавало да ги изпратиш на сигурна смърт.

— Не, Бил, нищо. Ваня не е разговарял по специалния си телефон с Москва по този въпрос. Нито е използвал защитената си факс-линия. Каквото и да говорим за този инцидент, всъщност дори не сме потвърдили някакво лице, само онзи непознат в кръчмата, а това може да се окаже едно нищо. Преди три месеца накарах един от моите момци да подхване разговор с Кириленко в кръчмата и говорили за футбол — той впрочем е голям запаляно, познава играта много добре, и така и не разкрил националността си. Акцентът му е адски съвършен. Така че онзи непознат на снимката може спокойно да се окаже нищо, просто поредното съвпадение. Кириленко е професионалист, Бил. Не допуска грешки. Каквато и информация да е излязла от него, тя несъмнено е била писмена и е изпратена по куриер.

— Значи най-вероятно имаме един бивш КГБ, който се върти наоколо, разполага с цялата информация, която му е изпратена от Москва за нашия Кларк, а какво прави, така и не знаем.

— Точно така, Бил — съгласи се Холт. — Не бих казал, че ми харесва, но това е положението.

— Какво излезе от контактите между КГБ и ИРА-И?

— Имам някои неща. Една снимка на някого си от среща в Дъблин преди осем години и устни донесения от други наши връзки, с физическо описание. Някои напомнят за онзи тип от снимката, но писмените описания съвпадат с всеки трети мъж от човечеството, а засега се въздържа да показваме снимката на когото попадне.

Не беше необходимо да обяснява на Тоуни защо. Твърде възможно бе някои от информаторите на Холт са двойни агенти и показването на снимката с мъжа от кръчмата на такива хора можеше да даде на обекта на разследването да разбере, че някой знае кой е той. А това щеше да го накара да е по-предпазлив, може би да промени външността си, и чистият резултат щеше да е, че нещата щяха да станат по-лоши, вместо да се подобрят. Това наистина беше сложна игра. Ами ако цялата работа не се окажеше нищо повече от най-обикновено любопитство от страна на руснаците, просто да се следят стъпките на един известен офицер от разузнаването от другата страна? По дяволите, всички го правеха. Това си беше просто част от занаята.

Като се теглеше чертата, излизаше, че засега те знаят какво не знаят... не, поправи се Тоуни. И това не знаеха в достатъчна степен. Те знаеха, че не знаят нещо, но дори не знаеха какво е това, което искаха да разберат. Какво беше значението на това примигнало за момент късче информация?

— Това за какво е? — попита невинно Хенриксен.

— Система за охлаждане с мъгла. Получихме го от вашите — каза Окланд.

— А? Не разбирам — отвърна американецът.

— Един от нашите инженери го видял в... Аризона, струва ми се. Разпръсква миниатюрни капчици водна мъгла. Малките капчици поглъщат топлинна енергия и се изпаряват в атмосферата. Има същия

ефект като въздушните климатични инсталации, но с незначителен разход на енергия.

— Ахх — възкликна Бил Хенриксен, полагайки неимоверно усилие да изрази изненада. — Къде е инсталирана тази система?

— Само в тунелите и проходите. Архитектът искаше да я разположим из целия стадион, но някои хора възразиха: казаха, че щяла да пречи на камерите и прочие — отвърна Окланд. — Твърде много прилича на истинска мъгла.

— Мисля, че трябва да я огледам.

— Защо?

— Ами това е адски добър начин за пускане на химически агент — някакъв газ например. — Думите му накараха полицейския представител сериозно да се стресне.

— Ами... да, би могло.

— Имам един човек в компанията, бивш офицер в Химическия корпус на армията на САЩ, експерт по такива неща, с диплома от Масачузетския технологически институт. Ще го накарам да я провери колкото може по-скоро.

— Да, това е добра идея, Бил. Благодаря — каза Окланд и се изруга наум, че не беше се сетил сам за това. Какво пък, нали беше наел експерти? А този янки определено беше експерт.

— Наистина ли става толкова топло тук?

— О, да, доста. Стига над тридесет градуса. Така че архитектът каза, че това е евтин начин да се охлаждат зрителите и било твърде разумно да се инсталира. Подхранва се от системата на противопожарните кранове. Дори не изразходва много вода. Инсталирано е вече от година. Изпробваме го периодически. Американска компания, не мога да се сетя името в момента.

„«Кул-спрей» от Финикс, Аризона“ — помисли си Хенриксен. Имаше планове на системата в кабинета си. Тя щеше да играе решаваща роля в планове на Проекта и отначало им се беше сторила като че ли изпратена от Бога. Тук беше мястото. Скоро щеше да му дойде и времето.

— Нещо да сте чули от британците?

— Пуснахме запитване, но още няма отговор — отвърна Окланд. — Този проект очевидно е малко припрян.

Хенриксен кимна.

— Винаги се намесва политиката. — И при повече късмет нещата щяха да си останат така.

— Прав си — съгласи се Окланд.

Детектив лейтенант Марио д'Алесандро набра кода на компютъра си и влезе в централната база данни на Нюйоркското полицейско управление. Мери Банистър, разбира се, се оказа в списъка, както и Ан Претлоу. След това той зададе параметри за търсене, избирайки пол ЖЕНСКИ, възраст от 18 до 30 като начало, след което чукна с мишката иконата СТАРТ. Системата отдели списък от четиридесет и шест имена и той ги записа на отворения за целта файл. Базата данни не разполагаше с вградени към отделните записи снимки — тях щеше да извади от хартиените досиета. После премахна данните за афро-американски жени, защото ако си имаха работа със сериен убиец, такива престъпници обикновено избираха според вкуса си еднакви на вид жертви — най-известният от тях, Тиъдър Бънди, беше подбирал изключително жени, които ходят с разделена на две по средата коса. Банистър и Претлоу бяха бели, неомъжени, сравнително привлекателни, на възраст двадесет и една и двадесет и четири, и тъмнокоси. Значи между осемнадесет и тридесет като че ли беше добро ограничение, реши той, след което елиминира имената, които не отговаряха на горното описание.

След това прегледа описанията на намерените трупове на жертвите, чиято самоличност все още не беше установена. Вече познаваше всички тези случаи от ежедневната си работа. Две от тях отговаряха приблизително на параметрите за търсене, но никоя от тях не беше нито Банистър, нито Претлоу. Тази новина беше както добра, така и лоша. Двете липсващи жени не бяха със сигурност мъртви, и това беше добрата новина. Но телата им можеше да са скрити грижливо — наблизо се намираха блатата на Джързи — предпочитано място за изхвърляне на трупове още от началото на века.

След това разпечата списъка на липсващите жени. Искаше да проучи всички хартиени досиета, включително снимките в тях, с двамата агенти на ФБР. И Претлоу, и Банистър бяха с кафява коса с почти еднаква дължина и може би това представляваше достатъчен общ белег за някой сериен убиец... но не, Банистър беше все още

жива, или поне така предполагаше съобщението по електронната поща... освен ако серийният убиец не бе с толкова болен мозък, че да иска да измъчва семействата на своите жертви. Д'Алесандро не беше се натъквал досега на подобен случай, но серийните убийци бяха сериозно болни копелета и никога не можеше да се предскаже какво ще направят. Ако някой от тези шибалници бе тръгнал да вилнее из Ню Йорк, тогава не само ФБР щеше да иска да го спипа. Добре че щатът Ню Йорк най-сетне възвърна смъртното наказание...

— Да, видях го — каза Попов на шефа си.

— Наистина ли? — попита Джон Брайтлинг. — От какво разстояние?

— Почти толкова, колкото сме сега двамата с теб — отвърна руснакът. — Той е едър, силен мъж. Жена му е медицинска сестра в местната общинска болница, а дъщеря му е лекарка, омъжена е за един от членовете на екипа му и работи в същата болница. Доктор Патриша Чавес. Съпругът ѝ е Доминго Чавес, също полеви офицер от ЦРУ, сега назначен в тази група ДЪГА, вероятно като командир на отделение командоси. И Кларк, и Чавес са полеви офицери на ЦРУ. Кларк е участвал в спасяването на съпругата и дъщерята на бившия шеф на КГБ от съветска територия преди години — сигурно си спомняш — наскоро в пресата припомниха тази история. Е, всъщност Кларк е агентът, който ги е измъкнал. Замесен е също така в конфликта с Япония и убийството на Махмуд Хаджи Даряеи в Иран. Той и Чавес са с голям опит и много способни. Би било много опасно да се подценяват — заключи Попов.

— Добре, и какво ни казва всичко това?

— Казва ни, че ДЪГА е точно това, което изглеждаше, че е — многонационална група за борба с тероризма, чиято дейност обхваща цяла Европа — понеже Испания е член на НАТО, но Швейцария и Австрия не са. Дали могат да разширят операциите си и в други страни? Определено да. Те са много сериозна заплаха за всяка терористична операция. Това не е — продължи Попов — организация, която аз бих искал да срещна на терена срещу себе си. Опита им в действителни „бойни“ операции видяхме на телевизията. Зад всичко

това би трябвало да стои също така много сериозна техническа и разузнавателна поддръжка. Едното не може да съществува без другото.

— Добре. Значи сега ние знаем за тях. Възможно ли е те да знаят за нас?

— Възможно е, но едва ли е вероятно — отвърна Попов. — Ако случаят беше такъв, тук вече щеше да има агенти на ФБР, които да ни арестуват за криминални заговори. Мен нито ме следят, нито преследват — поне така мисля. Знам за какво да внимавам и досега не съм забелязал нищо подобно, но, трябва да призная, че е възможно с много грижливо и експертно усилие да бъда проследен, без да го забележа. Това е трудно — аз съм се обучавал в контрашпионажа, — но теоретично е възможно.

Това донякъде стресна работодателя му, забеляза Попов. Той току-що беше признал, че не е свършен. Бившите му началници в КГБ сигурно също го бяха знаели, но го бяха приемали като обичаен риск в разузнавателния занаят — и освен това не им се бе налагало да се боят, че ще ги арестуват и че ще загубят милиардите си долари.

— Какви са рисковете?

— Ако имаш предвид какви методи могат да се използват... Телефоните например може да се подслушват и...

— Моите телефони са кодирани. Системата би трябвало да е защитена от проникване. Консултантите ми по това казват, че...

Попов вдигна ръка и го прекъсна.

— Наистина ли си въобразяваш, че вашето правителство позволява да се произвеждат кодиращи системи, които самото то не може да пробие? — попита той, сякаш обясняваше нещо на невръстно дете. — Агенцията за национална сигурност във Форт Мийд разполага с най-умните математици на света и с най-мощните компютри, а ако човек реши да разбере доколко усърдно работят, достатъчно е да погледне паркингите им.

— Какво имаш предвид?

— Ако паркингите са пълни в седем вечерта, това означава, че работят здраво над нещо. Във вашата страна всеки има кола, а паркингите по принцип са прекалено големи, за да бъдат закрити и защитени от погледите дори на случайни минувачи. Това е един лесен начин всеки разузнавателен офицер да види до каква степен са активни някои от правителствените ви агенции. — А ако човек наистина се

интересуваше, просто можеше да провери няколко имена и адреси, за да разбере кои са марките коли и регистрационните им номера. По този начин преди десетина години хората на КГБ бяха проследили шефа на група Зет на АНС — хората, които имаха за задача както да разбиват, така и да създават кодиращи системи и кодове, и възродената РВС несъмнено правеше същото. Попов поклати глава. — Не, аз лично не бих се доверил на пазарно достъпна кодираща система. Имам съмнения и за системите, използвани от руското правителство. Вашите хора са много умни в разбиването на шифровъчни системи. Занимават се с това над шестдесет години, още отпреди Втората световна война, и при това в съюз с британците, които също имат великолепен опит в това отношение.

— Но на мен ми казаха, че тази система, която имам, никога не може да бъде пробита, защото е 128-битова...

— Ах, да, стандартът СТУ-3. Тази система се използва от вашите държавни органи от около двадесет години. Вашите хора сега я подмениха със СТУ-4. Нима смяташ, че са решили да я сменят само защото им се харчат пари? Би трябвало да има някоя друга причина. Когато работех на терена за КГБ, използвахме само еднократни стъпки. Това е кодираща система, която се използва само веднъж, основава се на случайни замествания. Не може да се разбие, но е досадно да се използва. Да изпратиш едно-едничко съобщение по този начин ти отнема часове. За съжаление, много е трудно да се използва за устна комуникация. Вашите власти използват система Тап-ДАНС, в която идеята е подобна, но ние така и не можахме да я копираме.

— Значи искаш да кажеш, че някои хора могат да подслушват всички телефонни разговори, които водят?

Попов кимна.

— Разбира се. Защо иначе проведохме всички наши съществени разговори на четири очи? — Сега той наистина беше потресен, забеляза Дмитрий Аркадиевич. Геният наистина беше същинско бебе, изгубено в гората. — Е, сега може би вече е време да ми кажеш защо трябваше да изпълня всички тези задачи?

— Да, господин министър... чудесно... благодаря ви — отвърна Боб Окланд по клетъчния си телефон. Натисна бутона КРАЙ и прибра телефона в джоба си, след което се обърна към Бил Хенриксен. — Добри новини. Групата ДЪГА също ще дойде тук за консултации.

— О? — възкликна Бил. — Е, това няма да навреди.

— Бъркат ти се в нещата ли? — попита полицаят.

— Не съвсем — излъга Хенриксен. — Вероятно познавам някои от тях, а и те ме познават.

— Възнаграждението ще си остане същото, Бил — каза австралиеца.

О, по дяволите, помисли си американецът. За пореден път Законът за непредвидените последствия се беше надигнал, за да го ухапе по задника. Мозъкът му за кратко превключи на автопилот, но после се самоубеди, че всъщност това няма особено значение, стига да успееш да си свърши работата както трябва. Можеше дори да помогне, каза си той, и замалко да си повярва.

Брайтлинг знаеше, че не може да каже на Попов. В много отношения той му се доверяваше — по дяволите, това, което знаеше Попов, можеше да го тикне във федералния затвор, дори да го постави на електрическия стол — но да му каже за какво действително става дума? Не, това не можеше да рискува. Той не знаеше какви са възгледите на Попов за околната среда и за Природата. Така че можеше да предвиди каква ще бъде реакцията на руснака за проекта. Попов беше опасен за него в много отношения, като сокол, дресиран да каца на юмрука му, но все още свободнодействащ агент, готов да убие някой фазан или див заек, да речем, но никога напълно негов, винаги в състояние да отлети и да пожелае да се върне към свободния си живот... а ако беше свободен да го направи, той също така беше свободен да предаде информация на други. Не за първи път Брайтлинг си помисли дали да не накара Бил Хенриксен да се погрижи за този потенциален проблем. Той щеше да съобрази как. Разбира се, бившият агент на ФБР знаеше как да разследва едно убийство и следователно знаеше как да подведе и самите разследващи, и този малък проблем щеше да отпадне.

Активи, помисли си след това Брайтлинг. Какво друго можеше да направи, за да подсили малко повече позицията си и тази на своя Проект? Ако тази ДЪГА беше проблем, дали щеше да е възможно да ѝ нанесе пряк удар? Да я унищожи в най-добрия случай, или в най-

лошия — да ги отвлече, да ги принуди да се съсредоточат в друга посока?

— Ще трябва да обмисля това, Дмитрий — отвърна най-накрая той.

Попов кимна бодро, чудейки се какви ли мисли са преминали в ума на работодателя му през тези петнадесет секунди, които му бяха необходими, за да обмисли въпроса. Сега беше негов ред да се обезпокои. Той току-що бе уведомил Джон Брайтлинг за оперативните опасности, съдържащи се в използването на него, Попов, в организирането на терористични инциденти, и особено за пукнатините в сигурността на неговите комуникации. Последното особено беше изплашило човека. Може би трябваше да го предупреди по-рано, но неизвестно защо въпросът така и не беше се повдигал, и Дмитрий Аркадиевич сега осъзна, че това е било сериозна грешка от негова страна. Е, може би не чак толкова сериозна. Оперативната сигурност не беше чак толкова лоша. Само двама души знаеха какво става... е, може би и Хенриксен. Но Бил Хенриксен беше бивш ФБР и ако беше информатор, досега те отдавна щяха да са в затвора. ФБР щеше да разполага с всичките необходими доказателства за следствие по углавно престъпление и нямаше да позволи нещата да се протакат, освен ако не трябваше да разкрива някоя огромна по мащабни престъпна конспирация... но колко по-мащабна можеше да бъде от конспирацията за убийство? Нещо повече, те би трябвало да знаят каква точно е конспирацията, иначе нямаше да има причина да забавят ареста им. Не, сигурността тук беше добра. И макар американските власти технически да можеха да декодират уж обезопасените телефонни връзки на Брайтлинг, дори за да ги подслушват беше необходима съдебна заповед, а за това беше необходимо доказателство, а доказателството само по себе си щеше да е достатъчно, за да прати няколко души в килиите за смъртници. Включително и него самия.

Но какво ставаше все пак? Каквото и да замисляше неговият работодател, беше по-голямо от масово убийство. Какво, по дяволите, можеше да е? Най-тревожното беше, че Попов се бе заел с тези задачи с надеждата — реализирана надежда, и още как — да припечели добра сума. Сега вече разполагаше с над един милион долара в банковата си сметка в Берн. Достатъчно, за да се върне в Русия и да си живее наистина добре... но недостатъчно за това, което действително му се

искаше. Толкова странно беше да откриеш, че „милион“, тази магическа дума, изразяваща някакво вълшебно число, се оказва нещо, което, след като го придобиеш... изобщо не изглежда вълшебно. Беше само едно число, от което трябва да приспаднеш, за да си купиш нещата, които искаш. Един милион щатски долара бяха достатъчни, за да си купи къщата, която искаше, колата, която искаше, храната, която искаше, след което да му останат достатъчно, за да поддържа стандарта, за който жадуваше, през остатъка от живота си... освен евентуално в Русия, където за жалост, не желаше да живее. Да я посети, да; но да остане там — не. И така, Дмитрий също се беше оказал в клопка.

В каква точно клопка — това не знаеше. И ето го сега — седи срещу работодателя си, който също като него трескаво се мъчеше да обмисли нещата. Единият знаеше какво става, а другият — не... но другият знаеше как да направи нещата да станат, докато работодателят му не знаеше. Всичко това приличаше на интересен и елегантен импас.

И така, те просто седяха в продължение на около минута, като всеки от двамата преценяваше другия и ако не знаеше какво да каже, то поне не желаше да поеме риска да каже каквото трябва. Най-сетне Брайтлинг наруши мълчанието.

— Наистина трябва да обмисля тази ситуация. Дай ми един ден.

— Разбира се.

Попов стана, стисна ръката му и излезе от кабинета. Играч през по-голямата част от зрелия си живот в тази най-интересна и увлекателна от всички игри, той изведнъж осъзна, че е влязъл в нова игра, с нови параметри и правила. Беше придобил огромна парична сума... но сума, която неговият работодател беше сметнал за незначителна. Беше въввлечен в операция, чиято значимост беше много по-мощна от тази на масовото убийство. Това не беше съвсем ново за него. Някога той беше служил на държава, наричана от в крайна сметка победилия я противник „Империя на Злото“, и онази студена война беше нещо много по-мощно от масовото убийство. Но Брайтлинг не беше държава и колкото и огромни да бяха ресурсите му, те бяха нищожни в сравнение с тези на която и да било напреднала страна. Големият въпрос си оставаше — какво, по дяволите, целеше да постигне този човек? И защо имаше нуждата от услугите на Дмитрий Аркадиевич Попов, за да го постигне?

Хенриксен взе полета на „Кантас“ до Лос Анджелис. По-голямата част от деня му щеше да мине в седалката в първа класа — достатъчно време, за да обмисли това, което знаеше.

Планът за Олимпийските игри беше по същество, така да се каже, в торбата му. Оросяващата система беше на място, което беше просто идеално за целите на Проекта. Беше вкарал един от хората си, които да проверят системата, с което се беше включил на място за момента на доставката в последния ден. Съвсем просто. Разполагаше с консултантския договор, необходим му, за да стане всичко това. Но сега тази тайфа на ДЪГА също щеше да дойде. До каква степен щяха да си пъхат носа? По дяволите, това просто не можеше да се предвиди. В най-лошия случай беше възможно някое малко камъче да преобърне колата. Толкова често беше ставало така. Знаеше го от времето, изслужено във ФБР. Случаен полицейски патрул, разхождащ се човек или в кола с радиотелефон можеше да мине наблизо и да предотврати добре планиран грабеж. Или в следователската фаза неочаквано силната памет на някой случаен минувач, или небрежно подхвърляне, направено от някого пред негов приятел, можеше да попадне на подходящия следовател и да духне някое нерешимо дело. Бум, и толкова просто — беше се случвало милиони пъти. А пробойните винаги бяха в полза на противната страна, нали?

Следователно, от негова гледна точка, той разбираше, че трябва да елиминира възможността за такива случайни събития. Беше толкова близо до това. Оперативната концепция беше съвършена — от самото начало тя беше почти изцяло негово дело — Джон Брайтлинг само я беше осигурил финансово. Предизвикването на действията на терористите в Европа беше събудило международната загриженост за тази заплаха и тъкмо това беше позволило на него и на компанията му да поеме контрола над мерките за сигурност на Олимпийските игри. Но ето че се беше появил този проклет екип на ДЪГА и се беше справил с три големи инцидента — а кой ли тъп задник беше предизвикал третия? — толкова добре, че сега австралийците бяха помолили тях да дойдат и да огледат. И ако дойдеха, щяха да останат и да продължат да оглеждат, и ако това станеше, можеха да останат и за

игрите, а ако се разтърсеха за химически оръжия, можеха да забележат съвършената система за разпространение, и...

Твърде много „ако“. Твърде много „ако“. Твърде много неща, които трябваше да се издънят, за да се провали Проектът. Тази мисъл го поуспокои. Може би щеше да успее да се срещне с хората от ДЪГА и да ги отклони от заплахата. В края на краищата, той разполагаше със свой щатен експерт по химическите оръжия, а те може би нямаха, и това му осигуряваше предимство, нали? С малко повече ум, човекът му можеше да си свърши работата буквално пред очите им, и те дори нямаше да забележат, че го е направил. Нали тъкмо това беше целта на планирането?

„Я се отпусни — каза си той, докато гледаше стюардесата с напитките. — Отпусни се.“ Но не, не можеше да го направи. Твърде голям опит имаше като следовател, за да допусне дори възможността за случайна намеса, без да прецени евентуалните последствия. Ако спряха човека му, дори по случайно стечение на обстоятелствата, можеше да се разкрие целият Проект. А виж, това можеше да означава нещо повече от провал. Можеше да означава доживотен затвор в най-добрия случай, което впрочем той беше подготвен да приеме. Не, той се беше посветил на Проекта по повече от една причина. Преди всичко неговата задача беше да спаси света... и второ, той искаше да присъства, за да изпита удоволствието от това, с което щеше да разполага след спасяването му.

Следователно всякакви рискове бяха неприемливи. Трябваше да измисли начин да ги отстрани. Ключът към това беше руснакът, Попов. Той се зачуди какво ли е открил този призрак в Англия. С подходяща информация можеше да изработи план да се справят пряко с тази ДЪГА. Той се отпусна в седалката и си избра някакъв филм, който уж да гледа, за да прикрие това, с което се занимава. Да, с подходящите хора и подходящите активи можеше да стане.

Попов вечеряше сам в някакъв ресторант в южния край на Манхатън. Храната можеше да се отчете за добра, но мястото изглеждаше така, сякаш го бяха почиствали през нощта плъхове. Водката обаче беше превъзходна и както обикновено, няколкото питиета му помогнаха да разсъждава абстрактно.

Какво знаеше той за Джон Брайтлинг? Добре, този човек беше научен гений, а също така впечатляваше с бизнес-уменията си. Преди години бил женен за друга изключително интелигентна личност, в момента научен съветник на президента, но бракът им беше свършил зле и сега работодателят му прескачаше от легло на легло и се водеше един от най-известните и търсени ергени в Америка.

Имаше добри връзки с кръговете хора, допускани до засекретена информация. ДЪГА например. Той се беше добрал до името ѝ, както и до името на нейния командващ само за един ден. Само за един ден! Това беше повече от впечатляващо. Беше удивително. Как, по дяволите, се беше добрал до това?

А той самият се беше забъркал в дейност, следствията от която изглеждаха много по-сериозни от масово убийство. Тук умът му отново се обърка и засече. Беше като да вървиш по оживена улица и изведнъж да се озовеш пред гола стена. Кое занимание на един бизнесмен можеше да бъде с по-сериозни последици от това? По-сериозно от риска да загуби свободата си, дори от смъртното наказание? Ако беше по-голямо от масово убийство, дали планът не предвиждаше смърт в дори още по-големи мащаби? Но с каква крайна цел? Да предизвика война, може би, но той не беше държавен глава и не можеше да започне война. Дали Брайтлинг не беше шпионин, предаващ жизненоважна за сигурността на държавата си секретна информация на чуждо правителство — но в замяна на какво? Как би могъл някой, било то правителство или не, да подкупи един милиардер? Не, тук парите не играеха. Тогава какво оставаше?

Има един класически акроним за причините, които могат да подтикнат човек да извърши предателство спрямо родната си страна: ПИСЕ. Пари, идеология, съвест и его. Парите бяха извън сметката. Брайтлинг си имаше достатъчно. Идеологията винаги беше най-добрата мотивация за един предател или шпионин — някои хора са склонни да рискуват живота си много по-лесно за изповядвани от тях възгледи, отколкото за гнусна печалба — но каква идеология изповядваше този човек? Попов не знаеше. След това идваше съвестта. Но кое сбъркано нещо се опитваше да поправи този човек? Едва ли можеше да има такова, нали? Оставаше егото. Е, Брайтлинг имаше обемисто „его“, но егото предполагаше мотив за отмъщение срещу някоя по-могъща личност или институция, която го е онеправдала. Кой

е могъл изобщо да уязви милиардера Джон Брайтлинг дотолкова, че материалният му успех да не е достатъчен лек срещу такава рана? Попов махна с ръка на сервитьорката за още една водка.

Не, парите не играеха. Също и егото. Оставаха идеологията и съвестта. Какви убеждения или каква нередност можеха да мотивират един човек за убийство в големи мащаби? В първия случай, Брайтлинг не приличаше на религиозен фанатик. Във втория, не беше показал никакви открити прояви на недоволство към собствената си страна. И така, докато парите и егото можеха веднага да се изключат, то идеологията и съвестта изглеждаха също така малко вероятни, но въпреки това Попов не ги изключваше, само защото... защо? — запита се той. Ами защото разполагаше само с четири възможни мотивации, освен ако Брайтлинг не беше пълен перко.

Не, каза си Попов. Неговият работодател не беше умствено неуравновесен. Беше разсъдлив във всяко свое действие и въпреки че неговата гледна точка, особено по въпроса за парите, беше много различна от собствената му... какво пък, той имаше толкова много, че това различие изглеждаше разбираемо, и за него някакъв си милион беше като джобните пари за Дмитрий Аркадиевич. Дали можеше да се окаже някакъв луд, който... като държавен глава, като някой нов Саддам Хюсеин или Адолф Хитлер, или Йосиф Висарионович Сталин... но не, той не беше държавен глава, нямаше аспирации за такова нещо, а само такива хора можеха да бъдат обзети от подобна форма на лудост.

В своята кариера в КГБ Попов се беше натъквал на какви ли не странности. Беше участвал в играта срещу световните класови противници и нито веднъж не бяха го хванали, нито веднъж не беше се провалял в изпълнението на задачите си. Поради това се смяташе за човек от умната порода. Това правеше сегашния импас още по-обезсърчителен. Той разполагаше с един милион долара в една банка в Берн. Имаше изгледи междувременно да ги направи повече. Беше организирал две терористични операции, които бяха постигнали целта си — дали? Работодателят му очевидно смяташе така, въпреки очевидния им тактически провал. Но сега Дмитрий Аркадиевич знаеше още по-малко. Колкото повече се ровеше, толкова по-малко знаеше. И колкото по-малко знаеше, толкова по-тъжно му ставаше. Беше помолил работодателя си неведнъж да му обясни основанията за

неговата дейност, но Брайтлинг не казваше. Трябваше да е нещо мащабно... но какво, по дяволите, беше то?

Изпълняваха упражненията за правилно дишане. Динг го намираше за смешно, но бяха убедили и него, че е необходимо. Колкото и висока и снажна да беше Пац, не тя беше атлетът, какъвто той трябваше да стане, за да води Екип 2, затова сега трябваше да се упражнява как да диша, за да може да роди бебето по-лесно, и тренировките наистина я усъвършенстваха. Затова сега двамата седяха на пода с широко разтворени крака, пышкаха и пухтяха и единственото, което той можеше да направи, беше да се стиска да не се разсмее.

— Дълбоко, изчистващо издишване — каза Динг, след като засякоха времето на въображаемата контракция. После се пресегна за ръката ѝ и се наведе, за да я целуне. — Как сме, Пац?

— Готова съм, Динг. Просто искам да стане и да се свърши.

— Притеснена ли си?

— Ами... знам, че ще боли, и просто искам да се свърши, нали разбираш?

— Да — кимна Динг.

Очакването на неприятни неща обикновено беше по-тежко от самото им преживяване, поне физически. Той самият го знаеше от личен опит, но тя — все още не. Може би тъкмо затова второто раждане почти винаги е по-лесно от първото. Вече знаеш какво да очакваш, знаеш го, колкото и да е било неприятно, и накрая получаваш бебе. За Доминго това беше ключът на цялата работа. Да станеш баща! Да имаш дете, да предприемеш най-великото от всички приключения, да отгледаш нов живот, правейки най-доброто, на което си способен, да допускаш грешки, но и да се учиш от тях, и най-накрая да представиш пред обществото един нов, отговорен гражданин, който да те продължи. Това, той беше сигурен, бе същината на това да си човек. О, разбира се, носенето на оръжие и работата, която вършеше, също бяха важни — нали той беше страж на обществото, защитник на невинните, олицетворение на реда, от който е произлязла самата цивилизация — но сега имаше шанс да бъде въввлечен в това, което действително представляваше цивилизацията — да се отглеждат деца, да се възпитават и напътстват дори в три посред нощ. Може би детето

щеше да стане воин като него, или може би още по-добре, лекар като Пац, важна и добра част от обществото, служеща на другите. Тези неща можеха да станат само ако той и Пац си вършеха работата добре, и тази отговорност беше най-голямата, която една личност би могла да поеме. Доминго го очакваше с нетърпение, жадуваше да държи своето дете в ръцете си, да го целува и люлее, да сменя пеленките му и да му чисти дупенцето. Вече беше сглобил бебешкото креватче, беше разкрасил стените на детската стая с розови и сини зайчета и катерички и беше накупил играчки, които да развличат малкото зверче, и макар всички тези неща да изглеждаха несъчетаеми с ежедневието му, и той, и останалите мъже от ДЪГА мислеха другояче, защото всички те също имаха деца и за тях заветът беше същият. Еди Прайс имаше четиринайсетгодишно момче, доста буйно и определено твърдоглаво — вероятно точно какъвто е бил баща му някога, — но и достатъчно интелигентно, за да си задава въпроси за всичко и да търси собствени отговори, които с времето щеше да намери, точно като баща си. На това хлапе на челото му като че ли пишеше „воин“, помисли си Динг... но с малко късмет първо щеше да отиде в училище и да стане офицер, както бе трябвало да направи Прайс, и щеше да го направи в Америка. Тук обаче системата беше различна, затова той беше станал страхотен главен сержант, най-довереният подчинен на Динг, винаги готов да предложи мнението си, а след това да изпълни заповедите съвършено. Да, имаше толкова много неща, които да очаква с нетърпение, помисли си Динг.

— Страх ли те е?

— Не ме е страх, само съм малко изнервена — призна Пац.

— Скъпа, ако беше толкова трудно, как щяха да се родят толкова много хора на този свят?

— Мъжки приказки — отбеляза доктор Патриша Чавес. — Лесно ви е да го кажете, нали не раждате вие.

— Ще бъда до теб да помагам — обеща мъжът ѝ.

— Гледай да бъдеш!

23. НАДЗОР

Хенриксен беше прелетял буквално половината земно кълбо за един ден и вътрешният му биологичен часовник беше объркан. През следващата седмица щеше да се събужда в произволни часове на денонощието, но все едно. Подходящите хапчета и няколко питиета щяха да му помогнат да отдъхне. В края на терминала го очакваше служител на фирмата, който взе ръчния му багаж, без да каже нито дума, и се понесе към багажния конвейер, където, слава Богу, куфарът му беше петият поред, което им позволи да напуснат бързо терминала и да поемат по магистралата към Ню Йорк Сити.

— Как мина пътуването?

— Получихме договора — каза само Хенриксен на своя човек, който не беше член на Проекта.

— Е, и какво имаме дотук? — попита агентът на ФБР.

— Засега нищо — отвърна д'Алесандро. — Намерих още едно евентуално изчезнало момиче, апартаментът ѝ е в същата зона, сходна на вид и така нататък, изчезнала е приблизително по същото време, по което и вашата Банистър. Казва с Ан Претлоу, секретарка. Просто изчезнала от лицето на земята.

— Като Джейн Доус? — попита другият федерален служител.

— Нищо подобно. Момчета, длъжни сме да се изправим пред възможността да имаме сериен убиец в района...

— Но защо се появи това съобщение по електронната поща?

— До каква степен съвпада с други електронни писма, които госпожица Банистър е изпращала на баща си? — попита детективът от нюйоркската полиция.

— Не съвпада много — призна агентът на ФБР. — Това, което той първоначално е донесъл в офиса в Гари, прилича на... ами, намирисва на наркотици, нали разбирате?

— Съгласен съм — каза д'Алесандро. — Имате ли други?

— Ето. — Агентът му подаде шестте разпечатки, изпратени им по факс в Ню Йорк.

Детективът ги огледа. Всички бяха съставени доста грамотно, добре обмислени, без нито една правописна грешка.

— Ами ако не го е пратила тя? Ако го е направил някой друг?

— Серийният убиец? — попита младшият агент на ФБР. — Тогава би трябвало да е сериозно болен, Марио.

— Прав си. Но серийните убийци не са ангели, нали?

— Да измъчва семействата? Досега имали ли сме такъв случай? — учуди се старшият.

— Не, доколкото знам. Но както каза човекът...

— Говнярска работа — отбеляза старши агент Том Съливан.

— Да се обадим ли на Отдела за поведенчески науки? — попита младшият агент Франк Чатъм.

Съливан кимна.

— Да, дай да го направим. Ще се обадя на Пат О'Конър. Другата стъпка, мисля, е да разпечатаме няколко листовки със снимката на Мери Банистър и да ги пуснем из Уест Сайд. Марио, можеш ли да ни осигуриш малко съдействие от вашите хора?

— Няма проблеми — отвърна д'Алесандро. — Ако излезе това, което ми се струва, искам да спипаме този шибалник, преди да почне да ми прави рекорди. Не и в моя град, момчета — заключи детективът.

— Да опитаме ли пак с интерлевкен? — попита Барбара Арчър.

— Да — кимна Килгор. — Смята се, че За усилва имунната система, макар че не знаят точно как. Аз също, но ако има някакъв ефект, трябва да знаем за това.

— Евентуални белодробни усложнения? — Един от проблемите с интерлевкена беше, че той атакуваше белодробната тъкан, също така по неизвестни причини, и можеше да бъде опасен за пушачи и хора с дихателни затруднения.

— Едва ли. Ж4 не е пушачка, а искам да съм сигурен, че За не може да свърши нищо срещу „Шива“. Не можем да поемем този риск, Барб.

— Съгласна съм — отбеляза доктор Арчър. Като Килгор, и тя не смяташе, че тази нова версия на интерлевкена ще е от полза, но това трябваше да се потвърди. — Какво ще кажеш за интерферон?

— Французите го изпробват срещу хеморагична треска от пет години, но без никакви резултати.

— Все едно, нека да го опитаме на Ж4 — предложи тя.

— Защо не. — Килгор си отбеляза на картоната и напусна помещението. След минута се появи на телеекрана.

— Здравсти, Мери, как сме тази сутрин? Някакво подобрение?

— Не. — Тя поклати глава. — Стомахът все още много ме боли.

— О, нима? Я да видим какво можем да направим. — Нейният случай се развиваше много бързо. Килгор се зачуди дали младата жена няма някакъв вроден дефект на горния стомашно-чревен тракт, може би някаква уязвимост към пептична язвена болест...? Ако беше така, „Шива“ щеше да я разкъса набързо. Той увеличи дозировката на морфин на апарата до леглото ѝ. — Окей, сега ще ти пуснем още две лекарства. Те би трябвало да те оправят за два-три дни.

— Онези, за които съм се подписала ли? — попита немощно Ж4.

— Да, точно те — отвърна Килгор, окачвайки шишенцата с интерлевкена и интерферона на системата. — Би трябвало да те накарат да се чувстваш много по-добре — обеща ѝ той с усмивка. Беше му странно, че разговаря с лабораторните си плъхове. Е, все едно беше дали плъх, или прасе, или куче или... момиче, в случая. Разликата не беше кой знае каква, нали? Не и този следобед. Тялото ѝ се отпусна от увеличената доза морфин и очите ѝ се разфокусираха. Виж, това вече беше разлика — на плъховете не даваха успокоителни или наркотици, за да облекчат болката им. Не че не желяеха, просто не съществуваше практичен начин да ги облекчат. Никога не му беше харесвало да гледа как хубавите им розови очички помръкват от болка. В този случай помръкналите очи поне показваха, че е настъпил малък отдих от непоносимите страдания.

Информацията беше много интересна, помисли си Хенриксен, а и руснакът се оказа много добър в придобиването ѝ. От него можеше да излезе добър агент на Международния отдел за контраразузнаване... но пък той беше бил точно това, макар да бе работил за противниковата страна, разбира се. И заедно с информацията Хенриксен си припомни идеята, хрумнала му в самолета.

— Дмитрий — попита Бил, — имаш ли връзки в Ирландия?

— Да, няколко.

Хенриксен погледна към доктор Брайтлинг за одобрение и той му кимна.

— На тях би ли им харесала идеята да си го върнат на СВС?

— Това е било обсъждано много пъти, но не е практично. Все едно е да пратиш банков обирджия в охранявана банка... не, направо в правителствената монетарница. Няма смисъл — твърде добре се охранява.

— Но ние няма да ги пратим срещу Херефорд! Какво ще стане, ако изкараме онези навън и после им поднесем малка изненада? — поясни идеята си Хенриксен.

„Много интересна идея — помисли си Попов. — Но...“

— И все пак операцията ще бъде много опасна.

— Разбирам. Какво е сегашното положение в средите на ИРА?

Попов се отпусна в креслото си.

— Те са много лошо разкъсани. В момента са разделени на няколко фракции. Някои искат мир. Други желаят безредиците да продължат. Причините са както идеологически, така и лични за членовете на фракциите. Идеологически дотолкова, че тяхната политическа цел е да отхвърлят както британското управление в Северна Ирландия, така и републиканското правителство в Дъблин, и да установят „прогресивно социалистическо“ управление. Като цел, тя е твърде амбициозна, за да се приложи в реалния свят, но въпреки това те вярват в нея и се придържат към нея. Те са убедени марксисти... всъщност по-скоро маоисти, отколкото марксисти, но това не е толкова важно за нас.

— А личният момент? — попита Брайтлинг.

— Когато един човек е революционер, не става въпрос само за убеждение, но също така и за възприемане от страна на обществото. За мнозина хора революционерът е романтична личност, човек, който вярва в една идея за бъдещето и е готов да рискува живота си за нея. От това произлиза общественият му статут. Онези, които познават такива хора, обикновено хранят голямо уважение към тях. Следователно, да изгуби този статут е болезнено за един бивш революционер. Той ще трябва да преживява по нормален начин, да кара камион например и така нататък...

— С други думи, точно като теб — след като са те съкратили от КГБ — подхвърли Хенриксен.

— В известен смисъл, да. Като полеви офицер на Държавна сигурност, аз имах статут и значение, на каквито можеха да се радват малцина други в Съветския съюз, и изгубването им за мен беше много по-важно, отколкото загубата на скромната заплата, която получавах. Същото ще бъде и за тези ирландски марксисти. И заради това те имат две основания да искат безредиците да продължат: заради политическите си и идеологически убеждения и заради необходимостта от лично признание, тоест да са нещо повече от обикновени трудови граждани.

— Познаваш ли такива хора? — попита направо Хенриксен.

— Да, вероятно мога да посоча няколко, с мнозина от тях съм се срещал в долината Бекаа в Ливан, където те се обучаваха заедно с други „прогресивни елементи“. Ходил съм до Ирландия, за да им отнеса писма и пари за поддръжка на дейността им. Тези операции обвързваха големи части от британската армия, нали разбирате, и поради това си струваха съветската поддръжка, като отвлечане на част от големия ни противник НАТО. — Попов завърши историческото си отклонение и погледна двамата си събеседници. — Какво искате да направят?

— Въпросът не е толкова какво, колкото как — отвърна Бил. — Когато работех в Бюрото, говорехме, че ИРА е съставена от най-добрите терористи в света, посветени на делото си, интелигентни и ужасно зли.

— Склонен съм да се съглася с тази преценка. Те са много добре организирани, силно мотивирани идеологически и готови почти на всичко, което би имало сериозно политическо въздействие.

— Как биха погледнали на тази задача?

— Каква по-точно? — попита Дмитрий и Бил му обясни основните идеи.

Руснакът го изслуша учтиво и замислено и накрая каза:

— Това би им допаднало, но рисковете са много големи.

— Какво биха поискали, за да сътрудничат?

— Пари и друг вид поддръжка, оръжия, експлозиви, нещата, които ще им трябват, за да проведат тези операции. Сегашните фракционни борби вероятно се отразяват лошо на организацията им за

снабдяване с боеприпаси. Несъмнено това е средството, с което миролюбивата им фракция се мъчи да упражнява контрол над фракцията, която държи насилието да продължава, просто като ограничава достъпа им до складовете с оръжие. Без такъв достъп те не могат да предприемат физически действия и следователно да увеличат собствения си престиж. Поради което, ако им предложите необходимите средства за провеждането на операциите, ще се вслушат много сериозно във вашия план.

— Пари?

— Парите позволяват на човек да си купува разни неща. Фракциите, с които бихме си имали работа, вероятно са отрязани от обичайните си източници на средства.

— В такъв случай, каква сума смяташ, че ще е необходима, Дмитрий? — попита Джон Брайтлинг.

— Няколко милиона долара, бих казал. Най-малко.

— Трябва да бъдем много внимателни в препирането им — предупреди Бил шефа си. — Аз мога да помогна за това.

— Да речем, пет милиона?

— Би трябвало да стигнат — каза Попов след миг размишление. — Плюс психологическата атракция от дърпането на лъва толкова близо до клетката му. Но нищо не мога да обещаая. Тези хора взимат решенията си сами, по свои собствени причини.

— — За колко време можеш да уредиш срещата?

— Два дни, може би три, след като пристигна в Ирландия — отговори Попов.

— Купувай билетите — нареди му решително Брайтлинг.

— Един от тях се е пораздрънкал, преди да замине — каза Тоуни. — Казвал се е Рене. Преди да тръгне за Испания се е поразбъбрил пред някаква приятелка. Тя пък изпитала угризения на съвестта и се явила сама в полицията. Французите са я разпитали вчера.

— И? — попита Кларк.

— Целта на акцията е била да освободят Карлос, но не ѝ е казал дали им е била възложена от някого. Всъщност ѝ е казал много малко, въпреки че от разпита е изплувало името на още един от участниците, или поне така смятат френските ни колеги. В момента проучват това

име. Въпросната жена... ами, те са били приятели, любовници, и той очевидно ѝ се е доверявал. Явила се е в полицията сама, заради смъртта на холандското момиченце. Парижките вестници раздуха много историята и очевидно това е разтревожило съвестта ѝ. Каза е, че се опитала да го разубеди — не съм сигурен дали мога да вярвам на това — и че той ѝ отвърнал, че ще си помисли. Очевидно не е размислил, но французите в момента се чудят дали някой не се е отказал. Привикват обичайните заподозрени за разговор. Може и да се натъкнат на нещо — завърши обнадежден Тоуни.

— И това ли е всичко? — попита Кларк.

— Всъщност никак не е малко — отбеляза Питър Ковингтън. — Много повече е от това, с което разполагахме вчера, и дава възможност на френските ни приятели да тръгнат по други следи.

— Може би — съгласи се предпазливо Чавес. — Но защо все пак излизат? Кой пуска тези копелета да действат?

— Нещо от другите два инцидента? — попита Кларк.

— Нито трошичка, дявол го взел! — отвърна Тоуни. — Германците са преровили всичко. Забелязани са коли, влизащи и излизащи от дома на Фюрхтнер и Дортмунд, но тя е била художничка и това спокойно са могли да бъдат купувачи на картините ѝ. Във всеки случай, липсват каквито и да е описания на коли, камо ли регистрационни номера. Този случай е приключил, освен ако някой не отиде в полицията и не направи изявление.

— Познати съмишленици? — попита Ковингтън.

— Всички са разпитани от БКА, без резултат. Ханс и Петра не са били от много разговорливите. Същото важи и за Модел. — Тоуни махна с ръце обезсърчен.

— Усещам го, Джон — каза Чавес. — Надушвам го.

— Съгласен съм — кимна Ковингтън. — Но номерът е да го напипаме.

Кларк се намръщи. Познаваше това усещане от времето, когато сам действаше като полеви агент. Искане ти се информацията да се допълни, но само с искане не става. Подобни неща се появяваха само когато сами решаха да се появят. Толкова просто беше, и също така толкова влудяващо, особено когато го знаеш, че е тук, наоколо, и при това знаеш, че страшно ти е необходимо да го напипаш. С още едно малко късче информация ДЪГА можеше да задейства някоя

национална полицейска сила да спипа лицето или лицата, които им трябваха, и после да ги изпекат на бавен огън, докато се доберат до това, което им трябва. Французите и германците щяха да са най-добрият вариант — нито едните, нито другите се подчиняваха на законовите ограничения, които американците и британците бяха наложили над своите полицейски сили. Но това не беше добър начин на разсъждение, защото и ФБР принуждаваше някои хора да си кажат и майчиното мляко, макар да пипаше всички престъпници с бели ръкавички. Но преди всичко ти трябва някой, с когото да си поговориш. Ето, това беше най-трудното.

Като офицер на ЦРУ той често се беше оказвал в отдалечени, неприятни места при изпълнение на задачи — и често задачата се прекратяваше — или не по-малко лошо, отлагаше — защото се оказваше, че някакво жизненоважно късче информация липсва или се губи. Беше виждал как по тази причина загиват трима мъже и една жена, на четири различни места, все зад Желязната завеса. Четирима души, които бе познавал лично, бяха изгубени, осъдени на смърт от родните си страни. Борбата им срещу тиранията в крайна сметка се беше оказала успешна, но те не бяха доживели, за да го видят и да се насладят на плодовете на своята храброст, и сега споменът за всеки от тях се беше превърнал в част от съвестта на Кларк... и поради това той изпитваше омраза към хората, които бяха разполагали с информацията, която му беше трябвала, но не бяха успели да му я донесат навреме. И сега беше така. Динг беше прав. Някой изкарваше тези копелета от бърлогите им и той искаше да се добере до този някой. Неговото или нейното намиране щеше да им осигури всички телефонни номера, имена и адреси за европейските полицейски агенции, за да ги напъхат в един голям чувал, и така до голяма степен да се разсее все още надвисналият над Европа тъмен облак. И това щеше да бъде адски по-добро решение, отколкото да изпраща своите бойци на бойното поле със заредени оръжия.

Попов опакова багажа си. В тази дейност вече бе натрупал голям опит и се беше научил да скатава ризите си в куфара, без да излизат след това омачкани, нещо, което така и не беше усвоил като офицер на КГБ. Е, сега ризите му бяха много по-скъпи и той се беше научил да се

грижи добре за тях. Куфарите му обаче отразяваха предишните му занимания и конструкцията им включваше няколко допълнителни джоба и отделения, в които съхраняваше „алтернативните“ си пътни документи — сега ги носеше непрекъснато със себе си. В случай че целият проект се сринеше от собствената си тежест, той искаше да може да изчезне без следа и трите му неизползвани досега комплекта лични документи щяха да му помогнат за това. В краен случай можеше да прибегне до банковата си сметка в Берн и да изчезне обратно в Русия, въпреки че кроеше други планове за бъдещето...

...но се тревожеше, че алчността може да помрачи преценките му. Пет милиона долара! Ако успееше да вложи и тях в банковата си сметка, щеше да разполага с необходимите ресурси, за да живее в комфорт до края на живота си, в което и място да си избере, особено ако ги инвестираше разумно. Но как можеше да измъкне от ИРА парите, определени за тях? Е, вариантът сигурно щеше сам да му се натрапи. Той притвори очи и си зададе въпроса за алчността. Дали тя наистина можеше да помрачи способността му да прави добри оперативни преценки?

Дали не предприемаше ненужен риск, подведен от желанието си да сложи ръка на толкова много пари? Трудно беше да прецени обективно собствената си мотивация. И ето че сега се оказваше трудно да бъде свободен човек, не просто някой от хилядите полеви офицери на Комитета за държавна сигурност, който трябва да оправдава всеки долар, лира или рубла, които е похарчил, пред счетоводителите на площад „Дзержински“, най-лишените от чувство за хумор хора в една изобщо лишена от чувство за хумор организация.

Алчност. Целия този въпрос трябваше да го остави настрана. Трябваше да продължи със задачата си като професионалист, както винаги да е внимателен и предпазлив на всяка пресечка, за да не бъде спипан от вражеските контраразузнавателни служби или дори от хората, с които щеше да се срещне. Извънредното крило на Ирландската републиканска армия беше една от най-безскрупулните терористични организации на света. Макар членовете ѝ да бяха веселяци по време на пиене — в пиенето си те доста приличаха на руснаците, — те избиваха враговете си, както вътре, така и извън организацията си, с толкова угризение, колкото изпитват медиците към опитните си плъхове. В същото време можеха да бъдат верни до

крайност. В това отношение бяха предсказуеми, и това беше добре дошло за Попов. И той знаеше как да се оправя с тях. Беше го правил често, както в Ирландия, така и в долината Бекаа. Просто не можеше да им позволи да се досетят за намерението му да прехвърли на своя сметка парите, които бяха определени за тях.

След като приключи опаковането, Попов занесе куфарите си до асансьора, а после долу, където портиерът му спря такси за „Ла Гуардия“, откъдето щеше да се качи на маршрутната совалка до бостънския „Логън Интернешънъл“, и оттам на самолета до Дъблин. Ако не друго, то работата му за Брайтлинг му беше натрупала много полетни километри за един редовен пътник, въпреки че бяха по твърде различни аеролинии, за да му донесат някаква изгода. Но винаги му плащаха да лети в първа класа, нещо, което КГБ никога не правеше. Единственото, което трябваше да направи той, беше да се споразумее честно с ИРА-И. Ако се появеше възможност да открадне парите им, щеше да го направи. Но вече знаеше едно: те със сигурност щяха да скочат с двата крака в тази операция. Беше твърде добра възможност, за да я изпуснат, а на ИРА-И жар не им липсваше.

Специален агент Патрик О'Конър прегледа информацията, изпратена им по факса от Ню Йорк. Проблемът при разследванията на похищения беше времето. Никое разследване, разбира се, не протичаше достатъчно бързо, но при отвличанията беше още по-лошо, защото знаеш, че някъде има реално лице, чийто живот зависи от твоята способност да събереш необходимата информация и да действаш според нея, преди похитителят да е решил да сложи край на гадната си играчка, да убие поредния си заложник и да тръгне да хване друг. Да хване друг? Да, вероятно, тъй като липсваше искане за откуп, а това означаваше, че този, който е отвлякъл Мери Банистър от улицата, не иска да я връща срещу заплащане. Не, той, изглежда, я използваше като играчка, почти със сигурност за сексуално удовлетворение, докато не му омръзнеше, след което най-вероятно щеше да я убие. И така, О'Конър се чувстваше като участник в надбягване, въпреки че пистата не се виждаше, и бягаше по хронометър, скрит в шепата на някой непознат. Разполагаше със списък на приятели и близки на госпожица Банистър и беше пратил свои служители, мъже и жени, да поговорят с тях, надявайки се да се

натъкне на някое име или телефонен номер, който да ги отведе към следващата стъпка в разследването... но вероятно това нямаше да стане. Ню Йорк! Тази млада жена беше дошла да търси тук късмета си, сред ярките светлини на големия град, като мнозина други. И мнозина от тях наистина намираха това, което търсеха, поради което и идваха тук, но не и тя, пристигнала от Гари, Индиана, дошла без никаква представа как изглежда животът в един голям град, и са ѝ липсвали защитните умения, необходими на човек в един град с осем милиона жители...

... и вероятно вече беше мъртва, призна си О'Конър, убита от неизвестното чудовище, отмъкнало я направо от улицата. Нищо друго не можеше да направи, по дяволите, освен да идентифицира, да арестува и да осъди отрепката, което щеше да спаси живота на други, но нямаше с нищо да помогне на жертвата, чието име сега бе изписано върху папката на досието, лежащо на бюрото му. Е, това беше един от проблемите с професията на ченге. Не можеш да спасиш всички. Но поне се опитваш да отмъстиш на всички, и това усилие си струваше, каза си агентът, докато ставаше, за да вземе палтото си и да потегли към дома.

Чавес отпи от халбата си „Гинес“ и се огледа из клуба. Орелът на Легиона беше окачен на стената срещу бара и хората минаваха и докосваха с уважение дървения щандарт. Трима от Екип 2 седяха на една от масите, пиеха бира и разговаряха с две от момчетата на Питър Ковингтън. Телевизорът беше включен и скоро премина на новини и прогноза за времето.

— Отново историята с Ел Ниньо. — Динг изсумтя.

Някога просто го наричаха „времето“, но ето че някакъв проклет океанограф беше открил, че смесването на топла и студена вода край бреговете на Южна Америка се променяло на всеки няколко години и когато това станело, световният климат се променял по малко тук-там, и медиите тутакси бяха клъвнали на това, доволни, както изглежда, че са се сдобили с нов етикет за нещо, за което им липсваше достатъчно акъл, та да го разберат. Сега дрънкаха, че моментната проява на „Ефекта Ел Ниньо“ било необичайно горещото време в Австралия.

— Мистър К, ти си достатъчно стар, за си спомняш. Какво говореха преди тези говна?

— Ами, наричаха го необичайно горещо, студено или умерено, опитваха се да ти кажат дали на другия ден ще е горещо, студено, слънчево или дъждовно, след което ти казваха резултатите по бейзбол. — С много по-малка точност по отношение на времето, не добави Кларк. — Как е Паци?

— Още малко остава, Джон. Държи се много добре, но се е вкиснала, че коремът ѝ бил много голям. — Той погледна часовника си. — Трябва да се прибере след трийсет минути. Една и съща смяна са със Санди.

— Добре ли спи?

— Да. Малко неспокойно, когато малкият омбре започне да мърда, но иначе добре. Спокойно, Джон. Грижа се добре за нея. Очакваш с нетърпение да станеш дядо, така ли?

Кларк отпи от третата си халба за тази вечер.

— Поредният километричен камък по пътя към смъртта. — После се засмя. — Да, Доминго, чакам го с нетърпение, разбира се. Ще го сбъркам малкия пишльо, и ще му го връча, щом ревне. — А ти готов ли си за татко?

— Мисля, че ще се справя, Джон. Толкова ли е трудно? Щом ти си се справил...

Кларк не реагира на предизвикателството, а каза:

— Ще трябва да изпратим екип в Австралия след няколко седмици.

— Това пък за какво? — попита Чавес.

— Притеснени са за Олимпийските игри, а ние им изглеждаме много секси след всичките ни акции. Та искат няколко от нас да прескочат и огледат нещата с тяхната СВС.

— Техните добри ли са? Кларк кимна.

— Така ми казаха, но никога не вреди да получиш външно мнение, нали?

— Кой ще отиде?

— Още не съм решил. Вече са наели една консултантска фирма. „Глобал Секюрити Лимитид“, ръководи я бивш човек на ФБР. Нунън го познава. Хенриксен, или нещо такова.

— Имали ли са някога терористичен инцидент? — попита Чавес.

— Нищо по-сериозно, доколкото си спомням, но... е, ти не помниш Мюнхен от 1972 година, нали?

Чавес поклати глава.

— Само което съм чел за него. Германските ченгета здраво са се издънили.

— Да. Никой не им е казал, че може да им се наложи да се окажат лице в лице с подобни хора. Е, сега всички го знаем, нали? Така възникна тяхната ГСГ-9, а те са много добри.

— Като „Титаник“, а? Е, сега корабите имат достатъчно спасителни лодки.

Джон кимна.

— Така се получава. Хората се научават след трудни уроци, синко.

— Но как става така, че лошите никога не се научават? — попита Чавес. — Дадохме им няколко тежки урока, нали? Но смяташ ли, че е време да се откажат?

— На тяхно място аз бих се отказал, Динг. Може пък просто да са по-тъпи от нас. Питай Белоу за това — посъветва го Кларк.

Умът на Попов летеше далеч пред самолета. Той се мъчеше да си припомни лица и гласове от миналото и се чудеше дали неговата връзка междувременно не е станала информатор на Британската служба за сигурност. Вероятно не. Те изглеждаха твърде предани на своята кауза... но човек никога не може да е сигурен. Хората стават предатели по всевъзможни причини и Попов добре го знаеше. Той самият беше подтикнал немалко хора да направят точно това, да изменят на хората, на които са били верни, да предадат страните си, често за незначителни суми. Колко лесно би било да се обърнат срещу един чужденец-атеист, който им е оказвал твърде двусмислена поддръжка! Ами ако неговите връзки бяха осъзнали безсмислието на своята кауза? Ирландия не можеше да се превърне в марксистка държава, въпреки всичкото им желание. Списъкът на такива държави напоследък беше доста изтънял, въпреки че учени хора по света продължаваха да се придържат към думите и идеите на Маркс, Енгелс, че даже и на Ленин. Глупаци! Имаше дори такива, които твърдяха, че

комунизмът бил изпробван в неподходяща страна — че Русия била твърде изостанала, за да осъществи тези чудесни идеи.

Това беше достатъчно, за да предизвика иронична усмивка и поклащане на главата. Някога той беше член на организацията, наричана „Щитът и мечът на Партията“. Беше завършил Академията, беше изкарал всички политически курсове, беше научил отговорите на неизбежните изпитни въпроси и беше достатъчно умен, за да напише точно това, което очакваха да прочетат неговите преподаватели, осигурявайки си по този начин отлични бележки и уважението на учителите си... малцина от които вярваха на тези дивотии повече от него самия — пък никой не беше събрал достатъчно кураж, за да каже открито какво наистина мисли. Все пак беше удивително колко дълго бяха удържали тези лъжи, и Попов всъщност си спомняше изненадата си, когато червеното знаме беше свалено от пилона на върха на Спаската кула на Кремъл. Нищо, изглежда, не можеше да оцелее по-дълго от една извратена идея.

24. МИТНИЦИ

Една от разликите между Европа и Америка се изразяваше в това, че докато страните в първата посрещаха чужденците с истинско гостоприемство, то Америка, въпреки цялото си гостоприемство, правеше влизането в страната изключително неприятно преживяване. Ирландците със сигурност не вдигаха никакви бариери, забеляза Попов, докато подпечатваха паспорта му и докато прибираше багажа си от толкова небрежната „инспекция“, че митничарят сигурно не беше забелязал дали собственикът му е от мъжки или женски пол. След това Дмитрий Аркадиевич излезе от летището и взе такси до хотела си. Бяха му резервирани единична стая с прозорец към някаква широка търговска улица и той веднага се съблече, за да поспи, преди да направи първото си обаждане по телефона. Последната му мисъл, преди да затвори очи в тази слънчева утрин, беше дали телефонният номер на връзката му не е сменен или пък не се подслушва.

— Давай, давай! — викаше Вега, когато започнаха последната миля. — По-живо!

Чавес продължаваше да се изненадва, че колкото и да беше едър първи сержант Хулио Вега, това, изглежда, никак не му пречеше в бягането. Беше с цели петнадесет килограма по-тежък от всички в Екип 2 и ако гръдната му обиколка беше още малко по-голяма, щеше да се наложи да си поръчва потници индивидуален размер, но въпреки обемистото му тяло, краката и дишането му не му изневеряваха. И така, днес беше неговият ред да води сутрешното бягане... След още няколко минути щяха да стигнат линията на финиша, което всички очакваха с надежда, въпреки че никой не си го признаваше.

— Бърз ходом... марш! — извика Вега, щом пресече жълтата черта, и всички забавиха до обичайните сто и двадесет крачки в минута. — Леви, леви, наляво, надясно, наляво! — Още половин минута така и: — Отделение... стой! — И всички заковаха на място.

Чуха се едно-две покашляния от онези, които бяха изпили по халба или две повече предната вечер, но нищо повече.

Чавес излезе пред строените в две редици бойци и даде команда:
— Свободни сте!

По-късно щяха да проведат още едно бягане и упражнение по стрелба. Щеше да е скучно, тъй като вече бяха отработили почти всички възможни съотношения и разположения на заложници и лоши. Стрелбата им беше почти също толкова свършена. Физическата им форма беше върхова, а духът им беше толкова висок, че чак изпитваха отегчение. Бяха убедени в качествата си, бяха ги демонстрирали убедително и стреляйки с истински куршуми по реални цели. Дори по време на службата му в Седма лекопехотна дивизия подчинените му не бяха така уверени в себе си. Бяха стигнали до такова равнище, че дори британските бойци на СВС, които имаха собствена дълга и горда традиция и които първоначално бяха гледали на екипите на ДЪГА с немалка доза скептицизъм, сега ги посрещаха радушно в клуба и признаваха, че има какво да научат от тях. А това беше сериозно постижение, тъй като СВС бяха признати световни майстори в специалните операции.

След няколко минути, изкъпан и преоблечен, Чавес се появи в общото помещение, където хората му бяха заели местата зад бюрата си и преглеждаха разузнавателната информация, събрана от Бил Тоуни и хората му, и разглеждаха снимки, много от които бяха обработени от компютърната програма, за да им се придаде възрастта, натрупана от момента, когато са били направени. Системите, изглежда, се подобряваха ежедневно, с развитието на софтуера. Направена под ъгъл снимка сега можеше да се модулира от компютъра в кадър ан фас, и хората му ги проучваха така грижливо, както биха гледали снимките на собствените си деца, наред с информацията, която ги осведомяваше къде би могъл да се намира един или друг заподозрян, с който известен или подозиран свой съмишленик, и прочие. На Чавес това му се струваше пълно губене на време, но човек не можеше по цял ден да тича и стреля, а и познаването на лицата не беше чак толкова загуба на време. Нали точно по този начин бяха разпознали Фюрхтнер и Дортмунд по време на акцията им във Виена.

Старши сержант Прайс се занимаваше с бюджета, който след това щеше да подхвърли на бюрото на Чавес за дооглеждане, за да

може шефът му да оправдае разходите, и след това може би да поиска допълнителни средства за тренировка по някоя нововъзникнала идея.

Тим Нунън се занимаваше настрана с новите си електронни играчки, а Кларк, както изглежда, непрекъснато водеше финансовите си битки с ЦРУ и други американски агенции. Това поразяваше Чавес като пълно хабене на човешки усилия. ДЪГА изглеждаше напълно защитена във всяко отношение — президентската подкрепа никога не вреди, — а и акциите им досега ни най-малко не бяха уязвили сигурността им. След още два часа щяха да отидат на полигона, за да изразходват ежедневните сто патрона, след което идваше упражнението по стрелба на живо... поредният рутинен ден. Динг често заместваше думата „рутинен“ с „досаден“, но това не можеше да се избегне, пък и беше адски по-малко досадно, отколкото по време на полевите мисии на ЦРУ, при които повечето време минаваше в седене на едно място в очакване на цел и (или) в попълване на формуляри, описващи теренната операция за бюрократите в Лангли, които изискваха пълното документиране на всичко, което ставаше на терена, защото... защото това беше едно от правилата. Правила, които в най-добрия случай бяха наложени от хора, били тук-там и вършили това-онова преди цяло поколение, хора, които смятаха, че всичко им е ясно, а в най-лошия — от хора, които си нямаха никакво понятие, и тъкмо по тази причина бяха още по-взискателни. Но правителството, което всеки ден хвърляше милиарди долари, често проявяваше досадна придиричност за някакви си хиляда гущера, и лично Чавес не можеше да направи нищо, за да промени това.

Полковник Малой разполагаше с личен кабинет в сградата на щаба, защото бяха решили, че той е командир на подразделение на ДЪГА. Като кадрови офицер на Морскопехотния корпус на САЩ, той беше свикнал с подобни глупости и сега си мислеше дали да не окачи кръг за стрелба със стрелички на стената — за забавление, когато няма работа. За него работа означаваше да кара хеликоптера си... какъвто, напомни си той, в момента нямаше, тъй като онзи, който му бяха зачислили, в момента го бяха прибрали за ремонт. Щяха да заменят някаква джаджа с нова и подобрена джаджа, която щеше да увеличи възможността да прави нещо, за което той не беше напълно уведомен,

но което, беше сигурен в това, щеше да е важно, особено за цивилната фирма, която бе измислила, конструирала и произвела новата подобрена джаджа.

Можеше да е и по-зле. На жена му и на децата беше харесало тук, а и на Малой също му харесваше. Неговият пост беше свързан по-скоро с учения, отколкото с опасности. Рискът в това да си пилот на хеликоптер в единица за специални операции не беше голям. Единственото нещо, което го притесняваше, беше да не закачи електрическите кабели с високо напрежение, тъй като ДЪГА действаша предимно в гъсто застроени райони, а през последните двайсетина години повече хеликоптери бяха изгубени от сблъсък с електрическите линии, отколкото от което и да било противовъздушно оръжие, познато по света. Неговият МХ-60К нямаше кабелорезачи и той беше написал един сърцераздирателен меморандум по този въпрос до своя командир в Двадесет и четвърта ескадрила за специални операции, който му беше отвърнал покъртително с цели шест фотокопия от меморандуми, които той самият беше изпратил до своя висшестоящ командир по същия въпрос. След което му беше обяснил, че някакъв си експерт в Пентагона обсъждал модификацията на съществуващия модел — което, помисли си Малой, се изразяваше в някакъв договор за консултация на стойност около 300 000 долара с някой бандит, чието заключение щеше да бъде: да, идеята не е лоша, изразено в около четиристотин страници затъпяваща бюрократична проза, която никога никой нямаше да прочете, но която щеше да се пази в някакъв архив като свята реликва за вечни времена. Самата модификация щеше да струва всичко на всичко 3000 долара в части и труд — като трудът, впрочем, щеше са се извърши от някой сержант, бездруго работещ на пълен щат за ВВС, докато всъщност „работата“ му се изразяваше в това да си седи на дърника във взводното помещение и да прелиства „Плейбой“, но правилата са си правила, за съжаление. И кой знае, може би след година „Найт Хоук“ щеше да разполага с кабелорезачи.

Малой направи гримаса и наистина съжали, че не си е взел стрелички. Да гледа разузнавателната информация не му трябваше. Лицата на известните или заподозрени терористи нямаше да са му от полза. Той никога не се приближаваше достатъчно до тях, за да ги види. Това беше работа на стрелците, а командир на част или не, той всъщност си беше шофьорът им. Какво пък, можеше да е и по-лошо.

Падаше му се да лети около четири дни седмично, което не беше никак зле, и след като го назначиха тук, прекият му командир му намекна, че след това може да го повишат до командир на ВМХ-1, и може би да вози самия президент насам-натам. Щеше да е скучно, но осигуряваше добра кариера. Определено не беше навредило на стария му приятел, полковник Ханк Гудман, който съвсем наскоро се появи в генералския списък — доста рядко постижение за перка, тъй като морската авиация, състояща се предимно от хеликоптери, се командваше, при това безскрупулно, от бързодвижещи се реактивни бомбардировачи с фиксирани криле. Какво пък, всички те носеха хубави пилотски шалчета. За да се развесели малко преди обяда, Малой извади наръчника си за МН0-60К и започна да запаметява допълнителната информация за действието на двигателите, нещо, с което обикновено се занимаваше сержант Джайк Нанс.

Първата среща се проведе в един парк. Попов беше проверил в телефонния указател и набра номера на Патрик Х. Мърфи точно преди обед и каза:

— Здравейте, обаждат се Джоузеф Андрюс. Търся господин Иейтс.

Последва мълчание — човекът от другата страна на линията преравяше из паметта си за паролата. Беше стара, но след десетина секунди той я изрови.

— Ах, да! Господин Андрюс. Не сме се чували от доста време.

— Току-що пристигнах в Дъблин и чакам с нетърпение да се видим. Кога можем да се срещнем?

— Какво ще кажете за днес следобед? — Последваха указанията.

И ето го сега, с шлифер и бомбе, с брой на „Айриш Таймс“ в дясната ръка, седнал на една определена пейка под един стар дъб. Беше използвал времето, за да изчете вестника и да разбере какво става по широкия свят — не беше много по-различно от онова, което показаха по Си Ен Ен предния ден в Ню Йорк... международните новини бяха станали съвсем скучни след разпадането на бившия Съветски съюз и той се зачуди как издателите на големите вестници са се научили да се справят с тази скука. Е, хората в Руанда и Бурунди продължаваха да се изтрепват взаимно с неприлично удоволствие, а

ирландците се чудеха гласно дали войници от тяхната армия няма да бъдат изпратени там като умиротворители. Не беше ли това странно? Та те се бяха оказали неспособни да опазят мира в собствената си къща — защо тогава да ги пращат да го поддържат другаде?

— Джо! — възкликна радостен глас. Той вдигна очи и видя мъж на четиридесет и няколко години, с лъчезарна усмивка.

— Патрик! — реагира Попов и стана да се ръкуват. — Толкова време мина!

Времето наистина беше много, тъй като точно с този юнак той никога досега не се беше срещал, макар да си разменяха сега поздравки като стари приятели. След което двамата излязоха на улица „О’Конъл“, където ги чакаше автомобил. Попов и новият му приятел седнаха отзад и шофьорът потегли веднага, без да бърза, поглеждайки внимателно в огледалото за задно виждане, като направи няколко произволни завоя. „Патрик“ на задната седалка гледаше нагоре за хеликоптери. Какво пък, войниците на ИРА-И не бяха доживели до досегашната си възраст с небрежност. От своя страна Попов просто се облегна на седалката и се отпусна. Можеше да си затвори и очите, но това щеше да изглежда прекалено снизходително, така че той просто се загледа напред. Не беше за първи път в Дъблин, но освен няколкото безспорни забележителности не си спомняше почти нищо от града. Сегашните му придружители едва ли биха го повярвали, защото за офицерите от разузнаването се предполагаше, че притежават тренирана, фотографска памет — което беше вярно, но само отчасти. Минаха четиридесет минути безцелни обиколки из града, докато най-сетне не стигнаха някаква търговска сграда. Колата спря в някаква задънена уличка, слязоха и влязоха през някаква врата.

— Йосиф Андреевич — промълви тих глас в мрака. После се появи едно лице.

— Шон, от колко време не сме се виждали! — Попов пристъпи напред и протегна ръка.

— Единадесет години и шест месеца, ако трябва да сме точни — съгласи се Шон Грейди, хвана ръката му и я разтърси сърдечно.

— Занаята си го поддържате чудесно. — Попов се усмихна. — Нямам никаква представа къде сме.

— Е, трябва да сме предпазливи. — Грейди махна с ръка.

— Оттук, ако обичаш.

Влязоха в малка стаичка с маса и няколко стола около нея. На масата димеше чайник. Ирландците не бяха загубили чувството си за гостоприемство, забеляза Дмитрий Аркадиевич, докато си сваляше горната дреха. Сложи я на един от столовете и седна.

— Е, какво можем да направим за вас? — попита Грейди. Беше почти на петдесет, забеляза Попов, но очите му бяха запазили живинката на младостта: решителни, присвити, привидно безстрастни, но напрегнати, както винаги.

— Преди да минем на това — как вървят нещата ви, Шон?

— Можеше да са и по-добре — призна Грейди. — Някои от бившите ни колеги в Ълстър решиха да клекнат пред Британия. За съжаление, мнозина споделят техните уклони, но ние гледаме да убедим други да гледат на нещата по-реалистично.

— Благодаря — каза Попов на един от присъстващите, който му подаде чаша чай. Отпи, след което продължи:

— Знаеш ли, Шон, още от първия път, когато се запознахме в Лондон, съм хранел уважение към твоята дълбока посветеност на идеалите ви. Изненадан съм, че толкова много хора се огънаха.

— Тази война беше дълга, Йосиф, а не всеки има сили да остане верен завинаги. Толкова по-жалко, приятелю.

— Гласът му беше лишен от чувства. Лицето му не изглеждаше толкова жестоко, колкото безизразно. „От него би могло да стане превъзходен служител на разузнаването“ — помисли си Попов. Наистина беше безстрастно. Сигурно беше било безстрастно и когато беше изтезавал и след това убил двамата британски командоси от СВС, допуснали грешката да пренебрегнат тила си. Такива неща не се случваха често, но Шон Грейди беше постигнал тази най-трудна от всички възможни цели на два пъти — с цената, ако трябва да говорим истината, на кървава вендета между най-елитната част на британската армия и собственото бойно ядро на Грейди от ИРА-И. СВС бяха избили осем от най-близките му сътрудници, а при друг случай бяха изтървали самия Грейди само защото колата му се беше развалила по пътя към мястото на срещата — среща, разбита от СВС, които бяха убили там трима от старшите представители на ИРА-И. Шон Грейди беше белязан човек и Попов беше сигурен, че Британската Служба за сигурност харчи стотици хиляди лири, за да могат да го проследят и набележат за поредното нападение на командосите. Тази игра, подобно

на разузнавателните операции, беше много опасна за всички, участващи в нея, но преди всичко за самите революционери. А ето че сега собственото му ръководство се продаваше, или поне така сигурно си мислеше Грейди. Този човек никога нямаше да сключи мир с британците. Той вярваше непоколебимо в своя мироглед, колкото и да беше налудничав. Йосиф Висарионович Сталин беше притежавал лице точно като неговото, както и същата еднопосочност на целите, и същата пълна неспособност да прави компромиси по стратегически въпроси.

— Шон, в момента в Англия има един нов антитерористичен екип — каза Дмитрий.

— О? — Грейди не го знаеше и това разкритие го изненада.

— Да. Казва се ДЪГА. Съвместно усилие на британците и американците. Тъкмо те се справиха с нещата в Световния парк, Виена и Берн. Все още не са се посветили точно на вашия случай, но смятам, че това е само въпрос на време.

— Какво знаеш за тази нова група?

— Доста. — Попов му подаде писменото си резюме.

— Херефорд — отбеляза Грейди. — Били сме там на оглед, но не е място, което можеш да нападнеш лесно.

— Да, знам това, Шон, но има някои уязвими пунктове, и с подходящото планиране, смятаме, че е възможно да се нанесе силен удар на тази група ДЪГА. Виждаш ли, съпругата и дъщерята на командира на формированието, този американец, Джон Кларк, работят в близката общинска болница. Те могат да станат стръвта за операцията...

— Стръвта? — попита Грейди.

— Да, Шон.

И след това Попов се впусна в описание на идеята за операцията. Грейди, както винаги, не реагира, но двама от хората му го направиха, помръдвайки в столовете си и разменяйки погледи, докато очакваха командирът им да заговори. Той най-сетне го направи, при това подчертано официално.

— Полковник Серов, предлагате ни да поемем изключително голям риск.

Дмитрий кимна.

— Да, така е, и вие трябва да решите дали рискът си струва възнаграждението.

На Попов не му се наложи да напомни на водача на това ядро на ИРА, че той им беше помагал в миналото — незначително, разбира се, но тези хора не забравяха кой им е помагал — нито пък се налагаше да изтъква, че ако тази мисия се окажеше успешна, тя не само щеше да изстреля като с катапулт Грейди до първите редици на командването на ИРА, но също така, евентуално, щеше да отрови мирния процес между британското правителство и „официалната“ фракция на ИРА-И. Да се превърне в човека, който е унизил СВС и други екипи за специални операции на собствения им терен, щеше да му донесе такъв престиж, на какъвто никой друг ирландски революционер не се бе радвал от 1920 г. В това винаги се криеше слабостта на такива хора, знаеше Попов. Тяхната идеологическа преданост ги превръщаше в заложници на собственото им его, на тяхната визия, не само за политическите им цели, но и за тях самите.

— Йосиф Андреевич, за съжаление ние не разполагаме с необходимите ресурси дори за да обмисляме операция като тази.

— Разбирам. Какви ресурси са ви необходими, Шон?

— Повече от това, което можете да предложите. От собствен опит, както и от разговорите си други хора в средите на световните терористи, Грейди знаеше колко стиснат беше КГБ с парите. Но това само го подготвяше за следващата изненада.

— Пет милиона американски долара в номерирана и контролирана с парола швейцарска сметка — каза невъзмутимо Попов и този път забеляза емоция на лицето на Грейди. Очите примигнаха. Устните леко се разтвориха, като да произнесат някакво възражение, но после той се овладя отново.

— Шест — заяви Грейди, само колкото да вземе дневния ред под контрол.

Това чудесно устройваше Попов.

— Добре, мисля, че мога да предложа до шест милиона. След колко време ще ви трябват?

— За колко време можеш да ги доставиш?

— За седмица, мисля. Колко ще ви трябва да планирате операцията?

Грейди се замисли за няколко секунди.

— Две седмици.

Той вече знаеше много за района около Херефорд. Това, че не беше имал възможност да организира нападение, не му беше попречило да мисли — да мечтае — за него и да събира необходимите разузнавателни данни. Беше се опитал също така да събере информация за операциите на СВС, но беше установил, че хората на СВС не говорят много. Бяха направени и няколко тайни снимки, но не много полезни. Не, това, от което всъщност имаха нужда, беше комбинацията от хора, готови да поемат такъв огромен риск, и ресурсите, необходими за извършването на операцията.

— Още нещо — каза Грейди.

— Какво?

— Имате ли добри контакти с търговците на дрога?

Сега беше ред на Попов да се изуми, въпреки че не реагира видимо. Грейди искаше да продава наркотици? Това беше огромна промяна в етиката на ИРА-И. Навремето Извънредните бяха извършили показни убийства и осакатявания на пласьори на дрога като средство да покажат, че заслужават обществената подкрепа. Значи и това вече се беше променило?

— Имам няколко косвени контакта, струва ми се. Какво ще ви трябва?

— Кокаин, в голямо количество, и съвършено чист.

— Да го продавате тук?

— Да. Парите са си пари, Йосиф — изтъкна Грейди. — А ние имаме нужда от непрекъснати приходи, за да поддържаме операциите си.

— Не обещавам, но ще видя какво мога да направя.

— Добре. Уведоми ме за парите. Когато можем да ги получим, ще ти кажа дали операцията е осъществима и кога можем да я започнем.

— Въоръжение?

— Това не е проблем — увери го Грейди.

— Трябва ми телефон, на който да се обадя.

Грейди кимна, взе едно листче от масата и му го написа. Явно беше клетъчен телефон.

— За следващите няколко седмици ми се струва добре. Достатъчно ли е за нуждите ви?

— Да, достатъчно е.

Попов стана. Нямаше какво повече да си казват. Изведоха го от сградата и го качиха в колата. Срещата бе минала добре.

— Шон, тази операция е самоубийствена! — предупреди го Роди Сандс.

— Не и ако държим положението под контрол, Роди — отвърна Грейди. — А ние можем да го направим, ако разполагаме с необходимите ресурси. Ще трябва да сме внимателни и много бързи, но можем да го направим. — А когато го направим, нямаше нужда да добавя Грейди, цялото движение ще разбере кой наистина представлява народа на Ирландия. — Ще ни трябват някъде около петнадесет души. Можем да намерим петнадесет души, Роди.

После Грейди стана, излезе през другата врата на помещението и взе колата си, за да се прибере в собствената си явка. Там имаше да свърши работа — работа, която винаги вършеше сам.

Хенриксен съставяше екипа си. Прецени, че ще му трябват всичко десет души, всички с опит и всички въведени в Проекта. Най-важният от тях щеше да е подполковник Уилсън Джиъринг, бивш офицер от Химическия корпус на Армията на Съединените щати. Истински експерт по химическите оръжия, той щеше да е човекът за доставката. Останалите щяха да консултират местните сили за сигурност, като им обясняват неща, които вече знаят, установявайки и подсилвайки по този начин международното правило, че „Експерт е човек, дошъл от друго място“. Австралийските СВС щяха да слушат учтиво всичко, което им казваха хората му, и може би дори щяха да научат едно-друго, особено когато хората му донесяха новото радиооборудване от „Е-Системс“ и Дик Вос се заемеше да ги обучава как да работят с него. Новите радиостанции за бойци от специални операции и полицаи от СВТ^[1] бяха истинска красота. След което те просто щяха да се мотаят из олимпийския комплекс със специалните пропуски, които щяха да им осигурят достъп през всички пунктове за проверка по сигурността и дори по пистите и площадките на огромния стадион. Щяха да могат да наблюдават Олимпийските игри съвсем

отблизо, което щеше да бъде интересен стимул за неговите хора, някои от които, той беше сигурен в това, бяха истински запаленковци и щяха с удоволствие да гледат последните Олимпийски игри.

Той подбра най-добрите си хора и след това накара пътническият агент на корпорацията да уреди полетите и настаняването — последното чрез австралийската полиция, която беше резервирала каре хотелски апартаменти близо до стадиона. Зачуди се дали медиите ще обърнат внимание на неговата фирма. Обикновено дори щеше да настоява за това, просто заради рекламата, но не и сега. Нямахше много смисъл да рекламира повече фирмата си, нали?

И така, този проект беше приключен. Холистър огледа зданията, шосетата, паркингите, и ерзац-самолетната писта, чието построяване беше ръководел сред равнините на Канзас.

Колата спря, вратата се отвори и Холистър искрено се изненада. Човекът, който излезе от нея, се оказа шефът, самият Джон Брайтлинг. Холистър никога не се беше срещал с председателя на корпорацията, въпреки че знаеше кой е и беше виждал веднъж-дваж лицето му по телевизията. Сигурно беше долетял тази сутрин с някой от фирмените самолети. Техническият директор на строежа направо съжали, че шефът не е кацнал на входното „шосе“, което спокойно можеше да поеме и „Гълфстрийм“.

— Господин Холистър?

— Да, сър. — Той пое протегнатата му ръка и я стисна. — Всичко е готово, сър.

— Вие надминахте собствените си обещания с две седмици и половина — отбеляза Брайтлинг.

— Ами... времето ни помогна донякъде. За това не мога да искам премия.

Брайтлинг се засмя.

— Аз бих поискал.

— Най-трудното бяха системите за екологична изолация. Толкова сложни изисквания не бях виждал. За какво толкова са ви притрябвали, доктор Брайтлинг?

— Ами, някои от нещата, с които работим, изискват пълна изолация... Четвърто ниво, така го наричаме в нашия бизнес. Горещ

лабораторен материал, и трябва да боравим с него предпазливо, както сигурно се досещате. Федералните нормативи са изостанали от нас.

— Но цялата сграда? — попита Холистър.

Беше като да построиш кораб или самолет. Рядко някой голям строителен обект беше планиран да има пълна въздушна изолация. Но този беше, което го бе принудило да извършва тестове с въздушното налягане след довършването на всеки пореден модул и фирмите — доставчици на дограма бяха луднали.

— Просто искахме да го направим както ние си знаем.

— Сградата е ваша, докторе — отстъпи Холистър. Само тази спецификация беше добавила цели пет милиона долара в цена на труда към проекта, всичко това за партньора доставчик на прозорците, чиито работници бяха намразили подробните изисквания към работата им, макар и не допълнителното възнаграждение, за да ги изпълнят. Старият завод на „Боинг“ по пътя за Уичито едва ли някога беше вършил толкова прецизна работа. — Но сте избрали страхотен пейзаж.

— О, нима?

Във всички посоки земята беше покрита с вълнист зелен килим пшеница, само на една четвърт до цикъла на зреене. Мяркаха се земеделски машини. Може би не бе толкова красиво, колкото игрище за голф, но пък беше много по-практично. Комплексът дори разполагаше със собствена служебна фурна, за да пекат хляб от пшеницата, отгледана в собственото им поселище. — Холистър се зачуди. Защо не беше помислял за това досега? Фермите, изкупени в околността заедно със земята, включваха дори пасища за угодяване на добитък и друга земя, която се използваше за отглеждане на оранжерийни зеленчуци. Целият този комплекс можеше да се самоиздържа, ако някой поискаше това. Е, може би просто искаха да подхожда на района. Тази част на Канзас беше предимно земеделска и въпреки че сградите на проекта от стомана и стъкло не приличаха съвсем на обори и складове, околностите им донякъде потушаваха впечатлението, че нарушават пейзажа.

— Така че вие си заслужихте премията. Сумата ще бъде прехвърлена на сметката ви утре — обеща доктор Джон Брайтлинг.

— Това напълно ме устройва, сър. — Холистър бръкна в джоба си и извади главния ключ, този, който можеше да отвори всяка врата в

комплекса. Това беше малка церемония, която изпълняваше винаги щом приключеше някой проект. — Е, сър, комплексът вече е ваш.

Брайтлинг погледна електронния ключ и се усмихна. Това беше последното по-сериозно препятствие за Проекта. Това щеше да бъде домът почти за всички негови хора. Преди два месеца в Бразилия беше завършена подобна, но много по-малка конструкция, но онази едва-едва побираше стотина души. Тази тук можеше да събере три хиляди — малко попретъпкано, но все пак удобно — за няколко месеца, и това беше горе-долу достатъчно. След първите няколко месеца той щеше да поднови тук изследователските опити с най-добрите си хора — повечето от които не бяха въведени в Проекта, но въпреки това заслужаваха да живеят — защото тази работа водеше в неочаквано обещаващи посоки. Толкова обещаващи, че той се чудеше колко ли дълго щеше да живее тук. Петдесет години? Сто? Хиляда може би? Кой ли можеше да каже сега?

Олимп, така щеше да го нарече, реши на място Брайтлинг. Домът на боговете, защото тъкмо в това очакваше той да се превърне този комплекс. Оттук те щяха да наблюдават света, да го изучават, да му се радват, да го ценят. Щеше да използва позивната ОЛИМП-1 на преносимата си радиостанция. Оттук той щеше да лети по целия свят с подобрани спътници, да наблюдава и изучава как действа екологията. В първите двайсетина години щяха да използват комуникационните спътници — не можеше да се каже колко време щяха да издържат, а след това щяха да се задоволят с радиостанции с антени. Това беше едно от неудобствата на бъдещето, но да изстрелва свои спътници, които да заместят старите, щеше да е много трудно от гледна точка на работна сила и средства, а и освен това ракетите-носители замърсяваха въздуха като нищо друго, изобретено досега от човечеството.

Брайтлинг се зачуди колко ли дълго щяха да предпочетат хората му да живеят тук. Някои от тях щяха да се пръснат бързо, вероятно за да обиколят с автомобилите си из цяла Америка, да установят свои поселения и да му докладват, най-напред по сателита. Други щяха да отидат в Африка — тя, изглежда, щеше да е най-популярната цел. Други щеше да има в Бразилия, да изучават живота на джунглата. Може би някои от първобитните племена там щяха да бъдат пощадени от разпространението на „Шива“ и неговите хора щяха да изучават и тях, и как първобитният човек е живял сред първичната околна среда в

пълно съгласие с природата. Щяха да ги изучават такива, каквито са — като уникален животински вид, заслужаващ закрила — и напълно изостанал, за да представлява заплаха за околната среда. Дали можеха да оцелеят и някои африкански племена? Неговите хора не го допускаха. Африканските държави позволяваха на своите примитиви да се смесват твърде често с населението от градовете, а градовете щяха да се превърнат в средоточията на смъртта за всяка нация по земята — особено след като се разпространеше Ваксина А. Хиляди литри от нея щяха да бъдат произведени, разпратени със самолети по целия свят и след това разпространени, уж за да съхранят живота, а всъщност да го отнемат... бавно, разбира се.

Нещата напредваха добре. В главната квартира на корпорацията фалшивата документация на Ваксина А вече беше напълно съставена. Уж беше изпробвана върху около хиляда маймуни, които след това са били изложени на „Шива“, и само две от тях са проявили симптоми, и само една е починала след деветнайсетмесечното изпитание, съществуващо само на книга и в паметта на компютрите. Все още не бяха се обърнали към Администрацията за храни и лекарства, защото това не беше необходимо — но когато „Шива“ започнеше да се появява по целия свят, корпорация „Хоризонт“ щеше да обяви, че са работили кротко върху ваксини против хеморагична треска и са се озовали пред световно спешно и напълно документирано средство за лечение, и тогава световната медицинска общност нямаше да има никакъв избор, освен да разреши официално приложението му върху хора и така да благослови целта на Проекта за глобално изстребление на човечеството. Не толкова елиминирането му, помисли си Джон Брайтлинг, колкото подкастрянето на най-опасния вид на планетата, което щеше да позволи на Природата да се възстанови сама, със само малък, достатъчен брой хора — нейни слуги, които да наблюдават, изучават и оценяват процеса. След около хиляда години може би щеше да има около един милион човешки същества, но това беше малко количество в огромната схема на нещата, и хората щяха да бъдат подходящо възпитани, за да разбират и уважават природата, вместо да я унищожават. Целта на Проекта не беше край на света. Целта беше да се изгради нов свят, свят, в чието формиране щеше да участва самата Природа. И в това той щеше да заложи собственото си име за вечността. Джон Брайтлинг, спасителят на планетата.

Брайтлинг погледна ключа в ръката си, след което се запъти към колата. Шофьорът го закара до главния вход и там той използва ключа, но с изненада и смущение разбра, че вратата е отключена. Какво пък, тук все още влизаха и излизаха хора. Той взе асансьора до своя кабинет-апартамент на последния етаж на главното здание. Тази врата, забеляза той, наистина беше заключена и той я отвори церемониално и закричи към трона на главния бог на Олимп. Не, това не беше правилно. Доколкото съществуваше бог, то това беше Природата. От прозорците на кабинета си можеше да гледа равнините на Канзас, люлеещите се млади жита... беше така красиво! Гледката едва не предизвика сълзи в очите му. Природата. Той можеше да бъде жесток към индивидите, но индивидите нямаха никакво значение. Въпреки всички предупреждения човечеството така и не го беше научило.

Е, щяха да го научат те, така, както Природата предаваше уроците си. По тежкия начин.

Пат О'Конър направи ежедневния си рапорт пред своя КСА^[2] вечерта и сложи на бюрото на Усъри една вече доста надебеляла папка.

— Случаят Банистър — каза Чък Усъри. — Нещо развързва ли се вече, Пат?

— Нищо. Разпитахме четиринайсет нейни приятели в района на Гари. Никой от тях няма никаква представа какво е търсила Мери в Ню Йорк. Само шестима знаеха, че тя изобщо е там, а тя никога не е обсъждала работите си или гаджетата, доколкото е имала такива, с тях. Така че там не се получи нищо.

— Ню Йорк? — попита КСА.

— По случая работят двама агенти, Том Съливан и Франк Чатъм. Установили са контакт с детектив от НИПО^[3], лейтенант д'Алесандро. Претърсили са апартамента ѝ — нищо. Намерените отпечатыци са само нейни, няма дори от камериерка. Съседите в сградата я знаят по външност, но не е установила никакво истинско приятелство и следователно няма никакви близки хора. Идеята на колегите в Ню Йорк е да разпечатат няколко листовки и да ги разпространят сред хората на НИПО. Местният детектив се опасява, че може да се е развихрил някой сериен убиец. Има още едно изчезнало лице от женски пол, приблизително на същата възраст, почти същия външен

вид и същия жилищен район, изчезнала приблизително по същото време.

— Поведенчески науки^[4]? — попита веднага Усъри.

О'Конър кимна.

— Прегледаха фактите, с които разполагаме до момента. Чудят се дали имейлът е изпратен от жертвата, или може би от някой сериен убиец, който иска да се ебава със семейството. Разликите в стила на писмото, което ни донесе Банистър... ами, и двамата забелязахме, че изглежда, е написано от различно лице, или от някой дрогиран, но тя очевидно не употребява наркотици. А и не можем да проследим имейла доникъде. Стигнало е до анонимна система за препращане. Това нещо е измислено, за да запази анонимността на първоначалния изпращач, предполагам, за да могат да си прехвърлят порно по Мрежата. Говорих с Еди Моралес в Балтимор. Той е технически факир в „Инъсът Имиджис“. — Това представляваше задействие от ФБР проект за проследяване, арестуване и прашане зад решетките на хора, които си прехвърлят порнография с малолетни по компютрите — и той ми каза, че в момента пробват някои технически средства. Наели са един хакер, който смята, че може да измисли начин да пробие анонимността, но все още не е там, а местният прокурор на САЩ не е сигурен доколко това е законно.

— Говно — изказа Усъри мнението си за юриста. Детското порно беше едно от омразните неща за ФБР, а проектът „Невинни образи“ представляваше високоприоритетно разследване в национален мащаб, провеждано от Полевия отдел в Балтимор.

О'Конър кимна.

— Точно това каза и Берт, Чък.

— Значи все още няма нищо?

— Нищо, което да си струва. Имаме да разпитаме още няколко приятели и приятелки на Мери — с пет от тях е уговорено за утрешно ако нещо се развърже, обзалагам се, че ще е в Ню Йорк. Някой трябва да я е познавал. Някой трябва да я е свалял. Но не и тук, Чък. Тя е напуснала Гари и повече не е и погледнала назад.

Усъри се навъси, но в следователската процедура на О'Конър не можеше да се намери никакъв пропуск, а по случая Банистър работеха всичко дванадесет агенти. Такива случаи се движеха и разплитаха със своя собствена скорост. Когато Джеймс Банистър се обади — той го

правеше всеки ден, — можеше само да му каже, че Бюрото продължава работата по случая и след това да го помоли за още имена на приятели, които е пропуснал, за да ги включат в списъка.

---

[1] СВТ — Специално въоръжение и тактика — спец. подразделения в полицията ни Западна Европа и Америка. — Б. пр. ↑

[2] КСА — командващ старши агент. — Б. пр. ↑

[3] НИПО — Нюйоркски полицейски отдел. — Б. пр. ↑

[4] Отдел за психологически и поведенчески анализи във ФБР. — Б. пр. ↑

25. СЛЪНЧЕВ ИЗГРЕВ

— Много бързо си тръгвате, сър — отбеляза имиграционният инспектор, поглеждайки в паспорта на Попов.

— Кратка бизнес-среща — каза руснакът с най-добрия си американски акцент и се усмихна. — Скоро ще дойда пак.

— Да, сър. — Още един печат на добре износения паспорт и Попов се запъти към барчето първа класа.

Грейди щеше да го направи. Предизвикателството беше твърде силно за човек с неговото его, за да го подмине, а същото беше в сила и за възнаграждението. Шест милиона долара беше повече, отколкото лидерът на ИРА беше виждал закуп през целия си живот, дори по времето, когато Моамар Кадафи ги беше финансирал в началото на 80-те години. Субсидирането на терористични организации винаги беше представлявало проблем. Руснаците навремето им осигуряваха известно въоръжение и това, което беше по-ценно за ИРА — места за тренировка и оперативно разузнаване срещу британските служби за сигурност, но никога не им бяха давали големи парични суми. Съветският съюз никога не беше разполагал с голямо количество чужда валута и я използваше главно за закупуване на технология с военно приложение. Освен това, както се беше оказало, възрастната семейна двойка, която бяха използвали за свои куриери на Запад, да доставят пари за съветските агенти в Америка и Канада, били под контрола на ФБР почти през цялото време! Тук Попов трябваше да поклати глава. Колкото и великолепен да беше КГБ, ФБР беше също толкова добро. Бюрото беше проявило дълготрайно съвършенство в подвеждащи операции, като, както в случая с куриерите, беше компрометирало много деликатни операции на КГБ. Американците бяха проявили достатъчно благоразумие, за да не провалят операциите, но по-скоро да ги използват за разширяване на собствените си ресурси, за да придобият систематизирана картина на това, с което се занимава КГБ — като обекти и цели — и по този начин да разберат къде руснаците не са проникнали.

Попов отново поклати глава. А той самият все още беше на тъмно, нали? Въпросите продължаваха да се нижат: какво точно правеше той? Какво искаше Брайтлинг? Защо трябваше да нападат тази група ДЪГА?

Чавес реши днес да поупражнява беретата — с нея все нещо не му достигаше и трябваше да практикува. Извади пистолета от зеления кобур и бързо го надигна, лявата му ръка прикрепяща дясната на дръжката, десният му крак отстъпи половин крачка назад и той извърна тялото си, приемайки стойката „Тъкач“, на която го бяха учили във „Фермата“ на морския бряг на Вирджиния. Очите му погледнаха надолу и встрани, засичайки мерника, после той се изравни с мишената и десният му показалец дръпна плавно спусъка...

... не достатъчно плавно. Изстрелът щеше да разбие челюстта на обекта и може би да разкъса няколко главни кръвоносни съда, но нямаше да бъде моментално фатален. Вторият изстрел, пуснат около половин секунда по-късно, щеше да го направи. Динг изръмжа недоволено и прибра оръжието в кобура. Пак. Сведе поглед встрани от мишената и после вдигна очи. Там беше той — терорист, с оръжие, опряно в главата на дете. Като мълния, беретата отново изхвърча от кобура, мерната линия се изравни и Чавес дръпна спусъка. По-добре. Този изстрел щеше да мине през лявото око на копелето, а вторият куршум, отново с половин секунда закъснение, оформи първата дупка между очите в хубаво очертана осмица.

— Чудесно двойно чукване, господин Чавес. Беше Дейв Уудс, уредникът на стрелбището.

— Първият ми беше много отворен и нисък — призна Динг. Това, че щеше да пръсне половината чело на копелето, не беше достатъчно.

— По-малко китка, повече пръст — посъветва го Уудс. — И дайте да видим отново как го държите. — Динг го остави. — Аха, да, разбирам. — Ръцете на инструктора наместиха малко лявата ръка на Чавес. — По-скоро ето така, сър.

„Глупости“, помисли си Динг. Нима беше толкова просто? След като измести пръстите си само с около половин сантиметър, пистолетът се плъзна на място, като че ли дръжката му беше

изработена по поръчка за собствените му длани. Пробва още няколко пъти, след което отново прибра пистолета в кобура и изпълни своята версия на бързо измъкване. Този път първият куршум се заби точно между очите на мишената, намираща се на седем метра, а вторият попадна точно до него.

— Чудесно — каза Уудс.

— От колко време обучавате, старши сержант?

— От доста, сър. Само в Херефорд съм от девет години.

— Как се е получило така, че не сте се включили в СВС?

— Травма в коляното. Нараних го през 1986 година, като скакахме от един „Уориър“. Не мога да пробягам повече от две мили, без да ме заболи, разбирате ли. — Червеният му мустак беше засукан и с два идеално оформени края, а сивите му очи искряха. „Кучият му син може да учи на стрелба самия Док Холидей“ — каза си Чавес. — Продължавайте така, сър. — Уредникът на стрелбището се отдалечи.

— Ох, мамка му — изпъшка тихо Чавес.

След което изпълни още четири бързи измъквания на пистолета. Повече пръст, по-малко китка, и стискаш плавно... бинго... След още три минути в средата на вече обезформената мишена имаше кръгла петсантиметрова дупка. Трябваше да запомни този малък урок.

Тим Нунън тренираше на съседната пътека. Стреляше по-бавно от Чавес и изстрелите му не бяха така добре групирани, но всички куршуми щяха да минат през долната част на мозъка, където убийството е моментално, защото точно там гръбначният стълб се съединява с мозъка. Най-сетне амуниците и на двамата привършиха и Чавес свали шумозаглушителните си наушници и потупа Нунън по рамото.

— Малко съм бавен днес — отбеляза навъсено техническият експерт.

— Нали свали шибалника. Ти си от ЕСЗ, нали?

— Да, но всъщност не съм истински стрелец. И при тях движех техническото обезпечаване. Хм, все едно, и с тях стрелях редовно. Така и не се научих толкова бързо, колкото ми се ще. Може пък нервите ми да са по-бавни. — Нунън се ухили, докато разглобяваше пистолета си за полагащото се почистване.

— Какво става с твоята откривачка на хора?

— Това проклето нещо бачка адски вълшебно, Динг. Дай ми само още една седмица и ще ти измисля новата му версия. Към антената има една параболична добавка, прилича на нещо като от „Стар Трек“, мисля, но, дявол да го вземе, наистина открива хора. — Той изтри частите и ги напръска с „Брейк-Фри“ за изчистване и смазка. — Тоя тип, Уудс, е доста добър даскал, нали?

— Аха. Преди малко ми помогна да отстраня един проблем — каза Динг и взе бутилката със спрея, за да се заеме с почистването на своя пистолет.

— Водещият в Академията на ФБР, когато бях там, направи чудеса и за мен. Учи те как дланите ти да се наместят на дръжката. И пръстът да е стабилен. — Нунън прокара чисто парцалче през цевта, надникна в нея и отново сглоби пистолета. — Знаеш ли, може би най-доброто тук е, че сме почти единствените хора, които могат да носят оръжие.

— Цивилните нямат ли право?

— Променили са си законодателството преди години. За да намалят престъпността — отбеляза Нунън. — Започнали са да променят законите за контрол над оръжието още през 20-те години, за да контролират ИРА. Действа като по магия, нали? — Агентът на ФБР се разсмя. — Какво пък, те така и не са си написали Конституция като нашата.

— Ти винаги ли го носиш?

— Да, по дяволите! — Нунън вдигна очи. — Ей, Динг, ами че аз съм ченге, ти бързикаш ли се? Ако си нямам приятелче на колана, съм като гол. Даже когато работих в Научния отдел, в Главната квартира, с резервирано място на паркинга и прочие, никога не излизах из Вашингтон без оръжие.

— Налагало ли ти си е някога да го използваш?

Тим поклати глава.

— Не, на малцина агенти им се налага, но това е част от мистиката, нали разбираш? — Той отново извърна поглед към мишената. — Някои умения човек просто обича да ги има.

— Даа, същото важи за всички нас.

Благодарение на едно щракване с пръсти на британския закон на членовете на ДЪГА беше разрешено да носят оръжие навсякъде под предлог, че като хора, борещи се с тероризма, навсякъде са в

дежурство. Право, от което Чавес не беше се възползвал много, но, от друга страна, Нунън имаше основание. Тим пхна пълнител в сглобеното си и почистено оръжие, сложи го на предпазител и го прибра в кобура на бедрото си заедно с още два заредени пълнителя. Какво пък, това си беше част от професията на полицаия, нали така?

— До скоро, Тим.

— Чао, Динг.

Мнозина не могат да го правят, но някои просто притежават дарбата да запомнят физиономии. Тази дарба е особено полезна за бармани, защото хората обичат да се връщат в заведения, в които човекът зад бара е запомнил каква е любимата ти напитка. Това беше в сила и за нийоркския коктейл-бар „Търтъл Ин“ на Кълъмбъс Авеню. Патрулът влезе тъкмо когато барът отвори по обед, и каза:

— Здравей, Боб.

— Здравсти, Джеф. Кафе?

— Да — отвърна младият полицаи. Необичайно за един бар, в това заведение правеха добро кафе, тъй като беше предпочитаното място за младите преуспяващи фукльовци в тази част на града. Лъжичка захар и малко сметана, и барманът му подаде чашката.

Джеф патрулираше по този маршрут вече близо две години, достатъчно дълго, за да познава повечето собственици на заведения, а повечето от тях познаваха него и навиците му. Беше честно ченге, но не и от онези, които отказваха безплатна хапка или питие, особено от вкусните понички — любимата храна за американските ченгета.

— Е, какво ни тресе напоследък? — попита Боб.

— Търсим едно изчезнало момиче — отвърна Джеф. — Познаваш ли това лице? — Той му подаде разпечатаната листовка.

— Аха, Ани някоя си, обича шардоне „Кендъл Джаксън“.

Беше от редовните. Не съм я виждал от доста време обаче.

— А тази? — Втора листовка беше подадена през бара.

Боб я огледа за секунда-две.

— Мери... Мери Банистър. Помня я, щото е една шавръклива такава, нали ме разбираш? Ама и нея не съм я виждал от доста време.

Патрулът не можеше да повярва на късмета си.

— Какво знаеш за тях?

— Чакай малко, ти каза, че са изчезнали, така ли?

— Точно така, мой човек. — Джеф отпи от кафето си. — ФБР е по тази. — Той почуках пръст снимката на Банистър. — На другата попаднахме ние.

— Е, проклет да съм, ако знам много нещо за тях. Мяркаха се тук по няколко дни седмично, танцуваха и прочие, нали знаеш, както правят самотните момичета — търсят си мъже.

— Окей, слушай сега какво ще ти кажа. Някои хора ще дойдат тук да говорят с теб за тях. Помисли си за това, нали? — Полицията беше длъжен да обмисли възможността Боб да е един от тези, които биха могли да ги отвлекат, но при едно разследване винаги се рискува, а тази вероятност изглеждаше твърде слаба. Подобно на мнозина нийоркски бармани и сервитьори човекът беше неосъществен актьор, което, изглежда, обясняваше силната му памет.

— Разбира се, Джеф. По дяволите, отвлечени, казваш? Не съм чувал много за такива работи напоследък.

— В този град има осем милиона истории, човече. Ще се видим — каза патрулт и се запъти към вратата. Имаше чувството, че си е свършил основната част от работата за днес, и веднага щом излезе, се обади по радиостанцията, за да съобщи току-що научената информация.

Физиономията на Грейди беше позната в Обединеното кралство, но не и червената брада и очилата, които, надяваше се той, щяха да прикрият достатъчно външния му вид, за да се сведе до минимум рискът да бъде разпознат от някой бдителен полицейски служител. Във всеки случай, полицейското присъствие тук не беше толкова тежко, колкото в Лондон. Порталът на базата Херефорд изглеждаше точно така, както го помнеше, а оттам пътят с кола до общинската болница не беше много дълъг. Там той проучи пътищата, отклоненията и участъците за паркиране и реши, че отговарят на очакванията му. Засне и шест филма със своя „Никон“. Планът, който започваше да се оформя в главата му, беше прост, като всички добри планове. Разположението на пътищата, изглежда, работеше в негова полза, както и откритият терен наоколо. Както винаги, неговото основно оръжие щеше да е изненадата. Щеше да има нужда от нея, тъй като операцията беше съвсем близо до най-опасното военно формирование в страната, но разстоянията му подсказваха времеви фактор. Евентуално

четиридесет минути на открито и още тридесет вътре, за да поддейства планът. Петнадесет души, но той можеше да намери петнадесет добри мъже. Останалите ресурси щяха да се купят с пари. Да, това можеше и щеше да поддейства. Единственият въпрос, който оставаше открит, беше денем или нощем. Обичайният отговор беше вторият, но той беше извлякъл поуки от горчив опит, че контратерористичните екипи обожават нощта, защото екипировката им за нощно виждане прави за тях времето от денонощието безразлично в тактически смисъл — а хора като Грейди не бяха толкова добре обучени да действат нощем. Това беше дало огромно предимство на полицията напоследък във Виена, Берн и Световния парк. Така че защо всъщност да не опитат посред бял ден? Това трябваше да го обсъди с приятелите си. Грейди запали колата и потегли обратно към Гетуик.

— Да, все за това мисля, откакто Джеф ми показва снимките — каза барманът. Казваше се Боб Джонсън. Сега се беше облякъл за вечерта — с бяла риза, широк черен пояс и тънка кожена вратовръзка.

— Познавате ли тази жена?

— Да. — Той кимна утвърдително. — Мери Банистър. Другата е Ан Претлоу. Идваха тук редовно. Хубавелки. Танцуваха и флиртуваха с мъжете. Това място е доста оживено нощно време, особено през уикендите. Идваха около осем и напускаха към единайсет — единайсет и половина.

— Сами?

— Когато си отиваха ли? Повечето пъти, но не винаги. Ани си имаше един, когото харесваше. Казва се Ханк, фамилията му не помня. Бял, с кафява коса, кафяви очи, горе-долу моя ръст, с коремче, но не много дебел. Мисля, че е адвокат. Сигурно ще се отбие тази вечер. Той е доста редовен тук. Имаше и един друг... може би последния път, когато я видях тук... как, по дяволите, се казваше пък тоя? — Джонсън сведе поглед към бара. — Кърт, Кърк, нещо такова. Сега като се сетих, видях как Мери танцува с него един-два пъти. Белокож мъж, висок, с приятна външност, не съм го виждал от доста време. Поръчваше коктейл с уиски и лимонов сок, обикновено с „Джим Бийм“, оставяше добри бакшиши. — Един барман винаги запомня хората, които оставят добри и лоши бакшиши. — Беше ловец.

— Какво? — попита агент Съливан.

— Ловеше мацета, човече. Нали знаете за какво мъжете се отбиват в заведенията като моето.

Този тип им беше пратен от самия Господ, помислиха си едновременно Съливан и Чатъм.

— Но не сте го виждали от известно време?

— Тоя Кърт ли? Не, поне от две седмици, може и повече.

— Дали можете да ни помогнете да съставим картинка заедно?

— Имате предвид скица, като по вестниците? — попита Джонсън.

— Точно така — потвърди Чапмън.

— Е, мога да се опитам. Някои от мацетата, които идват тук, може също да го познават. Мисля, че Мариса го познава. Тя е от редовните, идва тук всяка вечер, цъфва някъде към седем, седем и половина.

— Мисля, че ще се позадържим тук — каза Съливан и погледна часовника си.

В базата на КВС в Мидънхол беше полунощ. Малой вдигна „Найт Хоук“ от площадката и се отправи на запад към Херефорд. Контролните лостове бяха все така плътни и леки за управление, както винаги, а новата джаджа работеше. Оказа се, че е индикатор за горивото, цифров, за да му показва с числа, вместо със стрелка, колко гориво му остава. Освен това превключвателят можеше да го настройва между галони (американски, не имперски) и фунтове. Идеята не беше лоша. Нощта беше сравнително ясна, нещо необичайно за тази част от света, но луна нямаше и той предпочете да използва очилата за нощно виждане. Те превръщаха мрака в зеленикав здрач и въпреки че намаляваха остротата на зрението му от 20/20 на 20/40, това все пак беше значително подобрение в сравнение с възможността да пилотираш на сляпо в мрака. Държеше вертолета на височина около 90 метра над земята, за да избегне електропроводите, които адски го притесняваха, както притесняваха всички опитни пилоти на хеликоптери. Отзад в машината нямаше бойци, с изключение на сержант Нанс, който продължаваше да носи пистолета си, за да се чувства по-войнствено — ръчното въоръжение беше

разрешено за бойците от специални операции, дори на тези, за които беше малко вероятно, че ще се наложи да го използват. Малой държеше своята „Берета“ М9 в пилотската си чанта, вместо в кобур под мишницата, което му се струваше твърде мелодраматично, особено за един морски.

— Вертолет долу при площадката на болницата — каза лейтенант Харисън. — Върти и мига.

— Видях го — потвърди Малой. Щяха да го подминат чисто, дори колегата да решише точно в този момент да се издигне. — Нищо друго на наш'то ниво — добави той, взирайки се надалеч към мигащите светлини на кацащите и отлитащи самолети в Хийтроу и Лутън. Човек никога не спира да се оглежда, ако иска да живее дълго. Ако му поверяха командването на ВХМ-1 във Военноморската въздушна база в Анакостия, поради трафика на национално летище „Рийгън“ щеше редовно да пилотира през много тъпкано въздушно пространство, и макар да уважаваше пилотите на гражданските самолети, той им се доверяваше по-малко, отколкото разчиташе на собствените си способности — а те, знаеше той, гледаха абсолютно по същия начин на него и на всички авиатори в зелени пилотски униформи. За да си изкарваш хляба като пилот, трябва да мислиш за себе си като за най-добрия, въпреки че в случая с Малой той знаеше, че наистина е така. А и това момченце до него, Харисън, изглеждаше обещаващ, стига да останеше под пагон, вместо да стане авиодиспечер някъде. Най-после се появи площадката за приземяване в Херефорд и Малой се понесе към нея. Пет минути по-късно щеше вече да е на земята, а след още двадесет — в леглото си.

— Да, той ще го направи — заяви Попов. Намираха се в някакво барче на ъгъла и фоновата музика го превръщаше в безопасно място за разговор. — Не го е потвърдил, но ще го направи.

— Кой е той? — попита Хенриксен?

— Шон Грейди. Това име говори ли ти нещо?

— ИРА-И... Действаше главно в Лондондери, нали?

— Повечето време, да. Плени трима души на СВС и... ги ликвидира. В два отделни инцидента. След това СВС на три пъти го преследваха. Веднъж за малко да го хванат и тогава елиминираха

десетина от най-близките му съмишленици. След това той очисти няколко заподозрени информатори в частта си. Доста безскрупулен е — увери Попов своите събеседници.

— Вярно е — потвърди Хенриксен. — Спомням си, че четох какво е направил с хората на СВС, които беше спипал. Не беше много приятно четиво. Има ли достатъчно хора, за да го опита?

— Мисля, че да — отвърна Дмитрий Аркадиевич. — Обаче вдигна малко парите. Предложих му пет, а той поиска шест, плюс дрога.

— Дрога? — Хенриксен се изненада.

— Почакай, аз мислех, че ИРА не одобряват разпространяването на дрога — възрази Брайтлинг.

— Живеем в практичен свят. ИРА работиха в продължение на години, за да премахнат пласъорите на наркотици в цяла Ирландия — главно като чупеха капачки, за да придадат по-голяма огласа на акциите си. Това беше психологически и политически ход от тяхна страна. Вероятно сега му допада идеята да си осигури непрекъснат източник на доходи за операциите си — обясни Дмитрий.

Моралната страна на въпроса, изглежда, не беше от особено значение за никого от тримата на масата.

— Е, предполагам, че можем да изпълним това искане — отвърна Брайтлинг с леко отвращение. — Чупене на капачки, казваш? Това какво значи?

— Вземаш пистолет — обясни Бил — и го опираш зад коляното, след което стреляш. Прави капачката на коляното на пух и прах. Много е болезнено и човекът остава инвалид за цял живот. Така се справяха с информатори и други хора, които не им допадаха. Протестантските терористи предпочитаха бормашини „Блек енд Декер“ за същата цел. На улицата веднага плъзва слухът, че е лошо да се забъркваш с тях.

— Ууух — последва коментара на лекаря у Брайтлинг.

— Нали затова се наричат терористи — подчерта Хенриксен. — Напоследък просто ги убиват. Грейди се слави като един от най-безскрупулните, нали?

— Да — потвърди Попов. — Няма никакво съмнение, че ще се заеме с поръчката. Идеята му допада, както и твоето предложение как да стане, Бил. А в случая е налице и неговото его, което е доста голямо. — Попов отпи от виното си. — Той държи да поеме

политическото ръководство на ИРА, а това ще покаже, че е способен на смели и рисковани ходове.

— Такива са си ирландците — страната на тъжната любов и веселите битки.

— Дали ще успее? — попита Брайтлинг.

— Замисълът е умен. Но да не забравяме, че за него успех означава да елиминира основните обекти, двете жени, и след това неколцина от екипа войници. След това несъмнено ще духне и ще се опита да се върне в Ирландия. Самото оцеляване след подобна операция е достатъчен успех за политическите му цели. Да се сражава в напълно военна акция за него би било лудост, а Грейди не е луд — изтъкна Дмитрий, въпреки че самият той не беше съвсем сигурен в това. Дали всички революционери не бяха всъщност луди? Трудно е да се разберат хора, които позволяват на своите визии да установят контрол над живота им. Тези, които бяха успели — Ленин, Мао и Ганди през този век, бяха личности, които бяха използвали мирогледа си твърде ефикасно, разбира се — но дори и при тях, кой от тримата действително беше успял? Съветският съюз беше рухнал, Китайската народна република щеше вероятно да се подчини на същите политико-икономически реалности, които бяха обрекли СССР на крах, а Индия все още представляваше едно икономическо бедствие, което някак си продължаваше да се влачи в стагнация. Според този модел Ирландия щеше с по-голям успех да се окаже обречена при един евентуален успех на ИРА, отколкото от икономическия си брак с Великобритания. Куба поне си имаше тропическо слънце, което да я топли. За да оцелее без никакви природни ресурси, за които си струва да се говори, Ирландия се нуждаеше от близка икономическа обвързаност с някого, а най-близкият някой беше Обединеното кралство. Но всичко това беше извън темата на настоящата вечеря.

— Значи ти очакваш, че той ще се опита да удари и да избяга? — попита Бил.

Дмитрий кимна.

— Нищо друго не би изглеждало разумно от тактическа гледна точка. Той се надява да живее достатъчно дълго, за да се възползва от парите, които му предложихме. Стига, разбира се, да одобрите това увеличение, което поиска.

— Какво означава един милион в повече? — попита Хенриксен с едва прикрита усмивка.

Значи и двамата смятаха такава значителна сума за дреболия. Попов отново беше поразен от факта, че те замислят нещо чудовищно... но какво?

— Как ги искат? В брой? — попита Брайтлинг.

— Не, казах им, че ще бъдат депозирани в шифрована швейцарска сметка. Това мога да го уредя.

— Вече съм изпратил достатъчно — каза Бил на работодателя си. — Можем да го уредим още утре, ако искате.

— И това означава, че ще трябва да летя за Швейцария още утре — вметна кисело Дмитрий.

— Омръзна ли ти да летиш? — Попов за пръв път забеляза искрена симпатия у шефа си и въздъхна.

— Разбирам, Дмитрий — каза Хенриксен. — И за мен това пътуване до Австралия и обратно беше много неприятно.

— Как е детството в Русия? — любопитства Брайтлинг.

— По-трудно, отколкото в Америка. Там в училищата има повече насилие. Без сериозна престъпност — поясни Попов. — Но много борба между момчетата например. Борба за надмощие, нещо обичайно за момчетата. Властите обикновено не обръщат внимание на тези неща.

— Ти къде си отраснал?

— В Москва. Баща ми също беше офицер в Държавна сигурност. Завърших Московския държавен университет.

— Каква специалност?

— Език и икономика. — Първото се беше оказало много полезно. Второто беше напълно безполезно, тъй като марксистката представа за икономика се беше оказала съвсем неефикасна.

— Излизахте ли извън града? Нали знаеш, нещо както бойскаутите при нас, такива неща?

Попов се усмихна, зачуден накъде ли води този разговор и защо ли го питат за тези неща. Но продължи играта.

— Един от най-щастливите ми спомени от детството. Бях пионерче. Ходехме извън града, в едно държавно стопанство, и работехме там по един месец, помагахме в събирането на реколтата, живеехме сред природата, както казвате вие, американците. — А

после, на четиринадесет години, той беше срещнал първата си любов, Елена Ивановна. Зачуди се къде ли е тя сега. Поддаде се на кратък пристъп на носталгия, припомняйки си как я опипваше в тъмното — първото му завоевание...

Брайтлинг долови унесената му усмивка и я взе за това, което му се искаше да бъде.

— Това ти е харесвало, а?

Те явно не очакваха да чуят точно тази история.

— О, да. Често съм се чудил какво ли е да живееш така, на открито, слънцето да те пече през целия ден, да се трудиш над земята. Двамата с баща ми често ходехме в горите да берем гъби — това беше обичайната форма на почивка за съветските граждани през шестдесетте години да се разхождат сред горите. — За разлика от повечето руснаци, той беше возен там със служебната кола на баща си, но като момче обичаше гората като място, пълно с приключения и романтика, както я обичат всички момчета, и му харесваше да прекарват там с баща му.

— Има ли дивеч във вашите гори? — попита Бил Хенриксен.

— Човек може да види птици, разбира се, много видове, а понякога и лосове, но рядко. Държавните ловци винаги ги избиваха. Но главната им цел са вълците. Ловят ги с хеликоптери. Ние, руснаците не обичаме вълците, както вие в Америка. Твърде много приказки има за побеснели вълци, как ядат хора, нали разбирате. Повечето е лъжа, предполагам.

Брайтлинг кимна.

— И тук е същото. Вълците са просто едни големи кучета, човек може да си ги дресира за домашни любимци, ако поиска. Някои го правят.

— Вълците са страхотни — добави Бил. Той самият често си беше мислил да си опитоми някой вълк. Но за такова нещо ти трябва много земя. Може би след като се изпълнеше Проектът.

За какво, по дяволите, беше всичко това, зачуди се Попов, без да прекъсва играта.

— Винаги съм искал да видя мечка, но край Москва не е останала нито една. Гледаме ги само в зоопарка. Обожавам мечките — добави той неискрено. Тези животни винаги го бяха плашили адски. Децата в Русия слушаха какви ли не приказки за мечки, малко от които

дружелюбни, макар и не толкова противоестествени като вълчите истории. Големи кучета ли? Вълците наистина избиваха хора в степите. Селяните мразеха проклетите зверове и посрещаха с радост държавните ловни хайки с техните хеликоптери и автомати.

— Е, ние с Джон сме почитатели на природата — обясни Бил и махна на сервитъора за нова бутилка вино. — Цял живот, още от бойскаутите. Нещо като вашите пионери, предполагам.

— Държавата не се държеше добре с природата в Съветския съюз. Там беше много по-лошо от проблемите, които имате тук, в Америка. Американците трябва да дойдат в Русия да проучат щетите и да предложат начини за оправяне на проблемите със замърсяването. — Особено в Каспийско море, където замърсяването беше унищожило по-голямата част от есетрата и покрай нея — и хайвера, който от толкова години беше един от основните източници на валута за СССР.

— Да, това беше истинско престъпление — съгласи се Брайтлинг. — Но то е глобален проблем. Хората не уважават природата така, както би трябвало. — И докторът продължи в същия дух като че ли предварително замислената си лекция, която Дмитрий изслуша учтиво.

— В Америка по този въпрос съществува мощно политическо движение, нали?

— Не толкова мощно, колкото мнозина биха искали — отбеляза Бил. — Но за някои от нас това е много важно.

— Такова движение би било много полезно в Русия. Жалко, че толкова много неща бяха унищожени там съвсем безцелно — реагира Попов, отчасти мислейки го искрено. Държавата би трябвало да съхранява природните ресурси за правилно експлоатиране, а не да ги унищожава просто защото местните политически некадърници не знаят как да ги използват правилно. Но пък СССР се беше оказал така ужасно неефикасен във всичко, с което се беше заел... е, с изключение на шпионажа, поправи се Попов. Америка се оправяше добре, помисли си той. Градовете й бяха много по-чисти от руските, дори Ню Йорк, и бе достатъчно човек да излезе с колата на един час път извън който и да е град, за да види зелена трева и спретнати ферми. Но по-големият въпрос сега беше: защо един разговор, започнал с обсъждането на предстоящ терористичен инцидент, се беше отклонил в тази тема? Дали той самият не беше го предизвикал? Не, работодателят му го

беше пренасочил рязко в тази посока. Не можеше да е случайност. Това означаваше, че искат да го сондират... но за какво? За тези глупости с природата? Той отпи замислено от виното си и се втренчи в двамата си събеседници.

— Знаете ли, всъщност никога не съм имал възможност да разгледам Америка. Много бих искал да видя националните паркове. Особено Йелоустоун.

— Най-красивото място в Америка — каза Хенриксен.

— Не, Йоусемъти е най-красивото — възрази Брайтлинг. — В Калифорния. Най-красивата долина в целия свят. В момента е претъпкана с туристи, разбира се, но това ще се промени.

— Същата работа е и в Йелоустоун, Джон, но, да, и това ще се промени. Някой ден — заключи Хенриксен.

Тия двамата изглеждаха съвсем сигурни за нещата, които щели да се променят. Но американските държавни паркове се поддържаха от правителството за всички граждани, нали? Така и трябваше да бъде, защото се поддържаха от федералните данъци. Тук нямаше ограничен достъп за елита. Равенство за всички — нещо, на което го бяха учили в съветските училища, само дето тук съществуваше реално. Още една причина, помисли си Дмитрий, поради която едната държава беше рухнала, докато другата беше станала още по-силна.

— Какво искате да кажете с „това ще се промени“? — попита Попов.

— О, идеята е да се намали въздействието на хората над дивата природа. Идеята е добра, но най-напред трябва да се случат някои други неща — отвърна Брайтлинг.

— Просто още едно-две — съгласи се с кикот Хенриксен. После, изглежда, реши, че процесът на опипване е отишъл достатъчно далеч. — Както и да е, Дмитрий, как ще разберем за Грейди?

— Аз ще му се обадя. Остави ми един номер на мобифон, който мога да използвам в определени часове на деня.

— Доверчива душа.

— За мен, да. С него сме приятели още от 80-те, когато беше в долината Бекаа. А освен това става дума за мобифон, купен най-вероятно с фалшива кредитна карта от някой друг. Тези неща са много полезни за служителите от разузнаването. Трудно е да ги проследиш,

освен ако не разполагаш с много сложно оборудване. Америка има такава, Англия също, но другите държави — не, много малко от тях.

— Е, тогава му се обади веднага, щом решиш, че е подходящо. Искаме да се задейства, нали, Джон?

— Да — отвърна решително доктор Брайтлинг. — Бил, уреди парите за трансфера още утре. Дмитрий, ти тръгваш и уреждаш банковата сметка.

— Да, Джон — отговори Попов.

Грейди наистина беше въодушевен от задачата. В Дъблин приближаваше два през нощта. Снимките бяха проявени от един приятел от движението — само шест не бяха излезли. По-големите ги закачиха с кабарчета по стената. По-малките поставиха на съответните места върху карта, разгъната на работната маса.

— Те ще подходят оттук, по този път. Има само едно подходящо място, където да паркират, нали?

— Съгласен — каза Родни Сандс.

— Окей, Роди, тогава ние ще направим следното... — И Грейди очерта плана.

— Как ще се свързваме?

— С клетъчни телефони. Всяка група ще разполага с по един и ще ги настроим за бързо набиране, за да можем да обменяме информация ефикасно.

— Оръжия? — попита Дани Маккорли.

— Имаме достатъчно. Те ще реагират с петима души, евентуално най-много с десет, но не повече. Никога не са изпращали повече от десет-единайсет души на акция, дори в Испания. Нали ги преброихме на телевизионните записи? Нашите петнадесет срещу десет техни, а и изненадата работи за нас и в двете фази.

Близнаците Бари, Питър и Сам, отначало изглеждаха скептично настроени, но ако операцията се извършеше бързо... ако се проведеше според графика... да, беше възможно.

— Какво ще правим с жените? — попита Тимъти О'Нийл.

— Как какво? — обърна се Грейди. — Те са основните ни обекти.

— Бременна жена, Шон... политически не стои добре.

— Те са американки, а съпрузите им са наши врагове, а и при това са стръвта ни, за да ги привлечем. Няма да ги убием веднага, а ако

обстоятелствата позволят, можем дори да ги оставим живи, за да оплакват мъжете си, момко — добави Грейди, просто за да успокои съвестта на по-младия мъж. Тими не беше страхливец, но у него все още се долавяше някаква буржоазна сантименталност.

О'Нийл кимна, че е съгласен. Грейди не беше човек, на когото можеше да се противоречи, а и във всеки случай беше командирът им.

— Значи аз водя групата в болницата?

Грейди кимна.

— Да. Двамата с Роди оставаме отвън, с прикриващата група.

— Добре, Шон — съгласи се Тими, от този момент, и завинаги, предан докрай на мисията.

26. ЗАКЛЮЧЕНИЯ

Проблемът при разследвания като това беше, че винаги рискуваш да предупредиш обекта. Агентите Съливан и Чатъм кръжаха из бара почти до полунощ и попаднаха на две жени, които познаваха Мери Банистър, и една, която познаваше Ан Претлоу. В случая с първата се добраха до името на някакъв мъж, с когото Банистър беше видяна да танцува — редовен клиент в бара, който същата нощ не беше се появил, но чийто адрес щяха да получат много бързо по телефона му, който, изглежда, беше познат на доста жени тук. Към полунощ вече бяха готови да си тръгнат, донякъде ядосани, че им се е наложило да изкарат толкова време в такова оживено място, без да пийнат нищо по-стабилно от кока-кола, но с няколко нови пътечки, по които можеха да тръгнат. Дотук случаят изглеждаше съвсем типичен. Специален агент Съливан мислеше за него като за обиколка из супермаркет, когато търсиш нещо за вечеря, взимаш по нещо напосоки от рафтовете, избираш разни неща за ядене, без да ти е ясно в какво ще се превърнат избраните от теб продукти в кухнята.

— Добрутро, скъпа — каза Динг и както обикновено започна деня си с целувка.

— Здравсти, Динг. — Паци се помъчи да се обърне, но беше трудно, почти толкова, колкото да спи по гръб с този голям корем. „Да се роди най-сетне“ — помисли си Патриша Кларк Чавес. Усети как ръката му се плъзга върху изпънатата кожа на онова, което преди няколко месеца беше плоско, стегнато коремче.

— Как е малкият?

— Като че ли и той се събужда — отвърна му тя с унесена усмивка, чудейки се как ли щеше да изглежда той или тя. Динг беше убеден, че ще е момче. Като че ли не можеше да приеме друга възможност. Но каквото и да беше, почти сигурно беше, че ще е здраво. Малкото нещо вътре в нея беше активно още от първия път,

когато тя почувства първото размърдване в третия месец. — Ето го, разрита се — докладва тя, когато той/тя се преобърна сред своето море от утробна течност.

Доминго Чавес го усети с дланта си, усмихна се и се наведе да целуне отново жена си, преди да се запъти към банята.

— Обичам те, Пац — каза ѝ той в движение.

Както обикновено, светът си беше такъв, какъвто трябваше да бъде. На път за банята той хвърли крадешком поглед към детската, с шарените катерички по стените и сглобеното вече бебешко креватче. „Скоро“ — каза си той. Съвсем в нормалния срок, беше го уверил наблюдаващият я лекар в родилното отделение, добавяйки обаче, че първите бебета обикновено малко закъсняват. След петнадесет минути той вече излизаше навън по анцуг, изпил чаша кафе, но нищо повече, тъй като не обичаше да закусва преди сутрешните упражнения. Отиде с колата до близката сграда на Екип 2. Всички останали вече пристигаха.

— Здравсти, Еди — извика Чавес на Прайс.

— Добро утро, майоре — отзова се старши сержантът. След пет минути екипът вече беше на тревата, всички в сутрешните си облека за тренировка. Този път упражнението се водеше от сержант Майк Пиърс, все още водач по убийства в екипа. Упражненията за отпускане и натоварване на мускулите и сухожилията отнеха петнадесет минути, след което дойде времето за сутрешния крос.

— От самолета скачат рейнджъри вевесари — изрева Пиърс и всички отвърнаха в хор:

— Капка мозък нямат във главите тез' гъзари!

Традиционният припев звучеше съвсем логично за Чавес, който беше преминал през рейнджърската школа във Форт Бенинг, но не и през Парашутната школа. Много по-смислено беше, смяташе той, да стигнеш на полесражението в хеликоптер, вместо да се рееш като паничка за скейт за копелетата от земята, идеална мишена, която не може да отвърне на стрелбата. От самата представа за това го побиваха тръпки. Но той беше единственият член на Екип 2, който не беше скачал с парашут, и това го превръщаше в „скапан крак“, или в смотан пехотинец, не от избраниците със значките със сребърното сладоледче. Странно, че никога не беше чул някой от тези хора да се бъзика с него на тази тема, помисли си той, докато подминаваше знака на първата

миля по трасето. Пиърс беше надарен бегач и налагаше бърза скорост, може би опитвайки се да накара някой да отпадне. Но никой нямаше да го направи, и всички го знаеха. Динг си помисли, че Паци вече се приготвя за работа. В момента клонеше към специализация по спешна медицинска помощ, което означаваше, че трябва да получи сертификат по обща хирургия. Странно, че досега все още не беше избрала медицинската си специализация. Тя определено бе достатъчно умна да се справи с почти всичко, а малките и ръце щяха да бъдат свършени за хирургия. Тя често тренираше сръчност, като си играеше с колода карти, и в последните месеци беше станала експерт в раздаването за секунди. Беше му показвала какво прави и как, но дори когато я наблюдаваше отблизо, той не можеше да забележи движенията ѝ и това го удивляваше и ядосваше. Психомоторните ѝ нерви сигурно бяха невероятни, помисли си с гордост Доминго, докато пухтеше в третата миля на кроса. Точно тук човек започваше да го усеща, защото в третата миля краката ти си мислеха, че вече си ги натоварил предостатъчно, и може би ако забавиш малко, няма да е никак зле. Поне за Динг това беше вярно. Двама от членовете на екипа тичаха маратон и доколкото той самият можеше да прецени, тези двамата, Лоасел и Вебер, съответно най-дребният и най-едрият от членовете на екипа, никога не се изморяваха. Особено германецът, дипломирал се в планинската военна школа на Бундесвера и притежател на значката „Бергмайстер“. Той беше най-здравият кучи син, когото Динг беше срещал — а Чавес мислеше за себе си като за здрав кучи син. Лоасел пък беше като проклет малък заек — носеше се грациозно и е невидима сила.

„Още две минути“ — помисли си Чавес. Краката му започваха да се оплакват, но той не позволи това да излезе наяве, а продължи да тича с невъзмутимо лице и решителен поглед, почти отегчен, докато краката му се носеха ритмично по сгурията на трасето. Екип 1 също бягаше, по същото трасе и в противоположна посока, и за щастие нито един от екипите не изпреварваше другия. Записваха си времето при всеки крос, но отбягваха прякото състезание, което би тласнало всички бойци от ДЪГА в унищожителен напън, който можеше да доведе до травми — а бездруго получаваха достатъчно контузии по време на ученията, въпреки че в момента Екип 2 беше напълно боеспособен — всички контузии бяха излекувани.

— Отделение... бърз ходом, марш! — най-сетне изкомандва Пиърс. Още петдесет метра, и спряха.

— Е, добро утро на всички. Надявам се, че ви беше приятно да се събудите за поредния ден за охрана на света от злото — каза Пиърс усмихнато. — Майор Чавес — покани го той след това и влезе на мястото си в строя.

— Окей, господа, това беше добро начало. Благодаря, че водихте бягането тази сутрин, сержант Пиърс. Душ и закуска, бойци. Свободни сте.

Двете редици от по пет души се разпръснаха и всички се отпавиха към казармената сграда, за да отмият потта с душ.

Английската закуска по нищо не се отличаваше от американската: бекон, яйца, препечен хляб, кафе — английски сутрешен чай за някои — гориво за предстоящия ден. Някои от бойците се хранеха леко, други тежко, в зависимост от личните си метаболитни особености. Всички бяха в ежедневните си униформи, готови да се отправят към бюрата си. Тим Нунън щеше да им изнесе лекция по сигурността на комуникацията. Новите радиостанции от „Е-Системс“ едва ли се нуждаеха от представяне, но Нунън искаше да им обясни всичко за тях, включително как действат кодиращите им системи. Сега членовете на екипа можеха да разговарят помежду си, а всеки, който се опиташе да ги подслуша, щеше да чува само съскащ статичен шум. Това беше в сила и преди, но новите преносими радиостанции с миниатюрните си слушалки и тънките като тръстика микрофони бяха огромен технологичен напредък. След това Бил Тоуни щеше да ги информира за последните резултати от разузнаването и следствията по техните три полски акции. След това идваше разходката преди обяда до полигона за практика по точна стрелба, но днес не се предвиждаше учение със стрелба на живо. Вместо това щяха да тренират десант с дълго въже от хеликоптера на Малой.

Всичко това обещавахе един пълноценен, макар и рутинен работен ден за ДЪГА. Чавес за малко щеше да добави епитета „отегчителен“, но знаеше, че Джон полага големи усилия да разнообразява рутината, а освен това човек тренира основните неща, защото те са, ами... основни, за да можеш да си свършиш работата, неща, към които се придържаш, когато нещата вземат, че се сговнят, и нямаш време да мислиш какво да направиш. Всеки член на Екип 2 вече

знаеше как разсъждава всеки друг член, поради което при упражнения, когато действителният сценарий се окажеше различен от тактическото разузнаване, което получаваха, когато влизаха, членовете на екипа някак си просто се приспособяваха, понякога без думи, всеки боец знаеше какво ще направи неговият партньор и всички в екипа като че ли се свързваха по телепатия. Тъкмо това беше и целта на интензивните, рутинни, отегчителни в интелектуално отношение тренировки. Екип 2, както и Екип 1 на Питър Ковингтън, бяха еволюирали до живи, мислещи организми, чиито части просто действаха правилно — и погледнато отвън, като че ли автоматизирано. Когато Чавес се замислеше за това, то му се струваше забележително, но по време на тренировките изглеждаше толкова естествено, колкото дишането. Като Майк Пиърс, когато скочи върху бюрото в Световния парк. Това не беше част от тренировъчния режим, но той го беше направил, и го беше направил съвършено, и единственото погрешно нещо беше, че първият му откос не беше улучил субекта в главата, а го беше пронизал в гърба — причинявайки рани, които щяха веднага да се окажат фатални — последван след това от втори, който беше пръснал черепа на копелето. Бум. Цап. Шльоп. А членовете на екипа се бяха доверили на Пиърс, че ще покрие своя сектор и след това, след като очисти „опозицията“, ще помогне на останалите. Като пръстите на ръката му, помисли си Чавес, които могат да се стегнат в смъртоносен юмрук, но също така да разделят задачите си, защото всеки от пръстите си има мозък. И всички те бяха неговите хора. Това беше най-доброто от всичко.

Намирането на оръжието беше най-лесното. Това винаги беше удивлявало чужденците със своя комизъм: ирландците с оръжие приличаха на катерички с орехчета — непрекъснато го криеха и понякога забравяха къде, по дяволите, са го скрили. В продължение на цяло поколение най-различни хора бяха докарвали оръжия за ИРА и ИРА ги беше прибирала, главно заравяйки ги за деня, когато целият ирландски народ щеше да се надигне под ръководството на ИРА — Извънредни и да тръгне на бой срещу английските завоеватели, изтласквайки ги завинаги от свещената земя на Ирландия... или нещо от този род, помисли си Грейди. Той лично беше заровил над три

хиляди оръжия, главно руски калашници, например онзи склад в селската нива в графство Типърери. Беше заровил пратката четиридесет метра западно от един голям дъб на два метра — достатъчно дълбоко, за да не може тракторът на фермера да ги развали или случайно да ги изрови, и достатъчно плитко, за да могат да ги извадят само след час копане. Бяха сто бройки, доставени през 1984 година от една услужлива душа, срещната в Ливан, заедно с предварително заредените пластмасови пълнители, по двадесет за всеки автомат. Всичко това беше надлежно подредено в сандъци, като оръжията и боеприпасите бяха увити в напоена със смазка хартия, както го правеха руснаците. Повечето от опаковките бяха все още неповредени, забеляза Грейди, докато ги подбираще грижливо. Той извади двадесет, разкъсвайки хартията на всеки, за да провери за корозия, като оглеждаше болтовете, и във всеки от случаите установи, че опаковъчната смазка се е запазила, все едно че оръжията току-що бяха напуснали завода в Казан. Моделът АКМС, подобрен вариант на АК-47, е със сгъваем приклад, което беше много по-удобно за криене, отколкото стандартните бойни прикладни автомати. По-важното беше, че с това оръжие хората му се бяха обучавали в Ливан. Беше лесно за използване, благонадеждно и можеше да се крие. Тези характеристики го правеха идеално за целта. Петнадесетте, които взе, заедно с триста пълнителя по трийсет патрона, бяха натоварени в задната част на камиона, след което запълниха отново дупката. После камионът потегли към друга ферма, този път на морския бряг на графство Корк. Там живееше един фермер, с когото Шон Грейди имаше уговорка.

Съливан и Чатъм бяха в канцеларията си още преди седем. Първото, което направиха, беше да използват компютризирана кросреферентна директория, за да проследят имената и адресите. Това стана бързо. След това трябваше да се срещнат с тримата мъже, за които им бяха съобщили, че са познавали Мери Банистър и Ан Претлоу, и да ги разпитат. Възможно беше един от тях да се окаже сериен убиец или похитител. В първия случай той вероятно щеше да се окаже много умен и предпазлив престъпник. Един сериен убиец е ловец на хора. Странно, но умните серийни убийци се държаха като истински войници: първо разузнаваха всичко за своите жертви,

преценяваха навиците и слабостите им, след което се задействаха, за да ги използват като играчки за забавление, и когато удоволствието се изчерпеше, настъпваше моментът, в който трябваше да ги убият. В точния смисъл на думата убийствата на хора не влизаха в прерогативите на ФБР, но похищенията влизаха, ако убиецът изкарваше жертвите си извън границите на щата — и тъй като границите на щата минаваха само на неколкостотин метра от Манхатън, това беше достатъчно основание за агентите да се намесят. Те трябваше да задават въпросите си много внимателно и да не забравят, че един сериен убиец почти винаги е с елегантна външност и поведение, за да могат жертвите му по-лесно да му се доверят. Щеше да е учтив, дори приятен и дружелюбен — докато не се окажеше твърде късно, и в този момент жертвата се оказваше обречена. Такъв човек беше най-опасният от всички престъпници.

Обект Ж4 прогресираше рязко. Нито интерферонът, нито интерлевкенът не бяха повлияли на пръчиците на „Шива“, които се размножаваха с удоволствие и в нейния случай атакуваха черния ѝ дроб с невероятна скорост. Същото беше в сила и за панкреаса ѝ, който се разпадаше, причинявайки сериозен вътрешен кръвоизлив. Странно, помисли си доктор Килгор. „Шива“ беше изразходвал времето си, за да се утвърди, но щом беше започнал да поражда тялото на изпитателния обект, беше започнал да си пробива път с ядене като някой лакомник по време на пир. На Мери Банистър ѝ оставаха не повече от пет дни.

М7, Чип Смитън, беше малко по-добре. Имунната му система полагаше големи усилия, но „Шива“ се оказа твърде коварен за него: действаше доста по-слабо, отколкото при Ж4, но също така неумолимо.

Ж5. Ан Претлоу, се оказа от дълбините на генния кладенец. Той се беше постарал да състави пълната медицинска история на сегашната им реколта изпитателни обекти. Банистър имаше история с рак по майчина линия — рак на гърдите беше открит на майка ѝ и на баба ѝ, и той виждаше, че „Шива“ бързо се справя с нея. Дали можеше да има някаква връзка между уязвимостта към рак и заразната болест? Можеше ли това да означава, че ракът е в основата си болест на имунната система, както подозираха мнозина учени? Това беше

материал за доклад в „Медицинското списание на Нова Англия“ и можеше да му донесе още по-голям авторитет в медицинските кръгове... но той не разполагаше с време, пък и все едно, докато го отпечатат, щяха да останат твърде малко хора, за да го четат. Какво пък, щеше да е добра тема за разговори в Канзас, защото и там щяха да практикуват медицина и тепърва щяха да работят над проект „Безсмъртие“. Повечето от най-добрите медицински изследователи на „Хоризонт“ всъщност не бяха участници в Проекта, но не можеха да ги убият, нали? И така, като мнозина други, те щяха да се окажат благодетелствани от щедростта на Проекта. А и, разбира се, те имаха нужда от генетичните различия, пък и защо да не подберат няколко умни глави, които евентуално щяха да разберат защо Проектът е извършил това, което е извършил? А и дори да не разберяха, какво друго щеше да им остане, освен да живеят? Всички те бяха белязани с Б-ваксината, която Стив Берг беше създал наред със смъртоносния вариант А. Във всеки случай, неговите разсъждения сега имаха чисто научна стойност, макар тя да беше абсолютно безполезна за изпитателните обекти, които в момента изпълваха всяка свободна стая в сектора за лечение.

Килгор събра бележките си и започна обиколките. Най-напред се отби при Ж4, Мери Банистър.

Единствено тежката доза морфин все още правеше живота поносим за нея. Дозировката можеше да убие някой здрав човек и щеше да е достатъчна, за да задоволи и най-закоравелия консуматор на интравенозен наркотик.

— Как си? — попита бодро докторът.

— Уморена... слаба... зашеметена — отвърна Мери Банистър.

— А болките, Мери?

— Много боли... особено коремът.

Лицето ѝ беше смъртнобледо от вътрешния кръвоизлив, а по лицето ѝ имаше хеморагични петна — затова не ѝ даваха огледало: гледката щеше да я паникьоса. Искаха всички обекти да умират спокойно. Това щеше да създава много по-малко грижи за всички — милост, каквато не проявяваха към други изпитателни обекти, помисли си Килгор. Не беше честно, но пък беше практично. По-низшите животни, които бяха използвали, не притежаваха способност да им създават грижи, а и не разполагаха с някакви полезни данни, които да

им кажат какви лекарства да им дават против болката. Може би щеше да успее да създаде такива в Канзас. Това щеше да бъде ценно приложение на способностите му, прецени той, докато отново пренастройваше количеството приток на морфин в Ж4... просто достатъчно, за да... да, да я накара да се вцепени. Щеше да прояви към нея милостта, която му се искаше да можеше да прояви към маймуните резус. Дали щяха да провеждат експерименти с животни в Канзас? Щяха да възникнат практически затруднения. Доставянето на животни в Канзас щеше да е много трудно при липсата на международни самолетни услуги, а съществуваше и етичният проблем. Мнозина от членовете на Проекта нямаше да одобрят, и то с основание. Но, по дяволите, беше трудно да се създават лекарства и да се развиват методи за лечение без никакви изпитания с животни. Да, тежко беше от гледна точка на съвестта, но научният прогрес си имаше цена, а те наистина спасяваха буквално милиони животни, нали? Бяха им трябвали хиляди животни, за да създадат „Шива“, и никой не беше възразил особено срещу това.

Друг проблем за обсъждане, реши той, докато влизаше в стаята на М7.

— Как се чувстваме, Чип? — попита той.

Всички вкупом благодариха на Провидението, че в тази част на графство Корк нямаше „Гарда“. В края на краищата, престъпност тук също почти нямаше, поради което и нямаше нужда от тях. Ирландската национална полиция беше също толкова ефикасна, колкото и британската, и за съжаление разузнавателната им секция си взаимодействаше с хората от „Петицата“ в Лондон, но нито една от двете служби не беше успяла да издири Шон Грейди — във всеки случай, не и след като той беше разкрил и елиминирал информаторите в ядрото си. И двамата бяха изчезнали от лицето на земята и бяха нахранили съомгата, или каквато там риба си падаше по информаторите. Грейди още си спомняше израженията им, когато протестираха, че са невинни, чак до момента, в който ги хвърлиха в морето, на петнадесет мили от брега, с железни букаи на краката. Невинни ли? Тогава защо СВС бяха престанали да безпокоят неговото

ядро след три поредни опита да ги елиминират всички? Проклета да е невинността им!

Бяха насядали в приятната провинциална кръчма „Мъгливата роса“ след няколко часа тренировка с оръжията край изолираната крайбрежна ферма, която беше твърде далече от цивилизацията, за да може някой да чуе характерната пукотевица от стрелбата на автоматите. Необходими бяха по няколко пълнителя за всеки от хората му, за да си възвърнат уменията в боравенето с щурмовите оръжия АКМС, но прикладните оръжия се владееха лесно, а този модел беше от най-лесните. Сега си говореха за неща извън работата, просто като тайфа приятели, седнали да обърнат по няколко халби. Повечето гледаха футболния мач на окачения на стената телевизор. Грейди също, макар и безстрастно, понеже умът му продължаваше да се плъзга по елементите на предстоящата операция: оглеждаше отново и отново в съзнанието си разположението на терена, мислеше си колко бързо могат да пристигнат британците или тази нова група, ДЪГА. Посоката, от която щяха да подхождат, изглеждаше очевидна. Той беше планирал всичко и колкото повече премисляше оперативната си схема, толкова повече като че ли му харесваше. Можеше и да загуби няколко от хората си, но това беше цената на работата в името на революцията, и докато оглеждаше хората си, той си даваше сметка, че всички те са приели риска със същата готовност, с каквато го е поел и самият той.

Погледна часовника си, извади няколко часа и бръкна в джоба си, за да включи клетъчния телефон. Правеше това три пъти на ден, без никога да го оставя включен за повече от десет минути, като мярка за сигурност. Трябваше да бъде предпазлив. Само това съзнание — и малко късмет, трябваше да си признае — му бяха позволили да продължи борбата толкова дълго. След две минути телефонът извъня. Грейди стана и излезе навън, за да се обади.

— Ало?

— Обажда се Джо.

— Здравей, Джо — отвърна учтиво Грейди. — Как вървят нещата в Швейцария?

— Всъщност в момента съм в Ню Йорк. Искях само да ти кажа, че деловите неща, за които говорихме, имам предвид финансите, се уредиха — каза Попов.

— Чудесно. Какво става с другото, Джо?

— Ще го донеса лично. Пристигам след два дни. Ще долетя в Шанън със служебния самолет. Би трябвало да пристигна в шест и трийсет заранта.

— Ще те посрещна — обеща Грейди.

— Добре, приятелю. Ще се видим тогава.

— Довиждане, Джо.

— До скоро, Шон.

И връзката се прекъсна. Грейди изключи захранването и прибра телефона в джоба си. Ако някой беше подслушал... едва ли, тъй като оттук той виждаше всичко наоколо, чак до хоризонта, а паркирани возила не се забелязваха... а и освен това, ако някой знаеше къде е той, щяха да дойдат за него и хората му с цял взвод войници или куп полицаи... та и да беше подслушал някой, щеше да чуе само един разговор за бизнес, кратък, шифрован и по същество. Той се върна в кръчмата.

— Кой беше, Шон? — попита го Родни Сандс.

— Джо — отвърна Грейди. — Направил е каквото поискахме. Така че, смятам, ние също трябва вече да се по-раздвижим.

— Прав си. — Родни надигна халбата си за наздравица.

Службата за сигурност, наричана някога МИ (Милитъри Интелиджънс) 5, беше преживяла повече от едно поколение с две задачи с висок приоритет. Едната беше да се следи проникването на съветски агенти в британските правителствени служби — окайващо трудна задача, тъй като КГБ и неговите предшественици неведнъж бяха успявали да проникнат в британските служби за сигурност. По едно време те замалко бяха успели да поставят своя агент на място, Ким Филби, да оглави „Петицата“, и по този начин почти да осигури на Съветите контрол над британската контраразузнавателна служба, гаф, от който служителите на „Петицата“ все още потръпваха. Втората задача беше проникването в Ирландската републиканска армия и други ирландски терористични групи, за да могат по-добре да идентифицират техните водачи и да ги ликвидират, защото тази война се водеше по старите правила. Понякога извикваха полицията, за да извърши арести, а в други случаи се хвърляха командоси на СВС, за да се справят по-директно с положението. Разликата в подходите се

дължеше на неспособността на правителството на Нейно величество да реши дали „Ирландският проблем“ е въпрос на престъпност, или на национална сигурност — резултатът от тази нерешителност се изразяваше в удължаването на „неприятностите“ с поне едно десетилетие, според ФБР.

Но служителите на „Петицата“ не можеха да определят политиката. Това се правеше от избраните с вот политици, които в повечето случаи не можеха да се вслушат в мненията на обучените експерти, прекарали целия си живот в справяне с подобни проблеми. Лишени от способността да правят политика или поне да влияят на политиката, те продължаваха да воюват, съставяйки и поддържайки обемисти доклади за известни или подозирани оперативни дейци на ИРА и за евентуални действия от страна на други правителствени агенции.

Това ставаше главно чрез вербуване на информатори. Доносничеството бе друга стара ирландска традиция, от която британците, от своя страна, се възползваха охотно. Понякога разсъждаваха над нейния произход. Отчасти, смятаха те, това се дължеше на религиозни причини. ИРА се смяташе за защитник на католическите ирландци, а с тази самоидентификация идваше и цената: правилата и етиката на католицизма често се оказваха просмукани в сърцата и умовете на хора, които убиваха в името на своята религиозна принадлежност. Едно от нещата, които изплуваха, беше чувството за вина. От една страна, чувството за вина беше неизбежен спътник на тяхната революционна дейност, а от друга, това беше единственото, което съвестта им не можеше да си позволи да понесе.

„Петицата“ разполагаше с дебело досие на Шон Грейди, както и на мнозина други. Това на Грейди обаче беше специално, тъй като някога те бяха разполагали с особено добре поставен във формирането му информатор, който, за съжаление, беше изчезнал, несъмнено убит от него. Те знаеха, че Грейди отдавна се е отказал от чупенето на капачки и е избрал убийството като по-сигурен начин да се отърве от изтичането на информация, и че е човек, който никога не оставя след себе си трупове, за да ги намери полицията. В момента „Петицата“ имаше двадесет и трима информатори, действащи в различни формирования на ИРА-И. Четири от тях бяха жени с малко

по-освободен морал от обичайно възприетото в Ирландия. Другите деветнадесет бяха мъже, които бяха успели да завербуват по един или друг начин — въпреки че трима от тях всъщност не знаеха, че споделят информация с британски агенти. Службата за сигурност полагаше усилия да ги защити и немалко от тях бяха изтеглени в Англия, след като полезността им беше започнала да се изчерпва; после обикновено ги прехвърляха в Канада за нов и по-безопасен живот. Но като цяло „Петицата“ се отнасяше към тях като към активи, които можеха да се доят, докато е възможно, тъй като повечето имаха зад гърба си убийства или бяха съучастници в убийства, а това ги превръщаше едновременно в престъпници и изменници, чиято съвест се беше задействала малко прекалено късно, за да събуждат особена симпатия сред „разработващите“ ги служители.

Грейди, съобщаваше текущото му досие, беше изчезнал от лицето на земята. Възможно беше, както предполагаха някои, да е убит от някой свой съперник, но вероятно не беше, защото такава информация щеше да циркулира сред ръководството на ИРА-И. Грейди беше уважаван дори от фракционните си противници като искрено предан на каузата и като ефикасен функционер, избил повече от полагаемия му се дял от ченгета и войници в Лондондери. И Службата за сигурност продължаваше да го издирва заради тримата бойци от СВС, които той по някакъв начин беше успял да залови, да изтезава и след това да убие. Тези трупове бяха намерени и всеобщия гняв сред хората на СВС не беше се уталожил, тъй като Двадесет и втори специален военновъздушен полк никога не забравяше и не можеше да забрави такива неща. Убийството — може би, но не и изтезанията.

Сирил Холт, помощник-директорът на Службата за сигурност, работеше над тримесечния си преглед на по-важните досиета и се спря, когато стигна до папката на Грейди. Този беше изчезнал напълно от полезрението им. Ако беше умрял, Холт щеше да чуе за това. Възможно беше също така да се е отказал от борбата, да е разбрал, че висшестоящата му организация най-сетне проявява готовност да преговаря за някакъв вид примирие, и да е решил да играе по свирката им, като прекрати дейността си. Но Холт и хората му не можеха и на това да повярват. Психологическият профил, който му беше съставил началникът на кабинета по психиатрия в Лондон твърдеше, че той ще е

един от последните, които биха оставили оръжието, за да си потърсят мирни занимания.

Третата възможност беше все още да се крие някъде, може би в Ълстър, може би в Републиката... по-вероятно второто, тъй като повечето информатори на „Петицата“ бяха в Северна Ирландия. Холт разгледа снимките на Грейди и на неговата колекция от двадесетина „бойци“ на ИРА-И, за които те също имаха досиета. Никоя от снимките не беше добра, въпреки компютърната обработка. Длъжен беше да приеме, че Грейди все още е активен, че по някакъв начин продължава да ръководи своята войнствена фракция на ИРА-И, че замисля операции, които могат да се проведат или да не се проведат, но междувременно се крие някъде с фалшива самоличност. Единственото, което можеше да направи, бе да продължи да следи. Холт направи кратки бележки, затвори досието, постави го на купчината „Изход“ и избра друго. На следващия ден бележките му щяха да се въведат в компютъра на „Петицата“, който бавно изместваше хартиените папки. Не обичаше да го ползва. Предпочиташе досиета, които можеше да подържи в ръце.

— Толкова бързо? — попита Попов.

— Защо не? — реагира Брайтлинг.

— Както кажеш. А кокаинът? — добави той с отвращение.

— Куфарът е опакован. Четири килограма и половина, медицински чисто съединение, събрано от всички наши складове. Торбата ще е в самолета.

На Попов изобщо не му допадаше идеята да пренася наркотик. Не ставаше дума за внезапни изблици на морал, а просто за опасения от митнически служители и кучета, душещи багажа. Брайтлинг забеляза тревогата, изписана на лицето му, и се усмихна.

— Успокой се, Дмитрий. Ако възникне някакъв проблем, пренасяш съставката за нашата дъщерна фирма в Дъблин. Ще разполагаш с необходимите за това документи. Просто гледай да се постараяш да не се налага да ги използваш. Това може да обърка нещата.

— Ясно. — Попов си позволи да се отпусне. Този път щеше да лети с частен служебен самолет „Гълфстрийм V“, тъй като

пренасянето на дрога през истинско летище на истински международен полет щеше да е малко прекалено рисковано. Европейските държави обикновено обработваха доста небрежно пристигащите американци, чиято основна цел беше да изхарчат долларите си, а не да им създават неприятности, но напоследък всички имаха обучени кучета, защото всяка страна по света се тревожеше от разпространението на наркотиците.

— Тази вечер?

Брайтлинг кимна и погледна часовника си.

— Самолетът ще тръгне от летище Титърборо. Бъди там в шест.

Попов взе такси до жилището си. Приготвянето на багажа не беше трудно, но мисленето — още как. В случая Брайтлинг нарушаваше най-основните съображения за сигурност. Чартирането на частен бизнес-самолет за първи път свързваше неговата корпорация с Попов, както и защитната документация, придружаваща кокаина. Не беше положено никакво усилие Попов да остане необвързан от своя работодател. Може би това означаваше, че Брайтлинг не разчита на лоялността на своя наемник и не вярва, че ако го арестуват, няма да успее да си държи устата затворена... но не, прецени Дмитрий Аркадиевич. Ако не му вярваха, нямаше да му възложат тази задача. Попов винаги беше изпълнявал ролята на връзка между Брайтлинг и терористите.

„Следователно — помисли си руснакът — той наистина ми вярва.“ Но в същото време нарушаваше безопасността... а това можеше да означава само, че в съзнанието на Брайтлинг безопасността няма никакво значение. Защо... как можеше да няма значение? Може би Брайтлинг замисляше да го елиминира? Това беше вероятно, но той не можеше да го допусне. Брайтлинг беше безскрупулен, но недостатъчно умен... по-скоро, прекалено умен. Той трябваше да е преценил възможността Попов да е оставил някъде писмено свидетелство, което смъртта му можеше да задейства и да разбули собственото му съучастие в опитите за масово убийство. Така че подобна възможност трябваше да се изключи.

Тогава какво?

Бившият офицер от разузнаването се взря в огледалото в едно лице, което все още не знаеше това, което трябваше да знае. От самото начало той беше изкусен от парите. Беше се превърнал в нещо като

наемен агент, мотивиран от личната печалба — буквата „П“ от ПИСЕ, — но работеше за някой, за когото парите не бяха от значение. Дори ЦРУ, при цялото си богатство, винаги спазваше мярка за парите, които плащаше на вербуваните си агенти. Американската разузнавателна служба плащаше сто пъти по-добре от руската си съперничка, но дори и това трябваше да бъде оправдано, защото в ЦРУ имаше счетоводители, които властваха над полевите офицери така, както царските придворни и бюрократи бяха властвали над най-малкото селце в Русия. Попов знаеше от своето проучване, че корпорация „Хоризонт“ разполага с огромно количество пари, но човек не можеше да забогатее с неоправдани разхищения. В капиталистическото общество човек можеше да забогатее с ум, може би с повече безскрупулност, но не и с глупост, а да си пилееш току-така парите като някоя правителствена агенция, си беше чиста глупост.

Е, тогава за какво ставаше дума?

„Каквото и да замисля, каквато и да е причината за тези терористични инциденти... то е нещо, което предстои скоро!“

В това имаше смисъл. Човек се прикрива, докато се налага, но след като вече не се налага, не си хабиш повече усилията. Но този подход си беше аматьорски. Един аматьор, колкото и да е надарен, не знаеше, не беше се научил от горчив институционален опит, че човек никога не бива да нарушава правилата на занаята, дори след като операцията приключи успешно, защото тогава противникът би могъл да разбере някои неща, които може да използва срещу теб при следващата...

... свен ако няма да има следваща?

Нима това ще се окаже последната операция на света? „Не — поправи се той, — нима това е последната операция, която аз трябва да проведа?“

Отново премисли всичко. Операциите бяха нараствали по мащаби, докато сега той вече трябваше да пренася кокаин, за да зарадва един терорист, и то след като е прехвърлил шест милиона долара! За да стане контрабандата на дрогата по-лесно, той щеше да притежава документация, доказваща, че превозът на дрогата е от един клон на голяма корпорация към друг, обвързвайки се по този начин, заедно с наркотика, с компанията на Брайтлинг. Вероятно фалшивата му самоличност щеше да се издъни, ако полицията проявеше интерес

към него... е, те почти със сигурност щяха да се въздържат, освен ако „Гарда“ нямаше пряка връзка с МИ-5, което едва ли беше вероятно, нито пък беше вероятно британската служба за сигурност да разполага с прикриващото му име, дори със снимка, добра или лоша... а освен това той беше променил прическата си.

Не, реши Попов, след като приключи опаковането, единственото, което имаше смисъл, беше, че това щеше да е последната операция. Брайтлинг щеше да ги приключи след нея. За Попов това означаваше последна възможност да добави нещо към авоарите си. Поради което той се усети, че искрено се надява Грейди и бандата му убийци да стигнат до същия окаян край, до който бяха стигнали другите, в Берн и Виена — и дори в Испания, въпреки че в това той нямаше участие. Той разполагаше с номера и кодовата фраза на новата швейцарска сметка, а в нея имаше достатъчно пари, за да се издържа през остатъка от живота си. Единственото, което му трябваше, бе екипът на ДЪГА да ги избие, след което той можеше да изчезне завинаги.

27. ТРАНСФЕРНИ АГЕНТИ

— Това наистина е губене на време — заяви Барбара Арчър. — Ж4 е мъртва, само сърцето ѝ все още бие. Опитяхме всичко. Нищо не може да спре „Шива“.

— Освен антителата на Ваксина Б — отбеляза Килгор.

— Освен тях — съгласи се Арчър. — Но нищо друго не действа, нали?

Около заседателната маса цареше пълно съгласие. Бяха опитали буквално всякакъв курс на лечение, известен на медицината, в това число методи, които бяха само обмисляни в ЦКБ^[1], АМИИИБ^[2] и института „Луи Пастър“ в Париж. Бяха изпробвали дори всеки антибиотик в арсенала от пеницилин до кефлекс, както и два нови синтетични, в изпитателна фаза, от „Мерк“ и „Хоризонт“, макар антибиотиците да не действаха срещу вирусните инфекции, но в отчаяни времена хората пробваха отчаяни мерки и беше възможно да се случи нещо ново и неочаквано.

...но не и с „Шива“. Този нов и подобрен вариант на хеморагичната треска „Ебола“, създаден по генетичен път, за да бъде по-трудна за овладяване от естествения вариант, който все още върлуваше по долината на река Конго, беше почти 100 процента фатален и 100 процента устойчив на всяко лечение, известно на медицинската наука, и при липсата на значителен пробив в лечението на заразната болест нищо не можеше да помогне на хората, изложени на нея. Мнозина щяха да пострадат от първоначалното заразяване, а останалите щяха да прихванат вируса от Ваксина А, създадена от Стив Берг, и по тези два начина „Шива“ щеше да се понесе по света като ураган. В рамките на половин година останалите живи хора щяха да попаднат в три категории. Първо — онези, които нямаше да се окажат по никакъв начин изложени на нея. Те щяха да бъдат твърде малко, тъй като всяка страна по земята щеше да засмуква жадно от запасите на Ваксина А, за да инжектира с нея гражданите си, защото първите жертви на „Шива“ щяха да ужасят всички, които гледат телевизия.

Втората група щяха да бъдат онези редки индивиди, чиито имунни системи бяха достатъчно силни, за да ги защитят. На лабораторията все още предстоеше да открие подобни индивиди, но някои от тях несъмнено щеше да ги има по широкия свят — за щастие, повечето от тях най-вероятно щяха да измрат от свиването на обществените услуги в големите и по-малки градове по света, главно от глад или от предизвиканото от паниката беззаконие, което със сигурност щеше да придружи пандемията, или от обикновените бактериални инфекции, придружаващи огромните количества непогребани труповете.

Третата група щяха да бъдат няколкото хиляди души в Канзас. Спасителната лодка на Проекта, както мислеха за комплекса. Тази група щеше да бъде съставена от активни членове на Проекта — само неколкостотин души — и техните семейства, както и избрани учени, защитени с Ваксина Б. Комплексът в Канзас беше просторен, изолиран и защитен с оръжие, ако на някой неканен гост му хрумнеше да се приближи.

Половин година. Шест месеца. По-точно — двадесет и седем седмици. Така твърдяха компютърните проекции. В някои райони нещата щяха да се развият по-бързо, отколкото в други. Математическите модели показваха, че Африка щеше да приключи последна, тъй като при тях Ваксина А щеше да се разпространи най-бавно поради слабата инфраструктура за оказване на жизненоважни услуги. Европа щеше да се срие първа, с нейните социализирани здравноосигурителни системи и боязливите ѝ граждани, които щяха да побързат да се явят в клиниките за ваксина, после — Америка, след това, по реда си, останалата част от света.

— Целият свят, просто ей така — отбеляза Килгор, загледан през прозорците към заоблените хълмове. Големите ферми из равнините от Канада до Тексас щяха да се занемарят, въпреки че по някои места в следващите столетия щеше да расте дива пшеница. Бизонът бързо щеше да се разпространи от сегашните си обиталища в Йелоустоун и частните ферми за диви животни, а с него и вълците, и застрашената мечка гризли, и птиците, както и койотите. Природата много бързо щеше да възстанови своя баланс, показваха им компютърните модели; след по-малко от пет години цялата Земя щеше да бъде преобразена.

— Да, Джон — съгласи се Барб Арчър. — Но все още не сме стигнали дотам. Какво да правим с изпитателните обекти?

Килгор се досещаше какво ще му предложи. Арчър мразеше клиничната медицина.

— Първо Ж4?

— Чиста загуба на въздух е да поддържаме дишането ѝ, и всички го знаем. Всички те се гърчат от болка, а ние не можем да научим нищо повече, освен че „Шива“ е смъртоносен — а това вече го знаем. Плюс това, след някоя и друга седмица ще се местим. Защо да ги държим живи? Няма да ги местим с нас, нали?

— Ами, не — съгласи се друг от лекарите.

— Окей, на мен ми омръзна да си губя времето като клиник за мъртви хора. Предлагам да направим това, което трябва да направим, и да се приключи.

— Съгласен — кимна друг от учените около масата.

— Кой е за? — попита Килгор и преброи ръцете. — Против? — Само двама. — Мнозинство. Окей. Двамата с Барбара ще се погрижим за това... може би още днес, Барб?

— Защо да се бавим, Джон? — попита отегчено Арчър.

— Кърк Маклийн? — попита агент Съливан.

— Точно така — отвърна мъжът зад открехнатата врата.

— ФБР. — Съливан показва картата си. — Можем ли да поговорим?

— За какво? — обичайната тревога, забелязаха агентите.

— В коридора ли предлагате да го обсъждаме? — попита кротко Съливан.

— О, да, ама разбира се, заповядайте. — Маклийн отстъпи и отвори широко вратата, за да ги пусне, после ги отведе в дневната си. Телевизорът беше включен на някакъв филм по кабелната. Главно оръжия и кунг-фу, както изглеждаше.

— Аз съм Том Съливан, а това е Франк Чатъм. Разследваме изчезването на две жени — каза старшият агент, след като седна. — Надяваме се, че ще можете да ни помогнете.

— С удоволствие... искате да кажете, отвличане или нещо подобно? — запита мъжът.

— Това е вероятно. Казват се Ан Претлоу и Мери Банистър. Някои хора ни казаха, че може би познавате едната от тях, или и двете

— каза Чатъм.

Двамата наблюдаваха Маклийн, който затвори очи, после извърна поглед към прозореца за няколко секунди.

— От „Търгъл Ин“ може би?

— Там ли сте се запознали с тях?

— Вижте, аз се запознавам с много момичета, нали разбирате? Това е добро място за тия неща, с музиката и прочие. Някакви снимки?

— Заповядайте. — Чатъм му ги подаде.

— Окей. Даа, спомням си Ани... така и не научих фамилието ѝ име — обясни той. — Беше секретарка, нали?

— Точно така — потвърди Съливан. — Доколко я познавахте?

— Малко танци, малко приказки, няколко питиета, но до сериозна свалка не се стигна.

— Да сте напускали бара с нея, да сте се разхождали, или нещо от рода?

— Мисля, че веднъж я изпратих до тях. Апартаментът ѝ беше на няколко пресечки оттам, на... близо до Кълъмбъс Авеню. Изпратих я до тях... но, ей, не съм влизал вътре... искам да кажа, че не съм... тоест, не съм... добре де, нали се сещате, не съм правил секс с нея. — Изглеждаше притеснен.

— Знаете ли дали е имала някакви други приятели? — попита Чатъм, който си водеше бележки.

— Да, имаше някакъв по-сериозен, май се казваше Джим. Счетоводител, струва ми се. Не знам доколко бяха близки, но когато двамата бяха на бара, обикновено пиеха заедно. Помня му физиономията, но не и името. Може да сме говорили за нещо, но не помня много. Ей, ама нали знаете, това е бар за самотни души и там можеш да срещнеш много хора, и понякога връзката става, друг път — не.

— Телефонни номера?

— Не. Имам два на други момичета, с които съм се запознавал там. Искате ли ги?

— Те познаваха ли Мери Банистър или Ан Претлоу? — попита Съливан.

— Може би. Жените се свързват по-добре, отколкото мъжете, нали знаете, клюкарстват, проучват ни...

Последваха още въпроси, около половин час, някои от които се повтаряха, на което Маклийн като че ли не възразяваше, за разлика от някои. Най-накрая го попитаха дали могат да огледат жилището му. Нямаха законно право да го правят, но странно, дори престъпниците често им го позволяваха, и не един от тях биваше залавян, когато се натъкнаха на преки улики. В случая агентите смятаха да огледат за списания със снимки на сексуални извращения или дори лични снимки с подобно съдържание. Но когато Маклийн ги разведе из апартамента, единствените снимки, които видяха, бяха на животни, имаше и списания за природата и нейното опазване — някои издавани от групировки, за които във ФБР съществуваше мнение, че са крайни — както и многобройна екипировка за планински туризъм.

— Планинар ли сте? — попита Чатъм.

— Обичам да излизам сред природата — потвърди Маклийн. — Трябва ми и някое момиче, което също да го обича, но такива не се срещат често в този град.

— Прав сте. — Съливан му подаде визитката си. — Ако се сетите за нещо, моля, обадете ми се веднага. Домашният ми телефон е на гърба. Благодаря ви за съдействието.

— Не съм сигурен, че ви помогнах много — отбеляза мъжът.

— И малко да е, все е от полза, както казват — отвърна Съливан и стисна ръката му.

Маклийн затвори вратата след тях и пое дълбоко дъх. Как, мамицата му, се бяха добрали до името и адреса му? Въпросите им бяха точно такива, каквито беше очаквал, и той често беше премислял отговорите... но отдавна. Защо дойдоха чак сега? Тъпи ли бяха, или бавни, или какво?

— Едно голямо нищо — каза Чатъм, когато стигнаха до колата си.

— Е, може би жените, които ни даде, ще могат да ни кажат нещо.

— Съмнявам се. Говорих с втората снощи в бара.

— Върни се при нея. Попитай я какво мисли за Маклийн — предложи Съливан.

— Добре, Том. Ще го направя. Ти усети ли нещо у тоя тип? Аз не.

Съливан поклати глава.

— И аз. Но още не съм се научил да чета мозъци.

Чатъм кимна.

— Точно така.

Беше настъпил моментът и нямаше никакъв смисъл да го отлагат. Барбара Арчър отвори шкафа с медикаментите, извади десет ампули, счупи първата, напълни една спринцовка и отвори вратата на стаята на Ж4.

— Здравей. — Предимно стонове от страна на пациентката, която лежеше в леглото и безмълвно гледаше телевизора.

— — Здравей, Мери. Как се чувстваме?

Внезапно се учуди защо ли лекарите винаги питат „как се чувстваме“. Странен езиков нюанс, може би за да покаже някаква солидарност с пациента — каквато едва ли съществуваше в настоящия случай. Една от първите й практики по време на следването й беше в кучкарник за бездомни кучета. На животните им се даваха седем дни и ако никой не ги потърсеше, ги подлагаха на евтаназия — убиваха ги, както смяташе сега, главно с големи дози фенобарбитал. Инжекциите винаги се биеха в горната част на левия крак, спомняше си тя, и след около пет секунди кучетата просто заспиваха. Винаги след това беше плакала... винаги се правеше във вторник, преди обяд, спомни си тя, и след това тя никога не обядваше, понякога дори не вечеряше — ако й се беше наложило да умъртви някое особено мило кученце. Подреждаха ги върху стоманени неръждаеми операционни маси и един служител ги държеше неподвижно, за да бъде убийството по-лесно. Тя винаги говореше успокояващо на кучетата, за да намали страха им и така да им осигури по-лека смърт. Арчър прехапа устни, чувствайки се до голяма степен като Адолф Айхман — във всеки случай поне както той би трябвало да се е чувствал.

— Адски скапано — отвърна най-сетне Мери Банистър.

— Е, това ще ти помогне — обеща Арчър и вкара иглата във вената от вътрешната страна на лакътя. После се взря в очите на Ж4 и натисна буталото на спринцовката.

Очите на Мери се разшириха. Калиевият разтвор разкъсваше вените й, докато преминаваше през тях. Дясната й ръка се надигна към

лакътя на лявата, а после към гръдния кош, докато парещото усещане бързо се придвижваше към сърцето ѝ. И щом стигна, моментално го спря. Синусоидата на апарата до леглото рязко подскочи и после се изравни. Аларменият сигнал се включи. Очите на Мери бяха останали отворени, защото в мозъка ѝ все още имаше достатъчно кислород, за да продължи да действа още около минута, въпреки че сърцето беше престанало да доставя кръв. В тях се четеше потрес. Ж4 не можеше да проговори, не можеше да протестира, защото дишането ѝ беше спряло заедно със сърцето, но тя се взираше в очите на Арчър, също както онези кучета, помисли си лекарката, въпреки че кучешките очи като че ли никога не бяха я обвинявали, както тези. Арчър отвърна на погледа без никаква емоция, за разлика от онова време в приюта за бездомни животни. А после, след по-малко от минута, очите на Ж4 се затвориха — и тя беше мъртва. Край на един от обектите. Оставаха още девет преди доктор Арчър да може да отиде до колата си и да се прибере у дома. Надяваше се, че видеото ѝ ще работи добре. Искаше да запише предаването на канала „Дисквъри“ за вълците в Йелоустоун, но настройката на проклетия апарат понякога я вбесяваше.

След тридесет минути телата бяха увити в найлон и закарани до крематориума. Беше специален модел, конструиран за медицинско приложение — за унищожаване на изхвърлен органичен материал като зародиши от аборти и ампутирани крайници. Захранван с природен газ, той развиваше изключително висока температура, изгаряйки дори зъбни пломби, и превръщаше всичко в толкова фина пепел, че силните ветрове я издигаха до стратосферата и оттам я отнасяха в морето. Болничните стаи щяха да бъдат изрядно почистени и обеззаразени, за да не остане никаква следа от „Шива“, и за първи път от няколко месеца нямаше да има нито една пръчица на вируса, търсеща приемници, с които да се храни и които да убие. Членовете на Проекта щяха да са доволни, помисли си Арчър на път за дома. „Шива“ беше полезен инструмент за техните цели, но достатъчно гаден, за да се радват всички, когато се махне.

По време на полета през океана Попов успя да поспи пет часа и се събуди, когато стюардът го разтърси за рамото двадесет минути преди Шанън. Бившата база на презморската авиация, където се бяха

приземявали витлови самолети „Боинг“ на „Пан Американ“, преди да продължат полета си до Саутхамптън — и където аеролинията беше изобретила ирландското кафе, за да помогне на пътниците си да се събудят — се намираше на западното крайбрежие на Ирландия, обкръжена от ферми и зелени ливади, които сякаш блестяха на утринната светлина. Попов се изми в тоалетната и се върна на мястото си за кацането.

— Добре дошли в Шанън, господине. Паспортът ви, ако обичате?

— Заповядайте. Служителят го прелисти.

— А, вие сте били тук наскоро. Целта на пътуването ви?

— Бизнес. Фармацевтични компоненти — добави руснакът, в случай че паспортният служител пожелаеше да отвори чантите му.

— Мммм — отвърна чиновникът, без най-малка следа от любопитство, подпечата паспорта и му го върна. — Нещо за деклариране?

— Не мисля.

— Чудесно. Приятно прекарване, господине.

Попов не толкова въздъхна от облекчение, колкото изръмжа заради напрежението, което определено се бе оказало напразно. Кой би наел за чартър такъв самолет срещу 100 000 долара, за да се занимава с контрабанда на дрога, в края на краищата? Още нещо, което можеше да научи за капитализма: ако разполагаш с достатъчно пари, за да пътуваш като принц, не може да си нарушител на закона. Удивително! Той наметна палтото си и излезе навън. Чакаше го черен „Ягуар“, а чантите му вече бяха натоварени в багажника.

— Господин Серов? — попита го шофьорът, докато му отваряше вратата. Шумът наоколо беше достатъчно силен, за да се тревожи, че могат да го подслушват.

— Аз съм. Отиваме да видим Шон, нали?

— Да, сър.

Попов кимна и се качи отзад. След минута вече напускаха летището. Пътищата бяха като в Англия — по-тесни от тези в Америка — и тук също караха от неправилната страна на платното. „Колко странно — помисли си Попов. — Щом ирландците не обичат англичаните, защо подражават на правилата им за движение?“

След половин час стигнаха една ферма, далече от главните пътища. Тук имаше две коли и един фургон, и един мъж, застанал на открито, за да наблюдава. Попов го позна. Беше Родни Сандс, предпазливият от това формование.

Дмитрий слезе от колата и го погледна, без да се здрависва. Взе куфара, пълен с наркотик, и влезе.

— Добро утро, Йосиф — поздрави го Грейди. — Как пътува?

— Удобно. — Попов му подаде багажа. — Това е, за което ме помоли, Шон.

Интонацията ясно издаваше смисъла. Грейди погледна госта си в очите. На лицето му бе изписано леко неудобство.

— И на мен не ми харесва, но човек трябва да разполага със средства, за да поддържа операциите си, а това е начин да си ги осигурим.

Близо петте килограма кокаин имаха променлива стойност. На корпорация „Хоризонт“ те бяха стрували едва 25 000 долара бяха закупени на пазара, достъпен само за фармацевтични фирми. Разреден и пласиран на дребно по улиците, кокаинът щеше да струва петстотин пъти по-скъпо. „Друг белег на капитализма“ — помисли си Попов, но бързо прогони тази мисъл — нали трансферът беше направен. После подаде на Грейди лист хартия.

— Това е номерът и активиращият код на защитената сметка в Швейцария. Можете да теглите от нея само в понеделник и сряда, като допълнителна мярка за сигурност. В сметката има шест милиона американски долара. Сумата може да бъде проверена по всяко време.

— Както винаги, с теб е удоволствие да се работи, Джо — отвърна Шон и си позволи да се усмихне — а това се случваше много рядко. Той никога не беше разполагал с повече от една десета от тази сума под свой контрол, въпреки че бе професионален революционер от повече от двадесет години.

„Е — помисли си Дмитрий Аркадиевич, — революционерите все пак не са бизнесмени“.

— Кога ще се задвижите?

— Много скоро. Проверихме целта и трябва да ти кажа, че планът ни е истинска красота, приятелю. Ще ги разкъсаме, Йосиф Андреевич — обеща Грейди. — Ще ги ударим много лошо.

— Но аз трябва да знам кога точно. Има някои неща, които аз също трябва да направя — настоя Попов.

Това сепна Грейди и Дмитрий го забеляза. Проблемът беше оперативната сигурност. Външен човек искаше да знае неща, които трябваше да знаят само вътрешни хора. Два чифта очи се приковаха едни в други в продължение на няколко секунди. Но ирландецът отстъпи. След като се беше уверил, че парите са на мястото си, доверието му към руснака се беше затвърдило — а доставката на белия прах беше достатъчно убедително доказателство само по себе си — стига „Гарда“ да не го арестуваше още тази вечер. Но Попов не беше от тази порода, нали?

— Вдругиден. Операцията ще започне точно в един следобед.

— Толкова скоро?

Грейди остана доволен, че руснакът го е подценил.

— Защо да се бавим? Имаме всичко, което ни трябва, след като парите са си вече на мястото.

— Както кажеш, Шон. Нещо друго искаш ли от мен?

— Не.

— Тогава ще тръгвам, с твое позволение. Този път си стиснаха ръцете.

— Даниел ще те закара до... до Дъблин ли?

— Точно така, до летището.

— Кажи му и ще те закара.

— Благодаря ти, Шон... и успех. Може би ще се срещнем пак — добави Дмитрий.

— Бих се радвал.

Попов го погледна за последно — сигурен, че ще е за последно, въпреки това, което току-що беше казал. Очите на Грейди сега грееха живо, докато си мислеше за революционната демонстрация, която щеше да увенчае кариерата му. В тях се четеше жестокост, каквато Попов не беше забелязал никога. Подобно на Фюрхтнер и Дортмунд, това беше по-скоро хищно животно, отколкото човешко същество, и въпреки целия опит, който имаше с подобни хора, Попов усети, че е разтревожен. Предполагаше се, че той може да разчита хорските умове, но у този тук виждаше единствено пустота, единствено липса на каквото и да било човешко чувство, заместени от идеология, която го водеше... къде? Дали самият Грейди знаеше? Едва ли. Мислеше за

себе си като за същество, крачещо по пътя към „Сияйното бъдеще“ — израз, толкова обичан от комунистическата партия на Съветския съюз — но сиянието, което го привличаше, беше много по-далече, отколкото можеше да си въобрази той, а яркият му блясък скриваше дупките по пътя точно пред краката му. И всъщност, продължи да разсъждава Попов, ако този човек наистина успее да постигне това, което искаше, тогава като повелител на хора той щеше да бъде истинско бедствие — като Сталин, Мао и всички останали — до такава степен отчужден от нормалния човешки поглед върху нещата, все едно че е извънземен, за когото животът и смъртта са само средства за постигане на една идея, а не проява на самата човешка същност. От всичко, което Карл Маркс беше дал на човечеството, този мироглед определено беше най-лошото. Шон Грейди беше подменил човечността и чувствата си с един геометрично прецизен модел на света такъв, какъвто трябва да бъде — и беше до такава степен обвързан с тази представа, че не можеше да разбере, че този модел се беше провалил там, където беше изпробван. Това, което преследваше, беше химера — нещо нереално, непостижимо, но привличащо го към собственото му унищожение — а и на мнозина други, които можеше да избие преди това. И сега очите му проблясваха от ентусиазма, който това будеше у него. Идеологическата му непоклатимост го лишаваше от възможността да види света такъв, какъвто е в действителност — както дори на руснаците се беше наложило да го видят след седемдесет години преследване на същата тази химера. „Блеснали очи, служещи на сляп господар — колко странно“ — помисли си руснакът, докато се обръщаше да си тръгне.

— Окей, Питър, сега ти си дежурен — каза Чавес на своя конкурент от Екип 1. От този момент Екип 1 беше активният, а Екип 2 минаваше в режим на готовност и по този начин се връщаха към по-интензивния режим на тренировки.

— Щом казваш — отвърна Ковингтън. — Но както изглежда, никъде не се случва нищо особено.

Разузнавателната информация, която им подаваха от — различните държавни агенции, всъщност беше доста успокояваща. Информаторите, които бяха приказвали с известни и подозирани

терористи — по-скоро с вторите, тъй като по-активните би трябвало вече да са арестувани — съобщаваха, че инцидентът в Световния парк доста е охладил атмосферата, особено след като французите най-сетне бяха публикували имената и снимките на известните терористи, убити в Испания, и един от тях, както се оказа, беше прочут и уважаван бивш член на „Аксион Директ“, с шест известни убийства в актива си и солидна репутация като опитен функционер. Публичното му ликвидиране беше предизвикало боязлив ропот сред терористичната общност, успоредно с нарастването на авторитета на испанската полиция, която охотно се възползваше от действията на ДЪГА, за огромно неудоволствие на баските терористи, които, според испанските източници, също бяха стреснати от загубата на неколцина от най-уважаваните си членове.

Ако всичко това беше вярно, завършваше резюмиращият доклад на Бил Тоуни, ДЪГА наистина беше предизвикала ефекта, за който се бяха надявали, когато я формираха. И може би това означаваше, че няма да им се налага да излизат на терена прекалено често и да убиват хора.

Но все още нямаше нищо, което да подсказва защо за толкова кратък срок се бяха случили три сериозни инцидента, или кой, стига да имаше такъв, ги беше предизвикал. Аналитичната секция на британската Сикрит Интелиджънс Сървис го наричаше случайност, подчертавайки, че Швейцария, Австрия и Испания са самостоятелни страни и че е малко вероятно някой да поддържа контакти с нелегални групировки във всичките три. В две — може би, но не и в трите. Същата секция съветваше да се установят контакти с разузнавателните агенции от бившия Източен блок, за да се провери какво става с определени техни пенсионирани служители. Може би си струваше също така да купят тяхната информация срещу текущата цена, която в момента беше доста висока, защото бившите разузнавателни офицери трябваше наистина да се прехранват в един истински свят — но не толкова висока, колкото цената на един инцидент, при който можеха да пострадат хора. Тоуни бе подчертал това, когато го връчи на Джон Кларк, и последният отново го беше обсъдил с Лангли, само за да го срежат отново, което накара ДЪГА Шест да ръмжи цяла седмица по адрес на щабните плъхове в Главната квартира. Тоуни се замисли дали да не го предложи лично в главната квартира на лондонската

„Шестица“, но без положителното становище на ЦРУ това усилие щеше да отиде на вятъра.

От друга страна, ДЪГА като че ли наистина действаше. Дори Кларк го признаваше, колкото и да бе недоволен, че е зад бюро и изпраща по-млади хора от него да вършат възбуждащите неща. През по-голямата част от кариерата си като офицер от разузнаването Джон беше ръмжал и сумтял от ръководството отгоре. Сега, когато го правеше той, смяташе, че може би го разбира малко по-добре. Да командваш може би беше висока компенсация, но не беше никак забавно за човек, който се е крил из тръстиките, избягвал е огъня и се е забърквал в неща, които те държат на острието на бръснача. Представата, че той самият знае как се правят тези работи и поради това може да поучава хората как да го правят, беше за него толкова неприемлива, колкото беше... пак за него да приема наставления, и то само допреди пет години.

„Животът е капан — каза си Кларк — и единственият начин да излезеш от този капан никак не е забавен.“ Така че той навличаше костюма си всяка сутрин и ръмжеше заради начина, по който възрастта се отразяваше на живота му, точно както правеше всеки друг мъж на неговата възраст на планетата. Къде беше отишла младостта му? Как я беше изгубил?

Попов пристигна на летището в Дъблин малко преди обяд и си купи билет за едночасовия полет от Ирландия до Англия. Усети се, че му липсва бизнес-самолетът Г-V. Много удобен начин за пътуване — освобождава те от блъсканицата в летищата. То го вбесяваше толкова, колкото тясното пространство в джъмбо-джета. Но никога не беше разполагал с достатъчно пари, за да си позволи чак такова глезене, поради което веднага изби тази мисъл от главата си. Трябваше да се примири с най-обикновено пътуване в първа класа. Освен това отново трябваше да по-размисли, а усамотението в първа класа на самолета му помагаше.

Дали искаше Грейди да успее? И по-важното — дали неговият работодател искаше Грейди да успее? В Берн и Виена като че ли не беше така, но дали сега нещата не стояха другояче? Може би Хенриксен смяташе така. Той беше създал това впечатление у Попов

по време на дискусиите им. Имаше ли някаква разлика? Ако да, то каква беше?

Хенриксен беше бивш агент на ФБР. Може би това обясняваше нещата. Също като Попов, той не можеше да приеме провал. Или искаше тази група ДЪГА да бъде уязвена до състояние, при което не би могла... не би могла какво? Да се намеси в някаква операция?

Отново тухлената стена, и отново Попов си блъскаше главата в нея. Беше предизвикал две терористични операции и единственото им предназначение, доколкото той можеше да прецени, бе да възбудят общественото възмущение срещу тероризма. Хенриксен имаше международна консултантска фирма в тази област и Хенриксен искаше обществената чувствителност да бъде повишена, за да може да спечели договори — но този начин да го постигне изглеждаше твърде скъп и неефективен, напомни си Попов. Със сигурност парите, които щяха да бъдат спечелени от тези договори, щяха да бъдат по-малко от парите, които Попов вече бе изразходвал — или прибрал в джоба си. И той отново си припомни, че парите бяха дошли от Джон Брайтлинг и неговата корпорация „Хоризонт“ — може би лично от Брайтлинг — но не от „Глобъл Секюрити Инкорпорейтид“ на Хенриксен. Значи двете компании бяха свързани в целите си, но не и във финансовата поддръжка.

„Следователно — помисли си Попов, отпивайки от френското «Шабли» — операцията е изцяло работа на Брайтлинг, с Хенриксен като поддържаща служба, осигуряващ експертиза и съвет...“

Но една от целите беше да получат за Хенриксен консултативния договор за Олимпийските игри, които щяха да започнат само след няколко седмици. Това беше много важно както за Брайтлинг, така и за Хенриксен. Следователно Хенриксен щеше да извърши нещо изключително важно за Брайтлинг, несъмнено в поддръжка на крайната цел на последния, каквато и по дяволите да беше тя.

Но с какво се занимаваше Брайтлинг и каква бе неговата компания? Корпорация „Хоризонт“ и многобройните им международни дъщерни фирми бяха в бизнеса на медицинските изследвания. Компанията произвеждаше медикаменти и изразходваше огромни суми всяка година, за да изобретява нови. Беше световен лидер в медицинските проучвания. В нейните лаборатории работеха Нобелови лауреати, и, както беше показало проучването му по

Интернет, работеха в някои твърде интересни сфери на потенциален медицински напредък. Попов поклати глава. Какво общо можеше да има между генното инженерство и производство на фармацевтични продукти от една страна, и тероризма, от друга?

Лампата, която изгасна над Ирландско море, му напомни, че само преди броени месеци Америка беше нападната с биологично оръжие. То беше убило около пет хиляди души и беше предизвикало смъртния гняв на Съединените щати и техния президент. В досието, което му бяха доставили, се казваше, че шефът на тази група ДЪГА, Кларк, и неговият зет, Чавес, са изиграли тайна, но много важна роля в приключването на тази проклета малка война.

Биовойна! Тя беше дала на целия свят повод да потръпне. Междувременно се беше оказало, че тя не е особено ефективна — особено след като Америка бе реагирала с обичайната си скорост и жестока ефикасност по бойните полета на Саудитска Арабия. В резултат на това никоя държава днес не смееше дори и да помисли да нападне Америка. Въоръжените ѝ сили препускаха по целия свят като някой шериф в уестърн, тя бе уважавана, и което беше по-важното — всяваше страх със своите смъртоносни качества.

Попов допи виното си. Биовойна. Тя беше накарала целия свят да потръпне от страх и отвращение. Корпорация „Хоризонт“ беше на самия гребен на вълната в изследванията в медицинските науки. Така че със сигурност бизнесът на Брайтлинг можеше да е замесен в изследвания върху биологично оръжие — но с каква цел? Освен това ставаше дума просто за корпорация, а не за държава. Корпорациите нямаха своя международна политика. Нямаха какво да спечелят от военна дейност. Корпорациите не воюваха, освен може би с други корпорации. Можеха да се опитват да откраднат търговски тайни, но действително да леят кръв? Не, разбира се.

— Окей — каза старши сержант Дик Вос. — Първо, качеството на звука на тези дигитални радиостанции е толкова добро, че можете да разпознавате гласовете като при най-обикновен разговор вкъщи. Второ, радиостанциите са кодирани по такъв начин, че ако имате два различни екипа, действащи на терена, единият екип влиза през лявото ухо, а другият — през дясното. Това е, за да не се обърка много

командирът — обясни той, с което развесели австралийския сержантски състав. — Това ви осигурява положителен контрол на операциите и всички са в течение какво става. Колкото повече знаят хората ви, толкова по-ефикасни ще бъдат на терена. Можете да настройвате нивото на звука на този индикатор тук... — Той им посочи кнопката в стеблото на микрофона.

— Какъв е обхватът? — попита един старши сержант.

— До петнадесет километра — малко повече, ако имате пряка видимост. След това заглъхва. Батериите са акумулиращи и всеки комплект пристига с по две резервни. Батериите ще запазят заряда си в резервните калъфи, които имате, но ви препоръчваме да ги презареждате всяка седмица. Не е сложно. Зареждащото устройство пристига с всеки комплект и входът му е универсален. Можете да го включите в стенния контакт навсякъде по света.

— Петнайсет километра, а? — попита Малой.

— Точно — отвърна Нунън. — Така ще можеш да чуваш какво става на терена, вместо да чакаш да ти обясняват. Намества се в шлемофона ти и не би трябвало да пречи много, ако ти се наложи да ползваш интеркома. Този малък превключвател може да се прикрепи, а контролният бутон минава по ръкава ти до ръката, за да можеш да го включваш и изключваш с едно натискане. Има също така режим само на прослушване. Това е третата позиция, ето тук.

— Хитро — отбеляза сержант Нанс. — Добре ще е да знаем какво става на терена.

— Адски си прав. Ако вие, трътльовците по земята, имате нужда от евакуация, вече ще съм по средата на пътя, преди да сте ме извикали. Харесва ми — заяви Малой.

— Все още са експериментални. От „Е-Системс“ казват, че можело и да се намерят някои малки дефекти, но засега никой не ги е открил. Кодиращата система е произведение на изкуството, 128-битова, непрекъсната, синхронизирана с главния комплект, но йерархизирана, така че ако един от комплектите угасне, друг автоматично поема функциите му. Момчетата и момичетата във Форт Мийд сигурно биха могли да я пробият, но чак дванадесет часа след като си я използвал.

— Някакъв проблем, когато е вътре във вертолета — интерференция с някоя от бордовите системи? — попита лейтенант Харисън.

— Не, доколкото ни е известно. Изпробвана е на „Найт Хоук“ и „Сталкер“ във Форт Враг, не е открит никакъв проблем.

— Давай да го пробваме — каза Малой.

---

[1] ЦКБ, ориг. CDC — Център за контрол над болестите (американска медицинска организация за борба със заразните болести). — Б. пр. ↑

[2] АМИИИБ, ориг. USAMRIID — Американски медицински изследователски институт по инфекциозни болести. — Б. пр. ↑

28. ПОСРЕД БЯЛ ДЕН

С пари беше много по-лесно. Вместо да крадат камиони, ги закупиха с платежни чекове, изтеглени от сметка, уредена от лице с фалшиви документи. Камионите бяха волво, шведско производство, стандартни, неотличими с нищо камиони, с брезентови покривала над каросериите, а на предниците им се четеше името на някаква несъществуваща транспортна фирма.

Камионите преминаха през британските митници без проблем, а оттам беше въпрос само на шофиране в рамките на пътните ограничения по шосетата. Пристигнаха близо до Херефорд малко преди здрач, паркираха на предварително определения пункт и водачите им се отправиха към близката кръчма.

Шон Грейди и Родни Сандс бяха отлетели същия ден. Бяха минали през контрола на Гетуик с фалшиви документи, които бяха устояли на проверката на времето в многобройни предишни случаи и отново доказаха, за тяхно удовлетворение, че британските паспортни служители са едновременно слепи, глухи и тъпи. И двамата наеха коли с фалшиви кредитни карти и потеглиха на запад към Херефорд, също по предварително планирани маршрути, за да се озоват в същата кръчма малко преди пристигането на камионите.

— Работят много добре — каза Малой на Нунън над халбата в клуба. — „Е-Системс“, а?

— Много добър екип. В ЕСЗ много използвахме техния хардуер.

— Даа, също и в Командата за специални операции. Но аз все още предпочитам неща с контролни жички и кабели.

— Да, сър, но все пак е малко трудно да вържеш две хартиени чашки с конец от вертолет, нали?

— Не съм толкоз изостанал, Тим. — Но последното го накара да се ухили. — А и никога не ми е трябвала помощ, за да правя десант с дълга жица.

— В това сте много добър. — Нунън отпи от бирата. — От колко време карате вертолети?

— Двайсет години... ще станат двайсет и една този октомври. Знаеш ли, това е последното истинско авиаторство, което е останало. В новите бързаци, по дяволите, компютрите гласуват дали им харесва какво правиш, преди да решат да го направят вместо теб. Аз също си играя с компютри, игри и и-мейл и други такива, но проклет да съм, ако някога ги оставя да летят вместо мен. — Тази хвалба беше напразна, или почти, помисли си Нунън. Рано или късно, тази форма на прогреса щеше да завладее и витловите въздушни превозни средства и водачите им щяха да псуват, но в края на краищата щяха да го приемат, къде ще ходят, и щяха да продължат, и вероятно щяха да пилотират в края на краищата много по-безопасно и по-ефективно. — В момента чакам писмо от началника — добави подполковникът.

— Охо? И за какво?

— Вкараха ме в надпреварата за командир на ВМХ-1.

— Ще разкарвате Президента? Малой кимна.

— В момента работата я върши Ханк Гудман, но той получи генералска звезда и сега го издигат на друго място. А някой, предполагам, е чул, че съм доста добър.

— Не е дребна работа — каза Нунън.

— Обаче е доста скучно, равно и гладко през цялото време, няма го веселото — въздъхна флотският с малко престорено отвращение. Пилотирането на ВМХ-1 беше чест за всеки старши офицер. — Ще го разбере след две седмици. Ще се радвам да видя американска земя.

— Каква е програмата за утре?

— Преди обед ще тренираме малко проникване на ниско ниво, следобед бумащина. Чака ме цял тон хартия за ВВС. Нали проклетият му хеликоптер е тяхна собственост, добре че поне са така мили да го поддържат и да ми дадат полетен екипаж. Бас държа обаче, че пилотите не самолети не ги карат да го правят. — Тези щастливи копелета просто трябваше да летят, макар че тяхното летене беше почти толкова възбуждащо, колкото състезание по изсърхване на боя или може би марафон по отглеждане на трева.

Чавес все още не беше свикнал с британското чувство за хумор и в резултат сериалите по местните телевизионни станции го отегчаваха. Той обаче разполагаше с кабелна услуга, включваща канала „История“, който му беше станал любим, макар и не за Паци.

— Само една, Динг — каза му тя. Сега, когато беше толкова близо до термина, тя държеше съпругът ѝ да е трезвен винаги, а това означаваше само по една бира на вечер.

— Да, мила.

Колко лесно беше на жените да подтикват мъжете какво да правят и какво не, помисли си Доминго, поглеждайки към празната чаша и чувствайки, че му се ще още една. Много по-велико беше да си пиеш бирата в клуба с приятели и колеги... но сега той вече не се отдалечаваше на повече от петнадесет метра от жена си, освен когато му се наложеше, и тя имаше номера на сигнализатора му, когато не бяха заедно. Бебето се беше смъкнало, каквото и да означаваше това — е, той знаеше, че означава много скорошно раждане, но не и какво точно значи „смъкнало“. И сега това означаваше, че му се полага да пие само по една бира вечер, макар да можеше да бъде трезвен като камък и с три... може би даже с четири.

Двамата седяха в кресла един до друг. Динг се опитваше едновременно да гледа телевизия и да чете разузнавателни документи. Изглежда, че по някакъв начин успяваше, предизвиквайки смаяните погледи на жена си, която четеше някакво медицинско списание и си водеше бележки по полето.

В дома на Кларк не беше много по-различно, въпреки че тук в плейъра беше пъхната видеокасата и сега тя се въртеше.

— Нещо ново в службата? — попита Санди.

„В службата“ — помисли си Кларк. Тя не казваше така, когато се беше завръщал от бойното поле. Не, тогава беше „Добре ли си?“ Винаги задавано с нотка на безпокойство, защото макар той никога — е, почти никога — да не ѝ разказваше за нещата, които е правил на терена, Санди разбираше, че това е по-различно, отколкото да седиш на някое бюро. Така че това беше само поредното потвърждение, че той е станал щабен плъх. „Благодаря ти, скъпа.“

— Не, нищо особено — каза той. — Как е в болницата?

— Една автомобилна катастрофа. Нищо сериозно.

— Как се справя Паци?

— Ще стане много добър доктор, ако се научи да се отпусна малко повече. Но какво пък, аз се занимавам със спешна помощ от двайсет и няколко години, нали? Знае много повече от мен в теоретичната област, но ѝ трябва да научи малко по-добре практическата страна.

— Мислила ли си някога, че можеше да станеш доктор? — попита я мъжът ѝ.

— Предполагам, че можех, но... тогава времето не беше подходящо за това, нали?

— Какво става с бебето? Санди се усмихна.

— Тя е точно както бяха аз, нетърпелива. Стигаш до този момент и просто ти се иска да стане най-после и да се свърши.

— Някакви поводи за тревога?

— Не, доктор Рейнълдс е много добър, а Паци се справя просто чудесно. Само дето аз не съм съвсем сигурна дали съм готова да ставам баба — добави Санди със смях.

— Разбирам те добре, скъпа. По всяко време, а?

— Бебето се смъкна вчера. Това означава, че е съвсем готово.

— Момче ли ще е? — попита Джон.

— Изглежда, така мислят всички, но ще разберем със сигурност, когато се покаже.

Джон изръмжа. Доминго твърдеше, че бебето на всяка цена трябвало да бъде момче, красиво... и двуезично, шефе. добавяше той с хитрата си усмивка. Какво пък, можеше да му се падне и по-лош зет. Динг беше умен, може би един от най-бързо учещите се хора, които бе срещал, бе израсъл от кадрови младши сержант от Единадесети-Браво лекопехотен на армията на САЩ до уважава! полеви офицер на ЦРУ с магистърска диплома от университета „Джордж Мейсън“... а сега от време на време размишляваше дали да не учи още две години за докторска степен. Може би в Оксфорд, беше споделил с него Динг в началото на тази седмица, ако можел да уреди по някакъв начин свободното си време. Е, това щеше да е истински ритник в задника — един чикано от източен Лос Анджелис с тога от Оксфордския университет! Някой ден можеше да завърши и като директор на

разузнаването, и тогава наистина щеше да бъде непоносим. Джон се изкиска, наля си още бира и насочи вниманието си към телевизора.

Попов си каза, че ще трябва да гледа. Трябваше да го види. Имаха истински план, макар и предложен от Бил Хенриксен, но Грейди се беше хванал с радост за идеята, а и цялата концепция определено изглеждаше стабилна от тактическа гледна точка, стига да знаеха кога да приключат и да избягат. Във всеки случай Дмитрий искаше да го види, че става, за да знае дали след това би могъл да се обади в банката и да поръча да прехвърлят сумата в неговата сметка, и тогава... да се покрие завинаги от лицето на земята, да се махне където пожелае. На Грейди изобщо не му беше хрумнало, че има поне двама души с достъп до прехвърлените средства. Може би Шон беше доверчива душа, колкото и странно да звучеше това предположение. Беше приел дружелюбно срещата с бившия си приятел от КГБ и макар да му беше поставил две сериозни изпитания, парите и кокаина, веднага след като те бяха доставени, беше станал и бе тръгнал да изпълни обещаната акция... той щеше да вземе наетия си спортен ягуар и да отиде да наблюдава на място. Нямаше да е прекалено трудно, нито прекалено опасно, ако го направеше както трябва. С тази мисъл той обърна последната „Столичная“ за тази вечер и угаси лампата.

Събудиха се по едно и също време — Доминго и Патриша в един дом, Джон и Сандра в друг, отвориха очи в 5:30, когато будилниците им заглъхнаха, и двете двойки бързо се приготвиха за предстоящия работен ден. Жените трябваше да бъдат в местната болница в 6:45 за началото на дневната смяна от 07:00 до 15:00, поради което и в двете къщи в банята първо влязоха те, докато мъжете отидоха в кухните, за да заредят кафемашините и да ги включат, после да приберат сутрешните вестници и да включат радиоапаратите на Би Би Си за сутрешните новини. След двадесет минути баните и вестниците бяха разменени, а след още петнадесет двете двойки седяха в кухните за закуска — макар че в случая с Доминго това означаваше само втора чашка кафе, тъй като той по навик закусваше с хората си след

сутрешната ФП. В дома на Кларк Санди експериментираше с пържени домати — местен деликатес, който тя се опитваше да усвои, но който съпругът ѝ по принцип категорично отказваше — бил американски гражданин. В 06:20 и двете двойки напуснаха домовете си, за да се заемат с ежедневните си занимания.

Кларк не работеше навън с екипите. Беше, както най-накрая трябваше да си признае, твърде стар, за да издържи на пълното натоварване, но се появяваше, грубо казано, на едно и също място и правеше, грубо казано, едни и същи сутрешни упражнения. Не беше много по-различно от времето, прекарано в СЕАЛ, макар и без дългото плуване — тук имаше басейн, но не беше достатъчно голям, за да му подхожда. Вместо това пробягваше по три мили. Екипите обаче бягаха по пет... и, признаваше си той със срам, с по-голяма скорост. За мъж на неговата възраст Джон Кларк знаеше, че е в превъзходна физическа форма, но с всеки изминал ден му беше все по-трудно да се задържа на това равнище, а следващият километричен камък по неговия личен път към смъртта бележеше числото шестдесет. Толкова странно му изглеждаше, че вече не е онова нахакано типче, каквото беше, когато се ожени за Санди. Като че ли някой му беше отнел нещо, но и да беше така, той така и не беше го забелязал. Просто един ден се беше огледал наоколо и беше разбрал, че е различен от онова, което смяташе, че е. И тази изненада не беше никак приемлива, каза си той, докато завършваше третата миля, целият потен, с омекнали крака и жадуващ за втория си душ за този ден.

На връщане към щаба видя Алистър Стенли — отиваше на собствената си сутрешна тренировка. Като по-млад с пет години, той вероятно все още хранеше илюзията, че е млад. Бяха станали добри приятели. Стенли имаше нюх по отношение на разузнавателната информация и оперираше ефикасно на терена по своя странен, традиционен британски маниер. „Като паяк в дупка“ — помисли си Джон. Стенли външно не разкриваше какво му е на ума, докато човек не надникнеше в очите му, а дори и тогава трябваше да знаеш какво да потърсиш в тях. С приятен външен вид, стегнат, все още с руса коса и белозъба усмивка, но също като Джон, и той беше убивал на терена, и също като него не сънуваше кошмари заради това. В действителност

той имаше по-силни командирски инстинкти от Кларк, признаваше на себе си Джон — но само на себе си. Дватама все още бяха запазили състезателния си дух, като двадесетгодишни, и нито един от тях не раздаваше похвали току-така.

След като приключи с душа, Кларк отиде в кабинета си, седна зад бюрото си и се залови за сутрешната работа с документацията, като ругаеше тихо за времето, което му поглъщаше, и за всичкото мислене, което трябваше да посвети на едно толкова досадно занимание като оправянето на бюджета. В чекмеджето на бюрото му лежеше неговият „Берета“ .45, доказателството, че той не е просто поредният цивилен чиновник, но днес той нямаше да може да отиде до полигона и да поупражнява бойните си умения, които го бяха направили командир на ДЪГА — пост, който по ирония на съдбата го лишаваше от възможността да доказва принадлежността си. Малко след осем пристигна госпожа Форгейт, надникна в кабинета на шефа си и видя обичайната му навъсена физиономия, която виждаше винаги, когато той се заловеше с административна работа, за разлика от преглеждането на разузнавателната информация и оперативни въпроси, които поне изглеждаха интересни. Тя зареди и включи кафемашината, удостоиха я с обичайното изръмжаване за поздрав, и след това се върна на бюрото си и провери зашифрованата факсмашина за нещо спешно за шефа. Нямаше нищо. В Херефорд започваше поредният обикновен работен ден.

Грейди и хората му също се бяха събудили. Закусиха с обичайния чай, яйца с бекон и печени филийки, тъй като типичната ирландска закуска по нищо не се различаваше от английската. Всъщност двете страни имаха много малки различия по отношение на основните порядки, факт, над който Грейди и хората му никога не се бяха замисляли. И двете общества бяха учтиви и изключително гостоприемни към гостите. Гражданите и в двете страни се усмихваха един на друг, работеха доста упорито, гледаха в общи линии една и съща телевизия, четяха едни и същи спортни страници и играеха предимно едни и същи спортове, които и в двете страни бяха истинска национална страст — и пиеха сходни количества една и съща бира в пъбове, които не се различаваха дори по боядисаните си табели.

Но ходеха в различни църкви и говореха с различни акценти — които изглеждаха толкова сходни за чужденците, но на тях самите им звучаха напълно различно. Усетът за това различие представляваше важна част от ежедневиия живот, но глобалната телевизия бавно променяше и тази разлика. Някой посетител отпреди петдесет години сигурно щеше да забележи многото американизми, проникнали в ежедневиия език, но процесът действаше толкова постепенно, че тези, които живеяха в него, трудно можеха да го забележат. Това беше ситуация, обичайна за страни с революционни движения. Разликите бяха незначителни за външните наблюдатели, но толкова повече преувеличавани от онези, които защитаваха необходимостта от промяна, до такава степен, че Грейди и хората му гледаха на английските сходства само като на камуфлаж, който правеше техните операции осъществими, а не като на общи неща, които можеха да сближат двете нации. Хора, с които можеха да споделят халба бира и да обсъдят някой особено добър футболен мач, им се струваха чужди като марсианци и поради това лесни за убиване. За тях те бяха вещи, а не „познати“, и колкото и да изглеждаше налудничаво това отношение за някоя обективна трета страна, то до такава степен се беше просмукало в съзнанието им, че те не можеха да го забележат повече, отколкото въздуха в това чисто, синьо утро, докато се придвижваха към своите камиони и коли, подготвяйки се за предстоящата операция.

В 10:30 Чавес и екипът му влязоха в закрития полигон за тренировката си по стрелба. Дейв Уудс вече беше там и беше подредил кутийките с боеприпаси на съответните места за членовете на Екип 2. Както миналия път, Чавес реши да поработи с пистолета си, вместо с лесния за използване МР-10, с който всеки, чието зрение не е увредено и чийто пръст за натискане на спусъка е здрав, можеше да стреля достатъчно добре. Поради което върна кутийката с 10-милиметрови патрони и ги замени с патрони калибър .45, АСР, „Хидра-Шок“, американско производство, федерална поръчка, с голяма вдлъбнатина, в която човек едва ли не можеше да смеси коктейла си, или поне така изглеждаше, като я погледнеш.

Подполковник Малой и неговият полетен екипаж, лейтенант Харисън и сержант Нанс, влязоха тъкмо когато Екип 2 започваше

стрелбата. Бяха въоръжени с американски „Берета“ М9 за военно приложение и стреляха с деветмилиметрови патрони с пълна метална обшивка, според изискванията на Хагската конвенция — Америка така и не беше подписала международния договор, уточняващ кое е редно и кое не на бойното поле, но така или иначе живееше според правилата. Хората на ДЪГА използваха различни, по-ефективни амуниции, на основании, че те не се намират на бойно поле и се сражават с престъпници, а не с униформен противник. Всеки, който се замислеше над тази тема, щеше да я намери за малко налудничава, но те знаеха, че не съществува стриктно и безпрекословно правило, изискващо от света да проявява пълно благоразумие, поради което просто изстрелваха полагащите им се патрони. В случая с бойците на ДЪГА ставаше дума за не по-малко от сто патрона дневно. Малой и неговият екипаж изстрелваха може би петдесет патрона седмично, но от тях не се очакваше да бъдат стрелци и присъствието им тук беше само въпрос на етикеция. Както се оказа обаче, Малой беше чудесен стрелец, макар да стреляше с една ръка, както го бяха учили в армията на САЩ. Харисън и Нанс използваха по-съвременната стойка „Тъкач“, с двете ръце на оръжията. На Малой му липсваше 45-и калибър от неговата младост, но американските оръжейни служби бяха преминали към патрони с по-малък диаметър, за да ошастливят другите страни от НАТО, макар това да пробиваше по-малки дупки в хората, които се очакваше да застреляш.

Момичето се казваше Фиона. Беше почти петгодишна и беше паднала от люлка в детската градина. Дървените трески бяха одраскали кожата ѝ, но имаше и опасения, че може да е счупила дебелата кост на лявата ръка под лакътя. Санди Кларк хвана ръката ѝ и грижливо я опипа. Детето плачеше силно. Не беше счупена... е, може би съвсем незначителна фрактура, но най-вероятно и това го нямаше.

— Дай да ѝ направим рентгенова снимка — каза Паци и подаде на детето близалка. Залъгалката действаше толкова добре в Англия, колкото и в Америка. Сълзите спряха, докато момиченцето отвиваше опаковката с дясната си ръка и зъбчета, след което пхна лакомството в малката си устичка. С помощта на навлажнена марля Санди изчисти ръката. Нямаше нужда от шевове, само няколко по-неприятни

драскотини, които щеше да намаже с антисептик и да покрие с две широки парчета анкерпласт.

Това спешно отделение не беше така натоварено, както подобните му в Америка. Преди всичко, намираше се в провинцията и имаше по-малко възможности за сериозни наранявания — миналата седмица бяха докарали един фермер, който за малко щял да си отреже ръката с някаква машина, но Санди и Паци не бяха дежурни тогава. Автомобилните злополуки бяха много по-редки, отколкото в някой подобен район в Америка, защото британците, въпреки тесните им пътища и по-либералните ограничения на скоростта, изглежда, шофираха по-безопасно от американците. Като цяло, дежурствата тук бяха доста спокойни, а и болницата беше с повече персонал в сравнение с американските стандарти и това правеше трудовата натовареност разумно лека, донякъде за изненада на двете американки. След десет минути Паци огледа рентгеновата снимка и видя, че костите на ръката на Фиона са съвсем здрави. Тридесет минути след това момиченцето вече се връщаше в детската градина, където започваше обядът. Паци седна на бюрото си и отново се залови да преглежда последния брой на „Скалпел“, докато майка ѝ се върна при бюрото си за дежурство и се запrikaзва с една от колегите. И двете изпитваха донякъде извратеното желание да имат повече работа, макар това да означаваше болка за някого, когото не познаваха. Санди Кларк отбеляза на своята английска приятелка, че откакто е пристигнала в Англия, не е виждала рана от огнестрелно оръжие и че в нейната болница в Уилямсбърг, Вирджиния, това било ежедневие, факт, който ужаси колегката ѝ.

Грейди беше в колата си, следвайки камионите към набелязаната цел. Движеха се бавно, тъй като бяха очаквали по-натоварено движение и поради това бяха предвидили повече време за придвижване. Можеше да наложи и по-голяма скорост и да започне операцията по-рано, но беше методичен човек и след като веднъж беше начертал плана си, искаше да се придържа към него стриктно. По този начин всеки знаеше какво трябва да се случи и кога, което изглеждаше разумно от оперативна гледна точка. За неочаквани събития всеки член на екипа разполагаше с клетъчен телефон с

настройка за бързо набиране на всеки от останалите членове. Шон смяташе, че телефоните са почти толкова добри, колкото тактическите радиостанции, използвани от войниците.

Ето я и болницата. Беше разположена в подножието на невисок склон. Паркингът не изглеждаше много оживен.

Дмитрий изтегли наетата кола в страничното платно и спря. Беше на около половин километър от болницата и от върха на този хълм можеше да вижда две страни — фасадата и страничния вход към спешното отделение. Той изключи двигателя, спусна прозорците и зачака да види какво ще стане. На задната седалка имаше евтин бинокъл 7X35, купен в магазинче на летището, на седалката до него бе клетъчният му телефон, в случай че му потрябваше. Видя как три тежкотоварни камиона спряха близо до болницата, на позиция много по-близка от неговата, но, както и неговият пункт, покриващи фасадата и страничния вход към спешното.

Точно в този момент в ума на Попов пробяга случайна мисъл. Защо да не вземе да се обади на този приятел Кларк в Херефорд и да го предупреди какво предстои? Той, Попов, не желаше тези хора да оцелеят, нали? Ако не оцелееха, той щеше да прибере петте милиона и нещо американски долара и да изчезне. Карибските острови му допадаха, беше ги разглеждал на туристически диплянки. В тях щеше да има и някои британски предимства — честна полиция, кръчми, сърдечни хора — плюс спокоен, безгрижен живот, и въпреки това щеше да бъде достатъчно близо до Америка, за да може да прескача дотам и да вложи средствата си в някаква изгодна схема за инвестиране...

Но... не. Съществуваше макар и минималната възможност Грейди да се измъкне от това нещо, а той нямаше никакво желание да бъде преследван от този упорит и злобен ирландец. Не, по-добре беше да остави всичко това да се разиграе без неговата намеса. И затова той остана да седи в колата си и да слуша класическа музика по една от програмите на Би Би Си.

Грейди излезе от своя ягуар, отвори багажника, извади пакета си и прибра ключовете в джоба. Тимъти О'Нийл слезе от малкия фургон и изчака другите петима да се присъединят към него, вдигна клетъчния си телефон и натисна с палец клавиш номер едно за скоростно набиране. На трийсетина метра от него телефонът на Грейди зачур улика.

— Да?

— Тук сме готови, Шон.

— Ние също сме готови. Почваме. Успех, момко.

О'Нийл беше облечен в кафяв работен комбинезон на куриер-доставчик на пратки. Той тръгна към страничния вход на болницата, понесъл голяма картонена кутия, следван от още четирима мъже в цивилни облекла, носещи кутии с подобни размери.

Попов погледна разтревожен в огледалото за задно виждане. Някаква полицейска кола се приближаваше и след няколко секунди спря зад него. Един полицаи слезе от нея и закрачи към неговата кола.

— Някакъв проблем ли имате? — попита ченгето.

— О, не. Всъщност... вече се обадох на компанията, от която наех колата, и те изпращат техен човек насам, нали разбирате.

— Какво се е развалило? — попита полицаят.

— Не съм сигурен. Моторът започна да бръмчи лошо и си помислих, че няма да е зле да спра и да го изключа. Все едно — повтори руснакът. — Обадох се на компанията и те изпращат човек да го види.

— Аха, добре тогава. — Полицаят се протегна, като че ли се беше спрял по-скоро да глътне чист въздух, отколкото за да предложи помощ на закъсал шофьор.

„Можеше да си избере и по-подходящо време“ — помисли си нервно Попов.

— С какво мога да ви помогна? — попита служителят зад бюрото.

— Имам пратка за доктор Чавес и сестра... — Тими О'Нийл погледна хартиения етикет върху пакета, което, поне според него беше

хитър ход — Кларк. Те тук ли са в момента?

— Ще ги повикам — отвърна служителят и се запъти към работната зона.

Ръката на боеца от ИРА се плъзна под капака, готова да отвори кутията. Той се обърна и кимна на другите четирима, които кротко очакваха в редица зад него. О'Нийл отри с пръст носа си и един от тях — Джими Кар — излезе навън. Там беше спряла полицейска кола, бяла, с оранжева линия отстрани. Полицаят вътре ядеше сандвич. Беше избрал подходящо място за обяда си по време на това, което американските ченгета наричаха „дрямка“ — просто убиване на времето, когато не се случва нищо. Той забеляза човека до входа на отделението за спешни случаи — държеше нещо, което приличаше на кутия за цветя. Няколко други мъже току-що бяха влезли вътре, понесли подобни кутии, но това беше болница и хората непрекъснато носеха цветя на пациентите... мъжът с голямата бяла кутия зяпаше полицейския му автомобил, но хората го правят често. Ченгето отвърна на погледа му по-скоро с любопитство, въпреки че полицейските му инстинкти бяха започнали да се задействат.

— Аз съм доктор Чавес — каза Паци. Беше висока почти колкото него, забеляза О'Нийл, и с много издут от бременността корем под бялата престилка. — Носите нещо за мен?

— Да, докторе, за вас. — После се приближи още една жена: приликата между двете го порази в мига, в който я видя. Трябваше да са майка и дъщеря... а това означаваше, че е време!

О'Нийл отвори капака на кутията, извади автомата „Калашников“, сложи пълнителя и зареди — само за секунда.

Паци и Санди замръзнаха. Вляво от тях се чу писък. Тримата души зад куриера също извадиха автомати — и обикновенният ден в спешното отделение се превърна в кошмар.

Отвън Кар отвори своята кутия, усмихна се и се прицели в полицейската кола, която бе само на шест метра от него.

Двигателят работеше и първата реакция на полиция беше да се разкара и веднага да докладва. Лявата му ръка дръпна скоростния лост

на задна, кракът му натисна педала на газта и колата подскочи назад.

Отговорът на Кар беше автоматичен — той дръпна спусъка и изстреля петнадесет куршума в предното стъкло на автомобила. Роувърът кривна надясно, отри се в тухлената стена на болницата и спря. Кар се затича към него и надникна вътре, за да се увери, че на този свят е останал един английски полицаи по-малко.

— Какво беше това? — попита ченгето. Риторичен въпрос — защото огънят на автоматично оръжие не е нещо, което може да се сбърка. Полицаят извърна глава и видя полицейската кола — пълен близък на неговата собствена — как подскочи назад, после спря и някакъв човек се приближи до нея, погледна вътре и после се отдалечи. — По дяволите!

Дмитрий Аркадиевич седеше неподвижно и наблюдаваше полицаи. Мъжът се затича до колата си, бръкна вътре и измъкна радиомикрофона. Попов не можеше да чуе какво казва, но пък и нямаше нужда да чува.

— Хванахме ги, Шон — докладва О'Нийл.

Грейди оцени информацията, натисна бутона за край и набра скоростно клетъчния телефон на Питър Вари.

— Да?

— Тимъти ги е хванал. Ситуацията, изглежда, е под контрол.

— Окей. — И неговия клетъчен се изключи.

После Шон набра друг номер.

— Ало, тук е Патрик Кейси. В момента държим като заложници доктор Чавес и сестра Кларк, заедно с много други. Ще освободим заложниците, ако се изпълнят нашите искания. Ако не се изпълнят, ще се наложи да убиваме заложници дотогава, докато не осъзнаете грешката си. Настояваме да освободите всички политически затворници, държани в затворите „Олбъни“ и „Паркхърст“ на остров Райт. Когато бъдат освободени и бъде показано, че са освободени по телевизията, ще напуснем този район. Разбрахте ли?

— Да, разбирам — отвърна дежурният сержант.

Не разбираше, но беше записал на касета това обаждане и щеше да предаде информацията на някой, който щеше да разбере.

Обаждането на полицейското радио от отбивката на пътя предизвика по-голяма реакция от телефонното обаждане на Грейди, особено при доклада, че току-що са стреляли срещу полицаи и че той вероятно е убит. Първата реакция на началника на местния полицейски участък беше да призове всички свои мобилни единици към района на болницата. Само около половината от хората му бяха с огнестрелно оръжие, предимно револвери „Смит и Уесън“ — съвсем недостатъчни, за да се противопоставят на автоматичните оръжия, за които беше съобщено. Смъртта на полицаея се установи, след като един офицер, паркирал недалече от болницата, не успя да се свърже с него въпреки настойчивите призови по радиото.

Всеки полицейски участък по света има предварително разработени разчети за действие за най-различни спешни случаи. Този разполагаше с папка, озаглавена „Тероризъм“, и началникът я издърпа, въпреки че помнеше съдържанието ѝ наизуст, просто за да се увери, че не е забравил нещо. Свърхспешният номер го свърза с отдел във Вътрешно министерство и той докладва малкото, което знаеше, на дежурния там, добавяйки, че събира допълнителна информация и ще докладва отново.

Сградата на вътрешното министерство близо до Бъкингамския дворец приютяваше бюрократите, които контролираха почти всеки аспект от живота на Британските острови. В тази сграда също имаха процедурна папка, а в тази папка имаше нова страница и нов номер.

— Четири две-три-три — каза Алис Форгейт, вдигайки телефона. Това беше линията, използвана изключително за важен словесен обмен.

— Господин Кларк, моля.

— Момент... Господин Кларк, обаждане на три-три — съобщител по интеркома.

— Тук е Джон Кларк — отзова се ДЪГА Шест, вдигайки слушалката.

— Тук е Фредерик Калауей от Вътрешно министерство. Имаме вероятна спешна ситуация.

— Окей, къде е тя?

— Съвсем близо до вас, опасявам се, в болницата в Херефорд. Гласът, който се обади, се представи под името Патрик Кейси. Това е кодово име, под което ИРА-И означават операциите си.

— Болницата в Херефорд? — запита Джон и ръката му на телефона изведнъж изстина.

— Точно така.

— Задръжте малко. Искам един от хората ми да се включи на линията. — Джон постави ръката си върху слушалката. — Алис! Включи веднага Алистър!

— Да, Джон? — чу се гласът на Ал.

— Господин Калауей, това е Алистър Стенли, моят пръв заместник. Моля, повторете това, което току-що ми казахте.

Той го направи и добави:

— Гласът идентифицира поименно двама от заложниците — сестра Кларк и доктор Чавес.

— О, по дяволите! — изпъшка Джон.

— Задействам екипа на Питър, Джон — каза Стенли.

— Добре. Нещо друго, господин Калауей?

— Това е всичко, което имаме засега. Местният началник на полицията в момента се мъчи да събере повече информация.

— Окей, благодаря ви. Можете да ме търсите на този номер, ако ви потребвам. — Кларк постави слушалката на вилката и промълви тихо: — Мамка му!

Умът му препускаше. Който и да беше разузнавал ДЪГА, го беше направил преднамерено — тези имена не бяха случайни. Това беше пряко предизвикателство към него и неговите хора — и използваха срещу тях жена му и дъщеря му. Следващата му мисъл беше, че ще трябва да прехвърли цялото командване на Алистър Стенли, а след това — че жена му и дъщеря му се намират в смъртна заплаха... а той е безпомощен.

— Боже мой! — промърмори майор Питър Ковингтън. — Да, сър, нека тази работа я поема аз. — Той стана и се запъти към помещението на взвода си. — Внимание, имаме работа. Пригответе се веднага.

Членовете на Екип 1 се отправиха към шкафовете си. Ситуацията не приличаше на упражнение, но се държаха все едно, че е такава. Главен механик Майк Чин се приготви първи и се приближи до шефа си, който тъкмо си навличаше бронезилетката.

— Какво става, шкипер?

— ИРА-И, местната болница, държат жените на Кларк и Динг за заложници.

— Как така? — попита Чин невярващо.

— Добре ме чу, Майк.

— О, мамка му! Ясно. — Чин бързо се върна във взводното. — Хора, действайте. Не е никакво шибано учение.

Малой тичаше към своя „Найт Хоук“. Сержант Нанс вече беше там, измъкваше предпазните червени планки от местата им и ги вдигаше към пилота, за да потвърди, че всички са на мястото си.

— Давай да стартираме, лейтенант.

— Включвам едно — отвърна Харисън, докато сержант Нанс се качваше на борда и затягаше предпазния колан.

Малой потвърди информацията, докато следеше включването на контролните уреди пред себе си. После отново включи радиото:

— Команда, тук Мечо, въртим и палим. Какво искате да направим, край.

— Мечо, тук Пет — отвърна гласът на Стенли, за изненада на Малой. — Издигай и обиколи над местната болница. Това е мястото на текущия инцидент.

— Повтори, Пет, край.

— Мечо, имаме субекти, които държат местната болница. Хванали са госпожа Кларк и госпожа Чавес за заложници. Идентифицирали са и двете по име. Имаш заповед да излетиш и да обиколиш над болницата.

— Прието, разбрах. Мечо излита веднага. — Лявата му ръка натисна стартовия лост и „Сикорски“ се заиздига към небето.

— Добре ли чух? — попита Харисън.

— Би трябвало. Мамка му! — отбеляза флотският.

„Някой е хванал тигъра за топките“ — помисли си Малой. Погледна надолу и видя два камиона, излизащи на скорост от базата в същата посока като него. Сигурно бяха Екип 1 на Ковингтън. Замисли се малко, след което издигна „Найт Хоук“ на 1200 метра, обади се в

центъра за контрол на полетите да им каже какво прави и получи транспондерен код, за да могат да го следят добре.

Долу вече се виждаха четири полицейски коли, които блокираха достъпа към паркинга пред болницата, но без да правят нищо друго, забеляза Попов през бинокъла. Полицаяте просто гледаха, застанали до колите си. Двама бяха извадили револверите си, но ги държаха насочени към земята.

В единия от камионите Ковингтън обмисляше информацията, която беше получил. В другия същото правеше Чин. Бойците бяха шокирани — винаги досега бяха смятали, че собствените им семейства са имунизирани от подобна заплаха, защото никой никога не беше се оказвал толкова глупав, че да се замеси в подобно нещо. Човек може да се доближи до клетката на лъва и да го подразни с пръчка, но не и когато между него и звяра няма решетки. А и никога не бива да посягаш на малките на лъва, нали? Не и ако искаш да останеш жив до призори. За всички тях това беше едно семейство. Да се нападне жената на командира на ДЪГА беше шамар в лицето им, проява на невъобразима арогантност — а пък жената на Чавес беше бременна. Тя представляваше два невинни живота, и двата принадлежащи на един от хората, с когото се упражняваха всяка сутрин и с когото изпиваха по някоя халба вечер, приятел и близък колега, един от екипа. Всички бяха включили радиостанциите си и седяха мълчаливо, с изправени гърбове, стиснали оръжията си.

— Ал, ще трябва да оставя на теб да водиш операцията — заяви Джон. В стаята бяха също доктор Белоу и Бил Тоуни.

— Разбирам, Джон. Знаеш колко добри са Питър и екипът му.

Дълга въздишка.

— Даа. — Нямаше какво друго да каже в момента. Стенли се обърна към останалите.

— Бил?

— Използвали са правилното кодово име. „Патрик Кейси“ е известно на пресата. Това име го използват, за да ни кажат, че

операцията им е реална... обикновено се използва при бомбени заплахи и други такива. Пол?

— Идентифицирането на жена ти и дъщеря ти — обърна се доктор Белоу към Кларк — е пряко предизвикателство към нас. Казват ни, че знаят за ДЪГА, че знаят кои сме ние и, разбира се, кой си ти, Джон. Обявяват, че са добре подготвени и че са готови да стигнат до края. — Психиатърът поклати глава. — Но ако наистина са от ИРА-И, това означава, че са католици. Това мога да го използвам. Предлагам да отида и да установя контакт с тях.

Тим Нунън вече беше в личната си кола, с тактическото си оборудване на задната седалка. В района на Херефорд имаше два ретранслатора за клетъчна връзка и той беше ходил и при двата, докато изпробваше софтуера за прекъсване на връзки. Подкара колата към по-далечния. Съоръжението беше съвсем типично — обичайната кула, оградена с подвижна контролна апаратура, инсталирана в нещо като камион — тук го наричаха „каравана“. До караваната беше спряла кола. Нунън спря до оградата, изскочи навън, без да си прави труда да затваря вратата, и след секунда отвори вратата на караваната.

— Какво има? — попита техникът вътре.

— Аз съм от Херефорд. Изключваме този ретранслатор.

— Кой казва?

— Аз казвам! — Нунън се извърна, за да даде възможност на цивилния да види кобура на бедрото му. — Обади се на началника си. Той знае кой съм и с какво се занимавам. — Без повече приказки, Нунън пристъпи до главния пулт и завъртя прекъсвача, изключвайки излъчванията на кулата. После седна пред компютърната контролна система и вкара флопидискетата, която носеше в джоба на ризата си. Две натискания на мишката и след четиридесет секунди системата беше модифицирана. Сега можеше да се приеме само номер с префикс 777.

Техникът не схвана нищо, но прояви благоразумие да не обсъжда въпроса с човек, носещ оръжие.

— Има ли някой на другия ретранслатор? — попита Нунън.

— Не, дежурим по един, стига да няма проблеми.

— Ключовете. — Нунън протегна ръка.

— Не мога да го направя. Искам да кажа, не ми е разрешено да...

— Обади се на шефа си веднага — посъветва го агентът на ФБР и подаде наземния приемник.

Ковингтън скочи от камиона близо до няколко паркирани цивилни камиона. Полицията беше образувала кордон, за да държи зяпачите настрана. Той изтича към униформения, който му се стори старшият полицай на обекта.

— Ето ги — каза Шон Грейди по телефона си на Тими О'Нийл. — Реагираха много бързо. Изглеждат застрашителни, както винаги — добави той. — Как са нещата вътре?

— Твърде много хора, за да можем да ги държим добре под контрол, Шон. Близнаците са в главното фоайе, Джим е тук с мен, а Даниел патрулира на горния етаж.

— Какво става със заложниците ви?

— Двете жени ли? Седнали са на пода. Младата е доста бременна, Шон. Може да роди всеки момент.

— Опитай се да го избегнеш, момко — посъветва го Грейди с усмивка. Нещата вървяха по плана му, а часовникът се въртеше. Проклетите войници дори бяха паркирали камионите си само на двадесет метра от неговите. По-добре не можеше и да бъде.

Личното име на Хюстън всъщност не беше Сам — майка му го беше кръстила Мортимър, на името на един свой любим чичо — но сегашния прякор му го лепнаха на един лагер във Форт Джаксън, Южна Калифорния, преди единадесет години, и той не възрази. Снайперската му пушка все още беше в транспортната чанта, за да се пази от удар, и сега той се оглеждаше за добра позиция. Всъщност мястото, на което стоеше в момента, не беше лошо, прецени сержантът. Той беше готов за всичко, което можеше да му предложи този ден. Пушката му беше буквално близък на оръжието, използвано от приятеля му Хомър Джонсън, а стрелбата му беше също толкова добра — малко по-добра, би казал той на всеки, който го попита. Същото беше в сила и за Едно-две, сержант първа степен Фред Франклин, бивш инструктор по точна стрелба в армейското учебно

формирование във Форт Бенинг — изстрелът с мощната му пушка беше смъртоносен на разстояние до километър и шестстотин метра.

— Какво смяташ, Сам?

— Тук ми харесва, Фреди. Какво ще кажеш да отидеш зад оная могила до хеликоптерната площадка?

— Струва ми се добре. До скоро. — Франклин нарами куфарчето си и се запъти натам.

— Тези хора ме плашат — призна Роди Сандс по телефона.

— Знам, но един от тях е достатъчно близо, за да го свалим веднага, Роди. Поеми го, момко.

— Добре, Шон — съгласи се Сандс в каросерията на големия камион „Волво“.

Нунън, снабдил се вече с ключовете за втория ретранслатор, се върна в колата си и потегли натам. Пътуването щеше да му отнеме двадесет минути — не, повече, прецени той. Трафикът по този „първокласен“ път се съгъстяваше и въпреки че той имаше оръжие на бедрото и дори полицейска карта, колата му не разполагаше със сирена и син буркан — подробност, за която никога не беше се сещал, и това изведнъж го ядоса. Как, мамка му, не се бяха сетили за това? Та той наистина беше ченге, нали? Изтегли колата до банката, включи алармените мигачи и занатиска клаксона, проправяйки си път покрай спрелите автомобили.

Реакцията на Чавес беше сдържана. Вместо да изглежда разгневен и страшен, той като че ли потъна в себе си. Колкото беше дребничък, тялото му като че ли се сви още повече пред очите на Кларк.

— Окей — отвърна най-сетне той с пресъхнали устни. — Какво смяташ да правим?

— Екип 1 в момента е там, или поне би трябвало. Операцията води Ал. Ние с теб сме зрители.

— Да отидем?

Кларк се поколеба — нещо необичайно за него. Най-доброто, което можеше да направи, както диктуваше част от съзнанието му,

беше да запази спокойствие, да остане в кабинета си и да чака, вместо да ходи с кола дотам и да се самоизтезава, че не може да предприеме нищо. Решението му да остави на Стенли да проведе операцията беше единственото правилно. Не можеше да си позволи действията му да бъдат повлияни от лични чувства. Заложен беше животът на много повече хора, освен жена му и дъщеря му, а Стенли беше професионалист, който можеше да прецени кои са най-добрите ходове, без някой да му казва. От друга страна, да седи тук и просто да чака докладите по телефона или радиото, беше още по-лошо. Затова се върна до бюрото си, извади беретата и я закачи на колана си.

— Да тръгваме.

— Чакай малко. — Чавес вдигна телефона и се обади на Прайс.

— Еди, тук е Динг. Дватамата с Джон отиваме там. Поемаш командата на Екип 2.

— Да, сър, разбрано. Майор Ковингтън и момчетата му са не по-лоши от нас, сър, а Екип 2 е в пълно снаряжение и готов да тръгне.

— Окей. Взимам радиото със себе си.

— Успех, сър.

— Благодаря, Еди. — Чавес затвори. — Да тръгваме, Джон.

За това возене Кларк имаше шофьор, но се натъкна на същия проблем с трафика, с който трябваше да се справя и Нунън, пробивайки на зигзаг с непрекъснато натискане на клаксона и включени мигачи. Обичайното десетминутно пътуване излезе два пъти по-дълго.

— Кой е там?

— Старши полицаи Фъргюс Маклийш — представи се полицаят от другата страна на линията. — Вие сте...?

— Засега Патрик Кейси е достатъчно — отвърна лаконично Грейди. — Говорихте ли вече с Вътрешното?

— Да, господин Кейси, говорих. — Маклийш погледна Стенли и Белоу, които стояха до него в командния му пункт на 800 метра от болницата, и пак се заслуша в гласа по телефона.

— Кога ще освободят затворниците, както поискахме?

— Господин Кейси, повечето началници в момента ги няма, излезли са на обяд. Хората в Лондон, с които говорих, се опитват да ги

намерят и да ги върнат по кабинетите. Както разбирате, все още не съм успял да говоря с някой, който може да взима подобни решения.

— Съветвам ви да кажете на ония в Лондон да ги намерят бързо. По характер не съм търпелив човек.

— Имам нужда от уверението ви, че никой не е пострадал.

— С изключение на едно от вашите ченгета, не, никой не е пострадал... все още. Но това ще се промени, ако се опитате да предприемете някакви действия срещу нас, а също така и ако вие и приятелите ви в Лондон ни накарате да чакаме прекалено дълго. Разбрахте ли ме?

— Да, разбрах ви.

— Разполагате с два часа, преди да започнем да елиминираме заложници. Имаме запаси в изобилие, нали разбирате.

— Вие също разбирате, че ако някой заложник пострада, това ще промени нещата драстично, господин Кейси. Моите възможности да преговарям във ваша полза значително ще намалее, ако преминете тази черта.

— Това си е ваш проблем, не мой — последва хладнокръвният отговор. — Тук имам над сто души, в това число жената и дъщерята на командира на вашата антитерористична група. Те първи ще пострадат от вашето бездействие. Вече ви остават един час и петдесет и осем минути, за да започнете освобождаването на всички политически затворници в „Олбъни“ и „Паркхърст“. Съветвам ви да задвижите това веднага. Дочуване. — И линията се прекъсна.

— Този не си поплюва — отбеляза доктор Белоу. — По гласа прилича на човек на зряла възраст, четиридесет и няколко годишен, и потвърди, че знае кои са госпожа Кларк и доктор Чавес. Изправени сме пред професионалист с изключително добро разузнаване. Откъде би могъл да го е получил?

Бил Тоуни сведе очи към земята.

— Неизвестно, докторе. Имахме податки, че някои хора се интересуват от съществуването ни, но това е доста обезпокоително.

— Окей. Другия път като се обади, аз ще говоря с него — каза Белоу. — Ще видя дали не мога да го успокоя малко.

— Питър, тук е Стенли — обади се ДЪГА Пет по тактическата радиостанция.

— Тук Ковингтън.

— Какво направи дотук?

— Разположил съм двамата снайперисти за наблюдение и събиране на данни, останалите държа на място. Очаквам чертежа на сградата. Засега нямаме твърда преценка за броя на обектите и заложените вътре. Препоръчвам да обмислим дали да не включим и Екип 2. Сградата е прекалено голяма, за да я покрием с осем души, ако се наложи да щурмуваме.

— Добре, Питър. Ще се обадя.

— Как сме с бензина? — попита Малой, докато кръжеше над болницата.

— Имаме за още цели три часа и половина, сър — отвърна лейтенант Харисън.

Малой се извърна и погледна към товарния отсек. Сержант Нанс развиваше десантните въжета и ги закачаше на куките на пода на вертолета. След като приключи, седна на сгъваемата седалка зад пилота и помощник-пилота.

— Е, тук ще ни се отвори доста работа — каза морският.

— Сър, какво мислите за...

— Мисля, че никак не ми харесва, лейтенант. Освен това, може би ще е по-добре да не мислим много.

А това си беше шибан отговор и всички го знаеха. Да кажеш на хората си да не мислят в такава ситуация беше все едно да поискаш земното кълбо да спре да се върти. Малой оглеждаше болницата долу, преценявайки възможните ъгли за подхождане за скок с дълги въжета или верижен десант. Не изглеждаше толкова трудно за изпълнение, ако се наложеше.

Оттук Малой можеше да види всичко. Полицейските коли се различаваха по святкащите сини лампи — и бяха успели да спрат трафика... Всички пътища наоколо бяха претъпкани с превозни средства, поне тези, които водеха към болницата. Както ставаше обикновено, пътищата, които извеждаха от зоната, бяха отворени. Появи се някакъв телевизионен фургон, сякаш по магия, и се разположи на по-малко от километър от болницата, на билото на един хълм, където бяха спрели и няколко други коли и вероятно всички се

взираха с опънати вратове. Винаги ставаше така — като лешояди. Много безвкусно и много човешко.

Попов се извърна, когато фургонът на ПТС спря на няма и десет метра зад неговия „Ягуар“. На покрива му имаше сателитна чиния. От него наскачаха няколко мъже. Единият се изкачи по стълбата, прикрепена към дясната страна на фургона, и изправи насочената под странен ъгъл чиния. Друг помъкна миникамера, появи се и още един, явно репортерът, със сако и вратовръзка. Тримата си казаха нещо и се извърнаха да гледат надолу. Попов не им обърна повече внимание.

Нунън най-после стигна загражденията на втория ретранслатор. Спря, слезе и бръкна в джоба за ключовете, които му беше дал техникът. След три минути зареди объркващия връзките софтуер, после включи тактическата си радиостанция.

— Нунън до Стенли, край.

— Тук Стенли.

— Окей, Ал, току-що изключих втората клетка. Клетъчните телефони в целия район би трябвало да прекъснат.

— Добре, Тим. Тръгвай насам.

— Прието, тръгвам.

„Окей, копелета мръсни — помисли си агентът на ФБР. — Да видим как сега ще използвате шибаните си мобифони.“

Както обикновено при такава ситуация, човек не може да разбере какво точно става. Виждаха се поне петнадесет полицейски коли и два армейски камиона от базата Херефорд. Бинокълът не му позволяваше да различава лица, но той беше видял едно от тях отблизо, при това на шефа на формирането, и този човек сега сигурно щеше да се намира в някакъв команден пункт, вместо да се показва на открито, ако изобщо се намираше тук в момента, напомни си Попов.

Двама мъже, понесли продълговати куфари, вероятно снайперисти, се бяха отдалечили от боядисаните с маскировъчни цветове камиони, но сега не можеше да ги види къде са... да, забележа

той, след като отново вдигна бинокъла си, ето го единия, само някакъв зеленикав храст, който доскоро го нямаше там. Умно. Беше снайперист, който използваше телескопичния си мерник, за да гледа в прозорците и да събира информация, която след това щеше да донася по радиото на командира си. Имаше още един като него на някое друго място, но Попов не можеше да го види.

— Снайпер Едно-две до Команда — обади се Фред Франклин.

— Едно-две, тук Команда — отвърна Ковингтън.

— На позиция, сър, наблюдавам, но не виждам нищо през прозорците на долния етаж. Някакво помръдване на пердетата на третия етаж, като от надничащи хора, но нищо друго.

— Прието, продължавай наблюдението.

— Прието. Снайпер Едно-две, край. — След няколко секунди Хюстън докладва същите новини. И двамата бяха кацнали на удобни позиции, а зеленикавите им костюми скриваха местоположението им.

— Най-сетне — каза Ковингтън.

Току-що беше пристигнала полицейска кола с чертежите на болницата. Благодарността на Питър угасна в мига, в който погледна първите две страници. Имаше десетки стаи, особено по горните етажи, във всяка от които можеше да се спотайва човек с оръжие, който да се наложи да бъде елиминиран... нещо по-лошо, всяка от тези стаи можеше да е заета от обикновени хора, болни, за които тътенът и блясъкът на флеш-бенга можеха да се окажат направо смъртоносни. Единствената полза от чертежите се оказа осъзнаването на цялата трудност на задачата.

— Шон?

Грейди се извърна.

— Да, Роди?

— Ето ги — посочи му Сандс.

Облечените в черно войници стояха зад армейските си камиони, само на няколко метра от камионите, с които бяха пристигнали

ирландците.

— Виждам само шестима, момко — каза Грейди. — Очаквахме да са десет.

— Моментът не е подходящ да ставаме алчни, Шон.

Грейди помисли за секунда, след което погледна часовника си. Тази операция я беше разчел за четиридесет и пет до шестдесет минути — всяко забавяне би осигурило на противниковата страна твърде много време да се организира. Оставаха им десет минути до пократкия разчет. Дотук всичко се развиваше според плановете му. Трафикът наоколо щеше да е блокиран, но само към болницата, не и от нея. Разполагаше с трите си големи камиона, минифургона и два частни автомобила, всички струпани на петдесетина метра от позицията му. Съдбоносната част от операцията тепърва предстоеше да започне, но хората му знаеха какво да правят. Роди беше прав. Време беше да си кажат думата и после да офейкат. Грейди кимна на първия си помощник, извади клетъчния си телефон и натисна бутона за бързо набиране до Тимъти О'Нийл.

Но той не проработи. Той вдигна телефона до ухото си и чу бързия сигнал заето, съобщаващ, че позвъняването не се е получило. Разтревожен, той натисна бутона за „край“ и пренабра... и получи същия резултат.

— Какво става?... — промълви той, след като опита за трети път. — Роди, дай ми телефона си.

Сандс му го подаде. Всички апарати бяха идентичен модел и програмирани по един и същи начин. Той натисна същия бутон за бързо набиране и получи същия отговор „заето“. По-скоро объркан, отколкото ядосан, Грейди въпреки това изпита някаква празнота в стомаха си. Беше предвидил много неща, но не и това. За да бъде акцията успешна, трябваше да я координира непрекъснато с трите си групи. Всички знаеха какво да правят, но не и кога точно, не и преди той да им каже, че е време.

— По дяволите! — изръмжа Грейди. — Проклетите телефони са спрели да работят.

— Отдавна не сме го чували — отбеляза Белоу.

— Все още не ни е дал телефонен номер.

— Опитай с това. — Тоуни му подаде ръчно написан списък на телефонни номера в болницата.

Белоу избра главния номер на Спешно отделение и го набра на клетъчния си телефон, като се погрижи да започне със 777. Звъня около половин минута, преди да го вдигнат.

— Да? — беше глас с ирландски акцент, но друг.

— Трябва да говоря с господин Кейси — каза лекарят, включил телефона към говорителя.

— В момента не е тук — последва отговорът.

— Бихте ли го извикали, моля? Трябва да му кажа нещо.

— Изчакайте — отговори гласът.

Белоу изключи мобифона си.

— Различен глас. Не е същият. Къде е Кейси?

— Някъде на друго място из болницата — допусна Стенли, но този отговор се оказа незадоволителен и за него самия, след като от другата страна на линията не се чу никакъв глас в продължение на няколко минути.

На Нунън се наложи да обяснява кой е на два поредни полицейски пропускателни пункта, но болницата най-после се оказа пред очите му. Той се обади по радиото, съобщи на Ковингтън, че се намира на пет минути път, и разбра, че нищо не се е променило.

Кларк и Чавес слязоха от колата си на петдесетина метра от зелените камиони, докарали Екип 1. Екип 2 беше на път, също в един зелен британски военен камион, с полицейски ескорт, който да ускори придвижването им по задръстеното шосе. Чавес държеше колекция снимки на известни терористи на ИРА-И, които беше грабнал в последния момент от бюро на разузнавателния сектор. Най-трудното беше да спре ръцете си да треперят — дали от страх, или от гняв, не можеше да каже — и му беше нужно цялото обучение, през което беше преминал, за да задържи ума си на делова вълна, без да се тревожи за жена си и тъща си... и за своя нероден син. Това беше възможно само докато задържаше погледа си върху снимките, вместо да вдига очи към околния пейзаж, защото ръцете му стискаха физиономии на лица, които трябваше да бъдат издирени и убити, а зелената трева около болницата криеше опасност. В ситуации като тази мъжкият ход беше

да се направиш, че държиш положението под контрол, но Чавес едва сега разбираше, че ако да бъдеш смел за себе си е твърде лесно, то да се озовеш пред опасност за живота на човек, когото обичаш, е съвсем друго нещо, нещо, пред което целият ти кураж не струва пет пари и единственото, което можеш да направиш е... нищо. Ти си само зрител, нищо повече, гледаш нещо като състезание, в което животът на най-скъпите ти хора е изложен на смъртна опасност, но не можеш да участваш в това състезание. Единственото, което можеш да направиш, е да гледаш и да разчиташ на професионализма на Екип 1 на Ковингтън. Част от ума му казваше, че момчетата на Питър са също толкова добри, колкото него и неговите хора, и че ако се наложи да извършат акция за спасяване, със сигурност ще се справят — но не беше същото, като да си вътре самият ти, да поемеш отговорността и да направиш сам това, което трябва да се направи. Днес той или отново щеше да държи жена си в прегръдките си... или щяха да му отнемат завинаги и нея, и нероденото му дете. Ръцете му стискаха генерираните от компютъра снимки и огъваха краищата им, и единствено успокоение му даваше тежината на пистолета, прибран в кобура на кръста му. Усещането беше познато, но, подсказваше умът му, напълно безполезно в момента, и вероятно щеше да си остане такава.

— Е, как да ви наричам? — попита Белоу, когато телефонната линия отново се оживи.

— Можете да ме наричате Тимъти.

— Окей — отвърна докторът. — Аз съм Пол.

— Вие сте американец — отбеляза О'Нийл.

— Точно така. Също и заложниците, които държите, доктор Чавес и госпожа Кларк.

— Е, и?

— Смятах, че вашите врагове са британците, не американците. Знаете, че тези две дами са майка и дъщеря, нали? — Трябваше да го знае и тъкмо поради това Белоу му го подчерта, все едно че му издаваше някаква информация.

— Да — отвърна гласът.

— Знаете ли, че и двете са католички, също като вас?

— Не.

— Е, такива са — увери го Белоу. — Можете да ги попитате. Моминското име на г-жа Кларк е О'Туул, впрочем. Тя е американска гражданка от ирландско-католически произход. За какво е станала ваш враг, Тимъти?

— Тя е... мъжът ѝ е... искам да кажа...

— Той също е ирландско-католически американец и доколкото ми е известно, никога не е участвал в акции срещу вас или хората от организацията ви. Точно поради това ми е трудно да разбера защо заплашвате живота им.

— Мъжът ѝ е шеф на бандата ДЪГА, а те убиват хора по поръчка на британското правителство.

— Не, всъщност не е така. ДЪГА всъщност е формирование на НАТО. Последния път, когато излязохме, трябваше са спасим тридесет деца. Аз също бях там. Хората, които ги бяха задържали, убиха едно от децата, едно холандско момиченце, което се казваше Ана. Тя умираше, Тимъти. Беше болна от рак, но онези изобщо не ги интересуваха. Един я застреля в тила и я уби. Сигурно си видял всичко това по телевизията. Един религиозен човек не би го направил... един католик не би направил такова нещо — да убие малко момиче по такъв начин. А доктор Чавес е бременна. Сигурен съм, че сте го забелязали. Ако тя пострада, какво ще стане с детето? Няма да е просто убийство, ако го направите, Тимъти. Вие също така ще убиете нероденото ѝ дете. Знам какво казва католическата църква по този въпрос. Както и какво мислиш ти. Както и правителството на Република Ирландия. Моля ви, Тимъти, размислете какво заплашвате да направите. Това са реални хора, не някакви абстракции, и бебето в утробата на доктор Чавес също е реална личност. Все едно, имам да предам нещо на господин Кейси. Намерихте ли го?

— Аз... не, в момента той не може да дойде на телефона.

— Окей, сега трябва да прекъсна. Ако ви позвъня отново на този номер, ще бъдете ли там да ми отговорите?

— Да.

— Добре. Ще ви се обадя, когато имам новини за вас. — Белоу натисна бутона за изключване. — Добри новини. Друго лице, по-млад и не е толкова самоуверен. Имам нещо, което ще мога да използвам

срещу него. Той наистина е католик, или поне се смята за такъв. Това означава съвест и правила. По това мога да поработя.

— Но къде е другият? — попита Стенли. — Освен ако...

— А? — попита Тоуни.

— Освен ако изобщо не е там.

— Какво? — попита докторът.

— Освен ако изобщо го няма там, по дяволите. Той ни се обади преди, но не е говорил с нас от доста време. Не би ли трябвало да го е направил вече?

Белоу кимна.

— Да, аз бих очаквал точно това.

— Но Нунън е блокирал клетъчните им телефони — подчерта Стенли, и веднага включи тактическата радиостанция. — Тук Команда. Огледайте се за човек, който се опитва да използва клетъчен телефон. Възможно е да имаме две групи обекти. Разбрано?

— Команда, тук Ковингтън, прието.

— Мамка му! — изръмжа Малой в кръжащия хеликоптер.

— Да свалим ли малко? — попита Харисън.

Морският поклати глава.

— Не, тук отвисоко те може изобщо да не ни забележат. Нека да останем прикрити за известно време.

— Какво става, по дяволите? — изсумтя Чавес и погледна тъст си.

— Става кофти — отвърна замислено Джон.

Нервите на Грейди всеки момент щяха да се скъсат. Беше опитал цели седем пъти да се обади по клетъчния телефон, но непрекъснато се натъкваше на вбесяващия го сигнал заето. Тактическата ситуация беше буквално свършена, но беше лишен от възможността да се свързва с екипите си. Ето ги там, онези хора на ДЪГА, застанали на куп няма и на стотина метра от двата камиона.

Това обаче не можеше да продължи. Местната полиция несъмнено щеше скоро да уплътни кордона си в зоната. Тук вече сигурно имаше поне сто и петдесет души, може би и двеста, спрели на малки купчини в периметър от триста метра около болницата. Моментът беше подходящ. Целите им бяха наблизко.

Нунън прехвърли хълма и започна да се спуска надолу, където се намираше екипът, като се чудеше какво, по дяволите, би могъл да направи. Да закачи по сградата „буболечки“, обичайната му работа, означаваше да се приближи до нея. Но беше посред бял ден и да се приближи толкова бе доста трудно, може би дори невъзможно, преди да падне нощта. Е, поне се беше погрижил да изпълни основната си функция. Беше лишил врага от възможност да използва клетъчни телефони — ако се опитаха, което не знаеше. В далечината забеляза Питър Ковингтън, който говореше с облечените си в черно бойци.

Чавес и Кларк правеха същото, застанали на няколко метра от служебната кола на Кларк.

— Кордонът трябва да се укрепи — каза Динг.

Откъде се бяха появили всички тези превозни средства? Толкова хора ли бе имало в зоната, когато бе започнала пукотевицата? На хълма се виждаше обичайният проклет телевизионен фургон с вдигната сателитна чиния и вероятно репортерът вече говореше пред ръчната миникамера. Чавес плю на земята — опасността за семейството му се беше превърнала в проклето зрителиско забавление.

Грейди трябваше да вземе решение и при това да го направи веднага. Ако искаше да постигне целта си и да се измъкне, моментът беше точно сега. Пакетът му със скритото оръжие лежеше на земята до наетата от него кола. Той го остави там при Роди Сандс и се приближи до най-отдалечения камион.

— Шон — подвижна глас от каросерията. — Проклетите телефони не бачкат.

— Знам. Започваме след пет минути. Гледай за другите и след това продължавайте според плана.

— Ясно, Шон — отвърна гласът.

До ушите на Грейди стигна щракането на оръжия, приготвяни за стрелба. Той отиде до следващия камион и им каза същото. Във всеки от камионите имаше по трима души. В брезентовите покривала над каросериите бяха изрязани дупки, като бойници на замък, и тези, които бяха вътре, сега ги отвориха леко и огледаха войниците, намиращи се на по-малко от сто метра от тях. Грейди се върна при колата си, погледна часовника си и кимна на Роди Сандс.

Камионът на Екип 2 започна да се спуска по хълма към болницата. Колата на Нунън бе право пред него.

Попов оглеждаше целия район с бинокъла си. В полезрението му се появи трети военен камион с още мъже в каросерията — вероятно подкрепление на онези, които вече се намираха пред болницата. Той насочи вниманието си към зоната около болницата и по-внимателното оглеждане му показва... нима това беше Джон Кларк? Стоеше встрани от другите. Е, щом жена му беше заложник, изглеждаше логично да е оставил на друг — би трябвало да има пръв заместник — да командва операцията. И така, сега той само стоеше там и изглеждаше доста напрегнат в цивилния си костюм.

— Извинете. — Попов свали бинокъла и видя един репортер и един оператор с камера. Затвори очи в безмълвна ругатня.

— Да?

— Бихте ли споделили с нас впечатлението си какво става тук? Най-напред името ви и как се оказахте тук?

— Ами, казвам се... казвам се Джак Смит — отвърна Попов с най-добрия си лондонски акцент. — Бях поизлязъл сред околността... да погледам птиците, нали разбирате. Да се понаслаждавам на природата. Хубав ден е и...

— Господин Смит, имате ли някаква представа какво точно става тук?

— Не, всъщност никаква.

Той пак вдигна бинокъла си, за да не им даде възможност да хванат лицето му. Да! Това там беше Шон Грейди, застанал до Родри Сандс. Ако беше вярващ, щеше да призове Господа — много добре разбираше какво си мислят и какво се канят да направят.

Грейди измъкна автомата, сложи пълнителя, разгъна приклада, с плавно движение го опря в рамото си и стреля по групата облечени в черно войници. Секунда след него мъжете в камионите направиха същото.

Четири души паднаха в първите две секунди. Останалите успяха да отскочат и да залегнат — и очите им зашариха за източника на стрелбата.

Нунън видя как залегнаха и шокът му трая около секунда — докато осъзнае какво става. После заговори по тактическата радиостанция:

— Внимание, внимание, Екип 1 под обстрел откъм тила!

В същото време очите му затърсиха източника на стрелбата... трябваше да е ето оттам, от онзи голям камион. Кракът на агента на ФБР натисна здраво педала на газта и той се понесе натам. Дясната му ръка се пресегна за пистолета.

Главен механик Майк Чин беше поразен с куршум в двете бедра. Внезапността само направи болката по-силна. Беше напълно неподготвен за това и болката го парализира за няколко секунди, докато тренингът не се наложи сам и той не се помъчи да изпълзи встрани, за да се прикрие.

— Чин е ранен, Чин е ранен — изпъшка той по радиото. До него падна друг член на Екип 1 — от едната страна на лицето му шуртеше кръв.

Сержант Хюстън изви рязко глава надясно при неочаквания пукот. Очите му засякоха нещо като дуло на автомат, показващо се от един от камионите, и той веднага извъртя пушката си, за да се опита да засече цел.

Роди Сандс забеляза движението. Снайперистът се намираше там, където го беше запомнил, но както се беше завил с камуфлажното покривало, беше трудно да го следи. Движението обаче все пак го издаде, а разстоянието беше само сто и петдесет метра. Задържайки автомата ниско и вляво, той натисна спусъка и го задържа, изпращайки куршумите на дълъг откос.

Болката го подлуди. Куршумът бе пронизал дясното му рамо през бронежилетката, която беше достатъчна да спре куршум от пистолет, но не и от автомат. Нито куражът, нито силните мускули можеха да накарат счупените кости да проработят. И само след секунда Хюстън вече знаеше, че дясната му ръка е напълно безполезна. Той инстинктивно се завъртя наляво и лявата му ръка се опита да измъкне пистолета, докато съобщаваше по радиото, че също е ранен.

За Фред Франклин беше много по-лесно. Твърде отдалечен, за да бъде улучен от оръжието на някой от терористите, той беше и добре прикрит под камуфлажното си наметало. Бяха му необходими няколко секунди, за да осъзнае какво точно става, но крясъците и пъшканията в слушалката на радиото му подсказаха, че неколцина от членовете на екипа са лошо ранени. Извъртя пушката и забеляза през мерника дулото на един автомат, щръкнало от един от камионите. Свали предпазителя, прицели се и пусна първия си куршум за това сражение. Трясъкът на пушката му раздра околната тишина. Големият снайпер „Макмилън“ стреляше със същите заряди като тежката 50-калибровата картечница и изпращаше тежък 57 грама куршум със скорост 810 метра в секунда. Куршумът преодоля разстоянието за по-малко от една трета от секундата и удари камиона, но Франклин не можеше да разбере дали е улучил цел, или не. Той изви пушката наляво,

оглеждайки се за друга цел. Мина през друг голям камион и забеляза дупки в платнището му, но нищо вътре в тях. Още наляво... ето., там имаше някакъв тип, който държеше автомат и стреляше... по Сам. Сержант първи клас Фред Франклин се прицели внимателно...

Роди Сандс беше сигурен, че е улучил целта, и сега се мъчеше да я доубие. Вляво от него Шон вече се беше върнал в колата си и я палеше за измъкването, което трябваше да започне след не повече от две минути.

Грейди чу, че машината запали, и се обърна да погледне най-доверения си подчинен. И в същия миг куршумът улучи точно основата на черепа на Сандс и взриви главата му като консерва със супа, и въпреки целия си опит като терорист, Грейди не можеше да се сети някога да е виждал подобно нещо. Като че ли на мястото си остана само долната челюст, а тялото се срина. Първият смъртоносен удар на Екип 1 за този ден.

Нунън спря колата си на сантиметри от третия камион. Изхвърча през дясната врата и чу отчетливия пукот на автоматите „Калашников“. Това трябваше да са враговете — и трябваше да са много близо. Той стисна пистолета си с две ръце, погледна за секунда към задницата на камиона и се зачуди как може да... Да! На задния капак на камиона имаше желязна стъпенка. Той бързо се изкатери, но видя, че брезентовото покривало е завързано. Натика пистолета си в колана, измъкна бойния си нож, разряза въжето и освободи един от ъглите. Надигна го с лявата си ръка, надникна вътре и видя трима души, извърнати с лице наляво, — целеха се и стреляха с автомати. Добре. Изобщо не му хрумна да им каже или извика нещо. Първият му изстрел беше с двойно натискане на спусъка — пръстът му го придърпа бавно, главата на най-близкия до него се отплесна надясно и той падна. Другите не чуха нищо поради трясъка на собствените си оръжия. Нунън бързо стреля втори път в следващата глава. Тялото се стовари върху третия мъж и той се извърна да погледне. Кафявите му очи се разшириха, той отскочи и изви автомата си наляво, но не достатъчно бързо. Нунън изстреля два куршума в гърдите му, след

което сниши оръжието си от отката и изстреля третия право в носа му. Нунън погледна за миг трите си мишени и след като се увери, че са мъртви, скочи от камиона и се затече към следващия. Спря се за миг, за да зареди нов пълнител, и някаква далечна част от разсъдъка му отбеляза факта, че Тимъти Нунън е включил на автопилот и се движи почти несъзнателно.

Грейди подкара колата си, като същевременно натисна клаксона. Това беше сигналът за останалите да се изтеглят. Това включваше и мъжете вътре в болницата, които не беше успял да предупреди по клетъчния си телефон.

— Боже Господи! — извика О'Нийл, когато се чуха първите изстрели. — Защо не...

— Твърде късно е да му мислим, Тими — отвърна му Сам Бари, махна на брат си и се затича към вратата. Последният член на вътрешния екип се присъедини към тях след десет секунди.

— Време е да тръгваме, момчета — каза О'Нийл, погледна към двете главни заложнички и си помисли дали да не ги привика, но бременната щеше само да ги забави, а до фургона му имаше цели тридесет метра. Планът им беше отишъл по дяволите, въпреки че не разбираше защо, и беше време да изчезват.

Третият военен камион закова на няколко метра зад колата на Нунън. Еди Прайс скочи пръв, вдигнал своя МР-10, после се присви и се огледа да види откъде идват изстрелите. Каквото и да беше всичко това, ставаше адски бързо, а нямаше никакъв план. Беше се учил на това като обикновен пехотинец, но това беше преди двадесет години. Сега беше войник от Специални операции и от него се очакваше да знае всяка своя стъпка, преди да я предприеме.

— Маmicата му, какво става, Еди? — викна Майк Пиърс.

Точно в този момент Нунън скочи от камиона, смени пълнителя на пистолета си, забеляза ги и им махна с ръка да тръгнат напред.

— След него — заповяда Прайс. Луис Лоасел се появи отстрани до Пиърс и двамата закрачиха напред. Пади Конъли ги настигна, вече бръкнал в торбата си с фокуси за флеш-бенга.

О'Нийл и четворката му профучаха през входа на Спешното отделение и се затичаха към фургона, без да бъдат забелязани. Тимъти беше оставил ключовете вътре и колата потегли още преди останалите да затворят вратите.

— Внимание, внимание — съобщи Франклин по радиото. — Четирима обекти напускат болницата в кафяв фургон. — После извъртя пушката си, прицели се малко зад лявата предна гума и стреля.

Тежкият куршум проби буфера все едно че беше вестник и се заби в стоманения блок на шестцилиндровия двигател. Проби цилиндъра, повреди буталото и колата мигновено спря.

О'Нийл изруга и се опита да подкара пак, но без никакъв резултат. Стартерът не можа да завърти повредения колянов вал. О'Нийл не можа да разбере защо, но возилото му се оказа напълно мъртво, а той — прикован на открито.

Франклин със задоволство огледа резултата от изстрела си и зареди нов патрон. Този беше прицелен в главата на шофьора. Той намести кръстчето на мерника си и натисна, но в същия момент главата помръдна и изстрелът я пропусна. Това беше нещо, което никога не му се беше случвало, и Фред Франклин за миг се вцепени от изненада. После презареди.

О'Нийл беше изпорязан от парчетата стъкло. Куршумът бе ударил на повече от пет сантиметра от него, но ударната вълна го изхвърли от шофьорската седалка назад към товарния отсек и той замръзна на място. Нямаше представа какво да направи по-нататък.

Снайперите на Хомър Джонстън и Дитер Вебер все още бяха в куфарите и тъй като изглеждаше, че вероятно за нито един от двамата няма да се отвори възможност да ги използват, те тръгнаха напред само с пистолети. Забелязаха как в тила на екипа Еди Прайс отпра дупка в платнището в задната част на втория камион „Волво“ и как Пади Конъли дръпна щифта на флеш-бенга и го хвърли вътре. След две секунди експлозията издуха целия брезент от покрива на каросерията. Пиърс и Лоасел скочиха нагоре, с оръжия готови за стрелба, но тримата мъже вътре бяха в безсъзнание, зашеметени от взривната вълна. Пиърс скочи вътре да ги обезоръжи, изхвърли оръжията им от камиона и коленичи над тях.

Във всеки от трите камиона един от мъжете трябваше да изпълнява и задачата на шофьор. В най-предния водачът се казваше Пол Мърфи и още от самото начало на акцията беше раздвоил вниманието си между стрелбата и следенето на ягуара на Грейди. Той забеляза, че колата тръгна, и хвърли оръжието си, за да седне на шофьорската седалка и да запали дизеловия двигател. Вдигна глава и видя рухващото тяло на Родри Сандс, което като че ли беше обезглавено. Какво ставаше? Дясната ръка на Шон се показва от прозореца, махайки с кръгово движение — тоест да подкара камиона след него. Мърфи дръпна скоростния лост, обърна се наляво и видя кафявия фургон на Тим О’Нийл, който се беше заковал неподвижен на паркинга. Първоначалният му инстинкт го подкани да подкара натам и да прибере другарите си, но завоят щеше да е труден, а Шон продължаваше да му маха и той реши да го последва. Отзад един от стрелците повдигна брезента и погледна към другите два камиона, стиснал своя АКМС в ръце — но нито един от тях не тръгваше, а в тях стояха мъже в черни облекла...

...един от които беше сержант Скоти Мактайлър. Държеше в ръцете си МР-10, прицелена. Изстреля три куршума в лицето и с удоволствие забеляза розовото облаче на мястото му.

— Команда, тук Мактайлър, един камион напуска зоната с обекти на борда! — Мактайлър пусна още няколко куршума но без никакъв ефект, след което се извърна, преценявайки какво друго може да направи.

Попов никога досега не беше виждал истинска битка, но в момента наблюдаваше точно това. Отстрани изглеждаше съвсем хаотично, със сновящи из полесражението хора, като че ли безцелно. Хората в черно... е, трима от тях бяха свалени от първоначалната стрелба, а другите се движеха, явно преследвайки ягуара, буквално идентичен с неговия, и камиона, който вече напускаше паркинга. На по-малко от три метра от него телевизионният репортер говореше бързо по микрофона си, докато операторът му беше приковал камерата си върху събитията, разиграваци се в подножието на хълма. Попов беше сигурен, че гледката ще е доста възбуждаща за зрителите, седящи по чехли в домовете си. Също така беше сигурен, че е крайно време да се маха.

— Засяхох ги, Мечо ги засече — докладва Малой, снишавайки на около триста метра. Очите му се бяха приковали в двете движещи се превозни средства. — Някой командва ли изобщо това бедствие?

— Мистър К? — попита Чавес.

— Мечо, тук Шест. Поемам командването.

Джон и Чавес се затичаха към служебната кола на Кларк, а шофьорът, без да чака указания, потегли след измъкващите се. Беше ефрейтор от военната полиция на британската армия и нямаше нищо общо с екипа на ДЪГА, заради което винаги донякъде беше съжалявал. Но не и сега.

Предизвикателството беше сериозно. Камионът „Волво“ беше мощна машина, но не можеше да се сравни с „Ягуар“ V-8, който ревеше след него.

Пол Мърфи погледна в огледалото и изведнъж се обърка. Зад него напираше да го приближи един „Ягуар“, външно идентичен с... той погледна напред... да, Шон беше точно пред него. Тогава кой беше този? Той се извърна да извика на хората отзад, но като погледна, видя,

че единият е паднал, очевидно мъртъв; мазна локва кръв се стелеше от тялото му по пода на каросерията.

— Тук е Прайс. Къде са всички? Къде са обектите?

— Прайс, тук Снайпер Едно-две. Мисля, че имаме един или повече обекти в кафявия фургон извън болницата. Улучих мотора. Не могат да отидат никъде, Еди.

— Добре. — Прайс се огледа. Ситуацията можеше дори да се окаже под контрол, или поне да се придвижва в тази посока. Чувстваше се така, сякаш беше събуден от торнадо и сега оглежда съборената си ферма, опитвайки се да прецени разумно какво точно се е случило. Вдиша дълбоко и отговорността за командването се възвърна: — Конъли и Линкълн, вдясно. Томлинсън и Вега, по хълма вляво. Патерсън, идваш с мен. Мактайлър и Пиърс, пазете пленниците. Вебер и Джонсън, бегом при Екип 1 и вижте как са. Действай!

— Прайс, тук Чавес — чу се в слушалката му.

— Да, Динг.

— Каква е ситуацията?

— Имаме двама или трима пленници, един фургон с неизвестен брой обекти в него и Бог знае какво още. В момента се мъча да разбера. Край.

— Без гримаси, Доминго — каза Кларк. Седеше на предната седалка вляво от шофьора.

— Мамка му! Разбрах те, Джон — изсумтя Чавес отзад.

— Ефрейтор... Моул, нали?

— Да, сър — отвърна водачът, без да измества и на милиметър очите си от платното пред себе си.

— Окей, ефрейтор, доближаваш ни до дясната му страна. Ще простреляме предната му дясна гума. Гледай да не се ударим.

— Ясно, сър — последва хладнокръвният отговор.

Ягуарът подскочи напред и след двадесет секунди се изравни с камиона. Кларк и Чавес свалиха прозорците си и се наведоха навън.

На стотина метра пред тях Шон Грейди скърцаше със зъби от ярост. Какво, по дяволите, беше станало? Първият залп на хората му със сигурност беше избил доста от враговете му в черните облекла, но след това... какво? Беше съставил добър план и хората му отначало го бяха изпълнили много добре — но проклетите телефони! Какво им беше станало? Това беше провалило всичко. Но сега като че ли нещата отново се връщаха под някакво подобие на контрол. Беше само на десетина минути от крайпътния базар, където щеше да паркира и да остави колата, да се скрие сред тълпата и да се добере до друг паркинг, да влезе в другата наета кола и да отиде с нея до Ливерпул за прехвърлянето с ферибота у дома. Щеше да се измъкне от всичко това, както и момчетата в камиона зад него... той погледна в огледалото. Какво ставаше, по дяволите?

Ефрейтор Моул се справи добре: първо подмина камиона отляво, а после забави и се дръпна вдясно. Маневрата завари шофьора на камиона неподготвен.

От задната седалка Чавес зърна лицето на мъжа. С много бледа кожа и червенокос, типичен ирландец — и се прицели в предната дясна гума.

— Давай! — извика Джон от предната седалка и шофьорът рязко зави наляво.

Пол Мърфи забеляза как автомобилът подскочи към него и инстинктивно зави, за да го избегне. После чу изстрелите.

Кларк и Чавес изстреляха по няколко куршума — от разстояние малко повече от метър — в черната гума. Куршумите улучиха малко над джантата и почти сантиметровите дупки накараха гумата бързо да спадне. Ягуарът едва успя да дръпне напред, когато камионът залитна надясно. Шофьорът се опита да удари спирачката и да забави, но тази инстинктивна реакция само влоши положението му. Камионът се килна надясно, а после дясното предно колело зарови по капла в паважа и камионът се преобърна надясно и се запързала напред със скорост над деветдесет километра в час. Колкото и здраво да беше конструиран корпусът му, определено не беше конструиран за такова нещо и след секунда—две започна да се разпада.

Ефрейтор Моул погледна за миг в огледалото за задно виждане и сви наляво, за да е сигурен, че все пак камионът няма да ги застигне.

Динг видя как нечий труп изхвърча от каросерията, плъзна се по склона и се затъркаля надолу със същата скорост като разбития камион и изпъшка.

— Спри! — нареди Кларк.

Моул направи нещо повече — спря и веднага даде на задна, връщайки се на няколко метра от разбития камион. Чавес скочи пръв от колата, с пистолет в двете си ръце.

— Мечо, тук Чавес, чуваш ли ме?

— Мечо слуша — последва отговорът.

— Виж дали можеш да хванеш колата, окей? Този камион е вече история.

— Прието, Мечо след колата.

— Сър? — каза по микрофона сержант Нанс.

— Да?

— Видяхте ли как го направиха?

— Да... Смяташ ли, че можеш да направиш същото? — попита Малой.

— Извадих пистолета, сър.

— Добре. Тогава играем Въздух срещу Тиня.

Флотският дръпна лоста и сниши „Найт Хоук“ на тридесет метра над пътя, точно зад колата, която преследваха. Освен ако копелето не гледаше през капака на покрива, нямаше как да разбере, че са над него.

— Пътен знак! — извика Харисън и дръпна лоста, за да прескочат знака на магистралата, указващ поредното отклонение.

— Окей, Харисън, ти гледай пътя, аз гоня колата. Дърпай силно, ако се наложи, синко.

— Слушам, сър.

— Окей. Сержант Нанс, потегляме. — Малой погледна скоростния индикатор. Държеше на 136 километра в час над дясното външно платно. Човекът в ягуара натискаше здраво педала, но „Найт Хоук“ разполагаше с много повече мощ. Не беше много по-различно от полет във формация с друга машина, въпреки че Малой никога досега не го беше правил с кола. Приблужи се към целта си на около тридесет метра. — Дясно, сержант.

— Да, сър. — Нанс плъзна назад металната врата и коленичи на алуминиевия под, стиснал беретата си с две ръце. — Готов съм. Да го направим!

— Готов за таран — потвърди Малой, поглеждайки още веднъж към пътя. По дяволите, беше като опит да се хване маркучът за презареждане на „Херки“, но по-бавно и адски по-ниско...

Грейди видя какво стана с камиона и облиза пресъхналите си устни. Пътят назад бе чист, напред — също. Оставаха му само пет минути до спасението. Пръстите му стиснаха волана и той безмълвно благослови работниците, които бяха направили тази чудесна кола за него. Но точно тогава периферното му зрение долови нещо черно вляво и отзад и...

— Хванах го! — каза Нанс, засякъл шофьора през прозореца на лявата задна врата на автомобила. Изчака, докато Малой се приближи с още около метър и половина, и...

...опрял лявата си ръка на коляно, Нанс стреля. Оръжието подскочи в ръката му. Той го свали и отново дръпна спусъка. Изобщо не беше като стрелбата на полигона. Оръжието му се тресеше въпреки усилията му да го задържи неподвижно... но при четвъртия изстрел видя, че мишената му се отметна надясно.

Стъклото се пръсна и Грейди не успя да реагира добре. Можеше просто да натисне спирачките и хеликоптерът да се отнесе напред, но се опита да ускори. Само че на ягуара не му беше останала повече възможност за ускоряване. После го улучиха в лявото рамо, той се сгърчи и колата излетя надясно и се блъсна в мантинелата.

Малой дръпна лоста, вдигна се на сто метра височина, зави надясно и погледна разбитата димяща кола.

— Да слезем да го приберем? — попита помощник-пилотът.

— Че как — отвърна Малой и добави: — Дано още да диша.

Тимъти О'Нийл все още беше във фургона до болницата и се чудеше какво да прави. Стори му се, че разбира какво е станало — в прозореца на лявата врата имаше двусантиметрова дупка от куршум и той се зачуди как не е успял да го улучи в главата. После забеляза, че един от камионите и наетата от Шон Грейди кола ги няма. Нима Шон беше изоставил него и хората му? Защо не му се беше обадил, за да им каже какво да правят? Как стана така, че планът им се беше разпаднал? Но отговорът на тези въпроси беше много по-несъществен от факта, че той се намираше в един фургон, спрял посред паркинг, обкръжен от врагове. Това трябваше бързо да се промени.

— Либер Гот! — каза Вебер щом видя раните. Един от членовете на Екип 1 със сигурност беше мъртъв, получил куршум в слепоочието. Още четирима бяха тежко ранени, трима от които — в гърдите. Вебер разбираше от първа помощ, но нямаше нужда от кой знае какви медицински познания, за да съобрази, че двама от тях се нуждаят от незабавните грижи на опитни медици. Единият от двамата беше Алистър Стенли.

— Тук Вебер. Имаме нужда от незабавна медицинска помощ! — призова той по тактическата радиостанция. — ДЪГА Пет е тежко ранен!

— Ох — изпъшка Хомър Джонсън. — Не се шегуваш, нали? Команда, тук Снайпер Две-едно, имам нужда от лекар, и то незабавно!

Прайс чу всичко това. Намираше се на по-малко от тридесетина метра от фургона, сержант Нанс Патерсън беше до него и се опитваха да се приближат незабелязани. Вляво от себе си виждаше Хулио Вега, до него беше Томлинсън. Вдясно се виждаше физиономията на Стив Линкълн. Пади Конъли трябваше да е с него.

— Екип 2, тук Прайс. Във фургона имаме обекти. Не знам дали има и в сградата. Вега и Томлинсън, влезте и проверете — и бъдете адски внимателни!

— Тук Вега. Прието, Еди. Тръгваме.

Озо се запъти с Томлинсън към главния вход, докато останалите четирима държаха под око проклетото кафяво камионче. Двамата сержанти се приближиха до предната врата бавно, надничайки през прозорците, но видяха само група объркани хора. Първи сержант Вега заби пръст в гърдите си и посочи с очи към входа. Томлинсън кимна. Вега тръгна бързо, нахлу в главното фоайе и завъртя очи да обхване цялото помещение. Двама души закрещяха, като видяха отново човек с оръжие, въпреки очебийната разлика във външния вид. Той вдигна лявата си ръка.

— Спокойно, аз съм от добрите. Някой да знае къде са лошите?
— Отговорът на въпроса му беше пълно объркване, но двама души посочиха към задната част на сградата, към спешното отделение, което изглеждаше логично. — Фоайето е чисто — изкомандва Вега. — Хайде, Джордж. — И след това: — Команда, тук Вега.

— Вега, тук Прайс.

— Фоайето на болницата е чисто, Еди. Имаме двайсетина цивилни, за които трябва да се погрижим, окей?

— Нямам повече хора, Озо. Всички тук сме заети. Вебер докладва, че имаме сериозни жертви.

— Тук Франклин. Слушам. Мога да се придвижа към вас, ако ви трябва.

— Франклин, тук Прайс, мини западно. Повтарям, подходи откъм запад.

— Франклин, подхождам западно — отвърна снайперистът. — Тръгвам.

— Кариерата му на хвъргач е приключила — отбеляза Нанс, докато товареше отпуснатото тяло в „Найт Хоук“.

— Адски сигурно, особено ако е левак. Давай сега към болницата. — Малой се качи в хеликоптера и стисна лостовете. След минута отново бяха във въздуха. Отзад Нанс връзваше здраво пленника.

Шофьорът беше загинал, премазан между колелото и облегалката, след като камионът се беше натресъл в мантинелата. Очите му бяха отворени, а от устата му течеше кръв. Вторият, изхвърчал през задницата на камиона, също беше мъртъв, с две дупки от куршум в челото. Жив беше само един — но с два счупени крака и ужасни рани по лицето. Непоносимата болка го беше привела в безсъзнание.

— Мечо, тук Шест — каза Кларк.

— Мечо, приемам.

— Можеш ли да ни вземеш? Тук имаме един ранен обект, а и аз искам да се върна и да видя какво става.

— Идвам ей сега. За сведение, на борда също имаме един ранен обект.

— Прието, Мечо. — Кларк погледна на запад. „Найт Хоук“ се виждаше ясно и той забеляза как вертолетът промени посоката си и се насочи към тях.

Чавес и Моул измъкнаха тялото на пътното платно. Това, че краката му бяха изкривени под очевидно невъзможен ъгъл, изглеждаше ужасно, но той беше терорист и не заслужаваше кой знае какво състрадание.

— Обратно в болницата?

— Но там сме в капан! — възрази Сам Вари.

— В капан сме и тук! — подчерта Джими Кар. — Трябва да действаме. Веднага!

О'Нийл прецени, че това е разумно.

— Окей, окей. Дърпам вратата, а вие тичате към входа. Готови?
— Те кимнаха, стиснали оръжията си. — Сега! — изхриптя той и дръпна плъзгащата се странична врата на фургона.

— Мръсници! — изрева Прайс в микрофона. — Връщат се в болницата! Преброих петима.

— Потвърждавам, петима — съгласи се друг глас по радиоверигата.

Вега и Томлинсън почти бяха стигнали до спешното отделение, достатъчно близо, за да видят хората вътре, но не и двойната стъклена врата, извеждаща навън. Чуха още някакви писъци. Вега свали шлема си и надникна иззад ъгъла. По дяволите! Вътре нахлуваха някакви типове. С АКМС. Един гледаше към вътрешността на сградата... а зад него се виждаше силуетът на друг, обърнат към изхода. Нечия ръка го стисна за рамото и Озо се стресна. Беше Франклин, без чудовищната си пушка, а само с пистолета „Берета“.

— Току-що чух, че вътре били петима, така ли?

— Така казаха — потвърди Вега и махна на сержант Томлинсън в другия край на коридора. — Стой зад мен, Фред.

— Ясно, Озо. Съжаляваш ли, че ти я няма М-60?

— Адски! — Колкото и добра да беше германската МР-10, в ръцете си я чувстваше като момчешка играчка.

Вега надникна отново. Ето там беше съпругата на Динг, гледаше към току-що нахлулите лоши типове, адски бременна в бялата си престилка. Двамата с Чавес се познаваха от десетина години. Не можеше да позволи да ѝ се случи нещо. Той се показва иззад ъгъла и се опита да ѝ даде знак с ръка.

Паци Кларк Чавес забеляза движението с крайчеца на окото си, обърна се и видя един войник в черно облекло. Той ѝ махаше да тръгне към него, което ѝ се стори нелоша идея. Тя бавно започва да отстъпва вдясно.

— Ей, ти! Спри! — извика ѝ сърдито Джими Кар и тръгна към нея. Невидим, вляво от него, сержант Джон Томлинсън показва лицето си и дулото на оръжието си иззад ъгъла. Жестовите на Вега станаха по-енергични и Паци продължи да върви към него. Кар пристъпи към нея, вдигна автомата си...

...и щом Томлинсън видя, че оръжието на терориста се прицелва в жената на Динг, натисна спусъка.

Тишината след изстрелите беше по-зловеща и от най-ужасния шум. Паци се обърна и видя човека с оръжието тъкмо когато главата му избухна — но не последва никакъв шум освен влажния плясък на

разбития череп. Трупът — лицето вече го нямаше, а тилът на главата избухна в червен облак — просто се срина долу и най-силният звук беше изтрополяването на оръжието му върху покрития с теракота под.

— Ела тук! — извика Вега и тя се подчини на заповедта, като се присви и затича към него.

Озо я сграбчи за рамото, извъртя я като кукла, смъкна я на пода и я пързулна по гледките плочки. Сержант Франклин я вдигна като играчка и се затича към главното фоайе. Там намери портиера на болницата, остави я на грижите му и се затича обратно, като докладваше:

— Франклин до Команда. Доктор Чавес е в безопасност. Изтеглихме я в главното фоайе. Ще пратите ли най-после още хора тук? Дайте бързо да евакуираме шибаните цивилни, окей?

— Прайс до Екип. Къде са всички? Къде са обектите?

— Прайс, тук Вега. Останаха четирима обекти. Джордж току-що свали един. Те са в Спешното. Госпожа Кларк вероятно все още е при тях. Чуваме шум, вътре има цивилни. Преградили сме им изхода. С мен са Томлинсън и Франклин. Фред е само с пистолет. Неизвестен брой заложници, но доколкото мога да кажа, останаха само четирима обекти, край.

— Трябва да вляза там — каза доктор Белоу. Беше потресен. Буквално на метър-два от него бяха застреляли хора. Алистър Стенли беше ранен в гърдите и поне един боец на ДЪГА беше убит, имаше и още трима ранени, един от които, изглежда, тежко.

— Оттам. — Прайс му посочи фасадата на болницата. Появи се един член на Екип 1 и също тръгна към главния вход. Беше Джоф Бейтс, един от стрелците на Ковингтън от СВС, в пълно въоръжение, въпреки че досега не беше успял да произведе и един изстрел. Двамата с Белоу закрачиха бързо.

Кар беше мъртъв. Положението ставаше все по-лошо. О'Нийл имаше четирима въоръжени мъже, но не можеше да погледне зад ъгъла на шест метра от него, а там със сигурност имаше въоръжени войници от СВС, и изход нямаше. При него имаше осем заложници, но рискът

от тази игра беше очевиден. „Никакъв изход“ — диктуваше разумът му, но чувствата му подсказваха нещо друго. Разполагаше с оръжие, а враговете му бяха наблизил и той трябваше да ги избие, и ако трябваше да загине, можеше поне да загине за Каузата, за идеята, на която беше посветил живота си, идеята, заради която си беше казвал хиляди пъти, че е готов да умре. Ето, сега смъртта беше толкова близо до него — не нещо, което да обмисляш в леглото, очаквайки съня, или докато пиеш бирата си в някоя кръчма и обсъждаш загубата на някои предани на делото другари — храбри приказки, които всички говорят тогава, когато от храброст няма нужда. Всичко се беше свело до това. Сега опасността беше пред него и беше настъпил моментът да се разбере дали смелостта е въпрос на думи, или въпрос на храброст, и чувствата му искаха да покаже на целия проклет свят, че е мъж и че държи на убежденията си... но част от него искаше да се измъкне и да се върне в Ирландия, а не да загине точно днес, в някаква болница в Англия.

Санди Кларк го наблюдаваше. Млад мъж с благородна осанка, храбър... „За един престъпник“ — добави разумът ѝ. Спомни си как Джон неведнъж ѝ беше обяснявал, че храбростта е много по-често срещано явление, отколкото страха, и че причината за това е срамът. Обикновено хората тръгват срещу опасността не сами, а с приятелите си, и никой не иска да изглежда страхливец в очите им, и така, поради боязънта да не проявиш страхливост, произтичат най-безумните действия, успешните от които след това се празнуват като проява на голям героизъм. Тези разсъждения я бяха поразявали като проява на груб цинизъм от страна на Джон... но все пак мъжът ѝ не беше циник. Дали в такъв случай неговите обяснения можеха да са верни?

В случая ставаше дума за един мъж малко над тридесетте, който стискаше оръжие и гледаше така, сякаш няма нито един приятел на този свят...

...но майката у нея я подсети, че дъщеря ѝ вероятно вече е в безопасност, заедно с внучето ѝ. Мъртвият беше извикал след дъщеря ѝ, но сега беше само един безформен окървавен труп върху пода на болницата, следователно Паци сигурно беше успяла да се спаси. Това беше най-добрата новина за нея днес и тя притвори очи и благодари на Бога.

— Здравсти, докторе — изсумтя Вега.

— Къде са те?

Вега посочи с палец.

— Зад ъгъла. Четирима са, така смятаме. Джордж извади един от сметката.

— Говорихте ли вече с тях?

Озо поклати глава.

— Не.

— Добре. — Белоу си пое дълбоко дъх и извика: — Аз съм, Пол. Тимъти там ли е?

— Да — чу се отговорът.

— Добре ли си? Искам да кажа, не си ранен, нали?

О'Нийл изтри кръвта от лицето си — стъклата на фургона го бяха поиздраскали.

— Всички сме бомба. Ти кой си?

— Лекар съм. Казвам се Пол Белоу. Твоето име как е?

— Засега Тимъти е достатъчно.

— Добре. Виж, Тимъти... трябва да обмислите положението си.

— Знам какво е — отвърна О'Нийл.

Отвън нещата постепенно се организираха. На терена се появиха линейки от Британската армия. Ранените бяха отнесени, за да ги закарат в Херефорд, където чакаха хирурзи, за да ги поемат. В подкрепление на бойците от ДЪГА пристигаха тридесет войници от СВС. Двамата пленници също бяха прибрани във военната болница за лечение.

— Тим, няма да можете да се измъкнете. Мисля, че знаеш това — отбеляза Белоу с възможно най-кротък тон.

— Мога да убия заложници, ако не ни позволите да излезем — контрира О'Нийл.

— Да, можеш, и тогава ние можем да скочим срещу вас, за да се опитаме да спрем това, но и в двата случая няма да се измъкнете. Но

какво ще спечелите, ако убиете невинни хора, Тим?

— Свободата на моята страна!

— Но това вече е в ход, нали? — попита Белоу. — Има мирни споразумения, Тим. А и освен това коя страна някога е започвала основаването си с убийство на невинни хора? Какво ще си помислят вашите сънародници, ако избиете заложниците си?

— Ние сме борци за свобода!

— Добре, чудесно, вие сте войници на революцията — съгласи се докторът. — Но войниците, истинските войници, не избиват невинни хора. Преди малко ти и твоите приятели стреляхте по войници, и това не е убийство. Но убиването на невъоръжени хора е убийство, Тим. Мисля, че го знаеш. Тези хора вътре, при вас, въоръжен ли е някой от тях? Някой от тях да е облечен в униформа?

— Какво от това? Те са врагът на моята страна!

— Какво ги прави ваши врагове, Тим? Къде са се родили те? Някой от тях опитвал ли се е да ви нарани? Някой от тях да е уязвил с нещо страната ви? Защо не ги попитате?

О'Нийл поклати глава. Целта на всичко това беше да ги накарат да се предадат. Той го знаеше. Огледа другарите си. На всички им беше трудно да се гледат в очите. Бяха се озовали в клопка и всички го знаеха. Съпротивата им беше въпрос по-скоро на ума, а не на оръжията, и умовете на всички се раздираха от съмнения.

— Искаме автобус, който да ни откара оттук!

— И докъде? — попита докторът.

— Просто докарайте проклетия автобус! — изрева О'Нийл.

— Добре, мога да поговоря за това, но началниците трябва да знаят докъде ще ходи автобусът, за да може полицията да разчисти пътя ви — отбеляза Белоу.

Сега всичко беше само въпрос на време. Тим — щеше да е полезно да разбере дали е бил достатъчно искрен да каже истинското си име, макар Белоу да беше убеден, че наистина го беше направил — не говореше за убийство, дори не беше заплашил с него, не беше определил краен срок. Той не беше убиец, във всеки случай — убиец на невинни. Мислеше за себе си като за войник, а това беше различно, отколкото да си престъпник — много съществена разлика при терористите. Не се боеше от смъртта, но се страхуваше от провала и почти толкова се страхуваше да не бъде запомнен като убиец на

невинни. За него да убиеш войници беше едно. Да убиеш обикновени жени и деца — съвсем друго. Същата стара история с терористите. Най-уязвимата част при всеки човек е представата му за себе си. Тези, на които не им е все едно какво смятат другите за тях, тези, които се гледат в огледалото, докато се бръснат — такива хора можеш да подработиш. Само въпрос на време. Бяха много различни от истинските фанатици. С тази порода човек можеше да се оправи.

— Тим?

— Да?

— Ще направиш ли нещо за мен?

— Какво?

— Би ли ме пуснал да се уверя, че заложниците са добре? Трябва да го направя, за да зарадвам началника си. Мога ли да дойда при вас да видя сам?

О'Нийл се поколеба.

— Хайде, Тим! Вие трябва да си свършите вашите неща, аз — моите. Аз съм лекар. Не нося нито оръжие, нито нищо. Няма от какво да се боите. — Да им кажеш, че няма от какво да се боят, и по този начин да им внушиш, че страховете им са неоснователни, обикновено се оказваше добър коз. Последва обичайното колебание, показващо, че те наистина се бояха — а това означаваше, че Тими разсъждава разумно, което беше много добра новина за психиатъра на ДЪГА.

— Не, Тим, недей! — настоя Питър Бари. — Не им отстъпвай нищо.

— Но как ще излезем оттук и как ще получим автобуса, ако не се разберем за нещо? — О'Нийл погледна другите трима. Сам Бари кимна. Дан Маккорли също.

— Добре — извика О'Нийл. — Ела при нас.

— Благодаря — извика Белоу и погледна Вега — в момента той бе командирът.

— Пази си задника, докторе — препоръча му сержантът. Да влезеш невъоръжен в бърлогата на лошите според него не беше много умно. Никога не беше допускал, че на доктора му стиска толкова.

На Белоу винаги му се беше струвало странно, та чак и комично, че разликата между безопасността и смъртния риск може да се крие в няколко стъпки разстояние до завоя на ъгъла. Въпреки това вдигна поглед с искрено любопитство. Рядко се беше срещал с престъпник при подобни обстоятелства. Толкова по-добре, че те бяха въоръжени, а той — не. Те се нуждаеха от успокояващото усещане, което им вдъхваше силата на оръжието, за да забравят обстоятелството, че въоръжени или не, са се оказали в клетка, от която няма измъкване.

— Ти си ранен — каза Белоу на Тимъти.

— Нищо ми няма, само няколко драскотини.

— Защо не помолиш някой да се погрижи за тях?

— Нищо ми няма — повтори О'Нийл.

— Добре де, лицето си е твое — каза Белоу, като ги огледа и преброи, че наистина са четирима, въоръжени с някакво особено оръжие — АКМС, припомни си той. Едва след това можа да преброи заложниците. Разпозна Санди Кларк. Имаше още седем, всички много изплашени, както изглеждаше, но това трябваше да се очаква. — Е, казвайте, какво точно искате?

— Искаме автобус, и то бързо — отвърна О'Нийл.

— Добре, мога да съдействам за това, но докато се организира, трябва време, а в замяна ще поискаме нещо.

— Какво? — попита Тимъти.

— Да освободите няколко заложници — отговори психиатърът.

— Не, имаме само осем.

— Виж, Тим, когато преговарям с хората, при които трябва да отида — да взема автобуса за вас, нали? — трябва да им предложа нещо, иначе защо да ми дават каквото и да е за вас? — каза спокойно Белоу. — Така се играе тази игра, Тим. Играта си има правила. Знаете го. Човек отстъпва нещо, което има, срещу нещо, което му трябва.

— Е, и?

— Ами, като знак на добра воля, ми давате двама заложници — жени и деца обикновено, защото те правят по-добро впечатление. — Белоу отново се огледа. Четири жени, четирима мъже. Щеше да е добре ако успееше да прибере Санди Кларк.

— И после?

— После казвам на моите началници, че искате автобус и че сте проявили добра воля. Трябва да ви представя в добра светлина, нали?

— Вие май сте на наша страна, а? — попита един от въоръжените мъже. Белоу го погледна и забеляза, че е близък — брат му стоеше само на метър от него. Терористи близнаци? Това беше интересно.

— Не, не бих казал такова нещо. Вижте, не искам да обиждам вашата интелигентност. Вие знаете в каква сте се забъркали. Но ако искате да получите някои неща, трябва да се спазарите за тях. Това е правилото, и не съм го измислил аз. Аз съм посредникът. Това означава, че ви представям пред началниците си и че представям моите шефове пред вас. Ако ви трябва време да помислите, добре. Няма да съм далече, но колкото по-бързо придвижите нещата, толкова по-бързо и аз ще мога ги придвижа. Искам да помислите за това, момчета, нали?

— Докарай автобуса — каза Тимъти.

— В замяна на какво? — попита Пол.

— Две жени. — О'Нийл се обърна. — Тази и тази.

— Мога ли да ги отведа с мен? — Белоу забеляза, че Тимъти всъщност е посочил Санди Кларк. Това хлапенце, О'Нийл, беше притиснато от обстоятелствата, и това вероятно също беше добре.

— Да, но ни докарай бързо проклетия автобус!

— Ще направя всичко, което зависи от мен — обеща Белоу и даде знак на двете жени да го последват по коридора и зад ъгъла.

— Добре дошъл, докторе — каза му тихо Вега. — Ей, страхотно! — добави той, като видя двете жени. — Как сте, госпожо Кларк? Аз съм Хулио Вега.

— Мамо! — Паци Чавес се затича от укритието си и прегърна майка си. После двама от новопристигналите бойци на СВС отведоха жените.

— Вега до Команда — обади се Озо.

— Прайс слуша.

— Предай на Шест, че жена му и дъщеря му са в безопасност.

Джон се намираше в каросерията на един камион на път от базата за болницата, за да поеме командването на операцията. Доминго Чавес бе до него. И двамата чува новината по радиото. Но оставаха още шестима заложници...

Вега подаде радиокомплекта си на Белоу.

— Джон? Тук е Пол.

— Да, докторе. Какво става в момента?

— Дай ми два часа и ще ти ги предам, Джон. Те знаят, че са в капана. Въпросът е само да се поговори с тях. В момента са четирима, всички малко над тридесет, всички въоръжени. Разполагат с шестима заложници. Но аз говорих с водача им и ще мога да се оправя с това момченце, Джон.

— Окей, докторе, при вас сме след десет минути. Какво искат?

— Обичайното — отвърна Белоу. — Искат автобус, който да ги закара някъде.

Джон размисли. Имаше снайперисти, които да ги оправят, щом излезе навън. Четири изстрела — детска игра.

— Да им го даваме ли?

— Още не. Това ще го проточим малко.

— Добре, докторе, щом така смяташ. Когато дойда, ще ме светнеш малко повече. Край.

— Добре.

Белоу връчи радиото на сержант първи клас Вега, който беше закачил на стената схема на партерния етаж и я оглеждаше.

— Заложниците са тук — показва Белоу. — Обектите са тук и тук. Двама са близнаци, между другото, рижльовци, около тридесетгодишни, въоръжени с АК-47 със сгъваем приклад.

Вега кимна.

— Ясно. Ако трябва да задвижим срещу тях...

— Не, не трябва. Поне аз не мисля така. Водачът им не е убиец, е, поне не иска да бъде такъв.

— Щом казваш, докторе — сви рамене Вега. Явно не бе съвсем убеден.

Но добрата новина беше, че можеха да подхвърлят шепа флеш-бенги от ъгъла и да се задвижат веднага след тях, затапвайки наведнъж четиримата шибалници... но все пак имаше риск да загубят някой заложник, което трябваше да се избегне. Досега Озо не си беше давал сметка колко му стискат топките на този доктор — да отиде сам при четирима въоръжени типове, да говори с тях... и да измъкне просто ей така жената на Кларк. По дяволите! Той се обърна и изгледа току-що

пристигналите шестима мъже от СВС. Бяха облечени в черно като неговите хора и готови да се стоварят като лавина, ако се стигнеше до това. Пади Конъли беше извън сградата с неговата торба фокуси. Позицията на лошите беше изолирана и положението беше до голяма степен под контрол. За пръв път през последния час първи сержант Вега можеше малко да се отпусне.

— Е, здрасти, Шон — каза Бил Тоуни, разпознал лицето в болницата в Херефорд. — Тежък ден, а?

Рамото на Грейди изискваше хирургическа намеса — беше пронизано от два куршума, единият от които беше счупил дългата кост, спускаща се от рамото до лакътя, и го болеше въпреки упойката, която му бяха били преди десет минути. Шон извърна лице и видя пред себе си някакъв англичанин с вратовръзка. Съвсем естествено го взе за полицаи и не отговори нищо.

— Днес си избрал лошо място за игрички, приятел — каза Тоуни. — За твоя информация, в момента се намираш във военната болница в Херефорд. Ще поговорим по-късно, Шон.

Щеше да е много весел ден за всички участници в пиеската, помисли си „Шестицата“. Шосето беше блокирано, а наоколо щъкаха достатъчно полицаи, за да почернее пейзажът от униформите им, плюс бойците от СВС и ДЪГА. Скоро към тях щеше да се добави смесена тълпа от „Шестици“ и „Петици“, пътуващи в момента насам от Лондон, и всички щяха да настояват, че имат законни права, което щеше да предизвика пълна бъркотия, тъй като между правителствата на САЩ и на Обединеното кралство имаше писмено споразумение за статута на ДЪГА, което не беше съставено за ситуация като тази, но пък гарантираше, че шефът на резиденцията на ЦРУ в Лондон също щеше да се появи като официално лице. Тоуни си представи, че може би ще се окаже в положението на укротител в този цирк — и че може би ще му потребват камшик, стол и пистолет.

Усмири чувството си за хумор с напомнянето, че двама от бойците на ДЪГА бяха загинали и още четирима бяха ранени и сега ги лекуваха в същата тази болница. Печалбата от всичко това беше Шон Грейди, един от най-крайните членове на ИРА-И, за когото току-що започваше гарантираният му доживотен затвор от правителството на

Нейно величество. Шон сигурно разполагаше с безкрайно много информация и неговата работа беше да започне веднага да я извлича.

— Къде е проклетият автобус?

— Тим, говорих с началниците си, и те го обмислят.

— Какво има да му мислят?

— Знаеш отговора, Тим. Имаме работа с бюрократи, а те никога не предприемат действия, преди първо да си защитят добре задните части.

— Пол, аз имам шестима заложници и мога да...

— — Да, можеш, но всъщност не можеш, нали? Тимъти, ако наистина направите това, войниците ще връхлетят при вас като тайфун и с това ситуацията приключва, а освен това ще ви запомнят завинаги като убийци на невинни хора. Това ли искате, Тим? Наистина ли искате това? — Белоу замълча. — А семействата ви? По дяволите, как ще погледнат хората на политическото ви движение? Убийството на тези хора трудно може да се оправдае, нали? Вие не сте мюсюлмански екстремисти, нали? Вие сте християни! Християните не правят такива неща. Все едно. тази заплаха е полезна като заплаха, но не върши работа като инструмент. Не можете да го направите, Тим. Това само ще доведе до вашата гибел и до политическото ви проклятие. О, между другото, арестували сме Шон Грейди — добави Белоу след добре отмерена пауза.

— Какво?!

— Заловен е при опит за бягство. Прострелян е, но ще оживее. В момента го оперират.

Психиатърът разбираше, че всичко това прилича на изпускане на голям балон. Просто беше пуснал малко въздух на опонента. Точно така трябваше да се прави, малко по малко. Малко повече да избързаш, и могат да започнат да реагират яростно, но успееш ли да ги изтощиш малко по малко, и са твои. По тази тема Белоу беше написал книга. Първо установяваш физически контрол, което означава сдържане. После установяваш информационен контрол. После започваш да им подаваш информация, късче по късче, всичко грижливо дирижирано, като в мюзикъл на Бродуей. И после стават твои.

— Шон ще ни го предадете. Той идва с нас в автобуса!

— Тимъти, в момента той е на операционната маса и ще бъде там с часове. Дори да се опитат да го пренесат дотук, резултатът може да бъде смъртоносен... той може да умре, Тим. Така че, колкото и да го искате, това просто е невъзможно. Не може да стане. Съжалявам, но никой не може да го промени.

Значи в момента водачът им беше пленник? — помисли си Тим О'Нийл. Шон беше пленен? Странно, но това му се стори по-ужасно дори от собственото му положение. Дори ако той се озовеше зад решетките, Шон можеше да измисли начин да го освободи, но ако Шон отидеше на остров Уайт... всичко беше загубено, нали? Но...

— Откъде мога да знам, че казваш истината?

— Тим, в ситуация като тази не мога да лъжа. Просто бих се издънил. Много трудно е да си добър лъжец, а ако ти ме хванеш само в една лъжа, повече няма да ми повярваш, и с това ще се приключи с моята полезност както за шефовете ми, така и за вас, нали? — Отново гласът на кроткия разум.

— Казваш, че си доктор?

— Точно така — кимна Белоу.

— Къде практикуваш?

— Напоследък главно тук, но основно работата ми беше в Харвард. Работил съм на четири различни места.

— Значи работата ти е да принуждаваш хора като мен да се предадат, така ли? — Най-сетне гняв пред очевидното.

Белоу поклати глава.

— Не, смятам, че работата ми е да запазвам хората живи. Аз съм лекар, Тим. Не ми е позволено да убивам хора нито да помагам на други да убиват хора. Преди много време съм положил клетва за това. Вие имате оръжия. Други хора, зад този ъгъл, също имат оръжия. Не искам никой от вас да бъде убит. Днес убийствата бяха достатъчно, нали? Тим, нима ви харесва да убивате хора?

— Защо... не, разбира се, че не, на кого му харесва?

— Е, на някои им харесва — отвърна му Белоу, решил да укрепи малко „егото“ му. — Такива ги наричаме социопатични личности, но ти не си от тях. Ти си войник. Ти воюваш за нещо, в което вярваш. Както и хората зад мен. — Белоу махна с ръка към ъгъла, зад който бяха хората на ДЪГА. — Те изпитват уважение към вас и аз се надявам, че и вие изпитвате уважение към тях. Войниците не убиват хора.

Престъпниците го правят, но един войник не може да бъде престъпник. — Освен че беше вярно, това беше важна мисъл, която трябваше да съобщи на събеседника си. Още повече че всеки терорист си е донякъде романтик, и да ги смятат за обикновени престъпници беше психологически много болезнено за тях. Той току-що беше оформил собствените им представи за самите тях, за да ги отклони от нещо, което не искаше да направят. Те бяха войници, а не престъпници, и трябваше да се държат като войници, а не като престъпници.

— Доктор Белоу? — извика нечий глас иззад ъгъла. — Търсят ви по телефона!

— Тим, да отида ли да се обадя? — Винаги искай разрешение, за да направиш нещо. Създай им илюзията, че те командват положението.

— Да.

Белоу се върна при войниците.

Там го чакаше Джон Кларк. Двамата се отдалечиха на петнадесет метра в друг участък на болницата.

— Благодаря ти, че измъкна жена ми и щерката ми, Пол.

Белоу сви рамене.

— Беше по-скоро въпрос на късмет. Малко е претоварен от всичко това и не може да разсъждава много добре. Искат автобус.

— Каза ми го вече — припомни му Кларк. — Да им го дадем ли?

— Не се налага. Влязъл съм в игра на покер, Джон, и държа флош. Ако нещо наистина не се издъни ужасно, всичко е под контрол.

— Нунън е отвън и е сложил микрофон на прозореца. Чух последната част. Много добре, докторе.

— Благодаря. — Белоу изтри лицето си. Беше много напрегнат, но можеше да го покаже едва тук. Вътре с Тимъти трябваше да бъде хладен като лед, като дружелюбен и уважаван учител. — Какво става с другите пленници?

— Нищо ново. Оня, Грейди, го оперират — ще отнеме няколко часа, казват. Другият все още е в безсъзнание, и все едно нямаме нито името, нито самоличността му.

— Грейди ли е водачът?

— Така смятаме. Поне това ни казва разузнаването.

— Значи може да ни каже много. Ще ви трябва там, когато го изкарат от операционното — каза Пол на ДЪГА Шест.

— Първо трябва да приключиш тук.

— Знам. Връщам се. — Кларк го потупа по рамото и Белоу тръгна пак към терористите.

— Е? — попита Тимъти.

— Ами, още не са решили нищо за автобуса. Съжалявам — добави Белоу потиснато. — Мислех, че съм ги убедил, но в момента не могат да осигурят необходимото оборудване.

— Кажим им, че ако не го направят, ние ще...

— Не, няма да го направите, Тим. Знаете това. И аз го знам. И те също.

— Тогава защо ще изпращат автобуса? — попита О'Нийл, вече на път да загуби контрол.

— Защото аз им казах, че намеренията ви са сериозни, и те са длъжни да приемат заплахата ви сериозно. Защото все пак бихте могли да го направите, а тогава те ще изглеждат много зле в очите на шефовете си. — Тимъти поклати глава при тази усукана логика и вече изглеждаше много по-объркан и ядосан. — Повярвай ми — продължи Пол Белоу. — Правил съм го и друг път и знам как действа. По-лесно е да се преговаря с бойци като вас, отколкото с онези проклети бюрократи. Хора като вас могат да взимат решения. Докато хора като тях непрекъснато бягат от това. Тях не ги интересува много дали ще бъдат убити хора, единствената им грижа е да не изглеждат лошо по вестниците.

В този момент се случи нещо хубаво. Тим бръкна в джоба си и си извади цигара. Сигурен знак за стрес, който се опитваше да прикрие.

Планът за щурм беше готов. Конъли беше опънал линейни заряди по прозорците, както за да отворят вход за достъп, така и да отвлекат вниманието на терористите. Вега, Томлинсън и Бейтс, от Екип 1, щяха да хвърлят в същия момент флеш-бенги и да се втурнат в помещението, за да свалят терористите с прицелен огън. Единствената слабост на плана, както винаги, се състоеше в това, че някой от тях можеше да се извърне и да помете заложниците в последния си съзнателен акт, или дори случайно. Доколкото можеше да се съди, Белоу се справяше добре. Ако терористите изобщо имаха някакъв ум в главите, щяха да разберат, че е време да сложат край на работния ден, но Джон си припомни, че на него самия преди никога не му беше

допададала идеята да изкара живота си в затвор. Сега разполагаше с предостатъчно бойна сила. Момчетата на СВС, които бяха пристигнали, охотно се подчиниха на оперативната му команда, въпреки че техният полковник също беше дошъл и кибицеше във фойето на болницата.

— Калпав ден за всички, нали, Тим? — попита психиатърът.

— Можеше да е и по-добър — съгласи се Тимъти О'Нийл.

— Знаеш как ще свърши всичко това, нали? — подхвърли Белоу, като добра стръв за тлъста пъстърва, чудейки се дали ще дръпне.

— Да, докторе, знам. — Тим замълча. — Днес дори не съм стрелял. Джими стреля — продължи той, сочейки трупа на пода, — но никой друг от нас.

„Бинго!“ — помисли си Белоу.

— Виж, това е сериозно нещо, Тим. Между другото, това означава много. Знаеш ли, войната скоро ще свърши. Най-сетне ще сключат мир, и когато това стане, ще има амнистия. Така че за теб има надежда. За всички вас — обърна се Пол към останалите трима, които наблюдаваха и слушаха... и се колебаеха, също като водача си. Трябваше да им е ясно, че всичко е загубено. Обкръжени, с пленен водач... всичко това можеше да свърши по един от двата начина — със смърт или със затвор. Измъкването не беше възможност и те знаеха, че опитът да прехвърлят заложниците си в автобус щеше само да ги изложи на сигурна смърт.

— Тим?

— Да? — Той вдигна глава сред облака цигарен дим.

— Ако оставите оръжията си на пода, имате честната ми дума, че по никакъв начин няма да пострадате.

— И да отидем в затвора? — Категоричен отказ и гняв в отговора.

— Тимъти, един ден ще можете да излезете от затвора. Но от смъртта не можете да излезете. Моля ви, помислете за това. За Бога, аз съм лекар — припомни му Белоу. — Не обичам да гледам как умира хората.

Тимъти О'Нийл се обърна да погледне хората си. Всички бяха свели погледи. Дори братята Гари не показваха открито

пренебрежение.

— Момчета, вие днес не сте наранили никого. Да, ще ви пратят в затвора, но някой ден, когато бъде обявена амнистия, ще имате възможност да излезете. Иначе ще загинете за едното нищо. Не за страната си. Никой не прави герои хора, които са убили невинни — припомни им той и си помисли: „Продължавай да им го повтаряш. Продължавай да им го набиваш в главите.“ — Да убиваш войници, да — това е, което правят воините, но не и да убиваш невинни хора. Вие ще умрете за едното нищо — или ще останете живи и един ден отново ще бъдете на свобода. От вас зависи, момчета. Оръжията са ваши. Но автобус няма да има. Няма да се измъкнете. Имате шестима заложници, които можете да убиете, разбира се, но какво ще ви донесе това? Просто се примирете, Тимъти — завърши той, зачуден дали някоя католическа монахиня не беше се обръщала по същия начин към него в основното училище.

За Тим О'Нийл не беше толкова лесно. Представата, че ще го натикат в затвора в една килия с обикновени престъпници, че семейството му ще идва да го вижда като някакво животно, натикано в клетка в зоопарка, го караше да тръпне... но той от години знаеше, че това може да се случи, и макар да предпочиташе представата за героична смърт, с бляскащо оръжие в ръцете му, стрелящо по враговете на родината му, този американски доктор говореше самата истина. Никаква слава нямаше да му донесе убийството на шестима цивилни английски граждани. Никакви песни нямаше да се напишат и пеят за този подвиг, нямаше да вдигат халби за негова слава в кръчмите на Ълстър... и това, което щеше да му остане, беше безславна смърт... животът, в затвор или не, беше за предпочитане пред такава смърт.

Тимъти О'Нийл се обърна да погледне своите приятели-войници от ИРА-И и видя същото изражение, което и те видяха на лицето му. Без да изричат съгласието си, всички кимнаха. О'Нийл дръпна предпазителя на оръжието си и го постави на пода. Останалите го последваха.

Белоу мина покрай четиримата и стисна ръцете им.

— Шест до Вега, действай веднага! — извика Кларк, гледайки картината на малкия черно-бял телеекран.

Озо Вега се придвижи бързо от ъгъла, вдигнал с двете си ръце своята МР-10. Ето ги там, изправени с доктора. Томлинсън и Бейтс ги избутаха до стената. Първият ги покри с оръжието си, докато вторият ги опипа за друго оръжие. След секунди влязоха двама униформени полицаи с белезници и за удивление на войниците, им прочетоха законните права. И също така спокойно и тихо, сражението в този ден приключи.

29. ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ

Денят още не беше приключил за доктор Белоу, който едва успя да овлажни пресъхналата си уста с чаша вода и скочи в един боядисан в зелено камион на път към базата Херефорд. Не беше приключил и за тези, които останаха на мястото на събитието.

— Здравей, мила — каза Динг. Най-последно беше намерил жена си, защитена от кордон бойци на СВС.

Паци пробяга десетте крачки до него и го прегърна толкова плътно, колкото ѝ позволяваше издутият ѝ корем.

— Добре ли си?

Тя кимна. Беше се просълзила.

— А ти?

— Идеално. Тук за известно време изглеждаше доста опасно — имаме и няколко пострадали, но вече всичко е под контрол.

— Един от тях... някой го уби и...

— Знам. Беше насочил оръжието си в теб, затова го убиха. — Чавес си напомни, че дължи една бира на сержант Томлинсън за този изстрел — всъщност му дължеше много повече от това, но в общността на войните дълговете се плащаха по този начин. Но засега не можеше да мисли за нищо друго, освен да държи Паци в прегръдката си. Сълзите напихаха в очите му. Динг примигна да ги махне. Не се връзваха със собствената му представа за мъжкарство. Чудеше се какви ли щети може да са нанесли събитията през този ден на жена му. Тя беше лекар, не убиец, и въпреки това беше видяла непосредствено до себе си една ужасна смърт. Тези копелета от ИРА! Бяха нахлули в неговия живот, бяха нападнали мирни граждани и убили членове на неговото формирование. Някой ги беше захранил с информация как да го направят. Някъде се беше получило изтичане на информация, лошо при това, и откриването на тази пробойна щеше да бъде приоритетна задача.

— Как е малкият? — попита Чавес.

— Чувства се добре, Динг. Наистина. Добре съм — увери го Паци.

— Добре, скъпа. Сега трябва да свърша някои неща. Ти се прибиращ у дома. — Той се обърна към един от бойците от СВС и му махна с ръка.

— Ще я прибереш ли у дома?

— Да, сър — отвърна сержантът.

Двамата я отведоха до паркинга. Санди Кларк беше там с Джон — и те се прегръщаха и се държаха за ръце, и най-добре щеше да е двете да бъдат откарани в квартирата на Джон. Един офицер от СВС пожела да ги закара, като взе и един сержант за въоръжена охрана, което в случая не беше риторична фраза. Парен каша духа. Но това беше универсална човешка склонност, така че след минута двете жени бяха откарани, придружени също така и от полицейски ескорт.

— Сега къде, мистър К? — попита Чавес.

— Нашите приятели ги откараха в болницата на базата. Пол вече е там. Искате да разпитате Грейди, когато го изкарат от хирургията. Добре ще е да сме там за този разговор.

— Съгласен съм, Джон. Да тръгваме.

Попов пътуваше към Лондон и слушаше радиото в колата си. Този, който информираше медията, знаеше и говореше прекалено много. После чу, че лидерът на нападателите от ИРА е заловен, и кръвта му се вледени. Ако бяха спипали Грейди, значи разполагаха с човека, който знаеше кой е той, знаеше прикриващото му име, знаеше за паричния трансфер, знаеше адски много. Не беше време за паника, но беше адски сигурно, че е време за действие.

Попов погледна часовника си. Банките все още бяха отворени. Той вдигна клетъчния си телефон и позвъни до Берн. След минута го свързаха и той продиктува номера на сметката, който служителят набра на компютъра си. После Попов му даде кода за прехвърляне и нареди авоарите да се прехвърлят на друга сметка. Служителят дори не изрази разочарованието си, че такава голяма сума се премества в друга банка. Какво пък, банката разполагаше с предостатъчно депозити, нали? Руснакът сега беше по-богат с още над пет милиона долара, но в

същото време по-беден в смисъл, че противникът му скоро щеше да разполага с прикриващото му име и с описанието му. Попов трябваше да се измъкне от страната.

— Ужасна каша — отбеляза Джон Брайтлинг и изключи звука на телевизора в кабинета си. Херефорд се беше превърнал във водеща новина на всички световни новинарски програми.

— Нашите нямаха късмет — отвърна Хенриксен. — Но пък и тези командоси са страшно добри и дадеш ли им пръст, ти отхапват ръката. От друга страна, свалиха четирима-петима от тях. Никой досега не го е постигал срещу сила като тази.

Брайтлинг си даваше сметка, че Бил е раздвоен по отношение на операцията. Сигурно изпитваше поне малко симпатия към хората, за нападението над които беше помогнал.

— Провал?

— Щом са спипали лидера им жив, доста ще го изпотят, но тези типове от ИРА не пеят. Искам да кажа, никога не пропават. Единственият, който може да ги отведе евентуално до нас, е Дмитрий, но той е професионалист. В момента той се движи, вероятно е на някой самолет за някъде, доколкото го познавам. Има цял куп фалшиви документи: лични карти, кредитни карти. Така че вероятно е в безопасност. Джон, КГБ знаеше как да тренира хората си, повярвай ми.

— Ако все пак го хванат, смяташ ли, че ще проговори? — попита Брайтлинг.

— Такъв риск има. Да, ако го хванат, може като нищо да избълва всичко — трябваше да признае Хенриксен. — Ако се върне, ще го поразпитам за рисковете.

— Не би ли било добра идея да... ами... да го елиминираме?

— Строго казано — да, но в това също се крият рискове, Джон. Той наистина е професионалист. Вероятно има пощенска кутия някъде. — Забелязал объркването на Брайтлинг, той поясни: — Човек се предпазва да не го убият, като написва всичко и го оставя на някое безопасно място. Ако не отвориш кутията в продължение на, да речем, около месец, информацията в нея започва да се разпространява по строго съгласуван план. Разполагаш с адвокат, който да го направи. Това е голям риск за нас, разбираш ли? Мъртъв или жив, той може да

ни издаде, а в този случай е много по-опасно, ако е мъртъв. — Хенриксен замълча. — Не, трябва ни жив... и да е под наш контрол, Джон.

— Добре, ти се справи с това, Бил. — Брайтлинг се отпусна в креслото си и затвори очи.

Вече бяха твърде близко до целта, за да поемат ненужни рискове. Добре, с руснака можеха да се оправят. Това дори можеше да спаси живота на Попов... по дяволите, помисли си той, това наистина щеше да спаси живота му. Надяваше се, че руснакът ще се окаже благодарен. Брайтлинг също трябваше да е благодарен. Тази групичка ДЪГА сега беше скършена, или поне лошо уязвена. Трябваше да е. Попов беше изпълнил две задачи едновременно: беше повишил общественото безпокойство от заплахата на тероризма и по този начин беше осигурил на „Глобъл Секюрити“ договора с Олимпийските игри в Сидни, а после беше помогнал да бъде ужилена тази нова антитерористична банда, вероятно достатъчно, за да бъде отстранена от играта. Цялата операция вървеше според плана и очакваше подходящия момент да се задейства.

„Толкова близо до целта“ — помисли си Брайтлинг. Сигурно беше нормално да изпитва притеснения в моменти като този. Увереността беше нещо далечно. Колкото по-далече си от края, толкова по-лесно е да се чувстваш непобедим, но когато започнеш да се приближаваш, опасностите се увеличават. Но това не променяше нищо, нали? Планът наистина беше съвършен. И те просто трябваше да го осъществят.

Шон Грейди излезе от хирургическото малко след осем вечерта, след като беше прекарал три часа и половина на операционната маса.

Операцията беше извършена при пълна упойка естествено, с помощта на азотен окис, както в американските болници, подсилен с придружаващото въздействие на барбитуратите, използвани за първоначално успокояване на болката. Белоу седеше до леглото в болничната стая за възстановяване, гледаше мониторите и го чакаше да се събуди. Нямаше да бъде толкова внезапно събитие, колкото постепенен процес, вероятно дълъг.

Сега наоколо имаше полицаи, както униформени, така и цивилни, които го наблюдаваха. Кларк и Чавес също бяха тук, стояха и се взираха в човека, който така нагло беше нападнал техните хора... и техните жени, припомни си Белоу. Специално очите на Чавес бяха като гранит — корави, тъмни и хладни, въпреки че лицето му изглеждаше спокойно. Белоу познаваше старшия състав на ДЪГА достатъчно добре. Те определено бяха професионалисти, а специално Кларк и Чавес бяха хора, живели доста време в „черния“ свят и извършили някои доста „черни“ неща, за повечето от които той не знаеше и никога нямаше да научи. Но Белоу знаеше, че и двамата са хора на реда и че спазват правилата и държат на тях. Може би ги нарушаваха понякога, но само за да ги поддържат. Бяха романтици, също като терористите, но съществената разлика беше в избора им на кауза. Тяхната цел беше да закрилят. Целта на Грейди беше да всява страх, и в разликата на целите се състоеше и разликата между тях. И сега, колкото и гняв да изпитваха към спящия мъж, те нямаше да го наранят физически. Щяха да оставят наказанието му в ръцете на обществото, което Грейди беше нападнал така коварно и чиито правила те се бяха заклели да защитават, макар и невинаги по законен начин.

— Всеки момент — промълви Белоу.

Клепачите на Грейди трепнаха. Белоу отново погледна списъка с идентифицираните обекти, които му бяха нахвърляли, надявайки се, че британската полиция и момчетата от „Петицата“ са му осигурили верни данни.

— Шон? — попита той. — Шон, събуди ли се?

— Кой?...

— Аз съм, Джими Кар, Шон. Свести ли се, Шон?

— Къде... съм?... — изхриптя гласът.

— В университетска болница в Дъблин, Шон. Доктор Маккаски току-що оправи рамото ти. Ще се оправиш, Шон. Но, Боже мой, да те докараме дотук беше дяволска работа. Боли ли те?

— Не, сега не ме боли, Джими. Колко души...

— Колко от нашите ли? Десет, десет души се измъкнахме. Всички са в безопасни квартири, приятелю.

— Добре.

Очите на Шон се отвориха и той видя някакъв човек до себе си — с хирургическа маска и шапка, но погледът му не можеше да се

фокусира и образът беше като в мъгла. Стаята... да, беше в болница... Устата му беше пресъхнала и малко кисела от кислородната тръба, но това нямаше значение. Като че ли живееше в някакъв сън и всичко това наоколо не се случваше. Носеше се в някакъв бял, странен облак, но поне Джими Кар беше тук, до него.

— Роди, къде е Роди?

— Роди загина, Шон — отвърна Белоу. — Съжалявам, но не успя да се спаси.

— О, по дяволите... — изпъшка Грейди. — Не и Роди...

— Шон, трябва ни малко информация, и то бързо.

— Каква... информация?

— Приятелят, който ни донесе информацията. Трябва да се свържем с него, но не знаем как да го намерим.

— Йосиф ли имаш предвид? „Бинго“ — помисли си Пол Белоу.

— Да, Шон, Йосиф. Трябва да се свържем с него...

— Парите? Те са в портмонето ми.

„Охо“ — помисли си Кларк и кимна.

Бил Тоуни беше подредил всички лични вещи на Грейди върху съгваемата масичка пред себе си. В портмонето му имаше двеста и десет британски лири, сто и седемдесет ирландски фунта и няколко листчета хартия. На една жълта бележка се четяха два номера, всеки шестцифрен, без никакво обяснение. Швейцарска или друга банкова сметка? — зачуди се агентът.

— Как да се доберем до тях, Шон? Трябва да го направим веднага, нали разбираш?

— Швейцарска търговска банка в Берн... съобщете... банковата сметка и контролния номер в... портмонето ми.

— Добре, Шон... А Йосиф? Какви са другите му имена? Как да се свържем с него? Моля те, трябва да го направим веднага, Шон. — Фалшивият ирландски акцент на Белоу не беше достатъчно добър, за да измами дори и пиан, но сегашното състояние на Грейди беше много по-лошо от всичко, което алкохолът би могъл да причини на нечий мозък.

— Не... знам. Той се свързваше с нас, не помниш ли? Йосиф Андреевич се свързва с мен чрез Робърт... чрез мрежата... никога ни ми е давал начин аз да се свържа с него.

— Последното му име, Шон? Какво е то? Никога не си ми го казвал.

— Серов: Йосиф Андреевич Серов... руснак... човек на КГБ... долината Бекаа... преди години.

— Е, той ни даде добра информация за тази сган на ДЪГА, нали, Шон?

— Колко от тях... колко... ?

— Десет, Шон, убихме десетима и се измъкнахме, но теб те простреляха, помниш ли? Но ги ударихме, Шон, много лошо ги ударихме — увери го Белоу.

— Добре... добре... убихме ги... всички ги избихме... — прошепна Грейди в унес.

— Не съвсем, задник — отбеляза тихо Чавес.

— Хванахме ли двете жени?... Джими, хванахме ли ги?

— О, да, Шон, аз лично ги застрелях. Но този руски приятел... Трябва да узная още нещо за него.

— Йосиф ли? Добър човек, от КГБ, осигури парите и донесе дрогата. Много пари... шест милиона... шест... и кокаина — добави Грейди. Телевизионната миникамера, монтирана на триножник до леглото му, записваше всичко. — Донесе ги в Шанън, не помниш ли? Докара ги с малкия самолет, парите и дрогата от Америка... е, мисля, че е от Америка... трябва да е... как говори сега само, с американски акцент, като по телевизията... странно нещо за един руснак, Джими...

— Йосиф Андреевич Серов?

Фигурата на болничното легло понечи да кимне.

— Как изглежда той, Шон?

— Висок колкото мен... кафява коса, очи... кръгло лице, говори много езици... Долината Бекаа... хиляда деветстотин шестдесет и осма... добър човек, помогна ни много...

— Как върви, Бил? — прошепна Кларк на Тоуни.

— Е, нищо от това не може да се използва в съда, но...

— Да му го начукам на съда, Бил! Добро ли е това? Съвпада ли с нещо?

— Името Серов нищо не ми светва, но мога да проверя във файловете ни. Можем да проиграем тези номера и сигурно ще се намери някаква документна следа, но... — той погледна часовника си — ще трябва да почака за утре.

Кларк кимна.

— Ега ти и методът за разпит. Такова нещо не бях виждал досега.

В този момент очите на Грейди се отвориха повече, той забеляза хората около леглото и лицето му се сгърчи въпросително.

— Кой сте вие? — попита той изтощено надвесилия се над него мъж.

— Казвам се Кларк. Джон Кларк, Шон.

Очите на ирландеца се отвориха широко.

— Но вие сте...

— Точно така. Това съм аз. И благодаря, че избълва всичко. Изловихме всички ви, Шон. Всичките петнадесет са мъртви или пленени. Надявам се, че ще ти хареса тук, в Англия, момченце. Тук ще прекараш дълго, много дълго. Защо не вземеш да поспиш сега? „Убивал съм по-свестни от теб, отрепко“ — помисли си той зад възможно най-безстрастната си физиономия, която всъщност напълно изразяваше чувствата му.

Доктор Белоу прибра касетофона и бележника си. Методът рядко се проваляше. Сумрачното състояние, следващо анестезията, правеше всеки човешки ум уязвим за внушение. Точно затова хората с достъп до секретна информация никога не постъпваха в болница, без някой колега да е плътно до тях. В този случай той беше разполагал с десет минути, за да проникне дълбоко в съзнанието на Грейди и да извлече информация. Тя не можеше да се използва пред съда, но пък и ДЪГА не беше съставена от ченгета.

— Малой го спипа, а? — попита Кларк на път към вратата.

— Всъщност беше сержант Нанс — отговори Чавес.

— Трябва да му подарим нещо за тази работа — отбеляза ДЪГА Шест. — Дължим му го. Сега разполагаме с име, Доминго. Руско име.

— Не е кой знае какво. Трябва да е прикриващо име.

— Така ли мислиш?

— Да, Джон. Не си ли го спомни? Серов, председател на КГБ през 60-те години, струва ми се. Уволнили са го, защото нещо се издънил.

Кларк кимна. Нямаше да е името в истинския паспорт на непознатия, и това беше много лошо, но все пак беше някакво име, а имената можеше да се проследят. Двамата излязоха от болницата в хладната британска вечер. Колата на Джон ги чакаше. Ефрейтор Моул

изглеждаше твърде доволен от себе си. Щеше да получи хубава лентичка за този ден и вероятно някое хубаво писмо до началниците си от този американски псевдогенерал. Джон и Динг се качиха и колата подкара към склада на базата, където временно бяха прибрали другите, защото местният затвор не беше достатъчно подсигурен. В стаята за разпит ги очакваше Тимъти О'Нийл, вързан на един стол.

— Здравсти — каза Джон. — Аз съм Джон Кларк. Това е Доминго Чавес.

Пленникът ги зяпна безмълвно.

— Вас ви пратиха тук да убиете жените ни — продължи Джон. Това не накара пленника дори да примигне. — Но се прецакахте здраво. Бяхте петнайсет. Сега сте шестима. Останалите вече няма да правят такива работи. Знаеш ли, хора като теб ме карат да се срамувам, че съм ирландец. Боже мой, момченце, ти дори не си професионален престъпник. Между другото, Кларк е само работният ми псевдоним. Преди това се казвах Джон Кели, а моминското име на жена ми е О'Туул. Значи, напоследък вие, отрепките от ИРА, избивате ирландско-католически американци, а? Няма да стои много добре във вестниците, отрепко.

— Да не говорим за пласирането на кокаин, на всичкия онзи кокаин, който им е донесъл руснакът — добави Чавес.

— Дрога? Но ние не...

— Разбира се, че го правите. Шон Грейди ни каза всичко, пропя като шибано канарче. Имаме и номера на банковата сметка в Швейцария и този руски тип...

— Серов — подсети го Чавес. — Йосиф Андреевич Серов, приятелят на Шон от долината Бекаа.

— Нямам какво да ви кажа. — Кое то беше повече, отколкото О'Нийл смяташе да каже. Шон Грейди да е проговорил. Шон? Това беше невъзможно... но откъде иначе можеха да са получили тази информация? Нима светът наистина се беше побъркал?

— Братле — продължи Динг, — тази, която искаше да убиеш, беше моята жена, и тя носи в корема си моето бебе. Смяташ ли, че ще стоим тук при тебе дълго? Джон, тоя тип ще излезе ли някога от затвора?

— Едва ли скоро, Доминго.

— Много добре. Тими, ще ти кажа нещо. Там, откъдето идвам, забъркаш ли се с дамата на някой мъж, си има цена, която трябва да платиш. И цената не е малка. И освен това там, откъдето идвам, човек никога, ама никога, не се забърква с децата на един мъж. Цената за това е още по-тежка, мръсник такъв... — Той се обърна към Кларк. — Мисля, че това може да се уреди, Джон. Ще го оправя така, че да не може нищо да чука повече.

И извади морския си боен нож. Острието беше черно, с изключение на бляскавия остър осеммилиметров ръб.

— Не съм сигурен, че идеята ти е добра, Динг — възрази колебливо Кларк.

— Че защо да не е? На мен лично ми се струва много добра. — Чавес пристъпи към О'Нийл. — Не е сложно, приятел, само примигваш и започваме операцията със смяна на пола ти. Не съм доктор, нали ме разбираш, но първата част от процедурата я знам, нали се сещаш? — Динг се наведе и опря носа си в носа на О'Нийл. — Човече, не бива никога, НИКОГА да се забъркваш с дамата на един латино! Разбра ли ме?

До този момент Тимъти О'Нийл бездруго беше изкарал много тежък ден. Сега се взря в очите на латиноамериканеца, чу акцента му и разбра, че не е англичанин, нито дори американец от типа, който смяташе, че познава.

— Правил съм го и преди, човече. Предимно убивам с пищов, но веднъж-дваж съм оправял копелета като тебе и с нож. Много е забавно как вреците... но теб няма да те убия, момченце. Само ще те направя момиченце. — И опря ножа в слабините му.

— Спри, Доминго! — заповяда Кларк.

— Да ти го начукам, Джон! Той искаше да убие жена ми! Е, сега ще го оправя този шибалник, та да не мисли за момичета. — Чавес се извърна и отново погледна пленника. — Ще гледам очите ти, докато ти го изрязвам, Тими. Искам да видя лицето ти, когато започнеш да се превръщаш в момиче.

О'Нийл примигна, взирайки се дълбоко в тъмните испански очи. Видя гнева в тях, изпепеляващ и страстен... но още по-лошото беше, че разбираше основанията му. Той и приятелите му бяха замислили да похитят и може би да убият бременна жена, и позорът от това деяние

беше пълен, и поради това гневът в очите пред него беше съвсем справедлив.

— Не беше така! — изпъшка О'Нийл. — Ние... ние не...

— Не можахте да я изнасилите, а? К'во пък, не е кой знае какво — отбеляза Чавес.

— Не, не да изнасилваме... никога, никой в отряда никога не е правил такова нещо, ние не сме...

— Ти си говнян шибалник, Тими... но скоро ще останеш само говно, щото няма да можеш да чукаш повече в бъдеще. — Ножът помръдна леко. — Ще бъде забавно, Джон. Като оня, дето го оправихме в Либия преди две години, помниш ли?

— Господи, Динг, още сънувам кошмари — призна Кларк. — Казвам ти, не го прави!

— Да ти го начукам, Джон. — Свободната му ръка се пресегна да отхлаби колана на О'Нийл, после откопча горното копче на цепката. После се провря вътре. — По дяволите, няма много за рязане тук. Едва ли може да се нарече и пишка.

— О'Нийл, ако имаш нещо да ни казваш, по-добре го кажи веднага. Това момче не мога да го контролирам. Виждал съм го да го прави и преди и...

— Много приказки, Джон. Мамка му, Грейди вече бездруго избълва всичко. Какво може да знае този тук, което да ни трябва? Ще му изрежа всичко и ще го хвърля на кучетата на охраната. Те обичат сурово месо.

— Доминго, ние сме цивилизовани хора и не може да...

— Цивилизовани ли? Джон, той искаше да убие жена ми и бебето ми!

Очите на О'Нийл отново се изцъклиха.

— Не, не, никога не сме смятали да...

— Да бе, задник — прекъсна го Чавес. — Бяхте с пушкала, защото искахте да спечелите сърцата и умовете им, нали? Женоубиец! Бебеубиец!

— Аз не съм убил никого, дори не стрелях... Аз...

— Страхотно! Значи си некадърник. Мислиш ли, че заслужаваш да носиш пишка, само щото си некадърник?

— Кой е руснакът? — попита Кларк.

— Приятел на Шон, Серов. Йосиф Серов. Той донесе парите и дрогата...

— Дрога ли? Боже мой, Джон, ама те и дрога пласират!

— Къде са парите? — настоя Джон.

— В швейцарска банка, с числов шифър. Йосиф го уреди, шест милиона долара... и... и Шон го помоли да ни донесе кокаин, да го продаваме... парите ни трябваха, за да продължим дейността си.

— Къде е дрогата, Тим? — настоя Кларк.

— В една ф-ф... ферма. — О'Нийл им каза името на града и описанието на пътя до там, което се записа в касетофона, скрит в джоба на Чавес.

— Този тип, Серов. Как изглежда? — И това им беше изпятото.

Чавес отстъпи и видимият му гняв се уталожи. После се усмихна.

— Окей, Джон, хайде да поговорим с другите. Благодаря ти, Тими. Можеш да си задържиш пишока, пич.

В канадската провинция Квебек беше късен следобед. Слънцето се отразяваше в стотиците езера, някои от които все още бяха покрити с лед. Попов не беше спал през цялата нощ — единственият буден пътник в първа класа.

Умът му отново и отново прехвърляше едни и същи данни. Ако британците бяха хванали Грейди, сигурно бяха изкопчили основното му прикриващо име, което стоеше на пътните му документи. Добре, от тях той щеше да се отърве още днес. Щяха да разполагат с физическото му описание, но той нямаше никакви особени белези. Грейди разполагаше с банковата сметка, която Дмитрий беше уредил, но той вече беше прехвърлил средствата на друга сметка, по която не можеха да го проследят. Теоретически беше възможно противникът да проследи информацията, която Грейди със сигурност щеше да им даде — за това Попов не хранеше илюзии — може би дори щяха да се сдобият с отпечатащи от пръстите му от... не, това едва ли трябваше да се смята за опасност, а и никое западно разузнаване нямаше да разполага с нещо, с което да ги сравни. Никое западно разузнаване не знаеше нищо за него — ако знаеха, отдавна щяха да го арестуват.

Следователно какво оставаше? Едно име, което скоро щеше да се изпари, едно описание, което съответстваше на милиони други мъже по света, и номерът на една банкова сметка, парите от която са източени. Накратко казано, твърде малко. Той обаче трябваше, и то много скоро, да провери процедурите, по които швейцарските банки прехвърляха пари, и доколко този процес беше защитен от законите за анонимност, защитаващи самите сметки. Швейцарците едва ли бяха образец на самостоятелност, нали? Не, сигурно имаше някакви споразумения между банките и полицията. Трябваше да има поне затова, за да може швейцарската полиция да лъже ефикасно полицейските сили на други държави. Но втората банкова сметка беше наистина добре засенчена. Беше я уредил посредством един адвокат, който нямаше никаква възможност да го издаде, тъй като поддържаха връзка само по телефона. Следователно нямаше никаква връзка между информацията, която можеше да им предаде Грейди, и сегашното му местоположение, което беше добре. Той трябваше добре да помисли дали изобщо да се добере до онези 5.7 милиона долара във втората сметка, но сигурно можеше да се намери начин да го направи. Посредством друг адвокат, евентуално в Лихтенщайн, където банковите закони бяха дори по-стриктни отколкото в Швейцария? Трябваше да помисли за това. Някой американски адвокат щеше да го насочи към необходимите процедури, също при пълна анонимност.

„Ти си в безопасност, Дмитрий Аркадиевич“ — каза си Попов. В безопасност и богат, но беше дошло време да спре да поема рискове. Нямаше повече да предизвиква никакви полеви операции за Джон Брайтлинг. Щом пристигнеше на „О’Хеър“, щеше да вземе следващия полет до Ню Йорк, да се върне в апартамента си, да докладва на Брайтлинг и после да се огледа за елегантен маршрут за измъкване. Дали Брайтлинг щеше да му позволи да изчезне?

„Би трябвало да го направи — каза си Попов. — Аз и Хенриксен сме единствените на планетата, които могат да го свържат с масовото убийство. Той би могъл да си помисли дали да не ме убие, но Хенриксен би трябвало да го предупреди да не го прави.“ Хенриксен също беше професионалист и знаеше правилата на играта. Попов си беше водил дневник, който държеше на сигурно място, в сейф в една

адвокатска кантора в Ню Йорк, с грижливо изписани инструкции как да се използва. Тъй че, не, това не беше сериозна опасност, стига неговите „приятели“ да знаеха правилата — а Попов щеше да им ги напомни, просто за всеки случай.

А защо изобщо да се връща в Ню Йорк? Защо просто да не изчезне? Беше съблазнително... но не. Ако не друго, трябваше поне да каже на Брайтлинг и Хенриксен да го оставят на мира и да им обясни защо е в техен интерес да го направят. Освен това Брайтлинг разполагаше с необичайно добър източник в американското правителство и Попов можеше да използва тази лична информация като допълнителна защита. Повече сигурност не вреди.

— Окей, с какво разполагаме? — запита Джон старшите си офицери и поканените в кабинета му представители на ведомства.

— Само с едно име. Йосиф Серов. Няма го на компютъра в Лондон — заяви Сирил Холт от Службата за сигурност. — Как е в ЦРУ?

Кларк поклати глава.

— Имаме две лица с името Серов, записани в книгите. Единият е мъртъв. Другият е почти на седемдесет, пенсионер, живее в Москва. Нещо по описанието?

— Ами, съвпада с този симпатяга. — Холт подаде през масата една снимка.

— Тоя съм го виждал.

— Той е типът, който се среща с Иван Кириленко в Лондон преди няколко седмици. Това съвпада с останалата част от пъзъла, Джон. Смятаме, че той е замесен в изтичането на информацията за вашата организация. А сега и историята с Грейди... ами, съвпада като че ли, почти прекалено добре всъщност.

— Някакъв начин да натиснем тук?

— Всъщност ние можем да се обърнем към РВС — и ние, както и ЦРУ, поддържаме сравнително добри отношения със Сергей Головкин, и те вероятно могат да ни съдействат. Ще лобирам много здраво за това — обеща Холт.

— Какво друго?

— Тези номера — намеси се Бил Тоуни. — Единият сигурно е идентификационният номер на банковата сметка, а другият вероятно е контролният код за активирането ѝ. Ще се обърнем към тяхната полиция за съдействие. Все нещо ще ни кажат, ако парите са препрани, разбира се, и ако сметката все още е активна, каквато би трябвало да е.

— Оръжията — каза присъстващият старши полицай. — Ако се съди по серийните им номера, те са съветско производство, от завода в Казан. Доста стари са, поне от десет години, но с никое от тях не е било стреляно до днес. По въпроса с наркотика — изпратих информацията на Денис Магуайър — той е шефът на ирландската „Гарда“. Сутринта ще го покажат по телевизията. Намерили са и са конфискували почти пет килограма чист кокаин... под „чист“ имам предвид с медицинско качество, почти все едно че е купен от фармацевтична фирма. Уличната му цена е огромна. Милиони! — Намерили са го в изоставена ферма на Западното крайбрежие на Ирландия.

— Разполагаме със самоличността на трима от шестимата пленници. Един от тях все още не може да говори с нас заради раните си. Представяте ли си — да използват клетъчни телефони за комуникация, вместо уоки-токита. Вашият симпатяга Нунън наистина свърши добра работа, като затвори клетките. Господ знае колко живота успя да спаси по този начин.

Чавес кимна и потръпна. Ако бяха могли да координират действията си... Господи! Щеше да е още по-лош ден за добрите момчета. Екип 1 беше извън строя поне за месец, въпреки че се сражаваха толкова добре. Нунън беше направил страхотен удар, убивайки трима от онези с пистолета си, Франклин, който почти беше обезглавил един от тях с големия си „Макмилън“, също. А после бе използвал чудовищната си пушка, за да спре кафявия фургон и да попречи на терористите да се измъкнат. Докато гледаше хората около заседателната маса и клатеше глава, зумерът му иззвъня. Чавес го вдигна, видя, че е от домашния му телефон, стана и се обади от телефона на стената.

— Да, мила?

— Динг, ела. Започва — каза спокойно Паци.

Сърцето на Динг внезапно подскочи.

— Тръгвам, мила. — Динг остави слушалката. — Джон, трябва да се прибера у дома. Паци казва, че започва.

— Добре, Доминго. — Най-после Кларк успя да изпише усмивка на лицето си. — Целуни я от мен.

— Прието, мистър К. — И Чавес се запъти към вратата.

— Разчетът на това нещо никога не е точен — отбеляза Тоуни.

— Е, поне едно хубаво нещо се случва този ден. — Джон потърка очите си.

Той дори вече приемаше идеята, че става дядо. Беше адски по-добро от това да губиш хора — факт, който тепърва, щеше да се набива в съзнанието му. Неговите хора. Двама мъртви. Още няколко ранени. Неговите хора.

— Окей — продължи Кларк. — Какво ще правим с изтичането на информация? Хора, нас ни проучиха и ни удариха. Какво да правим по този въпрос?

— Здравсти, Ед, тук е Карол — каза научната съветничка на президента.

— О, здравсти, доктор Брайтлинг. Какво има?

— Какво, по дяволите, стана в Англия днес? Това нашите хора ли бяха... имам предвид, екипът ДЪГА?

— Да, Карол, те бяха.

— Как се справиха? На телевизията не стана много ясно и...

— Двама мъртви, четирима ранени — отговори директорът на разузнаването. — Деветима терористи мъртви, шестима пленени, включително водачът им.

— Как действаха радиостанциите, които им изпратихме?

— Не знам. Още не съм видял доклада след акцията, но знам главното, което те искат да знаят.

— Какво е то, Ед?

— Кой се е раздрънkal. Те знаеха името на Джон, имената на жена му и дъщеря му, тяхната самоличност и месторабота. Разполагали са с добро разузнаване и Джон изобщо не е щастлив от това.

— Близките им добре ли са?

— Да, няма пострадали цивилни, слава Богу. По дяволите, Карол, аз познавам Санди и Патриша. Това ще доведе до сериозни последствия.

— Нещо, с което мога да помогна?

— Още не знам, но няма да забравя, че ме попита.

— Е, исках да знам дали тези радиоджиджи са свършили работа. Казах на хората от „Е-Системс“ да ги изпитат добре, понеже тези момчета са важни. Боже мой, надявам се, че са им помогнали с нещо.

— Ще го разбере, Карол — обеща директорът на централното разузнаване.

— Знаеш къде можеш да ме намериш.

— Благодаря ти, че се обади.

30. ГЛЕДКИ

Беше всичко, което бе очаквал — без дори да знае какво да очаква — и нещо повече, но най-накрая Доминго Чавес държеше своя син в ръцете си.

— Здравсти — промълви той, свеждайки очи към новия човек, когото той щеше да пази, да възпита и един ден да представи пред обществото. И след секунда, която сякаш продължи седмици, подаде новороденото на жена си. Лицето на Паци беше плувнало в пот и изтощено след петчасовото мъчително раждане, но вече, както става в подобни случаи, болката беше забравена. Целта беше постигната и тя държеше в ръце детето си. Вързопчето беше розово, без коса, и доста шумно, като последното се потвърждаваше близо до лявата гръд на Паци, докато Джон Конър Чавес получаваше първата си дажба. Но Паци беше изтощена, така че една сестра отнесе детето в яслата, а Динг целуна жена си и после тръгна до леглото на колелца, докато я караха към стаята ѝ. Когато пристигнаха, тя вече беше заспала. Той я целуна още веднъж и излезе. Колата му го закара в базата, а после до служебния дом на ДЪГА Шест.

— Какво стана? — попита Джон, който сякаш бе чакал зад вратата.

Чавес му подаде пура със сребърен пръстен и каза:

— Джон Конър Чавес, три кила и половина. Паци е съвсем добре, деденце.

Има моменти, в които и силните мъже могат да се разплачат, и този беше един от тях.

— Е — промълви Джон след около минута, бъркайки в джоба на хавлията си за носна кърпа, с която да изтрие очите си. — На кого прилича?

— На Уинстън Чърчил — отвърна Доминго със смях. — По дяволите, Джон, това не можах да го разбера, но Джон Конър Чавес е

достатъчно объркващо име, не мислиш ли? Това малко копеле има доста сериозно родословие. Ще започна да го уча на карате и оръжия някъде на пет години... може би на шест...

— По добре голф и бейзбол. Но той си е твое дете, Доминго. Хайде, влизай.

— Е? — попита настоятелно Санди и Чавес докладва отново новината, докато шефът му си палеше кубинската пура.

Динг презираше пушенето, Санди също не одобряваше този порок, но при такъв повод и двамата отстъпиха. Госпожа Кларк прегърна Динг и каза:

— Как е Джон Конър?

— Ти си знаела? — попита Джон Терънс Кларк.

Санди кимна.

— Паци ми каза миналата седмица.

— Трябваше да е тайна — възрази младият баща.

— Аз съм майката, Динг! — обясни Санди. — Закуска?

Мъжете погледнаха часовниците си. Беше малко след четири, и тъй като имаха време, всички се съгласиха.

— Знаеш ли, Джон, това е просто забележително — каза Чавес. Тъст му забеляза как Доминго превключваше акцента си в зависимост от характера на разговора. Предния ден, докато разпитваше пленниците от ИРА, говореше като чистокръвно бандитче от Лос Анджелис, но в моменти на размисъл се превръщаше в човек с университетска магистърска степен, без никакъв уличен акцент. — Аз съм татко. Имам син. — Което бе последвано от бавна, доволна и някак изпълнена с благоговееен трепет усмивка.

— Великото приключение, Доминго — съгласи се Джон, докато жена му приготвяше бекона.

— А?

— Да изградиш една пълноценна личност. Това е велико приключение, синко, и ако не се справиш добре, що за човек си тогава, по дяволите?

— Е, вие двамата сте се справили доста добре.

— Благодаря, Доминго — отвърна Санди откъм печката. — Но се трудихме здраво.

— Повече тя, отколкото аз — каза Джон. — Аз толкова често бях далече от тях, докато си играех на полеви призрак. Три Коледи

пропуснах извън семейството си, по дяволите. Човек никога не може да си прости за такива неща — обясни той. — Това е Вълшебната утрин и човек трябва да си е вкъщи.

— Какво си правил?

— Два пъти в Русия, един път в Иран... всеки път измъквах агенти. В двата случая стана, но единият се провали. Загубих го и той не можа да се спаси. Руснаците никога не прощават за държавна измяна. Убиха го няколко месеца след това, нещастното копеле. Не беше хубава онази Коледа — заключи Кларк, спомняйки си колко безпомощен се беше оказал тогава, докато гледаше как КГБ залавя човека няма и на петдесет метра от мястото, където се намираше той, виждайки как човекът извърща лице към него, отчаяния израз, изписан на обреченото лице, докато той трябваше да се обърне и да се спасява по канала, който бе подготвил за двама. Знаеше, че все едно нищо не може да направи, но въпреки това се чувстваше ужасно. А после трябваше да обясни на Ед Фоли какво се беше случило — само за да разбере по-късно, че агентът е бил изгорен от къртица на КГБ в главната квартира на ЦРУ. И този мръсник все още беше жив в един федерален затвор, с кабелна телевизия и централно отопление в килията си.

— Това е минало, Джон — успокои го Чавес, разбирайки изражението му. Двамата бяха изпълнявали подобни операции, но екипът Кларк-Чавес никога не беше се провалял, макар някои от акциите им да бяха приключвали доста ненормално и на косъм. — Знаеш ли кое му е смешното на всичко това?

— Кое? — попита Джон, чудейки се дали ще е същото чувство, което той беше изпитвал.

— Знам, че ще умра. Някой ден, имам предвид. Малкият, той ще ме надживее. Ако не ме надживее, ще съм се издънил напълно. Не мога да позволя това да стане, нали? Джей Си^[1] е моята отговорност. Докато той расте, аз ще остарявам, и когато той стане на сегашната ми възраст, по дяволите, аз ще съм минал шестдесетте. Боже мой, аз никога не съм планирал да остарявам, разбираш ли?

Кларк се изхили.

— Аз също. Отпусни се, момче. Сега аз съм — той за малко щеше да каже „шибан“, но съобрази, че Санди не обича много този епитет — проклет дядо. Аз също не бях планирал това.

— Не е чак толкова лошо, Джон — отбеляза Санди, докато чупеше яйцата. — Можем да го поразглезим и после да му го върнем. Така и ще направим.

Това не беше се случило с техните деца, поне от страна на семейството на Джон. Майка му отдавна беше починала от рак, а баща му — от сърдечен удар по време на работа, още в края на 60-те години. Джон се зачуди дали сега те знаеха, че синът им е пораснал, после е остарял и вече е дядо. Не можеше да се каже, нали? Смъртността и съпътстващите я проблеми бяха нещо нормално във Великото продължаване на живота. Какво ли щеше да стане от Джон Конър Чавес? Богат, беден, просяк, крадец, доктор, адвокат, роден водач? Това беше главно грижа на Доминго и Паци и той трябваше да им се довери, че ще си свършат работата добре, а те вероятно щяха да я свършат добре. Той познаваше добре дъщеря си и почти толкова добре — Динг. Още първия път, когато беше видял това момче, в планините на Колорадо, беше разбрал, че в това хлапе има нещо особено, а младежът беше порасъл, разцъфтял пред очите му като цвят в една доста трънлива градина. Доминго Чавес беше по-младата версия на самия него, мъж на честта и храбростта, каза си Кларк, и поради това заслужаваше да бъде баща, както беше доказал, че заслужава да е съпруг. Великото продължаване на живота, повтори си Джон, отпивайки от кафето и пуфкайки от пурата, и ако това представляваше поредният километричен камък към смъртта, така да бъде. Беше преживял интересен живот, живот, който имаше стойност за другите, както и Доминго, и както всички се надяваха, щеше да преживее и Джон Конър. „Но какво по дяволите — помисли си Кларк, — та животът ми все още не е свършил, нали?“

Хващането на полет до Ню Йорк се оказа по-трудно, отколкото беше очаквал. Всички места бяха заети, но най-после Попов успя да си купи билет в задния отсек на един стар „Юнайтид“ 727. Теснотията не му харесваше, но полетът беше кратък. На „Ла Гуардия“ той се запъти да вземе такси, като по пътя бръкна във вътрешния джоб на палтото си и намери там пътните документи, с които беше прекосил Атлантика. Бяха му служили добре, но сега трябваше да се махнат и той крадешком ги хвърли в един контейнер за смет, преди да отиде на

стоянката за таксита. Беше уморен. Денят му беше започнал малко след полунощ източноамериканско време, а не беше успял да спи много по време на полета през океана и тялото му вече се предаваше. А може би това се дължеше на края на агентурната му кариера?

След тридесет минути Попов вече се намираше на няколко пресечки от апартамента си в долната част на Ню Йорк, а през това време персоналът по чистотата кръжеше из терминала на „Юнайтид Еърлайнс“, за да подменя найлоновите торби за смет. Трудът беше механичен и не изискваше никакво умствено напрежение за работния персонал, съставен предимно от пуерториканци. Те повдигаха металните капаци на кофите и вадеха натежалите торби, после ги хвърляха в големите контейнери на колела, които след това щяха да бъдат прикачени към влекачи за транспорт до сметището на Стейтън Айланд.

Една от торбите се закачи на някакъв метален ръб и се скъса, разсипвайки съдържанието си върху бетонния тротоар. Това предизвика тиха ругатня от страна на работника, който сега трябваше да се наведе и да събере мръсните предмети с облечените си в ръкавици ръце. Беше събрал половината, когато забеляза алената корица на нещо, което приличаше на британски паспорт. Хората не изхвърлят подобни неща, нали? Той го отвори и намери вътре две кредитни карти със същото име като в паспорта. Серов. Необичайно име. Той пусна всичко в джоба на работния си комбинезон. Щеше да го занесе в бюрото за изгубени вещи. Не за първи път намираше ценни вещи в торбите за боклук. Веднъж дори беше намерил напълно зареден 9-милиметров пистолет!

По това време Попов вече беше в апартамента си, твърде уморен дори за да разопакова багажа си. Вместо това само се съблече и се срина в леглото, без дори да си налее чаша водка, за да заспи по-лесно. По навик включи телевизора и хвана поредния репортаж за пукотевицата в Херефорд. Виждаше се фургонът на подвижната телевизионна станция, чийто репортер се беше приближил до него и се бе опитал да вземе интервю. Не бяха го използвали, но се виждаше и той, в профил, на някакви си пет–шест метра встрани, докато

репортерът говореше от мястото на събитието. Още една причина да се разкара скоро, помисли си той, унасяйки се в сън.

Паспортът, кредитните карти и още няколко вещи с определена стойност пристигнаха в офиса на компанията за почистване на сметта на Стейтън Айланд — всъщност един голям фургон — след като обичайната работна смяна приключи. Събирачът на смет ги подхвърли на съответното бюро и вкара в индикатора работната си карта за засичане на времето, преди да се прибере у дома си в Куинс за обичайната си късна вечеря.

Том Съливан беше работил до късно и сега седеше в бара заедно с Франк Чатъм на една бира.

— Нещо ново към теб? — попита Съливан. Той самият беше прекарал целия си ден в съда, за да свидетелства по едно дело за измама, но така и не беше успял да го направи, поради забавянето на процедурите.

— Говорих днес с две от момичетата. И двете казват, че познават Кърк Маклийн, но всъщност нито една от тях не е имала любовна връзка с него — отвърна Чатъм. — И тази дупка май ще излезе суха. Искам да кажа, той наистина беше склонен да ни съдейства, нали?

— Някакви други имена, свързани с изчезналите момичета?

Чатъм поклати глава.

— Не. И двете казват, че са го видели да говори с едната от изчезналите и след това е излязъл с нея веднъж-дваж, както той самият ни каза, но нищо по-особено. Просто обичайната сцена за един бар за самотници. Нищо, което да противоречи на неговите думи. Никоя от тях не харесва особено Маклийн. Казват, че идвал при момичетата, задавал им разни въпроси и обикновено ги оставял.

— Какви въпроси?

— Ами, обикновените — име, адрес, работа, семейство. Същото, което питаме и ние, Том.

— Двете момичета, с които си говорил днес — попита го замислено Съливан, — те откъде са?

— Едната е нюйоркчанка, другата живее отвъд реката, в Джързи.

— Банистър и Претлоу са пришълки — подчерта Съливан.

— Да, знам. И какво?

— Такова, че ако ти си сериен убиец, ще ти е по-лесно да хванеш жертви, чиито семейства не живеят наблизо, нали?

— Част от процедурата за подбор? Това не е голяма находка, Том.

— Може би, но с какво друго разполагаме? — Отговорът беше, почти с нищо. Листовките, раздадени от НИПО^[2], бяха довели до петнадесет души, заявили, че познават лицата на момичетата на снимките, но никой от тях не можеше да осигури някаква полезна информация. — Съгласен съм, Маклийн беше общителен с нас, но ако той отива при момичетата, отхвърля тези, които се отраснали наблизо и имат семейства тук, след което завежда жертвата у дома си, по дяволите, това е повече, отколкото можем да имаме срещу всеки друг.

— Да се върнем при него да го разпитаме?

Съливан кимна.

— Да.

Беше просто банална процедура. Кърк Маклийн не им приличаше на евентуален сериен убиец — но пък точно това беше най-добрата маскировка за един престъпник, както бяха учили и двамата в Академията на ФБР в Куонтико, Вирджиния. Те също така знаеха, че най-скупната част от рутинните процедури в разследването често разчупва заплетените възли на много повече дела, отколкото чудесата, толкова обичани в криминалните романи. Истинската полицейска работа беше досадна, затъпяващо повтаряща се, и тези, които се придържаха към нея, печелеха. Обикновено.

Странно беше това утро в Херефорд. От една страна, Екип 2 беше притихнал заради случилото се вчера. Загубата на другари по оръжие често се отразява по този начин на всяко военно формирование. Но от друга страна, шефът им беше станал баща, а това винаги е едно от най-добрите неща, които могат да сполетят един мъж. На път за сутрешната ФП малко пренапрегнатият командир на Екип 2, който изобщо не беше спал цялата нощ, се беше ръкувал с всеки от членовете на екипа, което неизменно бе придружено с кратко поздравление и разбираща усмивка, тъй като всички те вече бяха бащи, дори по-младите от шефа. Сутрешната ФП беше съкратена и след

кроса Еди Прайс посъветва Чавес да се прибере у дома и да поспи няколко часа, тъй като нямаше да е от полза за никого в сегашното си състояние. Чавес направи точно това и се въртя в леглото до обед, след което стана с ужасно главоболие.

Както и Дмитрий Попов. Не изглеждаше никак честно, тъй като предния ден почти не беше пил. Той предположи, че по такъв начин тялото му си отмъщава заради насилието с дългото пътуване, прибавено към доста възбуждащия ден край Лондон. Той се събуди от сигнала на Си Ен Ен на телевизора и се затътри към банята за обичайната сутрешна процедура, плюс малко аспирин, после в кухнята, за да си направи кафе. След два часа, вече изкъпан и облечен, той разопакова багажа си и окачи в гардероба дрехите, които си беше купил в Европа. Гънките щяха да се изправят за ден-два. Беше време да вземе такси до средната част на Манхатън.

Служителката в „Изгубени вещи“ на Стейтън Айланд иначе беше секретарка и това бе едно от допълнителните ѝ задължения, които мразеше. Нещата, които ѝ хвърляха на бюрото, винаги бяха вмирисани и от това често ѝ се повдигаше. Днешният ден не правеше изключение и тя се улови, че се чуди защо хората трябва да хвърлят такива гадни неща в боклука, вместо в... какво? Не можа да го измисли. Да ги държат в джобовете си, може би? Аленият паспорт не правеше изключение. Йосиф А. Серов. Снимката принадлежеше на около петдесетгодишен мъж, прецени тя, почти толкова забележителен, колкото хамбургер „Макдоналдс“. Но все пак това беше паспорт, с две кредитни карти вътре, и принадлежеше на някого. Тя вдигна телефонния справочник от бюрото си и се обади в Британското консулство в Манхатън, каза на телефонистката за какво става дума и в резултат на това я свързаха със служителя по паспортния контрол. Не знаеше, че службата за паспортен контрол от поколения е полусекретна прикриваща длъжност за полеви служители на Сикрит Интелиджънс Сървис. След кратък разговор един от боклукчийските камиони, който бездруго тръгваше за Манхатън, остави плика в консулството, където портиерът се обади в съответния офис, една

секретарка слезе да го прибере и после го остави на бюрото на своя шеф Питър Уилямс.

Уилямс беше млад разузнавач, получил първото си назначение за работа извън родината си. Беше типично безопасна, удобна работа в голям град в съюзна държава и той командваше няколко агенти, все дипломати, работещи в Обединените нации. От тях той търсеше и понякога получаваше разузнавателни данни за дипломацията на низше ниво, която се препращаше до Уайтхол, за да бъде проучена и обмислена от също толкова низши бюрократи във Форин Офис.

Този вмирисан паспорт беше нещо необичайно. Макар службата му да включваше подобни неща, всъщност най-често му се налагаше да урежда издаването на нови паспорти на хора, които си ги бяха загубили по един или друг начин в Ню Йорк, което се случваше доста често, въпреки че винаги беше смущаващо за хората, на които им се налагаше да прибегнат до тази подмяна. Процедурата предполагаше в този случай Уилямс да изпрати по факс идентификационния номер на документа до Лондон, за да установят самоличността на собственика, и после да се обадят на него или нея на домашния телефон, надявайки се да намерят някой член на семейството или прислуга, които биха могли да знаят къде може да се намира притежателят на паспорта.

Но в този случай, Уилямс получи обаждане от Уайтхол само тридесет минути след като бе изпратил информацията.

— Питър?

— Да, Бърт?

— Този паспорт, на Йосиф Серов... има нещо много странно.

— Какво?

— Адресът, който имаме за този човек, е на погребален дом, а телефонът е от същото място. Те никога не са чували за Йосиф Серов, жив или мъртъв.

— Охо? Фалшив паспорт? — Той вдигна паспорта от бележника върху бюрото си. Ако това беше фалшификат, беше адски изпипана работа. Дали наистина за разнообразие този път не ставаше нещо интересно?

— Не, съвсем редовен си е, номерът и името ги има в компютъра, но този тип Серов не живее там, където е заявил, че живее. Мисля, че става дума за неверни документи. Записът показва, че е натурализиран гражданин. Искаш ли да проверим и това?

Уилямс се замисли. Беше виждал фалшиви документи и преди и се беше научил как да си ги осигурява сам в академията на СИС. Какво пък, защо не? Може би щеше да разкрие шпионин или нещо такова?

— Да, Бърт, можеш ли да ми направиш тази услуга?

— Ще ти се обадя утре — обеща му служителят във Форин Офис.

От своя страна, Питър Уилямс включи компютъра си и изпрати и-мейл до Лондон, с което поредният скучен работен ден на този млад офицер приключи. Ню Йорк беше досущ като Лондон, скъп, безличен и пълен с културни събития, но за съжаление тук липсваха добрите маниери на родния му град.

Серов. Руско име, но човек можеше напоследък да ги срещне под път и над път. Имаше много руснаци в Лондон и още повече тук, в Ню Йорк, където толкова много шофьори на таксита току-що бяха слезли от кораба или самолета от Русия и нито знаеха езика, нито забележителностите на Ню Йорк. Загубен британски паспорт с руско име.

На три хиляди и четиристотин мили оттам името „Серов“ беше въведено в компютърната система на СИС. Името вече беше проигравано за възможни находки и не беше открито нищо ценно, обаче изпълнителската програма съдържаше много имена и фрази и сканираше всички. Името „Серов“ беше достатъчно — въведоха го също така с изписване Серофф и Сероф — и когато пристигна и-мейлът от Ню Йорк, компютърът го защита и веднага изпрати съобщението до един от щабните офицери. Знаейки, че „Йосиф“ е руският вариант на Джоузеф, и тъй като паспортните данни даваха възраст в допустимия обхват, той отбеляза съобщението и го препрати до компютърния терминал на лицето, което беше направило първоначалното запитване за Серов, Йосиф Андреевич.

Междувременно съобщението се появи като и-мейл на настолния компютър на Бил Тоуни. Адски полезни неща са тези компютри, помисли си Тоуни, докато разпечатваше съобщението. Ню Йорк. Това беше интересно. Той набра номера на консулството и се свърза с Питър Уилямс.

— Този паспорт на лицето Серов, можете ли да ми кажете нещо друго за него? — попита той, след като съобщи кой е.

— Ами, да, в него има и две кредитни карти, „Мастъркард“ и „Виза“, и двете платинени. — Кое то, не се налагаше да обяснява, означаваше, че имат сравнително големи кредитни лимити.

— Добре. Искам да ми изпратите незабавно снимката му и номерата на кредитните карти по секретните линии. — Тоуни му продиктува съответния номер.

— Да, сър. Веднага ще го направя — отвърна искрено Уилямс, чудейки се за какво ли става дума. И кой по дяволите беше този Бил Тоуни? Който и да беше, явно работеше до късно, тъй като Англия беше с пет часа пред Ню Йорк, а самият Питър Уилямс вече се замисляше какво ли ще му предложат за вечеря.

— Джон?

— Да, Бил? — отвърна уморено Кларк вдигна очи от бюрото си и се зачуди дали изобщо ще успее да види внука си днес.

— Нашият приятел Серов се появи — каза човекът на СИС и очите на Кларк веднага се присвиха.

— Охо? Къде?

— В Ню Йорк. Намерили са британски паспорт в торба с боклук на летище „Ла Гуардия“, с две кредитни карти в него. Е — разшири той доклада си, — паспортът и картите са на името на Джоузеф А. Серов.

— Да проиграем картите да видим дали...

— Обадох се на правното аташе във вашето посолство в Лондон да проверят картите, да. Би трябвало да има някаква информация след около час. Може да разплетем възела, Джон — добави Тоуни обнадеждено.

— Кой се занимава със случая в САЩ?

— Гъс Вернер, помощник директор, Отдел за тероризъм. Познаваш ли го?

Кларк поклати глава.

— Не, но го знам по име.

— Аз го познавам. Добър е.

ФБР поддържаше сърдечни взаимоотношения с всякакви видове бизнес. „Мастъркард“ и „Виза“ не правеха изключение. Един агент на ФБР се обади в седалищата на двете фирми от главната квартира на ФБР, Хувър Билдинг, и продиктува номерата на картите на шефовете по сигурността и на двете. И двамата бяха бивши агенти на ФБР — ФБР изпращаше много свои пенсионирани служители на подобни длъжности, с което изграждаше голяма и разнообразна мрежа от свои „стари познати“ — и потърсиха в компютрите си и получиха информация за сметките, включваща името, адреса, история на кредита, и най-важното — последни плащания. Полетът на „Бритиш Еървейз“ от лондонското „Хийтроу“ до „О’Хеър“ в Чикаго подскочи на екрана — всъщност изпратената по факса страница — на бюрото на агента във Вашингтон.

— Е? — попита Гъс Вернер, когато младият офицер влезе в кабинета му.

— Късно вчера е взел полет от Лондон до Чикаго, а после от Чикаго до Ню Йорк, може би последния, взел е билет в задния отсек, освободен в последния момент. Трябва да е хвърлил документите си за самоличност след като е пристигнал. Ето. — Агентът му връчи записите на плащанията и информацията за полетите. Вернер прегледа набързо страниците.

— Това не са боклуци — отбеляза тихо бившият шеф на Екипа за спасяване на заложници. — Това изглежда добро попадение, Джони.

— Да, сър — отвърна младият агент, съвсем наскоро дошъл от градския полеви отдел на Оклахома. — Но едно остава неясно. Как е стигнал до Европа този път? Всичко друго е документирано, има и един полет от Дъблин до Лондон, но нищо оттук до Ирландия — докладва специален агент Джеймс Уошингтън.

— Може да има и „Америкън Експрес“. Обади се да провериш — заповяда Вернер на младия мъж.

— Слушам — заяви Уошингтън.

— На кого да се обадя за това? — попита Вернер.

— Ето, сър. — Уошингтън му посочи номера на предната страница на факса.

— О, добре, този го познавам. Благодаря, Джими. — Вернер вдигна слушалката и набра международния номер. — Господин Тоуни,

моля — каза той на оператора. — Търси го Гъс Вернер от главната квартира на ФБР във Вашингтон.

— Здравей, Гъс. Много сте бързи — каза Тоуни. Вече се беше преоблякъл и се канеше най-после да си тръгне за дома.

— Чудесата на компютърния век, Бил. Имам евентуално попадение за този тип, Серов. Летял е вчера от „Хийтроу“ до Чикаго. Полетът е бил около три часа след вашата патаклама в Херефорд. Разполагам с наета кола, хотелска сметка и полет от Чикаго до Ню Йорк Сити, след като е пристигнал тук.

— Адрес?

— Откъде толкова късмет? Само пощенска кутия в долен Манхатън — каза помощник-директорът на събеседника си. — Бил, смяташ ли, че това е гореща новина?

— Гъс, адски горещо е. Шон Грейди ни каза името и един от останалите пленници го потвърди. Този симпатяга Серов е доставил огромна парична сума и пет килограма кокаин малко преди нападението. В момента работим по това с швейцарците, да проследим парите. А сега, както изглежда, базата на този тип е в Америка. Много интересно.

— Наистина. Ще трябва да издирим този помияр, ако можем — разсъди на глас Вернер.

За разследването, което щеше да открие, съществуваше обилно законодателство. Американските закони против тероризма се простираха по целия свят и предвиждаха драконовски наказателни мерки. Същото беше в сила и за законите против наркотиците.

— Ще се опиташ ли? — попита Тоуни.

— Естествено, Бил — отвърна уверено Вернер. — Откривам лично папката по този случай. Започва ловът на господин Серов.

— Чудесно. Благодаря ти, Гъс.

Вернер се консултира с компютъра си за подходяща парола. Това дело щеше да бъде важно и засекретено, а паролата на делото щеше да бъде... не, не това. Той нареди на машината да избере друго. Да.

ПРЕФЕКТ, дума, която той помнеше от йезуитското средно училище в Сейнт Луис.

— Господин Вернер? — извика му секретарката. — Господин Хенриксен ви търси на трета линия.

Вернер вдигна слушалката и каза:

— Здравсти, Бил.

— Хубавец е, нали? — попита Чавес.

Джон Конър Чавес лежеше в малкото си пластмасово креватче и в момента спеше мирно и кротко. Картончето с името му на таблата на креватчето удостоверяваше самоличността му, донякъде го правеше и въоръженият полицай, охраняващ яслата. Имаше още един негов колега на етажа с майките, както и трима войници от екипа на СВС на партерния етаж — тях беше по-трудно да различи човек, тъй като бяха цивилни и с дълги коси. Всички тези мерки отново бяха израз на манталитета „като се обърне каруцата, пътища много“, но Чавес нямаше нищо против наоколо да има хора, които да закрилят жена му и детето му.

— Всички са сладки — съгласи се Джон Кларк, спомняйки си как бяха изглеждали Паци и Меги на тази възраст — каква възраст, едва вчерашен. Като повечето мъже, Джон винаги мислеше за децата си като за бебета, без да може да забрави първия път, когато ги е държал. И ето че сега той отново се потопи в топлото сияние, знаейки съвсем точно какво изпитва Динг в момента, горд и в същото време леко притеснен от отговорността, свързана с бащинството. Е, така и трябваше да бъде. „Прилича на майка си“ — прецени след това Джон, което означаваше на неговата линия от семейството, което, помисли си той, беше добре. Но Джон с иронична усмивка се зачуди дали малкият сънува на испански и дали докато расте, ще научи испански — какво пък, да не би да е лошо да е двуезичен? После зумерът му избибипка. Джон изръмжа и го вдигна от колана си. Телефонът на Бил Тоуни. Той измъкна мобилния телефон от джоба на панталона си и набра номера. Минаха пет секунди, докато кодиращата система се синхронизира.

— Да, Бил?

— Добри новини, Джон. Вашето ФБР е по следите на този приятел Серов. Говорих с Гъс Вернер преди половин час. Установили

са, че е взел полет от „Хийтроу“ до Чикаго вчера, после до Ню Йорк. Това е адресът по кредитните му карти. ФБР придвижват този случай много бързо.

Следващата им стъпка беше да проверят за шофьорска карта, където не излезе нищо, което означаваше също така, че не получиха снимка на обекта. Агентите на ФБР, които провериха това в Олбъни, бяха разочаровани, но не особено изненадани. След това, на другия ден, трябваше да разпитат пощенските служители в станцията, където се намираше пощенската кутия.

— Е, Дмитрий, ти се върна доста бързо — отбеляза Брайтлинг.

— Стори ми се добра идея — отвърна Попов. — Операцията беше грешка. Войниците на ДЪГА са прекалено добри за такова нападение срещу тях. Хората на Шон се справяха добре. Планирането им ми се стори великолепно, но противникът се оказа твърде обигран. Уменията на тези хора са забележителни, както се уверихме и преди.

— Е, това нападение трябва да ги е поразтърсило — вметна работодателят му.

— Може би — допусна Попов.

Точно в този момент пристигна Хенриксен и заяви:

— Лоши новини.

— Какви?

— Дмитрий, ти си сгафил нещо.

— О? И какво? — попита руснакът с ирония.

— Не съм сигурен, но те знаят, че има руснак, замесен в осъществяването на нападението срещу ДЪГА, и в момента ФБР работи по случая. Може би знаят, че си тук.

— Това не е възможно — възрази Попов. — Е... да, те държат Грейди, и той може би се е разприказвал... да, той наистина знаеше че съм летял от Америка, или е могъл да се досети, и знае прикриващото име, което използвах, но тази самоличност вече я няма... унищожена е.

— Може би, но аз току-що говорих по телефона с Гъс Вернер. Попитах го за инцидента в Херефорд, дали има нещо, което трябва да знам. Той ми каза, че са открили следователско дело за издирване на

някакво руско име, че имат основания да смятат, че руснак, вероятно пребиваващ в Америка, е бил в контакт с ИРА-И. Това означава, че те знаят по име, Дмитрий, и означава също така, че са проследявали имена по списъците на пътниците на полети. Не подценявай ФБР, приятелю — предупреди го Хенриксен.

— Не ги подценявам — отвърна Попов, вече леко притеснен, но само леко.

Нямаше да е толкова лесно да проследят всички полети през Атлантика, дори и във века на компютрите. Реши също така, че следващите му кредитни карти ще носят имена като Джоунс, Смит, Браун или Джонсън, не и това на бившия председател на КГБ, изпаднал в немилост през 50-те години. Идентифициращото име Серов беше шега от негова страна. Не много добра, реши той сега. Джоузеф Андрю Браун, това щеше да е следващото му име, реши Дмитрий Аркадиевич Попов.

— Това опасно ли е за нас? — попита Брайтлинг.

— Ако се доберат до нашия приятел тук — отвърна Хенриксен.

Брайтлинг кимна и бързо премисли.

— Дмитрий, ходил ли си някога в Канзас?

— Здравейте, Маклийн — каза Том Съливан.

— О, здрасти. Искате пак да говорим ли?

— Да, ако нямате нищо против — каза Франк Чатъм.

— Добре, заповядайте — отвърна Маклийн и отвори широко вратата, след което тръгна към дневната, като си каза наум, че трябва да запази хладнокръвие. Седна и прекъсна звука на телевизора. — Е, и какво искате да научите сега?

— Да си спомняте някой друг, който да е бил близък с Мери Банистър?

— Никой, чието име да мога да посоча. Имам предвид, нали знаете, това е бар за самотници, хората там се бутат един друг, говорят, сприятеляват се и прочие, нали знаете? — Той се замисли още секунда-две. — Може би един, но не му знам името... висок тип, горедолу на моята възраст, песъчлива коса, едър такъв, като че ли бачкането му е на открито... но не знам името му, съжалявам. Мери

танцува с него и беше пила с него, струва ми се, но освен това... там е толкова тъмно и претъпкано.

— И сте я изпратили само веднъж?

— Да. Приказвахме и се майтапихме малко, но до свалка не се стигна. До толкова далече не стигнахме. Да, разбира се, изпратих я до тях, но дори не влязох в сградата, дори не съм я целувал за довиждане, просто си стиснахме ръцете.

Той забеляза, че Чатъм си води бележки. Дали им беше казал същото и преди? Смяташе, че да, но му беше трудно да си спомни, пък двете федерални ченгета в дневната му го притесняваха. Най-тъпото беше, че той наистина не си спомняше кой знае колко за нея. Беше я избрал, беше я натоварил в камиона, и това беше всичко. Нямаше никаква представа къде може да е тя сега, макар да предполагаше, че най-вероятно е мъртва. Маклийн беше наясно какво представлява тази част от проекта, и това го правеше похитител и съучастник в убийство — две неща, които не смяташе да споделя с тези момчета от ФБР. В Ню Йорк в момента смъртното наказание се допускаше, а доколкото знаеше, същото беше в сила и за федералното правителство. Той несъзнателно облиза устни и изтри потните си длани в панталоните си. После стана и се запъти към кухнята.

— Да ви донеса нещо?

— Не, благодарим, не се притеснявай — отвърна Съливан на „ти“.

Току-що беше забелязал нещо, което липсваше при първата беседа. Напрежение. Дали беше притеснението, в което хората понякога изпадаха, докато говорят с агенти на ФБР, или този човек се опитваше да скрие нещо? Маклийн си приготви питие и се върна.

— Би ли ни описал Мери Банистър? — попита го Съливан.

— Хубавичка, но не е нещо изключително. Приятна, одухотворена... тоест, мила, с чувство за хумор, забавно е да си с нея. Момиче, дошло в големия град за първи път... искам да кажа, хубавко момиче, нали разбирате?

— Но никой не е бил много близък с нея, казваш?

— Не, доколкото знам, но аз и не я познавах толкова добре. Какво казват другите хора?

— Ами, хората от бара казват, че си бил в доста приятелски отношения с нея...

— Може би, да, но не толкова приятелски. Искам да кажа, не се стигна до нищо. Аз дори не съм я целувал. — Усети, че започва да се повтаря, и отпи от чашата си. — Де да бях, но не съм — добави той.

— С кого от бара всъщност си близък? — попита Чатъм.

— Вижте, това са лични неща — възрази Кърк.

— Ами, нали се сещаш как стават тези неща. Искаме просто да добием усет, да разберем как става, такива работи.

— Вижте, не съм от тези, дето ще целунат и после ще кажат, окей? Не съм по тази част.

— Не мога да те виня за това — отбеляза с усмивка Съливан. — Но изглежда малко необичайно за тълпата в бара за самотници.

— О, разбира се, има типове, които обичат да си бележат жертвичките на дръжката на патлака, но това не е моят стил.

— И така, Мери Банистър е изчезнала, а ти не си забелязал?

— Може би, но не съм мислил много за това. Този кръг там е преходен, нали разбирате? Едни идват, други си отиват, а някои не виждаш никога повече. Те просто като че ли изчезват.

— Да си й звънял?

Маклийн се навъси.

— Не, не помня да ми е давала номера си. Предполагам, че е била в справочника, но не, никога не съм й звънял.

— Само си я завел до дома й онзи единствен път?

— Точно така, онзи единствен път — потвърди Маклийн, отпивайки от чашата си.

Вече изпитваше силно желание тези двама инквизитори най-после да се разкарат от дома му. Дали те... можеха ли те да знаят нещо? Защо се бяха върнали при него? Е, в апартамента му нямаше нищо, което да показва, че той познава което и да е момиче от „Търтъл Ин“. Може би няколко телефонни номера, но никакви забравени чорапогащи от жените, които беше водил тук.

— Искам да кажа, вие, момчета, нали миналия път огледахте тук — вметна той.

— Не се притеснявай. Винаги го правим. Част от рутинната процедура — поясни Съливан. — Е, ние имаме още една среща след десет минути на улицата. Благодарим, че се съгласи да поговорим. Нали пазиш визитката ми?

— Да, в кухнята е, залепил съм я на хладилника.

— Добре. Виж, това дело е малко трудно. Моля те, премисли отново, и ако се сетиш за каквото и да е — за каквото и да е, моля те, обади ми се, нали?

— Разбира се.

Маклийн стана и ги заведе до входната врата, след което се върна при питието си и удари още една глътка.

— Нервен е — каза Чатъм на улицата.

— Абсолютно. Имаме ли достатъчно, за да му направим фоново проучване?

— Без проблем — отвърна Чатъм.

— Утре сутринта — каза старшият агент.

Това беше второто му пътуване до летище „Титърбъро“, но този път самолетът беше различен, с изписано на опашката КОРП. „ХОРИЗОНТ“. Дмитрий се позамисли и реши, че би могъл да се измъкне от всяко място на територията на САЩ. Знаеше, че Хенриксен ще предупреди Брайтлинг да не предприема нищо драстично. В това пътуване се съдържаше някакъв елемент на тревога, но не повече от любопитството му, затова Попов се настани в мястото вляво и зачака екипажът да запали двигателите и да се отдели от терминала. Имаше дори една симпатична стюардеса, която му предложи чаша водка „Финландия“ и той я глътна, докато перките на „Гълфстрийм V“ ускоряваха въртенето си. Канзас. Щатът на житните полета и торнадата, на по-малко от три часа път оттук.

— Господин Хенриксен?

— Да, кой е?

— Кърк Маклийн.

— Нещо не е наред ли? — попита Хенриксен, разтревожен от интонацията му.

---

[1] Инициалите на Джон Конър (JC). — Б. пр. ↑

[2] Нюйоркски полицейски отдел. — Б. пр. ↑

31. ДВИЖЕНИЕ

Тъмнината скри пейзажа. Попов слезе от самолета и установи, че го чака голям автомобил от военен тип. После забеляза линиите, боядисани върху тармаковата настилка, и се зачуди на самолетна писта ли е кацнал, или на някакъв междуселищен път. Но не, в далечината се виждаше огромно здание, отчасти осветено. Обзет от любопитство, Дмитрий се качи в колата и я подкара към него. Очите му постепенно се приспособиха към пейзажа. Земята наоколо изглеждаше съвсем равнинна, с ниски, леко заоблени хълмчета. В огледалото видя, че към бизнес-самолета подходи цистерна, вероятно за да го зареди за обратния му път до Ню Джързи, та Брайтлинг да може да го използва за други цели. Попов не знаеше, че корпорация „Хоризонт“ имаше много такива машини; броят им току-що се беше увеличил с още три от завода в околностите на Савана, Джорджия. В сградата един униформен охранител го отведе до асансьора и после — до стаята му на четвъртия етаж, която не се различаваше особено от стая в сравнително приличен хотел, само дето имаше прибори за готвене и хладилник. Имаше телевизор и видео, и всички записи в лентите, подредени в шкафчето бяха... за природата, забеляза той. Лъвове, мечки, мишки, хвърляща хайвера си съомга. Нито един игрален филм. Списанията върху масичката до леглото също бяха с тематика за природата. Колко странно. Но пък имаше добре заредено барче, включително с водка „Абсолют“, която беше почти толкова добра, колкото любимата му руска водка. Той си наля и включи телевизора на Си Ен Ен.

Хенриксен беше прекалено предпазлив. Какво можеше да намери ФБР срещу него? Някакво име? Може би от това те щяха да продължат... до какво? Кредитните карти, ако имаха късмет, и по тях до пътните му поръчки, но нищо от тези неща не можеше да има някаква стойност пред съда. Не, освен ако Шон Грейди определено не го посочеше като проводник на информация и средства, той беше в пълна безопасност, а Попов смяташе, че може да разчита на Грейди, че

няма да сътрудничи с британците. Твърде много ги мразеше, за да им сътрудничи. Всичко това беше все едно да се натикаш в дупката си и после сам да я заровиш. Парите, които беше прехвърлил във втората швейцарска сметка, можеха да се открият, но имаше начини да се оправи с това — адвокатите бяха полезна институция, както се беше уверил. Да работиш с тях беше много по-добре, отколкото с цялата полева агентура на КГБ, взета заедно.

Не, ако имаше някаква опасност за него, то тя трябваше да се търси в работодателя му, който можеше да не познава правилата на играта — но дори и да не ги знаеше, Хенриксен щеше да помогне. Ето защо Дмитрий се отпусна и отпи от чашата си. Щеше да проучи това място утре и по начина, по който се отнасяха с него, щеше да разбере...

...не, имаше още по-лесен начин. Той вдигна телефона си, натисна 9, за да получи външна линия, и набра номера на апартамента си в Ню Йорк. Линията се получи. Телефонът от другата страна иззвъня четири пъти, преди телефонният секретар да се включи. Значи имаше достъп до външния свят. Това означаваше, че е в безопасност, въпреки че и сега не беше по-близо до разбирането на това, което ставаше, отколкото по време на първата им среща във Франция, когато бърбеше с един американски бизнесмен и го забавляваше с приказки на един бивш офицер от КГБ. А ето го сега някъде в Канзас, САЩ, пие си водката и гледа телевизия, с над шест милиона американски долара в две шифровани сметки в Швейцария. Беше постигнал целта си. Но му оставаше още една. За какво по дяволите беше цялото това приключение? Дали най-после щеше да го разбере тук? На това се надяваше.

Самолетите бяха претъпкани с хора, всички потеглили за международното летище „Кингсфорд Смит“ край Сидни. Много от тях се приземяваха на пистата, която се протягаше като огромен пръст в залива Ботани, печално известен като място за последен пристан на престъпници и други отхвърлени от обществото британци, изпращани на другия край на света с дървени кораби, за да създадат нова страна, с което, въпреки неверието на онези, които ги бяха изпращали, те се бяха справили много добре. Мнозина от сега пристигащите пътници бяха

млади, добре сложени атлети, гордостта и спортният елит на своите страни, които ги бяха изпратили облечени в парадни униформи, провъзгласяващи тяхната националност. Повечето все пак бяха туристи, хора, закупили скъпи билети и настанителни ваучери от туристически агенции, или получили ги като дар от политически фигури в родните си страни. Много от тях носеха знаменца. Малцината пътуващи по бизнес хора се бяха наслушали на всевъзможни ентусиазирани предсказания за националната слава на Олимпийските игри, които започваха след няколко дни.

При пристигането си спортистите биваха посрещани като членове на кралската фамилия и ги придружаваха към автобусите, които щяха да ги отведат по магистрала 64 до града, а оттам — в Олимпийското село, построено с големи разходи от правителството на Австралия, за да ги приюти. От стаите си можеха да видят внушителния стадион наблизо и атлетите гледаха и се чудеха дали ще могат да постигнат личната си слава тук.

— Е, полковник, какво смятате?

— Адски голям стадион, това е факт — отвърна полковник в оставка Уилсън Джиъринг от Химическия корпус на Армията на САЩ. — Но тук явно е голяма жега през лятото, момко.

— О, това е пак оная работа с Ел Ниньо. Океанските течения от Южна Америка пак са се променили и с това са свързани необичайно високите температури тук. Ще бъде около тридесет и пет — деветдесет по вашему — през цялата Олимпиада.

— Ами, надяваме се, че тази оросяваща система ще подейства. Иначе ще имаме много топлинни удари, момко.

— Действа тя — увери го австралийското ченге. — Напълно е изпитана.

— Мога ли сега да я прегледам? Бил Хенриксен иска да видя дали не би могла да се използва като система за разпространение на химически агенти.

— Определено. Насам. — Озоваха се там след пет минути. Тръбопроводната мрежа за подаване на водата беше съсредоточена в едно заключено помещение. Ченгето имаше ключ и вкара полковника вътре.

— Значи хлорирате водата? — попита полковникът полуизненадано. — Та нали е от водопроводната система на Сидни?

— Да, но не искаме да пръскаме никакви възможни микроби.

— Разбира се — съгласи се полковник Джиъринг, докато оглеждаше пластмасовия хлорен контейнер на тръбата за разпръскване под същинските тръби. Водата се филтрираше, преди да се изпрати към пръскащите дюзи, монтирани във всички коридори и рампи на огромната чаша на самия стадион. Системата щеше да се налага да бъде промивана с нехлорирана вода, преди да задейства самото разпръскване, но това ставаше лесно, а фалшивият хлорен контейнер в хотелската му стая беше абсолютен близък на този тук. Съдържанието му дори приличаше на хлор, или почти, макар че нанокапсулите, от които беше съставено, всъщност съдържаха нещо, наречено „Шива“. Самият Джиъринг беше работил като експерт по химическите оръжия през целия си живот — в Еджууд в Мериленд и в Дъгуей Прувинг Граунд в Юта... но, е, това тук нямаше да бъде истинска химическа война. Беше биовойна, науката-посестрима на това, което беше изучавал през своите над двадесет години в униформа. — Вратата охранява ли се?

— Не, но има алармена система и за няколко минути системата се задейства, както можете да се уверите. Алармата съобщава на командния пост, а тук имаме стабилна сила за реагиране.

— Колко стабилна?

— Двадесет членове на СВС плюс двадесет полицаи са тук непрекъснато, плюс още десет СВС, които обикалят на двойки около стадиона. Хората на пропуските са въоръжени с автоматични оръжия. Тези на патрула са с пистолети и радиостанции. Имаме също така резервна сила за реагиране на километър разстояние, с леки бронетранспортъри и тежки картечници, цял взвод. Освен това — пехотен батальон на двадесет километра оттук, с хеликоптери и друга поддръжка.

— Звучи добре — каза полковник Джиъринг. — Можете ли да ми дадете алармения код за това помещение?

Те дори не се поколебаха. В края на краищата той беше бивш кадрови армейски офицер, а сега беше старши представител на консултантската фирма по безопасността на Олимпийските игри.

— Едно-едно-три-три-шест-шест — продиктува му старшият полицаи.

Джиъринг си го записа, след което набра цифрите на клавиатурата си, което включи и след това изключи алармената система. Можеше да смени хлорния контейнер много лесно. Системата беше конструирана за светкавично обслужване. Всичко това щеше да действа съвършено, точно по модела, както го бяха замислили в Канзас, където той и хората му бяха тренирали няколко дни. Бяха свели времето за подмяна до четиринадесет секунди. Всичко под двадесет секунди означаваше, че никой няма да забележи нищо подменено на системата за охлаждане, тъй като остатъчното налягане щеше да поддържа системата за оросяване.

За първи път Джиъринг видя мястото, където щеше да го направи реално, и това леко смрази кръвта му. Да го планираш беше едно. Да видиш къде ще стане наистина — съвсем друго. Тук беше мястото. Тук те щяха да причинят началото на глобална епидемия, която щеше да отнеме живота на безброй хора и в края на краищата щеше да остави живи само избраните. Това щеше да спаси планетата... цената беше гадна, разбира се, но той се беше посветил на тази мисия от години. Беше видял с очите си на какво е способен човекът, за да навреди на други същества. Беше още млад лейтенант в изпитателния полигон Дъгуей Прувинг Граундс, когато се получи добре огласеният в пресата инцидент с Джи Би, устойчив нервнопаразиращ агент, разпространил се твърде много и избил неколкостотин овце — невроинтоксикацията не е приятна смърт дори за овцете. Новинарските медии обаче изобщо не си направиха труда да споменат за дивеча, който беше изгинал от подобна отвратителна смърт, всичко — от насекомите до антилопите. Беше го потресло това, че собствената му организация, армията на САЩ, можеше да допусне толкова голяма грешка и да причини толкова болка. А нещата, които бе научил по-късно, бяха още по-лоши. Бинарните агенти, по които беше работил с години — в усилието да бъдат създадени „безопасни“ отрови за използване на бойното поле... налудничавото във всичко това беше, че всичко бе започнало с изследвания на противонасекомни препарати в Германия през 20-те и 30-те години. Повечето химикали, използвани за избиване на насекоми, се бяха оказали нервнопаралитични агенти, които унищожаваша рудиментарните нервни системи на мравките и

пчелите, но германските химици се бяха натъкнали и на някои от най-смъртоносните химически компоненти на света. Твърде голяма част от кариерата на Джиъринг беше посветена на оценката на информация за евентуални заводи за химическо оръжие в държави, за които се вярваше, че не разполагат с подобни неща.

Но проблемът при химическите оръжия беше в трудността да бъдат разпространени равномерно на бойното поле, така че да засегнат ефикасно вражеските войници. Това, че същите тези химикали щяха да пътуват на големи пространства и да убият невинни граждани, беше мръсната тайна, която военните организации и правителствата, които ги управляваха, винаги бяха крили. А те дори не бяха и помисляли за дивия живот, който също щеше да бъде унищожен в огромни количества — и още по-лошо, за генетичните щети, които тези агенти причиняваха, защото минималните дози нервен газ, много под необходимата за смърт доза, поразяваха самата ДНК на жертвата, причинявайки мутации, които щяха да продължат поколения. Джиъринг беше прекарал години в изучаването на тези неща и предполагаше, че тъкмо това го беше направило чувствителен към отнемането на живот.

Това сега не беше същото. Той нямаше да разпространява органофосфатни химически отрови, а по-скоро малки вирусни частици. А хората, които щяха да преминават през охладителната оросяваща система в проходите и по рампите на стадиона, щяха да ги вдишат, телесната им химия щеше да счупи нанокапсулите, пускайки пръчиците на „Шива“ да се задействат... бавно, разбира се... и после щяха да се върнат у дома, за да разпространят „Шива“ още повече, и четири или шест седмици след финала на Олимпийските игри епидемията щеше да избухне по целия свят и щеше да настъпи повсеместна паника. Корпорация „Хоризонт“ щеше да обяви, че разполага с експерименталния вариант на Ваксина А, която действа при животни и примати — и която е безопасна за приложение при хората — готова за масово производство, и тя щеше да се произведе в масови количества и да се разпространи по целия свят, и след още четири до шест седмици инжектираните щяха също да развият симптомите на „Шива“, и така, с мъничко късмет, светът щеше да бъде обезлюден до част от процента на сегашното си население. Щяха да избухнат безредици, при които щяха да бъдат избити мнозина от

хората, благословени от Природата с високоефективни имунни системи, и след още някакви си два месеца щяха да останат съвсем малко хора, добре организирани и добре екипирани, в безопасност в Канзас и в Бразилия, и след още някаква си половин година те щяха да станат наследници на един свят, възвръщащ се към естественото си състояние. Нямаше да е като в Дъгуей — една безцелна авария. Щеше да бъде съзнателен акт от страна на човек, който през целия си професионален живот беше осъждал масовото убийство, но който в края на краищата беше помагал за убийството на невинни същества... Той се обърна и изгледа домакина си.

— Какви са дългосрочните прогнози за времето?

— Сухо и горещо. Надявам се, че спортистите са в добра форма. Ще им потрябва.

— Е, тази ваша оросяваща система е чудо — отбеляза Джиъринг.
— Дано само не се доберат до нея някои неподходящи хора. С ваше разрешение, бих искал моите хора да хвърлят по едно око на това нещо.

— Идеално — съгласи се старшият полицай.

Този американец наистина се беше вманиачил по тази оросителна система, но той все пак беше бивш офицер по газовете и това може би обясняваше нещата.

Вечерта Попов не беше спуснал щорите, затова зората го събуди рязко. Той отвори очи и примигна болезнено, когато изгряващото слънце се надигна над полетата на Канзас. В медицинското шкафче в банята, както установи, имаше тилебол и аспирин, в кухнята имаше кафе на зърна за кафемашината, но нищо полезно в хладилника. Затова той си взе душ, направи си кафе, след което излезе от стаята си, за да потърси храна. Намери една кафетерия, при това голяма, но почти без никакви клиенти, макар че около масите се мяркаха хора, и той отиде да си вземе закуска и седна сам, оглеждайки другите в просторното помещение. Главно хора на тридесет–четиридесет годишна възраст, прецени той с професионалното си око, някои бяха облечени с лабораторни мантии.

— Господин Попов? — каза нечий глас и Попов се обърна.

— Да?

— Аз съм Дейв Доусън, шеф на охраната тук. Трябва да ви дам това да си го сложите — той извади бяла пластмасова табелка, която Попов трябваше да закачи на ризата си — и да ви разведа днес наоколо. Добре дошли в Канзас.

— Благодаря. — Попов закачи табелката. На нея дори имаше снимката му.

— Би трябвало да я носите винаги, за да знаят хората тук, че не сте външен — подхвърли му Доусън.

— Да, разбирам. — Значи това място се контролираше с пропуски и си имаше началник на охраната. Колко интересно.

— Как беше полетът снощи?

— Приятен и без произшествия — отвърна Попов, отпивайки от второто си кафе за тази сутрин. — Е, и какво е това място?

— Ами, „Хоризонт“ го построи за изследователски център. Вие знаете с какво се занимава компанията, нали?

— Да — кимна Попов. — Лекарства и биологични изследвания, световен лидер.

— Е, това е поредният комплекс за изследвания и развитие за тяхната работа. Завършиха го съвсем наскоро. В момента водим хора тук. Скоро ще се превърне в главния комплекс на компанията.

— Но защо тук, сред нищото? — попита Попов, оглеждайки предимно празната кафетерия.

— Е, най-напред това място е с централно разположение. Можеш да стигнеш до всяка точка на страната за по-малко от три часа. И няма никой наоколо, който да ни притеснява. Освен това комплексът е добре защитен. „Хоризонт“ върши много неща, които изискват защита, нали разбирате.

— Промислен шпионаж?

Доусън кимна.

— Точно така. От това се опасяваме.

— Ще мога ли да поразгледам, да видя околностите и прочие?

— Лично ще ви разведа с колата. Господин Хенриксен ми каза да ви окажа пълно гостоприемство в комплекса. Най-напред довършете закуската си. Аз имам да свърша няколко други неща. Ще се върна след петнайсетина минути.

— Добре, благодаря ви — каза Попов и го изгледа, докато излизаше от помещението.

Това място притежаваше странни белези, почти като някакъв секретен държавен институт... като руски секретен комплекс, помисли си Попов. Като че ли му липсваше одухотвореност, характер, човешко измерение, което можеш да разпознаеш. Дори КГБ щеше да окачи на такова място огромен портрет на Ленин на някоя от огромните бели и голи стени, за да придаде на мястото поне някакво човешко измерение. Една от стените беше с цветни прозорци, през които можеха да се видят като че ли засети с жито нивя и някакво шосе, но нищо повече. Почти приличаше на кораб сред открито море. Никога не беше виждал нищо подобно. Бившият офицер от КГБ се зае със закуската си. Инстинктите му вече бяха нащрек и той се надяваше да разбере колкото се може повече и колкото може по-бързо.

— Доминго, искам да поемеш това — каза Джон.

— Пътят е много дълъг, Джон, а аз току-що станах татко — възрази Чавес.

— Съжалявам, момко, но Ковингтън е извън строя. Също и Чин. Ще изпратя теб с още четирима души. Работата е лесна, Динг. Австралийците си знаят работата, но ни помолиха само да прескочим и да огледаме — а причината е, че ти се справи експертно със задачите си досега.

— Кога тръгвам?

— Днес, със 747 от „Хийтроу“. — Кларк му връчи плика с билетите.

— Страхотно — изръмжа Чавес.

— Ей, радвай се, че поне беше тук при раждането, татенце.

— Да бе! Ами ако нещо се появи, докато ни няма? — изпробва Чавес един последен малък аргумент.

— Все ще можем да сглобим един екип, но смяташ ли, че някой ще се осмели скоро да ни дръпне за опашката? След като пъхнахме в торбата тези отрепки от ИРА? Аз не мисля — заключи Кларк.

— Какво става с оня руснак, Серов?

— ФБР са по това, опитват се да го спипат в Ню Йорк. Назначили са цяла тайфа агенти по случая.

Един от тях беше Том Съливан. В момента той се намираше в пощенската станция. Пощенска кутия 1453 принадлежеше на загадъчния господин Серов. В кутията имаше доста поща и една сметка от „Виза“, но се оказа, че никой не беше я отварял поне от девет дни, доколкото можеше да се установи по датите върху клеймата на пликовете, и никой от служителите не заяви, че знае как изглежда притежателят на кутия 1453, макар един да сподели, че не си взимал пощата много често. Беше оставил някакъв уличен адрес, получавайки кутията, но се оказа, че е адресът на някаква италианска пекарна на няколко пресечки оттук, а телефонният номер беше измислен.

— Адски сигурно е, че този тип е „призрак“ — разсъди на глас Съливан, зачуден защо с този случай не беше се заловила групата за Чуждестранно контраразузнаване.

— На такова мирише — съгласи се Чатъм.

Задачата им тук вече бе приключила. Не разполагаха с никакво доказателство за престъпление от страна на обекта, а и нямаха толкова човешки ресурси, че да възложат на някой агент да наглежда периодически пощенската кутия.

Мерките за сигурност тук бяха добри, прецени Попов, докато го развеждаха в едно от военизираните на вид превозни средства, което Доусън беше нарекъл „Хъмър“. Първото условие при мерките за сигурност беше да разполагаш с дълбочинна отбрана. Такава тук имаше. Беше дълбока поне десет километра, още преди да прекосиш линията за частна собственост.

— Преди тук имаше няколко големи ферми, но „Хоризонт“ ги изкупи всички за няколко години и започна да строи изследователската лаборатория. Отне известно време, но вече е завършена.

— Все още отглеждате тук пшеница?

— Да, самият комплекс не използва толкова много от терена и се стараем да запазим вида на останалата част такъв, какъвто си беше. По дяволите, тук отглеждаме достатъчно жито за всички хора в лабораторията, имаме си дори елеватори и всичко останало, ей там. — Той посочи на север.

Попов обърна очи натам и забеляза в далечината някакви бетонни съоръжения. Беше забележително колко голяма е Америка, а

тази нейна част изглеждаше толкова плоска, почти като руските степи. Земята имаше леки падини и възвишения, но само колкото да подчертаят липсата на истински хълмове. Хамърът продължи на север, по някое време прекоси железопътен коловоз, който очевидно водеше към големите силози — елеватори, така ли ги нарече Доусън? Елеватори? Защо пък тази дума?

Още по на север той едва различи пътен трафик, движещ се по далечната магистрала.

— Това е северната граница — обясни Доусън, след като пресякоха необработен терен.

— Това там какво е?

— О, това са нашите малки рогати антилопи. — Доусън леко завъртя кормилото, за да се приближат.

Хамърът заподскача по тревистата земя.

— Красиви животни.

— Такива са, и са много бързи. Всъщност не са истински антилопи, генетично са по-близки до козата. Тези сладурани могат да тичат със скорост над шейсет километра в час и да издържат почти цял час на такова бягане. Освен това имат много остро зрение.

— Трудни са за лов, предполагам. Вие тук ловувате ли?

— Някои го правят, но аз — не. Аз съм веганец.

— Какво?

— Вегетарианец. Не ям месо или други животински продукти — отвърна някак с гордост Доусън. Дори коланът му беше изработен от брезент, а не от кожа.

— Какво означава това, Дейвид? — попита го Попов.

Никога не беше се натъквал на подобен екземпляр.

— О, просто избор, който сам направих. Не одобрявам убиването на животни за храна или по някаква друга причина. Не всички са съгласни с мен, дори и тук, в Проекта, но аз не съм единственият, който мисли по този начин. Природата трябва да се уважава, а не да се експлоатира.

— Аха, значи не купуваш на жена си кожени палта — каза с усмивка Попов. Беше чувал за съществуването на подобни фанатици.

— Едва ли бих го направил! — засмя се Доусън.

— Аз никога не съм ловувал — каза след това Попов, чудейки се каква ли реакция ще последва. — Никога не съм го смятал за разумно,

а в Русия почти унищожиха повечето диви животни.

— Разбирам те. Това е много тъжно, но един ден те ще се върнат — обяви Доусън.

— Как, при толкова много ловци на държавна служба, чиято работа е да ги избиват? — Тази институция не беше премахната дори след свалянето на комунистическото управление.

Лицето на Доусън придоби загадъчен израз, какъвто Попов беше виждал неведнъж в средите на КГБ. Този човек знаеше нещо, което не желаше да сподели в момента, макар да знаеше, че е важно.

— О, има начини, приятелю. Има начини.

Разходката отне час и половина и Попов беше много впечатлен от размерите на комплекса. Пътят за достъп до основното здание на комплекса наистина беше самолетна писта, забеляза той, с електронно оборудване за насочване на самолети и пътна светлинна сигнализация, която да предупреждава автомобилите да се изтеглят. Той попита Доусън за това.

— Да, то си е очевидно, нали? Човек не може да докара и изкара оттук едно „Джи“ току-така. Казват, че тук могат да кацат истински граждански самолети, среден размер, но това още не съм го виждал.

— Доктор Брайтлинг трябва да е похарчил доста пари за построяването на всичко това.

— Вярно е — съгласи се Доусън. — Но си струва, повярвай ми. — Той подкара по магистралата-писта до сградата на лабораторията и спря. — Ела с мен.

Попов го последва, без да пита защо. Никога не си беше давал сметка колко могъща може да е една голяма американска корпорация. Това тук можеше и трябваше да е по-скоро правителствен институт, с цялата прилежаща земя и огромния комплекс постройки. Хотелската сграда, в която бе прекарал нощта, сигурно можеше да приюти хиляди хора — но защо е трябвало да строят такова нещо тук? Да не би Брайтлинг да се канеше да премести тук цялата си корпорация, с всичките ѝ служители? Толкова далече от големите градове, летища, от всички неща, които предлага цивилизацията. Защо тук? Освен, разбира се, заради сигурността. Освен това комплексът се намираше далече от всякакви полицейски агенции, от новинарски медии и от репортери. За целите на сигурността това съоръжение спокойно можеше да се намира и на Луната.

Лабораторната сграда също беше по-голяма от необходимото, прецени Попов, но за разлика от останалите, изглежда, в момента функционираше. Вътре имаше пропуск и портиер. Двамата мъже продължиха необезпокоявани до асансьорите, после на четвъртия етаж и право в един кабинет.

— Здравсти, докторе — каза Доусън. — Това е Дмитрий. Доктор Брайтлинг го изпрати снощи при нас. Той ще поостане тук — добави шефът на охраната.

— Получих факса. — Лекарят стана и протегна ръка на Попов. — Здравейте. Аз съм Джон Килгор. Моля, последвайте ме.

Двамата минаха през една странична врата и се озоваха в стая за прегледи, докато Доусън остана да ги чака отвън. Килгор каза на Попов да се съблече до кръста и се залови да му прави медицински преглед, като провери кръвното му налягане, провери очите, ушите и нервните му рефлексии, опипа корема му, за да се увери, че черният му дроб не е увреден, и най-накрая му взе четири кръвни проби за по-нататъшно изследване. Попов се подчини на всичко това, леко озадачен от цялата процедура и малко свенлив пред лекаря, както става с повечето хора по време на преглед. Най-сетне Килгор извади едно шишенце от шкафа с медикаменти и заби приготвената спринцовка в него.

— Това какво е? — попита Дмитрий Аркадиевич.

— Просто имунна инжекция — обясни Килгор, оставяйки шишенцето на масата.

Попов го вдигна и погледна етикетчето. На него пишеше само: „Б-2100 11-21-00“, и нищо повече. После, когато иглата се забодеше в ръката му, присви очи. Никога не си беше падал по инжекциите.

— Готово — каза Килгор. — Утре ще ви информирам за кръвната картина.

След като свърши това, той посочи на пациента закачалката с дрехите му. Колко жалко, помисли си Килгор, че пациентът не можеше да бъде признателен, че спасяват живота му.

— Той би могъл просто да не съществува — каза специален агент Съливан на шефа си. — Може би някой идва да проверява пощата му, но не и в последните девет-десет дни.

— Какво можем да направим по въпроса?

— Ако искате, можем да монтираме камера и сензори за движение вътре в кутията, както правят момчетата от ЧКР^[1] за покриване на уязвими точки. Това можем, но струва пари и човешки ресурси, за да държим на дежурство един-двама агенти в случай, че алармата се задейства. Толкова ли е важен този случай?

— Да. вече е важен — каза на подчинения си главният помощник-специален агент на полевия отдел в Ню Йорк. — Започна го лично Гъс Вернер и той лично наглежда хода на разследването. Така че поговори с момчетата от ЧКР и ги помоли да ви помогнат с наблюдението на тази пощенска кутия.

Съливан кимна, прикривайки изненадата си.

— Окей, за това няма проблем.

— По-нататък. Как върви делото Банистър?

— В момента не сме стигнали до нищо. Най-близкото до попадение, което имаме досега, е вторият ни разговор е този Кърк Маклийн. Държеше се малко изнервено. Може би въпрос на нерви, или пък нещо друго... нищо нямаме срещу него във връзка с липсващата жертва, освен че са пили заедно и са си говорили в онзи бар. Направихме му фоново проучване. Нищо особено за докладване. Изкарва добри пари от корпорация „Хоризонт“ — по професия е биохимик, завършил е университета в Делауеър, магистърска степен, работа върху докторат в Кълъмбия. Членува в някои групи за запазване на околната среда, в това число „Земята първо“ и клуб „Сиера“, получава списанията им. Главното му хоби е планинарството. Има банкова сметка, плаща си таксите редовно. Съседите му казват, че е тих и затворен, няма близки приятели в сградата. Не е известно да има приятелки. Твърди, че познава Мери Банистър бегло, завел я веднъж до дома ѝ, без сексуална връзка, и толкова, така казва.

— Нещо друго? — попита ГПСА.

— Листовките, разпространени от НИПО, досега не са довели до никакво развитие. Не бих казал, че храня големи надежди.

— Какво ще правиш по-нататък тогава?

Съливан сви рамене.

— След няколко дни ще отидем пак при Маклийн да поговорим с него. Както казах, изглеждаше малко шашнат, но недостатъчно, за да се оправдае пълното му следене.

— Говорих по случая с лейтенант д'Алесандро. Той смята, че в тази част на града може да действа сериен убиец.

— Може би. Има още едно изчезнало момиче, Ан Претлоу, но и по този случай нищо не се разплита. Няма за какво да се заловим. Все едно, ще продължим да търсим — обеща Съливан. — Ако се е развихрил някой такъв, рано или късно ще направи грешка. — Но докато направеше, можеше да изчезнат още няколко млади жени, а обединените сили на НИПО и ФБР не можеха да направят кой знае какво, за да го спрат. — Досега не бях работил по такъв случай.

— Аз съм — отвърна ГПСА. — Убиецът от Грийн Ривър в Сиатъл. Хвърлихме по него един тон ресурси, но така и не можахме да хванем тая отрепка, а после убийствата изведнъж спряха. Кой знае дали не са го спипали за взлом или обир на някой магазин за алкохол и сега може би си седи примерно в някой затвор в щата Вашингтон и чака да му изтече присъдата, за да направи още няколко удара. Вече имаме много добро описание как бачка мозъкът му, но не знаем на чий мозък съответства това описание. От такива случаи наистина може да ти пламне главата.

По същото време Кърк Маклийн обядваше в едно от стотиците заведения за деликатеси в Ню Йорк: похапваше салата с яйца и пиеше сода с крем.

— И какво? — попита го Хенриксен.

— Такова, че пак се върнаха да говорят с мен и непрестанно ми задаваха същите шибани въпроси, като че очакваха да си сменя версията.

— Ти смени ли я? — попита бившият агент на ФБР.

— Не, има само една версия, която мога да им кажа, и това е версията, която си подготвих предварително. Ти откъде знаеше, че могат така да се доберат до мен? — попита Маклийн.

— Някога работех във ФБР. Работил съм по следователски дела и знам как действа Бюрото. Можеш много лесно да ги подцениш, а после се появяват — не, после ти се появяваш в кръгозора им и те започват да оглеждат, и в общи линии не престават да оглеждат, докато не намерят нещо — каза Хенриксен, за да подсили тревогата у това момче.

— Добре де, и къде са те сега? — попита Маклийн. — Момичетата, имам предвид.

— Не е необходимо да знаеш, Кърк. Запомни това. Не е необходимо да знаеш.

— Окей. — Маклийн кимна примирено. — Сега какво?

— Ще дойдат да се видят с теб отново. Вероятно в момента ти правят фоново проучване и...

— Това какво значи?

— Говорят със съседите ти, с колеги, проверяват историята на кредитната ти сметка, колата ти, дали си купувал билети донякъде, някакви криминални обвинения, оглеждат се за всичко, което би могло да те уличи — обясни Хенриксен.

— Нищо такова не могат да намерят за мен.

— Знам.

Самият Хенриксен му беше извършил подобна проверка. Нямаше никакъв смисъл да привлечеш някой с криминално минало да нарушава закона в името на Проекта. Единствената черна точка срещу него беше членството му в „Земята първо“: тази организация беше смятана от Бюрото почти за терористична — е, да речем, екстремистка. Но единственото общо, което имаше Маклийн с тази тайфа, беше, че получаваше месечните им бюлетини. Имаха много добри идеи и в Проекта бяха обсъждали дали да не инжектират неколцина от тях с Ваксина Б, но имаха и прекалено много членове, чиито представи за защита на планетата се ограничаваха до това да се набиват пирони в дърветата, за да се чупят дърворезачките. Подобна „природозащитна“ дейност само осакатяваше работниците в дървообработващите фабрики и вдигаше гнева на невежото общество, вместо да го научи на нещо полезно. Това беше проблемът с терористите, Хенриксен го беше разбрал преди години. Техните действия не съответстваха на техните стремежи. За да се постигнеше това, трябваше да се живее в икономическа екоструктура, а те просто не можеха да се състезават на това полесражение. Идеологията никога не е достатъчна. Освен нея на човек му трябва ум и приспособимост. За да бъдеш един от избраните, трябва да си ценен. Кърк Маклийн не беше чак толкова ценен, но все пак беше член на екипа. А сега беше обезпокоен от вниманието, проявявано към него от страна на ФБР. Единственото, което трябваше направи, беше да се придържа твърдо

към първоначалната си версия. Но беше доста поразтърсен и това означаваше, че не може да му се има доверие. Следователно трябваше да направят нещо по въпроса.

— Опаковай си багажа. Ще те преместим още тази нощ в Проекта. — Какво пък толкова, по дяволите, все едно щеше да започне скоро. Много скоро.

— Добре — отвърна Маклийн, довършвайки салатата си с яйца.

Хенриксен беше месоядец, забеляза той. Не беше „веганец“. Е, може би ще стане един ден.

Най-после по голите стени започнаха да се появяват произведения на изкуството. „Значи — помисли си Попов — комплексът не е съвсем бездуховен.“ Бяха все сюжети, свързани с природата — планини, гори и животни. Някои от картините бяха доста добри, но повечето бяха посредствени, от сорта на тези, които човек може да види из евтините мотели. Колко странно, че при толкова пари, похарчени за този чудовищен научен комплекс сред такава пустош, тези произведения на живописиста бяха така второстепенни. Какво пък, вкусът си е вкус, а Брайтлинг беше технократ и несъмнено необразован в по-фините аспекти на живота. В древни времена той сигурно щеше да бъде друид, помисли си Дмитрий, брадат мъж в дълга бяла роба, който се прекланя пред дървета и животни и принася в жертва невинни девизи на каменни олтари в чест на своята езическа вяра. Имаше по-приятни неща, които можеха да се правят с девизиците. У този човек съществуваше толкова странна смесица от старо и ново — както и в цялата му компания. Директорът на сигурността беше „веганец“, който никога не ядял месо? Що за дивотии! Корпорация „Хоризонт“ беше световен лидер в няколко жизненоважни нови области на технологиите, но хората, които работеха в нея, бяха ненормалници със странни и примитивни възгледи. Допускаше, че това са някакви присъщи на американците увлечения. Толкова голяма страна, в която гениалното съжителстваше с лудостта. Брайтлинг беше гений, но беше наел Попов, за да подклажда терористични инциденти...

...и после беше докарал Попов тук. Дмитрий Аркадиевич се замисли над това, докато предъвкваше късния си обяд. Но защо тук?

Какво му беше толкова специалното на това място?

Сега вече можеше да разбере защо Брайтлинг толкова леко се беше съгласил за сумата, преведена за терористите. Корпорация „Хоризонт“ беше похарчила повече пари за настилка на само един от пътищата за достъп до този комплекс, отколкото всичките пари, които Попов беше изгребал от касите ѝ, за да ги прехвърли на своите сметки. Но това място все пак беше важно. Човек можеше да го долови във всяка подробност, чак до плъзгащите се врати, затварящи се херметично, за да пазят въздуха вътре, които извикваха в него представата за космически кораб. Нито един долар не беше пожален, за да се направи това място свършено. Но свършено за какво?

Попов поклати глава и отпи от чая си. Качеството на храната тук беше чудесно. Качеството на всичко беше чудесно, ако се изключеше абсурдът с безвкусните пейзажи. Следователно тук не бе допусната никаква грешка. Брайтлинг не беше от хората, които могат да правят компромиси с каквото и да било, нали? Следователно, прецени Дмитрий Аркадиевич, всичко тук беше преднамерено и всичко се наместваше в някаква цялостна схема, от която той трябваше да може да различи предназначението на тази конструкция и намеренията на човека, който я беше издигнал. Днес той беше позволил да го разходят из околностите... и да му направят медицински преглед? За какво беше всичко това, по дяволите? Докторът му беше ударил инжекция. „Имунна“, беше казал. Но за какво? Срещу какво?

Извън този олтар на технологията беше само земеделска земя, а извън нея — диви животни, пред които водачът му през деня, изглежда, се прекланяше.

„Друиди“ — помисли си той. По времето, когато работеше в Англия, беше отделил време да прочете книги и да научи повече за културата на англичаните, беше се правил на турист, дори беше пътувал до Стоунхендж и други места с надеждата, че ще разбере хората по-добре. В края на краищата обаче се беше убедил, че историята си е история и колкото и да е интересна, не изглеждаше по-логична в Англия, отколкото в Съветския съюз — където историята се изразяваше предимно в лъжи, съставени така, че да прилягат на идеологическите щампи на марксизма-ленинизма.

Друидите бяха вярвали, че боговете живеят в дърветата и скалите, и им бяха принасяли човешки жертви. Но в края на краищата

всичко се е свеждало до властта — земната власт. И както членовете на Комунистическата партия на Съветския съюз, друидското жречество вероятно е вярвало в това, което е казвало и което му е осигурявало властта, защото... защото е трябвало да вярват. Било е източник на тяхната власт и следователно е трябвало да му вярват.

Но тези хора тук не бяха диваци, нали? Бяха предимно учени, някои от които — световни експерти в своите области. Корпорация „Хоризонт“ представляваше една брилянтна колекция от гении, нали? Как иначе Брайтлинг щеше да натрупа толкова пари?

Попов се намръщи и събра чиниите си върху таблата, за да я отнесе на мястото за мръсни съдове. Колко странно му приличаше това на столовата на КГБ на площад „Дзержински“ 2. Добра храна и анонимност. Какво, по дяволите, беше станало в живота му през последните няколко месеца? Как можеше разумни хора да не желаят да ядат месо? Какво им беше толкова специалното на сиво-кафявите антилопи, живеещи по границите на това имение? И онзи човек, той беше шеф на сигурността тук, следователно се ползваше с висше доверие. Някакъв шибан вегетарианец в една земя, която произвеждаше говеждо в количества, за които останалата част от света можеше само да мечтае.

И за какво беше тази инжекция? Имунизация? Но срещу какво? Защо изобщо го прегледаха? Колкото по-навътре навлизаше, колкото повече информация трупаше, толкова по-заплетена се оказваше загатката.

Но за каквото и да ставаше дума, то влизаше в обхвата на инвестициите, които Брайтлинг и неговата компания бяха вложили — а тези инвестиции бяха огромни! И за каквото и да ставаше дума, то не се свеждаше до причиняването на смъртта на неизвестни и определено неважни за Джон Брайтлинг хора. Но в каква възможна схема можеше да се побере всичко това?

Попов отново трябваше да си признае, че нищо не му е ясно. Ако беше докладвал за това свое приключение на своите началници в КГБ, сигурно щяха да си помислят, че е малко мръднал, но въпреки това щяха да му наредят да продължи разследването по случая, докато не стигне до някакво заключение, което да им представи, и тъй като беше обучаван в КГБ, той не можеше да престане да изследва фактите, тъй както не можеше да спре да диша.

Добре поне че местата в първа класа бяха удобни. Полетът щеше да бъде дълъг — може би най-дългият възможен полет, тъй като крайната му точка беше на 17500 километра, докато цялата обиколка на планетата е 38500. Полет 9 на „Бритиш Еървейз“ щеше да започне в 10:15 вечерта, да продължи единадесет часа и четиридесет и пет минути до Банкок, да престои там час и половина, и после още осем часа и петдесет минути до Сидни, по което време, помисли си Динг, той вече щеше да е готов да извади пистолета си и да застреля целия екипаж. Всичко това, плюс жена му и сина му, отделени от него само защото шибаните австралийци искали да ги държи за ръчичка по време на сбирещето на пистата. Щеше да пристигне там в 5:30 заранта — с разлика дни — и биологичният му часовник щеше да е поразбъркан от яйцата, които беше ял на закуска. Но, така или иначе, нищо не можеше да направи по въпроса, добре поне, че БЕ беше забранила пушенето по време на техните полети — пушачите сигурно щяха да се побъркат, но това не беше негов проблем. Имаше четири книги и шест списания, с които да убие времето, плюс личен телеекран за филми, и той реши да се възползва максимално от тях. Стюардесите затвориха вратите, двигателите забръмчаха и капитанът заговори по интеркома, за да ги поздрави с добре дошли в техния дом за следващото денонощие — или две денонощия, зависи от гледната точка.

---

[1] Чуждестранно контраразузнаване — група към ФБР, осигуряваща защита на правителствени агенции от чуждестранен шпионаж. — Б. пр. ↑

32. КРЪВНА КАРТИНА

— Смяташ ли, че беше добра идея? — попита Брайтлинг.

— Смятам. Кърк бездруго беше в списъка на пътниците. Можем да накараме колегите му да кажат на всеки, който попита, че е бил извикан служебно от компанията — каза Хенриксен.

— Ако агентите на ФБР отново се върнат да го видят?

— Тогава той просто е извън града и ще трябва да почака — отговори Хенриксен. — Разследвания като това продължават с месеци, а месеци няма да има, нали?

Брайтлинг кимна.

— Предполагам. Как се държи Дмитрий там?

— Дейв Доусън казва, че всичко е нормално. Задава много туристически въпроси, но това е всичко. Джони Килгор му е направил медицински преглед и му е бил „Б“ инжекция.

— Надявам се, че няма да има нищо против това, че ще остане жив. Според това, което каза, може да се окаже от нашия тип хора, нали разбираш?

— За това не съм сигурен, но той не знае и трошица, а докато го разбере, ще бъде твърде късно. Уил Джиъринг е на място и казва, че всичко върви според плана, Джон. Още три седмици и всичко ще се започне. Така че е време да започнем да преместваме хората си в Канзас.

— Колко жалко. Проектът с удължаването на живота наистина изглежда много добре засега.

Охо?

— Е, трудно е да се предскажат пробивите, но изследванията изглеждат много интересно, Бил.

— Значи бихме могли да живеем вечно?... — попита Хенриксен с насмешлива усмивка.

Беше му трудно да повярва на подобни предсказания. Компанията беше постигнала няколко истински медицински чудеса, но това просто беше твърде много, за да му повярва човек.

— Някои неща сега са по-важни. Искам да се уверя, че целият екип е получил Ваксина Б — каза Брайтлинг.

— Какво, да вземем да закараме всички наведнъж да работят в Канзас и да разлаем кучетата? — каза Бил. — А какво ще правим с останалите от компанията?

На Брайтлинг този въпрос не му харесваше. Не му харесваше фактът, че повече от половината от личния състав на корпорация „Хоризонт“ щяха да бъдат третирани като останалата част от човечеството — да бъдат оставени да умрат в най-добрия случай, или да бъдат убити с Ваксина А в най-лошия. Джон Брайтлинг, доктор по медицина и доктор по физика, все още притежаваше някакъв закърнял морал, част от който се проявяваше в чувството за лоялност към хората, които работеха за него — което беше причината сега Дмитрий Попов да се намира в Канзас с антителата от клас „Б“ в кръвоносната си система.

— Вече е решено — отрони Брайтлинг след секунда угризения.

Той щеше да спаси онези, които бяха част от Проекта, както и онези, чиито научни познания щяха да бъдат полезни за бъдещето. Счетоводители, адвокати и секретарки като цяло нямаше да бъдат пощадени. Това, че щеше да спаси около пет хиляди души — толкова, колкото можеха да поемат комплексите в Канзас и в Бразилия — беше достатъчна проява на щедрост, особено като се отчетеше обстоятелството, че само малка част от тези хора знаеха за какво беше Проектът. Ако беше марксист, Брайтлинг щеше да си мисли, и дори да го каже гласно, че светът има нужда от интелектуалния си елит, с който да пристъпи в Новия свят, но той всъщност не мислеше с подобни понятия. Той искрено вярваше, че спасява планетата, и макар цената за това да беше убийствено висока, то целта си струваше да бъде следвана, макар че с част от съзнанието си той се надяваше да може да преживее преходния период, без да посегне на собствения си живот заради фактора вина, за който беше сигурен, че ще го атакува.

Виж, за Хенриксен беше много по-лесно. Това, което причиняваха хората на своя свят, беше престъпление. Онези, които го правеха или го поддържаха, или не вършеха нищо, за да го спрат, бяха престъпници. Неговото задължение беше да ги накара да спрат. Единственият начин беше този. И в края на всичко това невинните щяха да бъдат спасени, както и самата Природа. Във всеки случай,

хората и средствата за реализиране на Проекта вече бяха на място. Уил Джиъринг беше уверен, че ще изпълни задачата си, толкова умело се беше наместила „Глобъл Секюрити“ в схемата по сигурността на Олимпийските игри в Сидни с помощта на Попов и предизвиканите от него операции в Европа. Така че Проектът щеше да продължи напред и след година планетата щеше да се преобрази. Единствената грижа на Хенриксен беше колко ли хора щяха да преживеят пандемията. Научните членове на Проекта бяха обсъждали този въпрос безкрайно. Повечето от тях щяха да измрат от глад или поради други причини, и много малко щяха да разполагат с достатъчно възможности да се организират достатъчно, за да проумеят как така членовете на Проекта също са оцелели, и да предприемат действия срещу тях. Повечето оцелели по естествен път щяха да бъдат поканени под закрилата на избраните, и по-умните от тях щяха да приемат тази закрила. Другите — кой го е грижа? Хенриксен също така беше организирал системата за безопасност на комплекса в Канзас. Там имаше инсталирани тежки оръжия, достатъчни, за да се справят с разбунтували се фермери със симптоми на „Шива“, той беше уверен в това.

Най-вероятният резултат от епидемията щеше да бъде рязкото рухване на обществения ред. Дори организацията при военните щеше бързо да се разпадне, въпреки че комплексът в Канзас се намираше на достатъчно добро разстояние от най-близката военна база, а войниците, базирани във Форт Райли, щяха да бъдат изпратени първо в градовете, за да поддържат реда, докато те самите в един момент не бъдат обхванати от симптомите. Щяха да ги лекуват военните лекари — с малкото, което можеха да им предложат — и когато сцеплението между формиранията се разпаднаше, щеше да е твърде късно дори за войниците да предприемат някакви организирани действия. Така че щеше да бъде повратно време, но щеше да мине бързо, и стига хората на Проекта да се държаха кротко, нямаше опасност да се изложат на организирани нападения. По дяволите, единственото, което трябваше да правят, бе да накарат светът да повярва, че при тях също умират хора, може би да изкопаят по някой и друг гроб и да хвърлят найлонови чували в тях за пред камерите — още по-добре да ги изгарят на открито — и така щяха да изплашат хората наоколо от поредния епицентър на епидемията. Всичко това го бяха обмисляли с

години. Проектът щеше да успее. Трябваше да успее. Та кой друг да спаси планетата?

Кухнята днес беше италианска и Попов с удоволствие забеляза, че поне готвачите не бяха „веганци“. В лазанята имаше месо. Излизайки от щанда с таблата си и чаша „Кианти“, той забеляза доктор Килгор да се храни сам и реши да отиде при него.

— А, здравейте, господин Попов.

— Добър ден, докторе. Какво се оказа относно кръвната ми картина?

— — Всичко е идеално. Холестеролът ви е малко повишен и съотношението на ВПЛ/НПЛ ви е малко нарушено, но това не е повод за особено безпокойство. Малко повече физически упражнения и ще се оправи. Вашето ПСА е чудесно...

— Това пък какво е?

— Простатно специфично анти тяло, проба за рак на простатата. Всички мъже би трябвало да си я правят, когато навършат около петдесет години. Вашето е чудесно. Трябваше да ви го кажа вчера, но бях затрупан с работа. Съжалявам за това — но нямаше нищо важно за казване, а това е един от случаите, когато липсата на новина е наистина добра новина, господин Попов.

— Казвам се Дмитрий — каза руснакът, протягайки ръка.

— Аз съм Джон — отвърна докторът, поемайки я. — По вашему Иван, предполагам.

— И забелязвам, че не си вегетарианец — отбеляза Дмитрий Аркадиевич, посочвайки храната на Килгор.

— А? Какво? Аз ли? Не, Дмитрий, не съм от ония. Хомо сапиенс е всеяден. Нашите зъби не са като на вегетарианските видове. Емайълът им не е толкова дебел. Тези, веганците, са нещо като политическо движение. Някои от тях дори не носят кожени обувки, защото кожата е животински продукт. — Килгор хапна парче месо, за да му покаже какво смята по въпроса. — Аз дори обичам да ловувам.

— Охо? Къде може човек да прави това тук?

— Само не на терена на Проекта. За това си имаме правила, но след време ще мога да ловувам сърни, лосове, бизони, птици, всичко, което поискам — каза Килгор, взирайки се през големите прозорци.

— Бизони ли? Мислех, че са изчезнали — каза Попов.

— Не съвсем. Били са почти избити преди стотина години, но са останали достатъчно, за да се поддържа колонията в националния парк „Йелоустоун“, както и в някои частни колекции. Някои хора дори ги кръстосват с домашен добитък и месото е много хубаво. Може да се купи от някои магазини наоколо.

— Бизон може да се кръстосва с крава? — попита учуден Попов.

— Разбира се. Животните са твърде сродни от генетична гледна точка и всъщност кръстосването им е доста лесно. Трудното — обясни с усмивка Килгор — е, че един домашен бик се бои от женската бизонка и това затруднява изпълнението на задълженията му. Оправят това, като ги отглеждат заедно от теленца, за да свикне бичето с тях, докато дойде време да си върши работата.

— А коне? Очаквах в такова място да видя и коне.

— О, имаме и коне. Конюшната е надолу, в югозападната част на имението. Ти яздиш ли, Дмитрий?

— Не, но съм гледал много уестърни. Когато Доусън ме разведе, очаквах да видя каубои, каращи добитък, с револвери „Колт“ на бедрата.

Килгор се разсмя.

— Предполагам, че си градско момче. Е, и аз бях такъв някога, но тук страшно ми харесва, особено на гърба на кон. Искаш ли да те заведа утре да поюздим?

— Никога не съм се качвал на кон — призна си Попов, заинтригуван от поканата. Този доктор изглеждаше открит човек, и може би доверчив. Би могъл да измъкне някаква информация от него, помисли си Дмитрий Аркадиевич.

— Нищо, имаме една много хубава и кротка кобила — Бътърмилк се казва, представяш ли си? — Килгор замълча. — Адски е хубаво човек да е тук.

— Ти наскоро ли си пристигнал?

— Едва преди седмица. Работех в лабораторията в Бингъмтън, северозападно от Ню Йорк Сити.

— Какво по-точно?

— Лекар съм... всъщност епидемиолог. Смята се, че съм експерт по това как болестите се разпространяват сред популациите. Но върша и много клинична работа и затова съм един от семейните лекари, при

които се записват. Като общите лекари едно време. Знам по малко от всичко, но не бих казал, че съм експерт в определена област... Освен епидемиологията, а това е повече като да си счетоводител, а не лекар, наистина.

— Имам сестра лекарка — вметна Попов.

— О? Къде?

— В Москва. Педиатър е. Завърши Московския университет през 70-те години. Казва се Мария Аркадиевна. А аз съм Дмитрий Аркадиевич. Баща ни се казваше Аркадий, нали разбираш.

— И той ли е бил лекар? — попита Килгор.

Попов поклати глава.

— Не, той беше като мен, шпионин — офицер-разузнавач към Държавна сигурност. — Попов пусна това, за да види как ще реагира Килгор. Смяташе, че няма нужна да го пази в тайна тук — а можеше дори да му е от полза. Даваш нещо, за да получиш нещо...

— Ти си работил в КГБ? Без майтап? — попита силно впечатлен докторът.

— Да. Но с промените в моята страна КГБ съкрати значително щата си и аз бях, как му казвате тук, отстранен?

— Какво си правил в КГБ? Можеш ли да ми кажеш?

Все едно, че го взимаха за спортна звезда, забеляза Попов.

— Бях офицер от разузнаването. Събирах информация и бях във връзка с хора, към които КГБ проявяваше интерес.

— Какво означава това?

— О, срещал съм се с определени хора и групи, за да обсъждаме... въпроси от взаимен интерес — отвърна сдържано Попов.

— Като например?

— Това не мога кажа. Вашият доктор Брайтлинг знае. Затова ме нае всъщност.

— Но сега си част от Проекта, нали?

— Не знам какво означава това... Джон ме изпрати тук, но не ми каза защо.

— О, разбирам. Е, значи ще поостанеш тук, Дмитрий. — Това беше очевидно от факса, който лекарят беше получил от Ню Йорк. Този тип, Попов, наистина сега беше част от Проекта, независимо дали го знаеше, или не. В края на краищата, беше получил инжекция „Б“.

Руснакът се постара да възстанови контрол над разговора.

— Чувах това и преди — Проектът, та Проектът. Какъв проект? Какво точно правите тук?

Едва сега Килгор се почувства неловко.

— Ами, Джон ще ти обясни по-подробно, когато дойде тук, Дмитрий. Е, как беше вечерята?

— Храната е добра за служебна столова — отвърна Попов, чудейки се на каква ли мина е стъпил този път. Беше се приближил до нещо много важно. Инстинктите му определено му го подсказваха. Беше задал пряк въпрос на човек, който смяташе, че той вече знае отговора, и това, че не знаеше определени неща, беше стъписало Килгор.

— Да, хората, които приготвят храната, са добри. — Килгор привърши с хляба си. — Е, ще пояздим ли утре?

— Да, ще ми бъде много приятно.

— Да се срещнем тук утре сутринта, да речем около седем, и ще направим хубава разходка.

Килгор се отдалечи, чудейки се какво ли търси тук руснакът. Е, щом Джон Брайтлинг лично го беше наел, сигурно беше важен за Проекта — но ако беше така, защо не знаеше за какво става дума? Дали да не попита някого? Но ако да, то кого?

Почукаха на вратата, но отговор не последва. Съливан и Чатъм изчакаха няколко минути — можеше да са хванали човека в тоалетната или под душа, — но отговор изобщо не последва. Взеха асансьора до партера, намериха портиера и се идентифицираха.

— Някаква представа къде може да се намира господин Маклийн?

— Напусна тази заран, с няколко пътни чанти, като че ли тръгваше нанякъде, но не знам къде.

— Такси до летището? — попита Чатъм.

Портиерът поклати глава.

— Не, дойдоха да го вземат с кола и потеглиха на запад. — Той им посочи, да не би да не знаят накъде е запад.

— Да е поръчал нещо за пощата си?

Отново поклащане на главата:

— Не.

— Окей. Благодарим — каза Съливан и тръгна към паркираната кола на Бюрото. — Командировка? Ваканция?

— Можем да се обадим утре в офиса му, за да разберем. Все още не е истински заподозрян, нали, Том?

— Предполагам, че не — реагира Съливан. — Давай да ходим в онзи бар и да пробваме със снимките с други хора.

— Добре — съгласи се неохотно Чатъм. Този случай му изяждаше времето пред телевизора у дома, което беше достатъчно лошо. И също така засега не стигаше доникъде, което беше още по-лошо.

Кларк се събуди от шума и му беше необходима около секунда размисъл, докато си спомни, че Паци се беше преместила у тях, за да не е сама и за да може майка ѝ да ѝ помага с Джей Си, както го наричаха двете. Този път той реши също да стане, въпреки че беше много рано. Санди вече беше станала, майчинските ѝ инстинкти бяха възпламенени от рева на бебето. Джон се появи тъкмо навреме, за да види как жена му връчва току-що повития му внук в ръцете на дъщеря му, която седеше със зареян нанякъде поглед в закупения специално за целта люлеещ се стол, с полусмъкната нощница, разголила гърдта ѝ. Джон извърна глава малко смутен и погледна към облечената по същия начин негова съпруга, която се усмихваше блажено на гледката.

Е, малкият пич беше симпатичен, реши Кларк. Отново обърна очи. Устничките на Джей Си се бяха свили около предложената му гърда и той започна да суче — може би единственият вроден инстинкт при човешките деца, връзката майка-дете, която мъжете просто не бяха в състояние да възпроизведат в този етап от живота на детето. Колко скъпоценно нещо беше животът. Само преди няколко дни Джон Конър Чавес беше нещо, живеещо вътре в майка си, и дали щеше да се превърне или не в живо същество, зависеше от това какво мислеше човек за аборта, а това, за Джон Кларк, беше спорна тема. В живота си той беше убивал, не често, но не и толкова рядко, колкото би предпочел. В такива моменти си казваше, че хората, чийто живот беше отнел, са заслужили съдбата си, било заради собствените си действия, било заради съучастието си. Освен това до голяма степен той беше инструмент на своята страна, което позволяваше да прехвърли

евентуалното чувство за вина върху една голяма общност. Но сега, докато гледаше Джей Си, му се наложи да си припомни, че всеки живот, който той бе отнел, беше започнал точно като този — безпомощен, напълно зависим от грижата на майката, след това порастващ и стигащ до зрялост, зависеща както от собствените му действия, така и от влиянието на другите, и едва след това превръщащ се в сила, за добро или за зло. Но как точно ставаше това? Какво изкривяваше човек към злото? Избор? Предопределеност? Късмет, добър или лош? Кое беше насочило собствения му живот към доброто — и дали наистина животът му беше в служба на доброто? Е, поне никога не беше наранявал бебе през живота си, колкото и жестоки моменти да беше преживял. И никога нямаше да го направи. Не, той винаги беше наранявал само хора, които бяха наранили други или заплашваха да го направят, и които трябваше да бъдат спрени, защото другите, които той защитаваше, било пряко, било от разстояние, също имаха права, и той защитаваше и едните, и другите от белята.

Той пристъпи напред към двойката, пресегна се и докосна малкото краче, но не последва реакция, защото Джей Си в момента си беше подредил точно приоритетите. Храната. И антителата влизаха в телцето му заедно с майчината кърма, за да го пазят здрав. След време очите му щяха да започнат да разпознават лица и личицето му да се усмихва, после щеше да се научи да седи, после да ходи, най-сетне да говори, и така да започне да се присъединява към света на хората. Динг щеше да бъде добър баща и добър образец за подражание за неговия внук, Кларк беше сигурен в това, особено с присъствието на Паци, която щеше да поправя грешните прояви в поведението на баща му. Кларк се усмихна.

Зората отново събуди Попов. Той бързо навлезе в обичайната сутрешна процедура, като първо включи кафеварката, после влезе в банята, за да си вземе душ и да се обръсне, и след десет минути излезе, за да включи Си Ен Ен. Водещата тема бяха Олимпийските игри. Светът напоследък беше станал толкова скучен. Той си спомни за първото си полево назначение в Лондон, когато гледаше в хотела си коментара на Си Ен Ен за разногласията между Изтока и Запада, за придвижването на армии и нарастващите подозрения между

политическите групи, определящи света през неговата младост. Особено добре си спомняше стратегическите теми, така често погрешно интерпретирани от журналистите, както в пресата, така и в електронните медии: МКБР^[1] и ракети, теглото на зарядите им, както и АБР^[2] системите, които уж заплашваха да нарушат баланса на силите. Всички тези неща вече бяха минало. За него самия все едно че беше изчезнала една планина. Целият облик на света буквално се беше променил само за едно денонощие, нещата, за които беше вярвал, че са непроменими, наистина се бяха променили в нещо, за което той никога не беше допускал, че е възможно. Световната война, от която се бяха страхували, сега изглеждаше не по-вероятна от някой метеор от небесата, който може да унищожи човешкия живот.

Беше време да научи нещо повече. Попов се облече и се запъти към столовата, където намери доктор Килгор да закусва, точно както се бяха разбрали.

— Добро утро, Джон — каза руснакът и седна на масата срещу епидемиолога.

— Добрутро, Дмитрий. Готов ли си за ездата?

— Да, мисля, че да. Конят е кротък, казваш?

— Съвсем. Осемгодишна кобила-четвърт. Нищо няма да ти направи.

— Кон „четвърт“? Какво значи това?

— Означава, че бяга само на четвърт миля, но, нали разбираш, това са едни от най-богатите на залози конни надбягвания в света, на това разстояние, в Тексас. Наградата е огромна. Е, една от многото институции, които няма повече да гледаме — продължи Килгор, докато мажеше филията си с масло.

— Моля? — попита Попов.

— Хмм? О, нищо особено, Дмитрий.

А и не беше. Конете в по-голямата си част щяха да оцелеят, връщайки се към дивото си състояние, за да видят дали ще могат да се справят след векове живот под грижите на хората. Той предполагаше, че инстинктите им, генетично кодирани в тяхната ДНК, щяха да спасят повечето от тях. И някой ден членовете на Проекта и/или техните потомци щяха да ги хванат, да ги укротят и да ги оседлаят в желанието си да се насладят на Природата и Нейните пътища. Обикновените коне щяха да се справят добре. За расовите беше по-малко сигурен, понеже

бяха свръхпригодени само за едно нещо — да тичат в кръг толкова бързо, колкото им позволява физиологията — и още малко отгоре. Е, в това им беше нещастieto, а законите на Дарвин бяха жестоки, макар и по своему честни. Килгор привърши закуската си и стана.

— Готови ли сме?

— Да, Джон.

Попов го последва към вратата. Отвън ги чакаше собственият хамър на Килгор и той го подкара на югозапад, в ясната, светла утрин. След десет минути бяха в конюшните. Той взе седло от стаичката с такъмите и отиде до една от яслите, на чиято врата беше закачена табелка с надпис БЪТЪРМИЛК. Отвори я и влезе, бързо оседла коня и подаде юздите на Попов.

— Просто я изведи навън. Няма нито да те ухапе, нито да те ритне. Много е кротка, Дмитрий.

— Щом казваш, Джон — промълви руснакът колебливо.

Беше обул кецове вместо ботуши и не знаеше дали това е важно, или не. Кобилата го погледна с големите си кафяви очи, без да покаже какво мисли, ако изобщо мислеше, за този нов за нея човек, който я извеждаше. Дмитрий мина през голямата врата на конюшната и конят кротко го последва сред чистия утринен въздух. След няколко минути се появи Килгор, повел своя кон, който, изглежда, беше скопен.

— Знаеш ли как да се качиш? — попита лекарят.

Попов реши, че е гледал достатъчно уестърни. Пъхна левия си крак в стремето, надигна се, праметна десния крак и намери другото стреме.

— Добре. Сега само дръж юздите ето така и цъкай с език — демонстрира му Килгор.

Попов направи същото и конят, тъп, какъвто, изглежда, беше, бавно тръгна напред. Това сигурно беше някакъв инстинкт от негова страна, помисли си руснакът. Правеше неща — и то явно правилните неща — без никакви указания. Не беше ли това забележително?

— Ето, че тръгнахме, Дмитрий — извика доволно докторът. — Ето как изглеждат нещата, човече. Хубава сутрин, кон между краката ти и около тебе простор, колкото ти душа иска.

— Само дето пистолет няма — отбеляза със смях Попов.

Килгор също се засмя.

— Е, наоколо няма индианци или бандити за убиване, приятелю. Хайде.

Краката на Килгор сръгаха хълбоците на коня му и той се понесе малко по-бързо напред. Бътърмилк го последва. Тялото на Попов влезе в ритъм с това на кобилата и двамата ездаци се изравниха.

Беше великолепно, помисли си Дмитрий Аркадиевич и чак сега като че ли схвана духа на всички калпави филми, които беше гледал. Наистина в това имаше нещо фундаментално и мъжествено, въпреки че му липсваше шапката с широка периферия и револверът с шестте патрона. Той бръкна в джоба си и извади слънчевите си очила, огледа ниските заоблени хълмчета наоколо и сякаш се превърна в част от околността.

— Джон, трябва да ти благодаря. Никога досега не бях яздил. Чудесно е — каза той искрено.

— Това е Природата, човече. Така е трябвало да бъдат нещата винаги.

— Значи така американците са колонизирали Запада?

Килгор кимна.

— Аха. Някога тук е било пълно с бизони, две или три огромни стада, докдето ти стигат очите... Ловците ги избили, избили всички за някакви си десетина години, като използвали главно пушки за бизони „Шарп“ с единична стрелба. Избивали ги заради кожата, за да правят одеяла и други такива неща, заради месото... понякога ги избивали само заради езиците. Избивали ги така, както Хитлер е избивал евреите. — Килгор поклати глава. — Едно от най-големите престъпления, вършени някога в Америка, Дмитрий, трепели ги просто защото били на пътя им. Но сега ще се върнат — добави той, замисляйки се колко ли време щеше да е необходимо за това. Петдесет години — той щеше да има сериозна възможност да го види. Може би сто години? Щяха да оставят вълците и стръвниците гризли също да се върнат, но хищниците щяха да се възстановят по-бавно. Те не раждат толкова бързо и много, колкото тревопасните животни. Искаше му се отново да види прерията такава, каквата е била някога. Също като повечето членове на Проекта — някои от тях искаха да живеят в „типи“, както са го правили индианците. Но това, помисли си той, беше малко крайно — политически идеи, изместващи здравия разум.

— Ей, Джон! — извика нечий глас на неколкостотин метра от тях. Дватама мъже се извърнаха и видяха трета фигура, спуснала се в галоп към тях. След около минута лицето на ездача вече можеше да се разпознае.

— Кърк! Кога пристигна?

— Долятах снощи — отвърна Маклийн, спря коня си и се ръкува с Килгор. — А ти?

— Миналата седмица, с персонала в Бингъмтън. Приключихме онази операция и решихме, че е време да вдигаме багажа.

— Всички ли? — запита Маклийн по начин, който привлече вниманието на Попов. Кои всички?

— Аха — отвърна бодро Килгор.

— Графикът изпълни ли се? — попита след това Маклийн, забравил онова, което го беше притеснило преди малко.

— Почти свършено според предвижданията. Е, на последните помогнахме малко.

— О! — Маклийн сведе поглед за секунда, почувствал се за малко кофти заради момичетата, които беше отвлякъл. Но само за малко. — Значи всичко се придвижва?

— Да, Кърк. Олимпийските игри започват вдругиден и тогава...

— Да. Тогава всичко започва наистина.

— Здравейте — обади се след секунда Попов.

Като че ли Килгор беше забравил за присъствието му.

— О, извинявай, Дмитрий. Кърк, това е Дмитрий Попов. Джон го изпрати при нас преди няколко дни.

— Здравсти, Дмитрий. — Ръкуваха се. — Руснак? — попита Маклийн.

— Да. — Кимване. — Работих пряко за доктор Брайтлинг. А ти?

— Аз съм една нищожна брънка от Проекта — призна Маклийн.

— Кърк е биохимик и инженер-еколог — обясни Килгор. — Освен това е с приятна външност и затова трябваше да свърши някои малки неща за нас — подразни го той. — Но това вече свърши. Е, какво те подкара насам толкова бързо, Кърк?

— Помниш ли Мери Банистър?

— Да, и какво с нея?

— ФБР ме питаха дали я познавам. Оплаках се на Хенриксен и той реши да ме пратят малко преждевременно. Разбирам, че тя е...

Килгор кимна равнодушно.

— Да, миналата седмица.

— Значи „А“ действа?

— Да, действа. Също и „Б“.

— Това е добре. Вече ми биха „Б“.

Попов се сети за инжекцията, която му удари самият Килгор. На шишенцето имаше етикет с главно „Б“, нали така? А каква беше тази работа с ФБР? Тези двамата си говореха открито, но на него му звучеше като чужд език — не, по-скоро беше език на вътрешни хора, използващи вътрешни думи и фрази от занаята, като при инженерите и лекарите, е, както и при офицерите от разузнаването, впрочем. Част от занаята на Попов беше да запомня всичко, което говорят около него, колкото и да е далече от разбирането му, затова сега попиваше думите им, въпреки неутралната си физиономия.

Килгор отново подкара коня си.

— За първи път ли излизаш навън, Кърк?

— За първи път на кон от месеци. Бях се разбрал с един познат в Ню Йорк Сити, но така и не ми остана време да го направя. Краката и задникът ми ще са схванати утре, Джон — засмя се биоинженерът.

— Да, но да са схванати е хубаво. — Килгор също се засмя.

В Бингъмтън той имаше кон и се надяваше, че семейството, което се грижеше за него, щеше да го пусне на свобода, когато дойдеше времето, за да може Сторми да се храни сам... но пък Сторми беше скопец и следователно нямаше никакво отношение към околния свят, освен като консуматор на трева. Колко лошо. Беше чудесен ездитен кон.

Маклийн се изправи на стремената си и се огледа наоколо. Можеше да се обърне назад и да погледне към сградите на Проекта, но напред се виждаше само равната прерия. Някой ден трябваше да изгорят всички тези къщи и фермерски пристройки. Само разваляха гледката.

— Погледни натам, Джон — каза той и посочи към някакви дупки в земята.

— Какво е това? — попита Попов.

— Прерийни кучета — каза Килгор и забави хода на коня си. — Диви гризачи, копаят дупки и си правят цели подземни градове,

наричат ги градове на прерийните кучета. Ако някой кон стъпи в такава дупка, лошо му се пише. Но ако вървят бавно, избягват дупките.

— Гризачи ли? Защо не се справите с тях? Да ги застреляте, да ги отровите? Ако могат да наранят кон, тогава...

— Дмитрий, те са част от Природата! Това място е тяхно, дори повече, отколкото наше — обясни Маклийн.

— Но един кон е... — „Скъп“ — помисли си той, когато докторът го прекъсна.

— Конят всъщност не е част от Природата. Той е питомно животно — продължи Килгор. — Аз също ги обичам, но строго казано, те също не принадлежат към естествената среда.

— Ястребите и соколите ще се върнат и ще установят контрол над прерийните кучета — каза Маклийн. — Няма да има повече фермери, които да ги избиват. Човече, колко обичам да ги гледам как работят.

— Наистина. Те са интелигентната бомба на самата природа — съгласи се Килгор. — Това е било истински кралски спорт — да научиш сокола да каца на ръката ти и да се превърне в твой юмрук. Един ден аз самият ще се занимавам с това, много обичам соколите.

— Особено белите, нали? Да, благородни птици — отбеляза Маклийн.

„Те смятат, че цялата тази околност ще се промени много за няколко години“ — помисли си Попов. Но какво би могло да предизвика чак такава промяна?

— Е, кажете ми — попита руснакът — как ще изглежда всичко това след няколко години?

— Много по-добре — каза Килгор. — Бизоните ще се върнат. Може да се наложи дори да ги държим настрана от пшеницата си.

— Ще ги пасем с хамърите? — изрази гласно недоумението си Маклийн.

— Или с хеликоптери, може би — разсъди лекарят. — Имаме няколко, за да започнат популациите. Марк Холц разправя, че ще прескочи до Йелоустоун да хване няколко, които да докара тук, за да помогнат за разрастването на стадото. Познаваш ли Марк?

Маклийн поклати глава.

— Не, не съм чувал за него.

— Мащабен мислител в екологичен план, но не е за намесата в Природата. Просто за подпомагането ѝ.

— Какво ще правим с кучетата? — попита Кърк, имайки предвид домашните любимци, които изведнъж щяха да се окажат на свобода сред дивата природа и да се превърнат в опасност за беззащитната плячка.

— Ще трябва да помислим — каза Килгор. — Повечето от тях няма да са достатъчно големи, за да навредят на отраснали животни, а доста от тях ще бъдат кастрирани, за да не се размножават. Може би ще се наложи да избием една част. Не би трябвало да е много трудно.

— Някои няма да харесат това. Знаеш условието — не трябва да се намесваме в нищо, а само да наблюдаваме. На мен това не ми пасва. След като сме прецакали екосистемата, би трябвало да помогнем на счупените части да заздравеят, поне на някои.

— Съгласен съм. Но това ще трябва да го гласуваме. По дяволите, аз искам да ловувам, а това също ще искат да го гласуват — обяви Килгор с недоволна гримаса.

— Сериозно? Какво да кажем за Джим Бриджър? Освен че е хващал язовци с капани, какво лошо е сторил?

— Вегетарианците са екстремисти, Кърк. Или по техния път, или хващай магистралата, нали ги знаеш?

— Да им го начукам. Кажете им че не сме направени тревопасни, за Бога. Това си е чиста наука.

— А съседите какво ще помислят за всичко това? — попита Попов с лека усмивка. По дяволите, за какво наистина говореха тези хора?

— Какви съседни? — попита учуден Килгор.

„Какви съседни?“ И не точно това разтревожи Попов. По-скоро риторичната интонация в отговора. Но след това докторът смени темата.

— Тази утрин определено е приятна за езда.

„Какви съседни?“ — замисли се отново Попов. Виждаха се покривите на фермерски къщи и стопански постройки на не повече от десет километра оттук, добре огрени от утринното слънце. Какво искаха да кажат с това „какви съседни“? Тези тук си говореха за някакво лъчезарно бъдеще, бъкащо от диви животни навсякъде, но не и за хора. Да не би да се канеха да изкупят всички ферми наоколо? Дори

корпорация „Хиризонт“ не можеше да разполага чак с толкова пари, нали така? Това беше заселен, цивилизован район. Околните ферми бяха големи и процъфтяващи, притежавани от хора с високи доходи. Къде щяха да отидат тези хора? Защо да напускат? И за пореден път въпросът изплува в ума му. „Какво изобщо става тук?“

---

[1] Междуконтинентални балистични ракети. — Б. пр. ↑

[2] Антибалистични ракети. — Б. пр. ↑

33. ИГРИТЕ ЗАПОЧВАТ

— Майор Чавес? — попита един цивилен.

— Да?

— Добър ден, аз съм полковник Франк Уилкерсън, Австралийски специални въздушни сили.

— Здравсти. — Чавес стисна подадената му ръка. — Това са моите хора, сержанти Джонстън, Пиърс, Томлинсън и специален агент Тим Нунън от ФБР — той е техническата ни поддръжка. — Около него последваха нови здрависвания.

— Добре дошли в Австралия, господа. Последвайте ме, ако обичате. — Полковникът им посочи с ръка.

Минаха петнадесет минути, докато приберат екипировката си. Това включваше половин дузина големи пластмасови контейнери с военни етикети, които бяха натоварени в един минибус. След още десет минути вече бяха напуснали летището и се отправиха на път за Сидни.

— Е, как беше полетът? — попита полковник Уилкерсън, обръщайки се от предната седалка.

— Дълъг — каза Чавес и се загледа навън.

Слънцето изгряваше — беше едва около 06:00, а бойците на ДЪГА се чудеха как се връзва този странен факт с биологичните им часовници. Всички се надяваха, че един душ и малко кафе ще помогне донякъде.

— Свински полет. От Лондон чак дотук — изрази съчувствието си полковникът.

— Точно — съгласи се Чавес от името на хората си.

— Кога започват игрите? — попита Майк Пиърс.

— Утре — отвърна Уилкерсън. — Повечето състезатели вече пристигнаха и са настанени в квартирите си, а нашите охраняващи екипи са напълно окомплектовани и тренирани. Не очакваме да има никакви трудности. Черната дъска със заплахи на разузнаването е съвсем празна. Хората ни, които наблюдават на летището, не докладват

за нищо особено и разполагаме със снимките и описанията на всички известни международни терористи. Не са толкова много, колкото бяха до скоро, главно благодарение на вашата група — добави полковникът с дружелюбна колегиална усмивка.

— Е, мъчим се, колкото можем от наша страна, полковник — вметна Джордж Томлинсън.

— Типчетата, дето ви нападнаха пряко, наистина ли бяха от ИРА, както казаха медиите?

— Да — отвърна Чавес. — От крайната фракция. Но бяха добре информирани. Някой им беше осигурил първокласни разузнавателни данни. Бяха идентифицирали цивилните си обекти по име и професия — става въпрос за жена ми и тъща ми и...

— О, това не бях чувал — възкликна австралиеца с широко отворени очи.

— Хич не беше забавно. И дадохме двама души убити и четирима ранени, включително Питър Ковингтън. Той е колегата ми, командирът на Екип 1 — обясни Динг. — Както ви казах, не беше забавно. Този тук, Тим, до голяма степен спаси положението него ден — продължи той, сочейки Нунън.

— Как стана? — обърна се Уилкерсън към агента на ФБР, който изглеждаше леко смутен.

— Имам система за запущване на комуникации по клетъчен телефон. Оказа се, че терористите използваха такива, за да координират ходовете си — обясни агентът на ФБР. — Отнехме им тази възможност и това обърка плановете им. После Динг и останалите момчета дойдоха и ги объркаха още повече. Имахме голям, много голям късмет, полковник.

— Значи вие сте от ФБР. Познавате Гъс Вернер, предполагам?

— О, да. С Гъс се знаем отдавна. Той е новият помощник-директор по тероризма — нов отдел, който Бюрото учреди. Били сте в Куонтико, предполагам.

— Само преди няколко месеца. Упражнявахме се с вашия Екип за спасяване на заложници и групата „Делта“ на полковник Байрън. Добри момчета са, и едните, и другите.

Минибусът спря пред един шикозен хотел, чийто дежурен персонал се оказа буден дори в този безбожно ранен час.

— С това място имаме договорка — обясни Уилкерсън. — Хората на „Глобъл Секюрити“ също са тук.

— Кой? — попита Динг.

— „Глобъл Секюрити“, имат договор за консултации. Господин Нунън, сигурно познавате шефа им, Бил Хенриксен?

— Бил дърволюбчото ли? — Нунън изпусна измъчен смях. — О, да. Познавам го.

— Дърволюбчо?

— Полковник, Бил беше старши офицер в ЕСЗ преди няколко години. Компетентен човек, но един от онези смахнати на тема екология типове. Гушка дръвчета и диви зайчета. Тревожи се за озоновата дупка и разни други идиотщини — обясни Нунън.

— Не знаех това. Ние тук, знаете, наистина се тревожим за озона. Човек трябва да използва чадър на плажа и разни такива. Можело да стане сериозен проблем след няколко години, казват.

— Може би — отвърна Тим с прозявка. — Аз не си падам по сърфа.

Вратата им беше отворена от служител на хотела и мъжете се изнизиха с олюляване навън. Полковник Уилкерсън сигурно се беше обадил предварително, реши след минута Динг, понеже бързо ги отведоха до стаите им — хубави, въпреки — за освежителен душ, последван от пищни закуски с много кафе. Колкото и ужасна да е смяната на часовото време, най-добрият начин да се справиш с това е да издейниш първия ден буден, да се постараш да поспиш прилично през нощта, и за един ден се синхронизираш. Така поне беше на теория, помисли си Динг, докато се изтриваше пред огледалото в банята и разбираше, че изглежда точно толкова съсипан, колкото се чувства. Скоро след това, облечен небрежно, той се появи в кафе-барчето на хотела.

— А, готов ли сте вече, майоре?

— Можеш да ме наричаш Динг. Кръщелното ми име е Доминго, но ми викат Динг.

— Какъв си бил преди? — попита Уилкерсън.

— Започнах като пехотинец, но после ме взеха в ЦРУ, а сега това. Тази работа със симулираното майорство не ми е много ясна. Командир съм на Екип 2 на ДЪГА и предполагам, че се оправям.

— Вие, момчетата на ДЪГА, бяхте доста натоварени напоследък.

— Факт, полковник — съгласи се Динг.

— Ти беше ли на работата в Световния парк?

— Да — кимна Динг. — Екипът ми направи щурма на замъка. Бях на някакви си трийсетина метра, когато онова копеле застреля момиченцето. Наистина не беше весело, полковник.

— Франк.

— Благодаря. Да, Франк, беше адски кофти. Но свалихме копелето... тоест Хомър Джонстън го свали. Той е един от снайперистите ни.

— От телерепортажа, който видяхме, не беше особено добър изстрел.

— Хомър искаше да му прати малка честитка — обясни Чавес, повдигайки вежда. — Повече няма да го прави.

Уилкинсън веднага схвана за какво става дума.

— Аха, ясно. Имаш ли деца, Динг?

— Току-що станах баща, преди няколко дни. Син.

— Моите поздравления. Трябва да ударим по една бира за това, може би днес по-късно.

— Франк, една бира, и ще трябва да ми домъкнеш задника дотук на гръб. — Динг се прозя. — Все пак за какво ни повикахте? Всички говорят, че вашите момчета са доста добри.

— Никога не вреди да чуеш и друго мнение, Динг. Моите момци наистина са добре тренирани, но нямаме толкова практически опит. А и ни трябва нов сечива. Имаме новите радиостанции на „Е-Системс“, тях. също ни ги достави „Глобъл Секюрити“. Страхотни са. А вие какви нови чудеса имате?

— Нунън е донесъл нещо, което ще ти изкара акъла, Франк. Аз сам едва повярвах, но не мисля, че ще свърши някаква работа тук. Твърде много хора има наоколо. Но ще ти се стори много интересно. Обещавам ти.

— Какво е то?

— Тим го нарича „Трайкордър“ — нали знаеш онази джаджа, която господин Спок използва в „Стар Трек“. Намира хора така, както радарът намира самолети.

— Как така?

— Той ще ти обясни. Нещо с електрическото поле около човешкото сърце.

— Никога не съм чувал за такова нещо.

— Ново е — обясни Чавес. — Някаква малка компания в Щатите. Обаче бачка направо вълшебно. Малкия Уили във Форт Браг е влюбен в него.

— Полковник Байрън?

— Точно той. Казваш, че си бачкал с него наскоро?

— О, да, страхотен тип. Чавес се засмя.

— Той хич не обича ДЪГА. Взехме му няколко от най-добрите хора, нали разбираш.

— И сте им осигурили практическа работа.

— Вярно — съгласи се Чавес и отпи от кафето. Появиха се останалите от екипа, облечени като командира си, в небрежни полувоенни дрехи.

В Канзас беше около четири следобед. След утринната езда Попов се беше схванал на необичайни места. Бедрата му особено протестираха срещу начина, по който бяха използвани сутринта, и в горната си част краката му стояха изчанчени под необичаен ъгъл. Но пък споменът за ездата беше приятен.

Тук Попов просто нямаше какво да прави. Не му бяха дали никаква работа, а до обяд той вече беше приключил с нещата, които си заслужаваха да опознае. Оставаше само телевизията за разсейване на скуката, но гледането на телевизия не беше сред любимите му занимания. Като всеки интелигентен човек, той бързо се отегчаваше от нея, а мразеше отегчението. Си Ен Ен продължаваше да излъчва непрекъснатите си репортажи за Олимпийските игри и макар винаги да беше обичал да наблюдава това международно състезание, то все още не беше започнало. Затова той започна да обикаля из коридорите и да гледа през големите прозорци красивия пейзаж отвън. След това се запъти към столовата долу.

— О, здрасти, Дмитрий — поздрави го Кърк Маклийн, малко пред него на редицата. — Маклийн също не беше „веганец“, забеляза руснакът. В чинията му имаше голямо парче шунка. Попов направи забележка по този повод.

— Както казах тази сутрин, не сме създадени да бъдем вегетарианци — изтъкна ухилен Маклийн.

— Откъде знаете, че е така?

— Главно зъбите — отвърна Маклийн. — Тревопасните дъвчат трева и такива работи, а по такава храна има много прах и пясък, и това изтърква зъбите като шкурка. Затова им трябва зъби с дебел слой емайл, за да не се износят за няколко години. Емайлът по човешките зъби е много по-тънък, отколкото на зъбите на кравата. Така че ние или сме се приспособили да измиваме първо праха от храната си, или сме създадени да ядем месо за по-голямата част от протеина, от който се нуждаем. А не смятам, че сме се приспособили толкова бързо, че да ползваме течаща вода в кухнята, нали? — попита го ухилен Кърк. Дватамата се запътиха към една и съща маса. — Ти какво си вършил за Джон? — запита Кърк, след като седнаха.

— Доктор Брайтлинг ли имаш предвид?

— Да, нали каза, че си работил пряко за него.

— Аз съм бивш сътрудник на КГБ. — Защо да не го изпробва и на него?

— О, шпионирал си за нас значи? — попита Маклийн, докато режеше парчето си шунка.

Попов поклати глава.

— Не точно. Установих контакт с някои хора, към които доктор Брайтлинг прояви интерес, и ги помолих да извършат определени операции, които той пожела да свършат.

— О? И за какво? — попита Маклийн.

— Не съм сигурен дали ми е разрешено да го казвам.

— Тайни работи, а? Е, тук има много такива неща, човече. Въведен ли си в Проекта?

— Не точно. Може и да съм част от него, но не са ми казали точно каква е целта на всичко това. Ти знаеш ли?

— О, разбира се. Аз съм вътре почти от самото начало. Това е наистина велико нещо, човече. Има си и гадни страни, но — добави той със студен блясък в очите — не можеш да направиш омлет, без да счупиш няколко яйца, нали?

„Ленин беше казал същото“ — спомни си Попов. През 20-те години, когато го запитали за разрушителното насилие, извършено в името на Съветската революция. Тази фраза беше станала прочута, особено в средите на КГБ, когато от време на време някой си позволише да възрази заради особено жестоките полеви операции —

като самия Попов, комуто възлагаха да се свързва с терористи, хора, които обикновено действаха по възможно най-безчовечния начин и... а наскоро под собствените му наставления. Но за приготвянето на какъв омлет беше помагал този човек?

— Ние ще променим света, Дмитрий — каза Маклийн.

— Как така, Кърк?

— Почакай и ще видиш, човече. Помниш ли как изглеждаше светът тази сутрин, при ездата?

— Да, беше много приятно.

— Представи си целия свят така. — Това беше границата, до която Маклийн си позволи да пристъпи.

— Но как ще постигнете всичко това... къде ще отидат всички фермери? — попита Попов, искрено озадачен.

— Просто си помисли за тях като за яйца, човече — отвърна Маклийн и кръвта на Дмитрий изведнъж се вледени, въпреки че не разбираше защо. Умът му не можеше да извърши скока, колкото и да му се искаше да го накара. Беше все едно, че отново е полеви офицер и се опитва да отгатне намеренията на противника по време на важно полево назначение, и знае част, може би голяма част, от необходимата информация, но не достатъчно, за да нарисува пълната картина в съзнанието си. Но ужасяващото беше, че всички тези хора на „Проекта“ говореха за човешкия живот така, както са говорили някога германските фашисти. „Но те са само евреи.“ Той чу шум, вдигна глава и видя нов самолет, който се приземяваше върху входното шосе. Зад него, в далечината, бяха спрели няколко автомобила, изчаквайки разрешение да подкарат към зданията. Сега в столовата имаше повече хора, забеляза освен това той, почти двойно повече от вчера. Значи корпорация „Хоризонт“ докарваше хората си тук. Защо? Това част от Проекта ли беше? Или просто предстоеше този изключително скъп изследователски комплекс да заработи? Попов разбираше, че всички късчета на ребуса са пред него, но начинът, по който се наместваха едно към друго, си оставаше пълна загадка.

— Ей, Дмитрий! — подвикна Килгор и се присъедини към тях. — Малко сме схванати, може би?

— Малко — призна Попов, — но не съжалявам. Можем ли да го направим пак?

— Разбира се. Това е част от заниманията ми тук. Искаш ли да ми правиш компания?

— Да, благодаря ти, много мило.

— Седем сутринта, пак тук, приятел — отвърна Килгор с усмивка. — Ти също, нали, Кърк?

— Как бих пропуснал? Утре обаче трябва да поизляза с колата да си намеря нови боти. Има ли някакъв магазин наоколо за планинарски неща?

— На половин час път оттук, екипировка от кавалерията на САЩ. На изток, втория изход към междуцатската — обясни Килгор.

— Страхотно. Искам да си ги купя преди новодошлите да опразнят околните магазини от добри такъми.

— Разумно — прецени Килгор и се обърна. — Е, Дмитрий, какво е да си шпионин?

— Често е много обезсърчваща работа — отвърна съвсем искрено Попов.

— Оуу, комплекса си го бива — отбеляза Динг.

Стадионът беше огромен, достатъчно просторен, за да побере до стотина хиляди души седяща публика. Но щеше да бъде горещо тук, адски горещо, като в огромна бетонна доменна пещ. Е, разбира се, по проходите имаше много щандове и със сигурност щеше да е пълно с продавачи, обикалящи между секторите с кока-кола и други студени напитки. А извън стадиона имаше всевъзможни пъбове за онези, които предпочитаха бира. Тучният затревен терен на дъното на огромната чаша в момента беше почти празен, обикаляха само няколко работници. Повечето спортни събития щяха да се разиграват тук. Овалната тартанова настилка на пистата беше разчертана за различните дистанции и бягания с препятствия, монтирани бяха също така площадките за скоковете. Чудовищно по размери електронно табло и огромен екран бяха поставени в другия край на стадиона, за да могат хората да гледат моментални повторения на важните събития, и Динг се почувства леко възбуден. Никога не беше присъствал на живо на олимпийско състезание, а той самият до голяма степен беше атлет и можеше да оцени усилията и уменията, влагани в подобни събития. Най-шантавото беше, че колкото и добри да бяха хората му, не можеха

да се сравнят със спортистите — повечето от които бяха хлапета от гледна точка на Динг, — които щяха да дефилират утре на откриването. Дори стрелците му вероятно не биха спечелили на състезанията по стрелба с пистолет и пушка. Хората му бяха тренирани да вършат много неща, докато олимпийските атлети бяха съвсем тесни специалисти, тренирани да правят едно нещо на върховно ниво. Това се връзваше с реалния живот почти толкова, колкото играта на бейзбол, но въпреки това щеше да е красиво за гледане.

— Да, големи пари се похарчиха, за да го направим — каза Франк Уилкерсън.

— Къде държите силите си за реагиране? — попита Чавес и домакинят му се обърна и посочи.

— Насам.

— Ей, ама това е много приятно — възкликна Чавес, когато пристъпи в пространството на оросяващата система.

— Да, така е. Намалява околната температура с около петнайсет градуса. Очаквам много хора да прескачат тук по време на състезанията, за да се охладят, и както виждаш, имаме телевизори наоколо, за да могат да наблюдават състезанията междувременно.

— Това е много полезно, Франк. Ами атлетите?

— Имаме подобни системи, инсталирани в техните тунели за достъп, както и в главния тунел, през който ще дефилират, но на самото игрище и пистите ще трябва да се поизпотят.

— Господ да е на помощ на бегачите в маратона — каза Чавес.

— Да — съгласи с е Уилкерсън. — Ще разположим медицински персонал на различни отсечки. Дългосрочната метеопрогноза е за ясно и горещо време. Но сме разположили обилно количество пунктове за първа помощ на различните етапи. Колодрумът е другото място, където за съжаление ще имаме нужда от тях.

— Гаторейд — отрони след секунда Чавес.

— Какво?

— Една спортна напитка: вода и много електролити. Предпазва от топлинен удар.

— А, да, имаме нещо подобно. Солени таблетки също. Какво ли не.

След няколко секунди вече бяха в помещенията за охраната. Чавес видя бойците на австралийските СВС, отпуснати сред комфорта на климатика, с монтирани подръка телевизори, за да могат също да наблюдават състезанията — и други монитори, за да наблюдават по-невралгичните точки. Уилкерсън се справи с представянето, при което бойците се изредиха да му стиснат ръка с обичайното „Здрасти“, изразено с типичната австралийска откритост и дружелюбност.

Комплексът се запълваше бързо. Първия ден той беше сам на четвъртия етаж, спомни си Попов, но сега не беше така. Поне шест от съседните стаи бяха заети, а като погледна навън, видя, че паркингът се изпълва с частни автомобили, докарани същия ден. Той пресметна, че дотук имаше два-три дни път от Ню Йорк, следователно заповедта хората да тръгнат насам е била издадена наскоро — но къде бяха караваните? Нима хората смятаха да живеят тук неопределено дълго? Хотелската сграда беше удобна — като за хотел, но това не можеше да се сравни с комфорта на постоянния дом. Хората с малки деца можеха бързо да луднат заради прекалената близост с малките през цялото време. Той забеляза една млада двойка и долови част от разговора им. Явно бяха възхитени от дивите животни, които бяха видели на идване с колата. Да де, сърните и други такива животни са симпатични, съгласи се мълчаливо Попов, но едва ли заслужаваха да бъдат тема на чак толкова оживен разговор. Това ли бяха висококвалифицираните учени, работещи за „Хоризонт“? Ами че те говореха като пионерчета, за първи път изведени извън Москва, ахкаци и охкаци над чудесата, които им показват в совхоза. „По-добре човек да види сградата на операта във Виена или Париж“ — помисли си бившият офицер на КГБ, докато се прибираше в стаята си. Но после му хрумна нещо друго. Всички тези хора бяха любители на природата. Вероятно той можеше сам да проучи интересите им. Нямаше ли някакви видеокасети в стаята му?... Да, той ги намери и пхна една във видеото, натисна бутона за старт и включи телевизора.

Озоновият слой. Някои хора на Запад, изглежда, бяха забележително подковани на тая тема. Попов смяташе, че той лично би проявил загриженост едва когато пингвините, живеещи под озоновата дупка, започнат да изгарят от слънцето. Но въпреки това гледаше и

слушаше. Оказа се, че лентата е произведена от някаква група, наричаща себе си „Земята първо“, и съдържанието, както той скоро забеляза, беше остро критично, също като произвежданите навремето в СССР филми по адрес на западното общество. Тези хора наистина бяха големи фанатици: призоваваха да се прекрати използването на най-различни промишлени химикали — а как щяха да работят охладителните уреди без тях? Дай сега да се откажем от климатика, за да спасим пингвините от прекалено голямото ултравиолетово излъчване? И това ако не беше глупост...

Лентата продължи петдесет и пет минути. Следващата, която избра, беше произведена от същата група и в нея се оплюваха водохранилищата. Започваше с кастрене на „екологичните престъпници“, които са одобрили и построили „Хувър“ на река Колорадо. Но това беше електроцентра, нали? Нима хората нямаха нужда от електричество? И нима електричеството, произведено от водните централи, не беше най-чистото? Нима самата тази лента, произведена в Холивуд, не беше произведена с помощта на електроенергия? Кой прочие бяха тези хора...

...и какво правеха касетите им в неговата хотелска стая? Друиди. Думата отново сама изплува в съзнанието му. Принасящи девици в жертва, поклонници на дърветата... за последното бяха дошли на странно място. Из покритите с жита равнини на западен Канзас можеха да се намерят твърде малко ценни дървета.

Друиди? Поклонници на природата? Той остави лентата да се пренавие и прегледа някои от списанията, като намери едно, издавано от същата група, „Земята първо“.

Що за име беше това? Земята първо — първо пред кое? Статиите им крещяха от гняв по повод на всевъзможни насилия над планетата. Е, откритият рудодобив беше гадно нещо, нямаше как да не се признае. Планетата е красива и е добре да се пази. Той лично обичаше красотата на зеления лес не по-малко от всеки друг човек, а същото беше в сила и за червените скали по голите планински ридове. Ако наистина имаше Бог, то той беше великолепен художник, но... чакай-чакай, това пък какво беше?

Човечеството, се твърдеше във втората статия, се е оказало паразитен вид на повърхността на планетата, който по-скоро я унищожава, отколкото я подхранва. Хората са избили многобройни

животински и растителни видове и с това си деяние са зачеркнали правото си да бъдат тук... прочете той в полемиката.

Е, това вече беше формена глупост! Нима една газела, озовала се пред нападащия лъв, призовава полицията или се обажда на адвоката си да пледира за правото ѝ да остане жива? Нима съомгата, плуваща срещу течението, за да хвърли хайвера си, протестира срещу челюстите на мечката, измъкнала я от водата, за да задоволи нуждите си? Нима една крава е равна на един човек? В очите на кого?

В Съветския съюз съществуваше почти религиозно убеждение, че американците, въпреки цялото си богатство, са побъркани, некултурни и непредсказуеми хора. Че са алчни, крадат богатството на други и експлоатират хората заради алчните си егоистични цели. Беше осъзнал цялата лъжа на тази пропаганда още при първото си полево назначение зад граница, но също така беше разбрал, че и западноевропейците смятат американците за малко смахнати, и ако тази група, „Земята първо“, беше представителна за Америка, то те определено имаха право. Но във Великобритания също имаше хора, които пръскаха със спрей хора, носещи кожени палта. Норката имала право да живее, казваха те. Норката? Някакъв си пор с ценна кожа! И този пор имал право на живот? По чий закон?

Същата тази сутрин те бяха възразили на предложението му да избият... как им викаха? Прерийни кучета, копаещи тунели плъхове, чиито дупки можеха да счупят краката на конете, които яздеха... но какво точно бяха казали? Че това място било тяхно, а не на конете и хората? Откъде тази жалост към един плъх? Благородните животни, соколите и мечките, елените и онези странни на вид антилопи, те добре, те бяха красиви, но плъхове? Подобни разговори беше имал с Брайтлинг и Хенриксен, които също така изглеждаха необичайно влюбени в разните неща, които живееха и пълзяха на открито. Той се зачуди какво ли е отношението им към комарите и хапещите мравки.

Дали тези друидски дивотии не бяха ключът към големия му въпрос? Попов се замисли над това и реши, че му е нужно известно образование, поне за да се увери, че не се е озовал сред начинанията на един луд... не луд, а просто масов убиец?... Тази мисъл не беше никак успокояваща.

— Е, как беше пътуването?

— Горедолу както очаквах, цял шибан ден, напъхан в 747 — изпъшка Динг в телефона.

— Хайде сега, поне бяхте първа класа — подхвърли Кларк.

— Страхотно. Другия път отстъпвам това удоволствие на теб, Джон. Как са Паци и Джей Си? — попита Чавес, връщайки се към съществения за него неща.

— Чудесно. Знаеш ли, да си дядо не било чак толкова лошо. — Кларк можеше да добави, че все още не беше сменил и една пелена. Санди беше обсебила безскрупулно всички шетни около „бебенцето“, позволявайки на мъжа си само да държи малкото типче. Той предполагаше, че подобни инстинкти са силни у жените, и не искаше да бърка в паницата на самодоволството й. — Той е един малък хубавец, Доминго. Добре си се справил, хлапако.

— Благодаря, татенце — последва ироничният отговор от шестнайсет хиляди километра разстояние. — А Паци?

— Добре е, но не може да се наспи както трябва. Джей Си спи по три часа и я буди. Но докато се върнеш, това ще се промени. Искаш ли да се чуеш с нея?

— Ти как смяташ, мистър К?

— Добре, задръж така. Паци! — извика той. — Доминго е.

— Здравсти, скъпа — каза Чавес в хотелската си стая.

— Как си, Динг? Как беше полетът?

— Дълъг, но няма значение — излъга той. Човек не показва слабостта си пред собствената си жена. — Отнасят се с нас много добре, но тук е доста горещо. Бях забравил какво значи да е горещо.

— Ще бъдеш ли там за откриването?

— О, да, Паци, всички получихме пропуски като сътрудници на охраната, голям жест от страна на австралийците. Как е Джей Си?

— Чудесно — последва неизбежният отговор. — Той е толкова красив! И не плаче много. Знаеш ли, просто е чудесно, че го имаме.

— Спиш ли добре, мила?

— Ами, поспивам по някой друг час. Няма значение. При дежурствата беше много по-лошо.

— Е, оставяй на майка ти да ти помага все пак, нали?

— Тя ми помага — увери Паци съпруга си.

— Окей, трябва да поговоря още малко с баща ти... по работа. Обичам те, мила.

— И аз, Динг.

— Доминго, мисля, че като зет си добър, но и като съпруг и баща сигурно те бива — каза мъжкият глас три секунди по-късно. — Никога не съм виждал Патриша толкова да се усмихва.

— Благодаря, татенце — отвърна Чавес и погледна британския си часовник. Там беше малко след седем зоранта, докато в Сидни вече минаваше четири. Изключително зноен следобед.

— Окей, как вървят работите там? — попита Кларк.

— Добре — каза Чавес на ДЪГА Шест. — Връзката ни е един полковник, Франк Уилкерсън. Солиден боец. Хората му са много добри — добре тренирани, уверени, приятни и отворени. Отношенията им с полицията са чудесни. Планът им за реагиране ми се струва добър — накратко, Джон, те имат толкова нужда от нас, колкото от няколкото кенгурата, които видях днес зоранта, когато прелетяхме над околностите.

— По дяволите, какво толкова, просто се наслаждавайте на игрите. — Колкото и да беше ядосан Чавес, той и хората му все пак бяха получили десетина дни безплатна ваканция, помисли си Кларк, и това не беше съвсем като затворническа присъда.

— Пълна загуба на време, Джон — каза Чавес.

— Мдаа. Добре де, човек никога не знае, нали, Доминго?

— Предполагам — трябваше да се съгласи Чавес. Те вече бяха изкарали няколко месеца, доказващи, че човек наистина никога не знае.

— Хората ти добре ли са?

— Да, отнасят се с нас много мило. Добри хотелски стаи, достатъчно близо, за да ходим до стадиона пеша, въпреки че ни карат дотам със служебни коли. Така че сме нещо като платени туристи.

— Да. Както казах, Динг, просто се наслаждавайте на игрите.

— Как се оправя Питър?

— Възстановява се добре, но ще бъде извън играта поне още месец — месец и половина. Докторите тук ги бива. Краката на Чин са си таковали таковата. Смятай два и половина месеца за него, докато се върне.

— Сигурно е бесен.

— О, и още как.

— К'во става с нашите пленници?

— В момента полицията ги разпитва — отговори Кларк. — Чуваме все повече неща за руския ни приятел, но засега нищо, което да можем да използваме. Ирландските ченгета се мъчат да идентифицират кокаина по производителя — качеството му е медицинско, от истинска компания за лекарства. Десет фунта чиста кока. С уличната му цена можеш да купиш хладилен самолет. В „Гарда“ са притеснени, че това може да се превърне в нова тенденция — фракции на ИРА, въвлечени в пласиране на дрога — но това не е наш проблем.

— Руснакът — Серов ли беше? — той ли им е дал сведенията за нас?

— Точно така, Доминго, но откъде ги е получил, не знаем, а нашите ирландски гости не ни дават нищо повече от това, което вече имаме — може би всичко, което те знаят. Грейди изобщо не говори. А адвокатът му се ебава с това как сме го разпитали в стаята за възстановяване.

— Е, не си ли съгласен, че това са пълни говна?

— Разбрах те, Динг — изсмя се Кларк.

Тази информация изобщо нямаше да я използват пред съда. Имаше дори видеозапис как Грейди напуска сцената на полесражението, от новинарския екип на Би Би Си, който се беше озовал в Херефорд. Шон Грейди щеше да бъде затворен за срок, който беше определен „По милостта на Кралицата“ като доживотен, освен ако не се намесеше Европейският съюз. Тимъти О'Нийл и хората, който се бяха предали с него, можеха да се видят на свобода някъде на около шестдесетгодишна възраст, му беше казал Бил Тоуни предния ден.

— Нещо друго?

— Не, тук всичко изглежда добре, Джон. Ще ти докладвам утре по същото време.

— Разбрано, Доминго.

— Целуни Паци от мен.

— Мога и една прегръдка да уредя, ако искаш.

— Да, благодаря, тати — съгласи се Динг с усмивка.

— До скоро — чу той и линията заглъхна.

— Улучи подходящ момент да си далече от дома, шефе — отбеляза Майк Пиърс, който беше наблизил. — Първите няколко седмици могат да те луднат. А така, докато се върнеш, малкият ще спи вече по четири-пет часа. Може и повече, ако имаш повече късмет — предсказа Пиърс, който бе баща на три деца.

— Майк, да забелязваш някакви проблеми тук?

— Както каза на Шестицата, австралийците държат всичко под контрол. Струва ми се, че са добри, човече. Нашето мотаене тук си е пълна загуба на време, но майната му, ще гледаме поне Олимпиадата.

— И аз така мисля. Други въпроси?

— Какво носим? — попита Пиърс.

— Само пистолети и леко облекло. Пропуските на охраната ще се погрижат за това. Разделяме се на двойки, ти с мен, Джордж и Хомър отделно. Взимаме и тактическите радиостанции. Това е всичко.

— Това ме устройва.

Попов се събуди без видима причина, доколкото можеше да съди, освен... да, беше кацнал нов „Гълфстрийм“. Той предположи, че новодошлите наистина са важни участници в тази работа с проекта. По-младшите или онези със семействата бяха пристигнали с автомобили или с граждански полети. Служебният самолет беше спрял сред светлините на пистата, стълбите се спуснаха от корпуса му и хората се приближиха до чакащите ги коли, които бързо ги отведоха от самолета към сградата на хотела. Попов се зачуди кои ли може да са, но беше твърде далече, за да различи някакви лица. Вероятно щеше да ги срещне в столовата сутринта. Дмитрий Аркадиевич си сипа чаша вода в банята и се върна в леглото си. Този комплекс се запълваше бързо, макар той все още да не знаеше защо.

Полковник Уил Джиъринг беше в хотелската си стая само на няколко етажа над бойците от ДЪГА. Големите му пътни чанти бяха прибрани в килера, а дрехите му бяха окачени. Камериерките и останалият персонал, обслужващ стаята му, не бяха пипали нищо, само бяха погледнали в килера и продължиха да оправят леглата и да чистят

банята. Не бяха гледали какво има в багажите — Джиъринг беше разменил приказка с тях, за да се увери в това — а в една от тях имаше пластмасов контейнер с надпис „ХЛОР“. Външно беше напълно идентичен с тези, които използваша в охладителната система на Олимпийския стадион — всъщност беше купен от същата компания, която бе инсталирала оросяващата система, после беше изчистен и зареден с нанокapsули. Той разполагаше също така с необходимите инструменти, за да подмени оригинала с него, и беше отработил многократно подмяната в Канзас, където имаше идентична инсталация. Можеше да го направи и със затворени очи. Сега Джиъринг си помисли за съдържанието на контейнера. Никога досега в толкова малък обем не беше концентрирана толкова много потенциална смърт. Много повече дори от ядрено устройство, защото за разлика от тях, опасността тук щеше да се възпроизвежда многократно, вместо да детонира само веднъж. Според начина, по който действаше оросителната система, щяха да бъдат необходими около тридесет минути, докато нанокapsулите проникнат във всички дюзи на инсталацията. Както компютърните модели, така и действителните механични изпитания бяха доказали, че капсулките ще проникнат навсякъде през тръбите и ще започнат да се разпръсват през дюзите, невидими сред нежната освежаваща мъгла. Хората, преминаващи през тунелите, отвеждащи към самия стадион и към зрителските сектори, щяха да ги вдишват, средно по около двеста нанокapsули за четири минути дишане, а това беше доста над изчислената средна смъртоносна доза. Капсулките щяха да проникнат през белите дробове, да преминат в кръвта и там щяха да се разтворят, освобождавайки „Шива“. Конструираните по генетичен път пръчици на вируса щяха да тръгнат по кръвоносната система на зрители и състезатели, скоро да намерят черния дроб и бъбреците, органите, към които имаха най-голям афинитет, и да започнат бавния процес на размножаване. Всичко това беше изпробвано в лабораторията в Бингъмтън върху „нормални“ изпитателни обекти. После беше само въпрос на седмици, докато „Шива“ се размножеше достатъчно, за да започне пагубното си действие. През всичкото това време хората щяха да си предават „Шива“ един на друг с целувки и по полов път, с кашляне и кихане. Това също така беше доказано в лабораторията в Бингъмтън. След около две седмици хората щяха да започнат да се

чувстват леко болни. Някои щяха да потърсят личните си лекари и щяха да получат диагнози като жертви на грип, да им предпишат аспирин и повече течности, и всичко останало пред телевизора. Те щяха да го направят и да се почувстват по-добре — защото посещението при лекаря обикновено има това въздействие върху хората — за ден-два. Но всъщност нямаше да им стане по-добре. Рано или късно щяха да започнат да получават вътрешни кръвоизливи и тогава, след около пет седмици от първоначалното разпръскване на нанокapsулите, някои лекари щяха да вземат кръвни проби за тест на антитела и с тревога да разберат, че се връща нещо подобно на прословутата и всяваща страх „Ебола“. Някоя добра епидемиологична програма щеше да идентифицира Олимпиадата в Сидни като епицентър на новата епидемия, но десетки хиляди души щяха да са идвали тук и да са си отишли. Това място беше свършено за разпространяването на „Шива“, нещо, което старшите членове на Проекта бяха замислили още преди години — още преди опита на Иран да предизвика опасна епидемия в Америка, който се беше провалил предсказуемо, защото избраният вирус не беше подходящ и методът за разпространението му беше твърде хазартен. Не, сегашният план беше самото съвършенство. Всяка държава на земята беше изпратила тук свои състезатели и съдии на Олимпийските игри, и всички те щяха да преминават през охлаждащата мъгла в този нажежен стадион, задържайки се, за да облекчат телата си от прекомерната жегата, да вдишват дълбоко и да отпочиват в прохладното място. После щяха да се завърнат по домовете си, от Америка до Аржентина, от Русия до Руанда, за да разпространят там „Шива“ и да предизвикат първоначалната паника.

А след това идваше Втора фаза. Корпорация „Хоризонт“ щеше да произведе и разпространи Ваксина А, да я произведе в хиляди литри и да я разпрати по целия свят с експресни полети до държавите, чиито лекари и сестри със сигурност щяха да я инжектират на всеки гражданин, до когото имат достъп. Втора фаза щеше да довърши работата, започната с глобалната паника, която със сигурност щеше да се предизвика от Първа фаза. Четири до шест седмици след като бъдеха инжектирани, реципиентите на Ваксина А щяха да започнат да се разболяват. „Така че, три седмици, смятано от днес — помисли си Джиъринг, — плюс още около шест седмици, плюс две седмици, плюс

още шест, и последни две.“ Всичко на всичко деветнадесет седмици, няма и половин година, няма и един бейзболен сезон, и над деветдесет процента от населението на Земята щеше да е мъртво. И планетата щеше да бъде спасена. Никаква гибел на овце повече заради разпространение на химическо оръжие. Никакво унищожение повече на редки животински видове от безразсъдния човек. Озоновата дупка скоро щеше да регенерира. Природата отново щеше да избуи. И той щеше да бъде тук, жив и здрав, за да го види, да му се наслади и да го оцени, заедно със своите приятели и колеги от Проекта. Те щяха да спасят планетата и да възпитат децата си да я ценят, да я обичат и да я боготворят. Светът отново щеше да стане зелен и красив.

Но чувствата му не бяха съвсем еднопосочни. Той можеше да погледне през прозорците и да види хората, крачещи по улиците на Сидни, и мисълта за това, което предстоеше да ги сполети, му причиняваше известна болка. Но вече беше виждал достатъчно болка. Онези овце на полигона „Дъгуей“. Маймуните, свинете и другите опитни животни при арсенала „Еджууд“. Те също бяха изпитали голяма болка. Те също така имаха право на живот, а хората бяха пренебрегнали този самоочевиден факт. Хората там долу не използваха шампоани, преди те да са изпробвани върху очите на лабораторни плъхове, напъхани в жестоките малки клетки, за да страдат там безмълвно, безизразно за повечето хора, хора, които не разбираха животните, хора, които се интересуваха за тях по-малко, отколкото с какво са приготвени бургерите им в „Макдоналдс“. Те помагаша за унищожаването на Земята, защото тя просто не ги интересуваше. И понеже не ги интересуваше, дори не се и опитваха да разберат кое е важното, и понеже не разбираха кое е важното... щяха да умрат. Бяха вид, заплашващ самия себе си, и заради това щяха да бъдат пометени от торнадото на собственото си невежество. Те не бяха като него самия, помисли си Джиъринг. Те не разбираха. И според жестоките, но справедливи закони на Чарлз Дарвин това ги поставяше в сравнително неизгодно положение. Така, както едни животни изместват други, така и той и неговият вид щяха да изместят тях и техния вид. В края на краищата, той беше само един инструмент на естествения подбор.

Сутрешните упражнения носеха удоволствие, особено бягането по олимпийската писта. Двамата с Майк Пиърс се потрудиха здраво, без да засичат времето, но тичайки с всичка сила, и по време на бягането и двамата бяха поглеждали към празните седалки и си бяха представяли възгласите на публиката, които щяха да получат, ако бяха тренирани атлети. После дойдоха душовете и смехът, хвалбите кой какво е постигнал, после обличането в леките дрехи, пистолетите, скрити под ризите, тактическите радиостанции, напъхани в джобовете, и служебните пропуски, окачени на вратовете.

А след това прокънтяха тромпетите и отборът на първата страна в парада, Гърция, излезе в маршова стъпка от тунела в далечния край под оглушителните възгласи на зрителите по седалките, и Олимпиадата в Сидни започна. Чавес си каза, че като офицер по сигурността би трябвало да наблюдава публиката, но си даде сметка, че не може, освен ако не се появеше някаква конкретна опасност. Гордите млади атлети маршируваха стройно, почти като войници, следвайки националните си знамена и съдиите по овалната писта. Сигурно този миг беше гордост за тях, това, че всеки представляше родината си пред другите страни по света. Всеки от тях сигурно беше тренирал с месеци и години, за да заслужи тази чест, да приеме възгласите на множеството и да се надява, че е достоен за този миг. Е, не беше като работата на един полеви офицер на Централното разузнавателно управление, нито като на командир в ДЪГА. Това си беше чист спорт, чисто състезание, и макар да не се вписваше съвсем в нещата от реалния живот, със сигурност не вредеше на никого. Всяко от състезанията бе форма на дейност, сведена до съвършенство — а повечето от тях всъщност бяха военни по произход. Бягането — най-важното воинско умение — се изразяваше в това да се понесеш бързо срещу врага по време на сражението, или да му избягаш. Копието — острие, което да метнеш по противника. Хвърлянето на чук и диск — други метателни оръжия. Овчарският скок — да преодолееш стенно заграждение и да проникнеш във вражеския лагер. Дългият скок — да преодолееш ров, изкопан от противника на бойното поле. Всичко това влизаше в сферата на бойните умения още от античността, а съвременните игри включваха също така стрелба с огнестрелни оръжия — пистолет и пушка. Модерният петобой се основаваше на уменията, необходими на един военен куриер в края на деветнадесети

век — езда, бягане и стрелба по пътя към крайната цел, за да събщиш на командира това, което му е необходимо да знае, за да командва ефикасно войските си.

Тези мъже и жени бяха своеобразни воини, дошли тук да спечелят слава за себе си и за флаговете си, да надвият противници без кръвопролитие, да спечелят чиста победа на най-чистото поле на честта. Това, помисли си Чавес, беше достойна цел за всеки, но той самият беше вече твърде стар и извън форма, за да се състезава в такова нещо. Извън форма ли? — зачуди се той. Е, не съвсем, поне за възрастта му, а и вероятно беше в по-добра форма от някои от тези хора, които сега дефилираха по овалната писта, но все пак недостатъчно, за да спечели в някое състезание. Усети допира на беретата под ризата. Това, както и умението му да използва пистолета, го правеха да бъде в достатъчно добра форма, за да защити тези хлапета от някой, който би пожелал да им навреди, и това, реши Доминго Чавес, трябваше да е достатъчно.

— Жестоко е, шефе — отбеляза Прайс, наблюдавайки дефилирането на гърците.

— Да, Майк, адски.

34. ИГРИТЕ ПРОДЪЛЖАВАТ

Както става при всички аспекти от живота, нещата скоро се сведоха до досадно ежедневие. Чавес и хората му прекарваха повечето си време с хората на полковник Уилкерсън; предимно седяха в центъра на групата за реагиране и наблюдаваха игрите по телевизията, но също така от време на време обикаляха в различни участъци, под предлог да огледат мерките за сигурност, но на практика — за да погледат различните състезания отблизо. Понякога дори обикаляха терена на състезанието благодарение на пропуските, които им осигуряваха достъп навсякъде. Австралийците бяха невероятни запаленковци и удивително гостоприемни. В свободното от дежурства време той се отбиваше в някой пъб извън стадиона, за да удари някоя халба, а бирата тук беше добра и атмосферата — дружелюбна. Щом разберяха, че е американец, неговите „авери“ се надпреварваха да го почерпят с бира и му задаваха въпроси, докато гледаха спортните събития на окачените на стената телевизори. Може би единственото, което не му харесваше, беше цигареният дим, защото австралийската култура все още не беше осъдила този порок, но на този свят съвършено място няма.

Всяка сутрин той и неговите хора правеха физическа подготовка заедно с полковник Уилкерсън и неговите хора, и се беше установило, че в това олимпийско състезание има малка разлика между австралийските и американските бойци за специални операции. Една сутрин прескочиха до олимпийското пистолетно стрелбище и наеха олимпийските ръчни оръжия — автоматични пистолети 22-ри калибър, които изглеждаха като играчки в сравнение с оръжията 45-и калибър, използвани обикновено от войниците на ДЪГА — след което установиха, че мишената и системите за отчитане на точки са наистина много трудни, макар и не ориентирани специфично към бойната стрелба в реалния свят. При цялата си практика и опит Чавес реши, че с малко късмет може би ще се справи с отбора на Мали. Със сигурност не и с американските или руските отбори, чиито стрелци притежаваха

просто нечовешки способности да забиват дупки в тънките силуетни цели, появяващи се анфас и в профил на контролираните от компютър движещи се окачалки. Но тези хартиени мишени не стреляха в отговор и това беше все пак известна разлика. Освен това успехът при неговата стрелба означаваше да умъртви на място истинско човешко същество, а не да улучи четири пъти по-малка мишена, изрисувана върху черния картон. Това също беше различно, обсъждаха Динг и Майк с австралийските си колеги. Това, което те можеха да правят, никога нямаше да се превърне в олимпийска дисциплина, освен ако някой не върнеше гладиаторските игри от древния Рим, което нямаше изгледи да стане някога. Освен това техният начин да си изкарват прехраната изобщо не можеше да се нарече спорт, нали? Нито пък беше форма на масово развлечение в по-очовечения и питомен модерен свят. Част от ума на Чавес все пак се питаше как ли са изглеждали игрите в класическия римски амфитеатър, но не можеше да си позволи да го изкаже на глас, защото хората щяха да го вземат за пълен варварин. „Аве, Цезар! Отиващите на смърт те поздравяват!“ Не беше съвсем като на финала за Суперкупата, нали? Така че „майор“ Доминго Чавес, сержантите Майк Пиърс, Хомър Джонстън и Джордж Томлинсън и специалният агент Тим Нунън сега трябваше просто да наблюдават игрите безплатно, облечени понякога в „служебните“ якета, осигуряващи им анонимност.

Същото беше валидно, макар и на значително разстояние оттам, за Дмитрий Попов, който седеше в стаята си, за да гледа Олимпиадата по телевизора. Беше намерил игрите за добро отвличане от въпросите, които се блъскаха в мозъка му. Руският национален отбор, съвсем естествено любимият му, се справяше добре, въпреки че австралийците се представяха чудесно като домакини, особено в плуването, което, изглежда, беше националната им страст. Проблемът беше в голямата разлика в часовите пояси. Когато Попов наблюдаваше преките предавания на състезанията, в Канзас часът беше безбожен, заради което понякога беше с подути очи по време на сутрешната езда с Маклийн и Килгор — компанията на тези двамата също се беше превърнала в приятна възможност за сутрешно разсейване.

Тази сутрин беше като предишните десет, с прохладен ветрец откъм запад, издигащото се слънце хвърляше странна, но красива светлина върху люлеещите се жита и треви. Бътърмилк вече го познаваше и го възнаграждаваше със странни прояви на симпатия, на които той отговаряше с по някоя бучка захар или пък, както този път, с ябълка, взета от бюфета за закуска, която кобилата изхрупа бързо от ръката му. Беше се научил да оседлава сам коня си, което сега направи доста бързо и поведе Бътърмилк навън, за да се присъедини към другите двама в сутрешната обиколка.

— Добрутро, Дмитрий — поздрави го Маклийн.

— Добро утро, Кърк — отвърна учтиво Попов. След няколко минути те вече яздеха, този път на юг, към едно от житните полета, с доста по-голяма скорост от първия път.

— Е, разкажи все пак какво е да си агент от разузнаването — подкани го Килгор.

— Всъщност нас ни наричаха служители от разузнаването — отвърна Попов, за да поправи първото погрешно впечатление, внушено от Холивуд. — Честно казано, това е доста отегчителна работа. Повечето ти време минава в очакване на някоя среща или в попълване на документи, които трябва да представиш в щаба или в своята резидентура. Има известен риск — но най-много да те арестуват, не и да те застрелят. Напоследък това е един цивилизован бизнес. Пленените разузнавателни служители биват разменяни, обикновено след кратък срок затвор. На мен никога не ми се е случвало, разбира се. Бях добре обучен. „Р1 с късмет“ — помисли си той, но го премълча.

— Значи никакви джеймсбондовски работи, не си убивал никого, никакви такива неща? — попита Кърк Маклийн.

— Не, за Бога — отвърна със смях Попов. — Има си други, които вършат тази работа вместо теб, сурогати, когато се наложи, разбира се. А това е доста рядко.

— Колко рядко?

— Днес ли? Почти никога, като си помисля. В КГБ нашата работа беше да събираме информация и да я предаваме нагоре за правителството — по-скоро като репортери, като вашата Асошиейтед Прес, отколкото нещо друго. И по-голямата част от информацията, която събирахме, беше от открити източници: вестници, списания,

телевизия. Вашата Си Ен Ен е може би най-добрият, най-използван източник на информация в света.

— Но що за информация всъщност събираше?

— Главно дипломатическо и политическо разузнаване. Мъчех се да анализирам намерения. Други се занимаваха с техническо разузнаване — колко бързо лети един самолет или каква е дългобойността на едно оръдие — но това никога не е било моята специалност, нали разбирате. Моят профил беше това, което тук наричат човек за работа с хора. Срецах се с различни хора, за да им донасям съобщения и други подобни, след което връщах отговорите им до моята резидентура.

— Какви хора?

Попов се замисли докъде може да си позволи да им каже, и реши да каже истината:

— Терористи, така бихте ги нарекли вие.

— О? Като кои например?

— Главно в Европа, но също така и в Близкия изток. Имам езикови умения и мога лесно да установявам контакт с хора от различни страни.

— Трудно ли беше? — попита доктор Килгор.

— Не бих казал. Изповядвахме сходни политически възгледи и моята страна ги осигуряваше с оръжия, обучение и достъп до някои центрове в Източния блок. Бях повече като туристически агент, отколкото нещо друго, и понякога се налагаше да им препоръчвам обекти, които да нападат — като отплата за нашата помощ, нали разбирате.

— Давахте ли им пари? — попита Маклийн.

— Да, но не много. Валутните резерви на Съветския съюз винаги са били ограничени и ние никога не плащахме на агентите си много. Аз поне не съм — каза Попов.

— Значи си изпращал терористи със задача да убиват хора? — Този път въпросът дойде от страна на Килгор.

Попов кимна.

— Да. Често работата ми се изразяваше в това. Тъкмо затова — добави той — ме нае доктор Брайтлинг.

— О? — възкликна Маклийн.

Дмитрий отново се зачуди докъде би могъл да си позволи да им се разкрие.

— Да, той ме помоли да свърша подобни неща за „Хоризонт“.

— Ти ли беше човекът, който разбърка блатото в Европа?

— Установих връзка с някои хора и им дадох препоръки, които те изпълниха, да, и следователно, да, на ръцете ми наистина има малко кръв от втора ръка, предполагам, но човек не бива да взима такива неща прекалено на сериозно, нали? Това просто е бизнес и беше моят бизнес доста време.

— Какво пък, добра работа си свършил, Дмитрий. Затова си тук — каза му Маклийн. — Джон е много лоялен към своите хора. Трябва да си се справил добре.

Попов сви рамене.

— Сигурно. Той така и не ми каза защо иска да се свършат тези неща, но разбирам, че е било, за да помогне на приятеля си Хенриксен да получи консултативния договор за Олимпиадата в Сидни, която сега следя по телевизията.

— Точно така — потвърди Килгор. — Това беше много важно за нас. „Погледай я — помисли си епидемиологът. — Бездруго ще е последната.“

— Но защо?

Те се поколебаха пред прекия отговор и се спогледаха. После Килгор заговори:

— Дмитрий, какво мислиш за околната среда?

— В какъв смисъл? Тук, на открито? Красиво е. Вие ме научихте на много с тези утринни разходки с конете, приятели — отговори руснакът, подбирайки внимателно думите си. — Небето и въздухът, и тези красиви нивя с трева и жито. Никога досега не си бях давал сметка колко красив може да бъде светът. Предполагам е затова, защото съм отраснал в Москва. — Който между другото беше отвратително мръсен град, но те не знаеха това.

— Мдаа, е, не навсякъде е така.

— Знам това, Джон. В Русия... е, там държавата изобщо не се грижеше за природата, както вие, американците. Те почти избиха целия живот в Каспийско море — откъдето идва черният хайвер — с химическо отравяне. А има един район, малко източно от Урал, който първоначалните ни ядрени опити превърнаха в пустош. Не съм бил

там, но съм чувал. Знаците по магистралата там указват да караш много бързо, за да преминеш колкото може по-бързо през опасната радиационна зона.

— Да, ако не внимаваме, можем просто да унищожим цялата планета — отбеляза Маклийн.

— Това би било престъпление, като на хитлеристите — отвърна Попов.

— Какво ти е отношението към убиването на хора, Дмитрий? — попита Килгор.

— Зависи кои са те. Има много хора, които заслужават да умрат по една или друга причина. Но западната култура поддържа странния възглед, че отнемането на живот едва ли не винаги е грешно — вие, американците, не искате дори да убивате престъпниците си, убийци и други подобни. Това го намирам за много странно.

— А какво ще кажеш за престъплението срещу Природата? — каза Килгор, загледан в далечината.

— Не разбрах.

— Ами, неща, които унищожават цялата планета, избиването на цели животински видове, замърсяването на сушата и морето. Какво би казал за това?

— Кърк, това също е варварски акт и той би трябвало да се наказва сурово. Но как идентифицирате престъпниците? Дали е индустриалецът, който нарежда и печели от това? Или работникът, който си получава заплатата и прави каквото му се каже?

— Какво бяха казали в Нюрнберг? — попита Килгор.

— Съдът за военни престъпления, имаш предвид? Там беше решено, че изпълнението на заповеди не е оправдание. — Не беше възгледът, към който го бяха приучили да се придържа в Академията на КГБ. Там им повтаряха, че „Държавата винаги е права“.

— Точно така — съгласи се епидемиологът. — Но знаеш ли, никой не осъди Хари Труман затова, че бомбардира Хиросима.

„Защото той спечели, глупак такъв“ — помисли си Попов, но го премълча.

— Питаш ме дали това е било престъпление? Не, не е било, защото то сложи край на по-голямо престъпление, и жертването на онези хора беше необходимо, за да се спаси мирът.

— Какво ще кажеш за спасяването на планетата?

— Не разбирам.

— Ако планетата умира, какво би трябвало да се направи... какво би било редното да се направи, за да се спаси?

Тази дискусия съдържаше всичката идеологическа и философска чистота на дискусия в час по марксистическа диалектика в Московския държавен университет — и бе също толкова приложима към реалния свят. Да се унищожи цялата планета? Това просто е невъзможно. Една глобална ядрена война, да, може би това би имало такъв ефект, но това повече не беше възможно. Светът се беше променил и тъкмо Америка имаше основната заслуга за тази промяна. Нима тези двама друиди не разбираха чудото на този факт? Неведнъж светът се беше изправял на прага на пускането на ядрените оръжия, но днес това се беше превърнало в част от миналото.

— Никога не съм обмислял този въпрос, приятели.

— Ние сме — реагира Маклийн. — Дмитрий, в момента има хора и сили, които лесно могат да унищожат всичко тук. Някой трябва да сложи край на всичко това, но как би могло да се направи?

— Нямате предвид чисто политически действия, нали? — отбеляза бившият „призрак“ от КГБ.

— Не, твърде късно е за това, а и все едно, твърде малко хора биха се вслушали. — Килгор извърна коня си надясно и двамата го последваха. — Опасявам се, че трябва да се приложат по-драстични мерки.

— Какво значи това? Да се избие цялото световно население? — попита Дмитрий Аркадиевич с прикрит хумор.

Но отговорът на този риторичен въпрос беше еднаквият поглед в двата чифта очи срещу него. Погледите им този път не смразиха кръвта му, но накараха мозъкът му да се задвижи в нова и неочаквана посока. Тези тук бяха фашисти. Още по-лошо, фашисти с етика, в която дълбоко вярваха. Но дали бяха готови да предприемат действия в съгласие със своите убеждения? Би ли могъл изобщо някой да предприеме такова действие? Дори и най-лошите сталинисти... не, дори и те не бяха луди, а просто политически романтици.

Точно в този момент далечният шум от самолет наруши утринната тишина. Един от въздушния флот „Гълфстрийм“ на „Хоризонт“ се издигна от пистата на комплекса, извиси се и после зави надясно, поемайки на изток — към Ню Йорк, вероятно, за да докара

нови хора. Комплексът вече беше запълнен 80 процента. Скоростта на пристигане беше понамаляла, но въпреки това продължаваха да се стичат хора, главно с личните си автомобили. Столовата вече беше почти пълна по обяд и на вечеря и светлините грееха до късно в лабораториите и други работни помещения. Но с какво се занимаваха всички тези хора?

Корпорация „Хоризонт“, припомни си Попов, беше компания, работеща в областта на напредналите биотехнологии, специализирана в лекарства и методи за лечение. Килгор беше лекар, а Маклийн беше инженер, специализиращ в проблеми на околната среда. И двамата бяха друиди, и двамата бяха поклонници на природата, новия вид езичество, ширещ се напоследък на Запад. Джон Брайтлинг, изглежда, беше от същата порода, ако се съдеше по онзи разговор в Ню Йорк. Значи това беше етосът на тези хора и на тяхната компания. Дмитрий се замисли за печатните материали, които беше разгледал в стаята си. Хората били паразитен вид, който нанасял повече щети, отколкото добро на земята, а тези тук двамата току-що бяха говорили за осъждането на вредните хора на смърт — от което ставаше ясно, че смятаха всички за вредни. Какво се канеха да направят, да избият всички? Идиотщини. Вратата, отвеждаща го към отговора, се беше откrehнала още повече. Мозъкът му се придвижваше напред по-бързо от галоп на Бътърмилк, но все още недостатъчно бързо.

Няколко минути продължиха да яздят мълчаливо. После някаква сянка прекоси земята и Попов вдигна очи.

— Какво е това?

— Червеноопашат сокол — отвърна Маклийн, след като погледна. — Кръжи и си търси закуска.

Пред очите им грабливата птица се издигна на около сто и петдесет метра, после разпери широко криле, за да яхне въздушните течения, с глава надолу, оглеждайки с невероятно острия си поглед земята под себе си за някой непредпазлив гризач. По мълчаливо съгласие тримата мъже дръпнаха юздите на конете си и се спряха, за да погледат. Минаха няколко минути, след което гледката стана едновременно красива и ужасна. Соколът сви криле и рязко полетя надолу, плесна, за да увеличи ускорението си като пернат куршум, после разпери отново криле, с човка нагоре, протягайки жълтите си нокти, които да посрещнат земята...

— Да! — изрева възторжено Маклийн.

Като дете, ритащо в мравуняк, соколът използва ноктите си, за да убие своята плячка, извивайки и кършейки я, след което, стиснал отпуснатото телце на подземния полски плъх, плесна мъчително с криле и се понесе към небето, потегляйки на север, към своето гнездо или дом, или както там ще го наречеш, помисли си Попов. Прерийното куче, което беше убил, нямаше никакъв шанс, реши Дмитрий, но в природата е така, както и сред хората. Никой войник в никое сражение не дава доброволно шанс на противника си. Не е нито безопасно, нито умно да го прави човек. Удряш с цялата си сила и гняв, и с колкото се може по-малко предупреждение, за да отнемеш живота му колкото може по-бързо и по-лесно — и по-безопасно, — и ако му е липсвал достатъчно ум да се защити ефикасно, е, това си е негов проблем, не твой. В случая със сокола, той се беше понесъл отгоре и откъм залез слънце, дори и сянката му не можеше да предупреди прерийното куче, клекнало пред входа на дома си, и естествено то беше убито без жалост. Соколът трябваше да яде. Може би си имаше малки, които трябваше да нахрани, или просто ловуваше, за да задоволи своите нужди. Така или иначе, прерийното куче беше увиснало отпуснато в ноктите му, като празна кафява торбичка, която скоро щеше да бъде разкъсана и изядена от убиеца си.

— По дяволите, обичам тази гледка — каза Маклийн.

— Жестоко е, но е красиво — каза Попов.

— Майката Природа е такава, приятелю. Жестока, но красива. — Килгор изглежда как соколът се скри в далечината. — Такова нещо си струва да види човек.

— Трябва да хвана един и да го обуча — обяви Маклийн. — Да го науча да убива, тръгвайки от юмрука ми.

— Прерийните кучета не са ли заплашени?

— Не, по никой начин — отговори Килгор. — Хищниците могат да контролират техните количества, но никога няма да ги унищожат напълно. Природата поддържа равновесие.

— Как хората се вмястват в това равновесие? — попита Попов.

— Не се вмястват — отвърна му Кърк Маклийн. — Те просто го прецакват, понеже са твърде тъпи, за да разберат кое работи и кое не. И не им пука за вредите, които нанасят. Но това е техен проблем.

— И кое е решението? — попита Попов.

Килгор се извърна и го погледна право в очите.
— Как кое, ние.

— Ед, той сигурно е използвал това прикриващо име дълго време — възрази Кларк. — Типовете от ИРА не са го виждали от години, но това е името, с което са го знаели.

— Логично — наложи се да признае Ед Фоли по телефона. — Значи ти наистина държиш да говориш с него?

— Е, не че е кой знае какво, Ед. Нищо особено, само дето пусна хора да убият жена ми, дъщеря ми и внука ми, нали? И те наистина убиха двама от моите хора. Сега имам ли разрешение да се свържа с него, или не? — настоя ДЪГА Шест от бюрото си.

В своя кабинет на шестия етаж в главната квартира на ЦРУ директорът на централното разузнаване Едуард Фоли се поколеба — нещо не много характерно за него. Ако позволише на Кларк да го направи и Кларк получише това, което иска, щеше да се наложи да се приложат правилата за реципрочност. Сергей Николаевич някой ден щеше да се обади в ЦРУ и да помоли за информация от деликатен характер, и той, Фоли, щеше да трябва да му я осигури, иначе духът на дружелюбност в средите на разузнавателната общност щеше да се наруши. Но Фоли не можеше да предскаже какво можеха да поискат един ден руснаците, а двете страни все още продължаваха да се шпионират взаимно, поради което правилата на дружелюбност в съвременния шпионски бизнес едновременно се прилагаха и не се прилагаха. Правиш се, че съществуват, но не забравяш да действаш така, че все едно не съществуват. Такива контакти бяха редки и Головкино действително беше проявил услужливост на два пъти по време на реални операции. И никога досега не беше помолил за ответна услуга, може би защото операциите пряко или косвено бяха от полза и за неговата страна. Но Сергей не беше от хората, които лесно забравят един дълг и...

— Знам какво си мислиш, Ед, но ние изгубихме хора заради този човек и искам да го спипам за задника, а Сергей може да ми помогне да го хвана.

— Ами ако той все още е вътрешен? — опита се да спечели време Фоли.

— Ти вярваш ли в това? — изсумтя Кларк.

— Е, не, струва ми се, че го преживяхме.

— На мен също, Ед. Следователно, ако е приятел, нека му зададем един приятелски въпрос. Може би ще получим приятелски отговор. Възможното „танто за танто“ е да се съгласим руски хора от специални операции да потренират с нас няколко седмици. Такава цена съм готов да платя.

Напълно безполезно усилие беше да се спори с Джон, който беше обучавал него и жена му, Мери Пат, сега оперативен заместник-директор.

— Окей, Джон, одобрено е. Кой поема контакта?

— Имам номера му — увери го Кларк.

— Тогава обади му се, Джон. Одобрявам — приключи директорът с голяма неохота. — Нещо друго?

— Не, и благодаря. Как са Мери Пат и децата?

— Чудесно. Как е внук ти?

— Никак не е зле, да ти кажа. Паци се справя много добре, а Санди е поела всичката работа около Джей Си.

— Джей Си?

— Джон Конър Чавес — поясни Кларк.

„Много сложно име“ — помисли си Фоли, но не го каза.

— Е, добре. Давай, Джон. До скоро.

— Благодаря ти, Ед. Бай. — Кларк превключи бутоните на апарата си. — Бил, имаме одобрение.

— Чудесно — отвърна Тоуни. — Кога ще се обадиш?

— К'во ще кажеш да треснем сега?

— Гледай да го изпишаш както трябва — предупреди Тоуни.

— Спокойно. — Кларк прекъсна тази линия и натисна един бутон, който да активира касетофона, преди да натисне следващия, който да набере Москва.

— Шест-шест-нула — отвърна женски глас на руски.

— Трябва да говоря лично със Сергей Николаевич. Моля кажете му, че го търси Иван Тимофеевич — отвърна Кларк на възможно най-литературния си руски език.

— Момент — отвърна секретарката, зачудена как това лице се е добрало до пряката линия на председателя.

— Кларк! — избоботи мъжки глас от другия край на линията, — как си там, в Англия, приятелю?

И се започна. Председателят на преобразуваната руска Служба за външно разузнаване искаше той да разбере, че знае къде е и с какво се занимава, и нямаше никаква полза да го пита как го е научил.

— Според мен климатът тук е приемлив, председателю Головки.

— Това ново формирование, което оглавяваш, имаше доста работа напоследък. Нападението над жена ти и дъщеря ти... те добре ли са?

— Беше доста неприятно, но да, благодаря ти, добре са.

— Разговорът се водеше на руски, който Кларк говореше като роден в Ленинград — Санкт Петербург, поправи се Джон. Друг стар навик, който трудно умираше. — А вече съм и дядо.

— Наистина ли, Ваня? Поздравления! Това е великолепна новина. Никак не ми беше приятно, когато разбрах, че са ви нападнали — продължи искрено Головки. Руснаците винаги са били сантиментални хора, особено когато става дума за малки деца.

— Нито пък на мен — заяви Кларк. — Но си струваше, както казваме ние. Лично спипах едно от копелетата.

— Това не знаех, Ваня — продължи председателят... дали лъжеше, или не, това Джон не можеше да прецени.

— Е, каква е целта на обаждането ти?

— Имам нужда от помощта ти във връзка с едно име.

— Що за име е това?

— Прикриваща самоличност: Серов, Йосиф Андреевич. Въпросният служител — бивш служител, предполагам — работи с „прогресивни елементи“ на Запад. Имаме основание да вярваме, че той е инспирирал операции, при които са убити хора, в това число и нападението срещу моите хора тук, в Херефорд.

— Ние нямаме нищо общо с това, Ваня — веднага заяви Головки с много сериозен тон.

— Нямам никакво основание да смятам, че имате, Сергей, но един човек с това име, идентифициран като руснак по националност, е предал пари и наркотици на ирландските терористи. Бил е известен на ирландците от години, в това число и от долината Бекаа. Така че според мен някога е бил от КГБ. Разполагам и с външно описание — каза Кларк и му го предаде.

— „Серов“, казваш. Това е странно...

— Да, знам.

— Важно ли е за теб?

— Сергей, освен че уби двама от моите хора, тази операция заплаши пряко моята жена и дъщеря ми. Да, приятелю, за мен е много важно.

Головко се замисли. Той познаваше Кларк, с когото се беше срещнал преди година и половина. Полеви офицер с необикновен талант и голям късмет, Джон Кларк някога беше техен опасен противник, квинтесенция на професионализма за един служител от разузнаването, заедно със своя по-млад колега, Доминго Естебанович Чавес, ако си спомняше добре. А Головко знаеше, че дъщеря му е омъжена за това момче, Чавес — всъщност това той го беше разбрал съвсем наскоро. Някой беше предал тази информация на Кириленко в Лондон, въпреки че не можеше да си спомни кой точно.

Но ако е бил руснак, най-малкото бивш чекист, разбъркал блатото на терористите, е, това не беше много добра новина за неговата страна. Дали да съдейства? — запита се председателят. Какво беше отгоре и какво можеше да се окаже отдолу? Ако сега се съгласеше, трябваше да продължи, иначе ЦРУ и други западни служби щяха да откажат да му съдействат. Дали това беше в интерес на страната му? Дали беше в интерес на собственото му ведомство?

— Ще видя какво мога да направя, Ваня, но нищо не мога да обещаю — чу Кларк. Окей, това означаваше, че Головко поне се е замислил.

— Ще го приема като лична услуга, Сергей Николаич.

— Разбирам. Да видим първо каква информация мога да намеря.

— Много добре. Лек ден, приятелю.

— Досвидания.

Кларк извади касетата и я прибра в чекмеджето на бюрото си.

— Добре, приятел, да видим какво можеш да ми пуснеш.

Компютърната система в руската разузнавателна служба не беше толкова напреднала, колкото при западните им колеги, но техническите различия обикновено се губеха за човешките ползватели, чиито умове работят на по-бавна скорост дори и от най-примитивния компютър.

Головко се беше научил да я използва, защото не обичаше винаги други хора да вършат нещата заради него и след минута получи пълен екран с данни под прикриващото име.

ПОПОВ, ДМИТРИЙ АРКАДИЕВИЧ, гласеше екранът, и изреждаше служебния му номер, рождената дата и датата на назначаване на работа. Беше уволнен като полковник приблизително по време на първото голямо съкращение, което беше свило щата на КГБ почти с една трета. Добри оценки от неговите началници, забеляза Головко, но Попов се беше специализирал в област, към която агенцията вече не проявяваше голям интерес. Буквално всички от този отдел бяха пенсионирани в страна, където пенсиите им можеха да нахранят човек за не повече от пет дена в месеца. Е, той лично не можеше да направи нищо по въпроса, каза си Головко. Достатъчно трудно беше да измъкна суми от Думата, колкото да поддържа съществуването на сведената до минимум агенция, въпреки факта, че омаломощената държава се нуждаеше от нея повече от всякога... а този Кларк беше изпълнил две задачи, които бяха облагодетелствали неговата държава, припомни си Головко — в добавка, разбира се, към предишните му дейности, причинили немалка вреда на Съветския съюз... но от друга страна, тези дейности бяха помогнали самият той да се издигне до поста председател на своята агенция.

Да, трябваше да му помогне. Това можеше да се окаже добра сделка, която можеше да използва за по-късни искания за услуги от страна на американците. Нещо повече, Кларк винаги се беше държал с него като човек, който държи на честта, припомни си Сергей, и за него беше леко обезпокоителен фактът, че бивш офицер на КГБ е помогнал да бъде нападнато неговото семейство — нападенията над цивилни бяха забранени в разузнавателния бизнес. О, от време на време жената на някой служител от ЦРУ можеше да бъде посплашена в старите времена на Студената война между Изтока и Запада, но чак сериозни наранявания? Никога. Освен че беше некултурно, такова действие би предизвикало вендети, които само биха затруднили провеждането на истинската работа — събирането на информация. От 50-те години насам разузнавателният бизнес се беше превърнал в цивилизована и предсказуема дейност. Предсказуемостта беше единственото, което руснаците искаха да видят у Запада, и тези чувства бяха взаимни. Кларк беше предсказуем.

След като взе решението си, Головка разпечата информацията от екрана.

— Е? — обърна се Кларк към Бил Тоуни.

— Швейцарците са малко бавни. Оказва се, че номерът на сметката, който ни даде Грейди, е бил съвсем истински...

— Бил? — възкликна Джон, мислейки си, че би трябвало да му поднасят лошите новини с „обаче“ в началото.

— Всъщност тя все още е активна сметка. Била е открита с около шест милиона щатски долара депозит, после неколкостотин хиляди били изтеглени — а след това, в самия ден на нападението над болницата, били изтеглени всички, с изключение на сто хиляди, и прехвърлени някъде другаде, на друга сметка в друга банка.

— Къде?

— Заявяват, че не могат да ни кажат.

— О, добре тогава, кажи на шибания им министър на правосъдието, че следващия път, когато ни потърси за помощ, ще оставим шибаните терористи да избият съгражданите му! — изръмжа Кларк.

— Но те си имат закони, Джон — подчерта Тоуни. — Ако този тип е използвал адвокат за извършване на трансфера? Тук се прилага привилегията адвокат-клиент и никоя страна не може да прескача тази бариера. Швейцарците наистина имат закони, които третираят фондове, за които се смята, че са открити по криминален способ, но ние нямаме доказателство за това, нали? Предполагам, че бихме могли да се доберем до нещо, което да ни помогне да заобиколим закона, но това ще ни отнеме време, старче.

— По дяволите — изсумтя Кларк. После се замисли за секунда. — Руснакът?

Тоуни кимна в съгласие.

— Да, това изглежда логично, нали? Той им е уредил шифрованата сметка и след като са били отстранени, все още е разполагал с достъп до сметката, нали?

— Мамка му, той ги урежда и после ги прибира.

— Точно — отбеляза Тоуни. — Грейди спомена в болницата за шест милиона и швейцарците потвърждават тази сума. Трябват му

неколкостотин хиляди да закупи камионите и другите превозни средства, които използваха — имаме докладите за това от полицейските разследвания — и останалата част от сумата я е оставил на място, а после руснакът е решил, че сумата повече няма да им трябва. Всъщност защо не? — попита офицерът от разузнаването. — Руснаците наистина са пословично алчни хора, нали знаеш?

— Руснакът им е дал, руснакът им е взел. Той им е дал и информацията за нас, сигурен съм.

— Не бих спорил по това, Джон — съгласи се Тоуни.

— Окей, дай да се върнем малко назад — предложи Джон, прибирайки засега яда си в клетката. — Значи появява се този руснак, дава им информацията за нас, осигурява средствата за операцията отнякъде — адски сигурно е, че не от Русия, защото, „А“, те нямат никаква причина да организират тази операция, и „Б“, те не разполагат с толкова много пари, за да ги подхвърлят тук и там. Въпрос номер едно: откъде тези пари...

— И дрогата, Джон. Не забравяй това.

— Окей, и дрогата... откъде идват те?

— По-лесно е да се проследи наркотикът, може би. „Гарда“ казват, че кокаинът бил медицинско качество, което означава, че той наистина произлиза от лекарствена фирма. Кокаинът се контролира строго във всяка страна по света. Пет килограма са голямо количество, достатъчно за да се напълни един средно голям куфар — плътността на кокаина е приблизително като на тютюна. Така че обемът на товара трябва да е бил колкото на пет кила цигари. Да речем, с размерите на голям куфар. Това е адски голямо количество, Джон, и би трябвало да е оставило следа в нечий контролиран и охраняван склад, където и да се намира той.

— Мислиш ли, че всичко това произлиза от Америка? — попита Кларк.

— Като начало, да. Най-големите фармацевтични предприятия в света се намират там и тук, в Британия. Мога да накарам моите колеги да започнат да проверяват разните „Дистилърс“, „Лимитид“ и други от сорта. Очаквам вашата АКЛ^[1] да се опита да направи същото.

— Ще се обадя на ФБР — заяви веднага Кларк. — И така, Бил, какво всъщност знаем?

— Ще приемем, че Грейди и О'Нийл са ни казали истината за този тип Серов. Имаме един бивш — най-вероятно бивш — офицер от КГБ, който е инспирирал нападението в Херефорд. По същество той ги е наел, като наемни войници, срещу заплащане в брой и в наркотик. След като нападението се провали, той просто е конфискувал парите за собствени цели, и по този въпрос допускам, че ги е задържал за себе си. Руснаците не биха разполагали с такива частни средства — е, допускам, че биха могли да имат, в средите на руската мафия, всички онези бивши момчета на КГБ, които сега преоткриват свободното предприемачество, но не виждам никаква причина да организират нападение срещу нас. Ние тук в ДЪГА не представляваме заплаха за тях, нали?

— Не — съгласи се Кларк.

— Следователно имаме голямо количество дрога и шест милиона американски долара, доставени от един руснак. Засега заключавам, че операцията е организирана в Америка, заради дрогата и парите.

— Защо?

— Не мога да го обоснова, Джон. Може би просто нюхът ми го подсказва.

— А как се е добрал до Ирландия?

— Това не знаем. Трябва да е долетял до Дъблин... да, знам, с такова голямо количество дрога не е било никак разумно да го прави. Трябва да попитаме нашите приятели за това.

— Кажете на ченгетата, че е много важно. Можем да се доберем до номер на полет и оттам — до изходната точка.

— Точно. — Тоуни си записа.

— Какво друго ни липсва?

— Ще накарам моите колеги от „Шестицата“ да проверят имената на служители на КГБ, за които е известно, че са работили с терористични групи. Разполагаме с грубо физическо описание, което ще ни помогне. Но смятам, че надеждата ни се крие в дрогата.

Кларк кимна.

— Окей, ще се обадя в Бюрото за това.

— Пет килограма, а?

— Точно така, Дан, и чист, медицинско качество. Това е истински волски дрисък от кока, човече, и трябва да е оставил бяло петно в нечий склад.

— Ще се обадя на АКЛ и ще ги накараме бързо да проверят — обеща директорът на ФБР. — Нещо да се развива откъм теб?

— Лека-полека, Дан — увери го Джон. — Засега действаме по допускането, че операцията е започнала в Америка. — Той продължи да обяснява на Мъри защо е така.

— Този руснак, Серов, казваш, бивш КГБ, бивш посредник между тях и терористите. Такива като него не бяха много и ние разполагаме с известна информация по тази специалност.

— Бил е задействал тяхната „Шестица“ по същото, а аз вече се разрових със съгласието на Ед Фоли. Говорих и със Сергей Головкин.

— Смяташ ли, че наистина ще има полза?

— Най-лошото, което мога да кажа, е „не“, Дан, но това е всичко, което имаме засега — подчерта ДЪГА Шест.

— Наистина — отстъпи Дан. — Нещо друго, с което мога да помогна от моя страна?

— Ако ми хрумне нещо, ще ти се обадя веднага.

— Окей, Джон. Гледаш ли Олимпиадата?

— Да, всъщност имам свой отбор там.

— Охо?

— Да, Динг Чавес с още няколко души. Австралийците ни поканиха да наблюдаваме дейността им по охраната. Той казва, че са много добри.

— Безплатна екскурзия до Олимпиадата! Сигурно е голям кеф — отбеляза директорът на ФБР.

— Предполагам, Дан. Все едно, обади се веднага, щом намерите нещо, нали?

— Разбира се, Джон. До скоро, момко.

— Бай, Дан.

Кларк остави секретния телефон и се отпусна в стола си, чудейки се какво би могъл да е пропуснал. Проверяваше всичко, за което можеше да се сети, всеки развързан край, надявайки се, че някъде някой може да се натъкне на поредното привидно незначително фактче, което да доведе до друго. Никога досега не беше си давал сметка колко трудно е да си ченге, разследващо голямо престъпление.

Цветът на проклетата кола, в която са се возили престъпниците, беше или можеше да се окаже важен, и трябва да се сетиш да зададеш и този въпрос също. Но това беше нещо, за което не беше се обучавал и сега трябваше да се довери на ченгетата, че ще си свършат работата добре.

И те го правеха. В Лондон полицията доведе Тимъти О'Нийл в обичайната стая за разпит. Предложиха му чай и той прие.

Не беше никак лесно за О'Нийл. Искаше му се да не казва нищо, но след шока от информацията, която му бяха съобщили и която можеше да произлиза единствено от Шон Грейди, вярата и решимостта му бяха разклатени и в резултат на това той беше казал вече едно-друго, а това беше процес, който започнеше ли, не можеше нито да се върне, нито да се спре.

— Този руснак, Серов, казваш, било името му — започна инспекторът. — Той пристигна в Ирландия със самолет, нали?

— За плуване е доста дълго, приятел — отвърна О'Нийл с ирония.

— Да бе, с кола също — съгласи се полицейският инспектор. — Как долетя той?

Вместо отговор последва мълчание. Това беше разочароващо, но не и неочаквано.

— Мога да ти кажа нещо, което не знаеш, Тим — подхвърли инспекторът, само за да даде начален тласък на разговора.

— Какво може да е то?

— Този тип, Серов, ви е открил шифрована швейцарска сметка за всичките пари, които ви е донесъл. Е, ние току-що научихме от швейцарците, че я е изпразнил.

— Какво?

— В деня на вашата операция някой се е обадил и е прехвърлил в друга банка почти цялата сума. Така че, вашият руски приятел ви ги е дал с едната ръка и ги е взел с другата. Ето — инспекторът му подаде лист хартия. — Това е банковата сметка, а това е активирацият номер за извършване на трансфери. Шест милиона долара, без онова, което вие сте използвали за купуването на камионите и другите неща. Прехвърлил ги е на своя лична сметка, предполагам. Вашите момчета не са си избрали най-доброто приятелче, Тим.

— Проклет крадец! — изръмжа разгневен О'Нийл.

— Да, Тим. Знам. Ти никога не си бил такъв. Но това типче, Серов, е точно такъв, и това е факт, момчето ми.

О'Нийл изпсува не съвсем по католически. Той разпозна номера на сметката, Шон го бе записал пред него, и имаше всички основания да е сигурен, че това ченге пред него не го лъже какво е станало с парите.

— Той долетя в Шанън с частен бизнес-самолет. Но откъде, не знам.

— Наистина ли?

— Вероятно заради дрогата, нали я носеше. Плутократите не ги претърсват, нали? Държат се като шибани благородници.

— Какъв модел самолет, знаеш ли?

О'Нийл поклати глава.

— Беше с два мотора и Т-образна опашка, но не, не му знам името на това проклето нещо.

— А как дойде на срещата?

— Имахме кола, с която да го посрещнем.

— Кой караше колата?

— Имена няма да ти кажа. Вече го заявих.

— Прощавай, Тим, но съм длъжен да попитам — извини се полицаят. Беше се потрудил доста, за да спечели доверието на терориста. — Шон е вярвал на този Серов. Това очевидно е било грешка. Ние дори подозираме, че е бил някъде наблизо, за да наблюдава, и когато е видял накъде отиват нещата, просто ви е ограбил. Руснаците са алчни педерасты — изрази съчувствието си ченгето. Очите му не издадоха задоволството от новата информация, която беше измъкнал. Стаята беше надлежно оборудвана с подслушващи устройства, разбира се, и междувременно полицията на Метрополията въртеше телефона до Ирландия.

Ирландските национални полицейски сили, наречени „Гарда“, почти винаги си сътрудничеха с британските си колеги, и този случай не правеше изключение. Старшият местен полицаи веднага подкара към Шанън, за да провери полетните записи — що се отнася до него, главното, което го интересуваше, бе да разбере как пет килограма

нелегален наркотик е пристигнал в страната му. Тази тактическа грешка от страна на ИРА само беше разгневila местните ченгета, някои от които изпитваха известни симпатии към революционното движение на север. Но тези симпатии секнаха веднага, щом се разбра за трафика на наркотик — нещо, което те, като повечето ченгета по света, считаха за най-мръсното престъпление.

Офисът за контрол на полетните операции в Шанън разполагаше с документация за всеки полет, пристигнал или потеглил от летищния комплекс, и след като имаше датата, помощник-ръководителят на операциите намери подходящия лист точно след три минути. Да, един служебен самолет „Гълфстрийм“ беше пристигнал заранта на същия ден, презаредил и скоро след това потеглил обратно. Документите разкриваха номера на опашката на самолета и имената на полетния екипаж. И по-важното, показваха, че самолетът е регистриран в Съединените щати като собственост на голяма чартърна компания. Ирландският полицейски служител отиде в паспортно-митническия контрол и установи, че някой си Джоузеф Серов действително е преминал през митницата същата заран. След като направи копия на всички свързани със случая документи, полицаят ги отнесе в участъка и моментално ги изпрати по факс до щаба на „Гарда“ в Дъблин, оттам до Лондон, и оттам — до Вашингтон, Ди Си.

— По дяволите — изръмжа Дан Мъри зад бюрото си. — То наистина започвало оттук.

— Така изглежда — каза Чък Бейкър, помощник-директорът на криминалния отдел.

— Поеми го, Чък.

— Ясно, Дан. Тази яма ще излезе доста дълбока.

Тридесет минути по-късно двама агенти на ФБР се появиха в офиса на чартърната компания на летище „Титърбъро“, Ню Джързи. Скоро им беше потвърдено, че самолетът е бил нает от някой си Джоузеф Серов, който е заплатил за чартъра с валиден чек, изтеглен от сметка в Ситибанк, на негово име. Не, нямали снимка на клиента.

Полетният екипаж се оказа на друго място, на друг полет, но веднага, щом се върнели, щели да съдействат на ФБР, разбира се.

Оттам агентите, с няколко фотокопирани документа, прескочиха до банковия клон, където Серов бе държал сметката си, и там разбраха, че никой от персонала не се е срещал лично с лицето. Адресът му, както се оказа, беше същата проклета пощенска кутия, където се беше задънило проучването на кредитните му карти.

По това време ФБР вече разполагаше с копие от паспортната снимка на Серов — но тези снимки често се оказваха безполезни за целите на идентифицирането и бяха предназначени по-скоро, помисли си директор Мъри, за разпознаване на труп след самолетна катастрофа, отколкото да улеснят издирването на жив човек.

Но папката по делото набъбваше и за първи път Мъри се почувства оптимист. Данните за Серов се трупаха и рано или късно те щяха да разберат къде се е подхлъзнал — колкото и трениран офицер на КГБ да е бил, — защото всеки го прави, а появиш ли се веднъж на екрана на колективния локатор на ФБР, девет хиляди обучени следователи започват да търсят и не престават да търсят, докато не им се каже да спрат. Снимка, банкова сметка, записи на кредитни карти... следващата стъпка щеше да бъде да разберат как парите са се озовали в банковата му сметка. Трябваше да има някакъв негов работодател или спонсор и това лице или организация щеше да даде допълнителна информация. Сега всичко беше само въпрос на време и Мъри смяташе, че разполагат с достатъчно време, за да спипат тази отрепка. Нямаше да им е за първи път да напъхат в торбата добре обучен шпионин. Това беше най-измъкващият се дивеч и по тази причина толкова по-голямо беше удоволствието да окачиш главата на такъв трофей над камината. Тероризъм и трафик на наркотици. Щеше да се получи много сочно дело за всеки прокурор на САЩ.

— Здравсти — каза Попов.

— Здравсти — отвърна мъжът. — Ти май не си тукашен.

— Дмитрий Попов — представи се руснакът и протегна ръка.

— Фостър Хъникът — отвърна американецът и я пое. — Какво правиш тук?

Попов се усмихна.

— Тук точно не правя абсолютно нищо, макар че всъщност се уча да яздя. Работя пряко за доктор Брайтлинг.

— За шефа?!

— Да, точно така. А ти?

— Аз съм ловец и пазач — отвърна мъжът от Монтана.

— Добре, и предполагам, че не си веганец?

Хъникът реши, че шегата е добра.

— Не съвсем. Обичам мръвки като всеки свестен мъж. Но предпочитан еленско пред тази мистериозна мръвка тук — продължи той, поглеждайки с известно отвращение в чинията си.

— Еленско ли?

— Уапити, най-големият елен в тази страна. Един добър екземпляр има може би двеста, двеста и петдесет кила месо. Рекът му също си го бива.

— Рекът ли?

— Рогата на главата му. По мечешкото месо също си падам.

— Това би ядосало много народ тука — отбеляза доктор Килгор, който нагъваше италианската си салата с тестено.

— Виж, човече, ловът е първата форма на разговор. Ако никой не се грижи за тия твари, няма да има нищо за лов. Нали знаеш, като Теди Рузвелт и Националния парк Йелоустоун. Ако искаш да разбираш дивеча, имам предвид наистина да го разбираш, трябва да си ловец.

— Тук няма спор — отвърна епидемиологът.

— Може да не съм от тия, дето гушкат зайчета. Може да убивам дивеч, но по дяволите, аз ям това, което убивам. А не убивам ей така, само за да видя как умират... е — добави той — всеки случай не и диви животни. Но иначе е фрашкано с невежи задници, които с удоволствие бих гръмнал.

— Затова сме тук, нали? — попита Маклийн с усмивка.

— Да бе. Твърде много хора прецакват готиното място с електрически четки за зъби, коли и скапаните си гадни къщи.

— Аз вкарах Фостър в Проекта — поясни Марк Уотърхауз. Той познаваше Маклийн от години.

— Въведен ли си напълно? — попита Килгор.

— Да, проблеми от моя страна няма. Знаете ли, винаги съм се чудил какво ли ще е да си като Джим Бриджър или Джедъдая Смит. Може би сега ще го разбере, само след няколко години.

— Около пет — уточни Маклийн — според компютърните ни проекции.

— Бриджър? Смит? Кой са тези? — попита учуден Попов.

— Това са били хора-планинци — поясни Хъникът на руснака.
— Първите бели мъже, които са видели Запада, превърнали са се в легенди — изследователи, ловци, били са се с индианците.

— Да, това с индианците е срамна работа.

— Може би — съгласи се Хъникът.

— Кога дойдохте? — обърна се Маклийн към Уотърхауз.

— Днес с колата — отвърна Марк. — Мястото вече е почти запълнено, нали? — Той не обичаше тълпите.

— Така е — потвърди Килгор. Той също не ги обичаше. — Но откън поне е хубаво. Ти яздиш ли, Хъникът?

— Как иначе ще ловува човек на Запад? Не използвам специални МПС, човече.

— Значи си ловджия?

— Да — кимна Хъникът. — По-рано бях геолог за петролните компании, но отдавна се разкарах от тях. Омръзна ми да им помагам да убиват планетата, знаеш.

„Поредният боготворящ дърветата друид“ — прецени Попов. Не беше особено изненадващо, въпреки че този го изненада като словоохотлив и бомбастичен в изразите си.

— Но пък — продължи ловджията — така си дадох сметка кое е важното. — За няколко минути той обясни историята с „кафявата пушилка“. — Така че си прибрах парите и фъснах, един вид. Винаги съм обичал да ловувам и прочие, така че си дигнах една колиба в планината — купих едно старо ранчо за добитък — и се хванах с ловджийството по цял ден.

— О, значи можеш да правиш това? Ловджийството по цял ден де? — попита Килгор.

— Зависи. Едно ченге по браконьерството взе нещо да ми се пречка, но... ами, престана да се пречка.

Попов улови намигването на Уотърхауз към Килгор, когато примитивът изрече това, и след секунда разбра, че този Хъникът е пречукал полицейски служител и след това се измъкнал. Що за хора вербуваше този техен „проект“?

— Както и да е. Всички ние тук яздим сутрин. Искаш ли да се присъединиш към нас?

— То е ясно. От таквоз нещо никога не се отказвам.

— И аз се научих, много е приятно — вметна Попов.

— Дмитрий, в теб сигурно има нещо казашко — разсмя се Килгор. — Все едно, Фостър, намини тук за закуска малко преди седем и можем да излезем заедно.

— Дадено — потвърди Хъникът.

Попов стана.

— С ваше разрешение, олимпийските конни надбягвания започват точно след десет минути.

— Дмитрий, не започвай да мислиш за прескачане на огради. Все още не си толкова добър! — каза Маклийн.

— Но мога да погледам поне как го правят, нали? — отвърна Попов и се отдалечи.

— Тоя какво прави тук? — попита Хъникът, след като руснакът се скри от погледа им.

— Както сам каза, тук нищо, но е помогнал доста Проектът да тръгне по една от важните си пътеки.

— О? — попита ловджията. — С какво?

— Всички онези терористични инциденти в Европа, помниш ли?

— Да бе, контратерористичните групи наистина се справиха добре, като приковаха онези копелета. Адски добра стрелба беше при някои. И Дмитрий има нещо общо с това?

— Той е задействал всички тези операции — каза Маклийн.

— По дяволите — отбеляза Марк Уотърхауз. — Значи той е помогнал на Бил да получи договора за Олимпиадата?

— Аха. А без това, как по дяволите ще можем да пуснем „Шива“?

— Добър човек — реши Уотърхауз, отпивайки от калифорнийското си „Шардоне“. Ето, това щеше да му липсва, след като Проектът се задействаше. Какво пък, из страната беше пълно с алкохолни складове. Едва ли щеше да надживее всичкото количество в тях.

---

[1] Администрация за контрол на лекарствата — американска агенция за лекарствен контрол. — Б. пр. ↑

35. МАРАТОН

Беше започнало да става толкова приятно, че Попов вече се будеше рано, за да може да му се наслади повече. Тази сутрин той се събуди малко преди изгрев слънце и се възхити на оранжево-розовия блясък на източния хоризонт, предхождащ същинската зора. Никога не беше яздил кон преди да се озове в комплекса в Канзас и сега беше открил, че в ездата има нещо фундаментално удовлетворяващо и мъжко — между краката ти да има голямо, силно животно и ти да го командваш с едно леко подръпване на юздите, дори само с цъкване с езика. Това предлагаше много по-добра перспектива от обикновеното ходене и беше просто... просто много приятно дори на подсъзнателно ниво.

И ето че сега той се озова в кафетерията рано и взе закуската си — заедно с една червена ябълка за Бътърмилк — веднага щом кухненският персонал я подреди. Денят отново обещавахе да бъде хубав и слънчев. Фермерите, гледащи жито, сигурно бяха също толкова доволни от времето, колкото и той, помисли си офицерът от разузнаването. Преди това беше валяло достатъчно, за да се осигури влага за посевите, и сега щедрото слънце щеше да помогне на реколтата да узрее. Американските производители на пшеница бяха най-продуктивните на света, спомни си Попов. При тази чудесна земя и мобилното си оборудване, това не беше никак изненадващо, реши той, и тръгна към обичайната маса. Беше наполовина привършил бърканите яйца, когато се приближиха Килгор и новият, Хъникът.

— Добрутро, Дмитрий — поздрави го снажният ловджия.

Попов трябваше да преглътне, преди да отговори:

— Добро утро, Фостър.

— Какво мислиш за ездата снощи?

— Англичанинът, който спечели златният медал, беше великолепен. Конят му също, разбира се.

— Добри ги избират — отбеляза Хъникът. — Значи ти си шпионин, а?

— Офицер от разузнаването. Да, това беше работата ми в Съветския съюз.

— Работил си с терористи, каза ми Килгор.

— И това е истина. Получавах задачи и разбира се, трябваше да ги изпълнявам.

— По това от моя страна нямаш проблем, Дмитрий. От тази пасмина никой не е закачал мен или някой мой познат. По дяволите, та аз съм бачкал в Либия, за „Ройъл Дъч Шел“. Намерихме едно хубаво петролно поленце, а и либийците, с които бачках, бяха свестни хора. — Също като Попов, Хъникът беше натрупал на таблата си пържени яйца и бекон. Имаше нужда от много храна, за да поддържа мерките си. — Е, и какво мислиш за Канзас?

— Като в Русия в много отношения — широките хоризонти, просторните ферми — макар че вашите са много по-ефикасни. Толкова малко хора гледат толкова много жито.

— Да, разчитаме на това, за да си осигурим хляба — съгласи се Хъникът, сбърчил вежди. — Имаме достатъчно земя, за да гледаме много, и цялото оборудване, което ни трябва. Аз може би ще се заема с тези работи.

— О?

— Да, ами! Всички ще получат по някаква работа в Проекта. Логично е, всички ще трябва да дръпнем яко отначало, все едно, но аз всъщност гледам малко по-надалеч, да получа малко бизони. Даже съм си купил истинска пушка за бизони.

— Какво имаш предвид?

— Има една компания в Монтана, „Шилох Армс“, правят дубликати на истински стари пушки за бизони. Купих си една преди месец — „Шарп“, калибър .40–90 — стреля като звяр — докладва ловджията.

— Някои от хората тук няма да одобрят — каза Попов, мислейки за вегетарианците, очевидно най-крайните друидски елементи.

— Да бе, тези хора, ако смятат, че могат да я карат в хармония с природата без оръжие, по-добре да вземат да прочетат Луис и Кларк. Една мечка гризли не ти разбира много от тия работи с приятелите на природата. Тя знае само какво може да убие и да изяде, и какво не. Понякога просто трябва да ѝ напомниш какво не може. Същото е и с вълците.

— О, я хайде, Фостър — каза Килгор, докато седнаше да се присъедини към двамата си приятели. — Няма нито един потвърден случай вълци да са убили човек в Америка.

Хъникът реши, че това е изключително тъпо.

— О? Виж с'а, малко трудно е да се ядосваш за нещо, ако един вълк те изсере през задника си. Мъртвите не разказват, докторе. Как е в Русия, Дмитрий? Как са вълците там?

— Селяните ги мразят, винаги са ги мразили, но държавните ловци ги преследват с хеликоптери и автомати. А това не е спортменско, както казвате вие, нали?

— Не съвсем — съгласи се Хъникът. — Към дивеча трябва да се отнасяш с уважение. Това е тяхна земя, не е твоя, и трябва да играеш според правилата. Така научаваме за тях — как живеят, как мислят. Затова тук имаме правилата „Буун и Крокет“ за лова на едра плячка. Затова излизам на лов на гърба на коня и ги застрелвам от гърба на коня. С дивеча трябва да играеш честно. Но не и с хората, разбира се — добави той и намигна.

— Нашите вегански приятели не разбират нищо от лов — каза тъжно Килгор. — Предполагам си въобразяват, че могат да ядат трева и само да снимат животинските видове.

— Пълни говна — заяви Хъникът. — Смъртта е част от процеса на живота и ние сме най-големите хищници, и тварите навън знаят това. Освен това с нищо не можеш да сравниш вкуса на еленско, печено на открит огън, момчета. От тоз вкус никога няма да се откажа, и проклет да съм, ако се предам някога. Ако ония екстремисти искат да ядат миша храна, чудесно, но някой да казва на мен, че не мога да ям месо, е, имаше едно ченге по дивеча и рибата, дето се опита да ми каже кога мога да излизам на лов и кога не мога. — Хъникът се усмихна жестоко. — Повече няма да дразни никого. По дяволите, знам аз как стоят нещата в живота.

„И затова си убил един полицаи? — помисли си Попов, но не го изрече. — Некултурен варварин.“ Друид с оръжие, това сигурно беше най-опасната порода. Той привърши закуската си и излезе навън. Останалите скоро го последваха и Хъникът си извади пура от седлото, което носеше на гърба си, и я запали, докато се приближаваха до хамъра на Килгор.

— Трябва ли непременно да пушиш в колата? — оплака се докторът веднага.

— Ще я държа извън шибания прозорец, Джон. Боже мой, и ти ли си от ония второразредни нацисти на тема пушене? — възкликна ловджията.

Но после се подчини на обстоятелствата и наистина отвори прозореца, за да държи пурата навън, докато приближаваха с джипа към конюшната. Не беше дълго. Попов оседла дружелюбната Бътърмилк, нахрани я с ябълката от столовата, яхна кобилката и огледа зеленикаво-кехлибареното море, обкръжаващо комплекса. Хъникът излезе на кон, който Дмитрий не беше виждал досега — и реши, че е собственост на самия ловец. А като го погледна отблизо...

— Това револвер ли е? — попита Попов.

— Това е М-1873 армейски револвер „Колт“ — отвърна Фостър, изваждайки оръжието от също така автентичния кобур „Трипърсънс“. — Патлакът, който завладя Запада. Дмитрий, аз никога не яздя без приятел — каза той със самодоволна усмивка.

— Четирийсет и пет? — попита руснакът. Беше ги виждал по филми, но никога на живо.

— Не, този е .44–40. Калибър четирийсет и четири десети от инча, с четиридесет гилзи с черен барут. Преди сто години се използвали един и същи заряд и за пистолета, и за пушката. Така ти излиза по-евтино — обясни той. — А куршумът му убива почти всичко, което поискаш. Е, може би не бизон — отстъпи той, — но за елена е адски сигурно...

— Или човек?

— Бас държа. Това просто е може би най-смъртоносният патрон, правен някога, Дмитрий. — Хъникът прибра револвера в кожения кобур. — Виж, този кобур всъщност не е съвсем автентичен. Наречен е „Трипърсънс“, на името на Били Трипърсънс, мисля. Бил е американски шериф, в старо време, освен това е бил туземец американец и много държал на закона, така се разправя в историята. Както и да е, той изобретил кобура в края на миналия век. По-лесно е да се изважда бързо патлакът от него, виж. — Фостър показа. Попов беше дълбоко впечатлен, че го вижда на живо след толкова много филми. Американецът дори носеше шапка с широка периферия, като в

уестърните. Попов усети, че изпитва симпатия към този мъж, въпреки бомбастичното му държане.

— Хайде, Джеремая — подвижна Хъникът, когато другите двама излязоха, след което ги поведе навън.

— Това твой кон ли е? — попита Попов.

— О, да, купих го от неперсе, едно индианско племе. Осемгодишен е, тъкмо ми е по мярка. — Фостър се усмихна, докато излизаха през портата. „Човек в пълна хармония със себе си“ — помисли си Попов.

Маршрутите им за езда бяха започнали малко да се повтарят. Земята наоколо беше твърде равна и еднообразна, но простото удоволствие от разходката си беше неизменно. Четиримата мъже поеха на север, минаха бавно през града на прерийните кучета, после се приближиха до междущатската магистрала.

— Къде е най-близкият град? — попита Попов.

— Натам — посочи Килгор, — на около осем километра. Трудно може да се нарече град.

— Има ли летище?

— Малко, само за частни самолети — отвърна докторът. — Ако продължиш на изток още 32 километра, има друг град с редовно летище, откъдето можеш да стигнеш до Канзас Сити, а оттам вече можеш да летиш навсякъде.

— Но ние ще използваме само нашите писти, нали?

— Аха — потвърди Килгор. — Новите самолети могат да прескочат оттук чак до Йоханесбург.

— Сериозно? — попита Хъникът. — Искаш да кажеш, че можем да ходим на лов в Африка, ако поискаме?

— Да, Фостър, но да стреляш по слон от гърба на коня ще ти е малко трудно — засмя се епидемиологът.

— Е, не ми трябва слонова кост — отвърна ловецът също със смях. — Имах предвид лъвов и леопарди, Джон.

— Африканците обичат да ядат лъвски гениталии. Нали разбирате, лъвовете са може би най-мъжествените от всички животни — каза Килгор.

— В какъв смисъл?

— Преди време един екип за научнопопулярни филми за живота в джунглата наблюдавал два самца, обслужващи една самка в

оплодотелния ѝ период. Те се редували през десет минути, в продължение на денонощие и половина. Така че всеки отделен мъжкар го е правил по три пъти на час в продължение на тридесет и шест часа. По-добре дори от мен. — Последва нов смях от страна на цялата мъжка компания. — Както и да е, някои африкански племена все още вярват, че когато изядеш част от тялото на нещо, което си убил, наследяваш атрибута на тази част. Така че те обичат да си похапват лъвски ташащи.

— И върши ли работа? — попита Маклийн.

На Килгор това му хареса.

— Ако вършеше, изобщо нямаше да останат мъжки лъвове на този свят, Кърк.

— Тук си много прав, Джон! — Всички пак се разсмяха.

Попов не беше особено развеселен от тази дискусия, за разлика от спътниците си. За разлика от тях, той поглеждаше към магистралата и забеляза един автобус „Грейхаунд“, който преминаваше със скорост от около 115 километра — но после забави и спря до някаква странна квадратна постройка.

— Това какво е? — попита той.

— Автобусна спирка за междуградски автобуси — отвърна Марк Уотърхауз. — Поддържат ги тук на открито. Сядаш там и чакаш, после махаш на автобуса да спре, като на едновременните спирки.

— Аха. — Дмитрий си отметна това и обърна коня си на изток. Соколът, забеляза той, онзи, който живееше някъде наоколо, отново се рееше в небето в търсене на някой от подземните гризачи, който да изяде за закуска.

Загледа се в него, но явно, че хищната птица не намери полски плъх. Продължиха да яздят около час, след което тръгнаха обратно. Попов яздеше отзад с Хъникът.

— От колко време яздиш?

— Едва ли повече от седмица — отвърна Дмитрий Аркадиевич.

— За умерена езда се оправяш добре — каза му с приятелски тон Фостър.

— Бих искал да го правя по-често, за да се науча да яздя и по-бързо.

— К'во ще кажеш за довечера, малко преди залез, да речем?

— Благодаря ти, Фостър, да, това би ми харесало. Някъде след вечеря, да кажем?

— Да. Чакай ме към шест и трийсет пред конюшните.

— Благодаря. Ще дойда — обеща Попов. Нощна езда, под звездите, да, това сигурно щеше да е много приятно.

— Имам идея — каза Чатъм. Току-що беше пристигнал на работното си място в Джавиц Билдинг.

— И каква е тя?

— Руснакът, Серов. Имаме снимка от паспорта му, нали?

— Да — съгласи се Съливан.

— Дай да пробваме пак с листовките. Банката му трябва да е недалече от апартамента му, нали?

— Би могло да се допусне, защо не? Това е интересно — отвърна специален агент Том Съливан. — Дай да видим колко бързо можем да го направим.

— Здравсти, Чък — поздрави го гласът по телефона.

— Добро утро Джон... Всъщност при вас е следобед, нали?

— Да, току-що привърших обяда си — каза Кларк. — Върви ли разследването със Серов?

— Засега нищо — отвърна помощник-директорът на криминалния отдел. — Тия неща не стават за едно денонощие. Но ще стане. Задействал съм полеовото отделение в Ню Йорк да търси този боклук. Стига да е в града, ще го намерим — обеща Бейкър. — Може да отнеме време, но ще го хванем.

— По-добре по-рано, отколкото по-късно — подчерта Дъга Шест.

— Знам. Винаги е така, но тия неща не стават за ден-два. — Бейкър си даваше сметка, че го подритват по задника, да не би да остави това издирване да се превърне в проблем с нисък приоритет. Това нямаше да се случи, но тоя Кларк беше от ЦРУ и си нямаше представа какво е да си ченге. — Ще ти го намерим този тип, Джон. Тоест, стига да е в града. Британските ченгета също го търсят, нали?

— О, да. Въпросът е, че не знаем с колко самоличности може да си имаме работа.

— На негово място ти колко би имал?

— Три или четири, може би, и щяха да си приличат, за да мога да ги запомня по-лесно. Този тип е опитен шпионин. Така че най-вероятно разполага с няколко „легенди“, които може да си сменя така, както сменя ризите си.

— Знам, Джон. Работил съм с Чуждестранното контраразузнаване. Хитър дивеч са, но знаем как да ги хващаме. Успяхте ли да изцедите още нещо от вашите терористи?

— Те не говорят толкова много — отвърна гласът. — Но и ченгетата тук не умеят да разпитват много ефикасно.

„Значи трябва да ги печем на бавен огън?“ — помисли си Бейкър. ФБР действаше по правилата, установени от Конституцията на САЩ. Той предполагаше, че ЦРУ в повечето случаи не се съобразява с тях, и като повечето хора на ФБР го намираше за проява на лош вкус. С Кларк никога не се беше срещал и го познаваше само по сведения. Директор Мъри изпитваше уважение към него, макар и с известни резерви. Кларк някога беше изтезавал хора, беше му намекнал Мъри, а това за ФБР беше срам, колкото и ефикасен да се беше оказал разпитът. Конституцията казваше „не“ по въпроса, и толкова, дори за похитители на зложници, въпреки че според представите на всеки специален агент от Федералното бюро за разследване този вид престъпници заслужаваха точно такова отношение.

— Довери се на британските ченгета. Те са адски добри, Джон, и имат достатъчно опит с типовете от ИРА. Знаят как да говорят с тях.

— Щом казваш, Чък — отвърна гласът някак неуверено. — Окей, изкопчим ли нещо, ще го получиш направо на бюрото си.

— Добре. Ще ти се обадя, ако намерим нещо, Джон.

— Именно. Хайде.

Бейкър се зачуди дали да не прескочи до банята да си измие ръцете си след този разговор. Той беше въведен в нещата с ДЪГА и наскорошните им действия, и макар да се възхищаваше от военния подход, по който си вършеха работата — като мнозина агенти на ФБР той също беше служил в морската пехота, — все пак се различаваше по няколко важни пункта от подхода на Бюрото в подобни случаи... например в това, да не се нарушава законът. Този Джон Кларк беше един костелив кучи син, бивш тип на агенцията, извършил някои „призрачни“ неща, му беше казал Дан Мъри със смесица от възхита и неодобрение. Но какво пък, по дяволите, в края на краищата те бяха от

една и съща страна на барикадата, така да се каже, а този руснак бе инспирирал операция, която беше заплашила семейството на Кларк. Това добавяше известен личен елемент към случая и Бейкър трябваше да прояви известно уважение.

Чавес се върна след поредния дълъг ден, преминал в наблюдение на тичащите и потящи се състезатели. Двете седмици бяха минали интересно и въпреки че горчиво му липсваха Паци и Джей Си, когото едва бе успял да види, той не можеше да отрече, че тук му е приятно. Но скоро щеше да свърши. Спортните репортери пресмятаха медалите — Америка се беше справила доста добре, а австралийците — забележително добре, особено в плувните състезания. Още три дни и щяха да бягат маратона, по традиция последното олимпийско състезание, което скоро след това щеше да се последва от церемониите по закриването. Бегачите вече обикаляха по маршрута пеша или с коли, за да проучат височините и завоите. Не искаха да се загубят, изглежда, въпреки че това едва ли беше възможно, тъй като маршрутът щеше да бъде обкръжен от крециящи фенове на всяка крачка, от старта до финиша. А също така тренираха, тичайки в определената за това зона из Олимпийското селище, не чак толкова, че да се изморят, но достатъчно, за да поддържат мускулите и дробовете си готови за най-убийственото усилие на тази най-дълга дисциплина. Чавес се чувстваше в добра форма, но никога не беше бягал четиридесет и два километра. Войниците трябваше да знаят как да бягат, но не чак толкова дълго, а бягането на такова разстояние по павирани пътища сигурно представляваше истинско убийство за стъпалата и глезените, въпреки добре подплатените подметки на съвременните спортни обувки. Да, тези копелета сигурно бяха в страхотна форма.

От самите церемонии по откриването, когато беше запален Олимпийският огън, та до днес, игрите бяха организирани и проведени съвършено, като че ли целият национален дух на Австралия се беше посветил на една задача — както Америка го беше направила някога, когато реши да стъпи на Луната. Всичко беше организирано по върховен начин, което за пореден път доказваше, че неговото присъствие тук си е чиста загуба на време. В мерките им за сигурност липсваше дори намек за някакъв проблем. Австралийските ченгета

бяха дружелюбни, компетентни и многобройни, а австралийските СВС, които им осигуряваха тила, бяха почти толкова добри, колкото собствените му бойци, добре поддържани и съветвани от хората на „Глобъл Секюрити“, донесли им тактическите радиостанции, използвани и от хората на ДЪГА. Тази компания изглеждаше добър търговски посредник и той се замисли, че би могъл да препоръча на Джон да поговори с тях по въпроса. Едно външно мнение никога не вреди.

Може би единствената лоша новина беше времето, което се оказва изключително горещо през цялата олимпиада и не оставяше без работа медицинските екипи за първа помощ — топлинните удари валяха като дъжд. Все пак още никой не беше умрял, но стотина бяха хоспитализирани и други около три хиляди, бяха пострадали. И това без да се броят хората, които просто присядаха извън стадиона и се мъчеха да се разхладят, без да прибегват до медицинска помощ. Него самия жегата не го мъчеше толкова, но той също спираше да отдъхне и като всички останали на Олимпийския стадион, беше благодарен за охладителната система, изпускаща освежаваща мъгла. От телевизията дори бяха направили репортаж за нея, което беше добре за американската компания, която я беше конструирала и инсталирала. Говореше се дори за нейна версия по маршрутите за голф в Тексас и другаде, където времето става почти толкова горещо. Преминаването от трийсет и пет градуса към стайна температура от около двайсет и шест беше приятно усещане наистина, почти като под душ, и проходите често бяха претъпкани с хора, особено в следобедите, когато всички търсеха място да се спасят от изпепеляващото слънце.

Към шест вечерта Попов оседла Бътърмилк. Слънцето все още не залязваше, но това щеше да стане след по-малко от час. Кобилата, отпочинала и нахранена, беше напълно предразположена към вниманието му — освен това той ѝ даде още една ябълка, а изглежда, кобилата им се радваше така, както един мъж би се радвал на първата халба бира след края на дългия си работен ден.

Джеремая, конят на Хъникът, беше по-дребен от Бътърмилк, но изглеждаше по-могъщ. Фостър Хъникът го изведе, праметнал голямото западняшко седло на рамо, после го оседла, закачи широкия

колан с кобура с колта на бедрото си и яхна коня. Джеремая, изглежда, обичаше да го яздят. Животното като че ли се преобрази, когато усети върху себе си новата тежест. Главата му се изправи гордо и ушите му потръпнаха — очакваше команда от ездача си. Последва цъкане и жребецът тръгна към Попов и Бътърмилк.

— Конят ти е чудесен, Фостър.

— Най-добрият, който съм имал — похвали се ловджията. Не персе са заловили внуците и правнуците на конете, избягали от испанските конквистадори, и са ги селектирали и ето какво се е получило. — Хъникът се пресегна да потупа шията на коня с малко грубовата обич, която, изглежда, допадаше на животното. — Най-добрите коне, които можеш да срещнеш тъдява, ако питаш мен. Умна, стабилна, здрава порода, не са колебливи като арабците и са адски красиви, според мен. Не са най-добрите в нищо поотделно, но превъзхождат всички във всички неща, взети заедно. Страхотни са за дълга езда. Този Джеремая е страхотен за лов и преследване. С него сме прекарвали много време в планините, в преследване на лосове. Той дори ми намери златото.

— Моля? Злато ли?

Хъникът се засмя.

— Имението ми в Монтана. Някога било ранчо за добитък, но планините са твърде стръмни за кравите. Както и да е, та там има един поток, спускащ се от планините. Бях изкарал една сутрин Джеремая на водопой и видях нещо да блещука, нали разбираш? — Хъникът се протегна. — Оказа се злато, голяма бучка самородно злато и кварц — това е най-добрата геологична формация за злато, Дмитрий. Мисля, че имах един доста солиден златен депозит в земята си. Не мога да ти кажа със сигурност колко голям, пък и това вече бездруго няма значение.

— Няма значение ли? — Попов се извърна към своя спътник. — Фостър, през последните няколко хиляди години хората са се избивали заради злато.

— Няма да го правят повече, Дмитрий. Това ще приключи — завинаги, най-вероятно.

— Но как? Защо? — настоя Попов.

— Ама ти нищо ли не знаеш за Проекта?

— Знам малко, но недостатъчно, за да разбера какво каза току-що.

„По дяволите“ — помисли си ловджията.

— Дмитрий, човешкият живот на планетата скоро ще се сведе до една нищожна трошица, приятел.

— Но...

— Не са ли ти казали?

— Не, Фостър, не и тази част. Ти можеш ли да ми кажеш?

„Какво пък толкова, по дяволите“ — помисли си пак Хъникът. Олимпиадата почти приключваше. Защо пък не? Този руснак разбираше от Природата, разбираше от езда и беше адски сигурно, че е работил лично за Джон Брайтлинг в много деликатна сфера.

— Нарича се „Шива“... — започна той.

За Попов беше настъпил моментът да възвърне професионалната маска на лицето си. Беше потиснал всички свои емоции, докато слушаше. Дори успя да докара на устните си усмивка, прикриваща вътрешния му ужас.

— Но как ще го разпространите?

— Ами, виж сега, Джон има една компания, която работи за него. „Глобъл Секюрити“ — шефът ѝ се казва Хенриксен.

— А, да, познавам го. Вашият човек от ФБР.

— О? Аз знаех, че е бил ченге, но не и от федитата. Както и да е, та те получиха договора за консултиране на австралийчетата по време на Олимпиадата и един от хората на Бил ще пусне „Шива“. Нещо, свързано със климатичната система на стадиона, така ми обясниха. Ще го пуснат в последния ден, нали разбираш, на церемониите по закриването. На другия ден всички се прибират по домовете си и така десетки хиляди души ще отнесат гадинката вкъщи.

— Но нас какво ни предпазва?

— Теб са ти ударили инжекция, когато пристигна тук, нали?

— Да, Килгор ми каза, че била някаква имунизация.

— Имунизация, как не! Това е ваксината, която те предпазва от „Шива“, аз също я получих. Това е Ваксина Б, момко. Има още една, разправят, ваксината А, но от нея не би ти харесало да получиш — продължи да обяснява Хъникът.

— Но ти откъде знаеш всичко това?

— Ами, виждаш ли, в случай, че хората вземат, че се досетят за това нещо, аз съм един от тези, които организираха системата за охрана около това място. Затова ми казаха защо Проектът се нуждае от тази кръгова отбрана. Това е сериозно, човече. Ако някой се досети какво става, по дяволите, могат да ни треснат и с атомна бомба, нали? — подчерта ухилен Фостър. — Малцина наистина разбират, че планетата трябва да се спаси. Искam да кажа, че ако не го направим сега, само след около двацет години всичко и всички загиват. Не само хората. Животните също. Не можем да позволим това да стане, нали?

— Сега разбирам. Да, изглежда логично — съгласи се Дмитрий Аркадиевич.

Хъникът кимна доволно.

— Предполагам, че ще го схванеш, човече. Така че онези терористични работи, дето ти си ги започнал, е, те са били много важни. Ако не бяхме накарали всички да се поизпотят и да се разтревожат от международния тероризъм, Бил Хенриксен можеше да не успее да вкара хората си да свършат онази работа. Така че — добави Хъникът, измъквайки пура от джоба си — благодаря ти, Дмитрий. Ти наистина си важна част от целия Проект.

— Благодаря, Фостър — отвърна Попов. „Нима е възможно?“ — зачуди се той. — Доколко сте сигурни, че всичко това ще подейства?

— Трябва да подейства. Аз също зададох този въпрос. Те ме въведоха в част от планирането, щото съм учена глава, нали се сещаш — някога бях геолог, повярвай ми. Знам доста неща. А тази болест, ще знаеш, си е таковала мамата. Същинският ключ към нея е генното инженерство, извършено над оригинала, вируса на ебола. По дяволите, сигурно помниш колко страх предизвика той преди година и половина.

Попов кимна.

— О, да. Тогава бях в Русия. Беше наистина страшно. — Още по-страшна обаче беше реакцията на американския президент, припомни си той.

— Та значи, те — учените от същинския Проект — са се поучили доста от това. Ключът към успеха е ваксината А. Първоначалната епидемия ще избие може би няколко милиона души, но това е само за психологически ефект. Ваксината, която „Хоризонт“ ще пусне на пазара, е ваксина с жив вирус, нещо като полиоваксината „Сабин“. Но те са го настроили, така да се каже. Тя не спира „Шива“,

човече. Тя го разпространява. Минава един месец до месец и половина, докато се проявят симптомите. Това го доказаха в лабораторията.

— Как?

— По тази част е работил Кърк. Той е отвлякъл хора от улицата и са изпробвали „Шива“ и ваксините върху тях. Всичко е подействало, дори разпространяването в първата фаза, което е нагласено да се приложи в Сидни.

— Голяма работа е това, да промениш облика на целия свят — разсъди на глас Попов, поглеждайки на север към междуградската магистрала.

— Трябва да стане, човече. Ако не успеем — е, тогава ще трябва всички да се цунеме за сбогом, Дмитрий. Не мога да позволя това да стане.

— Ужасно е, но разбирам логиката в позицията ви. Брайтлинг наистина е гений — да осъзнае всичко това, да намери път към решаване на проблема и след това да намери смелост да го осъществи. — Попов се надяваше, че тонът му не е прекалено покровителствен, но този Хъникът беше технократ, не разбираше много от психология.

— Аха — промълви Хъникът, захапал пурата, след което драсна клечка кибрит и я запали. Духна клечката и я задържа между пръстите си, докато изстине, за да не предизвика прериен пожар. — Гениален учен, и схваща всичко, чат ли си? Слава Богу, че има всички ресурси, за да може да го направи. Да устрои всичко това сигурно му е струвало милиард долара — по дяволите, само за това място, без да смятаме другото в Бразилия.

— В Бразилия?

— Там има едно по-малко копие на този комплекс, някъде западно от Манауш, доколкото знам. Там не съм бил никога. Джунглата не ме интересува чак толкова. Аз си падам повече по откритите пространства — обясни Хъникът. — Виж, африканската савана това е друга работа. Е, надявам се, че един ден ще я видя и ще полокувам там.

— Да, аз също бих искал да видя дивия живот — как живее и избуява под слънцето — съгласи се Попов, вече взел решението си.

— Мдаа. Ще си гръмна някой и друг лъв. — Хъникът изцъка с език и подкара Джеремайа по-бързо, в лек галоп, който Попов се

постара да уподоби. Беше опитвал тази скорост преди, но му беше малко трудно да се синхронизира с леките движения на Бътърмилк. Наложи се отново да превключи съзнанието си към тялото, за да се получи, но се справи и скоро догони ловеца.

— Значи ще преобразувате тази земя наоколо като Дивия Запад, а?

Магистралата беше вече на около три километра от тях. Камионите се носеха по нея плавно, каросериите им бяха осветени с кехлибарени светлини. Щяха да минат и междуградски автобуси.

— Това е едно от нещата, които ще направим.

— И ще носиш револвера си навсякъде?

— Разбира се. Ще бъда като хората, за които съм чел, ще живея на открито, в хармония с природата. Може би ще си намеря някоя жена, която мисли като мен, може да си вдигна някоя хижа горе в планините, като Джеремая Джонсън... но без индианците кроу, които да ми досаждат — добави той ухилен.

— Фостър? Той се извърна. — Да?

— Мога ли да видя револвера ти? — Молеше се дано да получи положителен отговор.

И го получи.

— Разбира се.

Той го извади и му го подаде.

— Зареден ли е?

— Няма по-безполезно нещо от незареден патлак. По дяволите, искаш да гръмнеш ли? Само дръпни спусъка, но гледай първо да дръпнеш здраво юздите на коня си, окей? Джеремая е привикнал на този шум. Но кобилата може да не е.

— Разбирам.

Попов стисна юздите в лявата си ръка, за да задържи Бътърмилк под контрол. После изпъна дясната си ръка и прищрака чукчето на колта — типичното тройно изщракване за този тип револвер, — прицели се в един от близките колове на външната ограда и натисна спусъка. Колът се скърши по средата и горната част отхвърча.

— Добър е, нали? — попита Хъникът. — Мен ако питаш, най-доброто ръчно оръжие, правено някога.

— Да — съгласи се Попов. — Много е добър.

След което се обърна. Фостър Хъникът седеше спокойно на гърба на жребеца си, няма и на три метра от него. Това правеше нещата лесни. Бившият офицер от КГБ отново прищрака чукчето, прицели се точно в гърдите му и натисна спусъка преди ловецът да успее да реагира. Очите на мишената му се изцъклиха, било от пълното неверие, с което осъзна невъзможното, или от удара на тежкия куршум, но от което и да беше, нямаше никакво значение. Куршумът премина точно през сърцето му и той падна на тревата.

Дмитрий слезе и направи три крачки до трупа, за да се увери, че Хъникът е мъртъв. После свали седлото от Джеремая, който прие смъртта на господаря си някак флегматично, махна и юздите му, удивен, че животното не понечи да го захапе за това, което беше направил, но конят не е като кучето. След това удари животното по задницата и то се затича, спря се на петдесетина метра встрани и кротко започна да пасе.

Попов се качи отново на Бътърмилк и я подкара на север. Извърна се през рамо, видя осветените прозорци на комплекса и се зачуди дали щяха да усетят скоро липсата им. Вероятно не, прецени той, докато междуцатската магистрала наближаваше. Недалече на запад трябваше да има някакво селце, но той реши, че най-добрият му шанс е да се приюти в навеса на автобусната спирка или да махне на някоя кола или камион. Какво щеше да направи след това, все още не беше сигурен, но знаеше, че трябва час по скоро да се измъкне оттук, колкото се може по-далече. Попов не беше от хората, които вярват в Бога, не го и интересуваха дали има Бог, но дяволите със сигурност съществуваха... и той беше работил за тях, и ужасът от това не приличаше на нищо, което беше изпитвал като млад офицер от КГБ.

36. ПРИНУДИТЕЛНИ ПОЛЕТИ

Страхът беше не по-малко влудяващ от ужаса. Попов никога не беше преживявал истински страшни мигове в кариерата си. Винаги беше имало напрежение, особено в началото, но той бързо бе придобил увереност в шпионския занаят и уменията му се бяха превърнали за него в нещо като спасително одеяло, в чиито топлеци гънки душата му винаги се беше чувствала уютно. Но не и днес.

Сега той се намираше на чуждо място, а не просто в чужда страна, защото той беше градски човек. В големите градове знаеше как да се покрие за минути, да изчезне толкова неуловимо, че никоя полицейска сила по света да не може да го издири. Но това тук не беше град. Той слезе от гърба на Бътърмилк на стотина метра от автобусната спирка и отново отдели време да свали седлото и юздите, защото един оседлан кон без ездач със сигурност можеше да привлече внимание, но кон, който просто обикаля на воля, вероятно нямаше, не и тук, където мнозина гледаха подобни животни за лично удоволствие. После трябваше само да се промъкне през мрежестата телена ограда и да се приближи до автобусната спирка, която, установи той, беше празна. По голите, боядисани в бяло стени нямаше никакво разписание. Беше възможно най-простата постройка, като че ли направена от лят бетон, с дебел покрив, за да удържи на тежките зимни снегове и може би да оцелее при торнадо, за което беше чувал, но никога не бе преживявал. Пейката също беше бетонна и той приседна за малко на нея, за да успокои треперещите си крайници. Никога не се беше чувствал така. Страхът... ако тези хора смятаха да избият милиони, милиарди хора, те изобщо нямаше да се поколебаят да отнемат неговия живот. Трябваше да се маха оттук.

Десет минути след като беше пристигнал на спирката, той погледна часовника си и се зачуди дали толкова късно изобщо минават автобуси. Ако не, какво пък, все пак минаваха коли и камиони и може би...

Той пристъпи до банката и вдигна ръка. Колите профучаваха край него с над сто и тридесет километра в час, което не им оставяше време да го забележат в тъмното, камо ли да натиснат спирачките. Но след петнадесетина минути един кремав форд отби и спря.

— Накъде си тръгнал, приятел? — попита шофьорът. Приличаше на фермер, може би около шестдесетгодишен, лицето и шията му бяха прорязани от бръчки от слънцето и вятъра.

— Към летището в съседния град. Можеш ли да ме закараш дотам? — попита Дмитрий, докато се качваше. Шофьорът не използваше предпазен колан, което вероятно беше нарушение на закона, но пък хладнокръвното убийство също, и това беше напълно достатъчна причина да изчезва оттук колкото се може по-бързо.

— Що не, аз също ще отбия оттам. Как ти викат?

— Джо... Джоузеф — отвърна Попов.

— Е, аз съм Пийт. Не си тукашен май, нали?

— Не съвсем. От Англия съм — продължи Дмитрий, стараяйки се да подхване подходящия акцент.

— О, тъй ли? Какво те води насам?

— Бизнес.

— Какъв? — попита Пийт.

— Консултант съм, нещо като посредник.

— И как стана тъй, че я закъса тук, Джо? — попита шофьорът.

Какво му ставаше на този човек? Да не би да беше полицаи? Задаваше въпроси като някой от Второ главно управление.

— Моят... приятел. Обади се на пожар от вкъщи и се наложи да ме остави тук да изчакам автобуса.

— О! — Това му затвори устата, забеляза Попов, благославяйки последната си лъжа. „Разбираш ли, току-що застрелях и убих един, който иска да убие теб и всички, които познаваш“... Беше един от миговете, в които истината просто не работеше. Умът му сега препускаше на бясна скорост, далеч извън рамките, допустими за този скапан пикап, чийто водач, изглежда, не искаше да понатисне педала на газта малко по-здраво и всички други превозни средства профучаваха край тях. Фермерът беше възрастен човек и очевидно търпелив. Попов едва се овладя да не заудря с юмрук по седалката, докато шофьорът бавно поемаше по отклонението, след което зави

надясно и подкара към нещо, което приличаше на малко регионално летище. На портала пишеше „Ю Ес Еър Експрес“.

— Благодаря ви, господине — каза Попов и слезе.

— Жив и здрав, Джо, и лек път — отвърна водачът с дружелюбна канзаска усмивка.

Попов бързо влезе в мъничкия терминал, отиде на гишето и каза на служителя:

— Трябва да отида до Ню Йорк. Първа класа, ако може.

— Ами, имаме полет след петнайсет минути до Канзас Сити, а оттам можете да хванете полета на „Ю Ес Еърлайнс“ до „Ла Гуардия“, господин...

— Деметриус — отвърна Попов, сещайки се за името на единствената останала му кредитна карта. — Джоузеф Деметриус — уточни той, докато измъкваше портфейла си, за да подаде картата.

Имаше паспорт със същото име в един сейф в Ню Йорк, а кредитната карта беше добра, с висок лимит и никакво плащане по сметката в последните три месеца. Служителят на гишето може би си въобразяваше, че работи бързо, но Попов трябваше да се отбие и в тоалетната и полагаше невъзможни усилия да прикрие тази спешна необходимост. Точно в този миг си даде сметка, че все още има зареден револвер в чантата, която носеше на рамото си, и че трябва тутакси да се отърве от него.

— Окей, господин Деметриус, заповядайте билета ви за сега, Портал 1, а ето и другия, за полета от Канзас Сити. Той ще потегли от Портал А-34 и е за първа класа, 2С. Някакви въпроси, сър?

— Не, благодаря ви.

Попов взе билетите и ги напъха в джоба си. После се огледа за изходния коридор и се запъти натам, спря се до един контейнер за боклук и след като бързо се огледа, много внимателно измъкна чудовищното оръжие от чантата, изтри го и го пъхна в сметта. После отново огледа терминала. Не, никой не беше го забелязал. Успокоен, той се запъти към охранителния пост, чийто магнитомер за щастие не изписука при неговото преминаване. Прибра кожената чанта от конвейера, огледа се, намери мъжката тоалетна и след минута излезе от нея, чувствайки се вече много по-добре.

Местното летище разполагаше само с два портала, но бар имаше и Попов се запъти към него. В портфейла му имаше петдесет долара в

брой, с пет от които си поръча двойна доза водка, която глътна на екс, преди да поеме по следващите сто крачки към портала. Самолетът се оказа витлов — той не беше пътувал на такъв от години. Но за този полет беше готов да се примири с всичко, така че се качи на борда дори с удоволствие. След пет минути пропелерите започнаха да се въртят, а Попов започна да се отпуска. Тридесет и пет минути до Канзас Сити, после пауза от четиридесет и пет минути, а след това — до Ню Йорк, на Боинг 747, в първа класа, където алкохолът е безплатен. Най-хубавото беше, че мястото му бе отляво на самолета, така че никой да не може да го заговаря. Попов имаше нужда да размисли, и то бързо, макар и не чак толкова бързо.

Той затвори очи, докато самолетът излиташе, и си помисли: „Добре, какво научи и какво ще правиш с това знание?“ Два елементарни въпроса, но той трябваше да подреди отговора на първия, преди да разбере как да отговори на втория. Едва ли не започна да се моли на Бога, в чието съществуване не вярваше, но вместо да продължи в тази насока, отвори очи и погледът му се заби през прозореца в тъмния терен долу, докато умът му се зарея в собствената си тъмнина.

Кларк се събуди внезапно. Беше три през нощта. Беше сънувал сън, чиято същина сега убягваше на съзнанието му, но знаеше, че сънят е бил неприятен и можеше да прецени степента на тази неприятност дори по самия факт, че го беше събудил — нещо, което рядко му се беше случвало дори по време на трудна оперативна задача. Разбра, че ръцете му треперят, но защо — не знаеше. Той разтърси глава, изтегна се по гръб и затвори очи. Трябваше да поспи още. Днес му предстоеше заседание по бюджета, проклятието в неговото битие на командир на групата ДЪГА — да се прави на скапан счетоводител. Може би Това е било същината на съня му, помисли си той. Заклещен завинаги сред счетоводители в безкрайно досадно обсъждане откъде да се намерят пари и как да се похарчат...

Кацането в Канзас Сити беше гладко. Попов погледна часовника си. Бяха пристигнали с няколко минути преднина. Той слезе от

самолета и влезе в терминала. Намери портал А-34 — провери, за да е сигурен, че новият полет е оттам — след което отиде в бара. Тук дори пушенето беше разрешено, нещо необичайно за американско летище, и той жадно задуши цигарения дим, спомняйки си младостта, когато беше пушил папириси „Труд“, и за малко да си поиска да дръпне един път от някой от американците. Но се овладя и само гаврътна втората си двойна водка на една седалка в ъгъла, обърната към стената. Не желаше да даде на никого повод да си спомни за него тук. След тридесет минути повикаха пътниците на полета му. Той остави десетдоларова банкнота на тезгяха и излезе, помъкнал празната чанта, след което се запита за какво всъщност я мъкне. Но щеше да изглежда необичайно да се качи на борда без никакъв багаж, затова я задържа и я натъпка в багажника над главата си. Най-доброто при този полет беше, че съседното място, 2Д се оказа незаето, и той седна на него и се обърна към прозореца, за да е по-трудно на стюардесата да вижда лицето му. После боингът се отдръпна от портала и навлезе сред нощния мрак. Попов отказа предложеното му питие. Засега беше погълнал достатъчно и въпреки че алкохолът му помагаше да подреди мислите си, прекаленото количество щеше да ги замъгли. В организма му вече имаше достатъчно, за да го отпусне, и повече не му трябваше.

Какво точно бе научил през изминалия ден? Как се връзваше то с всички други неща, които бе научил в комплекса в западен Канзас? Отговорът на втория въпрос беше по-лесен от този на първия: доколкото данните, които беше добил днес, бяха сигурни, те с нищо не противоречаха на характера на проекта, на неговото местоположение и дори на декора. С нищо не противоречаха на списанията до леглото му, нито на видеокасетите до телевизора, нито на разговорите, които беше подслушал из коридорите или в столовата. Онези манияци планираха да сложат край на света в името на своите езически вярвания — но как по дяволите можеше да убеди когото и да било, че това е така? И какви точно твърди данни можеше да даде той на някой друг — и на кой точно друг? Трябваше да е някой, който едновременно и да му повярва, и да е способен да предприеме действия. Но кой? Съществуваше и допълнителният проблем с убийството на Фостър Хъникът — за това нещо той не беше имал никакъв избор: трябваше да се измъкне от комплекса и това беше единствената възможност да го направи скрито. Но сега основателно можеха да го обвинят в убийство, което

означаваше, че някое полицейско формирование може да се опита да го арестува, а след това как щеше да може да съобщи да бъдат спрени тези шибани друиди да извършат това, което се канеха? Никой полицай на този свят нямаше да повярва на приказките му. Всичко изглеждаше прекалено гротескно, за да може да бъде поето от един нормален човешки разсъдък — а онези от Проекта със сигурност си имаха прикриваща версия или легенда, съставена грижливо, за да отклони всякакво възможно официално разследване. Това представляваше най-елементарната мярка за сигурност и онзи приятел, Хенриксен, със сигурност се беше погрижил за нея.

Карол Брайтлинг се изправи от бюрото си в офиса. Току-що бе напечатала писмо до шефа на персонала, в което го уведомяваше, че ще отсъства, за да поработи по един много специален научен проект. Предварително беше обсъдила това с Арни ван Дам същия ден и не получи никакво сериозно възражение относно заминаването си. Нямаше изобщо да му липсва, говореха недвусмислено жестовите му. „Какво пък — помисли си тя със студен поглед, забит в екрана на компютъра — той на мен също“.

Доктор Брайтлинг напъха писмото в един плик, залепи го и го остави на бюрото на помощника си, за да го предаде в Белия дом на другия ден. Тя беше свършила своята работа за Проекта и за планетата и сега беше време да напуска. Беше минало много, много време, откакто за последен път бе усетила прегръдката на Джон. Разводът им беше получил голяма публичност. Така трябваше да бъде. Никога нямаше да получи работата в Белия дом като жена на един от най-богатите мъже на Америка. И така, тя се беше отказала публично от него, а той публично се беше отрекъл от движението, от убежденията, които двамата изповядваха преди десет години, когато бяха формулирали идеята за Проекта, но не беше престанал да вярва в тях по-малко, отколкото самата тя. Така тя си беше пробила път нагоре към правителствените среди и беше получила разрешително от службите за сигурност, което ѝ осигуряваше достъп буквално до всичко, дори до оперативното разузнаване, информацията от което тя след това предаваше на Джон, когато имаше нужда от това. Преди всичко, имаше достъп до информацията за биологическото оръжие, за да знаят какво

са направили в Научноизследователския институт за иновации и развитие (НИИР) на Въоръжените сили на САЩ и другаде за американските средства за защита, и по този начин да разберат как да конструират вируса по такъв начин, че да надвие всяка предложена ваксина, с изключение на формулираната от „Хоризонт“.

Но всичко това си имаше цена. Джон се показваше сред обществото в обкръжението на всевъзможни млади жени и несъмнено беше флиртувал и спал с повечето от тях, защото винаги си беше бил страстен мъж. Този аспект не бяха го обсъждали преди публичния си развод и по тази причина за нея се оказа неприятна изненада да го вижда по време на някои светски събития, на които се случваше да се засекат, винаги прегърнал красиво младо същество, винаги с различна, тъй като не беше завързал нито една по-съществена връзка след връзката с нея. Карол Брайтлинг си каза, че това е добре, защото означаваше, че тъкмо тя е единствената жена, която има значение в живота на Джон, а всички онези досадни млади жени бяха просто средство да изразходва мъжките си хормони... Но въпреки това не ѝ беше никак лесно да го вижда, и още по-трудно да си мисли за това, сама в дома си, само с котарака Джигс за компания.

Но на другото блюдо на везната срещу този малък личен проблем бе поставен Проектът. Работата ѝ в Белия дом само беше укрепила убежденията ѝ. Всичко беше видяла тук — от спецификациите за нови ядрени оръжия до докладите за изпитания на биологическо оръжие. Иранският опит да се предизвика национална епидемия, предшествал поемането на правителствената служба от нея, едновременно я беше изплашил и окуражил. Изплашил, защото представляваше истинска заплаха за страната ѝ и защото беше предизвикал масивни усилия за предотвратяване на бъдещи подобни заплахи. И окуражил, защото скоро беше разбрала, че една истински ефикасна защита в най-добрия случай е трудна, защото ваксините трябва да се настройват срещу специфични гадинки. И като погледнеше човек, иранската епидемия само беше повишила обществената чувствителност към заплахата, а това щеше да направи много по-лесно пласирането на ваксината А пред обществото... и пред правителствените бюрократи тук и по целия свят, които щяха да подскочат от радост пред предложения им цял. Тя дори щеше да се върне след известно време отново тук, в старата административна сграда, за да подтикне одобрението за тази

жизненоважна мярка на общественото здравеопазване, и по този въпрос щяха да ѝ се доверят.

Доктор Карол Брайтлинг излезе от кабинета си, зави наляво по широкия коридор и после отново наляво, към стъпалата до паркираната си кола. Двадесет минути по-късно тя заключи колата си и се изкачи по стълбите към апартамента си, където я посрещна верният ѝ Джигс, който скочи в ръцете ѝ и отри косматата си глава в гърдта ѝ, както винаги. Десетте ѝ години мизерен живот приключваха и макар жертвата, която бе направила, да беше трудна за понасяне, възнаграждението за нея щеше да бъде една планета, която отново щеше да се покрие със зеленина и Природата щеше да се възстанови в цялата си заслужена Слава.

Беше му някак си добре да се озове отново в Ню Йорк. Макар да не държеше никак да се прибира в апартамента си, това все пак беше град и тук можеше да се покрие като плъх сред сметище. Той каза на водача на таксито да го откара до Есекс Хауз, луксозен хотел в южната част на Сентръл Парк, и там се регистрира под името Джоузеф Деметриус. Естествено, в стаята му го очакваше минибарче и той си приготви питие с две малки дози американска водка, чийто мизерен вкус този път изобщо не го притесни. После, взел най-сетне решение, се обади отново до летището, за да се увери в разписанието на полетите, след което звънна на рецепцията, за да нареди на хотелиера долу да го събуди в адското време 03:30 през нощта. А след това се срина в леглото си, без да се съблича. Рано заранта трябваше да направи няколко бързи покупки и да прескочи до банковия си клон, за да прибере паспорта си на „Деметриус“ от сейфа. След което щеше да изтегли петстотин долара от паричния автомат по сметката на „Мастъркард“ на г-н Деметриус и щеше да е в безопасност... е, ако не съвсем в безопасност, то поне в по-голяма безопасност, отколкото сега, достатъчно, за да бъде донякъде уверен в себе си и в бъдещето си, такова, каквото щеше да е, в случай че Проектът можеше да се спре. А ако не, каза си той, притваряйки донякъде пияните си очи, поне знаеше какво да избягва, за да остане жив. Вероятно.

Кларк се събуди в обичайното време. Джей Си вече спеше по-добре, след две седмици живот, и тази сутрин поне си беше синхронизирал съня със стопанина на къщата, установи Джон, докато излизаше от банята след сутрешното бръснене, чувайки ревовете на току-що пробуждащото се внуше откъм спалнята, където временно го бяха настанили с Паци. Санди също се беше събудила от рева, въпреки че беше привикнала да не обръща внимание на будилника откъм страната на Джон — явно майчинските и бабешките й инстинкти имаха някакви избирателни способности. Кларк се запъти към кухнята, за да включи кафеварката, след което отвори входната врата и прибра сутрешните броеве на „Таймс“, „Дейли Телеграф“ и „Манчестър Гардиън“, за да прегледа последните новини. Една от особеностите на британските вестници, бе установил той, беше в по-добрия стил, сравнено с повечето американски вестници, и статиите в тях бяха много по-съдържателни.

Включи Би Би Си, за да чуе сутрешните новини, които да допълнят информацията му от вестниците. И двете средства за осведомяване потвърдиха, че светът като цяло живее в мир. Водеща тема бяха Олимпийските игри, за които Динг им докладваше всяка вечер — сутрин за него самия, поради всичките тези часови зони — докладите обикновено завършваха със слушалката, залепена до лицето на Джей Си, за да може гордият му татко да чуе гугуканията, които от време на време издаваше, макар и не на място.

В 06:30 Джон вече се беше облякъл и се отправи към вратата. Тази сутрин, за разлика от няколкото предишни, подкара към спортния терен за сутрешните си упражнения. Хората на Екип 1 бяха там, все още в непълен състав, но горди и упорити, както винаги. Тази сутрин упражненията водеше сержант първи ранг Фред Франклин и Кларк изпълняваше указанията му, не толкова умело, колкото младите мъже, но стараейки се да бъде във форма и така да спечели уважението им, заедно с по някой и друг съжалителен поглед към стария фукльо, който си въобразява, че е голяма работа. Също така съкратеният по състав Екип 2 се намираше от другата страна на игрището, воден от старши сержант Еди Прайс. След половин час Джон отново си взе душ — това, че го правеше почти всеки ден два пъти, в продължение на деветдесет минути, му се струваше странно, но душът за събуждане се беше превърнал в толкова стабилна част от живота му, че просто не

можеше да се лиши от него, а след като се поизпотеше с бойците, му трябваше втори, разбира се. След това, облечен в своя „шефски“ костюм, той се запъти към сградата на щаба, провери първо факса, както винаги, и намери съобщение от главната квартира на ФБР: съобщаваха му, че по случая Серов все още няма нищо ново. Втори факс му съобщаваше, че рано тази сутрин от Уайтхол по куриер му е изпратен колет, без да се уточнява съдържанието.

Ал Стенли се появи малко преди осем: раните му все още не бяха излекувани напълно, но той го понасяше добре за човек на неговата възраст. Бил Тоуни влезе само две минути по-късно и така старшият състав на ДЪГА беше на място за поредния си работен ден.

Телефонът го събуди рязко. Попов се пресегна за слушалката в тъмнината, не улучи и посегна отново.

— Да?

— Часът е три и половина, господин Деметриус — каза операторката.

— Ах, да, благодаря — отвърна Дмитрий Аркадиевич и щракна лампата. Бележката до телефона му указваше как да набере номера, който искаше: девет... нула-едно-едно-четири четири...

Алис Форгейт пристигна на работното си място няколко минути по-рано. Прибра чантичката си в едно от чекмеджетата на бюрото и седна, след което се залови да преглежда бележките си за нещата, които трябваше да се случат днес. О, бюджетно заседание! Господин Кларк щеше да е в кисело настроение чак до следобед. А после телефонът иззвъня.

— Трябва да говоря с господин Джон Кларк — каза гласът.

— Мога ли да му предам кой го търси?

— Не — отвърна гласът. — Не можете.

Това накара секретарката да примигне. Почти беше готова да му отвърне, че не може да го свърже при подобни обстоятелства, но не го направи. Беше твърде рано заранта за неучтивости. Тя натисна бутона за входящ сигнал продължително, след което натисна още един бутон.

— Търсят ви на първа линия, сър.

— Кой е? — попита Кларк.

— Не каза, сър.

— Добре — изръмжа Джон. Превключи бутоните и каза: — Тук е Джон Кларк.

— Добро утро, господин Кларк — поздрави го анонимният глас.

— Кой сте вие? — попита Джон.

— Двамата с вас имаме общ познат. Казва се Шон Грейди.

— Да? — Ръката на Кларк стисна слушалката и той натисна клавиша ЗАПИС на включената към апарата записваща система.

— Следователно би трябвало да ме знаете под името Йосиф Андреевич Серов. Трябва да се срещнем, господин Кларк.

— Да — отвърна с равен тон Джон. — Не бих възразил. Как точно да го направим?

— Трябва да стане днес, в Ню Йорк. Вземете полет Номер 1 на „Конкорд“ на „Бритиш Еървейз“ до „Джей Еф Кей“ и аз ще ви чакам в един следобед ваше време при входа на зоопарка в Сентръл Парк. Тухлената постройка, която прилича на замък. Ще бъда там точно в единадесет часа. Някакви въпроси?

— Мисля, че не. Окей, значи единадесет предиобед в Ню Йорк.

— Благодаря. Довиждане. — Линията се прекъсна и Кларк отново превключи бутоните.

— Алис, би ли извикала Бил и Алистър при мен, ако обичаш?

Двамата се появиха след по-малко от три минути.

— Чуйте това, момчета — каза Джон и натисна бутона СТАРТ на касетофона.

— По дяволите — отбеляза Бил Тоуни секунда преди Ал Стенли да успее да направи същото. — Той иска да се срещне с теб? И защо?

— Има само един начин да разберем. Трябва да хвана самолета за Ню Йорк. Ал, би ли събудил Малой да ме откара до „Хийтроу“?

— Смяташ да отидеш? — попита Стенли.

— Защо не? — ухили се Джон. — По дяволите, това поне ще ме измъкне от шибаното заседание по бюджета.

— Това е така. Но може да крие известни рискове.

— Ще поискам ФБР да пратят хора да ме наглеждат, ще си взема и беретата. Тук имаме работа с професионален „призрак“. Опасността е повече за него, отколкото за мен, освен ако не е организиран много изпипана операция, а би трябвало да засечем това. Той иска да се

срещне с мен. Той е професионалист и това означава, че иска да ми каже нещо... или може би да ме помоли за нещо, но аз бих заложил на първото, нали?

— Длъжен съм да се съглася с това — заяви Тоуни.

— Възражения? — попита Кларк. Възражения нямаше. Двамата бяха точно толкова любопитни, колкото и той самият, въпреки че им се искаше в Ню Йорк да се вземат добри мерки за сигурност. Но това нямаше да е проблем.

Кларк погледна часовника си.

— Там е почти четири сутринта... а той иска да се срещне с мен още днес. Твърде бързо за такова нещо. Защо бърза? Някакви предположения?

— Може би иска да ти каже, че няма нищо общо с инцидента в болницата. Освен това не виждам какво... — Тоуни поклати безпомощно глава.

— Времето е проблем. Полетът е в десет и трийсет, Джон — изтъкна Стенли. — В момента на Източното крайбрежие на САЩ е едва три и трийсет. Никоя важна клечка няма да е на работа по това време.

— Просто трябва да ги събудим. — Кларк погледна телефона си и натисна бутона за бързо набиране до главната квартира на ФБР.

— ФБР — отвърна друг анонимен глас.

— Трябва да говоря с помощник-директор Чък Бейкър.

— Господин Бейкър в момента не е на работа.

— Знам. Обадете му се вкъщи. Кажете му, че го търси Джон Кларк. — Той почти чу типичното „о, мамка му“ от другата страна на линията, но нареждането беше издадено от глас, който звучеше доста сериозно, и трябваше да бъде изпълнено.

— Ало — отзова се уморено друг глас след около минута.

— Чък, тук е Джон Кларк. Нещо се преобърна по случая Серов.

— Какво е то? — „И защо, по дяволите, не може да изчака няколко часа?“ — не продължи гласът. Джон обясни. И усети как мъжът от другия край на линията веднага се събуди.

— Окей — каза Бейкър. — Ще изпратя наши хора от Ню Йорк да те срещнат на терминала, Джон.

— Благодаря, Чък. Съжалявам, че те шашнах толкова рано.

— Нищо, Джон. Хайде.

Останалото беше лесно. Малой се появи в офиса си след собствените си сутрешни упражнения и му се обади да пригответи хеликоптера си за малък скок. Не отне много време. Единственото главоболие беше да се вмести в интензивния трафик на отлитащите и кацащи самолети, но вертолетът кацна до служебния терминал и служебна кола веднага откара Джон до подходящия терминал, където Кларк можа да се добере до барчето за транзитни пътници, за да получи билета си двадесет минути преди полета. По този начин дори си спести преминаването през охраната и неудобството да обяснява защо му се налага да носи пистолет, което в Обединеното кралство беше равносилно на това да обяви публично, че е болен от проказа. Обслужването беше по британски луксозно и му се наложи да отклони предложената му още преди да се качи на борда на самолета чаша шампанско. След което извикаха пътниците и Кларк тръгна по тунела, за да се озове в салона на най-бързия авиолайнер на света. След по-малко от четири часа щеше да е в Съединените щати. Не беше ли пътуването по въздуха истинско чудо? Но още по-доброто бе това, че в скута му лежеше пратката, връчена му преди малко от куриера. Тя съдържаеше кадровото досие на някой си Дмитрий Аркадиевич Попов. „Благодаря, Сергей Николаевич“ — помисли си Джон, разлиствайки страниците. Беше копие от оригинално досие на КГБ. По някои от фотокопираните страници личаха дупки от карфици, което означаваше, че датират от времето, когато в КГБ са използвали за прикрепване на страниците карфици вместо кламери — навик, заимстван от тях от МИ-6 още през 20-те години. Дреболия, за която знаеха само вътрешни хора от общността.

Кларк се намираше по средата на пътя си над Атлантика, когато Попов се събуди, този път сам, някъде към седем и петнайсет. Поръча да му донесат закуска в стаята и направи сутрешния си тоалет в подготовка за един натоварен ден. Към осем и петнадесет вече бе излязъл. Първата му работа беше да намери магазин за мъжка мода, който да е отворен. Това се оказа отчайващо, но най-сетне намери един, чиито врати се отвориха точно в девет. След тридесет минути той вече разполагаше със скъп, макар и недобре прилягащ му сив костюм, наред с няколко ризи и вратовръзки, които отнесе в хотелската

си стая и веднага се преоблече. Беше време да се отправи към Сентръл Парк.

Сградата пред зоопарка на Сентръл Парк беше странна. Беше изградена от тухли и на покрива имаше бойници, сякаш предназначени да я предпазват от въоръжени нападатели, но по същите тези стени имаше прозорчета и цялата сграда се беше сгушила в падина, вместо на билото на хълм, както би било нормално при един истински замък. Както и да е, американците си имаха някакви свои представи, реши Попов. Той обиколи района, оглеждайки се за агенти на ФБР (или може би оперативни служители на ЦРУ?), които със сигурност щяха да се появят наоколо, за да покрият срещата му — и евентуално да го арестуват? Какво пък, нищо не можеше да се направи по въпроса. Сега щеше да разбере дали този Джон Кларк е истински разузнавателен офицер. Този бизнес си имаше правила и Кларк трябваше да ги спазва като част от етикета. Рискът в играта от негова страна беше огромен и Кларк беше длъжен да прояви респект поне заради това, но не можеше да е сигурен. Какво пък, човек не може да е съвсем сигурен на този свят.

Доктор Килгор се появи в кафетерията в обичайния час, но за своя изненада не намери там нито руския си приятел, нито Фостър Хъникът. Е, може пък да се бяха успали. Той се задържа над закуската си двацет минути повече от обичайното, преди да реши „е, майната му“, и потегли с колата си към конюшната. Там се натъкна на нова изненада. И Бътърмилк, и Джеремая обикаляха в заграждението, нито оседлани, нито с юзди. Нямахме как да разбере, че и двата коня се бяха прибрали сами през нощта. Обзет от любопитство, той ги прибра, след което оседла собствения си кон. Изчака пред конюшната още петнайсет минути, чудейки се дали приятелите му ще се появят, но тях ги нямаше.

Прикриващата версия на работата му беше да кара фургон на електрическата компания „Консолидейтед Едисън“. Беше облечен в син работен комбинезон, удостоверяващ „службата“ му. Облеклото беше достатъчно торбесто, за да му позволи да носи дузина оръжия

под мръсните дрехи, но още по-доброто беше, че го правеше съвсем незабележим. Из улиците на Ню Йорк щъкаха достатъчно хора с подобни работни облекла, за да му обърне някой внимание. Дискретната наблюдателна операция беше организирана спешно, с не по-малко от осем агенти, вече разположени на мястото на срещата, всички снабдени с паспортната снимка на Серов, доколкото можеше да им свърши някаква работа. Липсваха им каквито и да било данни за ръст и тегло, което означаваше, че търсят ОБЧ, обикновен бял човек, от които в Ню Йорк имаше поне три милиона.

В терминала неговият партньор Франк Чатъм чакаше на изхода на рампата на полет Номер 1 на „Бритиш Еървейз“, в костюм и с вратовръзка. Неговият комбинезон се намираше във фургона на „Кон Ед“, който Съливан беше паркирал извън терминала. Двамата дори не знаеха кой е този Кларк, когото трябваше да посрещнат, знаеха само това, че помощник-директор Бейкър беше казал, че е адски важен.

Самолетът пристигна точно навреме. Кларк, в седалката си 1-С, стана и беше първият, който слезе от самолета. Лесно можеше да различи ескорта на ФБР пред тунела.

— Мен ли чакате?

— Вашето име, сър?

— Джърн Кларк. Чък Бейкър би трябвало да...

— Да. Последвайте ме, сър. — Чатъм го отведе през бързия изход, подминавайки паспортно-митническия контрол, и това се оказа поредният път, когато паспортът на Джон нямаше да бъде подпечатан, за да се ознаменува влизането му в една суверенна държава. Фургонът на „Кон Ед“ не беше труден за забелязване. Кларк тръгна към него, без да чака указания, и скочи вътре.

— Здравсти, аз съм Джон Кларк — представи се той на шофьора.

— Том Съливан. С Франк вече се срещнахте.

— Да тръгваме, господин Съливан — подкани го Джон.

— Да, сър. — Фургонът отпраши моментално. На задната седалка Чатъм започна да се бори със синия си комбинезон.

— Е, сър, какво точно става тук?

— Срещам се с един човек.

— Серов? — попита Съливан, пробивайки си път към магистралата.

— Да, само че истинското му име е Попов. Дмитрий Аркадиевич Попов. Бивш полковник от КГБ. Имам личното му досие, четох го, докато пътувах насам. Специалист по сделки с терористи, вероятно разполага с повече връзки, отколкото телефонната компания.

— Този тип е организиран акцията, дето...

— Да. — Джон кимна. — Операцията, която заплаши жена ми и дъщеря ми. Те бяха основните цели.

— Мамка му! — отбеляза Чатъм, докато дърпаше ципа на маскировъчното си облекло. Виж, това не знаеха. — И вие искате да се срещнете с тази измет?

— Бизнесът си е бизнес, момчета — подчерта Джон и се зачуди дали сам си вярва, или не.

— Добре, а вие кой сте?

— От Управлението. Бях. Все едно.

— Откъде познавате господин Бейкър?

— Сега работата ми е малко по-друга и трябва да държим връзка с Бюрото. Предимно с Гъс Вернер, но говоря и с Бейкър.

— Ама вие да не сте от групата, дето оправя ирландците в онази болница в Англия?

— Аз съм шефът й — каза Кларк. — Но гледайте да не приказвате много за това, окей?

— Няма проблеми — отвърна Съливан.

— Вие работите по случая Серов, нали?

— Това е едно от нещата, които запълват бюрата ни, да.

— И какво имате по него? — попита Джон.

— Паспортна снимка... предполагам, че я имате.

— Разполагам с нещо по-добро — оригиналната му снимка в КГБ. По-добра от паспортната, като затворническа, анфас и в профил, но е отпреди десет години. Какво друго имате?

— Банкови сметки, записи на кредитни карти, пощенска кутия, но все още никакъв адрес. Продължаваме издирването.

— В какво е обвинен? — попита той.

— Главно в конспирация — отвърна Съливан. — Конспирация за подстрекателство към тероризъм, както и конспирация в незаконен трафик на наркотици. Тия закони са доста обхватни, затова ги прилагаме в случаи, когато не е съвсем ясно за какво точно става дума.

— Можете ли да го арестувате?

— Разбира се. Само да го мернем — отвърна Чатъм откъм задната седалка. — Искате ли да го направим?

— Не съм сигурен.

Кларк се отпусна в неудобната седалка и се загледа в приближаващия се релеф на нийоркските небостъргачи, все още чудейки се за какво, по дяволите, е всичко това. Съвсем скоро щеше да разбере.

Попов си помисли, че е забелязал двама агенти на ФБР, без да се смята двойката униформени полицаи, които можеха да са или да не са част от схемата за следене, която се струпваше наоколо. Но не можеше да направи нищо. Трябваше да се срещне с този Кларк, а това означаваше, че срещата трябва да се осъществи на публично място, иначе щеше да се озове направо в кафеза, нещо, което не можеше да се осмели да приеме. Тук поне щеше да има някакъв шанс, макар и минимален, да избяга и да слезе в метростанцията, след което да се затича и да хване някой влак. Това щеше да ги пообърка и да му даде известен шанс за измъкване. Да хвърли сакото на костюма и да промени външността си, да нахлупи шапката, която беше напъхал в джоба на панталона. Рискът да го застрелят беше минимален, не и в самото сърце на най-големия град на Америка. Но най-добрият му шанс все пак беше да установи контакт с Кларк. Ако наистина беше професионалистът, за какъвто Попов го смяташе, тогава можеха да се разберат. Трябваше. И двамата нямаха избор.

Фургонът прекоси Ист Ривър и продължи на запад през оживените улици. Джон погледна часовника си.

— Няма проблем, сър. Ще бъдем там десет минути преди срещата — успокои го Съливан.

— Добре — отвърна напрегнато Джон.

Вече наближаваха и той трябваше да установи пълец контрол над личните си чувства. Като човек на страстите, Джон Терънс Кларк неведнъж си беше позволявал да им даде воля по време на работа, но сега не можеше да си го позволи. Който и да беше този руснак, той го беше поканил сам на срещата, а това означаваше нещо — какво точно,

той все още не знаеше, но трябваше да означава, че става нещо много необичайно. Затова трябваше да остави настрана всичките си мисли за опасностите, подминали семейството му. Трябваше да бъде хладен като камък на тази среща, поради което, седнал в предната седалка на фургона на „Кон Ед“, Кларк си наложи да диша дълбоко и успя да го постигне. След което го обзе любопитство. Този руснак със сигурност беше наясно, че Кларк знае какво е направил, и въпреки това го беше помолил за тази среща, и беше настоял при това тя да стане толкова спешно. Това трябваше да означава нещо. Завиха по Пето Авеню. Той отново погледна часовника си. Бяха с петнадесет минути напред. Фургонът се отклони надясно и спря. Кларк излезе и тръгна по претъпкания с минувачи тротоар, покрай хора, продаващи книги втора употреба и други стари вещи на дървени щандове. Зад него агентите на ФБР придвижиха фургона напред и спряха недалече от мястото на срещата. Носеха вестници и се оглеждаха твърде очебийно за служители на „Кон Ед“, прецени Джон. После той зави надясно, заслиза по стъпалата и вдигна очи към постройката от червени тухли, представяща неизвестно чия идея за замък. Не се наложи да чака дълго.

— Добро утро, Джон Кларк — каза мъжки глас зад гърба му.

— Добро утро, Дмитрий Аркадиевич — отвърна Джон, без да се обръща.

— Много добре — каза одобрително гласът. — Поздравявам ви, че сте научили едно от имената ми.

— Имаме добра разузнавателна поддръжка — продължи Джон, без да се обръща.

— Добре ли пътувахте?

— Бързо. Никога не се бях качвал на „Конкорд“ досега. Не беше неприятно. Е, Дмитрий, какво мога да направя за вас?

— Преди всичко, длъжен съм да ви се извиня за моите контакти с Грейди и неговите хора.

— Какво ще кажете за другите операции? — попита Кларк напосоки, като блъф, но той си беше хазартен човек.

— Те не ви засягаха пряко, а и загина само едно лице.

— Но това лице беше болно момиченце — отвърна Джон прекалено бързо.

— Не, аз нямам нищо общо със Световния парк. Банката в Берн и търговецът на акции във Виена, да, това бяха мои операции, но не и увеселителният парк.

— Значи сте замесен в три терористични операции. Това е против закона, нали знаете.

— Да, давам си сметка — отвърна сухо руснакът.

— Е, и какво мога да направя за вас? — попита отново Джон.

— По-скоро какво можете да направите за себе си, Кларк.

— А, това ли било? — Въпреки това не се обърна. Но наоколо трябваше да има поне половин дузина наблюдаващи ги агенти на ФБР и може би поне един от тях беше с насочен микрофон, за да следи разговора им. В бързината си да дойде Кларк не беше помислил да монтира подходящо устройство за записване в костюма си.

— Кларк, мога да ти кажа причината за всички тези операции и името на човека, който предизвика всичко това... Става нещо чудовищно! Разбрах го едва вчера, няма и двадесет и четири часа. Разбрах за какво е било всичко.

— Е, и каква е целта? — попита Джон.

— Да бъдат избити почти всички хора на планетата — отвърна Попов.

Това накара Кларк да спре и да се обърне към мъжа зад себе си. Снимките на КГБ бяха много точни.

— Това някакъв филмов сценарий ли е? — попита той хладно.

— Кларк, вчера бях в Канзас. Там научих за плана на този „проект“. Застрелях и убих лицето, което ми го каза, за да мога да избягам. Човекът, когото убих, се казва Фостър Хъникът, водач на ловци в Монтана. Застрелях го в гърдите със собствения му „Колт“, четирийсет и четири. Оттам се добрах до най-близката магистрала и успях да измоля да ме докарат до едно местно летище, откъдето се добрах до Канзас Сити, а оттам до Нью Йорк. Обадох ти се от хотелската си стая преди по-малко от осем часа. Да, Кларк, знам, че е във властта ти да ме арестуващ. Тук със сигурност има охрана, която в момента ни наблюдава, вероятно от вашето ФБР — продължи той, докато крачеха покрай клетките с животни. — Нужно е само да махнеш с ръка и аз ще бъда арестуван, при това току-що ти казах името на човека, когото убих, и мястото на убийството. Плюс това, можете да ме задържите за подклаждане на терористични инциденти, а

предполагам и за трафик на наркотици. Знам всичко това, и въпреки това те поканих на тази среща. Допускаш ли, че си правя майтап с теб?

— Вероятно не — отвърна ДЪГА Шест, вглеждайки се в лицето на мъжа.

— Много добре. В такъв случай ти предлагам да отидем в някой местен офис на ФБР или на друго безопасно място, за да мога да ти дам информацията, която ти трябва, при това под пълен контрол. Имам нужда единствено от думата ти, че няма да бъда задържан, нито арестуван.

— И ще ми повярваш, ако ти я дам?

— Да. Ти си от ЦРУ и знаеш правилата на играта.

Кларк кимна.

— Окей, имаш думата ми... стига да казваш истината.

— Джон Кларк, бих искал да не беше истина — каза Попов. — Наистина бих предпочел да беше лъжа, товариш.

Джон се вгледа хладно в очите му и разчете в тях страх... не, нещо по-дълбоко от това. Този тип току-що го беше нарекъл другар. Това означаваше нещо, особено при тези обстоятелства.

— Хайде — каза му Джон, обърна се и тръгна към Пето авеню.

— Това е обектът ни, момчета — каза жената-агент по радиоверигата. — Това е Серов, идва ни като коледен подарък. Чакайте! Те завиват! Тръгват по Пето.

— Ебаваш ли се? — попита Франк Чатъм.

След което ги видяха как бързо се приближават към паркирания фургон.

— Имате ли явка някъде наблизо? — попита Кларк.

— Ами, да, имаме, но...

— Карай ни там, веднага! — заповяда Кларк. — И можете да прекратите прикриващата операция също така. Влизай, Дмитрий — каза той и отвори страничната плъзгаща се врата.

Явката беше само на десет пресечки. Съливан паркира фургона и четиримата мъже влязоха.

37. ГАСНЕЩ ПЛАМЪК

Явката представляваше стара четириетажна постройка от кафяв камък, подарена на федералното правителство преди десетилетия от един благодарен бизнесмен, чийто отвлечен син беше върнат жив и здрав от Федералното бюро за разследване. Използваха я за срещи с дипломати от ООН, които по един или друг начин работеха за правителството на САЩ, и това беше едно от местата, използвани от Аркадий Шевченко, все още един от най-високопоставените съветски дезертъори за всички времена. Външно незабележима, вътре сградата беше снабдена със сложна система за сигурност и три стаи, оборудвани със записващи устройства и двупосочни прозорци-огледала, плюс обичайните маси и по-удобни от обичайното столове. Поддържаше се от нает младши агент в нюйоркския полеви отдел, чиято задача беше да изпълнява функциите главно на портиер.

Чатъм ги заведе в помещението на горния етаж и разположи Кларк и Попов в лишената от прозорци камера. Нагласи микрофона и включи ролковия магнетофон на записване. Зад едно от огледалата беше нагласена и включена телекамера.

— Окей — каза Кларк и обяви датата, часа и мястото. — С мен е полковник в оставка Дмитрий Аркадиевич Попов, бивш офицер на КГБ. Темата на настоящия разговор е международната терористична дейност. Моето име е Джон Кларк и аз съм полеви служител на Централното разузнавателно управление. Освен това тук с нас са...

— Специален агент Том Съливан...

— И...

— Специален агент Франк Чатъм...

— От нюйоркския офис на ФБР. Дмитрий, би ли започнал? — каза Джон.

Беше адски унижително за Попов да го направи, което пролича в първите няколко минути. Двамата агенти на ФБР проявяваха пълно неверие, изписано на лицата им през първия половин час, докато не стигна до частта за сутрешната си езда в Канзас.

— Маклийн? Как е първото му име? — попита Съливан.

— Кърк, мисля, може би Кърт, но ми се струва, че завършваше с „к“ — отвърна Попов. — Хъникът ми каза, че той е отвличал хората тук, в Ню Йорк, за да бъдат използвани като морски свинчета за „Шива“.

— Мамка му! — изпъшка Чатъм. — Как изглежда този тип?

Попов им го описа в подробности, до дължината на косата и цвета на очите му.

— Господин Кларк, познаваме този човек. Разпитвали сме го във връзка с изчезването на една млада жена, Мери Банистър. И още една жена, Ан Претлоу, изчезнала при сходни обстоятелства. По дяволите, пребити са, казвате?

— Не. Казах, че са ликвидирани като изпитателни обекти за тази болест „Шива“, която се канят да разпространят в Сидни.

— Корпорация „Хоризонт“. Тъкмо там работи този Маклийн. Сега е извън града, така ни казаха колегите му.

— Да, ще го намерите в Канзас — каза Попов.

— Вие знаете ли колко голяма е корпорация „Хоризонт“? — попита Съливан.

— Достатъчно голяма. Окей, Дмитрий — каза Кларк, връщайки се към темата — как точно смяташ, че се канят да разпространят този вирус?

— Фостър ми каза, че било част от системата за охлаждане на въздуха на стадиона. Това е всичко, което знам.

Джон помисли за Олимпиадата. Днес щяха да бягат маратона и това беше последното състезание, след което вечерта идваха церемониите по закриването. Нямаше какво повече да се мисли по това. Той вдигна телефона, набра Англия и каза на госпожа Форгейт:

— Дайте ми Стенли.

— Алистър Стенли — чу се след миг.

— Ал, тук е Джон. Свържи се с Динг и му предай да ми се обади тук. — Джон издиктува номера на телефона. — Още сега... незабавно, Ал. Моментално, по дяволите!

— Разбрано, Джон.

След четири и половина минути телефонът иззвъня.

— Имаш късмет, че Ал ме хвана, Джон. Тъкмо се обличах и се канех да тръгна да гледам мара...

— Млъкни по дяволите и ме слушай внимателно, Доминго — прекъсна го рязко Кларк.

— Да, Джон, продължавай — отвърна Чавес, пресягайки се за бележник, за да си записва. — Смяташ ли, че е истина? — попита той след няколко секунди.

— Така смятаме тук, Динг.

— Звучи ми като в някой гаден филм. — Чавес се зачуди каква ли може да е потенциалната изгода от всичко това за когото и да било?

— Динг, човекът, който ми подава всичко това, се казва Йосиф Андреевич Серов. Той е тук с мен в момента.

— Окей, разбрах, Джон. Кога се предполага да се извърши тази операция?

— Вероятно по време на финалните церемонии. Днес има ли нещо друго освен маратона?

— Не, това е последното по-важно състезание и вероятно няма да има прекалено много хора допреди края на бягането. Очакваме стадионът да започне да се запълва около пет следобед, тогава ще бъдат церемониите по закриването и после всички си тръгват по домовете. — „Включително и аз“ — помисли си той.

— Е, такъв е планът им, Динг.

— И искаш ние да ги спрем.

— Точно. Действай. Вземи този номер със себе си. Ще бъде тук през целия ден на СТУ-4. Отсега нататък всички връзки ще бъдат подсиgurени. Ясно?

— Тъй вярно. Разреши да действам, Джон.

— Действай — каза Кларк. — Довиждане.

Чавес остави слушалката, зачуден как по дяволите би могъл да се справи с това. Първо трябваше да събере екипа си. Всички бяха на същия етаж и той тръгна по коридора, почука на всяка врата и нареди на сержантите да се явят в стаята му.

— Окей, днес имаме да свършим нещо. Работата е следната — започна той и им описа историята за около пет минути.

— Боже Господи! — успя да промълви Томлинсън от името на всички. Историята изглеждаше твърде невероятна, но те бяха привикнали да слушат и действат дори при най-странна информация.

— Трябва да намерим контролното помещение на тази охлаждаща система. Направим ли го, ще поставим хора вътре. Ще се въртим на дежурство. Джордж и Хомър, вие започвате, след това ние с Майк ви сменяме. Въртим се през два часа, вътре и отвън. Радиостанциите ще са включени през цялото време. Имаме работа със смъртоносна сила, хора.

Нунън също беше изслушал разказа.

— Динг, цялата тази работа ми звучи малко невероятно.

— Знам, Тим, но въпреки това така или иначе действаме.

— Щом казваш.

— Да тръгваме — каза Динг и стана.

— Денят дойде, Карол — каза Джон Брайтлинг на бившата си съпруга. — Само след десет часа Проектът стартира.

Тя пусна Джигс на пода и се приближи да го прегърне.

— О, Джон!

— Знам — каза й той. — Толкова време мина. Нямахте да мога да го постигна без теб.

Хенриксен също беше дошъл.

— Окей. Говорих с Уил Джиъринг точно преди двацет минути. Той ще закачи контейнера с „Шива“ точно преди церемониите по закриването. Времето също работи за нас. Ще бъде поредният горещ ден в Сидни, очаква се температурата да надвиши 36 по Целзий. Така че хората ще се тълпят под пръскачките.

— И ще дишат дълбоко — потвърди доктор Джон Брайтлинг. Това беше друг начин организмът да се освобождава от прекомерната топлина.

Чавес вече се намираше на стадиона, вече се потеше от нарастващия зной и се чудеше дали някой от състезателите в маратона няма да се строполи мъртъв от непоносимата горещина. Значи „Глобъл Секюрити“, с чиито членове беше разменил приказка, беше част от операцията. Той се зачуди дали може да си спомни физиономии на всички след двете кратки срещи, които бяха имали, но засега преди

всичко трябваше да намери полковник Уилкерсън. След пет минути го откри в заслона за формирането за бързо реагиране.

— Добър ден, майор Чавес.

— Здравсти, Франк. Имам въпрос към теб.

— Какъв въпрос, Динг?

— Охлаждащата система. Откъде тръгва тя?

— Помпеното помещение е в Сектор Пет, точно вляво от рампата.

— Как да вляза в него?

— От мен можеш да получиш ключа за вратата и кода на алармената система. Защо ти е, старче?

— О, просто искам да я видя.

— Някакъв проблем ли има, Динг? — попита Уилкерсън.

— Може би. Помислих си... — продължи Чавес, мъчейки се да измисли някаква убедителна лъжа за момента. — Помислих си, ами ако някой се опита да я използва за пръскане на отровен газ, да речем? И реших, че няма да е лошо да...

— Да провериш? Един от хората на „Глобъл“ те изпревари, момко. Полковник Джиъринг. Той провери цялата инсталация. По същия повод, но по-рано.

— Е, мога ли и аз да погледна все пак?

— Защо?

— Приеми, че е параноя — отвърна Чавес.

— Предполагам. — Уилкерсън стана от стола си и взе съответния ключ от стената. — Аларменият код е едно-едно-три-три-шест-шест.

„Единайсет трийсет и три шейсет и шест“ — повтори си го наум Динг.

— Добре. Благодаря, полковник.

— Удоволствието е мое, майоре — отвърна полковникът от СВС. Чавес излезе, присъедини се към хората си отвън и веднага закрачи обратно към стадиона.

— Каза ли им за проблема? — попита Нунън.

Чавес поклати глава.

— Не съм упълномощен да го правя.

Джон очаква да се справим сами.

— Какво правим, ако нашите приятели са въоръжени?

— Е, Тим, все пак сме упълномощени да приложим необходимата сила, нали?

— Може да стане голяма бъркотия — предупреди агентът на ФБР, загрижен за местните закони и правилници.

— Да, предполагам. Ще си използваме главите, ясно? И това знаем как се прави.

Задължението на Кърк Маклийн в Проекта беше да наглежда херметизиращите системи, главно системата за охлаждане и за повишаване на налягането, чиято инсталация не разбираше съвсем. В края на краищата всички бяха ваксинирани и дори „Шива“ да проникнеше вътре, не се очакваше да възникне някаква опасност. Но той предполагаше, че Джон Брайтлинг просто се престарава в загрижеността си за защитните системи, и това всъщност беше добре от негова страна. Ежедневната му работа беше лесна — проверяваше циферблати и записващи системи, всички от които бяха приковани в нормалните параметри — след което му се дощя да излезе навън и да пояде. Отиде до транспортната служба и взе ключ за един от хамърите, след което отиде с него до конюшната, за да изведе коня си. След още двамазет минути вече яздеше на север, през ливадите, позабави се през един от градовете на прерийните кучета и след това се насочи приблизително към междуцатската магистрала, очертаваща северната граница на комплекса. И изведнъж забеляза нещо необичайно.

Като във всеки стопански район в американския Запад, тук имаше постоянно пребиваваща популация на лешояди — големи грабливи птици, хранещи се с мъртва плът, които се отличаваха с противния си вид — черни пера и голи глави с червена кожа, снабдени с мощни клюнове, предназначени да разкъсват плътта на мъртви животни. Те бяха сметосъбирачите на Природата — или гробарите на самата Природа, както ги наричаха някои — важна част от екосистемата, макар и неприятни за някои. Той забеляза поне шест да кръжат над нещо във високата трева на североизток. Шест бяха достатъчно много — но после той забеляза, че са повече от шест — имаше и накацали в тревата. Очевидно беше умряло нещо голямо и те се бяха струпали около него, за да почистят. Бяха предпазливи,

сдържани птици. Кръженето и огледът им целяха да установят, че това, което гледат, не е живо, за да скочи и да ги нарани, когато се спуснат да го ядат. Птиците бяха най-деликатните живи същества, сътворени главно за въздуха, и за да могат да летят и оцеляват, трябваше да бъдат в съвършена форма.

„Но какво ядат?“ — зачуди се Маклийн и подкара коня си натам в бавен ход, тъй като не желаше да стряска птиците.

Какъвто и да беше лешът, птиците го харесваха. Процесът беше гаден, помисли си Маклийн, но не повече отколкото когато той сам нагъваше своя бъргър, поне що се отнася до кравата. Това си беше пътят на Естеството. Лешоядите изяждаха мъртвата плът и преработваха протеина, след което го изхвърляха, връщайки по този начин хранителните вещества обратно в почвата, така че веригата на живота да може да продължава отново в своя безкраен цикъл на живот-смърт-живот. Птиците бяха твърде много и дори когато стигна на трийсетина метра от тях, той не можеше да прецени с какво се угощават. Може би беше някоя сърна или рогата антилопа, ако се съдеше по големия им брой и по начина, по който главите им подскачаха нагоре-надолу, поглъщайки съществото, чийто живот беше прибрала самата Природа. От какво ли умираха антилопите? Сърдечен удар? Мозъчен инсулт? Рак? Сигурно щеше да е интересно да се разбере след няколко години, може би щеше да накара някой от лекарите да извърши аутопсия на току-що загинало животно — стига да успееш да изпреварят лешоядите, които, помисли си той с усмивка, бързо изяждаха уликите. Но на петнайсетина метра от мястото той спря коня си. Каквото и да ядяха те, изглежда, плячката им носеше карирана риза. Той рязко подкара коня напред и лешоядите го забелязаха, извърнаха към него грозните си червени глави и жестоките си черни очи, после подскочиха на няколко крачки настрана и най-сетне запляскаха с криле и се издигнаха във въздуха.

— О, мамка му! — промълви Маклийн, след като се приближи още малко.

Шията беше разкъсана и гръбначният стълб беше отчасти оголен, на някои места ризата също беше раздрана от мощните клюнове. Лицето също беше обезобразено, очите бяха изкълвани, заедно с по-голямата част от кожата и плътта, но косата беше почти недокосната и...

— Боже Господи... Фостър? Какво е станало с теб, човече?

Чак след като се приближи още няколко крачки, забеляза малкия червен кръг в средата на ризата. Не слезе от коня си. Пред него лежеше мъртвец, застрелян, както изглежда. Кърк се огледа и забеляза следи от копитата на един или два коня... по-скоро два, прецени той. Реши да се прибере колкото може по-бързо в комплекса, доколкото позволяха силите на коня. Отне му петнадесет минути скоростна езда, после той скочи от запотения кон и без да го е грижа за него, се метна в хамъра и бясно подкара към жилищния комплекс.

Стаичката не беше кой знае колко забележителна, установи Чавес. Само тръби, стомана и пластмаса, и една помпа, която работеше, задействана преди няколко минути от часовниковия механизъм за стартиране на разпръскващата мъгла система, и първата мисъл на Чавес беше: „ами ако гадината вече е вътре в системата?... Аз току-що минах през нея, и ако съм вдишал шибаното нещо?“

Но тъй или иначе беше тук и ако случаят беше такъв... но не, Джон му беше казал, че отравянето ще започне много по-късно същия ден и че за руснака се предполага, че знае какво става. Човек трябва да разчита на разузнавателните си източници. Просто си длъжен. В този бизнес информацията, която ти подават, е на цената на живота и смъртта.

Нунън се наведе да огледа контейнера с хлор, монтиран на тръбопровода.

— Прилича на фабрично производство, Динг — каза агентът на ФБР, без и на него да му е ясно дали това има някакво значение. — Мисля, че разбирам как се сменя. Изключваш мотора ето тук — посочи той, — затваряш тази клапа, завърташ го с ключ като този на стената и поставяш новия, после отваряш отново клапата и включваш мотора на помпата. Изглежда работа за трийсет секунди, може би и по-малко. Бум-бум-бум — и готово.

— А ако вече са го направили? — попита Чавес.

— Тогава сме прецакани — отвърна Нунън. — Надявам се, че разузнаването ти е добро по този въпрос, партньоре.

Мъглата отвън имаше лек мирис на хлор, каза си с надежда Чавес, като чешмяната вода в Америка, а хлорът се използваше, за да

убива микроби. Беше единственият химически елемент освен кислорода, който поддържа горенето, нали? Това го беше чел някъде.

— Ти какво мислиш, Тим?

— Мисля, че идеята изглежда логична, но е адски мащабна операция, за да се залови някой с нея, и е... Динг, но кой по дяволите би се захванал с такова нещо? И защо, за Бога?

— Предполагам, че скоро ще разберем. Но засега просто наблюдаваме това нещо, все едно че е най-скъпата джаджа в целия шибан свят. Окей. — Динг се обърна и огледа хората си. — Джордж, Хомър, вие оставате тук. Ако ви се допикае, пикаете на пода. — Тук имаше дренажен сифон, забелязаха четиримата. — Майк и аз държим нещата отвън. Тим, ти също стой наоколо. Имаме радиостанциите и държим връзка по тях. Два часа вътре, два часа вън, но никога на повече от петнайсет метра от това място. Въпроси?

— Няма — отвърна сержант Томлинсън от името на останалите.

— Ако някой дойде и се опита да се ебава с това нещо?

— Спирате го с всички средства. И се обаждате за помощ, ако се наложи.

— Разбрано, шефе — каза Джордж.

Хомър Джонстън кимна в съгласие.

Чавес и другите двама излязоха навън. Стадионът се запълваше. Хората искаха да видят началото на маратона... и после какво? — зачуди се Динг. Седим тук и чакаме да минат три часа? Не, само около два и половина. Това беше приблизително шампионското време, нали? Четиридесет и два километра. Адски дълъг маршрут за един мъж — или жена — за бягане, изтощителна дистанция, разстояние по-подходящо да го вземеш с хеликоптер или в камион. Той, Пиърс и Нунън отидоха до една от рампите и се загледаха в окачения там телевизор.

През това време бегачите се събираха за груповия старт. На екрана се показаха данните на фаворитите, някои от които бяха показани в близък план, с биографиите им. Коментаторът от австралийската телевизия започна да обсъжда залаганията за състезанието — кои са най-добрите кандидати и какви са рисковете. Най-добрият залог, изглежда, беше в полза на един младеж от Кения, макар че той всъщност беше натурализиран американец, счупил рекорда по време на Бостънския маратон миналата година с половин

минута — явно голяма граница за това спортно събитие — както и за един тридесетгодишен датчанин, черната овца сред останалите фаворити. „Тридесетгодишен и претендент за олимпийския медал — помисли си Чавес. — Браво на него.“

— Команда до Томлинсън — каза Чавес в микрофона на радиото си.

— Тук съм, Команда. Нищо особено не става, освен проклетия шум на помпата. Ще се обадя, ако стане нещо. Край.

— Окей, Команда край.

— Е, какво правим сега? — попита Майк Пиърс.

— Чакаме. Стоим наоколо и чакаме.

— Както кажеш, шефе — отвърна Пиърс. Всички те умееха да чакат, въпреки че на никой не му харесваше особено.

— Господи! — изпъшка Килгор. — Сигурен ли си?

— Искаш ли да отидеш с колата и да видиш сам? — подкани го разгорещено Маклийн. Но после осъзна, че бездруго трябва да го направят, за да приберат трупа за нормално погребение. Едва сега Маклийн разбра смисъла на западните погребални обичаи. Достатъчно лошо беше да гледаш как лешоядите разкъсват трупа на някоя сърна. Да гледаш как правят същото с тялото на човек, когото си познавал, беше направо непоносимо, колкото и да обича човек Природата.

— Застрелян е, казваш?

— Определено изглежда така.

— Страхотно. — Килгор вдигна телефона си. — Бил, аз съм Джон Килгор. Трябва веднага да се срещнем във фойето. Имаме проблем. Окей? Добре. — Лекарят прибра телефона и стана. — Хайде — подкани той Маклийн.

Хенриксен се озова във фойето на общежитието две минути след тях и и тримата се отправиха с хъмъра на север, където се намираше тялото. Отново се наложи да разпъдят лешоядите и Хенриксен, бившият агент на ФБР, се приближи пешком да огледа. Гледката беше най-отвратителното нещо, което бе виждал в цялата си кариера на служител по опазването на реда.

— Да, бил е застрелян — заяви той. — Голям куршум, точно в кръстчето на мишената. — Забеляза, че по тялото са плъзнали и

мравки. По дяволите, той беше разчитал на този човек за поддържането на кръговите мерки за сигурност, щом Проектът се задействаше. Някой беше убил важен член на Проекта. Но кой?

— Кой друг се е движил с Фостър? — попита Бил.

— Онзи руснак, Попов. Всички яздехме заедно — отвърна Маклийн.

— Ей — възкликна Килгор. — Конете им тази заран бяха навън. Джеремай и Бътърмилк. И двата бяха без седла и...

— Ето го седлото и юздите — извика Хенриксен. — Ей там. Значи някой е застрелял Хъникът, след което е свалил такъмите от коня му, за да не забележи някой кон без ездач, но със седло на гърба. Тук имаме работа с убийство. Давайте веднага да намерим Попов. Смятам, че трябва да поговоря с него. Някой да го е виждал?

— Не се появи на закуска тази заран, както обикновено — каза Килгор. — Хранехме се заедно през последната седмица, след което излизахме да пояздим. На него му харесваше.

— Да — потвърди Маклийн. — На всички ни харесваше. Мислиш ли, че той...

— Все още не мисля нищо. Хайде да приберем тялото в хамъра и да се връщаме. Джон, помогни ми да вдигнем това.

„Това“ изглеждаше доста хладно определение за един мъртъв колега, помисли си Килгор, но кимна.

— Хвани го краката — каза Бил, наведе се и се постара да не докосва местата, с които се бяха угощавали лешоядите.

След двадесет минути бяха в комплекса. Хенриксен се качи до стаята на Попов на четвъртия етаж и отвори вратата с помощта на електронния си пропуск. Нищо. Не беше спал на леглото. Имаше заподозрян. Най-вероятно Попов беше убил Хъникът. Но защо? И къде, по дяволите, се намираше това руско копеле в момента?

Отне му половин час, докато огледа комплекса. Руснака го нямаше никъде. Логично, след като конят му беше намерен извън конюшната тази сутрин от доктор Килгор. Добре, прецени бившият агент на ФБР. Попов е убил Хъникът, след което е офейкал. Но накъде? Сигурно се е добрал до междущатската магистрала, след което е спрял някой камион или е отишъл до автобусната спирка, или нещо такова. До най-близкото местно летище имаше не повече от четиридесет

километра, а оттам копелето му с копеле можеше да се добере, ако иска, и до Австралия. Но защо е трябвало да прави всичко това?

— Джон? — попита той Килгор. — Какво знаеше Попов?

— Какво имаш предвид?

— Какво знаеше той за Проекта?

— Не много. Брайтлинг всъщност не беше го въвел в нещата, нали?

— Не. А какво знаеше Хъникът?

— По дяволите, Бил! Фостър знаеше всичко.

— Добре. Приемаме, че Попов и Хъникът са яздили заедно снощи. Хъникът се оказва мъртъв, а Попов го няма никъде. Следователно, би ли могъл Хъникът да е разказал на Попов каква е същността на Проекта?

— Предполагам, че да — кимна Килгор.

— Значи Попов научава, взима револвера на Фостър, застрелва го и духва. И...

— Господи! Смяташ, че би могъл...

— Да, би могъл. Мамка му, човече, всеки би могъл.

— Но ние му бихме Ваксина Б. Аз лично му я бих!

Бил Хенриксен изпъшка. „О, мамка му — продължи разумът му, — Уил Джиъринг ще започне Първа фаза днес!“ За малко щеше да забрави. Трябваше да се обади веднага на Брайтлинг.

Двамата доктори Брайтлинг в същото време се намираха в надстройката, на върха на жилищното здание, с изглед към пистата, на която в момента бяха кацнали четири служебни самолета „Гълфстрийм“ V. Новината, която им съобщи Хенриксен, изобщо не ги зарадва.

— Това много ли е лошо? — попита Джон.

— Потенциално е много лошо — трябваше да признае Бил.

— Колко остава до...

— По-малко от четири часа — отвърна Хенриксен.

— Той знае ли това?

— Възможно е, но не знаем със сигурност.

— Къде може да е отишъл? — попита Карол Брайтлинг.

— Не знам, по дяволите... ЦРУ, ФБР може би. Попов е опитен агент. На негово място бих отишъл в посолството на Русия във Вашингтон и да кажа всичко на резидента. Там ще му повярват, но

часовите пояси работят в наша полза, Карол. КГБ не може да свърши нищо бързо. Ще им потрѣбват часове, докато смелят това, което им предаде.

— Окей. Значи продължаваме? — попита Джон Брайтлинг.
Кимане.

— Да, така мисля. Да взема да се обадя на Уил Джиъринг и да му кажа „горе главата“, може би?

— Можем ли да разчитаме на него? — попита след това Джон.

— Така мисля, да... тоест, да, по дяволите. Та той е с нас от години! Той е част от Проекта. Ако и на него не можем да се доверим, значи всички сме за шибания затвор. Той знае за изпитателните протоколи в Бингъмтън и никой не ни се е бъркал с това, нали?

Джон Брайтлинг се облегна в креслото си.

— Казваш, че можем да сме спокойни?

— Да — реши Хенриксен. — Вижте, дори ако всичко се разпадне, имаме прикритие, нали? Пускаме Ваксина Б вместо А и се превръщаме в герои пред целия свят. Никой не може да проследи изчезналите хора до нас, освен ако някой не се прекърши и не проговори, а има начини да се справим с това. Липсва каквото и да било веществен доказателство, че сме извършили нещо нередно, във всеки случай не и такова, което да не можем да унищожим за няколко минути, нали?

Този момент беше грижливо обмислен. Всички контейнери с вируса „Шива“ се намираха на две минути пеша от камерите за изгаряне на смет, както тук, така и в Бингъмтън. Телата на изпитателните обекти отдавна се бяха превърнали в пепел. Наистина имаше хора, които лично бяха в течение какво се правеше, но за всички тях да говорят пред властите означаваше да бъдат обвинени в съучастие в масово убийство, и всички те щяха да разполагат с адвокати, които да защитават правата им по време на разпитите. Щеше да е тягостно за всички въввлечени в процеса, но не и нещо, с което да не могат да се справят.

— Окей.

Джон Брайтлинг погледна жена си. Двамата бяха работили твърде усилено и твърде дълго, за да отстъпят. И двамата се бяха лишили от своята любов в името на по-голямата си любов към Природата, бяха вложили време и огромни парични средства, за да

постигнат всичко това. Не, не можеха да отстъпят. И ако този руснак беше проговорил — пред кого, можеха само да предполагат — дори тогава нима можеха тези, пред които беше проговорил, да спрат Проекта? Това бе почти невъзможно. Мъжът, лекар и учен, размени поглед с жена си, също учен, след което и двамата погледнаха Хенриксен.

— Кажи на Джиъринг да продължи, Бил.

— Окей, Джон.

Хенриксен стана и тръгна към кабинета си.

— Да, Бил? — отзова се полковник Джиъринг.

— Нищо особено. Продължавай по плана и ми се обади да потвърдиш, че колетът е доставен както трябва.

— Окей — отвърна Уил Джиъринг. — Нещо друго има ли? Защото си имам собствени планове, нали разбираш.

— Какви? — попита Хенриксен.

— Летя утре на север, смятам да се погмуркам няколко дни в Големия бариерен риф.

— О, наистина ли? Е, внимавай да не те налапа някоя акула.

— Добре! — последва отговорът през смях и линията прекъсна.

„Добре — помисли си Бил Хенриксен. — Вече е решено.“ Можеше да разчита на Джиъринг. Знаеше го. Но все пак щеше да е много по-добре, ако този руски мръсник не беше духнал. Какво можеше да направи? Да докладва за убийството на Хъникът на местните ченгета и да посочи с пръст Попов/Серов като предполагаемия убиец? Струваше ли си? Какви можеше да са възможните усложнения? Е, Попов можеше да избълва това, което знаеше — колкото и много или малко да беше то, — но пък тогава те щяха да кажат, че е бивш шпионин на КГБ, който е вършил странни неща... и че е правил същото като консултант на „Хоризонт“ — но, Боже мой, та той беше иницирал терористичните операции в Европа! Я по-сериозно! Този тип е убиец с въображение, опитващ се да изфабрикува някаква история, за да се измъкне от едно хладнокръвно убийство посред самата Америка... Дали това щеше да подейства? „Би могло“ — реши Хенриксен. И така щеше да разкара копелето извън

играта. Можеше да говори каквото си иска, но с какво фактическо доказателство разполагаше? С нито едно шибано нещо.

Попов си наля чаша от бутилката „Столичная“, която ФБР бяха така учтиви да му купят от магазина за алкохол на ъгъла. В стомаха му вече имаше още четири питиета — това му помагаше да се отпусне.

— Е, Джон Кларк. Сега чакаме, нали?

— Да, чакаме — съгласи се ДЪГА Шест.

— Имаш ли да ме питаш нещо?

— Защо се обади на мен?

— Защото сме се срещали.

— Къде?

— В твоя щаб в Херефорд. Бях там с един от вашите водопроводчици.

— Тъкмо се чудех откъде знаеш външността ми — призна Кларк и отпи от бирата си. — Малицина от вашата страна на Завесата ме познават.

— Сега не искаш ли да ме убиеш?

— Това ми хрумна — отвърна Кларк и се взря в очите на Попов. — Но мисля, че все пак имаш скрупули, и ако ме лъжеш, уверявам те, скоро ще съжалиш, че не си мъртъв.

— Жена ти и дъщеря ти добре ли са?

— Да, също и внукът ми.

— Това е хубаво — заяви Попов. — Тази операция беше отвратителна. На теб случвало ли ти се е да изпълняваш гадни операции, Джон Кларк?

Той кимна.

— Да, неведнъж.

— Е, значи тогава разбираш.

„Не и това, което ти имаш предвид, изрод“ — помисли си ДЪГА Шест, преди да реагира.

— Да, предполагам, че да, Дмитрий Аркадиевич.

— Как разбра името ми? Кой ти го каза? Отговорът го изненада.

— Двамата със Сергей Николаич сме стари приятели.

— Аха — успя да отрони Попов, без да трепне. Неговата собствена агенция да го е предала? Възможно ли беше? Кларк като че

ли разчете мислите му и каза:

— Ето. И му подаде свитъка фотокопия. — Оценките ти са доста добри.

— Не чак толкова — отвърна Попов, но не успя да прикрие изненадата си, че вижда собственото си досие.

— Е, светът се промени, нали?

— Не толкова пълно, колкото се надявах.

— Всъщност имам един въпрос към теб.

— Да?

— Парите, които даде на Грейди. Къде са сега?

— На безопасно място, Джон Кларк. Терористите, които познавам, станаха капиталисти по отношение на парите в брой, но благодарение на твоите хора повече няма да имат нужда от пари, нали? — попита риторично руснакът.

— Алчно копеле такова — отбеляза Кларк с полуусмивка.

Бягането започна навреме. Зрителите аплодираха бурно състезателите в маратона, докато правеха първата си обиколка по пистата около игрището, след което изчезнаха през тунела и навън по улиците на Сидни, за да се върнат след около два часа и половина. Междувременно напредването им щеше да се следи на големия екран от тези, които седяха по седалките на стадиона, или на многобройните телеекрани, окачени в проходите между секторите. Камиони с подвижни телепредаватели се движеха пред водещите бегачи и кениецът, Джомо Ниреири, водеше колоната, следван отблизо от Едуард Фулмър, американеца, и Вилем тер Хоост, датчанина, като тройката водачи бяха на не повече от две крачки един от друг и на цели десетина метра от следващата група бегачи, докато подминаваха поста на първата миля.

Като повечето хора, Уил Джиъринг също наблюдаваше състезанието на телевизора в хотелската си стая, докато опаковаше багажа си. Утре щеше да наеме леководолазна екипировка, каза си бившият полковник от американската армия, и щеше да се спусне в най-красивата подводна зона в света със съзнанието, че океанското замърсяване, унищожавашо тази най-прелестна природна среда, скоро ще бъде прекратено. Успя да подреди всичкото си облекло в голям

пътен куфар с колелца „Тюми“ и го постави до вратата на стаята. Щеше да се гмурка, докато всички невежи жертви щяха да летят обратно по домовете си във всички посоки на света, без да знаят какво са прихванали и какво ще разпространят. Чудно му беше колко ли щяха да пострадат от Първа фаза на Проекта. Компютърните проекции предсказваха някъде от шест до тридесет милиона, но Джиъринг смяташе тези числа за твърде съдържани. Колкото повече, толкова по-добре, очевидно, защото ваксината А трябваше да бъде нещо, за което всички да пицят с пълно гърло, ускорявайки по този начин собствената си смърт. Най-умното в цялата работа беше, че ако медицинските тестове на приелите ваксината покажеха антитела на „Шива“, те щяха да бъдат обяснени със самата ваксина А, която беше ваксина с жив вирус, както щеше да разбере всеки. Просто щеше да бъде малко по-жив, отколкото някой можеше да си даде сметка, докато не се окажеше прекалено късно.

В Ню Йорк — с десет часа по-късно и все още в явката — Кларк, Попов, Съливан и Чатъм седяха и гледаха прекия репортаж на Олимпиадата по телевизионната мрежа, както милиони други американци. Нямаха какво друго да правят. Гледката беше отегчителна и за четиримата, тъй като никой от тях не беше специалист по маратон, а стъпките на водещите бегачи бяха адски монотонни.

— Жегата трябва да е ужасна за бягане — отбеляза Съливан.

— Не е никак забавно — съгласи се Кларк.

— Някога бягал ли си толкова?

— Не. — Джон поклати глава. — Но ми се налагаше да бягам от някои неща по мое време, главно във Виетнам. И там беше доста горещо.

— Бил си там? — попита Попов.

— Година и половина. Трета Група за специални операции.

— И какво правехте?

— Главно гледахме и докладвахме. Няколко реални операции, набези, убийства, такива работи. Премахвахме хора, които не ни харесваха.

„Преди тридесет години“ — помисли си Джон. Тридесет години. Беше отдал младостта си в един конфликт, после зрелостта си в друг, и

сега, когато навлизаше в златната си възраст, какво щеше да прави? Наистина ли беше възможно това, което му беше казал Попов? Изглеждаше толкова нереално, но страхът покрай Ебола беше адски реален. Спомняше си как трябваше да лети през целия свят тогава и също така си спомняше новинарските емисии, които бяха разтърсили страната му из основи — и също така си спомняше суровото отмъщение, което беше нанесла Америка. А най-вече си спомняше как лежаха с Динг Чавес на плоския покрив на една сграда в Техеран и насочваха две интелигентни бомби, за да отнемат живота на човека, виновен за всичко това, при първото приложение на новата доктрина на президента. Но ако това беше вярно, ако този „проект“, за който им беше казал Попов, се окажеше това, което той твърдеше, какво можеше да направи страната му? Дали беше въпрос на прилагане на закона, или нещо друго? Можеха ли да изправят такива хора пред съд? Ако не, тогава — какво? За престъпление с такава величина не бяха написани закони, а самият съд щеше да се превърне в една арена на ужаса, пръскайки новини, които можеха да разтърсят основите на целия свят. Точно тази корпорация сигурно разполагаше с достатъчно мощ, за да може да направи подобно нещо...

Кларк беше длъжен да си признае, че умът му не е толкова неограничен, за да може да поеме тази мисъл във всичките ѝ измерения. Беше реагирал на нея, но все още не беше я възприел в действителност. Беше твърде мащабно за възприемане.

— Дмитрий, защо, казваш, го правят?

— Джон Кларк, те са друиди. Това са хора, които почитат природата като бог. Те твърдят, че природата принадлежи на животните, а не на хората. Казват, че искат да възстановят природата — и за да го направят, са готови да избият цялото човечество. Това е лудост, знам, но това ми казаха те. В моята стая, в Канзас, имаше видеокасети и списания, проповядващи тези убеждения. Досега не знаех, че има такива хора. Те твърдят, че природата ни мрази, че планетата ни мрази за това, което ние — всички хора — сме направили. Но планетата няма ум и природата няма глас, с който да проговори. Въпреки това те вярват, че природата ги има. Това е удивително — заключи руснакът. — Все едно че съм срещнал някакво ново, побъркано религиозно движение, чийто бог изисква нашата

смърт, всечовешко жертвоприношение, както искаш го наречи. — Той махна с ръце в безсилие пред своята неспособност да го проумее.

— Знаем ли как изглежда този Джиъринг? — попита Нунън.

— Не — каза Чавес. — Никой не ми каза. Предполагам, че полковник Уилкерсън знае, но не исках да го питам.

— Боже мой, Динг, нима всичко това е възможно? — попита агентът на ФБР.

— Предполагам, че ще узнаем след някой и друг час, човече. Знам, че нещо подобно се случи преди, и знам, че Джон и аз помогнахме да се ликвидира копелето, което ни го причини. От техническа гледна точка, ще трябва да питам Паци за това. От биология не разбирам. Тя — да.

— Боже мили — заключи Нунън, поглеждайки към входа на помпената станция. Тримата се отправиха към една от зоните с павилиони и си взеха половинлитрови чаши с кока-кола, след което седнаха да наблюдават боядисаната в синьо врата. Покрай нея минаваха хора, но никой не я доближаваше.

— Тим?

— Да, Динг?

— Имаш ли пълномощия за арест по случая? Агентът на ФБР кимна.

— Така мисля. Заговор за извършване на убийство, престъплението е започнало в Америка и обектът е американски гражданин, така че, да, мисля, че ще стане. Мога да приема и една стъпка по-нататък. Ако го отвлечем и го върнем в Америка, съдът не се интересува как се е озовал там. Изправи ли се пред съдия на окръжен съд на Съединените щати, съдът изобщо не се интересува как се е озовал там.

— Но как ще го измъкнем от страната? — зачуди се Динг и активира клетъчния си телефон.

Кларк вдигна слушалката на СТУ-4. Минаха пет секунди, докато кодиращата система на Динг се синхронизира с неговата. Най-сетне

един компютърно синтезиран глас каза: „Линията е защитена“. Последва двойно би-бипкане.

— Да?

— Джон, аз съм, Динг. Имам въпрос.

— Давай.

— Ако напъхаме този Джиъринг в торбата, после какво? Как да го върнем в Америка, по дяволите?

— Добър въпрос. Остави ме да поработя по него.

— Добре. — И линията се прекъсна.

Логичното място, където да позвъни, беше Лангли, но се оказа, че директорът не е в кабинета си. Свързаха го в дома му.

— Джон, какво по дяволите все пак става там? — попита го Ед Фоли от леглото си.

Кларк му преразказа каквото знаеше. Това отне около пет минути.

— Динг в момента пази единственото място, където това би могло да стане и...

— Боже Господи, Джон, това истина ли е?

— Ще разберем, ако този Джиъринг се появи с пакет, в който е гадината — отвърна Кларк. — Ако стане, как да приберем Динг, момчетата му и този Джиъринг обратно в Щатите?

— Остави ме да поработя по това. Кой ти е номерът? — Джон му го продиктува и Ед Фоли си го записа. — От колко време знаете за всичко това?

— По-малко от два часа. Руснакът в момента е с мен. Намираме се в една явка на ФБР в Ню Йорк Сити.

— Карол Брайтлинг дали е замесена?

— Не съм сигурен. Но бившият ѝ съпруг е вътре с двата крака — отвърна Кларк.

Фоли затвори очи и помисли.

— Знаеш ли, тя ми се обади преди известно време за вас, зададе ми няколко въпроса. Тя измъкна за вас новите радиостанции от „Е-Системс“. Говореше с мен така, сякаш е уведомена за ДЪГА.

— Не е в списъка ми, Ед — подчерта Джон. Той лично беше одобрил всички хора, които имаха достъп до дейността на ДЪГА.

— Да, ще проверя и за това. Окей, остави ме да проуча и ще ти звънна.

— Добре. — Кларк остави слушалката. — Имаме човек на ФБР с екипа в Сидни — каза той на останалите.

— Кой? — попита Съливан.

— Тим Нунън. Познаваш ли го?

— Не беше ли техническата поддръжка на ЕСЗ?

Кларк кимна.

— Той е.

— Чувал съм за него. Смятат го за доста умен.

— Така е. Той ни спаси задниците в Херефорд. Също така жена ми и дъщеря ми.

— Значи той може да арестува тази отрепка Джиъринг чисто и законно.

— Знаеш ли, никога не съм се притеснявал много за прилагането на закона... може би съм прилагал правила, но не и закона.

— Предполагам, че нещата са малко по-различни в Управлението, а? — попита с усмивка Съливан. Факторът „Джеймс Бонд“ никога не изчезва, дори и за хора, които би трябвало да познават нещата по-добре.

— Да, донякъде.

Джиъринг излезе от хотела си, нарамил сак като много други хора по улицата, и спря такси точно пред входа. Маратонът щеше да приключи само след около половин час. Той заглежда претъпканите с хора тротоари. Австралийците изглеждаха дружелюбни хора и това, което беше видял в страната им, беше съвсем приятно. Зачуди се за аборигените и какво ли щеше да стане с тях, както и с бушмените от пустинята Калахари и други подобни племенни групи по света, до такава степен изолирани от нормалния живот на цивилизацията, че нямаше по никакъв начин да бъдат изложени на въздействието на „Шива“. Ако съдбата им се усмихнеше, той лично нямаше да има нищо против. Тези породи хора не унищожаваша Природата по никакъв начин и при това не бяха достатъчно многобройни, за да ѝ навредят, дори и да искаха. Почитаха дърветата и небесния гръм също като хората от Проекта. Бяха ли достатъчно, за да създадат проблем? Вероятно не. Бушмените можеше да се разраснат, но техните племенни обичаи нямаше да им позволят да променят начина си на живот

особено, и макар броят им да нараснеше донякъде, това едва ли щеше да има особено значение. Същото беше в сила и за аборигените в Австралия. В края на краищата, те не са били много, когато тук са пристигнали европейците, а са разполагали с хилядолетия, за да заселят целия континент. Така че Проектът щеше да пощади много хора, нали? За пенсионирания полковник мисълта, че „Шива“ щеше да убие само онези, чийто начин на живот ги превръщаше във врагове на Природата, се оказа смътно успокояваща. Че този критерий засягаше всички хора, които виждаше през прозореца на таксито, го безпокоеше малко.

Таксито спря на обичайното място за слизване близо до стадиона. Той си плати, даде щедър бакшиш, слезе и закрачи към масивната бетонна чаша. На входа показва картата си на член от органите за сигурност и му махнаха с ръка да влиза. След което се появи очакваното потискащо чувство. Щеше да изпробва собствената си ваксинация съвсем пряко, като първо пуснеше вируса в оросителната система, а после преминеше през нея, вдишвайки същите нанокapsули като всички останали, над сто хиляди туристи, и ако инжекцията „Б“ не действаше, щеше да се обрече на жалка смърт — но той беше в течение по въпроса отпреди доста време.

— Този датчанин изглежда много добър — каза Нунън.

Вилем тер Хоост в момента водеше и поддържаше равномерна скорост — гонеше олимпийски рекорд въпреки климатичните условия. Жегата беше наложила бремето си върху повечето състезатели. Мнозина от тях забавяха ход, за да поемат в движение освежителни напитки, а някои пробягваха през инсталираните водни душеве, за да се охладят, въпреки че телевизионните коментатори твърдяха, че това стяга крачните мускули и не е най-доброто средство за бегачите в маратона. Но те все едно прибягваха към това облекчение, повечето от тях, или грабваха в движение леденостудените бутилки вода и други напитки и ги изливаха върху лицата си.

— Абсолютно самоизтезание — каза Чавес, погледна часовника си и после взе радиомикрофона. — Команда към Томлинсън.

— Тук съм, шефе — чу се в слушалката.

— Идваме да ви сменим.

— Прието, при нас всичко е наред, шефе — отвърна сержантът иззад заключената врата.

— Хайде — каза Динг и махна на Пиърс и Нунън да го последват.

До синята врата имаше само стотина крачки. Динг завъртя топката на бравата и влезе.

Томлинсън и Джонстън се бяха скрили в сенките в ъгъла срещу вратата. Излязоха, щом разпознаха колегите си от екипа.

— Стойте наблизко и бъдете в готовност — каза Чавес на двамата сержанти.

— Ясно — отвърна Хомър Джонстън на излизане. Беше жаден и се канеше да си вземе нещо за пиене. Щом излезе, прилепи длани до ушите си и ги притисна няколко пъти, за да се отърве от натрапчивия шум на помпата.

Звукът беше дразнещ, установи Чавес само след няколко минути. Не много силен, но постоянен, мощно дълбоко бръмчене, като от добре изолиран автомобилен двигател. Бръмчеше някъде на ръба на съзнанието ти и не се махаше, наподобяваше донякъде на бръмчене на пчелен кошер. Може би това бе най-неприятното.

— Защо оставяме лампите светнати? — попита Нунън.

— Добър въпрос.

Чавес пристъпи и щракна ключа. Помещението потъна в почти пълна тъмнина, с тънка светла дияра, процеждаща се под стоманената противопожарна врата. Чавес пипнешком се добра до отсрещната стена, успя да стигне до нея, без да си удари главата в нещо, и опря гръб на бетонната стена, оставяйки очите си да се приспособят към тъмнината.

Джиъринг беше с къси панталони, полувисоки туристически боти и с къси чорапи. Изглежда, това беше облеклото, към което се бяха приспособили местните хора, за да се справят с горещината, и то беше съвсем удобно, както и сакът на гърба му и лятната шапка с козирка. Секторите на стадиона бяха запълнени със зрители, дошли рано за церемониите по закриването, и той забеляза, че мнозина от тях

стоят в участъците с охлаждащата система, за да се облекчат от изтощителния дневен зной. Местните метеоролози бяха обяснили с тревога как поредната версия на феномена Ел Ниньо била повлияла на световния климат и донесла необичайно горещото време в страната им, заради което всички те сякаш изпитваха необходимост да се извиняват. Това му се стори много забавно. Да се извиняват заради едно естествено явление? Колко тъпо! С тази мисъл той се запъти към целта си и мина тъкмо покрай Хомър Джонстън, който отпиваше от чашата си кола.

— Има ли други места, които този тип може да използва? — изведнъж се разтревожи в мрака Чавес.

— Не — отвърна Нунън. — На път за насам отново проверих контролното табло. Цялата охлаждаща система на стадиона тръгва от тази стая. Ако има да става нещо, ще стане тук.

— Ако стане — повтори Чавес, надявайки се всъщност да не стане. Ако се получи така, щяха да се върнат при полковник Уилкерсън и да разберат къде е отседнал този Джиъринг, да му се обадят и да проведат с него една малка приятелска беседа.

Джиъринг забеляза синята врата и се огледа за хора от охраната наоколо. Австралийските бойци от СВС бяха лесни за забелязване, стига да знае човек как са облечени. Но макар по коридора да преминаваха полицаи от Сидни, военен персонал наоколо нямаше. Джиъринг се спря на петдесетина крачки от вратата. „Обичайните трепети преди изпълнение на задача“ — помисли си той. Предстоеше му да извърши нещо, от което връщане назад нямаше. Той се попита може би за хиляден път дали наистина иска да го направи. Навсякъде около него имаше сродни човешки същества, хора, които приличаха досущ на самия него, с техните си надежди, мечти и намерения — но не, нещата, които се въртяха в умовете им, бяха твърде различни от онова, което тревожеше неговия ум, нали? Те не го схващаха, не бяха в състояние да разберат кое е важното, и кое — не. Не бяха в състояние да погледнат на Природата такава, каквато е Тя, и поради това живееха своя живот, насочен единствено към това да я наранява, дори да я

унищожи. Караха колите си, които тъпчеха въглеводороди в атмосферата, използваха химикали, просмукващи се във водите, пестициди, които избиваха птиците или им пречеха да се възпроизвеждат, пръскаха се с флакони, чиито летливи вещества унищожаваха озоновия слой. Те просто убиваха Природата почти с всеки свой съзнателен акт. И не им пукаше. Дори не се опитваха да осъзнаят последствията от своите действия, следователно, не, те нямаха право да живеят. Неговата задача беше да защити Природата, да премахне паразитната плесен от лика на планетата, да я възстанови и спаси, и тази работа трябваше да се свърши. Решил това, Уил Джиъринг продължи да крачи към синята врата, бръкна в джоба си за ключа и го вкара в ключалката.

— Команда, тук Джонстън, идва ви компания! Бял човек, късгащи, червена блуза и сак — прогърмя в слушалките на всички гласът на Хомър.

До него сержант Томлинсън закрачи в същата посока.

— Главите горе — каза Чавес в тъмнината.

В светлия процеп под вратата се появиха две сенки и след това се чу изщракване на ключ в ключалката, после — нова светла резка, този път вертикална, когато вратата се откряна, и един човешки силует — и точно в този миг Чавес осъзна, че в края на краищата всичко това е истина. Дали светлините щяха да разкрият някакво нечовешко чудовище, нещо от някоя друга планета, или...

...най-обикновен мъж, забеляза той, когато лампите светнаха. Около петдесетгодишен, с високо подстригана коса. Човек, който беше напълно наясно кой е и какво прави тук. Той се пресегна за ключа, закачен на таблото на стената, след което свали сака си и развърза двете връзки, стягащи капака. За Чавес всичко това изглеждаше като на кино, нещо откъснато от реалността... мъжът завъртя ключа на мотора и бръмченето на помпата спря. После той затвори клапата и надигна ключа, за да...

— Стой на място, момче — каза Чавес и излезе от сянката.

— Кой сте вие? — попита го удивен мъжът. Лицето му издаваше всичко. Вършеше нещо, което не биваше да върши. Той го знаеше и ето че го знаеше още някой.

— Мога да ти задам същия въпрос, само че знам кой си. Името ти е Уил Джиъринг. Какво се каните да правите, господин Джиъринг?

— Трябва просто да сменя хлорния контейнер на оросителната система — отвърна Джиъринг, потресен още повече от факта, че този латиноамериканец знае името му. Как се беше случило това? Дали не беше член на Проекта... а ако не, то какво тогава? Сякаш някой го беше ударил с юмрук в стомаха.

— О? Я да видим дали е така, господин Джиъринг. Тим? — Чавес даде знак на Нунън да поеме сака.

Сержант Прайс остана на мястото си, с ръка на пистолета и очи, приковани в госта им.

— Изглежда съвсем нормален, разбира се — каза Нунън.

Ако беше фалшификат, беше изпипан изрядно. Изкушаваше се да завърти капачката, но имаше достатъчни основания да не го прави. До мотора на помпата Чавес взе ключа и отвинти наличния контейнер.

— Изглежда все още наполовина пълен, приятелче. Все още не му е времето да се сменя, във всеки случай не и с нещо, наречено „Шива“. Тим, да внимаваме с това нещо.

— Ясно. — Нунън го прибра в сака на Джиъринг и отново го завърза. — Ще трябва да го проверим. Господин Джиъринг, вие сте арестуван — каза му агентът на ФБР. — Имате право да мълчите. Имате право да повикате адвокат по време на разпита. Ако не можете да си осигурите адвокат, ние ще ви го осигурим. Всичко, което кажете, може да се използва срещу вас пред съда. Разбирате ли правата си, сър?

Сега вече Джиъринг се разтрепера, погледна към вратата, чудейки се дали би могъл...

...не можеше. Томлинсън и Джонстън решиха да се появят точно в този момент.

— Хванахте ли го? — попита Хомър.

— Аха — отвърна Динг, измъкна клетъчния си телефон и натисна бутона за бързо набиране до Америка. Кодиращите системи отново преминаха процеса на синхронизация.

— Задържахме го — докладва Чавес на ДЪГА Шест. — При нас е и това нещо, контейнерът или както там му викат. Как, по дяволите, да се приберем сега?

— В Алис Спрингс ви чака C-17 на ВВС, стига да се доберете дотам. Чакам ви.

— Окей, ще видя как точно да долетим дотам. До скоро, Джон.
— Чавес натисна бутона КРАЙ и се обърна към пленника си. — Добре, приятел, ти идваш с нас. Ако се опиташ да направиш нещо глупаво, този тук, сержант Пиърс, ще те застреля право в черепа. Така ли е, Майк?

— Тъй вярно, сър, окото няма да ми мигне — реагира Пиърс с глас като от гроба.

Нунън отвори отново клапата и включи мотора на помпата. После всички излязоха в коридора и се запътиха извън стадиона, към стоянката за таксито. Наложиха се да наемат две, които веднага ги подкараха към летището. Там трябваше да изчакат час и половина за „Боинг“ 737 до летището сред пустинята — полет, който отне почти два часа.

Алис Спрингс се намира в самия център на острова-континент, наречен Австралия, близо до планинската верига Макдонъл, и наистина представлява твърде странно място за най-последната дума на високотехнологично оборудване, но тъкмо тук се намират огромните сателитни чинии, които приемат информация от американското спътниково разузнаване, електронното разузнаване и военните комуникационни спътници. Този комплекс се обслужва от Агенцията за национална сигурност, АНС, чиято главна база се намира във Форт Мийд, Мериленд, между Балтимор и Вашингтон.

Полетът на „Кантас“ беше почти празен и след като пристигнаха, един служебен микробус ги откара до терминала на ВВС на САЩ, който се оказа удивително добре уреден, въпреки жегата, която тук бе ужасяваща и едва бе започнала да спада след по-горещия от 48 градуса по Целзий следобеден зной.

— Вие ли сте Чавес? — попита сержантът от ВИП-отдела.

— Точно така. Кога тръгва самолетът?

— Очакват ви, сър. Оттук, моля. — След което се качиха в друг фургон, който ги откара до предната лява врата, където един сержант в пилотски костюм им даде знак да се качат на борда.

— Къде заминаваме, сержант? — попита го Чавес, докато влизаха.

— Първо до Хикам на Хаваите, сър, след това до Травис в Калифорния.

— Добре. Кажете на шофьора, че може да тръгва.

— Слушам, сър. — Старшият на полета се засмя, след което затвори вратата и закрачи пред тях.

Този военнотранспортен самолет с чудовищни размери приличаше на подвижна пещера и изглежда, те бяха единствените пътници на борда. Джиъринг беше без белезници, за известно разочарование на Динг, и се държеше кротко. Нунън обаче бе плътно до него.

— Е, искате ли да поговорим, господин Джиъринг? — попита агентът на ФБР.

— За какво става дума?

Нунън си помисли, че трябваше да зададе този въпрос, въпреки че това беше проява на слабост, и точно на това се беше надявал. Защото въпросът само улесни отговора:

— За живота ви, ако извадите късмет.

38. КУРОРТ СРЕД ПРИРОДАТА

За Уил Джиъринг всичко това се оказа прекалено. Никой не го беше инструктирал какво да прави при подобни обстоятелства. Никога не му беше хрумвало, че сигурността на Проекта може да се издъни по такъв начин. Сега животът му бе под заплаха. Как бе възможно да се случи това? Сега можеше да сътрудничи или не. Съдържанието на контейнера все едно щеше да бъде изследвано, най-вероятно в НИИР на армията на САЩ, във Форт Дитерик, Мериленд, и на медицинските експерти щяха да им бъдат необходими само няколко секунди, за да разберат какво е занесъл на олимпийския стадион, а нямаше никакво обяснение, с което да се оправдае, нали? Животът му, всичките му планове за бъдещето му бяха отнети и сега единственият му избор бе да сътрудничи и да се надява на най-доброто.

И така, докато транспортният С-17А „Глоубмастър“ III се издигаше към полетния си таван, той заговори. Нунън държеше касетофон в ръката си и се надяваше шумът от двигателите, проникващ в товарния отсек, да не заличи всичко. Оказа се, че най-трудното за него бе да запази невъзмутима физиономия. Беше чувал за екстремистки екологични групировки, за хора, които смятат, че избиването на малки тюленчета в Канада е равносилно на зверствата в Треблинка и Аушвиц, и знаеше, че Бюрото следи някои от тях за евентуални нарушения, като освобождаването на лабораторни животни от медицински институти или набиването на пирони в дърветата, за да не смеят дървообработващите компании да ги секат в застрашени райони, но не бе чувал за нещо по-сериозно. Ала това сега спокойно можеше да придаде нов смисъл на понятието „чудовищно“. И религиозният трепет, който съпровождаше разказа, беше напълно непонятен за него, поради което му бе трудно изобщо да повярва. Искаше му се да вярва, че съдържанието на металната цилиндрична кутия наистина е само хлор, но знаеше, че не е. Заедно със сака сега я бяха опаковали в изолиран пластмасов военен контейнер, здраво привързан на седалката до сержант Майк Пиърс.

— Още не се е обадил — отбеляза Джон Брайтлинг, поглеждайки часовника си.

Церемониите по закриването на Олимпиадата бяха в пълен ход. Председателят на Международния олимпийски комитет всеки момент щеше да произнесе словото си, призовавайки „Младежта на света“ на следващите олимпийски игри. После щеше да свири сборният оркестър и Олимпийският пламък да бъде изгасен... както щеше да изгасне и по-голямата част от човечеството. Във всичко това имаше нещо тъжно, но в същото време — неизбежно. Нямаше да има следваща Олимпиада и Младежта на света нямаше да бъде жива, за да се отзове на призивите...

— Джон, той сигурно просто гледа това, също като нас. Дай му малко време — посъветва го Бил Хенриксен.

— Щом казваш.

Брайтлинг постави ръка на раменете на жена си и се опита да се успокои. В този момент хората, минаващи през стадиона, поглъщаха нанокapsулите, заредени с „Шива“. Бил беше прав. Не беше възможно да се провалят. Той си го представяше живо в ума си. Улиците и магистралите щяха да останат празни, фермите — запуснати, летищата — затворени. Дърветата щяха да избуят, без да ги събарят механичните резачки. Животните щяха да душат наоколо, чудейки се може би къде изведнъж така са изчезнали всички шумове и двукраките същества, които ги причиняваха. Плъховете и други хранещи се с леш твари щяха да пируват. Кучета и котки щяха да се върнат към първичните си инстинкти и да оцелеят или не, в зависимост от обстоятелствата. Тревопасни и хищници щяха да отдъхнат от заплахата да бъдат преследвани от ловци. Отрови и капани, пръснати по целия свят, щяха да продължават да убиват, но след време отровата щеше да свърши, капаните щяха да щракнат или да ръждясат и дивечът, който фермерите и други хора не обичаха, щеше да престане да умира. Тази година нямаше да има масови избивания на тюленчета заради ценната им кожа. Тази година светът щеше да се прероди... и дори това да изискваше акт на жестокост, то цената си струваше за онези, които имаха мозък и естетично чувство, за да оценят красотата на възраждащия се свят в цялото ѝ величие. За Брайтлинг и хората му

всичко това бе като религия. Разбира се, то съдържаше всички белези на религия. Прекланяха се пред великата, всеобща жизнена система, наречена Природа. Бореха се за нея, защото знаеха, че Тя ги обича и ги храни в отплата. Беше толкова просто. Природата бе за тях ако не одухотворена личност, то поне огромна, всеобгръщаща идея, сътворяваща и поддържаща нещата, които обичаха. А и едва ли бяха първите хора, отдали предано живота си на една идея, нали?

— Колко още има до Хикам?

— Още десет часа, така ми каза старшият на полета — отвърна Пиърс — Това тук е като едно време, в Осемдесет-Дюс. Липсва ми само парашутът, Тим — каза той на Нунън.

— Какво?

— Осемдесет и втори въздушен, Форт Браг, първата ми част. Всичко, бейби — обясни Прайс на този фукльо от ФБР.

Липсваха му скоковете, но това нещо хората от специални операции не го правеха. Да влизаш от хеликоптер беше някак по-организирано и определено по-безопасно, но липсваше тръпката, която изпитваш, скачайки от прага на транспортния самолет заедно с другарите си от отделението.

— Какво ти е мнението за това, което този тип се опита да направи? — попита Пиърс.

— Трудно ми е да повярвам, че е истина.

— Да, знам — съгласи се Пиърс. — Предпочитам да мисля, че никой не е чак толкова луд. Твърде е голямо, за да го побере мозъка ми, човече.

— Даа — въздъхна Нунън. — За мен също.

Той усети допира на миникасетофона в джоба на ризата си и се замисли за информацията, която се съдържаше в него. Беше ли взел признанията по законен начин? Той бе припомнил правата на този боклук и Джиъринг бе потвърдил, че ги разбира, но всеки полуграмотен адвокат щеше да положи усилия всичко това да бъде отхвърлено с твърдението, че щом са били на борда на военен самолет и клиентът му е бил заобиколен от въоръжени мъже, обстоятелствата са били принудителни — и може бе съдията щеше да се съгласи. Може би също така щеше да се съгласи, че арестът е бил незаконен. Но,

помисли си Нунън, всичко това бе по-маловажно от самия резултат. Ако Джиъринг бе казал истината, то с този арест може би бяха спасили живота на милиони хора... Той отиде в радиоотсека в предната част на самолета, добра се до кодираната система и се обади до Ню Йорк.

Когато телефонът иззвъня Кларк спеше. Той грабна слушалката и изръмжа „Да?“, за да установи, че системата за сигурност се напасва. После синтетичен глас обяви, че линията е подсигурена.

— Какво става, Динг?

— Тук е Тим Нунън, Джон. Имам въпрос.

— Казвай.

— Какво ще правим като пристигнем? Имам признанията на Джиъринг на касета, всичко, дума по дума, цялата шибана история, която ти разказа на Динг преди няколко часа. Сега какво правим?

— Още не знам. Може би трябва да поговоря с директор Мъри и също с Ед Фоли в ЦРУ. Не съм сигурен доколко законът ще може да поеме толкова голямо нещо, а и не съм сигурен дали изобщо ще е добре да изкарваме всичко това пред съда, нали разбираш?

— Е, да — съгласи се гласът на Нунън от половин свят разстояние. — Окей, просто някой да вземе да помисли за това.

— Да, мислим. Нещо друго?

— Мисля, че не.

— Хубаво. Сега искам да поспя малко.

Нунън се върна в товарния отсек. Чавес и Томлинсън хвърляха по едно око на Джиъринг, докато останалите се опитваха да дремнат в неудобните седалки и по този начин да убият част от досадно дългото време на полета. Скучно, с изключение на сънищата, установи след час Нунън. Виж, сънищата никак не бяха скучни.

— Още не се е обадил — каза Брайтлинг, докато телерепортажът продължаваше да излъчва пищната церемония от Олимпийския стадион.

— Знам — отстъпи Хенриксен. — Хайде да се обадим.

Той стана от стола си, измъкна картичка от портфейла си и набра телефонния номер на гърба ѝ — беше на клетъчния телефон на един старши служител на „Глобъл Секюрити“ в Сидни.

— Тони? Тук е Бил Хенриксен. Искам да ми свършиш една работа. Веднага, ясно?... Добре. Намери ми Уил Джиъринг и му кажи да ми се обади веднага. Той има номера... Да, той е. Веднага, Тони... Да. Благодаря. — И Хенриксен изключи. — Не би трябвало да отнеме много време. Местата, където може да е, не са много, освен ако не е тръгнал за летището да хване полета си за крайбрежието. Успокой се, Джон — посъветва го шефът на сигурността, който все още не изпитваше ледени тръпки по кожата си. На клетъчния телефон на Джиъринг можеше да са му се изтозили батериите, можеше да се е заклешил сред тълпата и да не може да вземе такси да го върне до хотела, може би просто нямаше таксита... невинни обяснения колкото щеш.

А в Сидни Тони Джонсън мина пеша по улиците към хотела на Уил Джиъринг. Вече знаеше стаята му, тъй като се бяха срещали в нея, и взе асансьора до съответния етаж. Да се справи с ключалката беше детска играчка — пхваш само кредитната карта в цепнатината на вратата, бутваш езичето на бравата и си вътре...

...вътре беше и багажът на Джиъринг, подреден до стената, а на масичката лежеше папката със самолетните билети до Североизточното крайбрежие на Австралия, плюс карта и няколко брошури за Големия бариерен риф. Това беше странно. Самолетът на Уил — той провери билета — щеше да тръгне след двадесет минути и той трябваше вече да е на билетния контрол на летището, дори да се качва вече на самолета, а все още не беше напуснал хотела. Това беше много странно. „Къде си, Уил?“ — зачуди се Джонсън. А после се сети защо е дошъл тук и вдигна телефона.

— Даа, Тони. Тогава къде е нашето момче? — попита уверено Хенриксен. После физиономията му се промени. — Какво искаш да кажеш? Какво друго знаеш? Окей, ако разбереш нещо друго, обади ми се тук. Хайде. — Хенриксен остави телефона и се обърна към другите двама. — Уил Джиъринг е изчезнал. Не е в стаята си, но багажът и билетите му са там. Все едно че е изчезнал вдън земя.

— Какво значи това? — попита Карол Брайтлинг.

— Не съм сигурен. По дяволите, може да го е блъснала някоя кола на улицата...

— ...или може би Попов е избълвал всичко пред неподходящи хора и са го прибрали — предположи изнервено Джон Брайтлинг.

— Попов не знае името му... Хъникът не би могъл да му го каже, той също не познаваше Джиъринг. — И изведнъж Хенриксен си помисли: „О, мамка му, Фостър знаеше как трябваше да бъде пръснат «Шива», нали? О, мамицата му.“

— Какво ти става, Бил? — попита го Джон, забелязал, че нещо никак не е наред.

— Джон, може да си имаме проблем — обяви бившият агент на ФБР.

— Какъв проблем? — попита Карол. Хенриксен обясни и настроението в стаята рязко се промени. — Искаш да кажеш, че те биха могли да знаят?...

Хенриксен кимна.

— Да, това е възможно.

— Боже Господи — възкликна съветничката на президента. — Но ако те знаят, тогава... тогава... тогава...

— Даа — кимна Бил. — Тогава са ни го начукали.

— Какво можем да направим?

— Като начало, да унищожим всички улики. Всичкия „Шива“, всички ваксини, всички записи. Записите са изцяло на компютър, така че просто ги изтриваме. Не би трябвало да има никакви следи на хартия, защото се бяхме разпоредили хората да не разпечатват нищо и да унищожават веднага всякакви бележки на хартия, които са правилни. Можем да го направим оттук. От кабинета си имам достъп до всички фирмени компютри и ще унищожа всички записи...

— Всички те са зашифровани — изтъкна Джон Брайтлинг.

— Искаш ли да заложиш срещу декодиращите системи във Форт Мийд? Аз не бих — каза Хенриксен. — Не, всички тези файлове трябва да се заличат, Джон. Виж, можеш да надвиеш разследването за престъпление само ако унищожиш всички вещественни доказателства за обвинителите си. Без веществено доказателство не могат да ти направят нищо.

— Какво ще кажеш за свидетелите?

— Най-лесното нещо на света е да се справиш със свидетел. Всеки полуграмотен адвокат може да ги изкара пълни глупаци. Не, когато работех по дела в Бюрото, винаги исках да държа нещо в ръката си, нещо, което да можеш да го подадеш на журито, за да го видят и пипнат. Свидетелствата на очевидец в съда са съвсем безполезни, въпреки всичко, което показват по телевизията. Добре, аз отивам в кабинета си да залича компютърния материал. — Хенриксен веднага напусна, оставяйки двойката Брайтлинг сами.

— Боже мой, Джон — отрони разтревожена Карол. — Какво ще стане, ако хората разберат? Никой няма да го проумее...

— Да разберат, че искахме да ги убием заедно със семействата им? Не, няма да ни разберат — съгласи се сухо съпругът ѝ. — Не мисля, че дори Джо Сикспак и Арчи Бънкър биха ни разбрали напълно.

— Тогава какво ще правим?

— Ще се разкараме от тази страна, по дяволите. Отлитаме за Бразилия с всички, които знаят за какво става дума в Проекта. Все още имаме достъп до средства — разполагам с дузини шифровани сметки, до които можем да се доберем по електронен път — и може би няма да могат да заведат криминално дело срещу нас, ако Бил успее да изтрие всички файлове. Добре, може да са арестували Джиъринг, но той е само един глас и не съм сигурен дали ще могат да ни преследват законно в една чужда страна заради показанията на едно лице. Има само петдесетина души, които знаят за какво става дума — изцяло, искам да кажа — и разполагам с достатъчно самолети, за да ни закарат в Манауш.

Хенриксен включи персоналния си компютър и отвори кодиран файл. Той съдържаше телефонните номера и кодовете за достъп до всеки компютър на „Хоризонт“, плюс имената на файловете, свързани с Проекта. Той се добра до тях през модема, потърси файловете, които трябваше да се премахнат, и с щракване на мишката ги прехвърли в иконката „кошче за боклук“, което означаваше, че щяха да се изтрият физически, а не само адресът им за достъп на твърдите дискове. Усети междувременно, че е започнал да се поти. Цялата операция му отне тридесет и пет минути, но накрая беше сигурен, че е унищожил

всичко. Провери отново списъка и в паметта за имената на файловете и извърши повторно цялостно претърсване, но не, тези файлове бяха напълно изчезнали. Добре.

Какво друго можеха да извадят срещу тях? Можеха да имат контейнера за разпръскване на „Шива“ на Джиъринг. Това щеше да е трудно да се оспори, но пък какво всъщност можеше да означава то? Можеше да означава, ако попаднеш в компетентни ръце, че Джиъринг е носил потенциално биологическо оръжие. Джиъринг можеше да каже пред някой американски прокурор, че го е получил от корпорация „Хоризонт“, но никой работил по тази част на Проекта нямаше да признае, че го е правил, така че, не, нямаше да има никакви неоспорими доказателства, които да подкрепят това твърдение.

Окей, по негови сметки имаше петдесет и трима души от „Хоризонт“ и „Глобъл Секюрити“, които знаеха за Проекта всичко от игла до конец. Работата по ваксини А и Б можеше да се обясни с медицинско изследване. Вирусът „Шива“ и запасите от ваксината щяха да се изгорят за броени часове и нямаше да остане никакво веществено доказателство.

Това беше достатъчно... е, да речем, почти достатъчно. Те все пак държаха Джиъринг и Джиъринг, ако проговореше — а той щеше да проговори, Хенриксен беше сигурен в това, защото Бюрото си имаше начини да измъква информация от устата на хората — щеше да направи живота доста неприятен за Брайтлинг и куп други хора, включително за него самия. Вероятно щяха да избегнат присъда, но унижението от един съдебен процес — а и нещата, които разкритията щяха да породят, непредпазливите коментари, направени от някои членове на Проекта пред външни хора, щяха да се заплетат... а и съществуваше Попов, който можеше да свърже Джон Брайтлинг и него самия с терористичните действия. Но те пък можеха да обвинят Попов за убийството на Фостър Хъникът и това щеше да зацапа всичките му обвинения... най-добре щеше да е да се окажат извън обсега на правораздавателните органи, докато се мъчат да съберат доказателства по случая. Това означаваше Бразилия, алтернативния проект в джунглите западно от Манауш. Можеха да се отправят натам, защитени от чудесните закони на Бразилия, недопускащи екстрадиция, и да се заемат да проучват джунглата... да, това изглеждаше разумно. Добре, помисли си той, имаше списък на пълните членове на Проекта,

онези, които знаеха всичко. Онези, които, ако ФБР се добереше до тях и ги разпиташе, можеха да ги изпратят до един на въжето. Той разпечата списъка на въпросните фанатици, напъха страниците в джоба на ризата си и се върна при Брайтлинг.

— Наредих на пилотските екипажи да загреват — каза му Брайтлинг, още щом влезе.

— Добре — кимна Хенриксен. — Мисля, че за момента Бразилия изглежда много подходяща. Ако не друго, ще инструктираме подробно персонала как да се справим с това, как да се държат, ако някой започне да им задава въпроси. Можем да се оправим, Джон, но трябва да пипаме много умно.

— А планетата? — попита тъжно Карол Брайтлинг.

— Карол — отвърна Бил. — Ти гледай първо да си опазиш задника. Не можем да спасим планетата зад решетките на федералния наказателен в Марион, но ако го отиграем умно, можем да лишим от доказателства всеки, който се заеме да ни разследва, а без тях сме спасени, хора. Сега — той измъкна списъка от джоба си — това са единствените лица, които трябва да защитим. Всичко петдесет и трима души, а отвън разполагаме с четири готови за полет гълфстрийма. Можем да извозим всички наведнъж до Алтернативен проект. Някакви възражения?

Джон Брайтлинг поклати глава.

— Не, аз съм с теб. Това може ли да ни предпази от закона?

— Така мисля. Попов може да се окаже проблем, но той е убиец. Преди да отлетим, ще докладвам за убийството на Хъникът до местната полиция. Това ще компрометира стойността му като свидетел — ще изглежда все едно че съчинява разни приказки, за да отърве задника си от ласото, каквото са използвали тук, в Канзас, навремето, за да екзекутират убийци. Ще взема от Маклийн и Килгор изявления на запис и ще го подхвърлим на местната полиция. Може да не се окаже достатъчно, за да го осъдят, но ще му създаде доста неприятности. Така се прави. Счупваш веригата от доказателства на противника и дискредитираш свидетеля му. След година, година и половина, пращаме адвокатите си да побъбрят с местния щатски прокурор и след това се връщаме. Дотогава стоим на лагер в Бразилия, откъдето можем да управляваме компанията по Интернет, нали?

— Е, няма да е толкова хубаво, колкото го мислехме, но...

— Да — съгласи се Карол. — Но е адски по-добро от живота в един федерален затвор.

— Давай да действаме, Бил — разпореда се Джон.

— Казвайте какво да правим? — попита Кларк, след като се събуди.

— Ами — отвърна Том Съливан, — първо се обаждаме до отговорния помощник-директор в нюйоркския отдел, след което говорим с прокурора на САЩ за завеждане на криминално дело.

— Не мисля — отвърна Кларк, триейки сънено очи, след което се пресегна за чашата с кафе.

— Нали знаеш, не можем просто да опрем оръжие в челата им и да ги гръмнем. Все пак сме ченгета. Не можем да нарушим закона — изтъкна Чатъм.

— Това нещо изобщо не може да види бял свят в един съд. Освен това сигурни ли сте, че ще спечелите делото? Колко стабилни ще са доказателствата?

— Това не може да се прецени. Имаме две изчезнали момичета, които те вероятно са убили... нещо повече, ако Попов е прав... и това е престъпление, както федерално, така и щатско, а и, Боже мой, целият останал заговор... нали затова имаме закони, господин Кларк.

— Може би, но колко бързо се виждаш да пристигнеш с кола до това място в Канзас, чието местоположение дори все още не знаем, с правомощия да арестуваш един от най-богатите мъже в Америка?

— Ще отнеме известно време — призна Съливан.

— Няколко седмици най-малко, само докато се събере информацията по делото — каза специален агент Чатъм. — Трябва да говорим с експерти, подходящи хора да изследват този буркан с хлор... а през това време онези ще се потрудат да унищожат и последното веществено доказателство. Няма да е никак лесно, но така действаме в Бюрото, нали знаете?

— Предполагам — отвърна колебливо Кларк. — Но тук няма да има голям елемент на изненада. Те вероятно знаят, че сме хванали този Джиъринг. И следователно знаят какво би могъл да ни каже той.

— Вярно — съгласи се Съливан.

— Може да се опитаме да направим нещо друга.

— Какво?

— Не знам — призна Кларк.

Видеозаписът беше направен в информационния център на Проекта, където се бяха надявали, че ще могат да правят записи на състоянието на природната среда по време на пандемията. Оперативното приключване на Проекта по този жалък начин засегна жестоко посветените членове. Кърк Маклийн беше особено посърнал, но изигра ролята си добре, обяснявайки за сутрешните езди, на които се бяха наслаждавали той, Серов, Хъникът и Килгор. След това доктор Килгор разказа как е намерил конете, последва обяснението на Маклийн за намирането на трупа и за аутопсията, извършена от Килгор, при която той беше намерил куршума, отнел живота на Фостър Хъникът. След като свършиха всичко това, мъжете се присъединиха към останалите във фоайето и един минибус ги откара до чакащия ги самолет.

Полетът до Манауш щеше да е пет хиляди и шестстотин километра, казаха им на борда, около осем часа — лесен прескок за „Гълфстрийм“ V. Водещият самолет беше почти празен, само с докторите Брайтлинг, Бил Хенриксен и Стив Берг, водещият учен на частта „Шива“. Малката ескадрила потегли в 09:00 местно време. Следваща спирка — долината на Амазонка, Бразилия.

Оказа се, че във ФБР знаят къде се намира имението в Канзас. Една кола с двама агенти от местния клон на Бюрото пристигна тъкмо когато самолетите отлитаха, което те надлежно докладваха в своята станция и оттам до Вашингтон. След което просто паркираха край шосето, отпиваха от питиетата си и дояждаха бъргърите „Макдоналдс“, и зяпаха неуместно издигащия се сред житата на Канзас изследователски комплекс, където не ставаше нищо особено.

C-17 смени полетния си екипаж във военновъздушната база Хикам на Хаваите, след което презареди и се издигна на път към Травис в северна Калифорния. Чавес и компанията му изобщо не слязоха от самолета, само видяха как новият екипаж пристигна с кашони с храна и напитки, след което се настаниха за новите шест

часа полет. Уилсън Джиъринг междувременно се опитваше да се обяснява, като дърдореше за дървета, птички, рибки и други такива, дочу Динг през шума на двигателите. Това не беше най-подходящият аргумент, с който да убеди в правотата си един баща на новородено и съпруг на лекар, но човекът все едно продължаваше да дрънка. Нунън го слушаше учтиво и записваше и този разговор.

Полетът на юг беше доста спокоен за цялата група. Онези, които не бяха разбрали за развоя на събитията в Сидни, предполагаха, че нещо не е наред, но за да се свържат с водещия самолет, трябваше да преминат през пилотските екипажи, а те не бяха в течение на целите на Проекта — като толкова много други служители на корпорация „Хоризонт“, на тях просто им се плащаше, за да вършат работата, за която бяха обучени. Сега те летяха в южна посока към крайна спирка малко под екватора. Този маршрут го бяха взимали и преди, миналата година, докато се строеше Алтернативен проект. Там също имаше писта, достатъчна за служебните самолети, но само за дневно кацане, тъй като й липсваше навигационното оборудване в Канзас. Ако нещо се объркаше, можеха да свият и да кацнат на летището в Манауш, на сто петдесет и няколко километра източно от целта, което предлагаше пълно обслужване, включително и ремонт. Алтернативен проект разполагаше с резервни части и всеки самолет имаше опитен механик на борда си, но предпочитаха по-значителния ремонт да се извършва от други. След час излязоха над Мексиканския залив, после завиха на изток, за да прелетят по международния въздушен коридор над Куба. Прогнозите за времето бяха благоприятни чак до Венецуела, където бе възможно да се натъкнат на някой и друг гръмоносен облак, но нищо сериозно. Старшите пътници във водещия самолет смятаха, че напускат страната по възможно най-бързия начин, скривайки се от лицето на планетата, която се бяха надявали да спасят.

— Какво? — попита Съливан, после се обърна към Кларк. — Четири самолета току-що са напуснали базата в Канзас и са се отправили в южна посока.

— Има ли начин да се проследят?

Съливан сви рамене.

— ВВС, може би.

— Как по дяволите да го направим? — зачуди се гласно Кларк. След което се обади в Лангли.

— Мога да се опитам, Джон, но да накараме Въздушни сили да скочат толкова бързо е трудна работа.

— Опитай на всяка цена, Ед. Четири самолета тип „Гълфстрийм“ тръгват на юг от централен Канзас, цел неизвестна.

— Окей. Ще се обадя на НВКЦ^[1].

Това не беше особено трудно за директора на Централно разузнаване. Старшият дежурен офицер в Националния военен команден център беше генерал с две звезди от Въздушните сили, наскоро прехвърлен на щабна работа, след като бе командвал останалата в НАТО част изстребители на ВВС на САЩ.

— Е, и какво се очаква да направим ние, сър? — попита генералът.

— Четири самолета тип „Гълфстрийм“ са тръгнали на юг от централен Канзас. Искаме да ги проследите.

— С какво? Всичките ни изстребители за противовъздушна защита са на канадската граница. Да ги извикам обратно няма да свърши работа, няма да дойдат навреме.

— Какво ще кажете за АУАКС^[2]?

— Те се числят към Командата за въздушен бой в Лангли... добре, един от тях мисля, че е във въздуха за наблюдение срещу наркотрафиканти, или просто тренира. Мога да проверя.

— Направете го — каза Ед Фоли. — Ще изчакам.

Двузвездният със синята униформа направи нещо повече, като се обади на Северноамериканската Команда за въздушно космическа защита (НОРАД) в планината Шайен, която разполагаше с радарно покритие над цялата страна, и им нареди да идентифицират четирите гълфстрийма. Това отне по-малко от минута и беше изпратена компютърна команда до Федералната авиационна администрация да провери полетните програми, които трябваше да са включени във файла за международни полети. НОРАД също така съобщи на генерала, че в момента разполагат с два самолета АУАКС Е-3В,

единият на 480 километра южно от Ню Орлиънс, който се занимаваше с контратрафикантски операции, а другият от военновъздушната база Иглайн, провеждащ рутинна тренировка с няколко изстребителя, базирани там за учение срещу Флотски полет от въздушната станция на ВМС в Пенсакола. С всичката тази информация той се обади на военновъздушна база Ланг-ли във Вирджиния Тайдуотър, свърза се с Операции и им каза за искането от ДЦР.

— За какво е това, сър? — попита генералът Фоли, след като телефонните линии се синхронизираха.

— Не мога да ви кажа, но е адски важно.

Генералът сведе искането до шефа на Операции в Лангли, но премълча сърдитото му ръмжене пред шефа на ЦРУ. То пък беше изритано нагоре по команден ред до генерала с четири звезди, който командваше Команда Въздушен бой и който, за щастие, се намираше в момента в кабинета си, вместо в полагащия му се Ф-16. Четирите звезди изръмжа в знак на съгласие, смятайки, че ЦРУ не биха го поискали без достатъчно основание.

— Щом ви трябва, получавате. Докъде ще ходи?

— Не знам. Докъде могат да стигнат онези?

— По дяволите, новият модел, Джи-V, може да прелети чак до Япония, ако поиска. Може би ще се наложи да осигуря танкерна поддръжка.

— Моля ви направете каквото е необходимо. На кого да се обадя да ни държи в течение за операцията?

— НОРАД. — Той продиктува на ДЦР телефонния номер.

— Благодаря ви, генерале. Управлението ви е задължено.

— Ще запомня това, директор Фоли — обеща му генералът.

— Имаме късмет — чу Кларк. — ВВС ни дават АУАКС. Можем да ги проследим нон-стоп по целия път — каза Ед Фоли, преувеличавайки малко, тъй като не беше разбрал, че ще се наложи АУАКС да презарежда по пътя.

Въпросният самолет, десетгодишен Е-3В „Сентри“, получи заповедта петнадесет минути по-късно. Пилотът сведе информацията до старшия командващ офицер на борда, който на свой ред се обърна към НОРАД за допълнителна информация и я получи десет минути

след като водещият Джи бе напуснал въздушното пространство на САЩ. Следването на курса от базата в планината Шайен беше почти толкова трудно, колкото да шофираш по местната магистрала 7-Единадесет. Един танкер щеше да ги срещне над Карибско море, излитайки от Панама, и така интересното доскорошно учение по противовъздушна защита прерасна в пълна скука. „Сентри“ Е-38В, базиран на достопочтения „Боинг“ 707-320В, полетя с необходимата скорост, докато бизнессамолетите достигаха сава-ната, и остана на дистанция от осемдесет километра назад. Само въздушното дозареждане щеше да усложни леко нещата, но не чак толкова. Позивната на самолета-радар беше „Орел Две-Девет“ и той притежаваше сателитни радиовъзможности да прихваща всичко, в това число картината от своя радар, и да го прехвърля до НОРАД в Колорадо. Повечето членове на екипажа на Орел Две-Девет се бяха отпуснали в удобните си кресла и мнозина дремеха, докато тримата наблюдаващи настройваха апаратурата на четирите гълфстрийма, които трябваше да следят. Скоро стана ясно, че са се насочили нанякъде съвсем праволинейно, на разстояние от пет минути или шестдесет и шест километра един от друг, без никакво отклонение, поне за да избегнат въздушните течения. Но това, знаеха те, само напрягаше въздушните корпуси и водеше до ненужен пререзход на гориво. Всичко това обаче нямаше никакво значение за разузнавателния самолет, който можеше да различи торба боклук, плуваща над водата — нещо, което те редовно правеха при операциите за засичане трафик на наркотици, тъй като това беше един от начините, използвани от контрабандистите за прехвърляне на кокаин — или дори за контрол над ограниченията в скоростта по магистралите, тъй като всичко, което се движеше по-бързо от сто и тридесет километра в час, автоматически биваше засичано от радарно-компютърната система, докато операторът не кажеше на компютъра да го игнорира. Но сега единственото, което трябваше да наблюдават, бяха гражданските авиолайнери, които кацаха и излитаха по обичайния ежедневен трафик, плюс четирите гълфстрийма, които пътуваха толкова нормално и праволинейно, и тъпо, че по думите на един от наблюдаващите, дори един морски можеше да ги свали без никакво насочване.

По това време Кларк се намираше на борда на вътрешен полет до Национално летище „Рийгън“ на другия бряг на реката срещу Вашингтон. Самолетът се приземи навреме и Кларк бе посрещнат от служител на Управлението, чиято „фирмена“ кола беше паркирана навън за двадесетминутното пътуване до Лангли и после — на седмия етаж в Старата сграда на Главната квартира. Дмитрий Попов никога не беше допускал, че някой ден ще се озове точно в тази сграда, камо ли със значка на ревера, на която пише ГОСТ — НЕОБХОДИМ ПРИДРУЖИТЕЛ. Джон се зае с представянията.

— Добре дошли — каза Фоли на най-добрия си руски. — Предполагам, че никога не сте били тук.

— Както и вие не сте били на площад „Дзержински“ номер 2.

— Но аз съм бил — реагира Кларк. — Всъщност в кабината на самия Сергей Николаевич.

— Удивително — отвърна Попов, докато сядаше в предложеното му кресло.

— Окей, Ед, къде по дяволите са те в момента?

— Над северна Венецуела, продължават на юг, вероятно за централна Бразилия. ФАА^[3] казват, че са представили полетен план — това се изисква по закон — до Манауш. Район с каучукови дървета, струва ми се. Там се сливат две реки.

— Те ми казаха, че имат там своя база, като онази в Канзас, но по-малка — уведоми Попов домакините си.

— Да насочим сателит към нея? — попита Кларк директора.

— Щом установим къде е, разбира се. АУАКС загуби малко височина, докато презареждаше, но сега е само на 240 километра след тях и това не е проблем. Те казват, че четирите самолетчета просто продължават нормално напред, в права посока.

— След като разберем какво правят... тогава какво?

— Не ми е ясно — призна Ед. — Чак дотам не съм го мислил.

— По това може да не се получи добро криминално дело, Ед.

— Така ли?

— Точно това — потвърди Кларк. — Ако са умни, а трябва да предположим, че са, могат много лесно да унищожат всички веществени доказателства за престъплението си. Остават само

свидетели, но кой, според теб, е на борда на тези четири самолета към Бразилия?

— Всички хора, които са наясно какво всъщност става. На тяхно място човек би се постарал да сведе броя им до минимум от съображения за сигурност. Нали? Значи, смяташ, че отиват там, за да порепетират „хора“ си?

— Какво? — попита Попов.

— Трябва да съчинят и заучат една-единствена версия за пред хората от ФБР, когато започнат да ги разпитват — обясни Фоли. — Така че те всички трябва да се научат на един и същи химн и да се научат да го пеят по един и същи начин, всеки път.

— А ти какво би направил на тяхно място, Ед? — попита уместно ДЪГА Шест.

Фоли кимна.

— Да, така е. Е, тогава какво да правим?

Кларк го погледна в очите.

— Да ги удостоим с малка визита, може би?

— Това кой го разрешава? — попита директорът на Централното разузнаване.

— Все още получавам чековете за заплатата си от това Управление. Подчинен съм на теб, Ед, не помниш ли?

— За Бога, Джон!

— Имам ли твоего разрешение да събера хората си на подходящо сборно място?

— Къде?

— Форт Браг — предложи Кларк и Фоли трябваше да се подчини на логиката на момента.

— Имаш разрешение.

При което Кларк мина през тесния кабинет до една масичка със защитен телефон и се обади в Херефорд.

Алистър се беше оправил от раните си поне дотолкова, че да може да изкара цял работен ден в кабинета си, без да се срина от изтощение. Заминаването на Кларк до Щатите го беше оставило да отговаря за разнебитеното формиране на ДЪГА и сега той беше изправен пред проблеми, които все още не бяха се струпали на главата

на Кларк, като например с кого да замени двамата убити бойци. Бойният дух беше вгорчен. Все още се чувстваше липсата на двамата души, с които бойците, техни колеги, се бяха сблизжили, и ежедневните упражнения бяха някак унили, но подготовката продължаваше, за да поддържат добра форма за евентуално повикване. Това се смяташе за невероятно, но пък, от друга страна, нито една от проведените от ДЪГА операции не беше изглеждала вероятна. Подсигуреният му телефон зачурулика и Стенли се пресегна, за да отговори.

— Здравсти, Ал, тук е Джон. Сега съм в Лангли.

— Какво става, Джон? Чавес и хората му изчезнаха вдън земя и...

— Динг и хората му в момента се намират на половината път между Хаваите и Калифорния, Ал. Арестуваха голям конспиратор в Сидни.

— Много добре, но какво все пак става, по дяволите?

— Ти в момента седнал ли си, Ал?

— Да, Джон, разбира се, че съм седнал и...

— Слушай внимателно. Ще ти предам съкратената версия — нареди му Кларк и продължи през следващите десет минути.

— Ужас — промълви Стенли, след като шефът му млъкна. — Сигурен ли си в това?

— Адски сигурен, Ал. В момента проследяваме заговорниците в четири самолета. Изглежда, са тръгнали към централна Бразилия. Искам да събереш всички хора и да ги доведеш във Форт Браг — военновъздушна база Поуп, Северна Каролина — с цялата им екипировка. Всичко, Ал. Може би ще направим едно пътуване до джунглата, за да... да, аа, да се разберем с тези хора.

— Ясно. Ще се опитам да организирам нещата тук. Максимална скорост?

— Точно така. И кажи на „Бритиш Еървейз“, че ни трябва самолет.

— Добре, Джон. Ще задвижа нещата.

Кларк се зачуди какво ще стане по-нататък, но преди да реши това, трябваше да събере на едно място всичките си активи. Добре, Алистър щеше да се опита да получи самолет от „Бритиш Еървейз“ за

директен полет до Поуп, а оттам... оттам щеше да се наложи да помисли още. И той също трябваше да отиде там, при Командването на Специални операции и лично при Дребосъка — полковник Уили Байрън.

— Цел едно снишава — докладва един от наблюдаващите офицери по интеркома.

Старшият по наблюдение вдигна очи от книгата, която четеше, активира екрана си и потвърди информацията. В момента нарушаваше международните закони. Орел Две-Девет беше получил разрешение да прелети над Бразилия, но радарните системи за контрол на въздушния трафик долу го бяха идентифицирали като граждански транспортен самолет — обичайната маскировка — и все още никой не беше ги предизвикал. След като потвърди информацията, той включи сателитното си радио, за да докладва тази информация на НОРАД, и, макар и да не го знаеше, на ЦРУ. Пет минути по-късно Цел две започна да прави същото. Старшият наблюдаващ нареди на пилотския екипаж да продължи на същата височина и скорост, попита за положението с горивото и разбра, че разполагат с още осем часа полетно време, повече от достатъчно, за да се върнат у дома във военновъздушната база Тинкър.

След десетминутна проверка „Бритиш Еървейз“ предостави на ДЪГА един лайнер 737-700, който щеше да чака височайшите им особи на Лутън, малко търговско летище северно от Лондон. Трябваше да пристигнат там с камион, извикан от транспортната фирма на британската армия в Херефорд.

Приличаше на зелено море, забеляза Джон Брайтлинг. Най-горният слой на тройния килим на джунглата. Под отблясъците на залязващото слънце той можа да различи сребристите пътеки на реките, но почти нищо по самата земя. Това беше най-богатата екосистема на планетата и той никога досега не беше я изследвал подробно... е, сега щеше да може да го прави почти цяла година.

Алтернативен проект представляваше добре укрепено и комфортно съоръжение с поддържащ персонал от шестима души, собствена електростанция, сателитни комуникации и изобилни хранителни припаси. Той се зачуди кои от хората в четирите екипажа могат да се окажат добри готвачи. Тук трябваше да се въведе някакво разпределение на труда, като при всяка дейност на Проекта, а той самият, разбира се, щеше да бъде водачът.

В Бингъмтън, Ню Йорк, поддържащият персонал зареждаше куп контейнери, маркирани като „Биологична опасност“ в камерата за изгаряне. Пещта беше определено голяма — достатъчно голяма, за да се кремират в нея няколко трупа едновременно — и ако се съдеше по дебелията изолация, развиваше адска горещина. Той дръпна надолу дебелията осем сантиметра врата, заключи я и натисна бутона за запалване. Чу нахлуването на газа и щракването на запалките вътре, последвано от обичайното „вууш“. Във всичко това нямаше нищо необичайно. Корпорация „Хоризонт“ непрекъснато унищожаваше по този начин различни биологични материали от един или друг произход. Можеше да е жив вирус на СПИН, помисли си гой. Компанията провеждаше много изследвания в тази област, беше го чел. Но в момента прегледа листовите хартия на планшета си. Трите листа със специалното нареждане, изпратени по факс от Канзас, всеки ред отменат. Всички посочени контейнери вече се бяха превърнали в пепел. Дявол да го вземе, камерата беше стопила дори металните капаци. И нагоре в небето бе отлетяло единственото веществено доказателство за Проекта. Работникът по поддръжката не знаеше това. За него контейнер номер Г7-89-98-00А си беше само един пластмасов контейнер. Той дори не знаеше, че съществува такава дума като „Шива“. Както се изискваше, той отиде до настолния си компютър — всеки от колегите му имаше по един — и набра на клавиатурата, че е унищожил предметите съгласно възложената му заповед. Тази информация отиде до вътрешната мрежа на корпорация „Хоризонт“ и, въпреки че той не го знаеше, се изписа на един екран в Канзас. Имаше специални инструкции за това и техникът вдигна телефона си, за да предаде информацията на друг служител, който на свой ред я предаде

на телефонния номер, указан на изпратеното по електронен път съобщение.

— Благодаря — каза Бил Хенкриксен, след като изслуша съобщението, и отиде до семейство Брайтлинг.

— Беше Бингъмтън. Всички ваксини са изгорени. Вече няма никакво материално доказателство, че Проектът изобщо е съществувал.

— И от нас се очаква да се радваме на това? — сръза го Карол, взирайки се през люка към приближаващата се земя.

— Не, но е по-добре да си тук, отколкото пред съда с обвинение в заговор за убийство.

— Той е прав, Карол — намеси се Джон с тъга. Толкова близо! По дяволите, толкова близо бяха!

Е, успокой се той, все още разполагаше с ресурси и все още с него имаше едно ядро от предани хора, и неговото отстъпление съвсем не означаваше, че трябва да се откаже от идеите си, нали? Долу, под зеленото море, към което се спускаха, имаше огромно разнообразие от живот — той беше защитил построяването на Алтернативен проект пред управителния съвет тъкмо по тази причина: за да бъдат намерени нови химически съединения в дърветата и растенията, които вирееха тук — може би лекарство против рака, кой би могъл да каже?

— Цел едно е на земята.

Наблюдаващият продиктува точното местоположение, след което настрои картината на екрана. Там имаше и някакви сгради. Добре. Компютърът изчисли точното местоположение и информацията веднага бе предадена до планината Шайен.

— Благодаря. — Фоли записа информацията в бележника си. — Джон, имам точната ширина и дължина на мястото, където са кацнали. Ще поръчам на сателит да ни направи снимки. Ще ги имаме след, хм, около два-три часа, зависи от времето там.

— Толкова бързо? — запита Попов, взирайки се от седмия етаж към паркинга на ВИП.

— Обикновена компютърна команда — обясни Кларк. — А спътниците винаги са си там. — Всъщност трите часа на него самия му се сториха прекалено дълъг срок.

ДЪГА се отлепи от пистата в Лутън късно след полунощ, зави над завода за сглобяване на автомобили непосредствено до летището и пое на запад към Америка. „Бритиш Еървейз“ беше назначила трима полетни стюарди и те донесоха на бойците храна и напитки. После всички от ДЪГА се отпуснаха и заспаха за повечето време от полета. Нямаха никаква представа защо се налага да летят за Америка — Стенли все още не им беше обяснил нищо. Освен това всички се чудеха защо трябваше да вземат цялото си оборудване.

Над джунглите на централна Бразилия небето беше благословено чисто. Първият сателит КН-11Д премина над района в девет и тридесет вечерта местно време. Инфрачервените му камери направиха триста и двадесет снимки, плюс още деветдесет и седем във видимия спектър. Тези снимки бяха моментално предадени на комуникационен сателит и оттам излъчени до антената във Форт Белвоар, Вирджиния, близо до Вашингтон. Оттам те отидоха по наземен кабел в сградата на Националното въздушно разузнаване близо до летище „Дълес“, а оттам, по друг фиброоптичен кабел — в главната квартира на ЦРУ.

— Изглежда елементарна работа — каза старшият дежурен фотоаналитик в кабинета на Фоли. — Постройки тук, тук, тук, и тази тук. Четири самолета на земята, приличат на „Гълфстрийм“ V — тия са с по-дълги криле. Частно летище, има сигнални светлини, но не и оборудване за инфрачервена навигация. Предполагам, че цистерната с гориво е тук. Това е електростанция. Вероятно дизелов генератор, ако се съди по вида на дима. Тази сграда изглежда жилищна по разположението на осветените прозорци. Някой си е построил почивна станция сред природата, която ви интересува? — попита аналитикът.

— Нещо такова — потвърди Кларк. — Друго?

— Нищо особено в радиус от 150 километра. Това е било каучукова плантация, но сградите не са отоплени, така че бих казал, че не е използвана. Няма много признаци за цивилизация. Забелязват се огньове ето в този участък — посочи той — лагерни огньове, може би на туземно население, индиански племена или нещо подобно. Усамотено място, сър. Трябва да е било голяма мъка да се построи такова нещо в толкова изолиран район.

— Добре, когато получим добри снимки на дневна светлина, искам да видя и тях — каза Фоли.

— Колко е голяма тази писта? — попита Кларк.

— Изглежда малко над два километра дълга, стандартна ширина, и освен това са изсекли дърветата на стотина метра от двете ѝ страни. Има кей ето тук, на реката, всъщност тя е Рио Негро, не е самата Амазонка — но лодки няма. Предполагам, че е останал от строителството.

— Не забелязвам телефонни или електрически линии — каза Кларк, вглеждайки се в снимките.

— Не, сър, няма. Предполагам, че разчитат на сателитна и радиокомуникация от това антенно съоръжение. — Той замълча. — Нещо друго да ви трябва?

— Не, благодаря.

— На ваше разположение съм. — Аналитикът излезе да вземе асансьора до офиса си в сутерена.

— Нещо научи ли? — попита Фоли. Той самият нищо не разбираше от тичане из джунглите, но знаеше, че Кларк е спец.

— Е, знаем къде са и знаем колко души са приблизително.

— Какво планираш, Джон?

— Още не съм сигурен — последва откровеният отговор.

Кларк не бе планирал нищо. Но беше започнал да мисли.

C-17 изтътна доста твърдо на пистата в базата на ВВС в Травис, Калифорния. Чавес и спътниците му бяха сериозно объркани от цялото това дълго пътуване, но разходката им отвън поне беше приятна — въздухът бе чист и прохладен. Чавес извади клетъчния си телефон и набра скоростно Херефорд, после научи, че Джон е в Лангли.

Трябваше да изрови номера от паметта си, но след двадесетина секунди успя и го набра.

— Кабинетът на директора.

— Тук е Доминго Чавес, търся Джон Кларк.

— Изчакайте, моля — отвърна секретарката на протокола на Фоли.

— Къде сте в момента, Динг? — попита Джон, когато го свързаха.

— База ВВС Травис, северно от Фриско.

— На ВИП терминала трябва да ви чака един VC-20.

— Окей, тръгвам натам. Нямаме никаква екипировка, Джон.

Тръгнахме от Австралия спешно.

— Ще накарам някой да се погрижи за това. Идвате тук, окей?

— Слушам, сър, мистър К — потвърди Динг.

— Вашият гост, как се казваше... Джиъринг?

— Точно. Нунън седя с него повечето време. Пропя като шибано канарче, Джон. Това нещо, дето са се канели да направят, искам да кажа, ако всичко това е истина...

— Знам, Динг. Скатаха се, между другото.

— Къде, знаеш ли?

— В Бразилия. Знаем точно къде са. Ал прехвърля екипа във Форт Браг. Ти отиваш в „Андрюс“ и там се организираме.

— Разбрано, Джон. Отивам да намеря самолета. Край.

---

[1] НВКЦ — Национален военен команден център. — Б. пр. ↑

[2] AWACS — Въздушна система за предупреждение и контрол — разузнавателни самолети на въоръжение във ВВС на САЩ. — Б. пр.

↑

[3] Федерална авиационна администрация. — Б. пр. ↑

39. ХАРМОНИЯ

На Нунън му се струваше странно, че пътува в един самолет със самопризнал се съучастник в опит за масово убийство, без лицето да е с белезници на ръцете, усмирителна риза или някакво друго средство за задържане. Но от практическа гледна точка, какво можеше да направи той и къде можеше да отиде? Възможно беше да отвори врата и да скочи, но според агента на ФБР Джиъринг нямаше вид на човек, склонен към самоубийство, а Нунън беше дяволски сигурен, че на този тип няма да му хрумне да похити самолета и да го насочи към Куба. Затова Тим Нунън само продължаваше да държи под око пленника, докато в същото време обмисляше обстоятелството, че е задържал тази отрепка на друг континент, в различен часови пояс и друго полукуълбо, на противоположната страна на часовата мрежа. Самият той бе участвал в залавянето на Фуад Юнис в Източното Средиземноморие преди единадесет години, но смяташе, че за ФБР това бе може би най-близкият случай до този момент с арестуване на престъпник извън страната и връщането му у дома. Почти дванайсет хиляди мили. По дяволите. Цената на всичко това беше едно пътуване по въздуха, от което тялото му се беше съсипало и просто плачеше за малко раздвижване. Трябваше да предаде пленника си, когато пристигнеха във Вашингтон, но на кого и под чие попечителство?

— Окей — каза Кларк. — Те пристигат в „Андрюс“ след два часа, след което отиваме в „Поуп“ и там решаваме какво да правим.

— Явно вече имаш някакъв план, Джон — отбеляза Фоли. Той познаваше Кларк от достатъчно време, за да може да долови блясъка в очите му.

— Ед, този случай поверен ли ми е, или не? — попита Кларк.

— В рамките на разумното, Джон. Дай да се опитаме да не предизвикваме ядрена война или нещо подобно, нали?

— Ед, не разбираш ли, че това никога няма да стигне до съда? Ами ако Брайтлинг е наредил да унищожат всички физически доказателства? Не е трудно да се направи, нали? По дяволите, за какво си говорим с теб? Няколко буркана с биобоклуци и няколко компютърни записа. На пазара има програми, които ще ти изтрият автоматично всички файлове така, че нищо да не намериш от тях, нали?

— Прав си, но някой може да има разпечатки и един добър обиск...

— И какво ще се получи тогава? Глобална паника, когато хората разберат какво може да им причини една биокомпания, ако пожелае. Каква ще бъде ползата от това?

— Сложи вътре и един старши съветник на президента, нарушил мерките за сигурност. Боже мой, това никак няма да е добре за Джак, нали? — Фоли замълча. — Но ние не можем да убием тези хора, Джон! Каквито и да са, те са граждани на САЩ и имат права, нали?

— Знам, Ед. Но не можем и да ги оставим, а вероятно не можем и да ги осъдим, нали? Какво ни остава тогава? — Кларк замълча. — Ще опитам нещо творческо.

— Какво?

Джон Кларк обясни намеренията си.

— Ако решат да се бият, тогава нещата стават по-лесни за нас, нали?

— Двадесет души срещу може би петдесетима?

— Моите двадесет — всъщност петнадесет — срещу тези мухльовци? Не ме разсмивай, Ед. В морално отношение може да е равно на убийство, но не и в законово.

Фоли се намръщи, загрижен не на шега какво може да се получи, ако всичко това стигне до медиите, но нямаше особена причина това да се случи. Общността на групите за специални операции пазеше немалко тайни, повечето от които биха изглеждали доста зле в публичните медии.

— Джон — промълви той най-сетне.

— Да. Ед?

— Гледай да не те хванат.

— Никога не се е случвало, Ед — напомни му ДЪГА Шест.

— Одобрявам — заяви директорът на Централно разузнаване, зачуден по какъв начин ще обясни всичко това на президента на Съединените щати.

— Мога ли да използвам стария си кабинет? — Кларк трябваше да проведе няколко телефонни разговора.

— Разбира се.

— Това ли е всичко, което ти трябва? — попита генерал Сам Уилсън.

— Да, генерале, мисля, че ще свърши работа.

— Мога ли да попитам за какво ти е?

— Нещо поверително — отговори Кларк.

— Това ли е всичко, което можеш да ми кажеш?

— Съжалявам, Сам. Можеш да пробваш с Ед Фоли, ако искаш.

— И ще го направя — изръмжа генералът.

— От моя страна проблеми няма, сър. — Кларк се надяваше, че последното „сър“ ще успокои наранените му чувства.

Не ги успокои, но Уилсън беше професионалист и знаеше правилата.

— Добре, чакай да завъртя няколко телефона.

Първият от които стигна до Форт Камбъл, Кентъки, казармата на Сто и шестдесети авиационен полк за специални операции, чийто командващ офицер, полковник, направи очакваните възражения, които, също както можеше да се очаква, бяха отхвърлени. Този полковник на свой ред вдигна друг телефон и се разпореди един хеликоптер на Специални операции, „Найт Хоук“ МН-60К, да бъде докаран във военновъздушна база „Поуп“ заедно с поддържащ екипаж за прехвърляне до място, което на него лично не му беше известно. Следващото телефонно обаждане стигна до един офицер от ВВС, който си записа и каза само „слушам, сър“, като дисциплиниран служещ от авиацията. Останалото в организирането на нещата си беше чисто упражнение по електроника, звънене по шифровани телефони и издаване на заповеди на хора, които, за щастие, бяха свикнали с подобни неща.

Още преди време Доминго Чавес се беше научил да не разсъждава много за нещата, които правеше за страната си срещу 82 450 долара годишна заплата, която сега получаваше като среден кадър на ЦРУ. Имаше магистърска степен по международни отношения, които той на шега наричаше „една страна се ебава с друга страна“... но сега не ставаше дума за страна, а за корпорация. Откога те бяха започнали да си въобразяват, че могат да играят игри на такова равнище? Може би това беше „Новия световен ред“, за който веднъж бе говорил президентът Буш. Ако беше това, на командира на Екип 2 не му се струваше много смислено. Правителствата се избират, общовзето, от гражданите и отговарят пред тях. Корпорациите отговарят — доколкото изобщо го правят — пред своите съпритежатели на дялове. А това не беше съвсем едно и също. За корпорациите се предполагаше, че се контролират от правителствата в страните, където са регистрирани, но сега всичко се променяше. Тъкмо частните корпорации произвеждаха и определяха основните инструменти, които хората по целия свят използваха в ежедневието си. Променящият се технологичен свят беше дал огромно могъщество в ръцете на относително малки организации и сега той се чудеше дали това беше за добро, или за лошо. Е, ако човешкият прогрес зависеше от правителствата, то хората все още щяха да яздят коне и да пътуват с параходи. Но в този „Нов световен ред“ нещата все пак трябваше да се държат под някакъв контрол и някой трябваше да се позамисли над това, реши Чавес, когато самолетът спря на пистата в „Андрюс“. Поредният; анонимно син фургон на ВВС се приближи до стълбата още преди двигателите да бяха спрели.

— Още ли трупаш полетни часове, Доминго? — попита Джон от бетонната рампа.

— Така изглежда. Да не би вече да ръся перушина? — попита уморено Чавес.

— Засега само още един подскок.

— Докъде?

— Браг.

— Тогава давай да тръгваме. Не искам да привиквам със стоенето на едно място.

Имаше нужда от бръснене и душ, но това също можеше да почака за Форт Браг. Скоро се озоваха в друг самолет за близки полети на ВВС, който се издигна и пое на югозапад. Този скок се оказа благословено кратък и приключи във военновъздушна база „Поуп“, в съседство с казармите на Осемдесет и втора въздушнопреносима дивизия във Форт Браг, Северна Каролина, и също така дом за „Делта Форс“ и други групи за специални операции.

За пръв път някой беше помислил какво да правят с Уил Джиъринг и Нунън беше доволен. Трима военни полицаи го отведоха в складовите помещения на базата. Останалите хора от пътуването отидоха в ергенските офицерски квартири.

Чавес се зачуди дали бельото му ще може да се изпере достатъчно добре, за да се използва отново. Но след това се изкъпа и намери на поставката над умивалника в банята самобръсначка, с която можа да свали наболата черна четина от своето — помисли си той — мъжествено лице. Излезе и намери чисто бельо.

— Накарах хората от базата да се погрижат.

— Благодаря ти, Джон. — Чавес навлече белите боксерки и тениската, след което се зае с Униформата за бойни действия — БДУ — в маскировъчен цвят за горски условия, чиито части бяха подредени на леглото, чак до чорапите и ботите.

— Дълъг ден?

— По дяволите, Джон, цял дълъг месец, докато се върна от Австралия. — Той седна на леглото, след което се замисли за миг и опъна гръб върху завивката. — Сега какво?

— Бразилия.

— Защо?

— Те заминаха там. Проследихме ги и имам въздушни снимки на мястото, където лагеруват.

— Значи отиваме им на гости?

— Да.

— И да направим какво, Джон?

— Да приключим с тази работа веднъж и завинаги, Доминго.

— Мен ме устройва, но дали е законно?

— Ти откога започна да се грижиш за тия работи?

— Женен човек съм, Джон, и съм баща, забрави ли? Сега трябва да бъде по-отговорен.

- Достатъчно е законно, Динг — отвърна тъст му.
- Щом казваш. Сега какво правим?
- Сега дремни малко. Останалата част от екипа пристига след час.
- От кой екип?
- Всички, които могат да се движат и стрелят, синко.
- Муй биен, шефе — отвърна Чавес и притвори очи.

„Бритиш Еървейз“ 737–700 се задържа на земята колкото може по-кратко, презареди от една цистерна на ВВС и отново излетя за Международно летище „Дълес“ до Вашингтон, където присъствието му нямаше да предизвика никакви коментари. Бойците на ДЪГА бяха откарани на безопасно място и ги оставиха да си починат. Това леко ги разтревожи. Да ги оставят да починат обикновено означаваше, че скоро почивката ще се окаже нещо, което много ще им липсва.

Кларк и Алистър Стенли заседаваха в една стая на Главната квартира на Обединеното командване на Специални операции — с нищо незабележима сграда срещу малък паркинг.

— Е, какво става сега? — попита полковник Уилям Байрън.

Наричан от колегите си „Малкия Уили“, полковник Байрън притежаваше възможно най-неуместния прякор в армията на Съединените щати. Висок точно метър и деветдесет и два и с близо сто и пет килограма тегло, без никакви тлъстини, Байрън беше най-едрият мъж в ОКСО. Този прякор датираше още от Уест Пойнт, където той бе пораснал с петнайсет сантиметра и също толкова килограми след четири години тренировки и здраво ядене и където беше приключил като защитник в армейския отбор по американски футбол, разбил флотския тим със съкрушителната разлика от 35:10 в есенния класически турнир на Стадиона на ветераните във Филаделфия. Акцентът му все още беше от Джорджия въпреки магистърската му степен по мениджмънт от бизнесшколата в Харвард, която ставаше все по-популярна сред военните среди в Америка.

— Ще направим една разходка дотам — каза му Кларк, подавайки сателитните снимки през масата. — Просто едно „здрасти“.

— Къде, по дяволите, се намира този говнярник?

— В Бразилия, западно от Манауш, на Рио Негро.

— Виж ти, цял курорт — отбеляза Байрън, слагайки си очилата за четене, които ненавиждаше. — Кой го е построил и кой е там в момента?

— Хората, които искаха да унищожат целия шибан свят — отвърна Кларк и посегна за клетъчния си телефон, който зачурулика. Отново трябваше да изчака няколко секунди, докато кодиращите системи се здрависат от двете страни. — Кларк слуша — каза най-после той.

— Тук е Ед Фоли, Джон. Мострата бе проучена от хората ни във Форт Дитерик.

— И?

— И се оказа, че е версия на вируса „Ебола“, казват, модифициран — „конструиран“ е терминът, който те използват всъщност — с добавка, както изглежда, на ракови гени. Те твърдят, че от това бил станал дяволски издръжлив. Нещо повече, пръчиците на вируса били опаковани в миникапсули, за да може да оцелее дълго време на открито. С други думи, Джон, това, което ти е казал руският ти приятел... изглежда, напълно се потвърждава.

— Какво направихте с Дмитрий? — попита ДЪГА Шест.

— Безопасна явка в Уинчестър — отвърна ДЦР. Това беше обичайното място, когато ЦРУ искаше да опази някое лице от чужда националност. — О, от ФБР ми съобщиха, че щатската полиция на Канзас го издирва по обвинение в убийство. Заподозрян е в убийството на Фостър Хъникът от щата Монтана, поне такава е обвинението.

— Защо не кажеш на Бюрото в Канзас, че не е убивал никого. Че е бил с мен през цялото време — предложи Кларк. Те трябваше да се грижат за този човек, нали? Джон вече бе надскочил обстоятелството, че Попов бе вдъхновил нападението над неговата жена и дъщеря. Бизнесът в този случай си беше бизнес и не за първи път доскорошният противник от КГБ се превръщаше в ценен приятел.

— Да, мога да го направя.

Това беше малка бяла лъжа, съгласи се Фоли, поставена на везната срещу голяма черна истина. В своя кабинет в Лангли, Вирджиния, Фоли се зачуди защо ли ръцете му не треперят. Тези ненормалници не само бяха поискали да унищожат целия свят, но те разполагаха с възможности да го направят. Този случай представляваше един нов развой в тенденциите, които ЦРУ тепърва

трябваше да изучава, цял нов вид заплаха, чието проучване нямаше да бъде нито лесно, нито забавно.

— Благодаря ти, Ед. — Кларк прекъсна телефона и огледа останалите в стаята. — Току-що потвърдихме съдържанието в контейнера за хлор. Създали са модифициран вариант на ебола за разпространение.

— Какво? — попита полковник Байрън и Кларк му обясни. — Сериозно ли говориш, а? — попита най-сетне Малкия Уили.

— Сериозно като инфаркт — отвърна Кларк. — Те бяха наели Дмитрий да посредничи с терористи, за да организират инциденти в Европа. С това трябваше да увеличат страха от тероризма, за да получат договора за консултация за „Глобъл Секюрити“ с австралийците и...

— Бил Хенриксен? — попита полковник Байрън. — По дяволите, този го познавам!

— Така ли? Е, неговите хора трябваше да пуснат вируса през охлаждащата система на Олимпийския стадион в Сидни, Уили. Чавес е бил в помпената станция, когато този Уил Джиъринг се е появил с контейнера. Съдържанието му е било анализирано от момчетата в НИИР във Форт Дитерик. Нали разбираш, по това ФБР едва би могло да състави криминално дело — добави Кларк.

— Значи слизаш там, за да...

— За да си поприказвам с тях, Уили — довърши Кларк изречението му. — Прехвърлиха ли ни вече возилото?

Байрън погледна часовника си.

— Би трябвало.

— Тогава е време да тръгваме.

— Окей. Имам БМУ^[1]-та за всичките ти хора, Джон. Сигурен ли си, че нямаш нужда от малко помощ?

— Не, Уили, оценявам предложението ти, но това трябва да го проведем стегнато, нали разбираш?

— Разбирам, Джон. — Байрън стана. — Елате с мен, момчета. Тези типчета, с които ще се видите в Бразилия...

— Да? — каза Кларк.

— Ще ги поздравите специално от ОКСО, нали?

— Да — обеща Джон. — Ще го направим.

Най-големият самолет, кацнал на рампата в базата на ВВС „Поуп“, беше военновъздушен транспортен С-5В „Галъкси“ и наземният екип го подготвяше от няколко часа. Всички официални маркировки бяха заличени и на мястото на големите кръгове с „USAF“ беше изписано КОРПОРАЦИЯ „ХОРИЗОНТ“. Дори номерът на опашката беше заличен. Задните товарни врати бяха запечатани. Кларк и Стенли пристигнаха там първи. Останалите бойци дойдоха с автобус, понесли цялата си бойна екипировка, и всички се качиха в пътническият отсек в предната част на самолета. Оттук наметне беше въпрос само да пристигне полетният екипаж — облечен в цивилно облекло, — който се качи в пилотската кабина и започна стартовите процедури, все едно че беше цивилен полет. Въздушен танкер КС-10 щеше да ги срещне южно от Ямайка, за да презаредят резервоарите.

— Така, изглежда, е станало в общи линии — каза Джон Брайтлинг на хората, събрани в лекционната зала.

Забеляза изписаното на лицата на останалите петдесет и двама души разочарование, въпреки че се долавяше и известно облекчение. Много лошо.

— Какво правим тук, Джон? — попита Стив Берг.

Той беше един от главните учени на Проекта, създал ваксините А и Б, и също така беше помогнал за конструирането на „Шива“. Берг беше един от най-добрите хора на корпорацията.

— Изучаваме джунглата. Унищожили сме всичко, което може да послужи като материално доказателство. Запасите с „Шива“ са унищожени. Също и ваксините. Също компютърните записи, лабораторните бележки и прочие. Единствените данни за проекта са това, което вие имате в главите си. С други думи, ако някой се опита да заведе дело срещу нас за престъпление, ще трябва само да си държите устата затворени и дело няма да има. Бил? — Джон Брайтлинг даде знак на Хенриксен и той излезе на подиума.

— Всички знаете, че съм работил във ФБР. Знам как разработват следствените си дела. Да разработят такова срещу нас няма да е никак лесно. ФБР е длъжно да играе по правилата, а тези правила са строги. Те са длъжни да ви прочетат какви са ви правата, едно от които е, че по

време на разпитите трябва да присъства адвокат. Единственото, което трябва да казвате, е — „да, искам адвокатът ми да присъства“. Ако кажете това, не могат да ви питат дори колко е часът. След което ни се обаждате и ние ви осигуряваме адвокат, и адвокатът ще ви каже пред очите на самите агенти, че изобщо няма да говорите, и ще заяви на агентите, че няма да говорите и че ако се опитат да ви накарат да заговорите, то те ще нарушат всички закони и решения на Върховния съд. Това означава, че те ще си създадат неприятности и че всичко, което бихте казали, няма да може да се използва никъде. Това са гражданските ви права за защита.

— Всички ние — продължи Бил Хенриксен — ще прекараме времето си тук, проучвайки богатата екосистема и формулирайки прикриваща версия. Това ще ни отнеме известно време и...

— Чакай, щом можем да избегнем отговорите на въпросите им, тогава защо...

— Защо да съчиняваме прикриваща версия ли? Отговорът е лесен. Нашите адвокати ще трябва да кажат нещо пред американските прокурори. Ако съставим задоволителна прикриваща версия, можем да ги принудим да оттеглят обвиненията. Ако ченгетата разберат, че не могат да спечелят, то те няма да се борят повече. Една добра прикриваща версия ще помогне за това. Окей, можем да заявим, че сме проучвали вируса „Ебола“, защото светът има нужда от средство срещу него. После може би някой налудничав наш служител е решил да унищожи света, но ние нямаме нищо общо с това. Защо сме тук ли? Тук сме, за да извършим първични медицински изследвания на химически съединения във флората и фауната в богатата тропическа джунгла. Това е съвсем законно и оправдано, нали? — Няколко глави кимнаха.

— Така. Значи прекарваме тук известно време, за да изградим желязно непоклатима версия. След което всички я научаваме наизуст. По този начин, когато нашите адвокати ни позволят да говорим пред агентите на ФБР в услуга на правораздаването, ние ще можем да предложим само информация, която не може да ни увреди и която всъщност ще ни помогне да избегнем обвиненията, които могат да се предявят срещу нас. Вижте, ако се държим заедно и се придържаме строго към своя сценарий, не можем да загубим. Моля ви, повярвайте

ми. Ние не можем да загубим, ако добре използваме главите си. Ясно ли е?

— И в същото време можем да продължим работата си над Проект 2 — заяви Брайтлинг, връщайки се на подиума. — Тук сме се събрали едни от най-умните хора на планетата и нашата всеотдайност към крайната ни цел не се е променила. Тук ще прекараме около година. Това за нас е възможност да изследваме природата и да научим неща, които е необходимо да разберем. През тази година ще можем също така да намерим нов начин за осъществяването на онова, на което сме посветили живота си — продължи той, забелязал киманията на слушащите го.

Вече имаше алтернативни идеи, които вероятно щеше да може да проучи. Той все още беше председател на най-напредналата в света компания в областта на биотехнологиите. Все още разполагаше с някои от най-интелигентните хора на света, които да работят за него. Той и те все още бяха загрижени за спасяването на планетата. Просто трябваше да изобретят нещо друго, а те разполагаха с необходимите ресурси и време, за да го направят.

— Окей — каза Брайтлинг с лъчезарна усмивка. — Изкарахме един дълъг ден. Нека сега си легнем и починем малко. Утре сутринта излизам сред леса, за да видя екосистемата, за която всички ние искаме да научим повече.

Ръкоплясканията го трогнаха. Да, всички тези хора бяха обладани от същата грижа за света, както и той, и кой знае, може би щяха да намерят път към осъществяването на Проект 2.

Когато всички си тръгнаха, Бил Хенриксен се приближи до Джон и Карол.

— Има един потенциален проблем.

— Какъв?

— Ами ако решат да изпратят тук паравоенен екип?

— Искаш да кажеш, нещо като армейска част? — попита Карол Брайтлинг.

— Точно така.

— Ще се сражаваме с тях — реагира Джон. — Имаме оръжия, нали?

Наистина имаха. Въоръжението на Алтернативен проект включваше не по-малко от сто щурмови пушки Г-3, германско

производство, които можеха да стрелят на автоматичен режим, а немалко от мъжете тук умееха да боравят с оръжие.

— Да. Но виж, проблемът тук е, че те не могат да ни арестуват законно, но ако все пак успеят да ни заловят и да ни върнат в Америка, съдилищата няма да се интересуват дали арестът е бил законен. Това е особеното в американския закон — изправят ли те пред съдията, той не се интересува от нищо друго. Така че, ако се появят някои хора, ще трябва просто да ги откажем. Мисля, че...

— Аз мисля, че нашите хора няма да имат нужда от кой знае какво убеждаване, за да се бият, след онова, което направиха тези копелета с Проекта ни!

— Съгласен съм, но ще видим какво ще стане все пак. По дяволите, как съжалявам, че не инсталирахме тук един радар.

— А? — попита изненадан Джон.

— Те ще дойдат, ако дойдат, с хеликоптер. Твърде далеко е, за да минат пешком през джунглата, с лодки е твърде бавно, а хората, за които говорим, обикновено мислят с термина „хеликоптери“. Просто това е обичайният им начин да си вършат работата.

— Но как изобщо могат да знаят, че сме тук, Бил? По дяволите, ние се измъкнахме от страната достатъчно бързо и...

— Могат да разпитат пилотските екипи къде са ни закарали. Те трябваше да заявят полетна програма до Манауш, а това доста ограничава възможния кръг за локализацията ни, нали?

— Пилотите няма да говорят. Платихме им добре — възрази Джон. — Колко време ще им трябва, докато разберат всичко това?

— О, няколко дни в най-лошия случай. Две седмици в най-добрия. Мисля, че през това време трябва да обучим хората си за отбрана.

— Направи го — съгласи се Джон Брайтлинг. — А аз ще се обадя да разбера дали някой е говорил с пилотите.

Главният апартамент разполагаше със собствено свързочно помещение, а антенното съоръжение непосредствено до електрогенератора разполагаше със собствена система за сателитна телефонна връзка, позволяваща също така и-мейл и електронна връзка с масивната компютърна мрежа на корпорация „Хоризонт“. Щом се прибра в апартамента си, Брайтлинг включи телефонната система и се свърза с Канзас. Нареди полетните екипажи, които в момента бяха на

път към дома, да уведомят Алтернативния в случай, че някой се опита да ги разпита за крайната точка на последния им полет извън страната. След като свърши с това, вече нямаше какво друго да прави. Брайтлинг си взе душ, избърсна се и влезе в спалнята, където завари жена си.

— Толкова е тъжно — въздъхна в тъмнината Карол.

— Бесен съм — съгласи се Джон. — Бяхме толкова близо!

— Какво се обърка?

— Не съм сигурен, но мисля, че нашият приятел Попов е разбрал какво правим, после е убил човека, който му го е казал, и се е измъкнал. По някакъв начин е успял да им каже достатъчно, за да заловят Уил Джиъринг в Сидни. По дяволите, бяхме на часове преди стартирането на Фаза едно! — изръмжа той.

— Е, другия път ще бъдем по-внимателни — успокои го Карол и се протегна, за да го погали по рамото. Провал или не, все пак беше толкова хубаво, че отново лежи в леглото до него. — Какво ще стане с Уил?

— Ще трябва да разчита на себе си. Ще му осигуря най-добрите адвокати, с които разполагам — обеща Брайтлинг. — И ще му съобща да си държи устата затворена.

Джиъринг беше престанал да говори. По някакъв начин завръщането в Америка беше събудило у него представата за граждански права и криминални разследвания и сега той не говореше нищо пред никого. Сега седеше в една от седалките, обърната назад в С-5, забил поглед в кръглата херметична врата, водеща в огромния транспортен трюм на опашката на самолета, докато войниците наоколо предимно дремеха. Двама от тях обаче бяха будни и го държаха под око. Бяха екипирани и натоварени за щурм, прецени Джиъринг, тук около тях се виждаше много лично оръжие и още повече имаше в товарния отсек. Къде ли отиваха? Никой не му беше казал.

Кларк, Чавес и Стенли се намираха в отсека зад пилотската кабина. Полетният екипаж се състоеше от редовни офицери от ВВС — повечето подобни транспортни полети всъщност се извършваха от волнонаемни, предимно граждански авиатори — и те се държаха на подобаваща дистанция. Бяха предупредени от началниците си и предупрежденията след това бяха потвърдени с пребоядисването на

отличителните знаци на самолета. Сега те бяха цивилни. Бяха облечени в цивилни дрехи, за да изглежда маскировката приемлива. Но кой ли би повярвал, че един „Локхийд Галъкси“ е притежание на гражданска фирма?

— Всичко изглежда твърде недвусмислено — отбеляза Чавес. Беше интересно отново да се чувства като пехотинец, като нинджа, да се превърне отново в неразделна част от нощния мрак — само дето планираха да извършат десанта посред бял ден. — Въпросът е дали ще се съпротивляват?

— Ако имаме късмет — отвърна Кларк.

— Колко са?

— Заминаха с четири гълфстрийма, смятай максимум по шестнайсет души във всеки. Това прави шестдесет и четирима, Доминго.

— Оръжия?

— Ти би ли живял в джунглата без оръжие?

— Но дали са обучени? — настоя командирът на Екип 2.

— Не ми се вярва. Тези хора са академичен тип, но някои от тях може би се оправят из горите, може да са ловци. Предполагам, че сега ще разберем дали новите играчки на Нунън наистина действат толкова добре, колкото твърди той.

— Дано — каза Чавес. Добрата новина беше, че неговите хора бяха върховно обучени и много добре екипирани. Посред бял ден или не, това все пак щеше да бъде работа за нинджи. — Ти ще поемеш цялостното командване, нали?

— Естествено, Доминго — отвърна ДЪГА Шест.

Самолетът потръпна, докато навлизаха във въздушния вихър на КС-10 за въздушно презареждане. Кларк не държеше много да гледа процедурата. Беше едно от най-неестествените зрелища на света — два масивни самолета на практика да се докосват във въздуха.

Малой седеше няколко седалки по-назад и заедно с лейтенант Харисън разглеждаха спътниковите снимки.

— Изглежда лесно — сподели младшият офицер.

— Да бе, дреболия, освен ако не решат да стрелят по нас. Виж, тогава ще стане малко по-забавно.

— Доста ще се претоварим.

— Нали затова има два двигателя, синко — подчерта Малой.

Навън се беше стъмнило. За екипажа на С-5 полетът по нищо не се отличаваше от най-обикновен граждански. Автопилотът знаеше къде се намира и накъде отива, точките на маршрута му бяха програмирани, а на хиляда и шестстотин километра пред тях летище Манауш, Бразилия, знаеше, че идват — специален товарен полет от Америка, който щеше да има нужда от рампа за ден-два, както и от презареждане — тази информация беше изпратена пред тях по факса.

Все още не беше се зазорило, когато забелязаха светлините на пистата. Пилотът, млад майор, изправи гръб в предната лява седалка и забави скоростта на самолета, извършвайки лесната маневра за подстъп, докато помощник-пилотът му, старши лейтенантът вдясно от него, наблюдаваше как контролните прибори отчитат снижаването и намаляването на скоростта. Той издигна носа на С-5В леко нагоре и го накара да докосне пистата със съвсем леко потрепване на корпуса, което подсказа на хората на борда, че летенето е приключило. Имаше скица на летището и той насочи приземилия се самолет към най-отдалечената рампа, след което спря машината и съобщи на завеждащия товара, че е негов ред да си свърши работата.

Минаха няколко минути, докато нещата се организират, след което огромните задни врати се разтвориха и „Найт Хоук“ МН-60К бе измъкнат в предутринния мрак. Сержант Нанс пое контрола над действията на другите трима, включени в екипажа — хора от Сто и шестдесети армейски полк за специални операции, докато разтягаха перките на витлото, свити за транспортирането, и се качи върху фюзелажа, за да се увери, че са правилно монтирани за полетните операции. Хеликоптерът беше напълно зареден с гориво. Нанс намести автоматичния си пистолет М-60 на дясното си бедро и докладва на полковник Малой, че всичко е готово. Малой и Харисън извършиха предстартовия тест на хеликоптера и решиха, че е готов за тръгване, след което докладваха по радиостанцията тази информация на Кларк.

Последните хора, които слязоха от С-5В, бяха бойците на ДЪГА, вече облечени в многоцветни маскировъчни облекла БМУ и с боядисани с камуфлажен грим лица — на кафяви и зелени петна. Джиъринг слезе последен, с торба на главата, за да не може да види нищо.

Оказа се, че не могат да вземат всички на борда. Вега и още четирима други останаха да гледат издигането на хеликоптера с

първите утринни лъчи. Примигващите светлини на стробоскопите се наклониха във въздуха и поеха на северозапад, докато останалите на летището войници се мръщеа, че се налага да стърчат сред горещия влажен въздух до транспортния самолет. В същото време до самолета спря един автомобил, с който донесоха някакви формуляри за попълване от екипажа. За изненада на всички присъстващи, нямаше никакви бележки по вида на самолета. Изрисуваните на корпуса му знаци показваха, че е голям транспортен самолет, притежаван от частна компания, и летищният персонал прие всичко това, тъй като съвпаднаше с документацията, която беше надлежно попълнена.

„Много напомня за Виетнам“ — помисли си Кларк, докато летяха над зелените върхове на дърветата. Но този път не беше в „Хюи“ и бяха минали почти тридесет години от първото му кръщаване в бойни операции. Не помнеше да е бил уплашен — напрегнат, да, но не истински уплашен — и като си спомни това сега, му се стори поразително. Сега стискаше между коленете си една от пушките МР-10 с монтирани заглушители и летеше към предстояща битка, и сякаш младостта му се беше върнала — докато не се извърна да погледне другите бойци на борда и не забележа колко млади изглеждаха всички те, а после си припомни, че момчетата са над тридесетгодишни, които означаваше, че след като му се струват млади, значи той самият трябва да е остарял. Избута тази неприятна мисъл настрана и пак погледна навън. Небето вече се озаряваше от светлина, твърде ярка, за да използват очилата за нощно виждане, но не чак толкова, че да виждат добре. Той се зачуди какъв ли е климатът тук. Намираха се точно на екватора и под тях се разстиляше джунгла, щеше да е горещо и влажно, а долу, сред дърветата, щеше да има змии, насекоми и разни други твари, за които това крайно негостоприемно място представляваше истински дом — и този дом сега ги посрещаше, каза си мислено Джон.

— Как сме, Малой? — попита Джон по интеркома.

— Трябва да го мернем всяка секунда... ето го, онези светлини точно пред нас.

— Видях. — Кларк махна с ръка на бойците отзад да бъдат в готовност. — Действайте според планираното, полковник Малой.

— Прието, Шестица.

Поддържаше курс и скорост на двеста и десет метра НЗР — над земното равнище — при скорост двеста и двайсет километра в час. Светлините в далечината изглеждаха съвсем не на място, но си бяха светлини, точно там и такива, каквито ги определяха навигационните системи и спътниковите снимки. Скоро груповият източник се раздробя на отделни, ясно различими източници на светлина.

— Е, Джиъринг — заговори Кларк зад екипажа. — Сега те пускаме да отидеш и да поговориш с шефа си.

— О? — отзова се изненадан пленникът им изпод черната платнена торба, която му бяха нахлузили.

— Да — потвърди Джон. — Отнасяш им послание. Ако той се предаде, никой няма да пострада. Ако не, нещата ще станат неприятни. Единствената му възможност за избор е безусловна капитулация. Разбра ли ме?

— Да. — Главата под черната торба кимна.

Носът на „Найт Хоук“ се надигна, докато подхождаше към западния край на пистата, врязана от някакъв строителен екип в недрата на джунглата. Малой сниши бързо, без да позволява колелетата на колесника да докоснат пистата — стандартна процедура, за да се избегне евентуалното съприкосновение с мини. Избутах го през вратата и веднага след това хеликоптерът отново се издигна, поемайки към края на пистата.

Джиъринг свали торбата от главата си и се огледа. Зърна светлините на Алтернативен проект — комплекс, за чието съществуване знаеше, но който досега не беше посещавал, и се запъти натам, без да се обръща.

В източния край на пистата, „Найт Хоук“ отново сниши на тридесетина сантиметра над повърхността. Бойците на ДЪГА скочиха и хеликоптерът веднага потегли обратно към Манауш. Малой и Харисън си сложиха тъмните очила и поеха курса, следейки грижливо индикатора на горивото. Сто и шестдесети авиационен полк за специални операции поддържаше машинките си доста добре, помисли си флотският, стиснал контролните лостове в облечените си в ръкавици ръце. Също като фукльовците от ВВС в Англия.

Нунън скочи първи, след него се изнизаха и останалите и всички веднага се затичаха към гъстото прикритие на дърветата, няма и на стотина метра встрани от дебелия бетонов настилка на пистата, и закрачиха на запад, без да знаят дали Джиъринг е забелязал и техния десант. Отне им половин час, докато преодолеят разстояние, което, ако бяха тичали, щеше да им отнеме не повече от десет минути. Въпреки това Кларк смяташе, че разчетът на времето е добър — и си спомни ужасното усещане, когато попадеш в джунглата, в която като че ли самият въздух около теб изглежда оживял с безбройните твари, надяващи се да изсмучат кръвта ти и да ти отнемат живота колкото може по-бавно и по-мъчително. Как, по дяволите, беше издържал година и седем месеца във Виетнам? Само десет минути тук и вече му се искаше да се махне. Масивните яки дървета се извисяваха на сто метра към небето, за да образуват плътен свод над това зловонно място, с вторичен лес под тях, стигащ до една трета от тази височина, и после още един слой, стигащ до около петнадесет метра, с храсталаци и всевъзможни други растения в основата му. Слухът му долавяше звуци на движение — дали от неговите хора, или от животни, не можеше да определи, макар да знаеше, че наоколо има всевъзможни форми на живот, повечето крайно враждебни към човешки същества. Хората му се разтеглиха в редица на север, повечето от тях кършеха клони и ги затъкваха под еластичните връзки, стягащи каските им, за да потулят неестествените им силуети и да ги прикрият още по-добре.

Предната врата на зданието се оказа отворена и Джиъринг се удиви, че са я оставили така. Той пристъпи в нещо, което наподобяваше жилищна сграда, стигна до един асансьор, натисна най-горния бутон и се озова на четвъртия етаж. Отвори двойната врата на коридора и включи осветлението. Бе в помещение, приличащо на хол на голям апартамент. Вратата на спалнята беше отворена и той закрачи право към нея.

Очите на Джон Брайтлинг примижаха от внезапната светлина, струяща от дневната. Той ги отвори и...

— По дяволите, какво правиш тук, Уил?
— Те ме докараха тук, Джон.
— Кой те е докарал?
— Хората, които ме плениха в Сидни — обясни Джиъринг.
— Какво? — Дойде му малко в повече за толкова ранен час.
Брайтлинг стана и наметна халата си.
— Джон, какво има? — попита Карол от леглото.
— Нищо, мила, успокой се. — Джон влезе в дневната и затвори плътно вратата зад себе си.
— Какво става, Уил?
— Те са тук, Джон.
— Кой са тук?
— Групата за борба с тероризма, тези, които ме арестуваха в Австралия. Те са тук, Джон! — повтори Джиъринг, оглеждайки се безцелно и объркано из стаята.
— Тук ли? Къде? В сградата ли?
— Не. — Джиъринг поклати глава. — Пуснаха ме с хеликоптер. Шефът им се казва Кларк. Каза ми да ти предам, че трябва да се предадеш... безусловно да се предадеш, Джон.
— Иначе какво? — настоя Брайтлинг.
— Иначе ще дойдат и ще ни спипат всички!
— Нима? — Не беше най-приятният начин да го събудят.
Брайтлинг беше похарчил двеста милиона долара за построяването на това място — цената на труда в Бразилия беше ниска — и смяташе Алтернативен проект за истинска крепост, нещо повече, тайна крепост. Въоръжени мъже — тук, сега — които искат да се предаде? Не беше възможно! И все пак...
Първото нещо бе да се обади в стаята на Бил Хенриксен и да му нареди да се качи горе. После включи компютъра си. Нямаше никаква електронна поща, която да му съобщи, че някой е говорил с полетните екипажи. Значи никой не беше казал никому къде се намират. Тогава как, по дяволите, е могъл някой да ги намери? И кой е този „някой“? И да изпрати някой, който го познава, за да му нареди да се предаде... всичко това изглеждаше нелепо като на филм.
— Какво има, Джон? — попита Хенриксен, след това видя Джиъринг и зяпна. — Уил, ти как се озова тук?

Брайтлинг вдигна ръка за тишина, опитвайки се да мисли, докато Джиъринг и Хенриксен се обясняваха. Изгаси осветлението, надникна през големите прозорци навън, за да различи някакви признаци на дейност. Не забеляза нищо.

— Колко са? — попита Бил.

— Десет–петнадесет войници — отвърна Джиъринг. — Ще направиш ли това, което... ще им се предадеш ли?

— Не, по дяволите! — озъби се Джон Брайтлинг. — Бил, това, което правят, законно ли е?

— Не, ни най малко. Аз поне не мисля, че е законно.

— Добре. Да вдигаме хората да си взимат оръжието.

— Добре — отвърна колебливо завеждащият охраната, излезе и тръгна към главното фоайе, където се намираше системата за публично оповестяване на комплекса.

— О, миличка, проговори ми — каза Нунън.

Най-новата версия на системата за проследяване на хора в момента беше сглобена и функционираше. Беше разставил две приемащи устройства на стотина метра едно от друго. Всяко от тях имаше предавател, излъчващ на свой ред данните към приемник, прикачен на лаптопа му.

Системата проследяваше електромагнитното поле, генерирано от пулса на човешко сърце. Беше открито, че този сигнал е уникален. Първоначалните устройства, продавани от компанията-производител, засичаха само посоката на получаваните сигнали, но новите бяха усъвършенствани с параболични антени, увеличаващи ефективния им обхват до хиляда и петстотин метра, и с помощта на триангулация можеше сравнително точно да се изчисли местоположението им — с точност от два до четири метра. Кларк гледаше компютърния екран. На него примигваха малки кръгчета, показващи хора, пръснати равномерно из помещенията в зданието.

— Момче, де да го имаме това в Разузнавателния корпус, когато бях хлапак — въздъхна Джон.

Всеки от бойците на ДЪГА имаше вграден локатор в радиостанцията си и те също изпращаха на компютъра данни,

показващи на Нунън и Кларк точното местоположение на техните хора, както и на хората в сградата вляво от тях.

— Да, точно затова толкова бях пощурял по тази кукличка — отбеляза агентът от ФБР. — Не мога да ти кажа точно кой на кой етаж се намира, но виж, сега всички се раздвижиха. — Предполагам, че някой ги е събудил.

— Команда, тук Мечо — изпраща радиоприемникът на Кларк.

— Мечо, тук Команда. Къде си?

— На пет минути от вас. Къде искаш да направя доставката?

— Някъде до предишното място. Нека засега те държим извън огневата линия. Кажи на Вега и останалите, че сме в северната страна на пистата. Командният ми пост е на сто метра северно от края на гората. Ще говорим с тях оттам.

— Прието, Команда. Мечо, край.

— Това трябва да е асансьор — каза Нунън и посочи на екрана. Шест мигащи точки се събраха на едно място за около половин минута, след което отново се пръснаха. Много точки се събираха на едно място, вероятно някакво фоайе. После тръгнаха в северна посока и отново започнаха да се струпват.

— Това ми харесва — заяви Дейв Доусън и вдигна пушката си Г-3. Черното германско оръжие беше много добре балансирано и с чудесен мерник. Той беше старши по охраната на обекта в Канзас и никак не му допадаше идеята да го върнат и да го вкарат в затвора до края на живота му. — Сега какво правим, Бил?

— Разделяме се по двойки. Всеки взима една от тези — Хенриксен започна да им раздава ръчните радиостанции. — Мислете. Не стреляйте, преди да ви кажем.

— Ясно, Бил. Ще им покажа на тези копелета какво може един ловец — заяви Килгор. Той беше в двойка с Кърк Маклийн.

— Това също. — Хенриксен отвори друга врата и им показва камуфлажните якета и панталони, които трябваше да облекат.

— Какво можем да направим, за да се защитим, Бил? — попита Стив Берг.

— Можем просто да ги избием тия типове! — отвърна Килгор. — Те не са ченгета и не са дошли тук, за да ни арестуват, нали, Бил?

— Не са, и при това не са се идентифицирали, така че законът е... законът в този случай е неясен, момчета.

— Ние сме в чужда страна. Така че тия типове сигурно са нарушили закона с това, че са тук, а ако някой иска да ни нападне с оръжие, имаме право да се защитим, нали така? — попита Бен Фармър.

— Ти можеш ли да се справиш? — обърна се Берг към Фармър.

— Аз съм бивш морски, миличък. Леко въоръжение, фронтова линия... имам представа к'во ще става навън. — Фармър изглеждаше уверен и като всички останали беше бесен, че им бяха объркали плановете.

— Така, аз командвам, ясно? — каза Хенкриксен. Сега той разполагаше с тридесет въоръжени мъже. Това щеше да е напълно достатъчно. — Оставяме ги да се приближат. Ако видите някой от тях да тръгва към вас с насочено оръжие, сваляте го. Но бъдете търпеливи! Пуснете ги да дойдат наблизко. Не хабете боеприпаси. Те не могат да останат тук дълго без припаси и имат само един хеликоптер, с който да...

— Вижте! — каза Маклийн.

Черният вертолет кацна на далечния край на пистата, на около два километра от сградата, и от него скочиха трима-четирима души и се затичаха към гората.

— Окей, бъдете внимателни и мислете, преди да действате.

— Давайте да ги оправим — заяви настървено Килгор и махна на Маклийн да го последва.

— Напускат сградата — каза Нунън. — Около тридесет души са. — Той вдигна глава, за да се ориентира на терена. — Тръгват към гората. Може би... се канят да ни направят засада?

— Ще видим. Екип 2, тук Команда — каза Кларк в микрофона на радиостанцията.

— Тук Водач две, Команда — отзова се Чавес. — Виждам хора, които излизат на бегот от сградата. Въоръжени са.

— Прието, Динг. Действаме според инструкциите.

— Разбрано, Команда.

Екип 2 беше в пълен състав, с изключение на Хулио Вега, който току-що беше пристигнал с втория курс на хеликоптера. Чавес се обърна към хората си по радиото и ги раздели на обичайните двойки, след което разтегли фронта си на север към гората, като самият той остана на южния фланг. Екип 1 беше оперативният резерв на пряко разположение на Джон Кларк до командния пост.

Нунън наблюдаваше придвижването на стрелците на Екип 2. Всяка приятелска мигаща точица бе означена с буква, за да знае кой къде е по име.

— Джон — попита той, — кога разрешаваме стрелба?

— Търпение, Тим — отвърна Шестица.

Нунън беше коленичил на влажната трева, лаптопът му бе поставен върху едно паднало дърво. Батериите трябваше да стигнат за пет часа, а в сака си имаше още два резервни комплекта.

Пиърс и Лоасел водеха в челото, навлизайки на около половин километър в джунглата. И на двамата не им беше за първи път. Майк Пиърс беше работил на два пъти в Перу, а Лоасел беше изпълнявал три пъти подобни задачи в Африка. Но това, че заобикалящата ги среда им беше позната, все пак не можеше да се нарече пълен комфорт. И двамата се безпокояха от змиите, докато си пробиваха път през гъстия храсталак, сигурни, че лесът гъмжи от тях, било отровни, или готови да ги глътнат наведнъж. Температурата се повишаваше и двамата войници се потяха под маскировъчния си грим. След десетина минути си намериха удобно място за пост до едно паднало дърво, с приличен радиус за пряк прицел около тях.

— Имат радиостанции — докладва Нунън. — Искаш ли да им ги извадя от строя? — Вече бе настроил заглушителя си.

Кларк поклати глава.

— Още не. Нека да ги послушаме малко.

— Добре. — Агентът на ФБР превключи радиоскенера към говорителя.

— Страхотно място — произнесе нечий глас. — Погледни само тези дървета, човече!

— Да, големи са, нали?

— Какви дървета са това? — попита трети.

— Такива, че да може някой да се скрие зад тях и да ти простреля задника! — изтъкна нечий по-трезв глас. — Килгор и Маклийн, продължете на север около осемстотин метра, намерете подходящо място и останете там неподвижни!

— Да, да, добре, Бил — съгласи се третият глас.

— Слушай внимателно всички — обяви гласът на Бил. — Не си играйте с тези радиостанции, ясно? Докладвайте само когато ви повикам или когато видите нещо важно. Останалото време държете връзката чиста!

— Добре.

— Окей.

— Щом казваш, Бил.

— Прието.

— Тъмно като в кучи гъз — докладва пети.

— Тогава намери си място, откъдето да виждаш по-добре! — предложи му услужливо друг.

— Те са на двойки и се придвижват заедно, повечето от тях — каза Нунън, взирайки се в екрана. — Тази двойка е тръгнала точно към Майк и Луис.

Кларк погледна екрана.

— Пиърс и Лоасел, тук Команда. Имаме две цели, които се приближават към вас от юг, дистанция около двеста и петдесет метра.

— Прието, Команда. Тук Пиърс, прието.

Сержант Пиърс се разположи на мястото си, обърнат на юг. На два метра от него Лоасел направи същото, започнал вече да се отпуска, що се отнася до заобикалящата ги среда, и да се напряга заради приближаващите се врагове.

Доктор Джон Килгор познаваше горите и разбираше от лов. Сега той се придвижваше напред бавно и предпазливо, като при всяка стъпка поглеждаше надолу, за да стъпва безшумно, след което отново вдигаше очи, за да се огледа за нечий човешки силует. „Те идват, за да ни убият“ — мислеше си той, затова сега той и Маклийн щяха да си изберат удобни места, от които да ги застрелят, също като при лов на

сърни. Избираш си някое подходящо място сред сенките, където да можеш да залегнеш по корем и да зачакаш приближаването на дивеча. „Още около двеста метра — пресметна той — ще бъде съвсем добре.“

На триста метра от тях Кларк с помощта на компютърния екран и радиостанциите разставяше хората си на удобни позиции. Тази нова възможност беше невероятна. Като с радар, той можеше да засича хората много преди той самият или някой друг да може да ги види или чуе. Тази нова електронна играчка щеше да се превърне в благословена за всеки военен, който би могъл да я използва...

— Ето ни — каза тихо Нунън като коментатор на турнир по голф, почуквайки по екрана.

— Пиърс и Лоасел, тук Команда, имате две приближаващи се цели, леко югоизточно на около двеста метра.

— Прието, Команда. Можем ли да влезем в бой? — попита Пиърс.

Кацнал на позицията си, Лоасел погледна към него, вместо пред себе си.

— Потвърждавам — отвърна Кларк. След което: — ДЪГА, тук Шестица. Свали предпазител. Повтарям, режим на свален предпазител.

— Прието, повтарям, свален предпазител — потвърди Пиърс.

— Да ги изчакаме, докато ни влязат и двамата, Луи — прошепна Пиърс.

— Д'акор — съгласи се сержант Лоасел.

Двамата мъже се втрениха в южна посока, с изострени погледи и напрегнат слух.

„Съвсем не е толкова лошо“ — помисли си Килгор. Беше излизал на лов и в по-неприятни местности. Тук поне липсваха боровите иглички, издаващи неприятното шумолене, което се долавяше от деликатния слух на сърните далече извън огневия обхват. Пълно бе със сенки, почти никаква пряка слънчева светлина. Като се изключеха гадините, имаше всички условия да се чувства удобно тук. Но пък гадините бяха убийствени. Следващия път, когато излезеше, трябваше да се с някакъв репелент. Лекарят бавно крачеше напред. Пред него

имаше някакъв храст и той го отмести с лявата си ръка, за да не вдигне шум.

— Ето, забеляза Пиърс.

Клоните на един храст леко помръднаха, а не се долавяше някакъв полъх на вятър, за да ги задвижи.

— Луи — прошепна той.

Когато французинът се извърна, Пиърс вдигна пръст и посочи. Лоасел кимна и отново извърна очи напред.

— Имам визуална цел — докладва Пиърс по радиото. — Една цел, на сто и петдесет метра южно от мен.

Маклийн се чувстваше неудобно спешен — би предпочел да е на кон. Но полагаше максимални усилия да имитира движенията на Джон Килгор, въпреки че да се движи тихо и да стои изправен му се струваше несъвместимо. Той се препъна в един щръкнал корен, падна, вдигайки шум, и тихо изруга.

— Бонжур — прошепна Лоасел. Като че ли шумът беше светнал някаква лампичка. Във всеки случай, сега сержант Лоасел различаваше ясно човешки силует, придвижващ се сред сенките, на около сто и петдесет метра пред себе си. — Майк? — прошепна той и посочи към мишената си.

— Окей, Луи — отвърна Пиърс. — Изчакай да се приближат, човече.

— Да.

Двамата вдигнаха своите МР-10 на приклад, въпреки че разстоянието все още беше твърде голямо.

Ако се появеше нещо по-голямо от движещо се насекомо, Килгор беше сигурен, че ще го забележи. Смяташе се, че в тази джунгла живеят ягуари, големи хищни диви котки, от чиито кожи ставаше хубава постелка за пода, помисли си той, а неговият 7.62 мм натовски куршум щеше да е повече от подходящ за тази цел. Вероятно ловяха плячката си нощем обаче, което ги правеше трудни за проследяване.

Но какво да кажем за капибарите, най-големите плъхове на света, за чието месо разправяха, че било вкусно, въпреки биологичното им семейство — те се хранеха денем, нали? Толкова много неща имаше да види, а очите му все още не бяха пригодени за това. Окей, сега той щеше да си намери някое място, където да седне неподвижно, така че очите му да се настроят към нюансите от светлина и тъмнина, след което да могат да различават всяка форма или силует, непринадлежащи към околното. „Онова там е хубаво място — помисли си той — при падналото дърво...“

— Ела ми, миличък — прошепна Пиърс.

Деветдесет метра щяха да са достатъчни. Трябваше да се прицели малко по-високо, някъде в брадичката на мишената, и естественият пад в траекторията на куршума щеше да го засече точно в горната част на гръдния кош. Изстрел в главата щеше да е по-чисто, но разстоянието беше твърде голямо за това, а той искаше да бъде предпазлив.

Килгор подсвирна с уста, след което махна с ръка на Маклийн и посочи напред. Кърк кимна. Първоначалният му ентусиазъм от тази работа беше започнал рязко да се изпарява. Джунглата съвсем не изглеждаше такава, каквато си я беше представял, а това, че тук, сред нея, имаше хора, дошли, за да го нападнат, съвсем не я правеше по-привлекателна. Странно защо, той се улови, че си мисли за онзи бар за самотници в Ню Йорк, за затъмнения салон и гръмката танцова музика... и за жените. Наистина това, което ги бе сполетяло, беше много лошо. Те са — бяха, по-скоро — хора все пак. Но най-лошото сега беше, че смъртта им се оказа съвсем безсмислена. Ако Проектът се беше задвижил, тяхното жертвоприношение щеше да има някакво значение, но сега... но сега си беше чист провал и ето че той трябваше да върви сред шибаната джунгла, стиснал заредена пушка, и да се оглежда за хора, които искаха да направят с него същото, каквото беше направил той самият...

— Луи, държиш ли мишената си?

— Да!

— Окей, давай тогава — прошепна хрипливо Пиърс, след което стисна своята МР-10, центрира мишената на мушката си и нежно придърпа спусъка. Незабавният резултат беше едно тихо пуф-пуф-пуф заради трите изстрела, малко по-силният от това металически звук от презареждането и после засичането на трите куршума в гърдите на мишената. Той видя как устата на човека рязко се отвори и после силуетът рухна. Слухът му засече подобни звуци вляво от него. Пиърс изостави позицията си и се затича напред с вдигнато оръжие, последван плътно от Лоасел.

Разсъдъкът на Килгор нямаше време да анализира какво го бе сполетяло, усети само ударите в гърдите си и очите му изведнъж се възряха нагоре към короните на дърветата, сред чиито клони смътно се различаваха синкавобели резки от далечното небе. Опита се да каже нещо, но не можеше да диша много добре, а когато завъртя главата си на десетина сантиметра встрани, разбра, че няма на кого да проговори. Къде бе изчезнал Кърк? И в същия миг осъзна, че не може да движи тялото си — нима го бяха застреляли? Болката беше истинска, но някак странно далечна, и той сведе глава, видя петното кръв на гърдите си и...

...кой беше този, в камуфлажния костюм и с боядисано в зелено и кафяво лице?

„А ти кой беше?“ — зачуди се на свой ред Пиърс. Трите му куршума бяха преминали през гръдния кош, пропускайки сърцето, но бяха разкъсали горната част на белия дроб и основните кръвоносни съдове. Очите продължаваха да го гледат.

— Лош терен за игра, приятел — промълви тихо той и в този миг животът напусна очите, и той се наведе, за да прибере пушката на човека. Беше хубава. Преметна я през рамо. После погледна наляво и видя, че Лоасел държи аналогично оръжие.

— Ей, човек дори може да разбере кога са загинали — каза Нунън. Когато сърцата престанаха да пулсират, престанаха да примигват и точиците на сигналите от апаратурата на ДКЛ. — Страхотно.

— Пиърс и Лоасел, тук Команда. Разбираме, че сте свалили два обекта.

— Потвърждавам — отвърна Пиърс. — Нещо друго близо до нас?

— Пиърс — отвърна Нунън. — нови двама на около двеста метра южно от сегашната ви позиция. Двойката продължава да се придвижва бавно на изток, тръгнали са към Мактайлър и Патерсън.

— Пиърс, тук Команда. Стой на място — заповяда Кларк.

— Прието, Команда.

След което Пиърс вдигна радиостанцията от тялото на мишената си и я остави включена. Нямахше какво друго да прави, затова бръкна в джоба на панталона на убития. И така, установи той след минута, той току-що беше убил Джон Килгор, доктор по медицина, от Бингамтън, Ню Йорк. „Кой си ти?“ — дощя му се да попита мъртвото тяло, но този приятел Килгор нямаше да може повече да отговаря на никакви въпроси, пък и кой ли можеше да каже със сигурност, че отговорите му ще са смислени?

— Окей, проверка на всички — произнесе гражданското уки-токи през скенера на Нунън.

Хенриксен беше навлязъл съвсем малко навътре в гората и се надяваше, че хората му имат достатъчно мозък в главите си, за да стоят неподвижно на място, след като си намерят добри позиции. Тревожеше го предстоящата поява на войниците, ако наистина бяха такива. Неговите хора бяха малко прекалено нетърпеливи и малко прекалено тъпи. Радиото му запращя и гласовете започнаха един през друг да се отзовават на заповедта му, с изключение на двама.

— Килгор и Маклийн, докладвайте. — Нищо. — Джон, Кърк, къде сте, по дяволите?

— Това е двойката, която свалихме — обади се Пиърс към Команда. — Искаш ли да му кажа?

— В никакъв случай, Пиърс, ум имаш ли! — сърдито отвърна Пиърс.

— Шефе, май нямаш никакво чувство за хумор — отбеляза Лоасел и сви рамене.

— Кой е най-близко до тях? — попита след това гласът по радиото.

— Аз и Доусън — отвърна друг глас.

— Окей, Берг и Доусън, придвижете се на север, без да бързате, и вижте каквото може да се види, ясно?

— Окей, Бил — отзова се още един глас.

— Към нас идва още бачкане, Луис — каза Пиърс.

— Уи — съгласи се Лоасел. И посочи. — Онова дърво, Майк.

Беше поне три метра в диаметър, забеляза Пиърс. От бичметата само на това дърво човек можеше да си построи къща. И то голяма къща.

— Пиърс и Лоасел, тук Команда, две цели току-що тръгнаха към вас, почти право на юг, плътно един до друг.

Дейв Доусън беше обучаван в американската армия преди петнадесет години и знаеше достатъчно, за да изпита притеснение. Каза на Берг да се държи плътно до него и поведе напред.

— Команда, Патерсън, забелязвам движение пред мен, на около двеста метра.

— Горедолу е така — каза Нунън. — Тръгнаха точно към Майк и Луис.

— Патерсън, тук Команда, пропусни ги.

— Прието — потвърди Ханк Патерсън.

— Това не е много честно — отбеляза Нунън, взирайки се в тактическата картина на екрана.

— Тимъти, „честно“ за мен означава да си прибера всички хора живи и здрави у дома. Да им го начукам на другите — реагира Кларк.

— Щом казваш, шефе — отстъпи агентът на ФБР.

Двамата, той и Кларк, виждаха как мигащите точки се приближават към двете неподвижни, етикирани с буквите Л и П. След пет минути двете неидентифицирани точки на екрана угаснаха и не се появиха повече.

— Това означава, че нашите свалиха още двама, Джон.

— Боже мой, това нещо направо е вълшебно — възкликна Кларк, след като Пиърс и Лоасел се обадиха да потвърдят това, което инструментът вече им беше показал.

— Чавес до Команда.

— Окей, Динг, казвай — отвърна Кларк.

— Можем ли да използваме този инструмент, за да тръгнем срещу тях?

— Така мисля. Тим, можем ли, да речем, да разположим момчетата си зад тях?

— Разбира се. Виждам къде са всички, въпрос само да задържим нашите на чисто, докато ги прекараме навътре и после стесним кръга.

— Доминго, Нунън казва, че може да го направи, но ще мине време, докато се получи както трябва, затова просто използвайте главите си.

— Ще направя всичко, каквото мога, шефе — отзова се Чавес.

Минаха двадесетина минути преди Хенриксен да се опита да се свърже с Доусън и Берг, само за да разбере, че и те не отговарят. Там ставаше нещо лошо, но той нямаше никаква представа какво точно. Доусън беше бивш войник, а Килгор — опитен и ловък ловец, и въпреки това и първата, и втората двойка сякаш изведнъж пропаднаха вдън земя. Какво ставаше там? Да, тук някъде имаше войници, но никой не можеше да бъде чак толкова добър. Нищо друго не му оставаше освен да остави хората си пръснати там, из леса.

Патерсън се придвижи, заедно със Скоти Мактайлър. Първите триста метра вървяха на запад-северозапад, след това обърнаха на юг, придвижваха се бавно и тихо и благославяха учудващо голата земя в гората — до нея стигаше твърде малко слънце, за да може да израсте трева. Стив Линкълн и Джордж Томлинсън също се придвижваха в екип, като заобиколиха две мигащи точки и се озоваха зад тях.

— Прихванахме целите си — докладва Мактайлър.

На екрана на Нунън те, изглежда, се намираха на по-малко от сто метра разстояние, точно зад тях.

— Свалете ги — заповяда Кларк.

Двамата мъже гледаха на изток, встрани от бойците на ДЪГА, единият прикрит зад дърво, а другият легнал на земята.

Изправеният беше Марк Уотърхауз. Патерсън се прицели внимателно и пусна трите патрона в откос. Ударите блъснаха Марк в дървото, той изтърва пушката и тя издрънча на земята. Това накара залегналия да се обърне и да стисне по-здраво оръжието си, тъкмо когато улучиха и него. Рефлексивното движение на ръката му дръпна спусъка, произвеждайки десет изстрела напосоки из гората.

— О, по дяволите! — каза Патерсън по радиото. — Това беше мой гаф. Пушката му е била нагласена на рокендрол, Команда.

— Какво беше това, какво беше това... кой стреля? — извика Хенриксен по радиото.

Това само улесни Томлинсън и Линкълн. Двете им мишени скочиха от позицията си и погледнаха в свое ляво, оголвайки се на пълна видимост. Двамата паднаха миг по-късно, а след още няколко секунди командващият глас по вражеското радио ги призова за поредна проверка. Този път се оказа, че списъкът е съкратен с осем имена.

По това време ДЪГА бяха по-скоро зад, отколкото пред хората на Хенриксен, премествайки се на нови позиции по програмирана на компютъра на Нунън схема.

— Можеш ли да ме включиш на тяхното радио? — попита Кларк агента на ФБР.

— Лесна работа — отвърна Нунън, завъртя един ключ и пхна жака на микрофона в радиоскенера. — Ето.

— Здравейте — заяви Кларк по цивилната радиочестота. — Свалихме вече осем души от вашите.

— Кой е това?

— С Хенриксен ли говоря? — попита вместо отговор Джон.

— Кой си ти, по дяволите? — настоя гласът.

— Аз съм този, който избива хората ти. До момента свалихме осем от тях. Изглежда, разполагате с още двадесет и двама. Искаш ли да убия още?

— Кой си ти бе, мамицата ти?

— Името ми е Кларк, Джон Кларк. А ти кой си?

— Уилям Хенриксен! — изрева в отговор гласът.

— Аха, значи ти си онзи, бившето ФБР. Предполагам, че си видял Уил Джиъринг тази заран. Както и да е. — Кларк замълча. — Ще ти кажа само следното: оставете оръжията на земята, излезте на открито с вдигнати ръце и няма да застреляме повече нито един. Иначе ще ви избием до един, Бил.

Последва дълга пауза. Кларк се зачуди какво ли щеше да направи гласът от другата страна, но след минута той направи точно това, което Джон очакваше.

— Слушай всички, слушай внимателно. Изтегляй се веднага към сградата! Всички да се изтеглят веднага!

— ДЪГА, тук Шест, очаква се придвижване назад към сградите на комплекса, веднага. Стреляй — каза Кларк по кодираната радиовръзка.

Паниката в гласа на Хенриксен по радиото се оказа заразителна. Веднага се чу трещене на счупени клони и топуркане на хора през гората — тичаха през храстите, насочили се направо към откритото пространство, на което повечето от тях излязоха, без дори да се замислят.

Това много улесни Хомър Джонстън. Някакъв облечен в зелено мъж се появи иззад дърветата и се затича към тревната ивица до пистата. Оръжието, което стискаше в ръцете си, го превръщаше в противник и Джонстън изстреля само един куршум, който го прониза между плешките. Мъжът направи още една колеблива крачка, залитна и рухна.

— Снайпер Две-едно, свалих един северно от пистата! — докладва снайперистът.

За Чавес целта се оказа още по-пряка. Динг се беше прислонил зад едно голямо дърво, когато чу шумовете, идващи към него от двамата мъже, които беше проследил. Когато прецени, че са на около петдесет метра, пристъпи иззад дебелия ствол и видя, че са се засилили в друга посока. Чавес пристъпи наляво, забеляза единия и прикладва. Тичащият мъж го забеляза и понечи да вдигне пушката си. Дори успя да стреля, макар и в земята, преди да получи куршум в

лицето и да се срине като чувал с грах. Другият зад него закова на място и се втренчи в Чавес.

— Хвърли тая шибана пушка! — изкрещя му Динг, но човекът или не го чу, или не искаше да го чуе. Дулото на пушката му започна да се издига, но и той, като партньора си, не успя. — Тук Чавес, току що свалих двама. — Възбудата на момента замаскира срама от толкова лесната битка. Това тук си беше чисто убийство.

За Кларк всичко приличаше на трупане на точки, като в някаква ужасна гладиаторска игра. Непознатите примигвания на компютъра на Нунън започнаха да изгасват едно след друго със спирането на сърцата и с тях — на генерираните от тях електронни сигнали. След още пет минути той преброи четири от първоначалните тридесет проследени сигнала, и всички те тичаха към зданието.

— Боже мой, Бил, какво стана навън? — попита Брайтлинг на входа.

— Избиха ни като шибани овци, човече. Не знам. Не знам.

— Тук е Джон Кларк, обръщам се към Уилям Хенриксен — изпраща радиото.

— Да?

— За последен път: предайте се веднага или ще дойдем да ви приберем.

— Ела де, мамицата ти! — изкрещя в отговор Хенриксен.

— Вега, заеми се с прозорците — заповяда със спокоен глас Кларк.

— Слушам, Команда — отвърна Озо.

Той надигна картечницата М-60 и се зае с втория етаж. Оръжието му се завъртя отдясно наляво, трасиращите куршуми профучаха през голото пространство между него и сградата и стъклата започнаха да се пръскат.

— Пиърс и Лоасел, вие с Конъли тръгнете на северозапад към другите сгради. Унищожете всичко наред.

— Слушам, Команда — отвърна Пиърс.

Оцелелите от горската група се опитаха да отвърнат на стрелбата, главно напосоки, но вдигнаха невъобразима пукотевица във фойето на щабната сграда. Карол Брайтлинг се разпищя. Стъклото от горния етаж се заизсипва като водопад пред лицата им.

— Накарай ги да спрат! — извика силно Карол.

— Подай ми радиото — каза Брайтлинг и Хенриксен му го връчи.

— Прекратете огъня. Тук е Джон Брайтлинг, прекратете огъня, всички. Това означава и вие, Кларк, окей?

След няколко секунди стрелбата спря, което беше по-трудно за хората на Проекта, тъй като откъм страната на ДЪГА стреляше само едно оръжие и Озо спря веднага щом му наредиха.

— Брайтлинг, тук е Кларк, чуваш ли ме? — изпраща радиото в ръката на Джон.

— Да, Кларк, чувам те.

— Изкарай веднага хората си навън, без оръжие — разпреди се непознатият глас. — И никой няма да бъде застрелян. Моментално изкарай всичките си хора навън, иначе играта наистина ще загубее.

— Не го прави — промълви Бил Хенриксен.

Усещаше цялото безсмислие на съпротивата, но се боеше повече от поражението, отколкото да загине с оръжие в ръце.

— За да ни избият всички тук и веднага ли? — попита Карол. — Имаме ли някакъв избор?

— Никакъв — отбеляза мъжът й. Пристъпи до бюрото на рецепцията и призова по системата за публично оповестяване всички веднага да се съберат в главното фойе.

— Добре, добре, излизаме, след секунда, дайте ни просто възможност да се организираме.

— Добре, ще изчакаме малко — отвърна Кларк.

— Това е грешка, Джон — каза Хенриксен на Брайтлинг.

— Цялата шибана работа се оказа една голяма грешка, Бил — отбеляза той.

Бяха се провалили. Черният хеликоптер отново се появи и кацна по средата на пистата, така че да е извън обхвата на вражеските

оръжия.

Пади Конъли се озова в горивния склад. Беше огромен надземен резервоар с табела „Дизел № 2“, най-вероятно за миниелектростанцията. Нищо не беше по-лесно и по-забавно от това да вдигнеш във въздуха един резервоар с гориво и пред очите на Пиърс и Лоасел експертът по експлозивите прикрепи пет килограма заряди от другата страна на резервоара, срещу електростанцията, за която беше предназначен. „Цели тридесет и две хиляди литра — помисли си той, — напълно достатъчно, за да се поддържа този генератор дълго време.“

— Команда, тук Конъли.

— Конъли, тук Команда — отзова се Кларк.

— Ще ми трябва още — всичко, което донесох — докладва той.

— На хеликоптера е, Пади. Изчакай малко.

— Разбрано.

Джон се приближи до края на гората, няма и на триста метра от сградата. Точно зад него Вега все още държеше насочена тежката си картечница, а всички останали бойци бяха наоколо, с изключение на Конъли и двамата стрелци с него. Възбудата им вече се беше стопила. Този ден беше мрачен. Успех или не, нямаше нищо забавно в това да отнемеш чужд живот, а работата им през този ден приличаше на убийство повече от всичко, което бяха правили досега.

— Излизат — каза Чавес, взирайки се през окулярите на бинокъла си. Преброи ги бързо. — Виждам двадесет и шест души.

— Горедолу колкото се очакваше — каза Кларк. — Дай ми бинокъла. — Искаше да види дали ще разпознае нечи лица. За негова изненада първото лице, на което можеше да даде име, се оказа единствената жена в компанията, самата Карол Брайтлинг, научният съветник на президента. Мъжът до нея трябваше да е бившият ѝ съпруг, Джон Брайтлинг, реши той. Те излязоха навън и се отдалечиха от зданието по широката рампа, която самолетите използваха, за да завият. — Продължавайте да се отдалечавате от сградата — нареди им

той по радиото и те изпълниха нареждането му така послушно, че той сам се изненада.

— Окей, Динг, вземи екип и проверете сградата. Действай, момче, но внимавайте.

— Изпълнявам, мистър К. — Чавес махна с ръка на хората си да го последват и се затичаха към сградата.

Отново с помощта на бинокъла Кларк се увери, че никой не носи оръжие, и реши, че за него е безопасно да се приближи към тях с ескорта от петимата бойци на Екип 1. Разходката продължи около пет минути, след което той се изправи срещу Джон Брайтлинг лице в лице.

— Предполагам, че това място е ваше, а?

— Докато не го унищожихте.

— Хората във Форт Дитерик провериха съдържанието на контейнера, който ей онзи там, Джиъринг, се опита да използва в Сидни, Брайтлинг. Ако търсиш съчувствие от мен, приятел, набрал си погрешен номер.

— Е, и какво смятате да правите с нас? — Тъкмо когато въпросът се изрече, хеликоптерът се издигна и се насочи към зданието на електростанцията, вероятно за да достави експлозивите на Конъли, предположи Кларк.

— Доста мислих за това.

— Вие избихте хората ни! — озъби се Карол Брайтлинг.

— Онези, които ни излязоха с оръжие на бойното поле — да. И защо не? Те също щяха да убият някой от хората ми, ако имаха шанс. Но безцелно не убиваме.

— Тези хора бяха добри, хора, които...

— Хора, които искаха да убият своя събрат, човека... и за какво? — попита Джон.

— За да спасят света! — кресна му Карол Брайтлинг.

— Щом казвате, госпожо. Но бяхте избрали ужасен начин да го постигнете, не мислите ли? — попита я той учтиво.

Не вредеше да бъде малко учтив. Може би това щеше да ги накара да се разприказват и така да му помогнат да реши по-добре какво да ги прави.

— Не очаквам да го разберете.

— Предполагам, че не съм достатъчно умен, за да го схвана, а?

— Не — отвърна тя. — Не сте.

— Окей, дайте сега да си го кажем направо. Вие искахте да избием почти всички хора на земята, да използвате боен вирус за тази цел, за да можете да спасите няколко дръвчета?

— За да можем да спасим света! — повтори Джон Брайтлинг от името на всички.

— Много добре. — Кларк сви рамене. — Предполагам, и Хитлер е смятал, че да се избият евреите е разумно. А сега вие седате тук и стоите мирно. — Той се отдръпна и отиде до радиостанцията. Не можеше да ги разбере, нали така?

Конъли беше бърз работник, но не и магьосник, така че се отказа от генератора. Най-трудното беше да се погрижи за огромния фризер в главната постройка. Затова той взе един хамър — тук имаше, цяла тумба от тях — и прекара два варела с гориво в сградата. Понеже нямаше много време за учтивости, Конъли просто влезе с машината през стъклените стени. Междувременно Малой върна половината от екипа обратно в Манауш и презареди, преди да се върне. Тези процедури отнеха почти три часа, през което време пленниците не правеха буквално нищо, дори не помолиха за вода, колкото и да беше горещо и неудобно върху нажежената като котлон повърхност на пистата. Кларк нямаше нищо против — за него беше много по-добре да не му се налага да признава човешките им слабости. Най-странното за него беше, че всички тези бяха образовани хора, хора, към които лесно можеше да изпита дълбоко уважение, стига да не беше тази дреболия — проектът им. Най сетне Конъли се появи на позицията си, хванал в ръка електронна кутия. Кларк кимна и включи тактическата радиостанция.

— Мечо, тук Команда.

— Мечо слуша.

— Да вдигаме, полковник.

— Разбрано. Мечо идва. — Витлото на „Найт Хоук“ започна да се върти и Кларк се върна при седящите наред пистата пленници.

— Реших. Няма да ви убием и няма да ви върнем в Америка — каза им той.

Изненадата, изписана на лицата им, беше поразителна.

— Тогава какво?

— Вие смятате, че всички трябва да живеем в пълна хармония с природата, нали така?

— Ако искате планетата да оцелее, да — отвърна Джон Брайтлинг.

Очите на жена му бяха пълни с омраза и презрение, но вече и с любопитство.

— Чудесно — кимна Кларк. — Станете и се съблечете, всички. Струпайте дрехите си ето тук, отстрани.

— Но...

— Няма „но“! — изрева Кларк. — Веднага, иначе ще ви разстрелям на място.

И макар и бавно, те го направиха. Някои се съблякоха бързо, други бавно и с неудобство, но един по един, всички струпаха дрехите си по средата на пистата. Странно, но Карол Брайтлинг прояви най-малко свян от всички.

— Сега какво? — попита тя.

— Сега следното. Щом искате да живеете в хармония с природата, можете да го направите. Ако успеете да се справите, най-близкият град е Манауш, на сто петдесет и седем километра оттук, ето в тази посока. — Той им посочи, след което се обърна. — Пади, запали тази дупка.

Без да каже нито дума, Конъли започна да превърта лостчетата на кутията си. Първото, което изгърмя, беше резервоарът с гориво. Двата заряда пробиха дупки от едната страна на огромната цистерна. Това възпламени дизеловото гориво, което изгърмя самата цистерна като изразходвана степен на ракета и я изхвърли право в сградата с генератора на петдесет метра от нея. Там цистерната се спря и се разкъса, изхвърляйки околоръст горяща нафта.

Не можаха да видят как изгърмя фризерът в главната сграда, но там също дизеловото гориво се подпали, изхвърляйки навън стените на хладилния склад, и част от сградата се срина в горящи руини. Другите сгради също започнаха да рухvat една по една, заедно със сателитните чинии. Жилищната сграда рухна последна, излетият железобетон се опита да се противопостави на трещящите взривове, но след няколко секунди колебание най-накрая скелето се разтресе в основата и се срина, и заедно с него — цялата останала част от постройката. След по-малко от минута всичко полезно за живот тук се оказа унищожено.

— Но вие ни изпращате в джунглата без дори един нож! — възрази Хенкриксен.

— Намерете си някоя кремъчна скала и си направете — посъветва ги Кларк, когато „Найт Хоук“ кацна до тях. — Ние, хората, сме се научили да го правим преди около половин милион години. Вие искате да бъдете в хармония с природата. Хайде, хармонизирайте се — приключи той, обърна се и се качи в хеликоптера. След секунди вече бе пристегнал колана си в седалката зад пилотите и полковник Малой издигна, без да прави кръг.

„Винаги можеш да ги различиш“ — помисли си Кларк и си спомни времената, изкарани в Трета група за специални операции. Имаше хора, които скачаха от вертолета и хукваха към храстите, имаше и други, които оставаха и го гледаха как се отдалечава. Той винаги беше от първите, защото знаеше, че го чака работа. А вторите се притесняваха дали ще се върнат и не искаха хеликоптерът да ги остави. Той за последен път погледна надолу и видя, че очите на всички са вперени нагоре. „Найт Хоук“ се отправи на изток.

— Може би седмица, мистър К? — попита Динг, разчитайки физиономията му.

Макар да бе завършил Рейнджърската армейска школа на САЩ, Чавес не смяташе, че дори той би могъл да оцелее много дълго на такова място.

— Ако имат късмет — отвърна ДЪГА Шест.

---

[1] Бойна маскировъчна униформа. — Б. пр. ↑

ЕПИЛОГ НОВИНИ

„ИНТЕРНЕТЪНЪЛ ТРИБЮН“ КАЦНА НА БЮРОТО НА Чавес тъкмо след като беше свършил обичайните сутрешни упражнения и той се облегна удобно, за да го изчете. Животът тук, в Херефорд, беше започнал да става скучен. Все още тренираха и правеха ученията си, но никой не бе ги повикал половин година, откакто се бяха завърнали от Южна Америка.

„Златна мина в Скалистите“, гласеше заглавието на първа страница. В някакво място в щата Монтана, притежавано от лице с руска националност, бил намерен доста сериозен залеж злато. Мястото било закупено като ранчо от Дмитрий А. Попов, руски предприемач, като инвестиция и място за отдих, но след това той направил случайно откритието, гласеше статията. Местни еколози възразили и се опитали да блокират разработването на залежа в съда, но федералният окръжен съдия отсъдил, че по отношение експлоатацията на минни залежи е в сила законът от 1800 година, и отхвърлил възраженията в съда.

— Видя ли това? — попита Динг.

— Алчно копеле — отвърна Джон, който разглеждаше последните снимки на своя внук върху бюрото на Чавес. — Да, прочетох го. Изразходвал е половин милион, за да купи имението на покойния Фостър Хъникът. Май онова копеле му е казало повече, отколкото планове на Брайтлинг, а?

— Така изглежда.

Чавес продължи да чете. В блока за бизнес разбра, че акциите на корпорация „Хоризонт“ отново са започнали да се покачват след пускането на пазара на ново лекарство срещу сърдечни заболявания. Ще рече, корпорацията се възстановяваше след загубите, понесени от изчезването на нейния председател, доктор Джон Брайтлинг, преди няколко месеца — загадка, останала неразкрита, добавяше бизнесрепортерът. Новото лекарство „Кардиклиър“ намалявало риска от втори сърдечен инфаркт с цели петдесет и шест процента, според

проучванията на Федералната лекарствена администрация. „Хоризонт“ също така работела върху човешкото дълголетие и лекуването на ракови заболявания, завършваше статията.

— Джон, връщал ли се е някой в Бразилия, за да...

— Не, доколкото знам. Спътниковите снимки показват, че никой не коси тревата около летището им.

— Значи смяташ, че джунглата ги е убила?

— Природата никак не е сантиментална, Доминго. Тя не прави разлика между приятели и врагове.

— Сигурно, мистър К.

Дори терористите я правеха, помисли си Чавес, но не и джунглата. Тогава кой всъщност е истинският враг на човека? Предимно той лично, реши Динг, остави вестника и отново се вгледа в снимката на Джон Конър Чавес, който едва-що се беше научил да седи и да се усмихва. Неговият син щеше да отрасне в Прекрасния нов свят, а баща му щеше да бъде от онези, които щяха да се постараят този свят да бъде безопасен — за него и за всички деца, чиято главна задача е да се научат да ходят и да говорят.

Издание:

Том Кланси. Дъга Шест
Американска, I издание
ИК „Бард“, София

Превод Валерий Русинов

Редактор Иван Тотоманов

Художествено оформление на корица: Петър Христов,
„Megachrom“

Компютърна обработка: Линче Шопова, ИК „Бард“

Формат 84/108/32. Печатни коли 27

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.